

РОБЪРТ ДЖОРДАН ПРЕРОДЕНИЯТ ДРАКОН

Част 3 от „Колелото на времето“

Превод от английски: Валерий Русинов, 1999

chitanka.info

*Посвещава се на
сър Джеймс Ригни
(1920–1988)*

*Той винаги ме учеше да следвам съня си,
а когато го уловя, да го изживея.*

*И много ще са пътищата му, и кой ще
познае името му, защото много пъти той ще се
роди сред нас, под външност различна, тъй както
е бил и ще бъде винаги, за вечни времена.
Дохождането му ще е като на лемеж на плуг,
обръщащ живота ни в местата, където лежим
в мълчание. Онзи, що къса стари връзки и кове
нови вериги. Сътворителят на бъдности;
рушачът на съдби.*

*из Коментари над
„Пророчествата за
Дракона“
от Джурит Дорайн,
Дясната ръка на
Кралицата на Алморен,
742 г. СР, Трети Век*

ПРОЛОГ

КРЕПОСТ НА СВЕТЛИНАТА

Старческият поглед на Педрон Ниал шареше из частната му зала за аудиенции, но тъмните очи, замъглени от мисълта, не виждаха нищо. Парцаливи дрипи по стените, някогашни бойни пряпорци на врагове от неговата младост, избелели върху потъмнялата дървена облицовка, покриваща каменните стени, дебели дори и тук, в сърцевината на Крепостта на Светлината. Единственият стол в помещението — масивен, с висок гръб, почти като трон — бе също толкова невидим за него, колкото няколкото пръснати из залата масички, допълващи мебелировката. Дори загърнатият в бяло наметало с качулка мъж, коленичил с едва сдържано нетърпение върху слънчевия изгрев, инкрустиран в широките талпи на пода, се бе изпарил за миг от съзнанието на Ниал, макар че малцина биха го пренебрегнали толкова леко.

Джарет Биар бе получил време да се умие, преди да бъде доведен при Ниал, но шлемът и бронята на гърдите му бяха похабени от път и очукани от употреба. Тъмни, дълбоко хлътнали очи блестяха с трескава, нетърпелива светлина на лице, от което сякаш се бе изпарило всяко излишно късче плът. Меч не носеше — никому не бе позволено оръжие в присъствието на Ниал, — но изглеждаше настръхнал, на ръба на жестокостта, като зло куче, чакащо да охлабят синджира му.

Двата огъня в продълговатите камини от двете страни на стаята отблъскваха студа на късната зима. Всъщност стаята бе по войнишки скромна, всичко бе изработено добре, но нямаше нищо екстравагантно — като се изключи слънчевият изгрев. Мебелировката в залата за аудиенции на лорд-капитан командира на Чедата на Светлината заедно с човека, издигнал се до този ранг. Яркото слънце, инкрустирано от злато от претопени монети, се бе изтърквало и износвало от поколенията молители и бе подменяно и износвано наново. Злато достатъчно, за да се купи всякое имение из Амадиция, заедно с полагащия се благороднически сан. От десет години Ниал бе стъпвал

по това злато, без да се замисля за него повече, отколкото за слънчевия изгрев, бродиран върху гърдите на бялата му туника. Златото изобщо не вълнуваше Педрон Ниал.

По някое време очите му се върнаха на масата до него, покрита с карти, разпилени писма и доклади. Три хлабаво навити на рула рисунки лежаха сред бъркотията. Той с неохота вдигна една от тях. Нямаше значение коя точно — и трите отразяваха една и съща сцена, макар изрисувана от различни ръце.

Кожата на Ниал беше тънка като изтърган пергамент, стегната от възрастта върху тяло, което сякаш бе съставено само от кости и жили, но у него нямаше и помен от хилавост. Никой мъж не поемаше службата на Ниал, преди косата му да побелее, никой не влизаше в този кабинет, ако не се е втвърдил като камъните на Купола на Истината. При все това той внезапно си даде сметка за изпъкналите жили по ръката, държаща рисунката, даде си сметка за нуждата да се бърза. Неговото време бе на привършване. Трябваше да му стигне. Трябваше да направи така, че да стигне.

Насили се да разгъне дебелия пергамент наполовина, само колкото да види интересувания го лик. Кредите се бяха поразмазали от носенето в дисаги, но ликът се открояваше ясно. Сивоок младеж с рижа коса. Изглеждаше висок, ала това бе трудно да се определи. Ако се изключеха косата и очите му, такъв като него можеше да се срещне във всяко градче.

— Това... това момче се е самопровъзгласило за Преродения Дракон? — промърмори Ниал.

Драконът. Името го накара да усети ледените тръпки на зимата и старостта. Името, носено от Луз Терин Теламон, обрекъл всеки мъж, способен да прелива Единствена сила, тогава и завинаги, на лудост и смърт, и самия себе си заедно с всички тях. Тогава, преди повече от три хиляди години, гордостта на Айез Седай и Войната на Сянката положили края на Приказния век. Три хиляди години, но пророчествата и легендите помагаха на хората да помнят — сърцевината поне, ако и подробностите да бяха заличени. Луз Терин Родобиеца. Човекът, наченал Разрушението на света, когато обезумели мъже, способни да черпят от силата, движеща вселената, сривали планини и потапяли древни земи под моретата, когато целият лик на земята бил променен и всички оцелели бягали като зверове,

подгонени от горски пожар. И не свършило, докато не погинал последният мъж Айез Седай, за да може разпилялата се човешка раса да се опита да възстанови своя свят от руините — там, където останали поне руини. Всичко това бе жигосано в паметта от преданията, разказвани от майките на децата. А в пророчествата се казваше, че Драконът отново ще се прероди.

Ниал не го каза на глас, но Биар взе пак го чу и се обади:

— Да, милорд-капитан командир, така е. Тази лудост е по-ужасна от лудостта на всеки друг Лъжедракон, за когото съм чувал. Хиляди души вече са се обявили на негова страна. Тарабон и Арад Доман са в гражданска война, както и във война помежду си. Битки се водят по цялата Равнина на Алмот и Томанска глава, тарабонци срещу доманци, срещу Мраколюбци, плачещи за Дракона — или поне се водеха, докато зимата не вледени по-голямата част от тези земи. Никога не бях виждал да се разпространява толкова бързо, милорд-капитан командир. Като да хвърлиш запален светилник в плевня, пълна със сено. Снегът може да го е потушил, но пукне ли пролетта, ще пламне още по-жежко отпреди.

Ниал вдигна пръст и го прекъсна. Вече на два пъти му бе позволявал да говори — с глас, пламнал от гняв и омраза. Част от този разказ Ниал вече знаеше от други източници, а за някои неща знаеше повече от Биар, но колчем го чуеше, го жегваше отново.

— Джефрам Борнхалд и хиляда Чеда мъртви. Направила го е някоя Айез Седай. Нали нямаш съмнения за това, чадо Биар?

— Ни най-малко, милорд-капитан командир. След една престрелка по пътя към Фалме видях две от вещиците на Тар Валон. Загубихме повече от петдесет мъже, преди да ги залеем с порой от стрели.

— Ти сигурен ли си... сигурен ли си, че са били Айез Седай?

— Земята изригна изпод краката ни. — Гласът на Биар беше твърд и изпълнен с непоклатима увереност. Малко въображение имаше у този Джарет Биар: смъртта бе част от войнишкия живот, както и да настъпеше. — Мълнии поразиха редиците ни от ясно небе. Милорд-капитан командир, какво друго бяха могли да бъдат?

Ниал мрачно кимна. От времената на Разрушението на света не съществуваха мъже Айез Седай, но жените, които продължаваха да си приписват тази титла, бяха достатъчно опасни. Простолюдието

дърдореше за техните „три клетви“: да не произнасят нито една невярна дума, да не създават никакво оръжие, с което човек може да убие друг човек, да използват Единствената сила само срещу Мраколюбци или твари на Сянката. Ала сега бяха показали колко лъжливи са тези техни клетви. Знаеше той, че никой не би пожелал да владее Силата, освен, за да предизвика Създателя и така да служи на Тъмния.

— И ти не знаеш нищо за онези, които са завзели Фалме и са избили половин мой легион?

— Лорд-капитан Борнхалд каза, че се наричали Сеанчан, милорд-капитан командир — отвърна твърдо Биар. — Каза, че са Мраколюбци. И атаката му разби строя им, въпреки че го убиха. — Гласът му стана напрегнат. — Много бежанци имаше от града. Всички, с които говорих, потвърдиха, че чужденците са се прекършили и са побягнали. Лорд-капитан Борнхалд го направи.

Ниал тихо въздъхна. Думите бяха почти същите, които Биар бе изрекъл на два пъти преди за армията, появила се сякаш отникъде, за да завземе Фалме. „Добър войник — помисли си Ниал. — Също като Джефрам Борнхалд. Но не и човек, който умее да мисли за себе си.“

— Милорд-капитан командир — промълви Биар. — Лорд-капитан Борнхалд наистина ми нареди да остана настрана от битката. Трябваше да наблюдавам и да ви докладвам всичко. И да предам на сина му, лорд Дейн, как е загинал.

— Да, да — прекъсна го нетърпеливо Ниал. За миг огледа изпитателно хлътналите скули на Биар, после добави: — Никой не се съмнява в твоята искреност и кураж. Това е точно в стила на Джефрам Борнхалд — да посрещне с открито лице битката, в която се е боял, че може да загине цялата му войска.

„Но бедното ти въображение не би ти стигнало.“

Нямаше какво повече да научи от този човек.

— Ти се справи добре, чедо Биар. Напомни ми, че трябва да те оставя да предадеш за смъртта на Джефрам Борнхалд на неговия син. Дейн Борнхалд е с Еамон Валда... край Тар Валон, според последните донесения. Можеш да се присъединиш към тях.

— Благодаря ви, милорд-капитан командир. Покорно благодаря. — Биар стана и се поклони дълбоко, поколеба се за миг и добави: —

Милорд-капитан командир, ние наистина бяхме предадени. — Омразата придаде на гласа му острота на режещ трион.

— От онзи Мраколюбец, за когото ми каза ли, чедо Биар? — Той самият не съумя да притъпи остротата в собствения си глас. Цяла година планиране лежи в руини сред трупове на хиляда чедо, а Биар му приказваше само за онзи. — Младият ковач, когото сте видели само два пъти, онзи Перин от Две реки ли?

— Да, милорд-капитан командир. Не знам точно как, но съм сигурен, че той е виновен. Просто го знам.

— Ще видя какво може да се направи с него, чедо Биар. — Биар отново отвори уста, но Ниал вдигна тънката си ръка и го прекъсна. — Можеш да ме освободиш от присъствието си. Веднага. — Мъжът с мършавото лице нямаше друг избор, освен да се поклони отново и да напусне.

Щом вратата се затвори зад гърба му, Ниал се отпусна в стола. Какво бе предизвикало омразата на Биар към този Перин? Имаше твърде много Мраколюбци, за да си хаби човек силите в омраза само към един. Твърде много Мраколюбци, нависоко и ниско, криещи се зад лицемерни езици и открити усмивки, служещи на Тъмния. Все пак още едно име, прибавено към списъците, нямаше да навреди.

Той се помръдна на твърдия стол е висок гръб, за да намести престарелите си кости. Не за първи път разсеяно си помисли, че може би една възглавничка няма да е кой знае каква проява на лукс. И не за първи път прогони тази мисъл от ума си. Светът се сгромолясваше в хаос и той нямаше време да се грижи за старостта си.

Остави всички признаци, предзнаменуващи гибел, да се завихрят в ума му. Война бе обхванала Тарабон и Арад Доман. Гражданска война раздираше Кайриен, треската на войната се надигаше и в Тийр и Иллиан, тези стари противници. Вероятно всички тези събития сами по себе си не означаваха нищо — войните ги водеха хора, — но пък обикновено те избухваха една подир друга. А освен войната на Лъжедракона някъде в Равнината на Алмот друга разкъсваше Салдеа, а трета опустошаваше Тийр. Три наведнъж. „Всички те трябва да са Лъжедракони. Не може да е иначе!“

Дузини други дребни нещица още, някои може би само празни слухове, но събрани наедно с останалите... Съобщения за поява на айилци на запад, чак до Муранди и Кандор. Само по двама-трима на

едно място, но един или хиляда, айилците бяха излизали извън Пустошта само веднъж през всичките години след Разрушението. Само по време на Айилската война бяха напускали своята безлюдна и дива земя. Ата-ан Миере, Морският народ. За тях разправяха, че пренебрегвали търговията в търсене на знаци и знамения — за какво, не казваха точно — плавайки с полупразни и дори съвсем празни кораби. Иллиан бе свикал Великия лов на Рога за първи път от почти четиристотин години, бе изпратил Ловците да търсят Рога на Валийр, който според Пророчеството щял да призове мъртви герои от гроба, за да се сражават в Тармон Гай-дон, Последната битка срещу Сянката. Носеше се мълва, че дори огиерите, винаги толкова затворени, че повечето обикновени хорица ги смятаха за легенда, свиквали събрания между отдалечените си стеддинг.

Но най-тревожното бе, че Айез Седай бяха излезли наяве. Говореше се, че са изпратили няколко от сестрите си до Салдеа, за да се противопоставят на Лъжедракона Мазрим Таим. Колкото и рядко да се срещаше това при мъжете, Таим можеше да прелива Единствената сила. Това само по себе си бе достойно за страх и презрение и малцина смятаха, че такъв мъж може да бъде надвит без помощта на Айез Седай. По-добре да се позволи помощта на Айез Седай, отколкото да се озовеш пред лицето на неизбежните ужаси, когато той обезумееше, а такива мъже неизбежно обезумяваха. Но Тар Валон очевидно бе изпратил други Айез Седай, за да подкрепят другия Лъжедракон при Фалме. Нищо друго не можеше да обясни фактите.

Схемата вледени мозъка в костите му. Хаосът се умножаваше; нечувани от столетия неща се сбъдваха отново и отново. Целият свят сякаш набъбваше, бълбукаше до точката на кипене. Беше му ясно. Последната битка наистина настъпваше.

Плановете му бяха рухнали, плановете, които щяха да му осигурят име сред Чедата на Светлината за стотици поколения напред. Но смутът означаваше възможност и той имаше нови планове, с нови цели. Стига да имаше сила и воля да ги осъществи. „О, Светлина, позволи ми да остана жив достатъчно дълго.“

Отчетливо почукване на вратата го измъкна от мрачните му мисли и той каза отсечено:

— Влез!

Слуга в сюртук и панталони в златисто и бяло се промъкна през прага с ниски поклони. С очи, приковани в пода, той обяви, че Джайчим Карридин, Помазаник на Светлината, Инквизитор на Ръката на Светлината, е дошъл по заповед на лорд-капитан командира. Карридин се появи по петите на слугата, без да изчака Ниал да проговори, и той даде знак на слугата да напусне.

Още преди вратата да се затвори, Карридин коленичи, просвайки около себе си снежнобялото си наметало. Зад слънчевия изгрев на гърдите на плаща се показваше пурпурната овчарска гега на Разпитвачите.

— Както заповядахте, милорд-капитан командир — заяви той с твърд глас, — върнах се от Тарабон.

Ниал за миг го изгледа изпитателно. Карридин беше висок мъж в разцвета на силите си, с леко посивяваща коса, добре сложен и здрав. Тъмните му, дълбоко хлътнали очи излъчваха, както винаги, дълбока вещина. Дори и не примигна пред изпитателния поглед на лорд-капитан командира. Малцина мъже имаха толкова ясно съзнание и толкова здрави нерви. Карридин бе коленичил и очакваше така спокойно, сякаш ставаше дума за нещо ежедневно, да му се нареди с хладна учтивост да докладва и да се върне без забавяне и без обяснения в Амадор. Но пък за Джайчим Карридин се разправяше, че може да надвие с търпението си и камък.

— Стани, чедо Карридин — каза и Ниал и когато другият мъж се изправи, добави: — Получих смутни вести от Фалме.

Преди да отговори, Карридин оправи гънките на наметалото си. Гласът му препусна по ръба на подобаващия респект, и все пак той сякаш говореше с равен на себе си, а не на човек, комуто се е заклел да се подчинява до смъртта си.

— Милорд-капитан командир има предвид вестите, донесени от чедото Джарет Биар, заместника на лорд-капитан Борнхалд?

Лявото око на Ниал потрепна в изблик на гняв. Предполагаше, че само трима мъже знаят, че Биар е в Амадор, и че никой, освен самия него не знае откъде е дошъл.

— Не бъди прекалено умен, Карридин. Страстта ти да знаеш всичко може един ден да те отведе в ръцете на собствените ти Разпитвачи.

Карридин реагира на това прозвище само с леко свиване на устните.

— Милорд-капитан командир, Ръката търси истината навсякъде, за да служи на Светлината.

„Да служи на Светлината.“ Не да служи на Чедата на Светлината. Всички Чеда служеха на Светлината, но Педрон Ниал често се чудеше дали Разпитвачите изобщо се смятат за част от Чедата.

— И каква истина имаш за мен относно онова, което се е случило във Фалме?

— Мраколюбци, милорд-капитан командир.

— Мраколюбци ли? — В усмивката на Ниал нямаше и сянка от веселие. — Само преди няколко седмици получих донесение от теб, че Джефрам Борнхалд бил слуга на Тъмния, понеже придвижил бойците си на Томанска глава въпреки твоите заповеди. — Гласът му стана заплашително тих. — Нима искаш да повярвам, че Борнхалд, като Мраколюбец, е повел Чедата към тяхната гибел, да се сражават с други Мраколюбци?

— Дали е бил Мраколюбец, или не, никога не ще се узнае — отвърна уклончиво Карридин, — понеже умря, преди да бъде изправен на разпит. Тъмни са козните на Сянката. Но че тези, които превзеха Фалме, са Мраколюбци, за това нямам никакво съмнение. Мраколюбци и Айез Седай, в поддръжка на Лъжедракон. Тъкмо Единствената сила унищожи Борнхалд и хората му, точно тъй, както унищожи войските, пратени от Тарабон и Арад Доман срещу Мраколюбците във Фалме.

— А какво ще кажеш за приказките, че онези, които завзели Фалме преди това, дошли откъм Аритския океан?

Карридин поклати глава.

— Милорд-капитан командир, хората разнасят какви ли не слухове. Някои твърдят, че това били войските, които Артур Ястребовото крило пратил през океана преди хиляда години, върнали се с претенции да възстановят правото си върху тамошните земи. Други дори твърдят, че били видели във Фалме самия Артур Ястребовото крило. И половината герои от легендите, освен него. Западът кипи, от Тарабон до Салдеа, и стотици нови слухове блъбукат като мехури на повърхността всеки нов ден, все по-дръзки от предишните. Тези тъй наречени Сеанчан не бяха нищо повече от

поредната измет Мраколюбци, сбрани в поддръжка на един Лъжедракон, само че този път с откритата подкрепа на Айез Седай.

— С какво доказателство разполагаш? — Ниал придаде на гласа си нотка на съмнение. — Имаш ли пленници?

— Не, милорд-капитан командир. Както чедото Биар несъмнено ви е уведомил, Борнхалд успя да ги уязви достатъчно тежко и те се пръснаха. И, разбира се, никой от онези, които разпитахме, не би признал, че поддържа един Лъжедракон. Колкото до доказателство... то се изразява в две части. Ако милорд-капитан командирът ми позволи...

Ниал му махна нетърпеливо с ръка.

— Първата част е отрицателна. Малко кораби са се опитвали някога да прекосят Аритския океан и повечето никога не са се завръщали. Тези, които са дръзвали, са обръщали назад, преди да им свършат запасите с храна и вода. Дори Морският народ не ще пресече Арит, а те плават навсякъде, където може да се търгува, дори до земите отвъд Айилската пустиня. Милорд-капитан командир, ако наистина има земи отвъд океана, то те са твърде далече, за да бъдат достигнати. Океанът е твърде голям. Да се превози цяла армия през него ще е толкова невъзможно, колкото да се лети.

— Може би — отвърна бавно Ниал. — Това изглежда несъмнено. Каква е втората част от доказателството ти?

— Милорд-капитан командир, мнозина от тези, които разпитахме, говореха за чудовища, сражавали се на страната на Мраколюбците, и не се отричаха от своите твърдения дори до последната степен на разпита. Какво друго могат да бъдат те, освен тролоци и други твари на Сянката, доведени по някакъв начин от Погибелта? — Карридин разпери ръце, сякаш това беше единственото възможно заключение. — Повечето хора смятат, че тролоците са само приказки на пътешественици и лъжи, а повечето останали са убедени, че те са били избити по време на Тролокските войни. Как другояче биха нарекли един тролок, освен чудовище?

— Да. Да, може би си прав, чедо Карридин. Може би, казвам. — Не желаше да достави на Карридин удоволствието да разбере, че е съгласен с него. „Нека мозъкът му да поработи още.“ — Но какво да кажем за него? — Той посочи с поглед рулата с рисунки. Доколкото познаваше Карридин, той сигурно имаше подобни екземпляри в

собствените си покои. — Доколко опасен е той? Може ли да прелива Единствената сила?

Инквизиторът само сви рамене.

— Може би прелива, а може би не. Айез Седай несъмнено са в състояние да накарат хората да повярват, че и една котка може да прелива, стига да пожелаят. Колкото за това дали е опасен... Всеки Лъжедракон е опасен, докато не бъде победен, а такъв, зад когото Тар Валон стои открито, е десет пъти по-опасен. Но той е по-малко опасен днес, отколкото ще бъде след половин година, ако бъде оставен без надзор. Пленниците, които разпитах, изобщо не са го виждали и нямат никаква представа къде може да е сега. Силите му са разпокъсани. Съмнявам се дали разполага с повече от двеста души, събрани на едно място. Тарабонците или доманците, дори поотделно, могат да ги пометат, стига да не бяха толкова заети в междуособната си война.

— Дори един Лъжедракон — отвърна сухо Ниал — не е в състояние да ги накара да забравят четиристотинте години раздори заради притежаването на Равнината на Алмот, Сякаш които и да е от тях някога са имали достатъчно мощ, за да я държат изцяло в свое владение. — Карридин остана невъзмутим и Ниал се зачуди на спокойствието му. „Няма да останеш задълго така спокоен, Разпитвачо.“

— Едва ли е от значение, милорд-капитан командир. Зимата ги задържа в станове им, като изключим дребните сблъсъци и нападения. А щом времето се затопли достатъчно, за да могат да се движат войските... Борнхалд поведе на гибел в Томанска глава само половината от легиона си. С другата половина ще подгоня този Лъжедракон, докато не бъде убит. Един труп не е опасен за никого.

— А ако се озовеш пред онова, пред което, изглежда, се е оказал Борнхалд? Пред Айез Седай, преливащи Единствената сила, за да убиват?

— Вещерството им не може да ги предпази от стрелите, нито от нож в тъмното. Те са подвластни на смъртта като всеки друг. — Карридин се усмихна. — Обещавам ви, че ще приключа още преди лятото.

Ниал кимна. Инквизиторът изглеждаше уверен. Но опасните въпроси скоро щяха да го споходят, ако не го безпокояха вече. „Би трябвало да помниш, Карридин, смятаха ме за великолепен тактик.“

— Защо — промълви той тихо — не поведе собствените си сили към Фалме? При появата на Мраколюбци на Томанска глава и цяла тяхна армия, държаща Фалме, защо се опита да спреш Борнхалд?

Карридин примигна, но тонът му остана твърд.

— Отначало беше само мълва, милорд-капитан командир. Слухове, толкова налудничави, че никой не можеше да повярва. Докато разбере истината, Борнхалд се беше включил в битката. Беше мъртъв, а Мраколюбците бяха разпръснати. Освен това моята задача беше да отнесе Светлината в Равнината на Алмот. Не можех да наруша дадените ми заповеди, за да се втурна в преследване на слухове.

— Твоята задача? — повиши тон Ниал и се изправи. Карридин се извисяваше над него с една глава, но отстъпи назад. — Твоята задача, казваш? Твоята задача беше да превземеш Равнината на Алмот! Онова празно ведро, което никой не държи, освен на думи и претенции, и всичко, което ти трябваше да сториш, бе да го напълниш. Народът на Алмот щеше отново да заживее, управляван от Чедата на Светлината, без необходимостта да плаща за устните гаранции на някой глупав крал. Амадиция и Алмот, менгеме, което да заклеши Тарабон. След пет години щяхме да сме установили там пълна власт, също както тук, в Амадиция. А ти превърна всичко това в храна за псетата!

— Милорд-капитан командир — възрази Карридин. — Та как можех да предвидя какво ще се случи? Още един Лъжедракон. Тарабон и Арад Доман най-сетне вдигнали се на бран един срещу друг, след толкова дълго време, в което само си ръмжаха. И Айез Седай, най-сетне разкрили истинската си същност, след три хиляди години спотайване! И все пак не всичко е загубено. Мога да намеря и унищожа този Лъжедракон, преди последователите му да се обединят. А след като тарабонците и доманците се омаломощят взаимно, те могат да бъдат прочистени от равнината, без...

— Не! — сряза го Ниал. — Твоите кроежи се провалиха, Карридин. Може би още сега трябва да те предам в ръцете на собствените ти Разпитвачи. Върховният инквизитор не би възразил — той изгаря от желание да намери някого, когото да обвини за случилото се. Вярно, никога не би посочил с пръст един от своите, но се съмнявам, че би се поколебал, ако аз произнеса името ти. Няколко дни разпит и ще признаеш какво ли не. Дори сам ще се назовеш Мраколюбец. Само за седмица ще се озовеш под секирата на палача.

По челото на Карридин изби пот.

— Милорд-капитан командир... — Той преглътна. — Милорд-капитан командир, изглежда, иска да каже, че има и друг начин. Стига само да го изрече, заклеял съм се, ще се подчиня.

„Сега — помисли си Ниал. — Сега е моментът да се хвърли зарът.“ Тръпки пробягаха по кожата му, сякаш се бе озовал насред бойното поле и всеки човек на сто крачки околоръст бе негов враг. Лорд-капитан командирите не отиваха под секирата на палача, но за не един от тях се знаеше, че е умрял внезапно и неочаквано, оплакан набързо и ловко подменен от мъж, изповядващ не толкова опасни идеи.

— Чедо Карридин — заяви той решително, — ти ще се погрижиш на всяка цена този Лъжедракон да не загине. И ако се случи някоя Айез Седай да му се противопостави, наместо да го подкрепя, ще използваш своите „ножове в тъмното“.

Инквизиторът зяпна, но бързо се овладя и изгледа Ниал замислено.

— Да се убие една Айез Седай е дълг, но... да позволя един Лъжедракон да скита на воля? Това... това би било... предателство. И скверност.

Ниал въздъхна дълбоко. Почти усети невидимите ножове, чакащи в мрака. Но вече бе влязъл в играта.

— Не е предателство да се направи това, което трябва да се направи. И дори скверността може да бъде изтърпена заради една кауза. — Само тези две изречения бяха достатъчни, за да го убият. — Знаеш ли как да обединиш хората зад себе си, чедо Карридин? Знаеш ли кой е най-бързият начин? Не знаеш? Пускаш лъв — побеснял лъв — по улиците. И когато паниката обхване хората, когато ги накара да се напикават от ужас, им казваш кротко, че ти ще се справиш с него. После го убиваш и заповядваш да провесят леша му на място, където всички да могат го видят. Преди да им остане време да помислят, отдаваш друга заповед, и всички ще ѝ се подчинят. И ако продължиш да се разпореждаш, те ще продължат да ти се подчиняват, защото ти ще си онзи, който ги е спасил, а има ли по-добър предводител от онзи, който ги е спасил?

Карридин помръдна колебливо.

— Да не смятате да... да се завземе всичко, милорд-капитан командир? Не само Равнината на Алмот, но също така и Тарабон, и

Арад Доман?

— Каквото смятам, на мен е дадено да знам. На теб се полага да се подчиниш, така, както си се заклел. Очаквам да чуя, че тази нощ към равнината са пратени вестоносци на бързи коне. Сигурен съм, че знаеш с какви слова да нагласиш заповедите си така, че никой да не заподозре това, за което не бива да се досети. Ако се налага да ударите някого, то нека това да са тарабонците и доманците. Няма да е от полза те да убият моя лъв. Не, в името на Светлината, ние сме длъжни силом да наложим мира между тях.

— Както заповяда милорд-капитан командирът — отвърна бързо Карридин. — Слушам и се подчинявам. — Твърде бързо.

Ниал хладно се усмихна.

— В случай че клетвата ти не е достатъчно силна, знай следното. Ако този Лъжедракон загине преди аз да разпоредя неговата смърт, или ако бъде пленен от вещиците на Тар Валон, ще те намерят някоя заран с кама в сърцето. И ако ме споleti някой... нещастен случай — дори ако се случи да умра от старост — ти няма да ме надживееш с повече от месец.

— Милорд-капитан командир, заклел съм се да се подчинявам...

— Така е — отрязва го Ниал. — Гледай добре да го запомниш. Сега върви!

— Както заповяда милорд-капитан командирът. — Този път гласът на Карридин не прозвуча толкова твърдо.

Вратата зад инквизитора се затвори. Ниал потри длани. Усети хлад. Зарът се въртеше и не можеше да се каже колко точици ще се окажат отгоре, когато спре. Последната битка приближаваше. Не Тармон Гай-дон от сказанието, с Тъмния на свобода, за да се изправи срещу Преродения Дракон. Не това, сигурен беше. Айез Седай от Приказния век може и да бяха прокопали дупка в затвора на Тъмния в Шайол Гул, но Луз Терин Родоубиеца и неговите Сто етаири отново я бяха запечатали. Противоударът бе покварил завинаги мъжката половина на Верния извор и ги бе довел до лудост, и така започнало Разрушението, но само един от онези древни Айез Седай е можел да извърши такива неща, каквито и десет от днешните вещици на Тар Валон, взети заедно, не биха могли. Печатите, които бяха поставили, щяха да издържат.

Педрон Ниал беше човек на хладната логика и можеше разумно да прецени как би изглеждала Тармон Гай-дон. Озверели тролокски орди, сипещи се на юг от Великата Погибел, както е било по времето на Тролокските войни, преди две хиляди години, с мърдраали начело и може би дори с нови човешки Властелини на ужаса измежду Мраколюбците. Човечеството, разпокъсано на държавици, боричкащи се помежду си, не би устояло на това. Но той, Педрон Ниал, щеше да обедини човечеството под пряпорците на Чедата на Светлината. Щяха да се появят нови легенди, разказващи как Педрон Ниал се е сражавал в Тармон Гай-дон и е победил.

— Първо — измърмори той — пусни побеснял лъв по улиците.

— Побеснял лъв?

Ниал се обърна рязко. Един дребен кокалест мъж с огромен клюнест нос се промуши иззад провесените на стената знамена. Мерна се процеп на съвсем леко открехнат параван, след което се затвори и знамената отново провиснаха на стената.

— Ордийт — сръза го Ниал, — показах ти този проход, за да можеш да влизаш тук, когато те повикам, без за това да разбере половината крепост, но не и за да ме подслушваш.

Ордийт се поклони и прекоси плавно залата.

— Да подслушвам ли, велики лорде? Никога не бих си позволил такова нещо. Просто току-що пристигнах и неволно дочух последните ви слова. Нищо повече.

На лицето му бе изписана подигравателна усмивка, но тя, доколкото знаеше Ниал, никога не го напускаше, дори тогава, когато Ордийт нямаше основание да мисли, че някой го наблюдава.

Само преди месец, посред лютата зима, мършавият дребничък мъж беше пристигнал в Амадиция, наметнат с дрипи и премръзнал, и по някакъв начин беше успял с уговорки да си пробие път през всички пазачи до самия Педрон Ниал. Той, изглежда, знаеше за събитията на Томанска глава, неща, които липсваха в обемистите, макар и неясни доклади на Карридин или в разказа на Биар, или в което и да е друго донесение или мълва, стигнала до ушите на Ниал. Името му бе лъжовно, разбира се. На Древния език Ордийт значеше „Дървочръв“. Когато обаче Ниал го бе предизвикал на тази тема, единственото, което той отвърна, бе: „Всички сме забравили кои сме били. Горчив е животът.“

Но че беше умен, беше. Тъкмо той бе помогнал на Ниал да разгадае схемата, изпъкваща на фона на събитията.

Ордийт пристъпи до масата и вдигна една от рисунките. Разви я достатъчно, за да разкрие лика на младежа, и усмивката му се изкриви почти в гримаса.

Ниал все още изпитваше раздразнение, че мъжът е влязъл неканен.

— Един Лъжедракон ти се струва смешен, Ордийт? Или те плаши?

— Лъжедракон ли? — отвърна тихо Ордийт. — Да. Да, разбира се, как иначе. Какво друго би могъл да бъде? — Пронизителният му смях опна нервите на Ниал. Понякога му се струваше, че Ордийт е побъркан.

„Но че е умен, умен е, побъркан или не.“

— Какво искаш да кажеш, Ордийт? Говориш така, сякаш го познаваш.

Ордийт се сепна, сякаш бе забравил, че говори със самия лорд-капитан командир.

— Да го познавам ли? О да, познавам го. Казва се Ранд ал-Тор. Идва от Две реки, затънтен край на Андор, и е Мраколюбец толкова затънал в Сянката, че и половината да научите за него, душата ви ще се сгърчи.

— Две реки — отрони замислено Ниал. — Споменаха ми за друг Мраколюбец оттам, друг младеж. Странно е, като си помисли човек, че Мраколюбци произхождат от едно такова място. Но какво пък, те наистина са навсякъде.

— Друг ли, велики лорде? — каза Ордийт. — От Две реки? Да не ще да е Матрим Каутон или Перин Айбара? Те са му връстници и са редом с него в злото.

— Ставаше дума за Перин — отвърна навъсен Ниал. — Трима били, казваш? Нищо друго не иде от Двете реки, освен вълна и табак. Едва ли има друго населено място на света, което да е толкова изолирано.

— В един голям град Мраколюбците трябва да крият същността си. Налага им се да се срещат с други люде, със странници, идещи от други места, които после си отиват и разнасят това, което са видели. Но в тихите селца, откъснати от света, където ходят само малцина, и то

рядко... може ли да се измислят по-подходящи места, където всички да са Мраколюбци?

— Откъде знаеш имената на трима Мраколюбци, Ордийт? Трима Мраколюбци от най-затънтения край на света. Твърде много тайни пазиш в ума си, Дървочръв, и вадиш от ръкава си повече изненади и от веселчун.

— Как може един човек да каже всичко, което знае, велики лорде? — отвърна дребният човечец. — Ще бъде само празно дърдорене, докато няма полза от него. Но ще ви кажа следното, велики лорде. Този Ранд ал-Тор, този Дракон, има дълбоки корени в Две реки.

— Лъжедракон! — прекъсна го рязко Ниал.

— Разбира се, велики лорде. Погрешно се изразих.

Изведнъж Ниал забеляза, че той мачка и къса картината. Лицето му ставаше невъзмутимо, но ръцете му извиваха в конвулсии полуразгънатия пергамент.

— Престани! — заповяда Ниал, дръпна картината от Ордийт и я оглади, доколкото бе възможно. — Нямам толкова образи на този човек, че да позволя да се унищожават. — По-голямата част от изображението се бе размазало и през гърдите на младежа минаваше цепнатина от късането, но лицето бе станало недокоснато.

— Простете ми, велики лорде. — Ордийт се поклонил ниско, без изкривената усмивка да изчезне от лицето му. — Мразя Мраколюбците.

Ниал огледа замислено лика, изрисуван с кредит. „Ранд ал-Тор, от Две реки.“

— Може би трябва да планирам нещо за тези Две реки. Когато се стопи снегът. Може би.

— Както пожелае великият лорд — отвърна мазно Ордийт.

Гримасата на лицето на Карридин, докато крачеше по коридорите на Крепостта караше другите да го отбягват, макар че бездруго малцина се домогваха до близост с Разпитвачите. Слуги, забързани да изпълнят задачите си, се мъчеха да се слеят с каменните стени и дори мъже със златни пискюли на офицерски ранг по белите си плащове се стараеха да завият по страничните коридори, щом го зърнеха.

Той разтвори вратата към покоите си и я затръшна след себе си, без този път да усети обичайното доволство от великолепните тарабонски и тийрски килими в пищно червено, златно и синьо, фино заоблените огледала от Иллиан и златолистата инкрустация върху дългата фино резбована маса по средата на помещението. Майстор-занаятчия от Люгард се беше трудил над нея цяла година. Този път той едва я забеляза.

— Шарбон! — За първи път личният му слуга не се появи. Сигурно оправяше стаите. — Светлината да те изгори дано, Шарбон! Къде си?

Долови смътно движение с крайчеца на окото си и се извърна, готов да смрази Шарбон с ругатните си — но самите ругатни се смразиха, защото към него с плавната гъвкавост на змия пристъпи мърдраал.

Силуетът му беше като на човек, не по-висок от повечето хора, но подобие то свършваше дотук. Мъртвешки черната мантия, която сякаш не помръдваше, докато съществото се движеше, правеха личинково бялата му кожа да изглежда още по-бледа. И нямаше очи. Безокият му поглед изпълни Карридин с ужас.

— Какв... — Карридин млъкна, за да навлажни устните си и да върне гласа си в нормалния регистър. — Какво дириш тук? — Въпреки усилията му, той прозвуча като писък.

Безкръвните устни на Получовека се изкривиха в подобие на усмивка.

— Където има сянка, там мога да мина. — Гласът му прозвуча като змия, пълзяща сред сухи листа. — Обичам да следя всички, които ми служат.

— Аз слу...

Полза нямаше. Карридин с мъка извърна очи от гладкото, тестено лице, и обърна гръб на съществото. Тръпка премина по гръбнака му — да обърнеш гръб на мърдраал! Всичко се очертаваше в ясен контур в огледалото на стената пред него. Всичко, освен Получовека. Мърдраалът беше като неуловим повей. Никак не бе приятно, но по-добре така, отколкото да срещнеш безокия му взор. Карридин възвърна частица от крепкостта на гласа си.

— Аз служа на... — И мигом спря, осъзнал къде се намира. В самата сърцевина на Крепостта на Светлината. Слухът и за една

думичка от словата, които се канеше да изрече, можеше да го прати при разпитвачите. И най-низшият от Чедата щеше да го пребие на място, ако чуеше. Но беше съвсем сам с мърдраала — „Къде е Шарбон?“ Щеше да е добре някой друг да можеше да сподели зора на Получовека, макар да се наложеше след това този някой друг да бъде премахнат — но въпреки това той сниши глас. — Служа на Великия властелин на Мрака, както и ти. И двамата служим.

— Щом държиш да го приемеш така — изсмя се мърдраалът, звук, от който костите на Карридин потръпнаха. — Все пак искам да науча защо си тук, а не в Равнината на Алмот.

— Аз... Аз получих заповед да се явя тук от лорд-капитан командира.

— Командите на твоя лорд-капитан командир са тор! — изхъхри мърдраалът. — На теб ти беше наредено да намериш човешкото същество, наречено Ранд ал-Тор, и да го убиеш. Преди всичко друго. Над всичко друго! Защо не си се подчинил?

Карридин си пое дълбоко дъх. Поглед в гърба му сякаш стържеше гръбнака му като нож.

— Нещата... се промениха. Вече не са толкова под моя контрол, колкото бяха. — Груб стържещ звук го накара рязко да извърне глава.

Мърдраалът прокарваше длан по повърхността на масата и под ноктите му се гънеха дървени стърготини.

— Нищо не се е променило, твар човешка. Ти се отрече от клетвите си пред Светлината и положи нови клетви, и на тези клетви ще се подчиняваш.

Карридин се взря в жлебовете, набраздили полираното дърво, и преглътна с мъка.

— Не разбирам. Защо изведнъж се оказва толкова важно да го убия? Мислех, че Великият властелин на Мрака иска да го използва.

— Мен ли питаш? Езика би трябвало да ти изтръгна. Не ти е дадено да питаш, нито да разбираш. Дадено ти е да се подчиняваш! Разбра ли това? На колене, псе, и се подчини на господаря си.

Гняв пропълзя през камарата страх и ръката на Карридин се плъзна към хълбока му, но меча го нямаше. Беше в другата стая, където го бе оставил, преди да се яви пред Педрон Ниал.

Движението на мърдраала беше по-бързо от това на нападаща пепелянка. Карридин отвори уста да изкрещи, когато ръката на

съществото се стегна на китката му в съкрушителна хватка; костите изпукаха, пращайки тласъци на зверска болка към рамото му. Крясъкът така и не излезе от устата му, защото другата ръка на Получовека стисна брадичката му и затвори устата му. Петите му се надигнаха, пръстите на краката му се отлепиха от пода със задавено грухтене той провисна в мъртвешката хватка на мъдраала.

— Чуй ме, твар човешка. Ще намериш този младеж и ще го убиеш, колкото се може по-скоро. Дори не си помисляй, че ще се измъкнеш. Има други сред вашите, които ще ми донесат, ако се изметнеш от задачата си. Но ще ти кажа следното, за да те насърча. Ако Ранд ал-Тор не загине до един месец, ще взема някой от твоята кръв. Син, щерка, сестра или чичо. Няма да узнаеш кой, докато избраният не умре в писъци. Ако преживее още един месец, ще взема друг. И после друг, и още друг. А когато не остане ни един жив от твоята кръв, освен теб самия, и ако той все още е жив, ще те отведе в сърцето на Шайол Гул. — Съществото се усмихна. — С години ще мреш, човече. Сега разбра ли ме?

Карридин успя да издаде звук — полустон, полухрип. Струваше му се, че врагът му всеки миг ще се скърши.

Мъдраалът изръмжа и го запокити през стаята. Карридин се удари в отсрещната стена и зашеметен се срина върху килима.

— Разбра ли ме, твар човешка?

— С... Слушам и се подчинявам — успя да изхрипти Карридин от пода.

Отговор не последва.

Той извърна глава, присвил очи от болката в шията. Стаята беше празна. Получовеците язدهа сенки, така се твърдеше в легендите, и обърнеха ли се настрана, изчезваха. Никоя стена не можеше да ги задържи. Доця му се да завие. Изправи се и изруга от рязката болка в китката.

Вратата се отвори и ситнешком влезе Шарбон, пълничък мъж, стиснал кошница в ръце. Той се спря и зяпна към Карридин.

— Господарю, добре ли сте? Простете ми, че не бях тук, господарю, но излязох да купя плодове и...

Със здравата си ръка Карридин изби кошницата от ръцете му — ябълките се затъркаляха по килимите, — после зашлеви слугата през лицето.

— Простете ми, господарю — проплака Шарбон.

— Донеси ми хартия, перо и мастило — изръмжа Карридин. — Побързай, тъпак! Трябва да изпратя заповеди.

„Но какви? Какви?“ Шарбон заситни към изхода да изпълни нареждането, а Карридин се взря в жлебовете, издълбани в масата, и потръпна.

ГЛАВА 1

ОЧАКВАНЕ

Колелото на Времето се върти и Вековете идват и си отиват, оставяйки спомени, които се превръщат в легенди. Легендите заглъхват в мит и дори митът отдавна е забравен, когато породилият го Век се върне отново. В един Век, наричан от някои Третия век. Век, чието идване предстои, и Век отдавна минал, в Мъгливите планини се надигна вятър. Вятърът не беше началото. Няма начала, нито краища при въртенето на Колелото на Времето. Но беше някакво начало.

Из дълги долини повя вятърът, долини синкави от утринната мъгла, увиснала във въздуха, къде осеяни с иглолистни дървеса, къде оголени, по места, по които скоро щяха да поникнат треви и диви цветя. Виеше през полузаровени руини и рухнали паметници, забравени като онези, що ги бяха издигнали. Застена в проходите отколешни процепи сред върхове, покрити с шапки сняг, който нивга не се топеше. Тлъсти облаци се скупчваха по планинските върхове и снегът и белите им валма ставаха едно цяло.

В низините зимата си отиваше или си бе отишла, но тук все още се държеше, прошарила планинските склонове с бели петна. Само вечнозелените дървета се загръщаха в листа и иглички. Всички други клонаци стърчаха оголени, кафяви и сивкави над скалите и все още неразрохналата се пръст. Нямаше звук, освен стържещия над снежните преспи и камъка устрем на вятъра. Земята сякаш чакаше. Очакваше да изригне нещо.

Възседнал коня си и сврян сред гъсталака, Перин Айбара потръпна и придърпа подшитото с кожа наметало около тялото си, колкото му позволяваше дългият лък в едната ръка и голямата секира с форма на полумесец на колана му. Добра беше секирата, от хладна стомана; самият Перин беше раздухвал огъня в деня, в който майстор Люхан я бе изковал. Вятърът проникваше през наметалото, дърпаше гуглата от рошавите му къдрици и го пронизваше през дебелото палто; той размърда пръстите на краката си в ботушите, за да ги стопли, и

помръдна върху седлото, но не мислеше за студа. Измери с поглед петимата си спътници и се зачуди дали и те го усещат. Не чакането, заради което бяха изпратени тук. Нещо друго.

Стъпко, конят му, също се размърда и отметна глава. Беше нарекъл така сиво-кафявия жребец заради бързата му стъпка. Стъпко като че ли долавяше раздразнението и нетърпението на ездача си „Омръзна ми цялото това очакване, цялото това седене, докато Моарейн ни държи стиснати като в клещи. Светлината да изгори дано Айез Седай! Кога ли ще свърши всичко това?“

Неволно подуши вятъра. Преобладаваше конска миризма, миризма на хора и човешка пот. Заек е пробягал през тези дървета съвсем наскоро, страх бе изпълнил бягството му, но подгонилата го лисица не го беше убила тук. „Току-виж ми се запушил носът от този вятър.“ Дори му се дощя да стане така. „И ако стане, няма да позволя на Моарейн да направи нищо.“

Някъде в дъното на мозъка си усети гъделичкане. Отказа да си го признае и не спомена нищо на спътниците си.

Другите петима седяха на седлата си, стиснали в готовност късите си лъкове, с очи, претърсващи небето, както и осеяните с рехава гора склонове надолу. Не изглеждаха смутени от вятъра, развяващ плащовете им като пряпорци. Дръжка на двуръчен меч стърчеше над рамото на всеки през процеп в плаща. Голите им глави, обръснати, с изключение на дългите опашки на теметата, караха Перин да изпитва още повече студ. За тях това време вече беше почти пролетно. Всичката мекота бе изчукана от тях в някаква по-яка ковачница от онази, която той помнеше. Бяха шиенарци, от Граничните земи горе на север, чак при Великата Погибел, където набезите на тролоци можеха да ги споходят всяка нощ и където дори търговците и стопаните трябваше да носят меч или лък на път. А тези мъже не бяха стопани. Бяха войници по рождение.

Понякога се удивляваше как така му отстъпват и следват водачеството му. Сякаш си мислеха, че има някакво специално право, че притежава някакво знание, недостъпно за тях. „А може би са просто мои приятели“ — помисли си той тъжно. Не бяха с неговия ръст, нито толкова широкоплещи — годините чиракуване като ковач го бяха дарили с рамене и мускули два пъти по-големи от тези на повечето мъже — но той вече беше започнал да се бръсне всеки ден, за да сложи

край на закачките им за младостта му. Приятелски закачки, но все пак закачки. Не искаше да започнат отново, като им сподели какво е усетил.

Сепна се и си напомни, че той самият също трябва да наблюдава. Взря се към долината, извиваща се на запад и надолу и уширяваща се в далечината — земята бе осеяна с широки ивици сняг, останки от зимата. Дървета все още дращеа нагоре към небето със сухите си зимни клони, но имаше достатъчно вечнозелени — бор и клек, елак и планински чемшир — които стърчаха по склоновете и в руслото на долината, предлагайки достатъчно прикритие за всеки, който знае как да го използва. Но никой не би дошъл тук без някаква специална задача. Всички рудници се намираха далече на юг и дори още по-далече на север, а и повечето хора смятаха, че е лошо да е озовеш сред Мъгливите планини, и малцина навлизаха в тях, без злото да ги сполети. Очите на Перин проблеснаха като лъскано злато.

Гъделичкането се превърна в сърбеж. „Не!“

Можеше да избута сърбежа настрана, но усещането за нещо предстоящо нямаше да си иде. Като полюшване на вълна край речен бряг. Сякаш всичко се полюшваше. Той се зачуди дали нещо неприятно не се е снишило сред обкръжаващите ги върхари. Може би имаше някакъв начин да се разбере. В такива места, рядко посещавани от хора, почти винаги се срещаха вълци. Пречупи мисълта, преди тя да се укрепи в съзнанието му. „По-добре да се чудя. По-добре от това.“ Броят им не беше голям, но си имаха съгледвачи. Ако имаше нещо, съгледвачите щяха да го забележат. „Това си е моята ковачница; аз ще се погрижа за нея, а другите да гледат своите.“

Виж, взорът му беше по-остър от този на другите, затова пръв забеляза ездача, идещ откъм Тарабон. Но дори за него ездачът не беше нещо повече от петно ярки цветове, лъкатушещо през дървесата в далечината, ту видимо, ту скрито. Пъстър кон, прецени той. „И преди отредения срок!“ Отвори уста да го каже — щеше да е жена, всеки ездач досега се беше оказвал жена, — когато Масема изведнъж промърмори:

— Гарван!

Като проклятие.

Главата на Перин се стрелна нагоре. Голяма черна птица кръжеше над горските върхари, няма и на стотина крачки от тях.

Плячката ѝ можеше да е някой леш в снега или някое дребно животно, но Перин не можеше да рискува. Птицата като че ли не ги забеляза, но приближаващият се към тях ездач скоро щеше да се окаже в полезрението ѝ. Вдигна лъка, изпъна го — перата на стрелата докоснаха бузата и ухото му — и пусна тетивата в едно плавно движение. Смътно долови звъна на лъковете край себе си — цялото му внимание бе съсредоточено върху черната птица.

Тя се преметна във въздуха и започна да пада сред облак черни като нощ пера. Други две стрели пронизаха небето точно там, където се рееше до преди миг. С полуизпънати лъкове шиенарците заоглеждаха небето да видят дали си има другар.

— Дали е длъжна да донася — попита тихо Перин, — или... той вижда това, което вижда тази твар? — Въпросът му не бе насочен към никого, но Раган, най-младият от шиенарците, само десетина години по-голям от него, му отвърна, докато нагласяше втора стрела на късия си лък.

— Обикновено на някой Получовек донасят. — В Граничните земи се въдеха огромни ята гарвани и там никой дори и не смееше да си помисли, че някой гарван може да е просто птица. — О, Светлина, ако Сърцеъбия виждаше това, което виждат гарваните, всички щяхме да сме мъртви още преди да стигнем планините. — Гласът му прозвуча спокойно — това бе ежедневието за всеки шиенарски войн.

Перин потръпна, не от студ, и нещо в тила му изръмжа в предизвикателство срещу смъртта. Сърцеъбия. Различни имена в различните земи — Душегуб и Сърцетровител, Гробовладелец и Властелин на Здрача — и навсякъде Баща на лъжите или просто Тъмния, все за да се избегне произнасянето на истинското му име, за да не се привлече вниманието му. Тъмния често използваше гарвани и врани, и плъхове в градовете. Перин измъкна нова стрела с широк връх от колчана на бедрото си.

— Дебел е като кол — каза с възхищение Раган, загледан в лъка на Перин. — Но стреля. Не искам и да си помисля какво може да направи на човек, дори и в броня. — Сега шиенарците бяха облечени само в леки плетени ризници под простоватите си камизоли, но обикновено се сражаваха в тежка броня, както мъжете, — така и конете им.

— Твърде дълъг е за стрелба от кон — изсумтя Масема. Триъгълният белег върху мургавата му буза още повече изкриви презрителната му усмивка. — Една добра гръдна броня ще спре куп стрели, освен отблизо, а ако първият ти изстрел не улучи, човекът, по който стреляш, ще те изкорми.

— Така е, Масема. — Раган се отпусна, щом се увери, че небето е чисто. Гарванът, изглежда, беше самичък. — Но с този лък от Две реки да ти кажа, че на човек не му се налага да е много близко.

— Я да престанете да си чешете проклетите езици! — сръза ги Юно. С дългия белег на лявата буза и липсващото ляво око лицето му изглеждаше грубо, дори за шиенарец. На път към планините през есента си беше сложил цветна превръзка на празното око, но постоянно присвитото здраво с нищо не смекчаваше мрачния му лик. — Като не можете да задържите проклетите си мозъци върху проклетата задача, която ви е възложена, ще гледам да ви намеря някоя скапана служба тая нощ, че да мирясате, да ви тръшне дано, проклетници, — Раган и Масема утихнаха пред погледа му. Той ги изгледа още веднъж навъсено и погледът му омекна, щом се обърна към Перин. — Видя ли нещо? — Тонът му беше малко по-груб, отколкото се полагаше пред командир, наложен му от самия крал на Шиенар или Владетеля на Фал Дара, но все пак в него се долавяше готовност да изпълни всичко, което каже Перин. Шиенарците добре знаеха колко далече вижда Перин, но, изглежда, възприемаха това като нещо обичайно, както и цвета на очите му. Не знаеха всичко, дори и половината от всичкото, но го бяха приели такъв, какъвто беше. Поне какъвто си мислеха, че е. Изглежда, можеха да приемат всичко, каквото и да е. Светът се променя, казваха. Всяко нещо се върти на колелата на случайността и промяната. Ако един човек е с очи с цвят, какъвто няма друг, то какво значение има това?

— Жена — каза Перин. — Би трябвало вече да я виждате. Ето тям — Той посочи, а Юно се изправи на седлото и здравото му око се присви. После едноокият колебливо кимна.

— Вярно че някаква проклетия мърда там долу. — Неколцина от останалите също кимнаха и замърмориха. Юно ги изгледа сърдито и те отново зяпнаха към небето и планинските върхове.

Изведнъж Перин разбра какво означават ярките цветове на ездача — зелена пола и яркочервена наметка.

— Тя е от Пътуващия народ — възкликна той изумен. Не беше виждал някой друг да се облича в такива ярки цветове в странни съчетания. Поне по свой избор.

Сред жените, които понякога превеждаха през планините, имаше какви ли не: просякиня в дрипи, влачеща се боса сред снежната виелица; останала сама търговка, водеща за юздите впряг товарни коне; благородна дама в коприни и фини кожи, с червени юзди на послушната си кобила, на седло със златни инкрустации. Просякинята си тръгна с кесия сребро повече, отколкото Перин смяташе, че могат да си позволят да ѝ дадат, докато дамата им остави още по-тежка кесия с жълтици. Жени от всякакъв ранг, все сами, от Тарабон и Геалдан, дори от Амадиция. Но никога не бе очаквал да срещне тук жена от Туатан.

— Проклета Калайджийка? — възкликна Юно. Чуха се и други изненадани възгласи.

Раган поклати глава и перчемът му се развя.

— Една Калайджийка не може да е замесена в това. Тази или не е Калайджийка, или не е онази, която трябва да посрещнем.

— Калайджии! — изръмжа Масема. — Безполезни страхливци.

Окото на Юно се присви и това му придаде още по-кръвнишки вид.

— Страхливци, казваш, Масема? — промълви той. — Ако беше жена, щеше ли да ти стиска, проклетнико, да яздиш дотук сама и без оръжие, да те тръшне дано? — Нямаше съмнение, че жената щеше да е невъоръжена, ако беше от Туатан. Масема затвори уста, но белегът на бузата му изпъкна, стегнат и блед.

— Светлината да ме изгори дано, на мен нямаше да ми стиска — обади се Раган. — И пак да ме изгори, на тебе също, Масема.

Масема придърпа наметалото си и се направи, че оглежда небето.

— Светлината дано е отредила този скапан мършоядец да е бил сам, да го тръшне дано — изсумтя Юно.

Рунтавата кафяво-бяла кобила лъкатушеше все по-близо, избирайки голата земя между широките снежни преспи. По едно време облечената в пъстри дрехи жена я спря, за да погледне нещо на земята, после придърпа качулката на наметката над главата си и сръга кобилата да продължи напред. „Гарванът — помисли си Перин. — Престани да гледаш тази птица, жено, и ела. Може би ти най-сетне

носиш думата, която ще ни измъкне оттук. Ако Моарейн наистина смята да ни позволи да се махнем оттук, преди да е дошла пролетта... Светликът да я изгори дано!“ За миг почувства несигурност дали го мисли за Айез Седай, или за Калайджийката, която сякаш нарочно се бавеше.

Ако се придържаше по просеката, по която бе поела, жената щеше да мине на цели тридесет крачки покрай горичката. С очи, приковани в земята, тя не показваше никакъв признак, че е забелязала мъжете, скрити сред дърветата.

Перин пришпори жребеца си и сивият подскочи напред, хвърляйки сняг под копитата си, Юно тихо изкомандва:

— Напред!

Жената се стресна и рязко дръпна юздите на кобилата. Ездачите спряха пред нея в дъга и я загледаха. Бродерията с привличащо очите синьо в шарката, известна като „тайренска плетеница“, правеше наметката ѝ още по-ярка. Не беше млада — сиви кичури се виждаха в косата ѝ там, където качулката не беше я прикрила — но по лицето ѝ почти нямаше бръчки, освен че се бе навъсила неодобрително, оглеждайки оръжията им. Но и да бе разтревожена от това, че среща сред дивите планини въоръжени мъже, не го показва. Ръцете ѝ лежаха спокойно върху високия лък на старото, но добре запазено седло. И не миришеше на страх.

„Престани с това!“ — каза си Перин и каза кротко, за да не я изплаши:

— Казвам се Перин, добра госпожо. Ако имате нужда от помощ, ще направя, каквото мога. Ако не, вървете си миром със Светлината. Но освен ако Туатан не са променили обичаите си, вие сте твърде далече от фургоните си.

Тя ги огледа изпитателно за миг. В тъмните ѝ очи се долавяше нежност, нещо присъщо за хората от Пътуващия народ.

— Търся... една жена. — Преходът бе едва забележим, но се долови. Не търсеше каква да е жена, а Айез Седай.

— Има ли си тя име, добра госпожо? — попита Перин. Беше го правил твърде много пъти през последните няколко месеца, за да има нужда от отговора ѝ, но нали дори желязото се похабява при липса на грижа.

— Казва се... Понякога я наричат Моарейн. Моето име е Лейа.
— Перин кимна.

— Ще ви заведем при нея, госпожо Лейа. Имаме топли огньове и топла храна също. — Но не побърза да дръпне юздите. — Вие как ни намерихте? — Беше задавал този въпрос и преди, всеки път, когато Моарейн го изпращаше да чака на определено от нея място жена, за която тя знаеше, че ще дойде. Отговорът щеше да бъде същият, както винаги, но той трябваше да попита.

Лейа присви рамене и отвърна колебливо.

— Ами... знаех, че ако мина по този път, все някой ще ме намери и ще ме заведе при нея. Просто... го знаех. Имам вести за нея.

Перин не я попита за вестите. Жените предаваха информацията, която носеха, само на Моарейн.

„А Айез Седай ни казва само това, което тя си избере.“ Айез Седай никога не лъжеше, но се говореше, че истината, която ти казва една Айез Седай, невинаги е истината, която си мислиш, че е, „Твърде късно е вече за опасения, нали?“

— Насам, госпожо Лейа — каза той и посочи нагоре към планината. Шиенарците, с Юно начело, тръгнаха по склона след Перин и Лейа. Мъжете от Граничните земи продължаваха да наблюдават зорко небето, както и земята, а последните двама следяха грижливо тила им. Известно време яздиха в пълна тишина, нарушавана само от тропота на конските копита, ту ровещи през ланския сняг, ту отхвърлящи камънак надолу по склона. От време на време Лейа хвърляше поглед към Перин, към лъка му, секирата, лицето. Но не проговаряше. При тези любопитни погледи той се помръдваше неловко на седлото и отбягваше очите и. Винаги се стараше да даде известно време на непознатите преди сами да забележат цвета на очите му. Най-сетне той промълви:

— Изненадан съм, че виждам човек от Пътуващия народ. При вашите убеждения...

— Възможно е да се противопоставиш на злото и без да вършиш жестокост. — В гласа ѝ се съдържаше простотата на човек, изричащ очевидна истина.

Перин изръмжа кисело, но мигом се извини и промърмори:

— Дано да е тъй, както казвате, госпожо Лейа.

— Жестокостта вреди на извършителя точно толкова, колкото и на жертвата — отвърна му Лейа спокойно. — Тъкмо затова ние бягаме от онези, които ни вредят, за да ги предпазим от щетите, които си нанасят сами, не по-малко, отколкото за да спасим себе си. Ако вършим жестокост, противопоставяйки се на злото, скоро ще се окажем не по-различни от онова, срещу което се борим. Тъкмо със силата на своята вяра се сражаваме със Сянката.

Перин не можа да се въздържи да не изсумти пак.

— Госпожо, надявам се никога да не ви се наложи да се изправите срещу тролоците със силата на своята вяра. Силата на техните мечове ще ви съсече на място.

— По-добре е да умреш, нежели... — почна тя, но гневът му го накара да я прекъсне. Гневът, който тя просто не можеше да изпита. Гневът от това, че тя наистина бе готова да умре, вместо да навреди някому, колкото и зъл да е той.

— Ако побегнете, те ще ви догонят и ще ви убият, и ще изядат трупа ви. Могат и да не изчакат, докато се превърне в труп. Тъй или иначе, вие ще сте мъртва и злото ще с победило. А има и човеци, които са не по-малко жестоки. Мраколюбци и други. Повече, отколкото бих повярвал и аз, само допреди година. Само Белите плащове да решат, че вие, Калайджиите, не ходите в Светлината, и ще видите колко ще ви опази силата на вашата вяра. Тя го изгледа пронизваше.

— И все пак ти не си щастлив със своите оръжия.

Как го разбра? Той разтърси глава раздразнено, къдриците му се люшнаха.

— Създателят е направил този свят — промърмори той. — Не аз. Аз съм длъжен да живея в този свят — такъв, какъвто е.

— Толкова тъжен и толкова млад — отрони тя тихо. — Защо си толкова тъжен?

— Трябва да гледам, а не да говоря — отвърна той отсечено. — Едва ли ще ми бъдете благодарна, ако ви изгубя. — Сръга Стъпко, за да сложи край на разговора, но продължи да усеща погледа ѝ върху себе си. „Тъжен? Не съм тъжен, просто... О, Светлина, знам ли? Би трябвало да има и по-добър начин, това е.“ Настойчивият сърбеж отново се появи в тила му, но погълнат от усилието да пренебрегне погледа на Лейа в гърба си, той преодоля и него.

Така изкачиха планинския склон и се запускаха надолу, за да преминат една гориста долина с голям поток струеше студен в дъното ѝ, дълбок до конско коляно. Една от планинските канари в далечината беше издялана в подобие на два извисяващи се силуета. На мъж и жена както му се струваше на Перин, макар ветровете и дъждът отдавна да ги бяха направили неясни. Дори Моарейн твърдеше, че не е сигурна кои би трябвало да са, нито кога е бил изсечен гранитът.

Белоперки и дребни пъстърви отскачаха от копитата на конете като сребро, проблясващо сред чистата вода. Една пасяща сърна надигна колебливо глава, изгледа изкачващата се на брега на потока група ездаци и хукна сред дърветата, а една планинска котка, със сиви ивици и петна по козината, сякаш изникна от земята, изгледа конете за миг, махна с опашка и хукна след побягналата сърна. И все пак из планината още се мяркаше малко живот. Тук-там птици кацаха по голите клони или кълвяха по земята там, където снегът се бе стопил. След няколко седмици щяха да са повече, но още не беше дошло времето. Повече гарвани не зърнаха. Късно следобед Перин преведе групата между два стръмни планински ската, чиито снежни върхове както винаги бяха обвити в облаци и изви нагоре покрай по-малък поток, подскачащ надолу сред сиви скали на малки водопади. Птица изпя сред дърветата, друга ѝ отвърна, някъде по-нагоре. Перин се усмихна. Зовът на синугата. Птица от Граничните земи. Никой не можеше да мине по този път, без да бъде забелязан. Той потри нос и не погледна към дървото, откъдето се беше обадила първата „птица“. Пътеката се стесни, колкото да може да премине само един човек на кон, потокът също.

Перин чуваше зад гърба си тихото мърморене на Лейа. Погледна я през рамо. Тя хвърляше тревожни погледи към стръмните склонове от двете им страни и несигурно надвисналите от тях дървета. Изглеждаше невъзможно да не паднат. Шиенарците яздеха спокойно, най-после започнали да се отпускат. Изведнъж пред тях се разтвори овална котловина. Стените ѝ бяха стръмни, но не чак толкова недостъпни, колкото прохода, през който току-що бяха минали. Потокът течеше от малък извор от далечния ѝ край. Острият поглед на Перин засече мъж с перчем на шиенарец, скрит сред клоните на един дъб вляво. Ако беше изпяла червенокрила сойка вместо синуга, той

нямаше да е сам и пътят навътре нямаше да е лесен. Шепа мъже можеха да удържат този проход срещу цяла армия.

Сред дърветата се мяркаха добре прикрити дървени колиби. Миришеше на хора и коне, на готвене и горящи огньове. На висок пилон висеше отпуснато дълго бяло знаме. Фигура, висока поне един път и половина колкото останалите, седеше върху дънер и четеше книга, която изглеждаше твърде малка в огромните ѝ шепи. Вниманието на съществото изобщо не се отклони дори когато единственият човек без перчем на темето извика:

— Значи все пак я доведохте, нали? Пък аз си мислех, че този път няма да се върнете за през нощта. — Беше глас на млада жена, но тя бе облечена в момчешко палто и бричове, а косата ѝ беше подстригана късо.

Порив на вятъра нахлу в котловината и развя знамето в цялата му дължина. За миг съществото на него сякаш яхна вятъра. Четирикрака змия със златни и пурпурни люспи, златиста грива като на лъв, а стъпалата ѝ — увенчани с по пет златни нокътя. Знаме от легендите. Знаме, което повечето хора нямаше да разпознаят, ако го видеха, но щяха да изпитат ужас, научеха ли името му. Перин махна с ръка в жест, който обгърна всичко, и каза:

— Добре дошла в стана на Преродения Дракон, Лейа.

ГЛАВА 2

САЙДИН

Туатанката хвърли поглед към знамето, което отново провисна отпуснато, после към хората около огъня. Особено към четящия, който бе един път и половина по-висок от Перин и два пъти по-едър от него.

— С вас има огиер. Виж ти, кой да помисли... — Тя поклати глава. — Къде е Моарейн Седай? — Знамето на Дракона сякаш не я интересуваше изобщо.

Перин посочи грубата колиба, най-горе на отсрещния склон. Със стени и стръмен покрив от неодялани дървета, тя беше най-голямата от всички, и все пак не много голяма — може би само колкото да може да се нарече къщурка вместо колиба.

— Онази там е нейната. Нейната и на Лан. Той е Стражникът й. Щом пийнете нещо топло...

— Не. Трябва да говоря с Моарейн.

Той не се изненада. Щом пристигнеха, всички жени настояваха да говорят с Моарейн незабавно и насаме. Вестите, които след това Моарейн решаваше да сподели с останалите, невинаги изглеждаха особено важни, но жените проявяваха настойчивостта на ловец, преследващ последния жив заек на света, за да нахрани умиращото си от глад семейство. Полузамръзналата стара просякиня бе отказала одеяла и чиния горещо варено и се бе дотътрила по склона до колибата на Моарейн все така босонога през все още сипещия се сняг.

Лейа се смъкна от седлото и подаде юздите на Перин.

— Нали ще се погрижите да се нахрани? — Тя потупа сивокафявата кобила по муцуната. — Пийса не е свикнала да ме носи през толкова стръмна местност.

— Фуражът все още е оскъден — отвърна Перин, — но ще й дадем каквото имаме.

Лейа кимна и се завтече нагоре по склона без повече приказки вдигнала яркозелената си пола. Бродираното със сини шевици яркочервено наметало се развя след нея.

Перин слезе от Стъпко и размени няколко думи с хората, приближили се откъм огньовете, за да се погрижат за конете. Не, с изключение на гарвана, не били видели нищо, освен планините и тази туатанска жена. Да, гарванът бил мъртъв. Не, тя не им казала нищо за онова, което става извън планините. Не, нямал никаква представа дали ще тръгнат скоро.

„Или изобщо“ — добави той наум. Моарейн ги бе задържала тук цялата зима. Шиенарците не смятаха, че тя заповядва, не и тук, но Перин знаеше, че Айез Седай по някакъв начин все успяват да наложат своето. Особено Моарейн.

След като конете бяха отведени до грубо скованата конюшня ездачите отидоха да се сгреят. Перин свали наметалото си и с благодарност протегна ръце към огъня. От големия котел, бейрлонска изработка, както можеше да се прецени по вида му, се вдигаха миризми, които караха устата му да се изпълва със слюнка. Някой, изглежда, днес бе имал късмет в лова, а едрите коренища, поставени около съседния огън, изпускаха миризма, смътно напомняща за печена ряпа. Той сбърчи ноздри и се съсредоточи върху вареното. Напоследък все повече и повече налиташе на месо и не обръщаше внимание на нищо друго.

Жената в мъжките дрехи се взираше след Лейа, която тъкмо влизаше в колибата на Моарейн.

— Какво виждаш, Мин? — попита Перин.

Тя пристъпи към него и го погледна с изпълнените си с тревога тъмни очи. Той така и не разбираше защо толкова държи да ходи с брич, вместо с пола. Може би защото я познаваше, но не можеше да проумее как някой би могъл да я погледне и да види в нея красив момък вместо хубава млада жена.

— Калайджийката ще умре — промълви тя и погледна другите около огъня. Никой не седеше достатъчно близо, че да я чуе.

Той остана безмълвен. Кроткото лице на Лейа без пред очите му. „О, Светлина! Калайджиите не вредят на никого!“ Усети студ въпреки топлината на огъня. „Светлината да ме изгори дано, защо ли изобщо попитах?“ Дори малкото Айез Седай, които знаеха за Мин, не можеха да разберат какво точно прави тя. Понякога Мин виждаше образи и аури, обкръжаващи хората, а понякога дори знаеше какво означават те.

Масема разбърка вареното в котела с дълъг дървен черпак, изгледа ги, прокара пръст под дългия си нос, ухили се широко и се отдръпна.

— Кръв и пепел! — промърмори Мин. — Този сигурно е решил, че сме влюбени и си гукаме край огъня.

— Сигурна ли си? — попита Перин. Тя вдигна вежди към него и той припряно добави: — За Лейа.

— Така ли се казва тя? По-добре да не знаех. Винаги се оказва по-лошо, когато знаеш и не можеш да... Перин, видях лицето ѝ, как се извъръща през рамо, обляна в кръв, с широко отворени очи. По-ясно от това не може да бъде. — Тя потръпна и енергично разтри длани. — Светлина, колко бих искала да виждах по-добри неща. Всички щастливи неща сякаш са изчезнали.

Той отвори уста да предложи да предупредят Лейа, но веднага ги затвори. Никога не можеше да има съмнение за онова, което Мин виждаше и познаваше, за добро яли за лошо. Щом беше сигурна, то просто ставаше.

— Кръв по лицето ѝ — промърмори той. — Значи ли това, че ще умре от насилие? — Потръпна, щом осъзна колко леко го бе произнесе. „Но какво мога да сторя? Ако кажа на Лейа, ако по някакъв начин я накарам да повярва, тя само ще изживее последните си дни в страх и това няма да промени нищо.“

Мин кимна.

„Ако тя ще умре от насилие, това може да означава нападение върху лагера.“ Но те всеки ден изпращаха съгледвачи и разполагаха постове всяка нощ. А и Моарейн беше оградила лагера с „прегради“, така поне твърдеше; нито едно създание на Тъмния не можеше да ги забележи, освен ако не се натъкнеше право на тях. Помисли си за вълците. „Не!“ Съгледвачите щяха да забележат всеки човек или звяр, опитваш се да се приближи до стана.

— Пътят до нейния народ е много дълъг — промълви той почти на себе си. — Калайджиите не биха могли да докарат фургоните си понавътре от подножията. Всичко може да се случи по пътя.

Мин кимна тъжно.

— А ние сме твърде малко, че да се лишим дори от един човек, който да я охранява. Дори и това да можеше да помогне.

Беше му го казвала — как се опитвала да предупреждава някои хора за лоши неща, още когато била на шест или седем години, когато за първи път разбрала, че не всеки може да види онова, което вижда тя. Не можеше да го обясни, но имаше чувството, че нейните предупреждения само влошават нещата още повече, ако изобщо ѝ повярваха разбира се. Нужно бе голямо усилие да се повярва на виденията на Мин, голямо усилие да се повярва на докато не се появи доказателството.

— Кога? — попита той. Думата изкърна в ушите му студена и твърда като стоманено сечиво. „Нищо не мога да направя за Лейа, но може би ще разбера кога ще бъдем нападнати.“

Веднага щом думата излезе от устата му, тя вдигна ръце. Гласът ѝ обаче си остана тих.

— Не става така. Никога не мога да предрека кога ще се случи нещо. Знам само, че ще се случи, и то когато разбера какво означава това, което виждам. Не можеш да го разбереш. Виждането не ми идва, когато аз го искам, нито пък знанието. То просто се случва, понякога знам. Нещо. Мъничко. Просто става. Мога да виждам неща около някой човек един ден, но не и на следващия, както и обратното. Повечето пъти не виждам нищо около никого. Айез Седай винаги имат образи около себе си, разбира се, също и Стражниците, въпреки че при тях е много по-трудно да се каже какво означават, от колкото при другите хора. — Тя погледна Перин изпитателно, с полуприсвити очи. — Но пък при други се вижда винаги.

— Не ми казвай какво виждаш, когато ме погледнеш — прекъсна я той рязко и веднага присви широките си рамене. Още от дете беше по-едър от връстниците си и бързо бе разбрал колко лесно е да нараниш неволно хората, когато си по-голям от тях. Това го бе направило предпазлив и внимателен и той винаги съжаляваше, когато позволеше на гнева си да изблигне. — Извинявай, Мин. Не биваше да ти се сопвам. Не исках да те оскърбя.

Тя го погледна изненадано.

— Не си ме оскърбил. Благословени да са малцината хора, които наистина желаят да узнаят това, което виждам. Светлината го знае, нямаше да го правя, стига да имаше някой друг, който да го може. — Дори Айез Седай не бяха чували изобщо някой друг да притежава

нейната дарба. „Дарба“, за такова го смятаха те, макар тя съвсем да не го приемаше така.

— Просто ми се ще да имаше нещо, което да можех да направя за Лейа. Не бих могъл да издържа като теб — да го знам и да не мога да сторя нищо.

— Странно — промълви тя. — Как се получава така, че си толкова загрижен за туатанката. Те са изключително мирни, а аз виждам толкова жестокост около...

Той извърна глава настрани и тя изведнъж млъкна.

— Туатанката ли? — избръмча един глас, като на огромен горски бръмбар. — Какво туатанката?

Огиерът пристъпи до тях край огъня, отбелязал мястото на книгата си с пръст, дебел като наденица. Тънка струйка дим от табак се виеше от лулата в другата му ръка. Тъмнокафявото му вълнено палто бе закопчано до шията и падаше до коленете над загърнатите чизми. Перин едва достигаше до гърдите му.

Лицето на Лоиал беше като на плашило с нос като зурла и прекалено широка уста. Очите му бяха с размери на чинийки, дебели вежди провисваха като мустаци почти до бузите му, а от ъглестите му клепнали уши стърчаха на туфи дълги косми. Човек би могъл да го вземе за тролок, въпреки че повечето хора смятаха тролоците за толкова приказни същества, колкото и огиерите.

Широката усмивка на Лоиал се стопи и очите му примигваха, когато усети, че ги е прекъснал. Перин се зачуди как е възможно някой да се бои от огиера дълго време. И все пак според някои стари предания огиерите бяха яростни и неумолими врагове. Не можеше да го повярва. Огиерите не бяха врагове на никого.

Мин каза на Лоиал за пристигането на Лейа, но не и за това, което бе видяла. Обикновено запазваше в тайна онова, което виждаше, особено когато виденията ѝ бяха лоши. Вместо това добави:

— Би трябвало да разбираш, Лоиал, какво изпитвам, заклещена тук сред Айез Седай и тези хора от Две реки.

Лоиал издаде уклончив звук, но Мин, изглежда, го възприе като съгласие.

— Да — подчерта тя. — Добре си бях, живеях си живота в Бейрлон така както ми харесваше, но изведнъж ме сграбчиха за гушата и ме запокитиха Светлината знае къде. Е, така ми се полага. Животът

ми престана да си бъде мой, откакто срещнах Моарейн. И тези селянчета от Две реки. — Тя завъртя очи към Перин, кисела усмивка изкриви устните ѝ. — Единственото, което исках, бе да си живея както ми се харесва, да се влюбя в някой мъж, когото сама си избира... — Бузите ѝ изведнъж поруменияха и тя се окашля. — Искам да кажа, какво толкова лошо има в това да искаш да си живееш своя живот, без цялата тази бъркотия?

— Тавирен — започна Лоиал. Перин му махна с ръка да млъкне, но човек трудно можеше да задържи огиера, камо ли да го спре, щом веднъж го обземеше ентусиазмът. Смятаха го за изключително припрян, поне според огиерските представи за припряност. Лоиал напъха книгата си в джоба на палтото и продължи, размахвайки лулата. — Всички ние, животът на всеки от нас влияе на живота на другите, Мин. Докато Колелото на Времето ни втъкава в Шарката, жизнената нишка на всеки от нас тегли и завлича жизнените нишки на съществата около нас. Тавирен са същото, само че много, много повече. Те придърпват цялата Шарка — за известен срок поне, принуждавайки я да се оформя около тях. Колкото по-близо си до тях, толкова повече ти влияят лично. Казано е, че ако попаднеш в една и съща стая с Артур Ястребовото крило, можеш да усетиш как Шарката се преподрежда сама. Не знам доколко е вярно това, но съм чел, че е било така. Но това нещо не действа еднопосочно. Самите тавирен биват запридани в по-дебела нишка от нас останалите, с по-малко възможности за избор.

Перин направи гримаса. „И как ужасно малко са онези от тях, които имат значение.“

Мин тръсна глава.

— Просто ми се щеше да не бяха толкова... толкова ужасно тавирен през цялото време. Тавирен те теглят от една страна. Айез Седай ти се бъркат в живота от друга. И какво остава за една жена?

Лоиал помръдна рамене.

— Много малко, предполагам, поне докато е близо до тавирен.

— Сякаш съм имала някакъв избор — изръмжа Мин.

— Това ти е добрата орисия... или лошата, ако така гледаш на нещата. Да попаднеш не на един, а на цели трима тавирен. Ранд, Мат и Перин. Аз самият го смятам за добра орисия, и щях да го смятам, дори да не ми бяха приятели. Мисля, че бих могъл дори... — Огиерът ги

изглежда, внезапно засрамен, и ушите му клепнаха. — Обещавате ли, че няма да ми се смеете? Мисля, че бих могъл да напиша книга за това. Водя си бележки.

Мин му се усмихна приятелски и ушите на Лоиал отново щръкнаха.

— Това е чудесно — каза му тя. — Но някои от нас се чувстват като кукли на конци, танцуващи под ръцете на тези наши тавирен.

— Не съм го искал — избухна Перин. — Не съм го искал.

Тя не му обърна внимание, а продължи:

— Това ли е станало с теб, Лоиал? Затова ли тръгна да пътуваш с Моарейн? Знам, че вие, огиерите, никога не напускате вашите стеддинг. Нима някой от тези тавирен те придърпа към себе си?

Лоиал съсредоточено заглежда лулата си.

— Искях само да видя Дъбравите, засадени от нашия народ — измърмори той. — Само Дъбравите да видя. — Той хвърли поглед към Перин, сякаш търсеше помощ от него, но Перин само се ухили.

„Да те видя сега как ще ти подковат копитото.“ Не знаеше всичко, но знаеше, че Лоиал беше избягал. Той беше деветдесетгодишен, но все още недостатъчно зрял според огиерските разбирания, за да напусне стеддинг — да излезе Навън, така го наричаха — без разрешението на Старейте. Огиерите живееха много дълго, от гледна точка на хората. Лоиал твърдеше, че Старейте били много ядосани и искали да го върнат. И изглежда, смяташе да отлага този момент колкото е възможно повече.

Сред шиенарците настъпи някакво разбъркване мъжете наскачаха. От колибата на Моарейн излезе Ранд. Дори от това разстояние Перин го виждаше ясно. Младеж с рижа коса и сиви очи. Беше връстник на Перин и щеше да стърчи с половин глава над него, ако застанеха един до друг, въпреки че Ранд беше по-тънък, макар все пак с широки рамене. Бродиран със златни нишки тръни се спускаха по ръкавите на червения му сюртук с висока яка, а на гърдите на тъмното му наметало изпъкваше същото същество като на знамето — четириногата змия със златната грива. Ранд и Перин бяха отраснали заедно като приятели. „Дали все още сме приятели? Можем ли? Сега?“

Шиенарците се поклониха като един, с изправени глави, но с ръце на коленете.

— Господарю Дракон — извика Юно. — Ние сме готови. Чест е да служим.

Юно, които трудно можеше да произнесе и едно изречение, без да вметне някаква ругатня, този път говореше с най-дълбоко уважение. Гласовете на останалите отекнаха след неговия: „Чест е да служим.“ Очите на Масема, който обикновено виждаше лошото във всичко, сега бяха блеснали в израз на пълна преданост. И на Раган също. Всички до един очакваха команда, стига Ранд да благоволи да я изрече.

Ранд се спря да огледа сцената за миг, после се обърна и се скри сред дърветата.

— Пак спори с Моарейн — промълви Мин. — Днес цял ден спорят.

Перин не бе изненадан, въпреки че се почувства леко смутен. Да спориш с една Айез Седай! Припомни си всички приказки, които беше слушал като дете. Айез Седай, които караха тронове и държави да танцуват под невидимите им конци. Айез Седай, в чиито дарове винаги имаше уловка, чиято цена винаги изглеждаше по-малка, отколкото би повярвал човек, и все пак винаги се оказваше много по-голяма, отколкото би могъл да си представиш. Айез Седай, чийто гняв би могъл да накара земята да се разтвори и да предизвика мънии. Някои от приказките бяха неверни, сега той го знаеше. И в същото време не казваха и половината от истината.

— По-добре да ида при него — каза той. — След споровете им той винаги се нуждае от някой, с когото да поговори. — А освен Моарейн и Лан имаше само още трима — Мин, Лоиал и той самият — които не зяпах в Ранд, сякаш стои по-високо и от кралете. А от тримата само Перин го познаваше отпреди.

Той се заизкачва по склона, спирайки се само колкото да погледне към затворената врата на колибата на Моарейн. Лейа беше вътре, както и Лан. Стражникът рядко си позволяваше да се отдалечи много от своята Айез Седай. Много по-малката колиба на Ранд се намираше по-ниско, добре скрита сред дърветата, настрани от останалите. Беше се опитал да живее по-надолу, сред останалите мъже, но непрестанното им благоговение го беше отблъснало. Сега стоеше настрана, самотен. Твърде самотен, според Перин. Но той знаеше, че сега Ранд не се беше запътил към колибата си.

Перин забърза към едната страна на котловината, където склонът изведнъж се превръщаше в стръмна канара, висока петдесет крачки, гладка, покрита само на места с жилав мъх. Знаеше точно къде се намира цепнатината в скалата, отвор, през който едва можеше да провере раменете си. Беше като да преминеш през тунел.

Цепнатината се точеше на половин миля, след което рязко отваряше в овраг с дъно, покрито със скали и балвани, стръмните склонове бяха гъсто покрити с бор и елак. Дълги сенки се протягаха откъм слънцето, кацнало върху планинските ридове. Стените на това място бяха гладки, с изключение на процепа, и толкова стръмни, сякаш някой гигантски топор се беше забил в планините. Беше много по-защитимо от котловината, само че нямаше нито поток, нито извор. И никой не идваше тук. Освен Ранд, след караниците си с Моарейн.

Ранд бе застанал недалече от входа, опрял гръб на един груб боров ствол, и се взираше в разтворените си длани, Перин знаеше, че на всяка от тях има по една жигосана в плътта чапла, Ранд не помръдна, когато ботушът на Перин изскърца върху камък зад него.

А после изведнъж започна да декламира тихо, без да вдига очи от ръцете си:

*Двойно и повторно ще бъде той белязан,
дваж да живее и дваж да умре.
Веднъж чапла, която пътя му ще предопредели.
Дваж чапла, за да го прогласи истински.
Дракон веднъж, като забравено възпоминание.
И Дракон повторно, заради цената, която ще плати.*

Потръпна и пъхна длани под мишниците си.

— Никакви Дракони! — изсмя се той дрезгаво. — Все още не.

За миг Перин впери очи в него, безмълвен. Мъж, който можеше да прелива Единствената сила. Мъж, обречен да обезумее от покварата на сайдин, мъжката половина на Верния извор, и който със сигурност щеше да унищожи всичко около себе си в своето безумие. Мъж — нещо! — което всеки обикновен човек по света бе научен да ненавижда и от което да се бои още от дете. Само че... трудно му беше да престане да вижда в Ранд момчето, с което беше отраснал. „Как

може човек просто да престане да бъде нечий приятел?“ Перин си избра един гладък малък балван, седна и зачака.

След малко Ранд извърна глава към него и го погледна.

— Смяташ ли, че Мат е добре? Толкова зле изглеждаше, когато го видях последния път.

— Би трябвало вече да е добре.

„Вече трябва да е пристигнал в Тар Валон. Там ще го Изцерят. А Нинив и Егвийн го пазят от беди.“ Егвийн и Нинив, Ранд, Мат и Перин. Петимата от Емондово поле в Две реки. Малцина външни хора бяха идвали в Две реки, освен по някой амбулант от време на време и търговци-прекупвачи веднъж в годината, за да изкупят вълна и табак. Почти някой от местните не бе напускат областта. Докато Колелото не ги избра за своите тавирен и петимата прости младежи от селцето не можеха повече да останат в родния си край. Не можеха повече да останат това, което бяха. Ранд кимна и се умълча.

— Напоследък... — Перин се окашля, — напоследък се хващам, че ми се ще пак да си бъда ковач. А ти... иска ли ти се пак да си прост пастир?

— Дълг — промърмори Ранд. — Смъртта е по-лека от перце, дългът — по-тежък от планина. Така казват в Шиенар. „Тъмния се е размърдал. Последната битка иде. И Прероденият Дракон трябва да се възправи срещу Тъмния в Последната битка, инак Сянката ще покрие всичко. Колелото на Времето ще бъде строшено. Всеки Век ще бъде пресътворен от Тъмния по негов образ и подобие.“ А съм само аз. — Той се разсмя тъжно и раменете му се разтресоха. — Получих дълга, защото няма друг, нали така?

Перин се замърда раздразнено. В смеха на приятеля му се долавяше суровост, от която кожата му настръхна.

— Пак си се карал с Моарейн. Все за същото ли?

Ранд си пое дълбоко дъх и изхриптя.

— Нима не се карае винаги за същото? Те са там, долу, в Равнината на Алмот, и Светлината знае само къде още. Стотици. Хиляди. Обявили са се на страната на Преродения Дракон, защото аз развях това знаме. Защото сам позволих да бъда обявен за Дракона. Защото не видях никакъв друг избор. А те гинат. Сражават се, търсят, и отправят молитви за човека, който трябва да ги поведе. Гинат. А аз си

седя тук в безопасност сред планините, цяла зима. Аз... им дължа... нещо.

— Да не мислиш, че на мен ми харесва? — Перин раздразнено тръсна глава.

— Ти просто приемаш това, което каже тя — процеди Ранд. — Никога не си се изправял срещу нея.

— Ти пък като се изправяш, каква полза? Цяла зима спориш с нея, обаче пак киснем тук.

— Защото е права. — Ранд отново се изсмя със същия смразяващ кръвта смях. — Светлината да ме изгори дано, но тя е права. Всички те са пръснати на малки групички, из цялата равнина, от Тарабон до Арад Доман. Ако се присъединя, към които и да е от тях, Белите плащове и доманската армия, както и тарабонците, ще връхлетят върху тях като патица върху бръмбар.

Перин насмалко да се разсмее.

— Щом си съгласен с нея, защо, в името на Светлината, непрекъснато спориш?

— Защото трябва да правя нещо. Иначе ще... ще се пръсна като прогнила диня.

— Какво да направиш? Ако я слушаш какво казва...

Ранд не го остави да се доизкаже.

— Моарейн казва! Моарейн казва! — Скочи и стисна главата си с ръце. — Моарейн за всичко има какво да каже! Моарейн казва, че в никакъв случай не трябва да отида при хората, които загиват в мое име. Моарейн казва, че сам ще разбера какво трябва да направя, защото Шарката ще ме принуди да го направя. Моарейн казва! Но никога не казва как точно ще го разбера. О, не! Виж, това тя не знае. — Ръцете му се отпуснаха и той се обърна към Перин. Очите му бяха присвити. — Понякога ми се струва, че Моарейн насочва стъпките ми като на някой танцуващ тайренски жребец. Изпитвал ли си някога това чувство?

Перин прокара пръсти през къдравата си коса.

— Аз... каквото и да ни подбутва, или да ни дърпа, знам кой е врагът, Ранд.

— Баал-замон — отрони Ранд. Едно от древните имена на Тъмния. На езика на тролоците означаваше „Сърце на Мрака“. — И аз трябва да се изправя срещу него. Перин — Очите му се затвориха

лицето му се разкриви в гримаса — полуусмивка, полуболка. — Светлината да ми е на помощ дано, ту ми се иска да се случи веднага, да се свърши веднъж и завинаги, ту... Колко ли пъти ще мога да... О, Светлина, как ме дърпа! Ами ако не мога... Ако... — Земята потрепера.

— Ранд? — извика Перин разтревожено.

Ранд потръпна. Въпреки студа на лицето му бе избила пот. Очите му бяха здраво стиснати.

— О, Светлина — простена той. — Как ме дърпа...

Изведнъж земята под нозете на Перин се надигна и долината отекна с мощен тътен. Сякаш земята се беше сгърчила. Усети... като че ли тя подскочи под него, за да я посрещне. Долината се разтърси, сякаш нечия огромна ръка се бе протегнала от небесата, за да я изтръгне от планината. Той се прилепи до земята, а тя сякаш се мъчеше да отскочи и да го удари. Пред очите му заподскачаха камъчета, заудряха го, прахта се надигна на вълни.

— Ранд! — Ревът му се изгуби сред мощния тътен.

Ранд стоеше изправен, отметнал глава, все още с плътно затворени очи. Като че ли изобщо не усещаше трусовете на земята, която го накланяше ту насам, ту натам. Колкото и да го подхвърляше равновесието му не се наруши. Перин не беше сигурен, но му се стори, че на лицето на Ранд се е изписала тъжна усмивка. Околните дървета се разклатиха, борът се прекърши и горната му част се стовари няма и на три крачки от Ранд. Той и това не забеляза, както всичко останало.

— Ранд. Заради любовта към Светлината, Ранд! Спри!

Всичко свърши така рязко, както бе започнало. Скършен клон изпука от един голям дъб и падна с трясък. Перин бавно се изправи. Кашляше. Прахът се стелеше във въздуха, прашинките проблясваха под лъчите на късното слънце. Ранд се взираше в нищото, гърдите му се повдигаха тежко, сякаш беше пробягал десет мили. Това не се бе случвало, нито дори нещо, което смътно да го наподобява.

— Ранд — промълви предпазливо Перин. — Какво...

Ранд все още сякаш се взираше в безкрайната далечина.

— Винаги е там. Зове ме. Притегля ме. Сайдин. Мъжката половина на Верния извор. Понякога не мога да се въздържа да не протегна ръка към него. — Направи жест, сякаш улавя нещо във въздуха и се взря в затворения си юмрук. — Мога да усетя покварата

още преди да съм го докоснал. Покварата на Тъмния, като тънък отровен покров, опитващ се да скрие Светлината. Призлява ми, но пак не мога да се спра. Не мога! Само понякога — протегнеш се и все едно, че хващаш въздуха. — Празната му ръка се разтвори и той се изсмя горчиво. — Ами ако стане точно това, когато дойде часът на Последната битка? Ако тогава посегна и не уловя нищо?

— Е, този път поне хвана — отвърна дрезгаво Перин. — Виж какво направи!

Ранд се огледа, сякаш виждаше нещата около себе си. Падналия бор, скършените клони. Щетите, осъзна Перин, бяха изненадващо малки. Беше очаквал в земята да зейнат бездънни процеци. Стената от дървета изглеждаше почти цяла.

— Не исках да го направя. Беше все едно да се опитам да наточа вино, но вместо това измъкнах чепа от бъчвата. Трябваше да го отпратя нанякъде, преди да ме е изгорило, но... Не исках това.

Перин поклати глава. „Каква полза да го убеждавам да не се опитва да го прави пак? Той едва ли разбира какво върши повече от мен.“ Задоволи се само с:

— Достатъчно хора на този свят искат смъртта ти — както и на всички ни, — че да вършиш и тяхната работа. — Ранд като че ли изобщо не го слушаше. — Най-добре е да се връщаме в стана. Скоро ще се стъмни и не знам за теб, но аз лично съм гладен.

— Какво? О, върви, Перин. Аз ей сега ще дойда. Искам да поостана сам още малко.

Перин се поколеба, после неохотно се обърна и се запъти към процепа в стената на долината. Спря се, когато Ранд заговори отново.

— Ти имаш ли сънища, когато спиш? Хубави сънища?

— Понякога — отвърна предпазливо Перин. — Обикновено не помня какво съм сънувал. — Беше се научил да поставя бариери пред сънищата си.

— Сънищата винаги ги има — промълви Ранд толкова тихо и унесено, че Перин едва го чу. — Може би ни казват разни неща. Верни неща. — И млъкна.

— Вечерята ни чака — каза Перин, но Ранд бе потънал в мислите си. Перин се обърна и го остави сам.

ГЛАВА 3

ВЕСТИ ОТ РАВНИНАТА

Мрак бе изпълнил част от процепа, тъй като на едно място трусовете бяха сринали част от скалната стена нависоко към другата страна. Перин предпазливо се възря в чернотата, преди да се пхне бързо отдолу, но каменната отломка, изглежда, се беше вклинила здраво в склона. Сърбежът в тила отново се бе появил, по-силен отпреди. „Не, да ме изгори дано! Не!“ Усещането изчезна.

Котловината се бе изпълнила със странни сенки от скриващото се слънце. Моарейн стоеше пред входа на колибата си и се взираше към процепа. Той се закова на място. Жената беше тънка, тъмнокоса и стигаше едва до раменете му. И хубава, с онзи прикриващ възрастта чар, който притежаваха всички Айез Седай, използвали дълго време Единствената сила. Не можеше да определи възрастта ѝ при това нейно лице, твърде гладко, за да е на много години, и тези очи, твърде мъдри, за да е млада. Роклята ѝ от тъмносиня коприна изглеждаше раздърпана и прашна, а по обикновено добре оправената ѝ коса стърчаха сламки. Прах бе покрил лицето ѝ.

Той сведе очи. Тя знаеше за него — само тя и Лан, от всички в лагера — и на него не му харесваше разбирането, изписано на лицето ѝ, когато се случеше да го погледне в очите. Жълти очи. Някой ден може би щеше да се осмели да я попита какво знае за това. Една Айез Седай би трябвало да знае много повече от самия него. Но сега не беше моментът. Като че ли подходящият момент така и не настъпваше.

— Той... Той не искаше... Стана случайно.

— Случайно — отвърна тя хладно, а после поклати глава и се прибра в колибата. Вратата се тръшна шумно.

Перин въздъхна и продължи надолу към готварските огньове. Пак щеше да има раздори между Ранд и Айез Седай, утре заран или още тази вечер. Няколко дървета се бяха сринали по склоновете, коренищата им стърчаха оголени. Скършени клони, олющена дървесна кора и бразди по земята отвеждаха към потока, в чието корито бяха

нападали нови камъни. Една колиба на отсрещния склон се беше съборила от трусовете и сега шиенарците се бяха струпали около нея, за да я вдигнат. Лоиал беше с тях — огиерът можеше да вдигне дънер, за който бяха необходими четирима мъже. От време на време отекваха откъслечните ругатни на Юно. Мин разбъркваше вареното в котела и се мусеше. На бузата ѝ имаше драскотина, а от котела се долавяше миризма на прегоряло.

— Не обичам готвенето — обяви тя и надникна подозрително в котела. — Понякога го развалям, но този път не съм виновна. Ранд разсипа половината върху огъня с неговото... Как си позволява да ни разбутва така, като чували със зърно? — Отри ръце в бричовите си. — Само да ми падне в ръцете, така ще го напердаша, че няма да го забрави. — Тя размаха черпака към Перин, сякаш се канеше да започне пердашенето от него.

— Пострада ли някой?

— Е, ако не смяташ драскотините — отвърна мрачно Мин. — Стреснаха се отначало, и още как. После видяха как Моарейн е зяпнала към неговата скришна дупка и решиха, че е негова работа. Щом Дракона е намерил за добре да срине планината върху главите ни, значи има основание да го направи. Ако ги накара да свалят кожата си и да му затанцуват по кости, ще сметнат, че е в реда на нещата. — Тя изсумтя и отри черпака в ръба на котела.

Той отново погледна към колибата на Моарейн. Ако Лейа беше пострадала — ако беше загинала. — Айез Седай нямаше да си влезе просто така. Чувството за очакване продължаваше да го гнети. „Каквото и да е, все още не се е случило.“

— Мин, защо не си тръгнеш? Още утре заран. Мога да ти дам малко сребро, а съм сигурен, че Моарейн ще ти даде достатъчно, за да стигнеш с някой търговски керван чак до Геалдан. Докато се усетиш, и ще си пак в Бейрлон.

Тя го изгледа така продължително, че той си помисли дали не е казал нещо не на място.

— Много мило от твоя страна, Перин. Но не.

— Мислех, че искаш да си идеш. Нали все приказваш как са те принудили да останеш тук.

— Преди време познавах една иллианска старица — промълви тя бавно. — На младини майка ѝ уредила да я омъжи за съпруг, когато

дори не била виждала. Така се прави в Иллиан. Та тя ми разправяше, че първите пет години непрекъснато я било яд на него, а през следващите пет крояла как да направи живота му нещастен, така че той да не разбере кой е виновникът. Едва години по-късно, след като той умрял, разбрала, че е бил единствената любов в живота и.

— Не разбирам какво общо има това с теб.

Погледът ѝ говореше, че той очевидно не се и опитва да го разбере, а тонът ѝ стана свръхтърпелив.

— Само защото съдбата ти е избрала нещо вместо ти сам да си го избереш, още не означава, че е лошо. Дори да е нещо, за което си сигурен, че в никакъв случай не би си избрал и след сто години. „По-добре десет дни любов, отколкото години съжаление“, казват.

— Това пък съвсем не го разбрах. Не е необходимо да оставаш, ако не искаш.

Тя окачи черпака на високия чатал, забоден в земята, а после изненадващо се изправи на пръсти и го целуна по бузата.

— Ти си много добър човек, Перин Айбара. Макар и нищо да не разбираш.

Перин примигва колебливо. Искаше му се Ранд да е с ума си, или пък Мат да е тук сега. Той самият никак не беше сигурен с момичетата, но виж, Ранд като че ли знаеше как да се оправя с тях. Също и Мат — повечето момичета у дома, в Емондово поле, шушнеха, че Мат никога няма да порасте, но той като че ли се оправяше добре с тях.

— А ти, Перин? На теб никога ли не ти се е приисквало да се върнеш у дома?

— Непрекъснато ми се иска — отвърна той трескаво. — Но аз... не мога. Все още не. — Извърна глава към долчинката на Ранд. „Всички сме обвързани един с друг, нали, Ранд?“ — А може би никога няма да мога. — Помисли си, че го е казал твърде тихо, за да го чуе, но погледът, с който Мин му отвърна, беше пълен със съчувствие. И разбиране.

Ушите му доловиха леки стъпки и той се обърна към колибата на Моарейн. Два силуета се спускаха през сгъстяващия се здрач, единият на жена, крехка и грациозна. Мъжът, с една глава по-висок от спътницата си, възви натам, където се трудеха шиенарците. Дори за очите на Перин той бе едва доловим, а на моменти съвсем изчезваше, после отново се появяваше, части от очертанията му се сливаха с

вечерния мрак и наново ставаха видими, щом лъхнеше вятър. Само преливащите се цветове на плаща на един Стражник можеха да постигнат това. Мъжът бе Лан, а по-малката фигура — Моарейн. Далеч зад тях друг силует, дори още по-неясен, се прокрадна между дърветата. „Ранд — помисли си Перин, — връща се в колибата си. И тази вечер няма да яде, защото не може да понесе как го гледат всички.“

— Ти май имаш очи и на тила — каза Мин и погледна намръщено към приближаващата се жена. — Или най-острия слух, за който съм чувала. Това не е ли Моарейн?

„Разсеян съм.“ До такава степен бе навикнал с това, че шиенарците знаят колко надалеч може да вижда — поне денем; за нощта те още нищо не знаеха — че беше започнал да се издава и за други неща. „Тази разсеяност може да ме погуби.“

— Туатанката добре ли е? — попита Мин, щом Моарейн се приближи до огъня.

— Почива си.

Плътният глас на Айез Седай както обикновено прозвуча мелодично, като че говоренето при нея беше наполовина пеене. Косата и дрехите ѝ отново бяха в съвършен порядък. Тя отърка длани над огъня. На лявата ѝ ръка проблясваше златен пръстен — змия, захапала опашката си. Великата змия, дори още по-древен символ на вечността, отколкото Колелото на Времето. Всяка жена, обучена в Тар Валон, носеше такъв пръстен.

За миг острият поглед на Моарейн се спря на Перин и сякаш го прониза дълбоко.

— Тя падна и си пукна черепа, когато Ранд... — Устата ѝ се сви, но в следващия миг гласът ѝ отново стана спокоен. — Приложих и Лечителството и сега спи. Винаги тече много кръв, дори при малка рана на черепа, но не е сериозно. Ти видя ли нещо около нея. Мин?

Мин я погледна колебливо.

— Видях... Стори ми се, че видях смъртта ѝ. Лицето ѝ, цялото обляно с кръв. Сигурна бях, че знам какво означава, но ако си е ударила главата... Сигурна ли сте, че е добре? — Попита го с голяма доза неудобство. Айез Седай не Лекуваха, оставяйки нещо нередно, което да не може да се Изцери. А Талантите на Моарейн бяха особено силни в тази област.

Гласът на Мин прозвуча толкова разтревожено, че Перин за миг се изненада. А после кимна мълчаливо. Тя наистина не обичаше да прави това, което правеше, но то бе част от самата нея; мислеше, че разбира как действа то, или поне отчасти. Ако грешеше, беше все едно да разбере, че не знае как да използва ръцете си.

Моарейн я погледна за момент преценяващо, сурова и безстрастна.

— Ти никога не си грешала, когато си ми разчитала, поне за неща, които съм имала начини да разбера. Може би това е за първи път.

— Когато знам, знам — прошепна Мин упорито. — Светлината да ми е на помощ, знам.

— Или може би предстои. Все още я чака дълъг път, докато се завърне при фургоните си, и ще трябва да язди през диви земи.

Гласът на Айез Седай звучеше като студена, безстрастна песен. Перин се окашля. „О Светлина, и аз ли говоря така? Не бих позволил една смърт да означава за мен толкова малко.“

Сякаш доловила мислите му, Моарейн каза:

— Колелото тече така, както то само пожелае, Перин. Казах ти преди много време, че сме във война. Не можем да спрем само защото някой от нас може да загине. Всеки от нас може да загине преди тя да свърши. Оръжията на Лейа може и да не са същите като твоите, но тя го е знаела, когато е избрала да стане част от това.

Перин сведе поглед. „Може и така да е, Айез Седай, но никога не ще приема начина, по който го правиш.“

Лан се присъедини към тях заедно с Юно и Лоиал. Пламъците хвърляха треперливи сенки по лицето на Стражника и го правеха да прилича повече на изсечено от камък, отколкото обикновено цялото от твърди скули и ъгловато. Наметалото му не изглеждаше по-уловимо дори сега, в светлината на огъня. Понякога приличаше на тъмносиво или на черно, но сивото и черното като че ли се преливаха едно в друго и се променяха, ако човек се вгледаше в него. Оттенъци на сенки се плъзгаха по него, просмукваха се в тъканта му. Друг път изглеждаше като че ли Лан по някакъв начин си беше издълбал дупка във вечерния мрак и бе придърпал тъмнината около раменете си. Съвсем не беше лесно да се гледа нито наметалото, нито пък мъжа, загърнат в него. Лан беше висок и як, с широки рамене, с очи сини, като замръзнали

планински езера, и се движеше със смъртоносна плавност, която превръщаше меча на бедрото му в част от самия него. Не че изглеждаше просто способен да причини жестокост и смърт — този човек бе дресирал жестокостта и смъртта и ги пазеше скрити в джоба си, готови да бъдат пуснати на воля само за един удар на сърцето, стига Моарейн да поиска. До Лан дори Юно изглеждаше съвсем безопасен. Сиви кичури бяха прошарили дългата коса на Лан, стегната назад от плетената кожена ивица, завързана под челото му, но дори и много по-млади мъже отстъпваха пред него и се бояха да му се противопоставят — ако имаха достатъчно ум в главата.

— Госпожа Лейа донесе обичайните вести от Равнината на Алмот — каза Моарейн. — Всички се бият срещу всички. Опожарени села. Хора, бягащи във всички посоки. А са се появили и Ловци да дирят Рога на Валийр.

Перин се размърда. Рогът се намираше там, където никой Ловец из Равнината на Алмот не можеше да го намери; където той поне се надяваше, че никой Ловец изобщо няма да го намери. Тя го изгледа хладно, преди да продължи. Не желаше никой от тях да отваря дума за Рога. Освен когато тя самата пожелаеше, разбира се.

— Донесе ни и други вести. Белите плащове имат може би около пет хиляди души в Равнината на Алмот.

Юно изпъшка.

— Това е прокле... ъъ, простете, Айез Седай. Това трябва да е половината им сила. Никога не са трупали толкова много сили на едно място.

— В такъв случай онези, които са се обявили на страната на Ранд, сигурно са мъртви или разпръснати — измърмори Перин. — Или скоро ще се пръснат. Ти беше права, Моарейн. — Не обичаше да се сееща за Белите плащове. Никак не обичаше Чедата на Светлината.

— Тъкмо това е странното — каза Моарейн. — Или поне първото странно нещо. Чедата са обявили, че целта им е да донесат мир, което не е необичайно за тях. Необичайното е, че докато се мъчат да изтласкат тарабонците и доманците обратно в границите на владенията им, не са придвижили никакви сили срещу онези, които са се обявили на страната на Дракона.

— Това сигурно ли е? — възкликна изненадана Мин. — Звучи наистина необичайно за Бели плащове, доколкото ги познавам.

— Едва ли са останали много про... тъ... много Калайджии в равнината — каза Юно. Гласът му скрибуцаше от усилието да внимава какво говори в присъствието на Айез Седай. Здравото му око бе присвито като навъсеното, изрисувано върху превръзката на другото. — Те не обичат да се заседяват по места, където има размирици, да не говорим за сражения. Едва ли има достатъчно от тях, че да видят навсякъде.

— Достатъчно са за целите ми — отвърна твърдо Моарейн. — Повечето са си тръгнали, но някои са останали, защото аз ги помолих. А Лейа е съвсем сигурна. О, Чедата са ударили някои от заклетите в Дракона, там, където са били шепа хора. Но макар да провъзгласяват, че ще съкрушат този лъжлив Дракон, макар да разполагат с хиляди мъже, които би трябвало да не вършат нищо друго, освен да го преследват, те избягват сблъсъци с всяка част, заклела се да служи на Дракона, ако е над петдесет души. Не открито, нали разбирате, но има някакво забавяне, нещо, което да позволи на преследваните да се измъкнат.

— Ами тогава Ранд може да слезе при тях, ако иска. — Лоиал погледна Айез Седай и примигна неуверено. Целият лагер знаеше за споровете ѝ с Ранд. — Колелото заплита път за него.

Юно и Лан отвориха уста едновременно, но шиенарецът отстъпи на Стражника с лек поклон.

— По е вероятно — каза Стражникът — това да е някакъв белоплащ заговор, макар че Светлината да ме изгори, ако мога да проумея какъв е. Но когато Белите плащове ми дадат дар, винаги търся отровната игла, скрита в него. — Юно мрачно кимна. — А освен това — добави Лан — доманците и тарабонците все още се мъчат да избият Заклетите в Дракона също тъй усърдно, както и да се избият помежду си.

— Има и още нещо — каза Моарейн. — Трима младежи са загинали в селата, край които са минали фургоните на госпожа Лейа. — Перин забеляза потрепването на веждата на Лан — за Стражника това беше точно толкова признак на изумление, колкото неволно изпуснат вик от устата на някой друг човек. Лан не беше очаквал тя да спомене за това. Моарейн продължи: — Един е умрял от отрова, двама от нож. И все при обстоятелства, при които никой не е могъл да се приближи до тях незабележимо, но точно така е станало. — Тя се

загледа в пламъците. — И тримата младежи са били по-високи от обикновено и светлооки. Светлите очи са нещо необичайно за Равнината на Алмот, но си мисля, че в тези дни е лош късмет да си висок младеж със светли очи там.

— Но как? — попита Перин. — Как може да са убити, щом никой не е могъл да се приближи до тях?

— Тъмния разполага с убийци, които няма и да забележиш, докато не се окаже твърде късно — промълви тихо Лан. Юно потръпна. — Бездушните. Не бях чувал досега за някой от тях на юг от Граничните земи.

— Стига сме приказвали за това — каза решително Моарейн.

Перин имаше въпроси — „Какво, в името на Светлината, са тия Бездушни? Като тролоци ли са, или като Чезнеци?“ — но ги остави незададени. Когато Моарейн решише, че по някой въпрос се е говорило достатъчно, нямаше да каже нищо повече. А затвореше ли устата си, човек не можеше да отвори тази на Лан дори с железен лост, Шиенарците също се подчиниха на командата ѝ. Никой не искаше да ядоса една Айез Седай.

— Светлина! — промърмори Мин, оглеждайки с боязън сгъстяващия се около тях мрак. — Не можеш да ги забележиш? О, Светлина!

— Значи нищо не се е променило — промълви тъжно Перин. — Изобщо. Не можем да слезем в равнината, а Тъмния иска гибелта ни.

— Всичко се променя — отвърна спокойно Моарейн. — И Шарката поема всичко. В Шарката трябва да яздим, а не в моментните промени. — Тя ги изгледа един по един, после каза: — Юно, ти сигурен ли си, че твоите съгледвачи не са пропуснали, нищо подозрително? Дори да е нещо съвсем дребно?

— Прераждането на Господаря Дракон развърза всички връзки на сигурността, Моарейн Седай, и сигурност нивга не съществува, когато се сражаваш с мърдраал, но живота си бих заложил, че съгледвачите вършат работата си не по-зле от всеки Стражник. — Това беше едно от най-дългите слова, които Перин беше чувал от устата му, без да е придружено от проклетие. По челото на Юно бе избила пот — очевидно от усилие.

— Всички бихме — отвърна Моарейн. — Но това, което направи Ранд, бе все едно да запали огън на върха на планината, та да го види

всеки мъдраал на десет мили околоръст.

— Може би... — промълви колебливо Мин. — Може би няма да е зле да сложите прегради по-надалеч. — Лан я изгледа сурово. Той самият понякога поставяше под въпрос решенията на Моарейн, макар рядко да си го позволяваше, когато можеше да го чуят, но не одобряваше, когато го прави друг. Мин отвърна на погледа му навъсено. — Какво пък, мъдраалите и тролоците са достатъчно опасни, но тях поне мога да ги видя. Никак не ми харесва да си представя, че тези... тези Бездушни могат да се промъкнат тук и да ми прережат гърлото, без изобщо да ги забележа.

— Преградите, които разположих — каза Моарейн, — ще ни скрият от Бездушните не по-зле, отколкото от всяка друга твар на Сянката. Когато си слаб, каквито сме ние сега, често най-добрият избор е да се скриеш. Но ако наистина има някой Получовек достатъчно близо, че да... Е, да поставя прегради, които да могат да ги убият, ако се опитат да нахлуят в лагера ни, е извън моите възможности, а дори и да можех, такова ограждане само ще ни затвори тук като в кошара. И след като е невъзможно да се поставят едновременно две различни прегради, оставям на съгледвачите, на стражите — и на Лан — да ни защитават и използвам само този вид прегради, който може да ни е от полза.

— Бих могъл да обиколя лагера — каза Лан. — Ако има нещо, което съгледвачите да са пропуснали, ще го намеря. — Не беше самохвалство, просто споделяне на факт и Юно кимна в знак на съгласие.

Моарейн поклати глава.

— Ако имаш нужда тази нощ, Гайдин, ще бъда тук. — Погледът ѝ се издигна към тъмните върхари. — Долавя се нещо във въздуха...

— Очакване. — Думата се изплъзна от езика на Перин, преди да успее да я спре и когато Моарейн го погледна, той съжали, че не може да я върне.

— Да — каза тя. — Очакване. Погрижи се тази нощ стражите ти да са нащрек, Юно. — Не беше нужно да съветва мъжете да спят оръжията си подръка — шиенарците го правеха винаги. — Лек сън — добави тя към всички, сякаш изобщо имаше някаква възможност за това сега, и тръгна към колибата си. Лан се позабави, за да изгълта три блюда варено, после забърза след нея и нощта го погълна.

Очите на Перин блеснаха златни след отдалечаващия се в мрака Стражник.

— Лек сън — промърмори той. От миризмата на сготвеното месо изведнъж му се догади. — Аз третата смяна ли поемам, Юно? — Шиенарецът кимна. — Тогава ще се опитам да последвам съвета ѝ. — Други мъже идваха към огньовете и тихото им мърморене го последва нагоре по склона.

Имаше си своя колиба — висока едва колкото да може да се изправи в нея, процепите между фенерите бяха запълнени с кал. Грубо ложе, застлано с борови клонки, заемаше почти половината място. Този, който бе разседлал коня му, беше прибрал и лъка му зад вратата. Перин закачи на една кука колана си заедно със секирата и колчана, след което се съблече и затрепери. Нощите бяха студени, но пък студът не му позволяваше да заспи дълбоко. Защото тогава го спохождаха сънища, от които не можеше лесно да се отърси.

Завит с едничкото одеяло, той лежеше, взираше се в тавана и трепереше. А после дойде сънят и с него — сънищата.

ГЛАВА 4

СПЯЩИ СЕНКИ

Въпреки огъня, прациящ в каменната камина, в странноприемницата беше студено. Перин потри длани над пламъците, но не можа да ги стопли. И все пак в студа се долавяше някакъв странен уют, сякаш бе някакъв щит. Щит срещу какво? Нещо измърмори в съзнанието му, сумрачен звук, едва-едва доловим, драскащ, за да се промъкне навътре.

— Е, значи все пак ще се откажеш. За теб това е най-доброто. Ела. Седни, ще поговорим.

Перин го погледна. Кръглите маси, пръснати из помещението, бяха празни, с изключение на самотния мъж, седнал в един ъгъл сред сенките. Останалата част изглеждаше някак си в мъгла, по-скоро като представа, особено нещата, към които не поглеждаше пряко. Той пак се обърна към огъня, който сега гореше в тухлено огнище. Странно защо всичко това изобщо не го притесни. А трябваше да го притесни. Но не можеше да определи защо.

Мъжът му даде знак и Перин се приближи до масата му. Квадратна маса. Всички маси бяха квадратни. Намръщен, той протегна пръст, за да докосне плота на масата, но бързо дръпна ръката си. В този ъгъл на помещението нямаше никакви светилници и въпреки осветлението навсякъде другаде мъжът и неговата маса почти се сливаха със сумрака.

Имаше чувството, че познава този човек, но чувството бе съвсем смътно. Човекът беше четиридесет и няколко годишен, с благородна осанка и твърде добре облечен за селски хан — в тъмно, почти черно кадифе, снежнобели дантели падаха от яката и маншетите му. Седеше някак вдървено, като от време на време слагаше длан на гърдите си, сякаш от движението го болеше. Тъмните му очи бяха приковани в лице Перин, приличаха на блестящи точки сред сенките.

— От какво да се откажа? — попита Перин.

— От това, разбира се. — Мъжът кимна към секирата на кръста му. Гласът му прозвуча изненадано, като че ли това беше разговор, който бяха водили и преди, стар спор, подхванат отново. Перин не беше осъзнал, че секирата е на кръста му, но сега усети тежината ѝ, дърпаща колана му. Прокара длан по острието ѝ с форма на полумесец и по стоманения шип, който го уравновесяваше. Стоманата беше... стабилна. По-стабилна от всичко останало. Може би дори по-стабилна и от него самия. Ръката му остана на нея, за да се задържи за нещо реално.

— Мислил съм за това — каза той, — но не смятам, че мога. Все още не. — „Все още не?“ Странноприемницата сякаш потрепна и ропотът отново прозвуча в главата му. „Не!“ Ропотът заглъхна.

— Не? — Мъжът хладно се усмихна. — Ти си ковач, момче. Добър при това, както чувам. Ръцете ти са създадени за чук, а не за секира. Направени са да създават неща, не да убиват. Върни се към това, преди да е станало твърде късно.

Перин се усети, че кима.

— Да. Но аз съм тавирен. — Никога досега не беше го произнасял гласно. „Но той вече го знае.“ Беше сигурен в това, макар да не знаеше защо.

За миг усмивката на мъжа се превърна в гримаса, но след това се възвърна с по-голяма сила отпреди. Хладна сила.

— Има начини да се променят нещата, момче. Начини дори съдбата да се избегне. Седни и ще поговорим за тях. — Сенките сякаш се огънаха и се удебелиха, сякаш се протегнаха.

Перин отстъпи крачка назад, оставайки в светлината. — Не.

— Поне ела да пийнеш с мен. Заради годините минали и заради годините, що идат. Заповядай. Като пийнеш, и нещата ще ти станат по-ясни. — Купата, която мъжът избута по масата, я нямаше там само до преди миг. Блесна в ярко сребро. Тъмно, кървавочервено вино я бе запълнило до ръба.

Перин се взря в лицето на мъжа. Дори за неговия остър поглед сенките сякаш загръщаха чертите му като плащ на Стражник. Тъмнината разтапяше мъжа като милувка. Имаше нещо в очите на този човек, нещо, което му се струваше, че може да си спомни, ако се опита достатъчно усърдно. Ропотът се възвърна.

— Не — каза той. Изрече го към тихия звук вътре в главата си, но щом устните на мъжа се свиха гневно в прилив на едва потиснатата ярост, реши, че можеше да мине и за виното. — Не съм жаден.

Обърна се и погледна към вратата. Огнището беше от обли речни камъни. Няколко дълги маси, обкръжени от пейки, изпълваха помещението. Изведнъж му се дощя да излезе навън, където и да е, подалече от този човек.

— Няма да имаш много възможности — рече твърдо мъжът. — Три нишки, втъкани заедно, споделят взаимно ориста си. Отреже ли се едната, отрязани са всички. Съдбата може да те убие, ако не стори и нещо по-лошо.

Неочаквано Перин усети в гърба си зной, надигна се и изгасна бързо, сякаш се отвори и затвори врати на огромна топилня. Стреснат, той се обърна. Помещението беше празно.

„Сън“ — помисли си той и потръпна от студ — и с това потръпване всичко се скоси.

Той зяпна в огледалото. Част от съзнанието му не разбираше какво вижда в гладката му повърхност, но другата го прие. На главата му беше нахлузен позлатен шлем, изработен като лъвска глава. Златен лист покриваше изкусно обкованата му ризница и златен обков се виеше по бронята на ръцете и краката му. Само секирата кръста му беше проста изработка, без украса. Глас — собственият му глас — прошепна в ума му, че би я предпочел пред всякое друго оръжие, че би я носил на кръста си още хиляди пъти, че би я употребил в още сто битки. „Не!“ Прииска му се да я свали, да я захвърли. „Не мога!“ Звук прокънтя в ума му, по-силен от мърморене, почти разбираем.

— Мъж, обречен на слава.

Извърна се от огледалото и усети, че се взира в най-красивата жена на света. Нищо друго не забеляза из стаята, нищо друго не можеше да притегли взора му, освен тя. Очите ѝ бяха среднощни езера, кожата — бяла като каймак и сигурно по-мека и по-гладка от роклята ѝ от бяла коприна. Когато тя пристъпи към него устата му пресъхна. Даде си сметка, че всички други жени са тромави и грозновати. Потръпна и се учуди защо му е така студено.

— Един мъж трябва да стисне съдбата си в шепи — каза тя с усмивка — усмивка, достатъчна, за да го стопли. Тя бе висока, една длан не ѝ достигаше, за да може да го погледне в очите, без да вдигне

глава. Сребърни гребени прибираха косата ѝ, черна като крило на гарван. Широк колан със сребърни връзки стягаше кръста ѝ, който Перин можеше да обхване с длани.

— Да — прошепна той. Изумлението му се бореше със съгласието. Слава не му трябваше. Но след като тя го изрече, не искаше повече нищо друго. — Тоест... — Мърморещият звук зарови в черепа му. „Не!“ Изчезна, и заедно със звука изчезна и съгласието. Опипа главата си, хвана златния шлем, свали го. — Аз... не искам това. Не е мое.

— Не го искаш ли? — засмя се тя. — Че кой мъж, в чийто вени тече кръв, не би поискал слава? Толкова слава, колкото ако си надул Рога на Валийр!

— Не искам — отвърна той, макар частица от него да крещеше, че лъже. Рогът на Валийр. „Рогът изсвири и започна безумният щурм. Смърт яхна раменете му, при все че и отпред го чакаше. Любовницата му. Унищожителката.“ — Не! Аз съм ковач. Усмивката ѝ стана съжалителна.

— Да искаш толкова нищожно нещо. Не бива да слушаш онези, които биха се опитали да те отклонят от ориста ти. Те ще те унизят, ще те смакат. Ще те унищожат. Да се бориш със съдбата ще ти донесе само болка. Защо да избираш болката, щом можеш да получиш слава? Щом името ти може да се запамети сред имената на всички герои от легендите?

— Не съм герой.

— И половината не знаеш за това, което си. Което можеш да бъдеш. Ела, изпий чаша с мен, за твоята съдба за славата. — В ръката ѝ имаше чаша от блестящо сребро, пълна с кървавочервено вино. — Пий.

Той навъсено се взря в чашата. Имаше нещо... познато в нея. Глухо ръмжене задъвка мозъка му.

— Не! — Отдръпна се от нея, отказа да я послуша. — Не! Тя протегна към него златната чаша.

— Пий.

„Златна? Нали беше... беше...“ Мисълта остана недовършена. Но в това объркване звукът отново се появи, вътре, гъгнещ, настояващ да бъде чул.

— Не! — промълви той. — Не! — Погледна златния шлем в ръцете си и го захвърли настрани. — Аз съм ковач. Аз съм... — Звукът вътре в него се бореше, мъчеше се да излезе на повърхността, да бъде чуто. Той стисна с ръце главата си, за да го изхвърли, но само го затикна вътре. — Аз... съм... човек!

Обгърна го мрак, но гласът ѝ го догони. Шепнеше.

— Нощта винаги е тук и сънищата спохождат всички хора. Особено теб дивако мой. И аз винаги ще съм в сънищата ти.

Покой.

Той отпусна ръце. Отново беше със своето палто и своите панталони — груби, простовати, ала скроени добре. Удобни дрехи за ковач или за селяк. Стоеше на каменен мост с нисък парапет, извиващ се в дъга от една широка каменна кула към друга. Кулите се издигаха от дълбини твърде далечни, за да могат дори неговите очи да проникнат в тях. Светлината бе сумрачна и той не можеше да отгадае откъде идва. Просто я имаше. Накъдето и да се озърнеше, наляво и надясно, нагоре или надолу, се виждаха още мостове, още шпилове и рампи без перила. Сякаш нямаха нито край, ни подредба. Още по-лошо, някои от тези голи рампи като че ли се извисяваха стръмно нагоре към шпилове, които трябваше да се намират точно над онези, от които тръгваха. Ехтеше шуртене на вода и този звук сякаш идеше отвсякъде. Той потръпна от студ.

Внезапно, с крайчеца на околото си, зърна някакво помръдване, без да го помисли, се присви зад каменния парапет. Опасно беше да го видят. Не знаеше защо, но знаеше, че е така. Просто го знаеше. Предпазливо надникна над парапета, потърси с поглед онова, което бе зърнал да се движи. По една от далечните рампи просветваше бяло петно. Жена, бе сигурен в това, макар да не можеше да я различи ясно. Жена в бяла рокля. Бързаше нанякъде.

На един мост малко под него и много по-близо от рампата, на която беше жената, изведнъж се появи някакъв мъж, висок, тъмен и строен, среброто в черната му коса му придаваше достолепие, тъмно зеленото му сетре бе избродирано със златни листа. Златни шарки покриваха пояса и кесията му, скъпоценни камъни проблясваха по ножницата на камата му, златни ресни обрамчваха носовете на обувката му.

Друг мъж закрачи по моста от другата страна, неговата поява бе също толкова внезапна, колкото тази на първия. Черни ивици се спускаха по бухналите ръкави на червеното му палто и бяла, дебела дантела висеше на яката и маншетите му. Ботушите му бяха толкова пищно украсени със сребърни гайтани, че трудно можеше да се види кожата под тях. Беше по-нисък от мъжа, когото отиваше да срещне, по набит и с високо подстригана коса, бяла като дантелите. Старостта обаче не му придаваше немощен вид. Крачеше със същата арогантна сила, каквато излъчваше първият.

Двамата се приближиха един към друг нащрек. „Като джамбази, които знаят, че животното, за което ще се пазарят е болно“ — помисли си Перин.

Мъжете заговориха. Перин напрегна слух, но не можеше да чуе, нищо, освен мърморене, заглушено от ехото на шуртящата вода. Навъсени лица, сърдити погледи и резки жестове, като че мъжете бяха готови да се сбият. Не си вярваха. Стори му се, че дори се мразят.

Вдигна поглед, за да подири жената, но тя бе изчезнала, отново надникна надолу, още един мъж се бе присъединил към първите двама. И някак си, отнякъде, Перин го познаваше, смътно, като от стар спомен. Мъж с благородна осанка, на средна възраст, облечен в почти черно кадифе и с бели дантели. „Хан — помисли си Перин. — И нещо преди това. Нещо...“ Нещо преди много време като че ли. Но споменът не идваше.

Двамата мъже сега бяха застанали един до друг, неловко съюзили се срещу новодошлия. Той им викаше нещо и размахваше юмрук, а те се помръдваха притеснено и отказваха да срещнат сърдитите му очи. Дори да се мразеха взаимно, повече се бояха от него.

„Очите му — помисли си Перин. — Кое е странното в очите му?“

Високият мургав мъж започна да възразява, отначало колебливо, после с все понарастваща трескавост. Белокосият се присъедини и скоро временният им съюз се развали. И тримата се развикаха едновременно, всеки към останалите двама. Мъжът в тъмните кадифета рязко разпери ръце, сякаш за да ги прикани да прекратят свадата. И една издуваща се огнена топка ги обгърна, скри ги, започна да се разширява, все по-голяма и по-голяма...

Перин обгърна глава с ръце и се сгуши зад каменния парапет. Лъхна го вятър, разкъсващ дрехите му, жежък като плам. Вятър — плам. Дори със затворените си очи можеше да го види, зноен пожар, завтекъл се във всички посоки, поглъщащ всичко. Яростната жега проникна и в него, той я усети, изгаряща, теглеща, опитваща се да го погълне и да го изпепели. Той изрева, мъчейки се да се задържи увиснал на самия себе си, разбирайки, че е недостатъчно.

И между два удара на полудялото му сърце вятърът изчезна. Не просто стихна. В един миг огненият вихър го погълна; в следващия — пълен покой. Чувахе се единствено екът на водопада. Перин бавно се надигна и се огледа. Дрехите му си бяха цели, нищо не личеше по тях, откритите части на кожата — необгорени. Само споменът за жегата го караше да вярва, че я е имало. Спомен само в ума му; тялото нямаше спомен.

Надникна предпазливо през парапета. От моста, на който бяха стояли мъжете, бяха останали само по няколко крачки полуразтопено платно в двата края. От самите тях нямаше и следа. Космите на врата му настръхнаха. Нещо го накара да вдигне поглед. На една рампа горе и вдясно стоеше рунтав сив вълк и го гледаше.

— Не! — Той се изправи и побягна. — Това е сън! Кошмар! Искам да се събудя! Затича се и всичко около него се замъгли. Мъгливите петна се раздвижиха. Жужене изпълни ушите му и после заглъхна, и докато заглъхваше, блещуканията в очите му замръзнаха. Потръпна от студа и осъзна това като сън, ясен и сигурен сън, от самото начало. Смътно припозна някакъв сенчест спомен за сънища, предхождащи този, но този го знаеше. Беше идвал и преди на това място в предишни нощи, и макар да не разбираше нищо, все пак знаеше, че е сън. За пръв път знанието не промени нищо.

Огромни колони от излъскан червен мрамор обграждаха нещо като площадка под куполест таван, на петдесет крачки, ако не и повече над главата му. Дори с още един мъж, едър колкото него, нямаше да могат да обхванат една от тези колони. Подът бе покрит големи плочи бледосив камък, здрав и въпреки това изтрит от безброй поколения стъпки.

И в самия център, под купола се намираше причината, поради която всички досегашни стъпки бяха отеждали в тази зала. Един меч, висящ с дръжката надолу във въздуха, явно без никаква опора, сякаш

всеки можеше просто да се пресегне и да го вземе. И все пак не беше наистина меч. Изглеждаше като направен от стъкло, или може би кристал, острието, тъй както и дръжката, и напречния предпазител на дръжката, и улавяше цялата светлина наоколо и я пръскаше на хиляди искри и блясъци.

Той пристъпи към него и протегна ръката си, както го беше правил всеки път преди. Ясно си спомняше, че го беше правил. Дръжката висеше пред лицето му, само да се пресегне. На една стъпка от блестящия меч ръката му се опря в празния въздух, все едно че беше докоснал камък. Както знаеше, че ще стане. Натисна по-здраво, но все едно че се опитваше да избута стена. Мечът се въртеше и проблясваше, само на стъпка от него, и в същото време така далеч, сякаш беше на отвъдния бряг на океан.

Каландор. Не беше сигурен дали шепотът дойде отвътре в главата му, или някъде отвън. Сякаш отекна покрай колоните, тих като вятъра, наведнъж отвсякъде, настойчив. „Каландор. Който ме владее, владее съдбата. Вземи ме и тръгни на път последен.“

Той отстъпи една крачка, усетил внезапен страх. Никога досега не беше чувал този шепот. Четири пъти преди бе сънувал този сън дори сега можа да си го спомни; четири нощи, една след друга — и за първи път нещо се беше променило.

„Изкривените идат.“

Това беше друг шепот, от източник, който той знаеше, и щом го чу, подскочи, все едно че го бе докоснал мърдраал. Един вълк стоеше сред колоните, планински вълк, висок почти до кръста му, с рунтава сиво-бяла козина. Гледаше го напрегнато с очите си, жълти като неговите.

„Изкривените идат.“

— Не — изхриптя Перин. — Не! Няма да те пусна! Аз... ня...

Изпълзя от съня си и седна. Беше в колибата си, разтреперан от страх, студ и гняв.

— Няма да го направя — прошепна той дрезгаво.

„Изкривените идат.“

Мисълта прокълтя ясно в главата му, но не беше негова.

„Изкривените идат, братко.“

ГЛАВА 5

БРОДЕЩИ КОШМАРИ

Перин грабна секирата и изхвърча навън. Беше бос и по ленена долна риза, но не усещаше студа. Луната къпеше облаците с белота. Повече от достатъчно светлина за очите му, повече от достатъчно, за да различи силуетите, изсипващи се през дърветата от всички страни, фигури, големи почти колкото Лоиал, но с лица изопачени от зурли и клюнове, получовешки глави с рога и перести гребени, прокрадващи се очертания, стъпващи с копита, лапи и тук-там с обути в ботуши нозе.

Отвори уста да извика за тревога и изведнъж вратата на колибата на Моарейн се отвори с трясък, а Лан изфуча навън с меч ръката и се развика:

— Тролоци! Събудете се, за живота си! Тролоци!

Отвърнаха му други викове. Хората заизлизаха от колибите си, повечето разсъблечени, но с готови мечове. Със зверски рев тролоците се втурнаха към тях. Посрещнаха ги викове: „Шиенар!“ и „Преродения Дракон!“

Лан, напълно облечен — Перин можеше да се обзаложи, че Стражникът изобщо не е спал — се хвърли сред тролоците, сякаш вълнените му дрехи бяха броня. Като че ли танцуваше от един към друг, мъж и меч се понесоха като вода или вятър и там, където Стражникът танцуваше, тролоците пицяха и загиваха. Моарейн също бе излязла в нощта и бе затанцувала своя Танц сред тролоците. Единственото ѝ видимо оръжие беше тояжката ѝ, но там, където шибнеше някой тролок, блясваше огнена ивица върху плътта му. Другата ѝ ръка мятеше огнени топки, изсмукани от чистия въздух, и тролоците виеха, когато пламъците ги поглъщаха и ги събаряха на земята.

Едно дърво пламна от корен до корона, после друго, и още едно. Тролоците пицяха от внезапно лумналата светлина, но не преставаха

да връхлитат и да размахват увенчаните си е шипове секири и закривените си мечове.

Изведнъж Перин забеляза Лейа — тя колебливо беше застанала на прага на колибата на Моарейн. Беше се хванала за гърлото. В светлината от лумналите дървеса той видя болката и ужаса, и погнусата на лицето ѝ — беше отвратена от касапницата пред очите си.

— Скрый се! — извика ѝ Перин. — Влез вътре и се скрий! — Тътнещият рев на битката и гибелта заглуши виковете му. Той се затича към нея. — Скрый се, Лейа! Заради любовта на Светлината, скрий се!

Един тролок се извиси над него — с жестоко закривен клюн на мястото на устата и носа. Черна грива и шипове го покриваха от раменете до коленете, стъпваше на ястребови нокти и размахваше странно закривен меч. Вонеше на пот, на мръсно и на кръв.

Перин се присви под замаха, изрева без думи и удари със секирата си. Разбираше, че би трябвало да е уплашен, но внезапността потисна страха му. Единственото, което имаше значение сега, бе да се добере до Лейа, да я спаси, а тролокът му се бе изпречил.

Тролокът рухна, изрева и зарита. Перин така и не разбра къде го беше ударил, дали умираше, или само беше ранен. Прескочи го, остави го да се тресе на земята, и се затича с препъване по склона.

Лумналите дървета мятаха зловеци сенки през долчинката. Една тръпнеща сянка край колибата на Моарейн изведнъж се оформи в туловище на тролок с козя муцуна и рога. Стиснало увенчаната си с шип секира, чудовището се бе завтекло надолу към сражаващата се гмеж... и изведнъж очите му се спряха на Лейа.

— Не! — извика Перин. — Светлина, о, не! — Камънаци се затъркаляха под босите му стъпала, той не усещаше раните. Секирата на тролока се надигна. — Лейаааааа!

В последния миг тролокът се извъртя и острието на секирата му блесна срещу Перин, Той се хвърли на земята и изрева, когато стоманата одраска гърба му. Отчаяно посегна, хвана едно козе копито и го дръпна с всичка сила. Чудовището се срина с трясък по склона, но успя да сграбчи Перин в двете си ръце, два пъти по-дебели от неговите, помъкна го след себе си и се затъркаляха надолу. Вонята му изпълни ноздрите на Перин — смесица от миризма на пръч и кисела

човешка пот. Масивни мишци се плъзнаха по гърдите му, притиснаха го, за да му изкарат въздуха; ребрата му изпукаха, готови всеки момент да се скършат. Секирата на тролока беше изпаднала от ръцете му, но грубите му козешки зъби се забиха в рамото на Перин и той изстена от болка. Дробовете му се забориха за дъх, мрак забули очите му, но той смътно осъзна, че другата му ръка е свободна и все още стиска секирата. Държеше дръжката ѝ изкъсо, като чук, с шипа надолу. С рев, който отне последния му останал въздух, той заби шипа в слепоочието на тролока. Съществото се сгърчи беззвучно, крайниците му се разпериха и го отблъснаха. Перин измъкна секирата, а тролокът се плъзна още надолу по склона, без да спира да се гърчи.

За миг Перин остана да лежи, мъчейки се да си поеме дъх. Драскотината на гърба му пареше и беше влажна от кръв. Рамото му направо изригна от болка, когато посегна да го опипа.

— Лейа?

Тя все още беше пред колибата, няма и на десетина крачки нагоре по склона. И го гледаше с такова изражение, че той не можеше да понесе очите ѝ.

— Не ме съжалявай! — изръмжа и той. — Недей да...

Скокът на мърдраала от покрива на колибата сякаш продължи безкрайно. Мъртвешки черният му плащ се бе разперил като неподвижни криле. Безокият му поглед бе прикован в Перин. Миришеше на смърт.

През ръцете и краката на Перин премина студ, гърдите му сякаш станаха на буца лед.

— Лейа — прошепна той. Единственото, което може да направи, бе да се сдържи да не побегне. — Лейа, моля те, скрий се. Моля те!

Получовекът закрачи към него бавно, уверен, че страхът го държи впримчен. Движеше се като Змия и размахваше меч, толкова черен, че само горящите дървета го правеха видим.

— Срежи един крак на триножника — промълви тихо чудовището — и целият ще падне. — Гласът му прозвуча като шумолене на изсъхнали листа.

Изведнъж Лейа се хвърли да хване мърдраала за краката. Чудовището замахна с тъмния си меч назад почти разсеяно, без дори да се извъръща, и тя се срина.

Сълзи рукнаха от очите на Перин. „Аз трябваше да ѝ помогна... Да я спася. Трябваше да направя... нещо!“ Но докато мърдраалът се взираше в него с лишения си от очи поглед, беше непосилно дори да мисли.

„Идем, братко. Идем, Млади бико.“

Главата му закънтя от думите като камбана; отекванията ѝ го пронизаха. И с думите дойдоха вълците, на тумби, нахлуха в съзнанието му, докато гледаше как наистина се изсипват в падината. Планински вълци, високи почти до кръста на човек, все сиво-бели, изскачащи от нощта в своя бяг, усещащи изумлението на двуногите, докато се впускаха да накажат Изкривените. Вълците го изпълниха изцяло и той почти забрави, че е човек. Очите му събраха светлината и блеснаха в златножълто. И Получовекът спря, сякаш внезапно разколебал се.

— Чезнещ — изхриптя Перин, но после му дойде друго име, от вълците, Тролоците, Изкривените, създадени по време на Войната на Сянката чрез смесица на човешко и животинско, бяха достатъчно лоши, но мърдраалът... — Неродени! — изхрачи Младия бик и оголил зъби се хвърли към мърдраала.

Съществото се движеше като пепелянка, коварно и гибелно, с черен меч в ръце, бързо като мълния, но той беше Младия бик. Така го бяха нарекли вълците. Младия Бик, с рога от стомана, които държеше в ръцете си. Беше се слял с вълците, бе станал един от тях. Беше вълк, а всеки вълк би умрял стотици пъти, само за да види под себе си победен мърдраал. Чезнещия залитна назад и заразмахва меча си в усилие да отклони ударите му.

Колянно сухожилие и гърло, така убиваха вълците. Младия бик отведнъж се хвърли настрани и коленичи, а секирата му перна коляното на мърдраала отзад. Той изкрещя с пронизителен звук, който друг път щеше да накара косите на Перин да настръхнат... и падна, опирайки се на една ръка, Получовекът — Нероденият — продължаваше да стиска здраво меча си, но преди да успее да се закрепим, секирата на Младия бик удари отново. Полуотсечена, главата на мърдраала се килна и увисна на тила му; но въпреки това, опрян на една ръка Нероденият заразмахва меча си като обезумял. Неродените умират най-трудно.

Повече от вълците, отколкото от собствените си очи, Младия бик долови как някои от тролоците започнаха да падат на земята, да се гърчат и да пищят, недокоснати нито от вълк, нито от човек. Трябваше да са от свързаните с този мърдраал, и когато умреше той, щяха да измрат и те — без ничия ръка да ги е засегнала.

Подтикът да се спусне надолу по склона и да се присъедини към братята си, да се включи в избиването на Изкривените, в излавянето на останалите Неродени, бе силен, но една дълбоко заровена в съзнанието му частица от човешката му природа си спомни. „Лейа.“

Той пусна секирата и се извърни към нея. Кръв бе покрила лицето ѝ и очите ѝ го гледаха широко отворени, блеснали в смъртта. Стори му се, че погледът ѝ го обвинява.

— Опитах се — изхлипа той. — Опитах се да те спася. — Нищо в погледа ѝ не се промени. — Какво друго можех да направя? То щеше да те убие, ако не бях го убил аз!

„Хайде, Млади бико. Ела да избием Изкривените.“

Вълчето се надигна в него и го обгърна, Перин отпусна Лейа на земята и вдигна секирата. Острието блестеше влажно. Очите му засветиха. Той се завтече по склона. Беше отново Младия бик.

Дърветата около падината горяха като факли; един висок бор лумна в пламъци, когато Младия бик се включи в битката. Нощното небе проблесна със синкава мълния и Лан влезе в схватка с друг мърдраал, като древен Айез Седай — стомана задрънча в черна стомана, изкована в Такандар, в сянката на Шайол Гул. Лоиал размахваше сопа с размерите на пилон от крепостна порта и никой тролок не тролок не можеше да го доближи, без да се срине. Мъже отчаяно се сражаваха сред танцуващите сенки, но Младия бик — Перин — някак мътно забеляза, че мнозина от двуногите шиенарци са паднали.

Братята и сестрите му се биеха на малки глутници от по трима-четирима, отбягвайки кривите остриета на мечовете и шиповете на топорите, политайки напред с оголени зъби, за да разкъсат сухожилия, скачаха да прегризат гърла, когато плячката им падаше. Нямаше чест в начина, по който се биеха, нямаше слава, нито милост. Не за битка бяха дошли, а за да избиват. Младия бик се присъедини към една от глутниците и секирата му послужи вместо зъби.

Повече не помисли за битката в цялост. Сега съществуваше само тролокът, който той и другите вълци с него — братята — бяха откъснали от останалите и бяха съборили. После щеше да има друг, и друг, и още, докато не останеше нито един. Нито тук, нито никъде. Усети подтик да захвърли секирата и да използва зъбите си, да се затича на четири крака като братята си. Да затича чак до проходите високо в планината. Да тича с корем, заровен в дълбокия пухкав сняг, преследвайки сърна. Да тича с ледения вятър, разрошващ козината му. Озъби се заедно с братята си и тролоците завиха от ужас пред блясъка на жълтите му очи, по-страшни и от тези на братята му.

Изведнъж осъзна, че в долчинката не са останали повече живи тролоци, макар да усещаше как братята му преследват други в бягството им. Глутница от седем звяра си бе избрала друга плячка там някъде, в тъмнината. Един от Неродените се бе затичал към своя четириног със здрави копита — към коня си, изрече далечна частица от съзнанието му — и братята му го последваха, с ноздри, изпълнени с миризмата му. С ума си той беше с тях, виждаше всичко през техните очи. Когато го приближиха, Нероденият се извърна с проклетие. Черният резец на меча и черните дрехи на Неродения бяха като част от самата нощ. Но за братята и сестрите му нощта бе време за лов.

Младия бик се озъби, когато първият брат загина, смъртната му болка прониза и него, но другите обкръжиха чудовището още по-плътно, други братя и сестри загинаха, но яростните им челюсти повлякоха Неродения и го повалиха. Чудовището започна да се бори със зъби разкъсвайки гърла, дерейки кожа и плът с остриите нокти на пръстите си — досущ твърдите нокти, които двуногите носеха в ръце, но братята го разкъсваха, умирайки. Най-сетне една от сестрите скочи от все още гърчещата се купчина. Утринна мъгла, така я наричаха, но както повечето вълчи имена, беше повече от това: мразовито утро с щипещ сняг, който тепърва ще дойде от въздуха, и гънеща се гъста мъгла през долината, лъкатушеща от повея, носещ обещание за добър лов. Вдигнала глава, Утринна мъгла зави към скритата зад облаците луна, за да оплаче мъртвите.

Младия бик отметна глава и зави с нея.

Когато свърши, видя, че Мин го гледа втренчено:

— Добре ли си, Перин? — попита го тя колебливо.

На бузата ѝ имаше оток, а единият ѝ ръкав бе наполовина откъснат. Стискаше тояга в едната си ръка и кама в другата, и по двете имаше кръв и косми.

Забеляза, че всички го гледат, поне всички, които все още стояха на крака. Лоиал, опрян уморено на огромната си тояга, шиенарците, които бяха пренесли падналите си другари при Моарейн, надвесила се с Лан над един от тях. Дори Айез Седай се бе извърнато към него. Горящите като огромни факли дървета мятаха треперлива светлина. Трупове на мъртви тролоци лежаха навсякъде. Имаше повече паднали шиенарци, отколкото стоящи, а телата на братята му бяха пръснати сред тях. Толкова много...

Усети, че му се ще да завие отново, и в паника се ограда със стена, предпазваща го от контакта с вълците. Образи, чувства се мъчеха да проникнат през нея, а той се силеше да ги спре, да ги отблъсне. Най-сетне престана да ги усеща, да усеща болката им и яростта им, и желанието им да продължат да преследват Изкривените, и да тичат... Отърси се. Раната на гърба му гореше като огън, разкъсаното му рамо все едно че бе ударено с чук върху наковалня. Босите му нозе, издраскани и отекли, пулсираха с болката му. Миризмата на кръв идваше отвсякъде. И миризмата на тролоци и на смърт.

— Аз... добре съм, Мин.

— Добре се сражава, ковачо — каза Лан. Стражникът вдигна окървавения меч над главата си. — Тай-шар Манедерен! Тай-шар Андор! — Истинската кръв на Манедерен. Истинската кръв на Андор.

Шиенарците — останали толкова малко — вдигнаха оръжията и се присъединиха към него:

— Тай-шар Манедерен! Тай-шар Андор!

— Тавирен — добави Лоиал.

Перин смутено сведе очи. Лан го бе спасил от въпросите, на които не искаше да отвърща, но му бе отдал почит, каквато не заслужаваше. Другите не бяха разбрали. Той се зачуди какво ли щяха да кажат, ако бяха научили истината. Мин се приближи до него и той промърмори.

— Лейа е мъртва... Не можах да... Почти успях да я достигна навреме.

— Нищо нямаше да се промени — отвърна тя тихо. — Знаеше го. — Наведе се да погледне гърба му и трепна. — Моарейн ще се погрижи за това. Тя Лекува онези, които може да спаси.

Перин кимна. Усещаше гърба си лепкав от съсирената кръв чак до кръста, но вече почти не обръщаше внимание на болката. „Светлина, този път за малко да не мога да се върна. Не мога да позволя това да се случи отново. Не искам. Никога вече!“

Ала когато беше с вълците, бе толкова различно! Тогава не му се налагаше да се тревожи заради непознати, които се боят от него, само защото е голям. Сред тях никой не мислеше, че е със забавен ум, само защото се стараяше да бъде внимателен. Вълците се познаваха един-друг, дори да не бяха се срещали преди, и с тях той просто беше... вълк.

„Не!“ Ръцете му стиснаха дръжката на секирата. „Не!“ И изведнъж заговори Масема и той се сепна.

— Това бе знак — каза шиенарецът на всички. По мишците и гърдите му имаше кръв — беше се сражавал, облечен само в бричове — и накуцваше, но очите му грееха трескаво, както винаги. Дори по-силно. — Знак, който да потвърди нашата вяра. Дори вълци дойдоха да се бият на страната на Преродения Дракон. В Последната битка господарят Дракон ще привлече дори горските зверове да се сражават на наша страна. Знак е, че трябва да продължим напред. Само Мраколюбците не ще се присъединят към нас — Шиенарците закимаха.

— Да си затваряш проклетата уста, Масема! — сопна се Юно. Той изглеждаше недокоснат, но пък Юно се беше сражавал с тролоци още преди Перин да се е родил. Въпреки това изглеждаше грохнал от умора. Само изрисуваното око на превръзката му изглеждаше бодро. — Ще тръгнем напред, да ви тръшне дано, само когато господарят Дракон ни каже, проклетници такива, и нито ден преди това! Селяни с овчи глави такива, запомнете това! — Едноокият погледна голямата група ранени, с които се бе заела Моарейн. Малко от тях бяха в състояние дори да седнат. Той поклати глава. — Добре че поне ще имам купища проклетни вълчи кожи, та да стоплим ранените.

— Не! — стресна го силният вик на Перин. — Те се биха за нас и ще ги погребем с нашите мъртви.

Юно се навъси и отвори уста да възрази, но Перин го прикова с решителния си жълтоок поглед. Шиенарецът пръв сведе очи и кимна. Перин се окашля, отново засрамен, а Юно се разпореди на неколцината останали здрави шиенарци да съберат вълчите трупове.

Мин се загледа в него с присвити очи, сякаш виждаше нещо.

— Къде е Ранд? — попита я той.

— Ей там, в тъмницата — отвърна му тя и кимна към билото, без да отмести очи от него. — Не иска да говори с никого. Седи сам и се зъби на всеки, който се опита да го доближи.

— С мен ще говори — заяви Перин. Мин закрачи след него, гълчейки, че трябва да изчака докато Моарейн се погрижи за раните му. „О, Светлина, какво ли вижда, когато се визира така в мен? Хич не искам и да знам.“

Ранд беше седнал на земята отвъд светлината на горящите дървета, опрял гръб в дънера на изсъхнал дъб. Беше се обгърнал с ръце, пъхнал длани под червения си сюртук, и се вираше в пустошта. Като че ли не усети приближаването им. Мин седна кротко до него, но той не помръдна дори когато тя положи ръката си върху рамото, му. Дори тук Перин надушваше кръв, не само своята.

— Ранд... — започна Перин, но Ранд го прекъсна.

— Знаеш ли какво направих по време на битката? — Все така със зареян поглед, Ранд заговори на нощта. — Нищо! Нищичко полезно. Отначало, когато посегнах за Верния извор, не можах да го докосна, камо ли да го уловя. Все се изплъзваше. А после, когато най-сетне го задържах, щях да ги изгоря всички — и тролоци, и Чезнещи. А единственото, което направих, бе да подпаля няколко дървета. — Поклати глава и лицето му се изкриви в гримаса на болка. — Сайдин ме изпълни така, че всеки миг щях да избухна като фойерверк. Трябваше да го пренасоча нанякъде, да се отърва от него, преди да ме опожари, и се усетих, че се каня да срина планината, за да заровя под нея тролоците. За малко да се опитам. Това ми беше битката. Не срещу тролоците. Срещу самия мен. Да се задържа да не заровя всички нас под планината.

Мин погледна с мъка Перин, сякаш търсеше помощта му.

— Ние... се справихме с тях, Ранд — каза Перин, и потръпна, сетил се за ранените мъже долу. И за мъртвите. „По-добре това,

отколкото планината да се беше сринала отгоре ни.“ — Нямахме нужда от теб.

Ранд опря глава на дънера и притвори очи.

— Усетих ги да идват. — Почти го прошепна. — Но не знаех какво е. Те се усещат като покварата на сайдин. А сайдин винаги е край мен, пее ми. Докато усетя разликата, Лан вече беше излязъл и викаше за тревога. Ако можех само да го контролирам, щях да ви предупредя много преди да са се приближили. Но много често, когато успея да докосна сайдин, просто не знам какво правя. Потокът му просто ме повлича. Но можех да ви предупредя...

Перин неловко размърда отеκληте си стъпала.

— Достатъчно ни предупредиха.

Знаеше, че им прозвуча така, все едно че се мъчеше сам да се убеди. „Аз също можех да ги предупредя, ако бях говорил с вълците. Те знаеха, че в планините се спотайват тролоци и Чезнеци. Опитвах се да ми го кажат.“ Но се зачуди: ако не бе задържал вълците извън ума си, нямаше ли сега да тича с тях? Познаваше един мъж. Илиас Мачира, който също можеше да говори с вълците. Илиас тичаше с тях, но въпреки това като че ли не бе забравил, че е човек. Но той така и не беше казал на Перин как го прави, а Перин не беше го виждал от дълго време.

Стърженето на ботуши в камък ги извести, че към тях се приближават двама, а полъхът довя миризмата им към Перин. Но той се постара да не споменава имена, докато Лан и Моарейн не се оказаха достатъчно близко, за да ги видят и другите.

Стражникът беше прихванал Айез Седай под мишница, сякаш се мъчеше да я прикрепя, без тя да забележи. Погледът на Моарейн беше премрежен от умора. В едната си ръка Айез Седай носеше потъмняла от времето фигурка на жена, изваяна от слонова кост. Перин знаеше, че това е ангреал, реликва от Приказния век, позволяваш на една Айез Седай да прелива повече Сила, отколкото може сама. Това, че бе прибягнала до него в Лечителството си, показваше колко много е изтощена.

Мин скочи да помогне на Моарейн, но Айез Седай й махна да се отдръпне.

— Погрижих се за всички — каза Моарейн. — Като свърша и тук, ще мога да си отдъхна. — Тя отблъсна и Лан и лицето й отново

стана съсредоточено, щом прокара студената си ръка по кървящото рамо на Перин, а после и по раната на гърба му. От допира ѝ кожата му потръпна. — Това не е толкова тежко — каза тя. — Отокът на рамото ти е дълбок, но раната е плитка. Стегни се. Няма да боли, но...

Никога не беше се чувствал добре до човек, способен да прелива Единствената сила, още по-малко, когато това засягаше самия него. Все пак му се беше случвало един-два пъти и си мислеше, че му е ясно донякъде какво точно представлява това „преливане“, макар Лечителствата да бяха по-дребни — само му отмиваха умората, когато Моарейн не можеше да си позволи да го остави изтощен. Нямаха нищо общо с това.

Очите на Айез Седай сякаш изведнъж проникнаха в него, минаха през него. Той изпъшка и за малко да изтърве секирата. Кожата на гърба му настръхна, мускулите му се изпънаха и се сплетоха. Рамото му се разтърси неудържимо и всичко затрептя. Хлад го прониза до костите, и още по-дълбоко. Стори му се, че се движи, че пропада, че лети. Не можеше да реши какво чувства, но като че ли се беше втурнал — нанякъде, някак — бързо и завинаги. След цяла вечност светът отново се върна на фокус. Моарейн отстъпи, залитна и Лан я хвана под мишницата.

Зяпнал, Перин погледна рамото си. Раните и отоците бяха изчезнали; беше останал само смътен белег. Извъртя се предпазливо, но болката в гърба също бе изчезнала. Не беше нужно да поглежда, за да се увери, че всички отоци и драскотини са се махнали. Стомахът му изкъркори звучно.

— Трябва хапнеш при първа възможност — каза му Моарейн. — Повечето сила дойде от самия теб. Трябва да я възстановиш.

Глад и образи на храна вече изпълваха главата на Перин.

Сурово говеждо месо, и еленско, и овнешко и... С усилие той спря да мисли за месо. Щеше да намери някое от онези коренища, които миришеха на ряпа, като ги изпечеш. Стомахът му изръмжа сърдито.

— Почти не е останала драскотина, ковачо — каза Лан зад гърба му.

— Повечето ранени вълци се скриха в леса — каза Моарейн. — Но излекувах онези, които можах да намеря. — Перин я изгледа рязко, но тя сякаш не влагаше нищо в думите си — Може и да са дошли по

някакви свои причини, но най-вероятно всички щяхме да сме мъртви без тях. — Перин се помръдна неловко и сведе очи.

Айез Седай посегна към отока на бузата на Мин, но тя отстъпи и каза:

— Не съм чак толкова ранена, а ти си уморена. Имаше достатъчно други пострадали.

Моарейн се усмихна и ръката ѝ се смъкна.

— Добре. А ти, Ранд? Имаш ли някаква рана? Дори драскотина от меч на мърдраал може да е смъртоносна, а някои мечове на тролоците са също толкова опасни.

Едва сега Перин забеляза нещо и каза:

— Ранд, палтото ти е мокро. Кръв ли е това?

Ранд издърпа дясната си ръка изпод палтото, ръка, обляна в кръв.

— Не е мърдраал — промълви той унесено, взирайки се в ръката си. — И от тролок не е. Раната, която получих във Фалме се е отворила.

Моарейн изсъска, дръпна се от Лан и почти падна на колене до Ранд. Дръпна дрехата му и огледа раната. Перин не може да я види, защото главата ѝ му пречеше, но миризмата на кръв стана по-силна. Ръцете на Моарейн се раздвижиха и лицето ни Ранд се изкриви от болка.

— „Кръвта на Преродения Дракон върху скалите на Шайол Гул ще освободи човечеството от Сянката.“ Не казваха ли това Пророчествата за Дракона?

— Кой ти го каза? — попита го рязко Моарейн.

— Ако би могла да ме отведеш на Шайол Гул още сега — рече сухо Ранд — през някой Портал или Портален камък, всичко може да свърши. Без повече смърт. Без повече сънища. Край на всичко.

— Де да беше толкова просто — отвърна тъжно Моарейн. — Бих могла, по един или друг начин. Но не всичко от Каретонския цикъл може да се приеме буквално. Защото всяко нещо, което се казва в него открито, съдържа десетки неща, които могат да значат стотици други. Не си въобразявай, че изобщо разбираш какво могат да значат те, дори ако някой ти е казал всичките Пророчества. — Тя замълча, сякаш да събере сили; едната ѝ ръка стисна ангреала, а другата се плъзна по хълбока на Ранд. — Стегни се.

Внезапно очите на Ранд се разтвориха широко, той изправи гръб, изпъшка, взря се напред и потръпна. На Перин му се беше сторило, когато тя Лекуваше него, че това продължава цяла вечност, но само след няколко мига тя отново отпусна Ранд да се облегне на дъба и промълви немошно.

— Направих... каквото можах. Каквото можах. Трябва да внимаваш. Може да се разтвори отново, ако... — Гласът ѝ заглъхна и тя залитна.

Ранд понечи да я прихване, но Лан го изпревари и я изправи. На лицето на Стражника се бе изписало изражение, толкова близко до нежността, колкото Перин можеше да допусне у него.

— Изтощена е — промълви Лан. — Погрижи се за всички, но няма кой да се погрижи за нея. Ще я заведа да си легне.

— Ранд е тук — промълви тихо Мин, но Лан поклати глава и каза:

— Не че не допускам, че би се опитал, овчарю. Но ти знаеш толкова малко, че по-скоро би могъл да я убиеш, отколкото да ѝ помогнеш.

— Така е — отвърна Ранд горчиво. — Не може да се разчита на мен. Луз Терин Родоубиеца е убил всички близки около себе си. Може би и аз ще сторя същото, преди да свърша.

— Стегни се, овчарю — отвърна му дрезгаво Лан. — Целият свят е яхнал раменете ти. Не забравяй, че си човек, и направи това, което трябва.

Ранд погледна Стражника в очите и странно, цялата му горчивина сякаш изчезна.

— Ще се боря с всички сили — каза той. — Защото няма друг, а трябва да се стори, и дългът е мой. Ще се боря, но не съм длъжен да ми харесва това, в което се превърнах. — Затвори очите си, сякаш се канеше да заспи. — Ще се боря. Сънищата...

Лан го изгледа за миг и кимна. Вдигна глава и огледа Моарейн, Перин и Мин.

— Заведете го до постелята му, а после гледайте и вие да поспите. Още дни ни чакат, а Светлината само знае какво ни предстои.

ГЛАВА 6

ЛОВЪТ ЗАПОЧВА

Перин не очакваше да заспи, но изстиналото варено, с което се бе натъпкал — решимостта му по отношение на корените бе изтраяла само докато не подуши остатъците от вечерята — и умората го събориха в леглото. И да беше сънувал нещо, не помнеше. Събуди се, когато Лан го разтърси за раменете. Утрото, процеждащо се през отворената врата, превръщаше Стражника в сянка, окъпана в светлина.

— Ранд го няма — бе единственото, което каза Лан, преди да излезе тичешком, но то беше предостатъчно.

Перин се измъкна от постелята и бързо навлече дрехите си. Навън се мяркаха само шепа шиенарци — извличаха с конете си трупове на тролоците, но се движеха така, сякаш едва бяха станали от болничната постеля. На всяко тяло му трябваше време, за да си възвърне силата, изразходена от Лечителството.

Стомахът на Перин изръмжа, а носът му задуши вятъра с надеждата, че някой се е захванал да готви. В момента беше готов да яде корените с вкус на ряпа дори и сурови, ако се наложеше. Но долови само останалата във въздуха воня на заклан мърдраал, миризмите на мъртви тролоци и на хора, живи и мъртви, на коне и дървета. И на мъртви вълци.

Колибата на Моарейн, високо на отсрещния склон, изглежда, се беше превърнала в център на трескава дейност. Мин се шмугна вътре, а след няколко мига навън изхвърча Масема, последван от Юно. Едноокият се затича сред дърветата към отвесната скална стена зад колибата, докато другият шиенарец закуцука надолу по склона.

Перин се запъти към колибата. Докато прецапваше ручей, пресрещна Масема. Лицето на шиенареца беше изнурено, а очите му изглеждаха по-хлътнали от всякога. Внезапно той вдигна ръка и хвана Перин за ръкава.

— Ти си от неговото село — каза дрезгаво Масема. — Трябва да знаеш. Защо господарят Дракон ни изостави? Какъв грях сторихме?

— Грях ли? Какво говориш? За каквото и да си е тръгнал Ранд, то няма нищо общо с това, което сте сторили.

Масема обаче изглеждаше неудовлетворен. Не пусна ръкава на Перин и се взря в лицето му, сякаш се надяваше да разчете отговорите там. В левия ботуш на Перин започна да прониква ледена вода.

— Масема — каза той предпазливо. — Каквото и да е направил господарят Дракон, то е било според плана му. Господарят Дракон няма да ни изостави. — „А дали наистина? Аз на негово място щях ли?“

Масема кимна умислено.

— Да. Да, сега разбирам. Тръгнал е сам, за да пръсне мълвата за своето завръщане. Ние също трябва да я разпространим. Да. — И закуцука през потока, без да спира да си мърмори.

Шляпайки с подгизналите си ботуши, Перин се заизкачва към колибата на Моарейн и почука. Отговор не последва. Той се поколеба за миг и влезе.

Външната стаичка, където спеше Лан, беше тясна и просто обзаведена, също като колибата на Перин, с грубо сковано легло до стената, няколко окачалки за принадлежностите му и една лавица. През разтворената врата проникваше малко светлина и затова на лавицата бяха запалени смолисти борови трески, напъхани в цепнатините на скални парчета. Те изпускаха тънки струйки дим, който се стелеше на облак под тавана. Носът на Перин се сбърчи от миризмата. Главата му почти опираше в ниския таван. А главата на Лоиал направо се триеше в него, макар огиерът да беше приседнал на ръба на леглото на Лан и да се бе сгушил, за да се смали. Туфестите му уши помръднаха притеснено. Мин седеше с кръстосани крака на пръстения под до вратата към стаята на Моарейн, а самата Айез Седай крачеше, потънала в размисъл. Три крачки напред и три назад, само с това разполагаше, но използваше енергично тясното пространство и спокойствието, изписано на лицето ѝ, не съответстваше на бързите ѝ нервни крачки.

— Масема май ще се побърка — каза Перин.

— Според мен вече е побъркан — изсумтя Мин.

Моарейн спря пред него, стиснала устни. Гласът ѝ беше тих. Прекалено тих.

— Масема ли е най-важното нещо в ума ти тази заран, Перин Айбара?

— Не. Бих искал да узная кога е напуснал Ранд, и защо. Видял ли го е някой, когато е тръгнал? Знае ли някой накъде е тръгнал? — Той се насили да срещне погледа ѝ също толкова решително и твърдо, но не беше лесно. Стърчеше над нея, но тя беше Айез Седай. — Това някой от твоите кроежи ли е, Моарейн? Ти ли му дърпаше юздите, докато не стана толкова нетърпелив, че да е готов да направи всичко, да тръгне накъдето и да е, само да не стои тук озаптен? — Ушите на Лоиал щръкнаха и той махна предупредително с дебелопръстата си ръка.

Моарейн изглежда Перин, килнала глава настрани, и единственото, което той може да направи, бе да се сдържи да не сведе поглед.

— Не е мое дело — промълви тя. — Напуснал е по някое време през нощта. Кога, как и защо, все още се надявам да разбера.

Раменете на Лоиал се надигнаха от тиха въздишка на облекчение. Твърде тиха за един огиер, и все пак прозвуча като пара, изригнала от повърхността на нажежено желязо.

— Никога не гневи Айез Седай — прошепна той на себе си, но го чува всички. — По-добре да прегърнеш слънцето, отколкото да разгневиш Айез Седай.

Мин се пресегна и подаде на Перин сгънат къс хартия.

— Лоиал отишъл да го види, след като снощи го сложихме да легне, и Ранд го помолил да му даде перо, хартия и мастило.

Ушите на огиера трепнаха и той се навъси загрижено. Дългите му вежди провиснаха по бузите му.

— Не знаех какво се кани да прави. Наистина не знаех.

— Знаем — каза Мин. — Никой не те вини, Лоиал. Моарейн погледна хартията намръщено, но не се опита да спре Перин да начете написаното. Беше с почерка на Ранд.

Каквото правя, го правя, защото друг начин няма. Той отново ме преследва и този път един от двамата ни трябва да умре, мисля. Не е нужно хората около мен също да загинат. Вече твърде много загинаха. Аз също не искам да умра и

няма да умра, ако успея да се справя. Има лъжи в сънищата, и смърт, но сънищата също така казват и истина.

И това беше всичко. Без подпис. Не се налагаше Перин да се чуди какво има предвид Ранд под „той“. За Ранд, както и за всички тях, можеше да има само един „той“. Баал-замон.

— Оставил го е пхнато под вратата — каза Мин с плътен глас. — Взел е стари дрехи, които шиенарците проснали да се изсушат, и флейтата си. Никой от стражите не го е видял да напуска, а само до снощи можеха да забележат и пълзяща мишка.

— А и да бяха го видели, какво от това? — каза Моарейн спокойно. — Нима някой от тях би спрял самия Дракон или би го предизвикал? Някои от тях — Масема например — са готови да прережат собствените си гърла, ако господарят Дракон им заповяда.

Перин я изглежда.

— Да си очаквала нещо друго? Те са се заклели да го следват. В името на Светлината, Моарейн, той никога нямаше да се обяви за Дракона ако не беше ти. Какво друго очакваш от тях? — Тя не отговори и той продължи по-тихо: — Ти убедена ли си, Моарейн? Че той наистина е Прероденият Дракон? Или просто го смяташ за един от онези, които можете да използвате преди Единствената сила да го убие или да го накара да обезумее?

— По-спокойно. Перин — обади се Лоиал. — Недей толкова сърдито.

— Ще се успокоя, когато тя ми отговори. Е, Моарейн?

— Той е това, което е — отвърна тя рязко.

— Ти каза, че Шарката рано или късно ще го изведе на правия път. Това ли е, което става сега, или той просто се опитва да избяга от теб? — За миг си помисли, че е отишъл прекалено далеч — тъмните ѝ очи блеснаха от гняв, но отказа да отстъпи. — Е?

Моарейн си пое дъх.

— Това, разбира се, може да е избраното от Шарката, но аз не смятах да го оставям да тръгне сам. Въпреки всичката си сила в много отношения той е беззащитен като бебенце и също толкова невеж за света. Да, той прелива, но няма контрол над това дали Единствената сила ще се влее в него винаги, когато посегне, и едва се справя, когато

се влее. Самата сила ще го убие, преди да е обезумял, ако не се научи да я контролира. Все още му предстои толкова много да учи! Той иска да бяга, преди да се е научил да ходи.

— Извърташ, Моарейн — изсумтя Перин. — Ако той наистина е това, което твърдиш, че е, не ти ли е хрумвало, че би могъл да знае много повече от теб?

— Той е това, което е — отвърна тя твърдо. — Но аз трябва да го запазя жив, ако ще прави нещо. Той няма да изпълни никакви пророчества, ако умре, а дори и да успее да избегне Мраколюбците и тварите на Сянката, хиляда други ръце са готови да го съсекат, и ще им бъде съвсем достатъчен повод намеът и за една стотна от това, което е. Но ако това бе всичко, пред което би могъл да се изправи, нямаше да се тревожа толкова. Трябва да се мисли и за Отстъпниците.

Перин се сепна. Лоиал изстена.

— Тъмния и всички Отстъпници са оковани в Шайол Гул... — започна Перин, но тя не го остави да довърши.

— Печатите са охладели, Перин. Някои от тях са счупени, макар светът още да не знае за това. Не бива и да знае. Бащата на лъжите не е на свобода. Все още. Но докато печатите охлабват все повече и повече, кои ли Отстъпници биха могли вече да са се освободили? Ланфеар? Самаил? Ашмодийн или Бе-лал, или Рахвин? Или самият Ишамаел, Излъстител на надеждата? Всички те са били тринадесет, Перин, и са оковани със запечатването, но не в тъмницата, задържаща Тъмния. Тринадесет от най-могъщите от Приказния век, най-немошните от които са били десетки пъти по-силни от днешните живи Айез Седай, които и понятие си нямат за знанията от Приказния век. И всеки от тях се е отрекъл от Светлината и е обрекъл душата си на Сянката. Ами ако те са на свобода и го чакат там, отвън? Няма да им позволя да сложат ръка на него.

Перин потръпна, отчасти от последните й думи, режещи като ледена стомана, отчасти от мисълта за Отстъпниците. Не искаше да си помисля и за един Отстъпник, бродещ на свобода по широкия свят. Майка му го беше плашила с тези имена като малък. „Ишамаел прибира момченцата, които не казват истината на майките си. Ланфеар дебне в нощта да грабне момченца, които не си лягат навреме.“ Това, че сега бе голям, не помагаше, не и когато знаеше, че те наистина

съществуват. Не и когато Моарейн твърдеше, че могат да са на свобода.

— Оковани в Шайол Гул — прошепна той и му се допря да можеше отново да го повярва. Отново разтревожено погледна писмото на Ранд. — Сънища. Той вчера също ми приказваше за сънища. Моарейн го доближи и се взря в лицето му.

— Сънища ли? — Лан и Юно влязоха, но тя им махна с ръка да мълчат. Малката стаичка стана още по претъпкана, с петима души в нея, без да се брои огиерът. — Ти какви сънища си сънувал през последните няколко нощи, Перин? — Не обърна внимание на възраженията, че със сънищата му всичко е наред, а настоя: — Каж ми какъв необичаен сън си сънувал напоследък? Каж ми. — Погледът ѝ го стисна като ковашки клещи.

Той погледна към останалите — всички се взираха в него напрегнато, дори и Мин — после колебливо разказа за един от сънищата, който му се струваше необичаен, сънят, който го спохождат всяка нощ. Сънят за меча, който не можеше да докосне. Не спомена за вълка, който се бе появил най-накрая.

— Каландор — въздъхна Лан. Въпреки каменното си лице изглеждаше потресен.

— Да — промълви Моарейн. — Но трябва да сме абсолютно сигурни. Поговори с останалите. — След като Лан бързо излезе, тя се обърна към Юно. — А твоите сънища какви са? Ти също ли си сънувал меч?

Шиенарецът се размърда притеснено. Червеното око, изрисувано на превръзката, гледаше втренчено в Моарейн, но здравето му примигваше и се кривеше.

— Сънувам прок... ъъ, мечове през цялото време, Моарейн Седай — каза той сковано. — Струва ми се, че сънувам един меч през последните няколко нощи. Но не си спомням сънищата си толкова добре, колкото лорд Перин.

— А ти, Лоиал? — попита Моарейн.

— Моите сънища са все едни и същи, Моарейн Седай. Дъбравите и Великите дървеса, както и стеддинг. Ние, огиерите, винаги сънуваме нашите стеддинг, когато сме далече от тях.

Айез Седай отново се обърна към Перин.

— Но това беше само сън — каза той. — Сън и нищо друго.

— Съмнявам се — каза тя. — Описваш залата, наричана Сърцето на Камъка, в крепостта, наречена Камъка на Тийр, така, сякаш си бил там. А блестящият меч е Каландор. „Мечът, който не е меч.“

Мечът Недосегаем.

Лоиал рязко се изправи и дрънна главата си в тавана. Не го забеляза.

— Пророчествата за Дракона казват, че Камъкът на Тийр никога няма да падне преди Каландор да се озове в ръката на Преродения Дракон. Ако Ранд държи Каландор, то целият свят е длъжен да го признае за Дракона.

— Може би. — Думите излетяха от устата на Айез Седай като късче лед върху тиха вода.

— „Може би“ ли? — каза Перин. — Как така „може би“? Нали ти каза, че това е последният знак, последното нещо, за да се изпълнят вашите Пророчества!

— Нито първият, нито последният — отвърна Моарейн. — Каландор ще бъде само една от осъществените поличби на Каретонския цикъл, тъй както неговото раждане на склоновете на Драконовата планина беше първата. Той тепърва има да събаря държави и да разтърсва света. Дори учени, които са изучавали Пророчествата през целия си живот, не знаят как да тълкуват всички. Какво означава например „ще съсече хората си с меча на мира, и с листа ще ги унищожи“? Какво означава, че „ще обвърже деветте луни, за да му служат“? А на тези неща е придадена също толкова тежест в Цикъла, колкото на Каландор. Има и други. Какви „рани на лудост и прекъсната надежда“ е излекувал? Какви вериги е счупил и кого е оковал във вериги? А някои са толкова смътни, че може и да ги е изпълнил вече, без да го знам. О, не! Каландор съвсем не е краят.

Перин притеснено сви рамене. Той самият знаеше само дребни късчета от Пророчествата. Още повече бе престанало да му харесва да слуша за тях, откакто Ранд бе оставил Моарейн да връчи знамето в ръцете му. Не, много преди това, когато едно Пътуване с помощта на Портален камък го бе убедило, че животът му завинаги е обвързан с Ранд.

Моарейн продължаваше.

— Ако си мислиш, че той трябва само да се пресегне, Лоиал, син на Арент, син на Халан, ти си не по-малък глупак от него, ако и той си

въобразява същото. Дори да доживее да стигне до Тийр, може никога да не проникне в Камъка. Тайренците никак не обичат Единствената сила, а още по-малко би им харесал един мъж, който твърди, че е Дракона. Да се прелива Силата там е забранено, а търпят Айез Седай само ако не преливат. Разказването на Пророчествата за Дракона, дори самото притежаване на екземпляр от тях е достатъчно, за да те вкарат в затвора в Тийр. Никой не влиза в Камъка без позволението на Върховните лордове; и никой, освен самите Върховни лордове, не прониква в Сърцето на Камъка. Той не е готов за това. Не е готов!

Перин тихо изпъшка. „Камъкът никога няма да падне, докато Преродения Дракон не овладее Каландор.“ „Как, в името на Светлината трябва тогава да стигне до него — вътре в проклетата крепост преди крепостта да е паднала? Това е пълна лудост!“

— Защо само седим тук — избухна Мин. — Ако Ранд е тръгнал за Тийр, защо не го последваме? Той може да бъде убит или... или... Защо седим тук?

Моарейн постави ръка върху главата ѝ.

— Защото трябва да съм сигурна — рече тя нежно. — Никак не е удобно да си избраник на Колелото, да си велик или да си близо до величието. Избраниците на Колелото могат само да приемат това, което иде.

— Омръзна ми да приемам това, което иде. — Мин отри очите си с длан и Перин си помисли, че забелязва сълзи. — Ранд може да загива сега, докато чакаме.

Моарейн погали Мин по косата; на лицето на Айез Седай се бе изписало почти съжаление.

Перин седна до Лоиал. Миризмата на хора в стаята беше толкова наситена — на хора, грижа и страх. Лоиал миришеше на книги и дървета, и на грижа също. Струваше му се, че са като в капан, оградени от тези стени така плътно един до друг. Горящите трески миришеха.

— Но как моят сън може да подскаже накъде е тръгнал Ранд? — попита той. — Той си е мой сън.

— Онези, които могат да преливат Единствената сила — отвърна тихо Моарейн, — онези, които са особено силни в Духа, понякога могат силом да наложат своите сънища на други. — Не бе престанала да гали утешително Мин. — Особено на онези, които са... податливи.

Не вярвам Ранд да го е направил нарочно, но сънищата на онези, които докосват Верния извор, може да са много силни. При неговата сила те могат да обхванат цяло село, може би и един град. Той знае малко за това, което върши, и още по-малко как да го контролира.

— Тогава защо и ти не ги сънуваш? — попита той. — Или Лан. — Юно гледаше право пред себе си и имаше вид на човек, който би искал да е съвсем на друго място, а ушите на Лоиал клепнаха. Перин обаче бе твърде уморен и гладен, за да обръща внимание на това дали се държи с Айез Седай с подobaващо уважение. И твърде ядосан също така. — Защо?

— Айез Седай се учат да засланят сънищата си — спокойно му отвърна Моарейн. — Правя го, без да мисля, когато спя. На Стражниците се дава нещо подобно по време на свързването. Гайдините не биха могли да правят това, което правят, ако Сянката можеше да се прокрадва в сънищата им. Всички сме уязвими, когато спим, а Сянката е силна нощем.

— Винаги чувам по нещо ново от теб — изръмжа Перин. — Не можеш ли да ни кажеш веднъж винаги какво да очакваме, вместо да ни го обясняваш след това?

Юно приличаше на човек, които се мъчи да измисли някакъв повод да напусне.

Моарейн изгледа Перин отегчено.

— Искаш да споделя с теб знанията, които трупам цял живот, за един следобед? Или за година да е? Ще ти кажа следното: внимавай със сънищата, Перин Айбара. Много внимавай със сънищата.

Той сведе поглед и измърмори:

— Внимавам аз. Внимавам.

А след това — тишина, която сякаш никой не искаше да наруши. Мин седеше, забила поглед в кръстосаните си глезени, но присъствието на Моарейн явно я беше поуспокоило. Юно стърчеше до стената, без да поглежда към никого. Лоиал до такава степен се забрави, че извади една книга и се опита да почете на смътната светлина. Тишината продължи дълго й съвсем не успокои Перин. „Не от Сянката в сънищата ми се боя. От вълците ме е страх. От вълците. Няма да ги пусна да влязат. Няма!“

Лан се върна и Моарейн се изправи нетърпеливо. Стражникът отговори на въпроса, изписан в очите й.

— Половината от тях си спомнят, че са сънували мечове през последните четири нощи. Някои си спомнят за място, с големи колони, а петима твърдят, че мечът е бил кристален или стъклен. Масема е видял Ранд да го държи нощес.

— Започва се — заяви Моарейн и отри енергично дланите си. Изведнъж сякаш се бе изпълнила с енергия. — Сега вече съм сигурна. Въпреки че все още бих искала да разбера как е напуснал незабелязан. Ако е преоткрил някой Талант от Приказния век...

Лан погледна Юно и едноокият трепна сепнато.

— Проклето да е, забравих, с тази приказка, да я тръшне, за прок... — окашля се и стрелна Моарейн с очи. Тя го изглежда в очакване и той продължи: — Искях да кажа... въ... проследих дирите на господаря Дракон. В онази затворена долина се е отворила нова пътека. Онова... земетресение е откъртило отсрещната стена. Трудно е за катерене, но човек може да прекара кон през процепа. Намерих повече дири горе, а оттам височината се заобикаля лесно — Той свърши и въздъхна тежко.

— Добре — каза Моарейн. — Добре че поне не е преоткрил как се лети или как да става невидим, или нещо друго от легендите. Трябва да го последваме бързо. Юно, ще ти дам достатъчно злато, за да стигнеш с останалите чак до Джеанна, а също така и името на един, който ще ти осигури още. Геалданците се пазят от чужденци, но ако стоите настрана, няма да ви закачат. Ще изчакате там, докато не ви пратя вест.

— Но ние ще тръгнем с вас — възрази той. — Всички сме се заклели да следваме Преродения Дракон. Не разбирам как толкова малко ще успеем да превземем една крепост, която никога не е падала, но с помощта на господаря Дракон, ще сторим това, което трябва.

— Е, значи сега сме „Хората на Дракона“ — засмя се отчаяно Перин, — „Камъкът на Тийр нивга няма да падне, докато не дойдат хората на Дракона.“ Ново име ли ни даде, Моарейн?

— Дръж си езика, ковачо — изръмжа Лан, вперил ледения си поглед в него.

Моарейн изглежда остро и двамата и те млъкнаха.

— Прощавай, Юно — каза тя. — Но трябва да пътуваме бързо, ако искаме да го настигнем. Ти си единственият шиенарец достатъчно здрав за тежка езда, а не можем да си позволим да изгубим дните,

необходими на останалите, за да си възвърнат силите. Ще ти изпратя вест, когато мога.

Юно направи гримаса, но се поклони покорно, присви рамене и излезе да каже на другите.

— Е, аз пък тръгвам о вас, каквото и да ми кажеш — заяви решително Мин.

— Ти тръгваш за Тар Валон — каза ѝ Моарейн.

— Няма да стане!

Айез Седай продължи спокойно, сякаш Мин изобщо не беше проговорила.

— Амирлинския трон трябва да бъде уведомена за случилото се, а аз не мога да разчитам, че ще намеря някого, на чиито пощенски гълъби да мога да се доверя. Или че Амирлин ще види някое писмо, изпратено от мен по гълъб. Пътят е дълъг и труден и не бих те пратила сама, ако имаше кой да те придружи, но ще ти осигуря пари и писма до хора, които могат да ти помогнат по пътя. Ще трябва обаче да яздиш бързо. Когато конят ти се умори, купи друг, открадни, ако трябва — но гледай да яздиш бързо.

— Нека Юно да отнесе съобщението ти. Той е здрав — ти го каза. Аз тръгвам след Ранд.

— Юно си има свои задачи, Мин. А нима мислиш, че един мъж може просто така да застане пред вратите на Тар Валон, за да поиска аудиенция с Амирлинския трон? Дори кралете чакат с дни, ако някой от тях дойде неканен, и се боя, че всеки шиенарец ще бъде оставен да тъпче пред портата с дни, ако не и цяла вечност. Да не говорим, че толкова необичайно събитие ще се разчуе из целия Тар Валон още преди да е залязло слънцето. Малко жени искат среща със самата Амирлин, но се случва, а когато се случи, предизвиква оживен коментар. Никой не бива да научи нещо повече от това, че Амирлинския трон е получила съобщение от мен. Животът ѝ — както и нашият — може да зависи от това. Ти си тази, която трябва да отиде.

Мин отвори уста, явно намерила друг аргумент, но Моарейн продължи:

— Лан, много се опасявам, че ще се натъкнем на повече доказателства за неговото преминаване, отколкото би ми харесало, но ще разчитам на теб в проследяването. — Стражникът кимна. —

Перин? Лоиал? Вие искате ли да тръгнете с мен след Ранд? — Мин изсумтя възмутено, но Айез Седай не ѝ обърна внимание.

— Аз ще дойда — отзова се бързо Лоиал. — Ранд ми е приятел. И ще си призная, нищо не бих пропуснал. Заради книгата ми, нали разбирате.

Перин се позабави с отговора. Ранд му беше приятел, в каквото и да го бяха превърнали. А и беше почти съвсем сигурен, че бъдещето им е обвързано, макар да му се щеше да избегне точно тази част, ако можеше.

— Все едно трябва да се направи, нали? — каза най-сетне той. — Ще дойда.

— Добре. — Моарейн отново потри ръце като човек, решил да се захване за работа. — Всички трябва веднага да се приготвите. Ранд е с часове пред нас. Надявам се да сме хванали дирите му много преди пладне.

Колкото и да беше крехка, силата на присъствието ѝ подкара всички към вратата. Вътре остана само Лан. Лоиал ускори крачка и когато излезе, почти заподрипва.

Мин се закова за малко на прага, обърна се към Лан и се усмихна малко прекалено мило.

— Има ли нещо, което искаш да предам? На Нинив например?

— Нима всички знаят! — Но почти незабавно се окопити и продължи: — Ако има нещо, което тя трябва да чуе от мен, ще ѝ го предам лично. — И затръшна вратата почти пред лицето ѝ.

— Мъже! — измърмори Мин. — Твърде слепи са да видят това, което и камък може да види, и прекалено упорити, за да им се довериш, че ще помислят за себе си.

Перин вдиша дълбоко. Във въздуха на долината все още се долавяха смътни миризми на смърт, но все пак беше по-добре, отколкото затвореното пространство вътре. Доста по-добре.

— Чист въздух! — въздъхна Лоиал. — Пушекът вече започваше да ми люти.

Заслизаха по склона. До ручея шиенарците, които можех да стоят на крака, се бяха струпали около Юно. От жестовите на едноокия можеше да се разбере, че се старае да навакса време и не изрича и една ругатня.

— Ама как пък станяхте толкова привилегировани вие двамата?
— рязко ги заяде Мин. — Тя ви попита. Виж, на мен такава учтивост не ми се полага.

Лоиал поклати глава.

— Струва ми се, че ни попита, защото знаеше какво ще отговорим, Мин. Моарейн, изглежда, може да чете мислите на Перин и моите и знае какво ще направим. Докато ти за нея си затворена книга.

— То пък голямата полза! — сви устни Мин. — И все пак ще тръгна натам, където тя иска, точно като вас, агънца такива! Ама и ти добре я подреди, Перин. Хубаво ѝ се изрепчи.

— Подредих ли я? — отвърна Перин, учуден на самия себе си. До този момент дори не беше го осъзнал. — Е, не беше толкова лошо, колкото си мислех, че ще е.

— Имаше късмет — избоботи Лоиал. — Да разгневиш една Айез Седай е все едно да си напъхаш главата в гнездо на стършели.

— Лоиал — каза Мин, — трябва да поговоря с Перин. Насаме. Би ли имал нещо против да ни оставиш?

— О. Разбира се, че не. — Огиерът ускори крачка и бързо се отдалечи от тях, измъквайки в движение лулата и кесията с табак от джоба на палтото си.

Перин изглежда загрижено Мин. Тя хапеше устни, като че ли обмисляше какво да му каже.

— Виждала ли си някога неща около него? — Перин Кимна към огиера.

Тя поклати глава.

— Мисля, че действа само при хората. Но съм видяла неща около теб, които трябва да знаеш.

— Казах ти...

— Недей да бъдеш по-дебелоглав, отколкото трябва, Перин. Видях ги преди малко, когато каза, че ще тръгнеш. Сигурно са свързани с пътуването ти. Или поне с решението ти да тръгнеш.

— И какво видя? — подкани я той неохотно.

— Един айилец в клетка — каза тя отчетливо. — Един туатанец с меч. Сокол и ястреб, кацнали на раменете ти. И двете птици женски, струва ми се. И всичко останало, разбира се. Това, което се вижда винаги. Тъмнината, която те обгръща и...

— Спри! — бързо я прекъсна той, после се почеса по главата. Нищо от тези нейни видения не му изглеждаше смислено. — Имаш ли някаква представа какво значи всичко това? Новите неща, искам да кажа.

— Не, но знам, че са важни. Нещата, които виждам, винаги са важни. Превратни точки в живота на хората или предопределености. Винаги са важни. — Поколеба се за момент, после промълви: — И още нещо — ако срещнеш една жена — най-красивата жена, която си срещал — бягай!

Перин примигна.

— Видяла си красива жена? И защо трябва да бягам от красива жена?

— Не можеш ли просто да послушаш съвета ми? — отвърна тя раздразнено, изрита едно камъче и се загледа как то се търкаля по склона.

Перин не обичаше да прескача от едно заключение на друго — това беше причината, поради която някои хора го смятаха за човек с бавен ум — но той събра куп неща, които Мин му беше казала през последните няколко дни, и стигна до потресаващо заключение. Закова се на място и започна да търси думи.

— Ъъ... Мин, знаеш, че те харесвам. Харесвам те, но... ъъ... никога не съм имал сестра, но ако имах, щях... искам да кажа, ти... — Потокът прекъсна, когато тя вдигна глава да го погледне. Веждите ѝ се извиха в дъга, на устните ѝ цъфна усмивчица.

— Виж, Перин, трябва да знаеш, че те обичам. — Стоеше, гледаше как устните му мърдат, и заговори бавно и предпазливо: — Като брат, пън такъв! Не мога да се начудя на това ваше мъжко нахалство. Всички си въобразявате, че всичко трябва да е свързано с вас и че всяка жена непременно трябва да ви желае.

Перин усети, че лицето му се нажежава.

— Аз никога... Не съм... — Окашля се. — Какво си видяла за жена?

— Просто ме послушай — отвърна тя и закрачи бързо надолу към ручея. — Другото и да го забравиш — извика му през рамо, това запомни!

Той я изгледа навъсено — поне веднъж мислите му като че ли се подредиха бързо — и я настигна с две крачки.

— Ранд е, нали?

Тя го изгледа накриво, но не забави стъпките си.

— Може пък да не си чак такъв тъпоглавец в края на краищата — промърмори младата жена. След което добави, повече на себе си:

— Обвързана съм с него като обръч с буре. Но не мога да разбера дали той също ще ме обикне. А и не съм единствената.

— Егвийн знае ли? — попита той.

Ранд и Егвийн почти се бяха врекли един на друг още от деца.

Само дето не бяха коленичили пред Женския кръг, за да изрекат годежните клетви. Не беше сигурен докъде бяха стигнали след това, ако изобщо бяха стигнали донякъде.

— Знае — отвърна Мин кратко. — Ама от това и на двете не ни става по-леко.

— А Ранд? Той знае ли?

— О, да, как не! — отвърна тя горчиво. — Какво да му кажа? „Ранд, имам видение за теб и изглежда, се налага да се влюбя в теб. Освен това трябва да те дяла с други и това никак не ми харесва, но какво да се прави.“ В края на краищата, ти си един тъп пън, Перин Айбара. — Тя сърдито отри с ръка очите си. — Ако бях с него, знам, че щях да мога да му помогна. Някак. О, Светлина, ако той умре, няма да го понеса!

Перин притеснено сви рамене.

— Слушай, Мин. Ще направя, каквото мога, за да му помогна. — „Колкото и много да е.“ — Обещавам ти. За теб наистина е най-добре да заминеш за Тар Валон. Там ще бъдеш в безопасност.

— В безопасност ли? — Тя сякаш опита думата с устни, да разбере какво означава. — Смяташ, че в Тар Валон е безопасно?

— Ако и в Тар Валон не е безопасно, то тогава къде ли по света е безопасно?

Тя само изсумтя. Продължиха надолу безмълвни, за да се присъединят към останалите в подготовката за отпътуването.

ГЛАВА 7

НА ИЗЛИЗАНЕ ОТ ПЛАНИНИТЕ

Излизането от планините беше трудно, но колкото по-надолу слизаха, толкова по-малко Перин се нуждаеше от подплатеното си с вълна наметало. Час по час все повече се отдалечаваха от зимните преспи и навлизаха в първите дни на пролетта. Последните остатъци от сняг изчезнаха и тревите и дивите цветя — момина сълзица и розов скокливец — започнаха да покриват планинските поляни, които прекосяваха. Дърветата ставаха все повече, с покълнали листа, и в клоните запяха чучулиги и червеношийки. И вълци имаше. Не се виждаха — дори Лан не спомена да е видял някой, — но Перин знаеше. Държеше ума си плътно затворен за тях, но от време на време леко като перце гъделичкане в съзнанието му му напомняше, че са тук.

Лан прекарваше повечето време в разузнаване на пътя на своя черен кон Мандарб, следвайки дирите на Ранд, докато останалите следваха знаците, които Стражникът им оставяше. Стрела от подредени на земята камъчета или леко издраскана на скалната стена на раздвояващ се проход. Завий насам. Прекоси онази седловина. Обиколи натам. Поеми по тази пътека на сърни, после през дърветата, ето тук през дърветата, покрай тесния ручей, макар да нямаше нищо, което да показва, че някой е минавал там преди тях. Нищо, освен знаците на Лан. Туфи трева или храсти, загърнати по един начин, за да подсказват да тръгнат наляво. Сведен клон. Купчина камъчета да им каже, че следва стръмно изкачване, две листенца, забодени на трън, че идва спускане. Стражникът знаеше стотици знаци, както му се стори на Перин, а Моарейн ги разпознаваше всичките. Лан рядко се връщаше назад, освен когато се спираха да пренощуват, за да поговори тихо с Моарейн, далеч от огъня. Когато слънцето се вдигнеше, обикновено ги беше изпреварил с часове.

Моарейн винаги се оказваше първа на седлото след него, още докато небето на изток едва порозовяваше. Айез Седай не слизаше от Алдийб, бялата си кобила, докато не паднеше пълен мрак, че даже и

по-късно, и то защото Лан отказваше да търси дири, щом паднеше нощ.

— Ще се движим дори още по-бавно, ако някой кон си счупи крака — казваше Стражникът на Моарейн, когато тя се оплачеше.

Отговорът ѝ беше почти винаги един и същ.

— Ако не можеш да се движиш по-бързо от това, може би ще трябва да те пратя на Мирел преди да си остарял. Е, това може и да почака, но все пак трябва да тръгнеш по-бързо.

Думите ѝ звучаха наполовина като предизвикана от раздразнение истина, наполовина като шегга. Във всеки случай, в тях имаше някаква заплаха, или може би предупреждение — Перин беше сигурен в това от начина, по който Лан свиваше устни дори когато след това тя се усмихваше и го потупваше утешително по рамото.

— Коя е тази Мирел? — попита с подозрение Перин, когато това се случи за първи път. Лоиал поклати глава и промърмори нещо за онова, което щяло да се случи с онези, които се месят в работите на Айез Седай. Косматият кон с тежките копита на огиера беше висок и едър като дърански жребец, но при провисналите на хълбоците му дълги крака на Лоиал животното изглеждаше дребно като пони.

Моарейн отвърна с весела, малко загадъчна усмивка.

— Просто една сестра, от Зелените. На която Лан един ден ще трябва да връчи един пакет, за да се опази.

— Няма да е скоро — заяви Лан и колкото и странно да беше, в гласа му се долови гняв. — Никога, ако мога да го избегна. Ти ще ме надживееш с много, Моарейн Айез Седай!

„Колко много тайни крие тя“ — помисли си Перин, но повече не попита по темата, която очевидно можеше да прекърши железния самоконтрол на Стражника.

Отзад на седлото си Айез Седай носеше навит на руло в одеяло вързоп: знамето на Дракона. Перин изпитваше голямо притеснение от това, че то е с тях, но Моарейн нито го питаше за мнението му, нито се вслушваше, когато ѝ го предложеше. Не че някой щеше да го разпознае, ако го видеше, но той се надяваше, че тя ще се окаже толкова добра в пазенето на тайни пред други хора, колкото пред него самия.

В началото поне пътуването беше отегчително. Поредният обвит в облаци връх по нищо не се отличаваше от предишния, проходите

изглеждаха все едни и същи. Вечерята обикновено се състоеше от заек, убит с камък от прашката на Перин. Не разполагаше с толкова стрели, че да рискува да стреля с тях по зайци в тази скалиста местност. Закуската беше студен заек, почти винаги, а обядът, който изяждаха в движение на седлата, беше същото.

Понякога, когато спираха на бивак край някой поток и все още беше достатъчно светло, за да се вижда, двамата с Лоиал ловяха пъстърва, легнали по корем, с ръце, напъхани до лактите в студената вода, като напипваха и измъкваха зеленогърбата риба от скалистите подмоли, където тя се криеше, Лоиаловите пръсти, колкото и да бяха дебели, все се оказваха по-ловки от тези на Перин.

Веднъж, три дни след като бяха потеглили, Моарейн се присъедини към тях. Просна се до потока и започна да разкопчава перлените копчета по ръкавите на роклята си, питайки ги как се прави това нещо. Перин хвърли изумен поглед към огиера. Лоиал сви рамене.

— Всъщност не е толкова трудно — каза ѝ Перин. — Просто провираш ръката си зад рибата и отдолу, все едно че искаш да я погъделичкаш по корема. И после я измъкваш. Но трябва практика. Можеш да не хванеш нищо през първите няколко дни.

— Колко дни съм се опитвал, докато се науча да я хващам — добави Лоиал. Той вече пъхаше огромните си ръце във водата, като внимаваше сянката му да не изплаши рибата.

— Нима е толкова трудно? — промърмори Моарейн. Ръцете ѝ се плъзнаха във водата — и миг след това тя ги измъкна с плясък, стиснала тлъста пъстърва, която се замята по повърхността. Засмя се доволно и я хвърли на брега.

Перин примигна към едрата риба, която заподскача под гаснещия слънчев зрак, и каза:

— Голям късмет извади. Такава риба не се пъха често в такъв малък подмол. Трябва да се преместим малко по-нагоре по течението. Ще се мръкне преди друга риба да се загнезди в този подмол.

— Така ли? — отвърна Моарейн. — Вие двамата отидете. Аз мисля пак да опитам тук.

Перин се поколеба малко, после се премести малко по-нагоре, при друга скална издатина. Моарейн беше намислила нещо, но той не можеше да разбере какво. Това го разтревожи. Перин легна по корем и внимавайки сянката му да не падне над водата, надникна от ръба на

скалата. Половин дузина риби плуваха във водата, едва движейки опашки, за да се задържат на място. Всички, взети заедно, нямаше да тежат колкото рибата на Моарейн, прецени той с въздишка. Ако имаха късмет, двамата с Лоиал можеха да спипат по две, но сенките на дърветата на отсрещния бряг вече се просваха над водата. Каквото хванеха сега, това щеше да е, а апетитът на Лоиал беше толкова голям, че той щеше да излапа и четирите плюс половината от голямата. Ръцете на Лоиал вече се наместваха под една от пъстървите.

Преди Перин да е успял да пхне ръцете си във водата, Моарейн извика:

— Три ще са достатъчни, мисля. Последните две са по-големи от първата.

Перин изглежда Лоиал стреснато.

— Не може да бъде!

Огиерът се изправи, хвърли подскачащата малка пъстърва на тревата и простичко отвърна:

— Тя е Айез Седай.

Разбира се, когато се върнаха при Моарейн, на брега лежах три едри риби. Тя вече закопчаваше ръкавите си.

Перин си помисли дали да не ѝ напомни, че който хване рибата, трябва и да я очисти, но точно в този момент тя улови погледа му. На гладкото ѝ лице не беше изписано нещо особено, но тъмните ѝ очи го изгледаха така решително, че той не посмя да отвори уста, а измъкна ножа от колана си и се захвана да корми рибата. Едва след малко замърмори:

— Гледай я ти, как забрави, че трябва да делим шетнята. Скоро ще поиска да ѝ готвим и да чистим след това.

— Несъмнено — отвърна Лоиал, без да спира да чисти рибата, с която се беше заловил. — Тя е Айез Седай.

— Това съм го чувал вече. — Люспите на рибата се разхвърчаха изпод ножа на Перин. — На шиенарците може и да им харесва да подтичват около нея, да подреждат и да ѝ принасят, но сега сме само четирима. Трябва да се редуваме. Иначе не е честно. Лоиал се изсмя гръмко.

— Съмнявам се, че за нея нещата изглеждат така. Първо трябваше да се примири с Ранд, който спореше с нея през цялото време, а сега и ти искаш да го заместиш. По правило една Айез Седай

не позволява никой да спори с нея. Предполагам, че смята да ни върне към навика да правим каквото ни каже още преди да сме стигнали първото село.

— И няма да е лошо — каза Лан над главите им. Сред гаснещата светлини той сякаш се бе появил от нищото.

Перин едва не подскочи, а ушите на Лоиал се вкочаниха от изумление. Нито един от двамата не беше чул стъпките на Стражника.

— Навик, който никога не трябва да губите — добави Лан, след което закрачи към Моарейн и конете. Ботушите му почти не издаваха звук дори върху каменистата почва, а след като се озова на няколко крачки от тях, наметалото, увиснало на гърба му, притесни Перин, защото се виждаше някаква лишена от тяло глава и ръце, носещи се по брега на потока.

— Тя ни е нужна, за да намерим Ранд — каза тихо Перин. — Но няма да ѝ позволя повече да оформя живота ми. — И продължи енергично да чисти рибата.

Смяташе да спази това си обещание — наистина смяташе — но в следващите дни, без сам да разбере как точно, се усети, че двамата с Лоиал готвят, чистят и извършват всякакво друго дребно шетане, което можеше да хрумне на Моарейн. Дори по едно време установи, че по някакъв начин се е заел с грижите за Алдийб всяка вечер, като разседлаваше кобилата и я чешеше, докато Моарейн се отпускате, явно потънала в размисъл.

Лоиал прие това като нещо неизбежно, но не и Перин. Опитваше се да отказва, да се съпротивлява, но му беше трудно да оказва съпротива, след като тя му предложи нещо разумно и при това само едно. Самата сила на присъствието ѝ, решителният ѝ поглед затрудняваше възраженията му. Тъмните ѝ очи улавяха неговите още преди да е понечил да отвори уста. Само едно вдигане на вежди му напомняше, че се държи грубо, разширените ѝ от изумление очи от това, че може да се противопостави на толкова малка молба, спокойният поглед, изказващ всичко, което представлява една Айез Седай — всички тези неща го караха да се разколебава, а разколебаеше ли се веднъж, окончателно губеше почва. Винеше я, че използва Единствената сила върху него, макар да не вярваше, че наистина е така, а тя му казваше да не се прави на глупак. Започна да се чувства

като къс желязо, което се мъчи да попречи на ковача да го изчука и да го превърне в коса.

Мъгливите планини отведнъж отстъпиха пред гористите хълмове на Геалдан, към земя, която изглеждаше хълмиста, но не много висока. Сърните, които често само ги изглеждаха нащрек сред планините, започнаха да ги отбягват още щом забележеха конете. Дори Перин вече едва долавяше смътните силуети на сивите диви котки, изчезващи в гората. Навлизаха в земи, населени с хора.

Лан престана да носи променящото цветове си наметало и започна да се връща по-често към тях преди отдих, като им казваше какво ги чака напред. На много места дърветата бяха изсечени. Скоро се показаха нивя, оградени с груби каменни стени, и селяните, които оряха в подножията на хълмовете, станаха обичайна гледка, макар и не толкова често, наред с редици от хора, крачещи през изораната земя и хвърлящи семена от торбите, провиснали на раменете им. Пръснати тук-там фермерски къщи и яхъри стърчаха по върховете на хълмовете и ридовете.

Вълците не биваше да са тук. Вълните отбягваха местата на хората, но Перин все още ги усещаше някъде встрани от яздещата група. Изпълни го нетърпение — нетърпение да стигнат някое село или град, някъде, където щеше да има достатъчно хора, за да накарат вълците да се махнат.

Една вечер, тъкмо когато слънцето докосна хоризонта зад тях, стигнаха до село Джарра, недалече от северната граница на Амадиция.

ГЛАВА 8

ДЖАРРА

Къщите бяха от сив камък и покрити с каменни плочи покриви, и бяха отрупани покрай няколкото тесни улички на Джарра в подножието на един хълм, малко над потока, през който бе прехвърлено дървено мостче. Разкаляните улички бяха празни, както и наклонената селска моравата, ако се изключеше един мъж, който метеше стъпалата пред единствения селски хан, стърчащ до каменната конюшня. Но изглеждаше, че съвсем наскоро на моравата се бяха събирали много хора. Половин дузина арки, изплетени от зелени клони и украсени с малкото цветя, които можеха да се намерят наоколо толкова рано през годината, стояха в кръг посред тревата. Земята под тях беше утъпкана, а имаше и други знаци за хорско сборище, червен женски шал, паднал на земята под една от арките, плетена детска шапчица, оловно канче, килнато на една страна, няколко недоядени комата.

Над моравата се носеше миризма на сладко вино и козунак, смесена с миризмата на пушек от десетките комини и от вечерни гозби. За миг носът на Перин долови и друга миризма, която не можеше да определи — съвсем тънка нишка, от чиято гадост космите на тила му настръхнаха. После тя изчезна. Но беше сигурен, че нещо бе минало по този път, нещо... лошо. Той потри нос, сякаш за да изтрие спомена за нея. „Не може да е от Ранд. О, Светлина, дори да е обезумял, това не може да е от него. Нали?“

Над вратата висеше нарисувана табела — мъж, застанал на един крак, с ръце, изпънати нагоре. Надписът гласеше: „Скокът на Харилин“. Когато дръпнаха юздите на конете си пред квадратната каменна постройка, метачът изправи гръб и се прозя свирепо. Сепна се, щом срещна очите на Перин, но след миг очите му се изцъклиха и се приковаха в Лоиал. С широко отворената си уста и потъналата в тлъстини брадичка приличаше на жабок. Около него витаеше миризма

на вкиснало — поне за Перин. Човекът явно беше участвал в доскорошните празненства.

Мъжът се отърси и се сгъна в поклон, опрял едната си ръка на дървените копчета, спускащи се по дългото му палто. Очите му пробягваха от един на друг, но най-често се спираха на Лоиал.

— Добре дошла, добра ми госпожо, и дано Светлината освети пътя ви. Добре дошли, добри ми господа. Храна сигурно ще искате, стаи, бани? Всичко ще се намери тук за вас, в „Скока“. Господин Харод, ханджията, поддържа дома си добре. Аз съм Симион. Каквото и да пожелаете, попитайте за Симион и той ще ви го осигури. — Той отново се прозя, покривайки смутено уста с опакото на ръката си, и се поклони. — Моля да ме извините, добра ми госпожо. Отдалече ли идвате? Да сте чули нещо за Великия лов? Ловът на Рога на Валийр? Или за Лъжедракона? Разправят, че в Тарабон имало Лъжедракон. Или може би беше в Арад Доман...

— Не идваме от толкова далече — отвърна Лан, след като се смъкна от седлото си. — Несъмнено вие знаете повече от мен. — Всички започнаха да слизат.

— Сватба ли сте имали тук? — каза Моарейн.

— Сватба ли, добра ми госпожо? Охо, сватби колкото щеш. Цяла напаст. И през последните няколко дни. Не остана моме за годежна клетва, което да не се е омъжило, в цялото село, че даже и на миля околоръст. Ами че то дори вдовицата Джорат завлече стария Банас през арките и двамата се заклеха, че повече няма да се женят. Като вихрушка налетя и ги помете всички. Рилит, щерката на тъкача, тя го започна, като помоли Яван ковача да се ожени за нея, макар да е толкова възрастен, че може да ѝ бъде баща, ако не и дядо. Старият глупак само свали престилката си и каза „да“, и тя настоя веднага да се вдигнат арките. Не искаше и да чуе за полагащото се изчакване и после всички други жени тръгнаха по нея. Оттогава вдигаме сватби ден и нощ. Че то едва ли някой е спал като хората напоследък.

— Много интересно — рече Перин, когато Симион спря да дрънка заради поредната си прозявка. — Но да сте виждали случайно един млад...

— Наистина много интересно — прекъсна го Моарейн. — И ще поискам да ми разкажете повече, по-късно може би. Но засега бихме

искали да получим стаи и храна. — Лан направи лек жест към Перин, сякаш го подсещаше да си държи езика зад зъбите.

— Разбира се, добра ми госпожо. Храна. Стаи. — Симион се поколеба, измервайки с поглед Лоиал. — Ще трябва да съберем две легла едно до друго за... — Той се наведе към Моарейн и сниши гласа си. — Ще ме извините, добра ми госпожо, но... въ... какво точно... е той? Моля да не се обидите... — добави той припряно.

Не го изрече достатъчно тихо и ушите на Лоиал помръднаха раздразнено.

— Огиер съм! Ти какво помисли, че съм? Да не ме взе за тролок? Симион отстъпи, сякаш тласнат от боботеция глас.

— Тролок ли, добри ми... господине? Е, че аз съм възрастен човек. В детски приказки не вярвам, въ, огиер ли рекохте? Ами че то огиерите са детск... тоест... исках да кажа... — Отчаян, той се обърна и изрева към конюшната: — Нико! Патрим! Гости! Бързо да им приберете конете! След миг от конюшната се измъкнаха две момчета със сено в косите, прозяваха се и триеха очи. Симион с поклони подкани гостите по стъпалата, докато момчетата поемаха юздите.

Перин метна дисагите и навитото одеяло през рамо и понесъл в ръка дългия си лък, последва Моарейн и Лан, а Симион не спираше да се кланя пред тях. На Лоиал се наложи да сниши глава под трегера, а таванът вътре висеше едва на стъпка от главата му. Той не спираше да ръмжи тихо, че не можел да разбере защо толкова малко хора помнели огиерите. Гласът му екнеше като далечен тътен и дори Перин, който крачеше пред него, не можеше да чуе и половината от думите му.

Ханът миришеше на ейл и вино, на сирене и умора, някъде от вътрешността се носеше аромат на печено овнешко. Неколцината мъже в общата гостна седяха омърлушени пред халбите си, сякаш наистина бяха готови да се изтегнат по скамейките и да откъртят. Една пълничка прислужница точеше бира от едно от буретата в дъното на помещението. Самият ханджия, як мъж с дълга бяла престилка, седеше на висок стол в ъгъла. Когато новодошлите влязоха, той вдигна към тях гуреливите си очи, но щом видя Лоиал, челюстта му увисна.

— Гости, господин Харод — обяви Симион. — Искат стаи. Господин Харод? Този е огиер, господин Харод. — Прислужницата се обърна, видя Лоиал и изтърва халбата, която се разби с трясък на пода.

Никой от мъжете по масите не вдигна поглед. Един беше клюмнал на масата и здраво похъркваше.

Ушите на Лоиал помръднаха гневно.

Господин Харод бавно се изправи — очите му бяха приковани в Лоиал — и заоправя престилката си.

— Добре поне, че не е Бял плащ — промълви най-сетне той, след което се сепна, сякаш изненадан от собствените си думи. — Тоест, добре дошли, добра ми госпожо. Добри ми господа. Простете за лошите ми обноски. Извинява ме само умората, добра госпожо. — Отново погледна крадешком към Лоиал и промълви с невярващ поглед: — Огиер ли?

Лоиал отвори уста, но Моарейн го изпревари:

— Както каза вашият човек, добри ми ханджийо, искам стаи за моята свита. И храна.

— О! Разбира се, добра госпожо. Разбира се. Симион, заведи тези добри хора в най-хубавите ми стаи, за да могат да разтоварят вещите си. Ще ви приготвя чудесна храна, докато се върнете, госпожо. Чудесна храна.

— Ако обичате, последвайте ме, госпожо — подкани ги Симион. — И вие, господа. — И се закланя по стълбите от едната страна на общото помещение.

Един от мъжете по масите неочаквано възкликна:

— Какво, в името на Светлината, е това? — Господин Харод започна да му обяснява за огиера, като говореше така, сякаш бяха стари познайници. Повечето от нещата, които Перин чу, преди да напуснат, бяха неверни. Ушите на Лоиал не преставаха да помръдват.

На втория етаж главата на огиера за малко щеше да се отрие в тавана. Тесният коридор ставаше все по-тъмен, с единствената рязка светлина от залеза, проникваща през прозореца до вратата в дъното.

— В стаите има свещи, госпожо — каза Симион. — Трябваше да взема светилник, но главата ми още се върти от тия сватби. Ще пратя някой да ви запали огън, ако желаете. И ще искате вода да се измиете, разбира се. — Той бутна една врата. — Най-добрата ни стая, госпожо. Нямаме много — тук не минават много чужденци, нали разбирате — но тази ни е най-добрата.

— Аз ще взема съседната — каза Лан. Той беше нарамил дисагите и одеялото на Моарейн заедно със своите, плюс вързопа със

знамето на Дракона.

— О, добри ми господине, тази стая никак не е добра. Тясно легло. Малка е, била е предназначена за слуга, предполагам, като че ли тук може да мине някой със слуга. Моля за извинение, добра госпожо.

— Все едно, нея ще взема — отвърна Лан твърдо.

— Симион — каза Моарейн. — Господин Харод да не би да не обича Чедата на Светлината?

— Ами, такова, обича ги, госпожо. По-рано не ги обичаше, ама сега ги обича. Хич не е хубаво да не обичаш Чедата, особено когато си толкоз близо до границата, колкото сме ние. Те непрекъснато минават през Джарра, все едно че изобщо няма никаква граница. Но вчера се случи беда. Беда, и то каква. И то посред сватбите и всичко.

— Какво е станало, Симион?

Мъжът я изглежда остро. Перин не мислеше, че някой друг е забелязал колко остро, при този сумрак.

— Имаше тук двадесетина от тях, онзи ден дойдоха. Тогава не се случи нищо лошо. Но вчера... Такова, трима от тях станаха и рекоха, че вече не са Чедата на Светлината. Хвърлиха си плащовете, яхнаха конете си и отпратиха.

Лан изсумтя.

— Белите плащове се заклеват за цял живот. Какво направи командирът им?

— Тъкмо да направи нещо, добри господине, но друг от тях стана и обяви, че тръгвал да търси Рога на Валийр. После пък друг рече, че трябвало да тръгнат да търсят Дракона. Същият преди да напусне рече, че тръгвал за Равнината на Алмот. После други започнаха да приказват на жените по улиците едни неща, дето не са за разправяне, и да ги опипват. Жените се разпищяха, а Чедата се развикаха на онези, дето закачаха жените. Такава суматоха не бях виждал.

— Някой от вас не се ли опита да ги спре? — попита Перин.

— Добри ми господине, като ви гледам, тая секира, дето я носите на кръста, знаете как да я използвате, но никак не е лесно да се изправиш срещу мъже с мечове, ризници и прочие, когато си знаеш само метлата и мотиката. Останалите Бели плащове, онези, които не бяха се отметнали, сложиха край на суматоката. За малко да наизвадят мечовете. Но не това бе най-лошото. Още двама просто се побъркаха

— сякаш пък другите бяха нормални. Тия двамата започнаха да се дерат, че Джарра била пълна с Мраколюбци. Опитаха се да опожарят селото — викаха, че щели да го направят на едното нищо! — като се започне със „Скока“. Можете да видите петната от изгоряло отзад, където започнаха. Сбиха се с другите Бели плащове, когато се опитаха да ги спрат. Белите плащове, които бяха останали, ни помогнаха да го потушим, завързаха здраво ония двамата, качиха се на конете и си тръгнаха за Амадиция. Добре че се отървахме, ако ме питате, и дано хич не се връщат повече.

— Доста грубо поведение — каза Лан. — Дори за Белите плащове, Симион зажима в съгласие.

— Така си е, добри ми господине. Никога досега не са се държали така. Да се поперчат из селото, да. Да те изгледат, все едно че си мръсен, или да си пъхат носовете там, където не им е работата, да. Но никога досега не са ни създавали неприятности. Не и такива, всеки случай.

— Нали са си отишли — каза Моарейн. — А с тях и неприятностите. Сигурна съм, че тук ще прекараме една спокойна нощ.

Перин не каза нищо, но вътрешно никак не беше спокоен. „Всички тези сватби и Бели плащове добре, но бих искал да разбера час по-скоро дали Ранд се е отбивал тук и накъде е тръгнал след това. Онази миризма не можеше да е от него.“

Симион го отведе в друга стая, с две легла, умивалник, два стола и нищо повече. Лоиал се спря да надникне през прага. През тесните прозорци прозираше съвсем малко светлина. Леглата бяха достатъчно големи, с възглавници и одеяла, сгънати откъм краката, но дюшеците изглеждаха сплъстени. Симион зашари с пръсти по полицата над камината, за да намери свещ.

— Ще се погрижа да намеря две легла, за да ги съберем за вас, добри... тъ... огиере. Изчакайте само за момент. — Не показва обаче никакви признаци на бързане, а се засуети със свещта в ръка, сякаш се чудеше къде да я постави. На Перин му се стори, че изглежда притеснен от нещо.

„Какво пък, аз самият щях да бъда повече от притеснен, ако Белите плащове бяха правили такива неща в Емондово поле.“

— Симион, да се е отбивал тук някой друг чужденец в последните един-два дни? Един млад мъж, висок, със сиви очи и рижа коса? Може да е свирил на флейта за храна и легло.

— Помня го, добри господине — каза Симион, без да спира да размахва свещника. — Дойде вчера заранта, рано. Че беше гладен, дума да няма. Свири с флейтата си на всички сватби вчера. Хубав младеж. Някои от жените даже му хвърлиха око отначало, но... — Той замълча и погледна Перин накриво. — Той да ни ви е приятел, добри ми господине?

— Познавам го — каза Перин. — Защо?

Симион се поколеба.

— А, няма нищо, добри ми господине. Просто беше малко странен. Говореше си сам понякога, а понякога се засмиваше, без някой да е казал нещо. Спа в същата тази стая, снощи, ама за малко. Събуди се точно посред нощ и викаше. Ще да е било просто някакъв кошмар, но не искаше да остане повече. То и господин Харод не се опита много-много да го задържи след този шум, който вдигна. — Симион замълча за миг. — Каза нещо много странно, когато си тръгна.

— Какво? — настоя Перин.

— Каза, че някой го преследвал. Каза... — Мъжът преглътна и продължи по-бавно: — Каза, че щели да го убият, ако не се махнел. „Един от нас трябва да умре и смятам да бъде той.“ Точно това каза.

— Не е имал предвид нас — избоботи Лоиал. — Ние сме му приятели.

— Разбира се, добри... въ... добри огиере. Разбира се, че нямаше предвид вас. Аз не... не мисля нещо лошо за вашия приятел, но... въ... струва ми се, че е болен. В главата, нали разбирате.

— Ще се погрижим за него — каза Перин. — Затова сме тръгнали след него. Накъде замина той?

— Знаех си — рече Симион. — Знаех си, че тя ще помогне, веднага щом ви видях. Накъде ли? На изток, добри господине. На изток, все едно че самият Тъмен го гонеше по петите. Вие мислите ли, че ще ми помогне? Тоест да помогне на брат ми? Ноам е много тежко болен, а майка Руун казва, че не може да направи нищо.

Перин помълча, за да помисли, докато наместваше дългия лък в ъгъла и поставяше дисагите и навитото си одеяло на едно от леглата. Мисленето обаче не помогна много. Той погледна Лоиал, но не получи

помощ от него — ушите на огиера бяха клепнали угрижено, а дългите му вежди се спускаха по бузите.

— Какво те кара да мислиш, че тя може да помогне на брат ти?

„Глупав въпрос. Правилният въпрос беше какво смята да направи в замяна.“

— Ами, ходил съм веднъж до Джеанна, добри ми господине, и там видях две... две жени като нея. Не мога да я сбъркам. — Гласът му премина в шепот. — Казват, че те могат и мъртвец да вдигнат, добри ми господине.

— Кой друг го знае? — попита рязко Перин, но в същото време Лоиал се обади.

— Ако брат ти е мъртъв, никой не може да направи нищо.

Мъжът с жабешкото лице погледна с тревога единия, и после другия, след което заломоти:

— Никой друг не знае, освен мен, добри господине. Ноам не е мъртъв, добри огиере, само е болен. Кълна се, че никой друг не е могъл да я разпознае. Дори господин Харод не се е отдалечавал на повече от двайсет мили оттук през целия си живот. Но е толкова тежко болен... Сам бих я помолил, но коленете ми треперят така, че тя няма и да ме чуе какво й говоря. Ами ако вземе, че се обиди нещо и прати някоя мълния по мен? Ако взема, че сбъркам? Това не е нещо, за което човек би обвинил една жена без... тоест... въ... — Той вдигна безпомощно ръце, отчасти умолително, отчасти да се защити.

— Не мога да обещавам нищо — каза Перин. — Но ще поговоря с нея. Лоиал, ще останеш да правиш компания на Симион, докато поговоря с Моарейн?

— Разбира се — избоботи огиерът. Симион се сепна, когато ръката на Лоиал хвана половината му гръд покрай рамото. — Той ще ме заведе в стаята ми и ще поприказваме. Я ми кажи, Симион, какво знаеш ти за дърветата?

— Д-д-дърветата ли, д-д-добри огиере?

Перин ги остави, забърза по тъмния коридор. Почука на вратата на Моарейн, едва изчака нейното „Влез“ и нахълта.

Половин дузина запалени свещи показваха, че най-добрата стая на „Скока“ не е чак толкова добра, въпреки че единственото легло беше с високи дървени стълбове, поддържащи балдахин, и дюшекът не изглеждаше толкова сплъстен като неговия. На пода беше опъната

шарена постелка и вместо дървени столове имаше два тапицирани. Като се изключеше всичко това, стаята не изглеждаше с нищо различна от неговата собствена. Моарейн и Лан стояха пред студената камина и, изглежда, се бяха унесли в разговор. Айез Седай не остана доволна от това, че са ги прекъснали. Лицето на Стражника беше невъзмутимо като изсечено от камък.

— Значи Ранд е бил тук — започна Перин. — Симион си спомня за него.

Моарейн изсъска през зъби.

— Каза ти се да си държиш устата затворена — изръмжа Лан. Перин се извърна да погледне Стражника, Това беше по-лесно, отколкото да издържи суровия поглед на Моарейн.

— Как можехме да разберем дали е бил тук, без да питаме? Хайде кажи. Напуснал е снощи, ако ви интересува, тръгнал е на изток. И е говорил, че някой го преследва, че иска да го убие.

— На изток. — Моарейн кимна. Изключителното спокойствие в гласа и рязко противоречеше на неодобрителния ѝ поглед. — Това е добре да се знае, макар че така и трябва да е, ако е тръгнал за Тийр. Но аз бях сигурна, че е бил тук, още преди да чуя за Белите плащове, а те напълно го потвърдиха. Ранд почти със сигурност е прав за едно нещо, Перин. Не мога да повярвам, че ние сме единствените, които се опитват да го намерят. А ако те разберат за нас, като нищо могат да се опитат да ни спрат. Достатъчно ни е да се мъчим да настигнем Ранд, та да си докарваме и това на главите. Трябва да се научиш да си държиш езика зад зъбите, докато аз не ти кажа да говориш.

— Белите плащове! — възкликна невярващо Перин. „Да си държа езика? Огън да ме гори дано, ако го направя!“ — Но как са могли те да ти го подскажат?... Лудостта на Ранд! Да не е заразителна?

— Не лудостта му — каза Моарейн, — доколкото изобщо е стигнал дотам, че да го наричаме луд. Перин, той е по-силен тавирен от всеки друг от Приказния век насам. Вчера, в това село, Шарката... се е раздвижила, заформила се е около него като глина върху калъп. Тези сватби, Белите плащове, всичко това е достатъчно, за да се досети човек, че Ранд е бил тук, за всеки, който умее да се вслушва.

Перин въздъхна.

— И това ли ще срещаме навсякъде, откъдето е минал? Светлината да ни е на помощ, но ако след него са тръгнали твари на

Сянката, ще могат да го проследят не по-трудно от нас.

— Може би — каза Моарейн. — А може би не. Никой не знае нищо за толкова силен тавирен като Ранд. — Поне веднъж изглеждаше обезпокоена, че не знае нещо. — Артур Ястребовото крило е бил най-силният тавирен, за когото са останали писмени възпоминания. Но дори и Ястребовото крило не е бил толкова силен, колкото е Ранд.

— Казано е — вметна Лан, — че понякога хората, които се намирили в една стая с Ястребовото крило, говорили истината, макар да искали да излъжат, взимали решения, които дори и не съзнавали, че обсъждат. Моменти, в които всяко хвърляне на зара, всяко обръщане на картите ставало според неговото желание. Но само понякога.

— Искате да кажете, че не знаете — каза Перин. — И че той може да остави диря от сватби и полудяващи Бели плащове по целия път до Тийр.

— Искам да кажа, че знам само това, което може да се знае — срязва го Моарейн. Тъмноокият ѝ поглед плесна Перин като камшик. — Шарката се втъкава тънко около тавирен и някои могат да проследят формата на тези нишки, стига да знаят къде точно да гледат. Внимавай езикът ти да не разплете повече от онова, което ти се полага да знаеш.

Въпреки волята си Перин присви рамене, сякаш наистина го биеха.

— Е, този път поне трябва да сте доволни, че си отворих устата. Симион знае, че си Айез Седай. Моли да Излекуваш брат му Ноам от някаква болест. Ако не бях заговорил, нямаше и да се осмели да помоли, но пък можеше да започне да приказва на приятелите си.

Лан улови погледа на Моарейн и за миг двамата се спогледаха втренчено. Стражникът заприлича на вълк, готов всеки момент да скочи. Най-сетне Моарейн поклати глава.

— Не.

— Както искаш. Ти решаващ. — Лан като че ли смяташе, че решението ѝ е грешно, но напрежението му се уталожи.

Перин ги зяпна.

— Мислехте за... Симион не би могъл да каже на никого, ако е мъртъв, нали?

— Той няма да умре от моите действия — каза Моарейн. — Но не мога и няма да обещаая, че винаги ще е така. Длъжни сме да намерим Ранд и няма да се проваля в това, каквото и да ми струва.

Ясно ли ти го казах? — Заклещен от погледа ѝ, Перин не можа да отговори. Тя кимна, приела мълчанието му за достатъчен отговор. — Хайде, заведи ме при Симион.

Вратата на стаята на Лоиал беше отворена и в коридора струеше светлина от свещ. Двете легла вътре бяха събрани едно до друго и Лоиал и Симион седяха на ръба на едното. Мъжът без брадичка зяпаше нагоре към Лоиал с широко отворена уста, с израз на пълна почуда, изписана на лицето му.

— О да, стеддинг са чудесни — говореше Лоиал. — Такъв покой цари там, под Великите дървеса. Вие, хората, можете да си имате вашите войни и размирици, но нищо не смущава покоя на стеддинг. Грижим се за дърветата и живеем в съзвучие... — Гласът му заглъхна, щом видя влизащата Моарейн и Лан и Перин зад нея.

Симион се изправи припряно и започна да се кланя и да отстъпва, докато не опря гръб в отсрещната стена.

— Въ... добра госпожо... а-а... хм... — Не преставаше да кима, досущ като кукла на конци.

— Заведи ме при брат си — каза Моарейн. — Ще направя каквото мога. Перин, ти също ще дойдеш с мен, щом този добър човек е казал първо на теб. — Лан вдигна вежда и тя поклати глава. — Ако отидем всички, можем да привлечем излишно внимание. Перин може да ми осигури необходимата защита.

Лан кимна неохотно, след което изглежда остро Перин.

— Внимавай, ковачо. Ако я сполети нещо лошо... — Студените му сини очи довършиха заканата.

Симион грабна една от свещите и заситни по коридора, без да спира да се кланя. Светлината на свещта затанцува сред сенките.

— Насам... въ... добра госпожо. Насам.

Едно външно стълбище отвеждаше към тесен проход между хана и конюшната. Нощта притисна свещта в примигваща точица. Лунният сърп висеше сред обсипаното със звезди небе и хвърляше достатъчно светлик за очите на Перин. Той се зачуди кога ли най-сетне Моарейн ще каже на Симион, че няма нужда да се кланя непрекъснато, но тя не му го каза, а пое след прислужника, вдигнала полите на роклята си, за да не се изцапат в калта, сякаш тъмният проход беше дворцов коридор, а тя — кралица. Вече захладняваше; нощта все още носеше ехото на отминаващата зима.

— Оттук. — Симион ги поведе към една барачка зад конюшната и припряно свали мандалото на вратичката. — Насам добра госпожо. Ето го брат ми Ноам.

Бараката беше преградена с дебели дървени летви, набързо, ако можеше да се съди по вида им. Долавяше се миризма на немиа човешка плът и Перин си помисли, че дори Симион и Моарейн би трябвало да я надушват.

Ноам вдигна глава и ги изгледа мълчаливо, с пълно равнодушие. По нищо не личеше, че е роден брат на Симион — първо, имаше си брадичка, и освен това беше едър мъж, с яки рамене — но не това смути Перин. Ноам се взираше в тях с лъскави златисти очи.

— Говореше налудничаво почти цяла година, добра госпожо... Казваше, че можел... можел да говори с вълци. А очите му... — Симион хвърли бегъл поглед към Перин. — Такова... говореше всичко това, когато си пийнеше повече. Всички му се смееха. А после, преди около месец, не се върна в селото. Излязох да разбера какво е станало с него и го намерих... ето така.

Предпазливо, неохотно, Перин посегна с мисъл към Ноам, все едно че се докосваше до вълчи ум, „Тичаш сред горите със студения вятър в ноздрите ти. Скачаш бързо от скривалището, зъбите ти се забиват в сухожилието. Мирис на кръв, сладост на езика. Убиваш.“ Перин се дръпна, все едно че се бе опарил на огън, заслони ума си. Това всъщност не бяха мисли, само някаква бъркотия от пориви и образи, смесица от спомен и копнеж. Но в тялото пред него имаше много повече вълче, отколкото човешко. Той опря длан в стената, за да не падне; коленете му омекнаха, „Светлината да ми е на помощ!“

Моарейн постави ръка на мандалото.

— Господин Харод държи ключа, добра госпожо. Не знам дали той ще...

Тя дръпна и катинарът се отвори. Симион я зяпна. Тя освободи мандалото, а мъжът без брадичка се обърна към Перин.

— Това безопасно ли е, добри господине? Той ми е брат, но ухапа Майка Руун, когато тя се опита да му помогне и... и уби една крава. Със зъбите си — довърши той съкрушено.

— Моарейн — каза Перин. — Този мъж е опасен.

— Всички мъже са опасни — отвърна тя хладно. — Замълчете. — И отвори вратичката, и влезе. Перин затаи дъх.

При първата ѝ стъпка Ноам оголи зъби, и заръмжа, все по-дълбоко и по-дълбоко, докато цялото му тяло не се разтресе. Моарейн не му обърна внимание. Без да спира да ръмжи, Ноам запълзя заднишком в сламата и се сви в един от ъглите. Или по-скоро Моарейн го притисна там.

Бавно, спокойно, Айез Седай коленичи и обхвана главата му с ръце. Ръмженето на Ноам се усили, а после се сниши до скимтене. Перин не можеше да помръдне. Моарейн задържа дълго главата на Ноам, после също така спокойно я пусна и се изправи. Гърлото на Перин се стегна, когато тя се обърна с гръб към мъжа и закрачи към изхода, но човекът си остана на място, втренчил поглед в нея. Тя бутна вратичката и отново постави мандалото на скобата, без да си прави труд да щраква катинара — и Ноам се хвърли с ръмжене към дървените прегради. Захапа ги и ги заблъска с рамене, помъчи се да провере глава между тях, като не спираше да ръмжи и блъска.

Моарейн отри с ръка сламките, полепнали по роклята ѝ. Лицето и беше безизразно.

— Голям риск беше — изпъшка Перин. Тя го погледна — твърдо, разбиращо — и той сведе очи. Жълтите си очи.

Симион беше зяпнал брат си.

— Можете ли да му помогнете, добра госпожо? — попита той хрипливо.

— Съжалявам, Симион.

— Нищо ли не можете да направите, добра госпожо? Каквото и да е? Едно от онези... — гласът му премина в шепот — Айезседайски неща?

— Лечителството не е проста работа, Симион, и то идва отвътре точно толкова, колкото от Лечителя, В него няма нищо, което да си спомня, че е било Ноам, нищо, което да помни, че е бил човек. Няма останали карти, които да му покажат пътя за връщане, и не е останало нищо, което да поеме по този път. Ноам си е отишъл, Симион.

— Но той... той просто дрънкаше смехории, добра госпожо, когато пийнеше повече. Той само... — Симион отри очите си и примигна. — Благодаря ви, добра госпожо. Знам, че щяхте да направите нещо, ако можехте. — Тя постави ръка на рамото му, промърмори нещо утешително и излезе от бараката.

Перин знаеше, че трябва да я последва, но човекът — или онова, което някога беше било човек — който блъскаше по дървените решетки, го задържа. Той бързо пристъпи напред и свали катинара от халката. Беше добър, изработен от майстор ковач.

— Господине...

Перин погледна катинара в ръката си, после човека зад дървената решетка, Ноам беше спрял да хапе летвите. Сега се виждаше боязливо в Перин и дишаше тежко.

— Можете да го оставите тук завинаги — каза Перин, — но аз... аз не мисля, че така ще е по-добре за него.

— Ако излезе навън, добри господине, той ще умре!

— Той бездруго ще умре, било тук, било навън, Симион. Навън поне ще бъде на свобода, и щастлив, колкото може да бъде. Той вече не е твой брат, но ти си този, който трябва да реши. Можеш да го оставиш тук, за да го гледат хората, и той да гледа през решетките, докато не залийне. Не можеш да държиш вълк в клетка, Симион, и да очакваш, че ще е щастлив. Или че ще живее дълго.

— Да — отвърна бавно Симион. — Да, разбирам. — Поколеба се, а после кимна и извърна глава към вратата на бараката.

Това беше едничкият отговор, от който Перин се нуждаеше. Той отвори вратичката на клетката и пристъпи встрани.

За миг Ноам зяпна към отворената пролука. После изведнъж скочи и изхвърча от клетката, на четири крака, но с изумителна пъргавина. Извън клетката. Извън бараката. Навън, в нощта. „Светлината да ни е на помощ и на двамата“ — помисли си Перин.

— Мисля, че за него ще е по-добре да е на свобода. — Симион потръпна. — Но не знам какво ще си рече господин Харод, като намери клетката отворена и Ноам го няма.

Перин затвори вратата на клетката, постави ключалката и я заключи.

— Да си рече каквото си ще.

Симион се изсмя бързо и махна с ръка.

— Ще измисли нещо той. Всички ще измислят какво ли не. Някои разправят, че Ноам се превърнал във вълк — щяла да му порасте козина и прочие — след като ухапа Майка Руун. Не е вярно, ама така разправят.

Треперейки, Перин опря главата си на вратата на клетката. „Може и да няма козина, но е вълк. Вълк е, а не човек. Светлина, помогни ми!“

— Не го държахме тук винаги — каза внезапно Симион. — Беше в къщата на Майка Руун, но двамата с нея помолихме господин Харод да го преместим тук, когато дойдоха Белите плащове. Те винаги носят списък с имена — имена на Мраколюбци, които търсят. Нали разбирате, беше заради очите на Ноам. Едно от имената в списъка на Белите плащове беше на някой си Перин Айбара, ковач. Те казваха, че имал жълти очи и бягал с вълците. Сигурно разбирате защо не исках да разберат за Ноам.

Перин извърна достатъчно глава, за да изгледа Симион през рамо.

— Смяташ ли, че този Перин Айбара е Мраколюбец?

— Един Мраколюбец не би го интересувало дали брат ми ще умре в клетка. Предполагам, че ви е намерила скоро след като се е случило. Колко жалко, че не дойде в Джарра преди няколко месеца.

Перин тутакси се засрами, че си бе позволил да сравни човека с жаба.

— И аз съжалявам, че не можа да направи нищо за него. — „Огън да ме гори дано, как бих искал да можеше.“ Изведнъж му просветна, че цялото село би трябвало да знае за Ноам. За очите му, — Симион, би ли ми донесъл нещо за ядене в стаята? — Господин Харолд и останалите може да се бяха записали преди малко по Лоиал и да не бяха забелязали цвета на очите му, но ако слезеше да яде в общата гостна, със сигурност щяха да ги видят.

— Разбира се. А и на заранта също. Не е необходимо да слизате, преди да сте готов да се качите на коня си.

— Добър човек си ти, Симион. Добър човек.

Симион изглеждаше толкова доволен, че Перин отново се засрами.

ГЛАВА 9

ВЪЛЧИ СЪНИЩА

Перин се върна в стаята си през задния вход и след малко Симион се качи с покрит поднос в ръце. Кърпата не можеше да задържи миризмата на печено овнешко, бакла, гулия и прясно опечен хляб, но Перин остана излегнат на леглото, взирайки се във варосания таван, докато миризмите не изстинаха. Образи с Ноам отново и отново се въртяха в главата му. Ноам, как дъвче дървената ограда. Ноам, как изтичва навън сред мрака. Опитва се да си представи изработването на катинара, внимателното огъване и оформяне на желязото, но не успя.

Без да обръща внимание на подноса, той стана и се запъти по коридора към стаята на Моарейн. Тя отвърна на тропането му на вратата с:

— Влез, Перин.

За миг всички стари истории за Айез Седай изплуваха в съзнанието му, но той ги пропъди и отвори вратата.

Моарейн беше сама — за което той изпита благодарност, — седеше с шишенце мастило на коляното и пишеше в някаква малка, подвързана с кожа книга. Тя запуши шишето с коркова тапа и изтри стоманеното перо в късче пергамент, без да поглежда към него. В камината гореше огън.

— Очаквах те от доста време — каза тя. — Не съм говорила с теб за това преди, защото беше явно, че ти не искаш. Но сега... Какво искаш да научиш?

— Това ли мога да очаквам? — попита той. — Да свърша така?

— Може би.

Той изчака да чуе нещо повече, но тя само прибра писалото и шишенцето с мастилото в лъскавата дървена кутия и духна в изписаната страница, за да я изсуши.

— Това ли е всичко? Моарейн, не ми давай хлъзгавите си Айезседайски отговори. Ако знаеш нещо, кажи ми го. Моля те.

— Знам много малко, Перин. Докато търсех други отговори, сред книгите и ръкописите, които съхраняват две мои приятелки, за да си правят проучванията, попаднах на фрагмент от препис от една книга, датираща от Приказния век. Там се говореше за... хора в положение като твоето. Може би това бе единственото копие, съществуващо по света, а и то не ми каза много.

— Но какво ти е казало? Каквото и да е, ще е повече от това, което знам сега. Светлината да ме изгори дано, досега се тревожех, че Ранд ще полудее, но не бях си и помислял, че трябва да се тревожа и за себе си!

— Перин, дори и в Приказния век са знаели много малко за това. Която и да го е писала, изглежда, не е била сигурна дали е истина, или легенда. При това видях само фрагмент, не забравяй. Тя твърдеше, че някои, които говорят с вълци, изгубват себе си, че това, което е човешко у тях, бива погълнато от вълчето. Някои. Дали е имала предвид един на десет, или петима, или девет... Не знам.

— Но аз мога да ги заглуша. Не знам как става, но мога да отказвам да ги слушам. Мога да пожелаая да не ги чувам. Това ще помогне ли?

— Би могло. — Тя го изгледа изпитателно, като че ли подбирайки думите си. — Преди всичко, тя пишеше за сънища. Сънищата може да са опасни за теб, Перин.

— Това вече ми го каза. Какво имаш предвид?

— Според нея вълците живеят отчасти в този свят, отчасти в свят на сънища.

— Свят на сънища ли? — възкликна той невярващо.

Моарейн го изгледа рязко.

— Това казах и това е написала тя. Начинът, по който вълците си говорят, начинът, по който говорят на теб, по някакъв начин бил свързан с този свят на сънища. Не твърдя, че го разбирам как. — Тя замълча и се намръщи. — Според това, което съм чела за Айез Седай, които са притежавали Таланта, наречен „Съновничество“, Съновничките разправяли, че понякога в сънищата си се натъкват на вълци, дори вълци, които им служели за водачи. Опасявам се, че трябва да се научиш да бъдеш също толкова предпазлив в сънищата си, колкото когато ходиш наяве, ако смяташ да отбягваш вълците. Ако това си решил да правиш.

— Ако това съм решил ли? Моарейн, аз няма да свърша като Ноам. Никога!

Тя го измери с очи и бавно поклати глава.

— Говориш така, сякаш сам можеш да избираш, Перин. Ти си тавирен, не забравяй. — Той ѝ обърна гръб и се взря в нощта през тъмните прозорци, но тя продължи: — Може би, след като разбрах какво е Ранд, след като се убедих колко силен тавирен е той, обърнах прекалено малко внимание на другите двама тавирен, които намерих с него. Трима тавирен в едно и също село, родени със седмици разлика един от друг? Това е нечувано. Може би ти и Мат имате по-голяма роля в Шарката, отколкото ти или аз сме си помисляли.

— Не желая да имам никаква роля в Шарката — промълви Перин. — А със сигурност едва ли ще имам такава, ако забравя, че съм човек. Ти ще ми помогнеш ли, Моарейн? — Трудно му бе да го изрече. „Ами ако това означава да използва Единствената сила? Не бих ли предпочел по-скоро да забравя, че съм човек?“ — Ще ми помогнеш ли да се предпазя от... от това да изгубя себе си?

— Ако мога да запазя целостта ти, ще го направя. Обещавам ти го, Перин. Но не мога да застраша борбата срещу Сянката. И това трябва да разбереш.

Той се извърна към нея. Тя го гледаше с немигащ поглед. „И ако твоята борба означава да ме вкараш още утре в гроба, и това ли ще направиш?“ Беше вледеняващо сигурен, че би го направила.

— Какво не си ми казала?

— Не ставай прекалено дързък, Перин — отвърна тя хладно. — Не ме притискай повече, отколкото смятам за допустимо.

Той се поколеба преди да ѝ зададе следващия въпрос:

— Можеш ли да направиш за мен това, което си направила за Лан? Можеш ли да заслониш сънищата ми?

— Аз вече си имам Стражник, Перин. — Устните и трепнаха почти в усмивка. — И един ми е напълно достатъчен. Аз съм от Синята Аджа, не от Зелената.

— Знаеш какво искам да кажа. Не искам да ставам Стражник. — „Светлина, да се обвържеш с Айез Седай за целия си живот? Та това е също толкова лошо, колкото вълците.“

— Това не би ти помогнало, Перин. Засланиянето е за сънища, които идват отвън. Опасността в твоите сънища с вътре в самия теб. —

Тя отново разтвори книжката си. — Трябва да поспиш. Внимавай със сънищата си, но трябва да поспиш малко. — Тя обърна страницата и той излезе.

Върна се в стаята си, освободи задръжките, които си бе наложил и остави усещанията си да се разгърнат. Вълците все още бяха там извън селото, обкръжили Джарра. Почти моментално си възвърна суровия самоконтрол и измърмори под нос:

— Град ми трябва на мен.

Това щеше да ги задържи на безопасно разстояние. „Щом намеря Ранд. Щом свършим онова, което трябва да се свърши с него.“ Не беше сигурен дали съжалява, че Моарейн не го заслони, Единствената сила или вълците — избор, който никой не би могъл да направи. Остави огъня в камината незапален и разтвори широко и двата прозореца. Нахлу студен нощен въздух. Перин захвърли одеялата и чаршафите на пода и се изтегна върху сплътения дюшек облечен, без да търси никакво удобство. Последната му мисъл, преди да заспи беше, че ако нещо може да го предпази от дълбокия сън, то това ще е неудобният дюшек.

Намираше се в дълъг коридор. Каменният таван и стените блестяха влажни и бяха прошарени от странни сенки. Сенките се бяха проснали в закривени ивици и свършваха толкова рязко, колкото започваха, твърде тъмни, за да ги разсее светлината между тях. Перин нямаше никаква представа откъде струи светлината.

— Не — промълви той, после каза малко по-високо: — Не! Това е сън. Трябва да се събудя. Да се събудя!

Коридорът не се промени.

„Опасност.“ Беше вълча мисъл, едва доловима и далечна.

— Ще се събудя. Ще се събудя! — Той удари с юмрук в стената. Заболя го, но не се събуди. Стори му се, че една от кривите сенки се отдръпна от удара му.

„Бягай, братко. Бягай!“

— Скокливец? — възкликна той удивен. Беше сигурен, че е познал вълка, чиито мисли чуваше. Скокливец, който беше завиждал на орлите. — Скокливец е мъртъв!

„Бягай!“

Перин се затича, придържайки с едната си ръка секирата, та дръжката да не го удря по крака. Нямаше никаква представа накъде бягаше, нито защо, но тревогата, която Скокливец му изпращаше, не беше за пренебрегване. „Скокливец е мъртъв — помисли си той. — Мъртъв е!“ Но не спираше да тича.

Други коридори пресичаха този, по който тичаше. Под странни ъгли, понякога спускащи се надолу, друг път водещи нагоре. Никой обаче не изглеждаше по-различен от този, в който се намираше той. Влажни каменни стени без никакви врати и тъмни ивици...

Стигна до един от пресичащите коридори и се закова на място. Там стоеше някакъв мъж и примигваше колебливо към него. Беше със странно скроено палто и панталони, палтото се спускаше над бедрата му, а панталоните бяха провиснали над ботушите му. И двете дрехи бяха бледожълти, а ботушите бяха още по-бледи на цвят.

— Това повече не мога да го понеса — измърмори мъжът на себе си, не на Перин. Говорът му беше странен, бърз и рязък. — Не само че сънувам селяци, но при това и другоземни селяци в странни дрехи. Махни се от сънищата ми, човече!

— Кой сте вие? — попита Перин. Веждите на мъжа се повдигнаха, сякаш го бяха обидили.

Ивиците сянка около двамата се загърчиха. Една от тях се отлепи от тавана в единия край и се спусна към главата на непознатия. Сякаш се впримчи в косата му. Очите на човека се изцъклиха и всичко сякаш се разигра наведнъж. Сянката се дръпна назад към тавана, на десет стъпки над главата му, повлякла нещо бяло. Мокри капки оплискаха Перин по лицето. Кършещ костите писък разтърси въздуха.

Замръзнал, Перин се втрени в кървавата фигура, облечена в дрехите на мъжа, която крещеше и се мятеше на пода. После неволно очите му се вдигнаха към бледото нещо, провиснало от тавана като празен чувал. Част от него вече бе погълната от черната ивица, но той лесно разпозна човешка кожа, явно цяла и неразкъсана.

Сенките около него се раздвижиха и затанцуваха и Перин хукна, преследван от мъртворешки писъци. По сенчестите ивици пробягаха вълни — преследваха го.

— Изчезни, да изгориш дано! — извика той. — Знам, че си сън! Светлината да те изгори дано, изчезни!

Цветни пана висяха покрай стените между две високи златни поставки, върху които горяха дузини свещи, осветяващи бели плочки по пода и таван, изрисуван с пухкави облаци и реещи се пъстрокрили птици. Нищо не се движеше, освен играещите пламъци на свещите по коридора, простиращ се, докъдето стигаха очите му, или в заострените арки от бял камък, които от време на време прекъсваха стените.

„Опасност.“ Посланието беше дори по-приглушено отпреди. И по-настойтелно, доколкото това беше възможно.

Стиснал секирата, Перин обезпокоено закри по коридора и замърмори:

— Събуди се. Събуди се, Перин. Щом знаеш, че това е сън, той или ще се промени, или ще се събудиш. Събуди се, огън да те изгори дано!

Коридорът си оставаше все така стабилен като всеки друг, по който беше крачил в живота си.

Обърна се към първата заострена арка. Тя го отведе в огромна зала, явно без прозорци, но пищно обзаведена като в някой палат, и всички мебели бяха гравирани, инкрустирани със злато и слонова кост. Сред залата стоеше една жена и разглеждаше намръщено някакъв полуразгънат свитък, поставен на масата пред нея. Чернокоса, с черни очи, красива жена, облечена в бяло и в сребро.

Тя вдигна глава и го погледна. Очите ѝ се разшириха от изумление и гняв.

— Ти! Как попадна тук? Как си могъл да... Ще развалиш неща, каквито не можеш дори и да си представиш!

Изведнъж пространството сякаш стана плоско, сякаш внезапно се бе озовал пред някаква стенна картина. Плоският образ като че ли се завъртя настрани, превърна се в ярка права черта по средата на мрака. Чертата блесна, нажежена до бяло, и се стопи, оставяйки след себе си само тъмнина, по-черна от черното.

Точно пред ботушите на Перин подовите плочки изведнъж прекъснаха. Пред очите му белите им ръбове се разтвориха в чернилката като пясък, отмит от водата. Той припряно отстъпи назад.

„Бягай.“

Перин се извърна и видя Скокливец — голям сив вълк с проскубана козина и покрит с белези.

— Ти си мъртъв. Видях те да умираш. Усетих те как умираш! — Посланието изпълни ума на Перин.

„Бягай веднага! Не трябва да си тук. Опасност. Голяма опасност. По-лошо от всички Неродени. Трябва да се махаш. Бягай! Махай се!“

— Как? — извика Перин. — Искам да се махна, но как?

„Бягай!“ С оголени зъби Скокливец се метна към гърлото на Перин.

Със задавен вик Перин се изправи в леглото, посягайки с две ръце към гърлото си, за да опази кръвта на живота си. Дланите му срещнаха здрава кожа. Той въздъхна облекчено, но в следващия момент пръстите му напипаха влажно петно.

Той се измъкна от леглото и се хвана за стойката на умивалника. Разплиска вода навсякъде, докато пълнеше легена от каната. Водата порозовя, докато миеше лицето си от кръвта на странно облечения мъж.

Други капки кръв бяха оплискали сюртука и бричовите му. Той ги разкъса и ги захвърли в ъгъла. Смяташе да ги остави тук. Симион щеше да ги изгори.

Порив на вятъра изплющя в разтворения прозорец. Треперейки само по риза и долни дрехи, той седна на пода и се облегна на леглото. „От това по-неудобно не може и да бъде.“ Горчивина изпълни мислите му, тревога и страх. И решителност. „Няма да се дам на това! Няма!“

Все още трепереше, когато сънят най-после дойде, не сън, а лека дрямка, изпълнена с бледото усещане за стаята около него и мисли за студа. Но лошите сънища, които сега го споходиха, бяха по-добри от сънищата на някои други.

Ранд седеше сгушен под дърветата и следеше яките рамене на големия черен пес, който се приближаваше към скривалището му. Хълбокът го болеше от раната, която Моарейн не бе успяла да Излекува съвсем, но той не й обръщаше внимание. Луната хвърляше съвсем малко светлина, колкото да може да различи очертанията на кучето, високо до кръста му, с дебел врат, с масивна глава и зъби, които

сякаш блестяха в нощта като мокро сребро. То душеше из въздуха и подтичваше към него.

„По-насам — помисли си той. — Ела още по-насам. Този път няма да можеш да предупредиш господаря си. По-насам. Ето така.“ Сега кучето беше само на десет крачки от него от гърдите му се надигна ръмжене и то изведнъж се хвърли напред. Право към Ранд.

Силата го изпълни. Нещо изплющя в протегнатите му ръце. Не беше сигурен какво е. Палка от бяла светлина. Втечен огън, за миг песът, озовал се в средата на това нещо, сякаш стана прозрачен и после изчезна.

Бялата светлина се стопи, оставяйки само образа, задържал се в погледа на Ранд. Той се отпусна на дънера на най-близкото дърво и грубата кора ожули лицето му. Разтърси го тих смях на облекчение. „Подейства. Светлината да ме спаси дано, този път подейства.“ Не действаше винаги. Тази нощ бе имало и други кучета.

Единствената сила пулсираше в него и коремът му се сгърчи от покварата на Тъмния върху сайдин. Капчици пот избиха по лицето му въпреки студения нощен вятър, кисело гадене изпълни устата му. Искаше просто да легне и да умре. Искаше Нинив да му даде някои от лековете си или Моарейн да го Изцери, или... Нещо, каквото и да е, само да спре гадното усещане, което го изпълваше.

Но сайдин го изпълваше и с живот. Живот, енергия и яснота, смесени с чувството за гадене и болка. Животът без сайдин беше като бледо копие на истинския. Всичко друго представляваше жалко подобие.

„Но ако продължавам да го задържам, могат да ме намерят. Да ме проследят, да ме открият. Трябва да стигна до Тийр. Там ще разбера. Ако аз съм Драконът, ще се свърши. А ако не съм... Ако всичко това се окаже лъжа, пак ще свърши. Ще свърши.“

Неохотно, с безкрайна мудност, той прекъсна връзката със сайдин, освободи се от прегръдката му, сякаш издъхваше. Нощта му се стори сива. Сенките изгубиха очертанията си и се сляха една с друга.

Някъде в далечината на запад зави куче, тръпнещ вик сред безмълвната нощ.

Ранд изправи глава. Присви очи в тази посока, сякаш можеше да види кучето, ако се опиташе по-настойчиво.

Друг пес отвърна на първия, после трети, още две псета се обадиха отнякъде, все на запад от него.

„Ловецете ме — озъби се Ранд. — Ловецете ме, щом искате. Не съм ви вече лесна плячка. Никога вече!“ Избута се от дънера, влезе в плиткия леден ручей и закрачи прано на изток. Студената вода напълни ботушите му, хълбокът отново го заболя, но той не обърна внимание нито на едното, нито на другото. Нощта зад него отново притихна, но той и на това не обърна внимание. „Ловецете ме. И аз мога да ловя. Не съм вече лесна плячка.“

ГЛАВА 10

ТАЙНИ

Егвийн ал-Вийр се изправи на степената с надежда да зърне Тар Валон в далечината, но единственото, което може да види, бе смътно различимо бледо сияние под утринните лъчи. Но това все пак трябваше да е островният град. Самотният пресечен конус на височината, наречена Драконова планина, издигаш се сред хълмистата равнина, се бе показал на хоризонта през вчерашния късен следобед, а височината лежеше точно от тази страна на река Еринин спрямо Тар Валон. Сигурен белег беше тази планина — като огромен счупен зъб, издаден над ниските хълмчета на низината — видим ясно от много мили, и лесен за отбягване, както правеха всички, дори онези, които пътуваха за Тар Валон.

Драконовата планина бе мястото, където загинал Луз Терин Родоубиеца — така поне разказваха; и други неща се говореха за планината — загадъчни пророчества и страшни предупреждения. Обилни причини да стои човек по-настрана от черните ѝ склонове.

Тя обаче имаше причина да не стои настрана, и то не една. Само в Тар Валон можеше да получи обучението, от което имаше нужда — обучението, което ѝ трябваше. „Никога повече няма да бъда Окаишена!“ Егвийн избути тази мисъл от главата си, но тя се върна, преобърната наопаки. „Никога повече няма да изгубя свободата си!“ В Тар Валон Аная щеше да продължи да изпитва сънищата ѝ; Айез Седай беше длъжна да го направи, макар да не беше намерила сигурно доказателство, че Егвийн е Съновница, както Аная подозираше. Сънищата на Егвийн я тревожеха, откакто бе напуснала Равнината на Алмот. Освен сънищата на Сеанчан — а те все още я караха да се приютава — тя все по-често и по-често сънуваше Ранд. Ранд, който бяга. Бяга към нещо, но бяга също така и от нещо.

Тя още по-упорито присви очи към Тар Валон. Аная щеше да е там. „И Галад също, може би.“ Изчерви се въпреки желанието си и

изхвърли образа му от съзнанието си. „Помисли за времето. Помисли си за каквото и да е друго. Светлина, колко е топло.“

Толкова рано през годината, при тази зима, която беше едва вчерашен спомен, белотата все още увенчаваше Драконова планина, но тук, долу, снеговете се бяха разтопили. Зелени стръкове се показваха сред посърналата кафеникава ланска трева, а там, където по хълмчетата стърчаха дървета, тук-там бяха покарали млади червени филизи. След цяла зима, изкарана в пътуване, понякога хванати в капана на виелицата в село или на бивак, друг път преодолявайки по-малко разстояние от изгрев до залез, отколкото би извървяла пеш за броени дни, сега тя се радваше да забележи първите признаци на пролетта.

Отметнала дебелото си вълнено наметало, Егвийн се отпусна на седлото си и нетърпеливо заоправя полите на роклята си. Тъмните ѝ очи се изпълниха с отвращение. Твърде дълго беше носила тази рокля, която сама бе разполовила за ездата и поръбила с игла, но единствената друга, с която разполагаше, бе твърде похабена. И със същия цвят — сивия цвят на Окаишените. Изборът ѝ през всичките тези изминали седмици, от самото начало на пътуването им към Тар Валон, беше това — само сиво.

— Кълна се, никога повече няма да облека сиво, Бела — каза тя на рунтавата си кобила и я потупа по гривата. „Не че ще имам кой знае какъв избор, щом се върнем в Тар Валон“. В Кулата всички новачки носеха бяло.

— Пак ли си говориш сама? — попита Нинив и изравни пъстрия си скопец с Бела. Двете девойки бяха с един и същи ръст с еднакво облекло, но разликата в конете правеше бившата Премъдра на Емондово поле с една глава по-висока. Сега Нинив се намръщи и зарови пръсти в праметната през рамо дебела плитка на тъмната си коса — нещо, което правеше винаги, когато изпитваше загриженост или тревога, или понякога, когато се канеше да прояви прекалена упоритост дори за характер като нейния. Пръстенът с Великата змия на пръста ѝ показваше, че е една от Посветените, все още не Айез Седай, но с една дълга крачка пред Егвийн. — По-добре гледай за Тар Валон.

Егвийн стисна езика си зад зъбите, за да не се сопне, че гледа тъкмо за Тар Валон. „Тя да не мисли, че съм се изправила на стремената, защото седлото ми е неудобно?“ Нинив, изглежда, твърде

често забравяше, че вече не е Премъдрата на Емондово поле и че Егвийн вече не е дете. „Но тя носи пръстена, а аз — все още не, и за нея това означава, че нищо не се е променило!“

— Знаеш ли как се държи Моарейн с Лан? — попита тя вместо това с мило гласче, доставяйки си мигновено удоволствие от резкия жест, с който Нинив дръпна плитката си. Удоволствието обаче заглъхна бързо. Язвителните забележки не й бяха присъщи, а и знаеше, че чувствата на Нинив към Стражника са като кълбо прежда, след като някое котенце се е напъхало в кошницата с плетиво. Но Лан съвсем не беше котенце, а Нинив все пак трябваше да направи нещо преди упоритото му, тъпо благородство да я подлуди дотам, че да го убие.

Бяха всичко на всичко шест души, всички облечени просто, за да не изпъкват в селцата и малките градчета, през които минаваха, но въпреки това може би една от най-странните групи пътници, минавали през Степта на Каралайн напоследък, четири жени и двама мъже, от които единият лежеше на носилка, завързана на два коня. Конете с носилката носеха и леки вързопи с продоволствие за дългите отсечки от едно село до друго, които се налагаше да преодоляват.

„Шестима — помисли си Егвийн, — а колко много тайни!“ Всички те споделяха не една. Тайни, които трябваше да пазят може би дори и в Бялата кула. „Колко по-прост беше животът у дома.“

— Нинив, смяташ ли, че Ранд е добре? А Перин? — добави тя припряно. Не можеше да си позволи повече да се прави, че един ден ще се омъжи за Ранд — сега това щеше да си е чиста преструвка. Никак не и харесваше това — все още не бе привикнала към него, — но го знаеше.

— Твоите сънища ли? Отново ли те безпокоят? — Гласът на Нинив прозвуча загрижено, но Егвийн нямаше настроение да приеме съчувствие.

Постара се гласът ѝ да зазвучи колкото се може по-обикновено.

— От слуховете, които чухме, не мога да разбера какво точно става. Всичко, което знам, е толкова изкривено, толкова лошо...

— Всичко потръгна лошо, откак Моарейн се намеси в живота ни — отвърна рязко Нинив. — Перин и Ранд... — Поколеба се и на лицето ѝ се изписа гримаса. Егвийн смяташе, че Нинив наистина вярва, че това, в което се бе превърнал Ранд, е работа на Моарейн. — Засега те ще трябва сами да се грижат за себе си. Боя се, че се налага

ние да се потревожим за нас самите. Нещо не е наред. Просто... усещам го.

— Знаеш ли какво е?

— Усещам го почти като буря. — Тъмните очи на Нинив огледаха утринното небе, чисто и синьо, със само няколко пръснати облачета, после тя отново поклати глава. — Като идваща буря. — Нинив от много отдавна можеше да предсказва времето. Вслушване във вятъра, така го наричаха, и от Премъдрата на всяко село се очакваше да го прави, макар че мнозина всъщност не можеха. И все пак, откакто бяха напуснали Емондово поле, тази способност на Нинив се беше усилила или по-скоро променила. Сега бурите, чието приближаване усещаше, се отнасяха по-скоро за хората, отколкото за вятъра.

Егвийн замислено прехапа устни. Не можеха да си позволят да бъдат спрени или забавени, не и след толкова път, не и след като бяха стигнали толкова близо до Тар Валон. Поне заради Мат, както и по причини, които умът ѝ казваше, че са по-важни от живота на един селски младеж, на един приятел от детинството, но сърцето ѝ не ѝ позволяваше да отиде толкова далече. Тя погледна към другите, зачудена дали някой от тях е забелязал нещо.

Верин Седай, ниска, пълничка, цялата в кафяво, яздеше потънала в размисъл. Качулката на пелерината ѝ беше дръпната напред и почти закриваше лицето ѝ. Беше в челото на колоната, но бе оставила коня си сам да определя скоростта. Беше от Кафявата Аджа, а Кафявите сестри повече се грижеха да търсят познанието, отколкото за каквото и да било в заобикалящия ги свят. Но сега Егвийн никак не беше сигурна за нейната безпристрастност. Със самото си присъствие сред тях Верин бе затънала до гуша в земните дела.

Елейн, на годините на Егвийн и също така новачка, но златокоса и синеока, докато Егвийн беше тъмнокоса, яздеше отзад край носилката, на която лежеше в безсъзнание Мат. Облечена в същите сиви дрехи като Егвийн и Нинив, тя го гледаше с тревогата, която всички изпитваха. Мат не беше ставал на крака от три дни. Слабият дългокос мъж, яздец от другата страна на носилката, изглежда, се мъчеше да гледа навсякъде, без никой да го забележи. Лицето му бе сгърчено от съсредоточение.

— Хюрин — каза Егвийн, а Нинив кимна. Двете забавиха ход, за да се изравнят с носилката. Верин продължи напред.

— Надушваш ли нещо, Хюрин? — попита Нинив. Елейн вдигна очи от носилката на Мат и изгледа и тримата.

Мършавият мъж се размърда в седлото си и потърка с пръст дългия си нос.

— Беда — промълви той, кратко и с неохота. — Струва ми се, че може би... беда.

Работата на Хюрин бе да преследва престъпници. Не носеше перчема, присъщ на шиенарски войн, но късият му меч и нацърбеният щит, висящи на колана му, бяха похабени от многократна употреба. Годишните опит, изглежда, го бяха дарили с дарбата да надушва злосторниците и особено онези, които наскоро са извършили зло.

На два пъти по време на пътуването той ги беше предупреждавал да напуснат някое село по-малко от час след като бяха влезли в него. Първия път отказаха, оплаквайки се, че са твърде уморени, но ханджията и още двама мъже от селото се бяха опитали да ги избият в леглата. Оказаха се най-обикновени крадци — не Мраколюбци, просто алчни за конете им и това, което криеха в дисагите и вързопите си. Но останалите в селото явно знаеха за това и смятаха чужденците за своя законна плячка. Бяха принудени да побягнат от тълпа, размахваща брадви и вили. Втория път Верин се разпореди да яхнат конете веднага щом Хюрин заговори.

И все пак Хюрин беше нащрек, когато говореше с някоя от спътниците си. Приказваше си само с Мат, докато Мат можеше да говори — двамата се бяха шегували и играеха на зарове, когато жените не бяха наблизо. Егвийн си мислеше, че той сигурно се чувства доста неловко от това, че е сам с една Айез Седай и още три жени, обучавани в сестринство. За повечето мъже участието в битка бе по-лесно, отколкото да се озовеш пред Айез Седай.

— Каква беда?

Изрече го някак лековато, но с толкова ясна нотка на очакване да ѝ се отговори незабавно и подробно, че Хюрин отвори уста.

— Мирише ми на... — Той се спря веднага и примигна някак изненадано, очите му пробягаха от едната жена на другата. — Просто усещане — отрони той най-сетне. — Предчувствие. Вчера видях някои следи, днес също. Много коне. Двайсет или трийсет, който вървят в

тази посока, други дваисет-трийсет — в обратната. Това ми е чудно. Това е всичко. Но съм сигурен, че означава беда.

Следи? Егвийн не ги беше забелязала. Нинив рязко заяви:

— Не забелязах нищо тревожно в тях. — Нинив се гордееше, че е не по-лош следотърсач от който и да било мъж. — Тези следи бяха остарели с дни. Кое те кара да мислиш, че означават беда?

— Просто мисля, че е така — отвърна бавно Хюрин, като че ли искаше да каже нещо повече; после сведе поглед и вдиша дълбоко. — Много време мина, откакто не сме виждали село — промърмори той. — Кой знае какви вести от Фалме може да са ни изпреварили? Може да не намерим вече толкова гостоприемност, колкото очакваме. Мисля, че тези хора може да са разбойници, убийци. Трябва да сме нащрек, така си мисля. Ако Мат беше на крака, щях да отида напред да поразузная, но може би е най-добре да не ви оставям сами.

Нинив вдигна вежди.

— Мислиш, че не можем сами да се погрижим за себе си ли?

— Единствената сила няма да ви помогне много, ако някой ви убие, преди да можете да я използвате — каза Хюрин. — Да ме прощавате, но мисля, че... просто ще взема да пояздя малко напреде Верин Седай. — Той заби шпори в хълбоците на коня си и се понесе напред преди някоя от тях да е успяла да проговори.

— Виж, това му се вика изненада — каза Егвийн, когато Хюрин забави ход малко зад Кафявата сестра. Верин не изглеждаше да го е забелязала повече, отколкото забелязваше каквото и да е друго около себе си, а той като че ли остана доволен от това. — Откакто тръгнахме от Томанска глава, той гледа да е колкото може по-надалече от Верин. Винаги поглежда към нея, сякаш се бои от това, което би могла да му каже.

— Уважението към Айез Седай не означава, че се бои от нея — каза Нинив, а после добави неохотно: — И от нас.

— Щом смята, че ни очаква беда, трябва да го изпратим напред да разузнае — каза Егвийн. — Ако има беда, можем да се защитим по-добре, отколкото би могъл той, дори със сто войника на помощ.

— Но той не знае това — отвърна Нинив — и аз не смятам да му го казвам. Нито на някой друг.

— Мога да си представя какво би казала Верин за това — промълви разтревожено Елейн. — Де да можех да разбера какво знае

тя. Егвийн, не знам дали майка ми би ми помогнала, ако Амирлин разбере, още по-малко на вас двете. Не знам и дали би се опитала. — Майката на Елейн беше кралицата на Андор. — Тя е могла да научи съвсем мъничко за Силата преди да напусне Бялата кула, при все че е живяла така, все едно че е била издигната в ранг на пълноправна сестра.

— Изобщо не можем да се надяваме на закрилата на Мургейз — каза Нинив. — Тя е в Кемлин, а ние ще бъдем в Тар Валон. Вижте, нас ни чакат достатъчно неприятности само защото избягахме, независимо какво сме направили след това. Най-добре ще е, ако се снишим, ако се държим раболепно и не правим нищо, за да привличаме вниманието към себе си повече от необходимото.

В друг случай Егвийн сигурно щеше да се изсмее на представата как Нинив се прави на раболепна. Дори Елейн би се справила по-добре. Но сега не й беше до смях.

— Ами ако Хюрин се окаже прав? Ако ни нападнат? Той не може да ни защити от двайсет или трийсет мъже, а ние можем да загинем, докато чакаме Верин да направи нещо. Ти каза, че усещаш буря, Нинив.

— Нима? — възкликна Елейн и поклати глава. Червеникаво-златистите ѝ къдрици се люшнаха. — На Верин няма да ѝ хареса, ако ние... — Тя замълча. — И все пак може би ще ни се наложи.

— Ще направя каквото трябва — отвърна рязко Нинив. — Ако нещо има да става, вие също ще избягате, ако се наложи. Бялата кула може и да е смаяна от потенциала ви, но не мисля, че няма да ви усмирят и двете, ако Амирлинския трон или Съвета на Кулата решат, че се налага.

Елейн с мъка преглътна.

— Ако усмирят нас заради това — каза тя плахо, — ще трябва да усмирят и теб. Всички ще трябва да бягаме заедно — или да действаме заедно. Хюрин преди малко беше прав. Ако искаме да доживеем за бедите, които ни чакат в Тар Валон, ще трябва да... да направим каквото трябва.

Егвийн потръпна. Усмирена. Отрязана от сайдар, женската половина на Верния извор. На малко Айез Седай е било налагано това наказание, но все пак съществуваша деяния, заради които Кулата изискваше усмиряване. От новачките се изискваше да научат имената

на всички Айез Седай, която са били усмирени, и техните престъпления.

Сега тя вече винаги можеше да усети Извора, там някъде, малко извън взора ѝ, като слънце, кацнало по пладне над рамото ѝ. Макар често да не улавяше нищо, когато се опитваше да докосне сайдар, все пак ѝ се искаше да го докосва. Колкото повече го докосваше, толкова повече ѝ се искаше, непрекъснато, независимо от това, което ѝ говореше Шериам Седай, настойницата на новачките, за опасностите, когато се привържеш твърде много към досега на Единствената сила. Да бъде отрязана от това, да продължава да усеща присъствието на сайдар, но да не може повече да го докосва...

Изглежда, и другите две загубиха всякаква охота за приказки.

За да прикрие треперенето си, тя се надвеси от седлото над леко полюшващата се носилка. Одеята на Мат се бяха разместили, разкривайки навитата кама в златна ножница, стисната в едната му ръка, с рубин с размерите на гълъбово яйце, увенчал дръжката ѝ. Пазейки се да не докосне камата, тя намести одеята върху ръката му. Той беше само с година-две по-голям от нея, но хлътналите бузи и пепелявата кожа го бяха състарили. Гърдите му едва се повдигаха, дишаше хрипливо. В краката му лежеше обемиста кожена торба. Тя намести одеята, за да покрие и нея. „Трябва да отнесем Мат до Кулата. И торбата също.“

Нинив също се наведе и опипа челото на Мат.

— Треската му се влошава. — Гласът ѝ прозвуча угрижено. — Да имах сега малко безгрижниче или трескоморче...

— Може би ако Верин опита отново с Лечителството...

Нинив поклати глава, приглади косата на Мат и въздъхна, после се изправи.

— Тя казва, че единственото, което може да направи сега, е да го задържи жив, и аз ѝ вярвам. Аз... аз сама опитах Лечителството снощи, но нищо не се получи.

Елейн ахна.

— Шериам Седай казва, че не трябва да опитваме Лечителството преди да бъдем насочени стъпка по стъпка, стотици пъти.

— Могла си да го убиеш — каза рязко Егвийн.

Нинив изсумтя сърдито.

— Аз Лечителствах много преди да съм си помислила, че ще тръгна за Тар Валон, макар и да не съм знаела. Но изглежда, че имам нужда от лековете си, за да се получи. Само да имах малко трескоморче... Не мисля, че му остава много време. Часове, може би.

Егвийн си помисли, че Нинив е почти толкова нещастна от това, че билките ѝ не са ѝ подръка, колкото и от това, че Мат умира. За пореден път се удиви защо Нинив изобщо бе избрала да отиде да се учи в Тар Валон. Тя се беше научила да прелива, без да го осъзнава, макар и да не можеше винаги да контролира действията си, и беше преодоляла кризата, убиваща три от всеки четири жени, научили се на това без настояничеството на Айез Седай. Нинив твърдеше, че иска да научи повече, но повечето пъти го правеше неохотно, като дете, което не иска да глътне отварата от коренче от овчи език.

— Скоро ще стигнем в Тар Валон — каза Егвийн. — Там могат да го излекуват. Амирлин ще се погрижи за него. Тя ще се погрижи за всичко. — Каза го, без да поглежда към кожената торба в краката му. Другите две девойки също се стараеха да не поглеждат натам. Имаше някои тайни, от които и трите с радост щяха да се освободят.

— Конници — рече изведнъж Нинив, но Егвийн вече ги беше видяла. На ниския склон пред тях се бяха появили две дузини мъже, вятърът развяваше белите им плащове. Конниците завиха към тях.

— Чеда на Светлината — изрече Егвийн като проклятие. — Май се натъкнахме на твоята „буря“ и на „бедата“ на Хюрин.

Верин вече беше дръпнала юздите и бе хванала ръката на Хюрин, за да го спре да извади меча си. Егвийн докосна предния товарен кон и го спря точно зад пълничката Айез Седай.

— Оставете на мен разговорите, деца мои — каза спокойно Айез Седай и отметна качулката, разкривайки прошарената си коса. Егвийн не беше сигурна за възрастта на Верин — смяташе я за достатъчно възрастна, за да ѝ бъде баба, но сивите кичури бяха единственият признак за напреднала възраст на Айез Седай. — И каквото и да правите, гледайте само да не ги ядосате.

Лицето на Верин излъчваше същото спокойствие като гласа ѝ, но Егвийн си помисли, че Айез Седай пресмята разстоянието до Тар Валон. Сега върховете на кулите вече се виждаха, виждаше се и високият мост, достатъчно висок, за да могат да минават под него търговските кораби, сновящи по реката.

„Достатъчно близо, за да се види. Но твърде далече, за да помогне.“

В първия миг беше сигурна, че Белите плащове възнамеряват да ги нападнат, но водачът им вдигна ръка и конниците рязко дръпнаха юздите няма и на четиридесет крачки от тях. Вдигна се пушилка.

Нинив измърмори сърдито под нос, а Елейн изправи снага, изпълнена с кралско величие, сякаш се готвеше да нахока Белите плащове заради неучтивото им поведение. Хюрин не пускаше дръжката на меч си и изглеждаше готов да се хвърли между жените и Белите плащове въпреки приказките на Верин. Верин кротко махна с ръка пред лицето си да разсее пушилката. Наметнатите с бяло ездачи се пръснаха в полукръг, преграждайки им пътя.

Гръдните им брони и коничните шлемове блестяха лъснати и дори бронята по ръцете им блестеше ярко. На гърдите на всеки от мъжете грееше златното слънце. Някои от тях поставиха стрели на лъковете си, без да ги вдигат, но ги държаха в готовност. Водачът им изглеждаше млад мъж, но носеше под слънчевия изгрев на гърдите на плаща си два златни пискюла — белег за командирски ранг.

— Две тарвалонски вещици, освен ако нещо не греша, нали? — изрече младежът с крива усмивка. Очите му блеснаха нагло, сякаш бе разбрал някаква истина, която останалите бяха твърде глупави да схванат. — А с тях две глупачки и две палета, едното от които на носилка. — Хюрин настръхна, но ръката на Верин го задържа. — Откъде идвате? — попита заповеднически Белият плащ.

— Идем от запад — отвърна учтиво Верин. — Дръпнете се от пътя ни и ни оставете да продължим. Чедата на Светлината нямат власт тук.

— Чедата имат власт навсякъде, където е Светлината, вещице, а там, където Светлината я няма, ние я носим. Отговори на въпросите ми! Или трябва да ви заведа в лагера ни и да ви предам на Разпитвачите?

Не можеха да си позволят да забавят повече пристигането на Мат в Бялата кула. А по-важното — Егвийн трепна при тази мисъл — по-важното беше, че не можеха да позволят съдържанието на кожената торба да попадне в ръцете на Белите плащове.

— Вече ви отговорих — каза Верин, без да губи спокойствието си — и то по-учтиво, отколкото заслужавате. — Наистина ли смятате,

че можете да ни спрете? — Някои от Белите плащове надигнаха лъковете си, сякаш бе изрекла заплахата, но тя продължи, без да повишава тон: — В някои земи можете и да властвате със заплахите си, но не и тук, в околностите на Тар Валон. Наистина ли вярвате, че точно тук ще ви се позволи да отведете Айез Седай?

Командирът се помръдна притеснен на седлото си, сякаш изведнъж размислил дали не би могъл да вземе думите си обратно. После погледна през рамо хората си — било за да се увери в поддръжката им, или защото се бе сетил, че го гледат — и викна:

— Не се боя от мраколюбските ви номера, вещице. Отговори ми, или ще отговаряш пред Разпитвачите. — Но гласът му не прозвуча толкова категорично, колкото му се искаше.

Верин отвори уста, канейки се да продължи кротката беседа, но изведнъж се намеси Елейн. Звънливото ѝ гласче екна заповеднически:

— Аз съм Елейн, щерката-наследница на Андор. Ако не се отдръпнете веднага, ще се наложи да отговаряш пред кралица Мургейз, Бял плащ!

Верин изсъска раздражено.

За миг Белият плащ изгледа девойката слисано, но след това се разсмя.

— Така ли мислиш? Май скоро ще разбереш, че Мургейз не питае вече толкова любов към вещиците, момиченце. Ако те взема от тях и те върна при нея, тя само ще ми благодари. Лорд-капитан Еамон Валда ще се зарадва много да може да си поговори с теб, щерко-наследнице на Андор. — Той вдигна ръка. Дали беше сигнал за хората му, Егвийн не разбра. Някои от тях стиснаха юздите.

„Нямаме повече време за чакане — реши Егвийн. — Няма да позволя да ме оковат отново!“ И се разтвори за Единствената сила. Беше просто упражнение и след дългата практика протичаше много по-плавно, отколкото когато се бе опитала за първи път. Докато го помисли, умът ѝ се опразни от всичко останало, от всичко освен от една-едничка розова пъпка, носеща се сред празнотата. Тя самата бе розова пъпка, разтваряща се за светлината, разтваряща се за сайдар, женската половина на Верния извор. Силата я изпълни, застрашавайки да я помете. Беше все едно че си просмукан от светлина, от Светлината, че се сливаш със Светлината в миг на върховен екстаз. Тя се напрегна, за да не бъде премазана, и се съсредоточи върху земята

пред коня на Белия плащ. Малко късче земя. Не искаше да убива никого. „Няма да ме заловите!“

Ръката на мъжа продължаваше да се вдига. И изведнъж земята пред него изригна с рев във фонтан от пръст и камъни. Конят му изцвили, вдигна се на задните си крака и мъжът се смъкна от седлото като чувал.

Още преди да е паднал на земята Егвийн премести очи към други от Белите плащове и земята избухна в нов малък взрив. Бела запристъпва настрани, но тя я овладя с юзди и колене, без дори да помисля за това. Все още обгърната от празнотата, се изненада от тътена на трето изригване — този път не беше нейно дело. После — четвърто. Смътно долови, че идат от Нинив и Елейн, и двете загърнати от сияния, които ѝ подсказаха, че и те са прегърнали сайдар, че той е прегърнал тях. Аурата им бе невидима за всеки освен за жени, можещи да преливат, но резултатите бяха видими за всички. Взривовете разпръснаха Белите плащове във всички посоки, засипаха ги с прах и камъни, разтърсиха ги с гръмкия си тътен, конете им заскачаха като подивели.

Хюрин се заозърта отворил уста, не по-малко изплашен от Белите плащове, докато се мъчеше да удържи своя кон и товарните коне да не побягнат. Верин гледаше с широко отворени от изумление и гняв очи. Устата ѝ заработи яростно, но каквото и да викаше, то се изгуби сред мощния грохот.

А после Белите плащове побягнаха — захвърляха лъковете си на земята и препуснаха в бесен галоп, сякаш Тъмния лично ги бе подгонил по петите. Всички, с изключение на младия офицер, който се мъчеше да се изправи. Беше се втренчил във Верин. Бялото на очите му казваше всичко. Пръст бе оцапала белия му плащ и лицето му, но той сякаш не забелязваше това.

— Хайде, убий ме, вещице — извика той разтреперан. — Давай. Убий ме, както убихте баща ми!

Айез Седай не го и погледна. Цялото ѝ внимание беше насочено към спътничките ѝ. Сякаш също забравили за командира си, бягащите Бели плащове изчезнаха зад полегатия хълм, на който се бяха появили. Конят на командира им избяга с тях.

Под свирепия поглед на Верин Егвийн остави сайдар да се оттече, бавно, неохотно. Винаги беше трудно, когато се налага да го

пуснеш. Сиянието около Нинив също загасна — още по-бавно. Нинив гледаше навъсена изкривеното от бясна ярост лице на Белия плащ, сякаш той все още бе способен на някоя хитрина. Елейн изглеждаше потресена от това, което беше направила.

— Какво направихте... — започна Верин и спря, за да си поеме дъх. Осъдителният ѝ поглед обхвана и трите млади жени. — Това, което направихте, е отвратително! Отвратително! Една Айез Седай не използва Единствената сила за оръжие освен срещу твари на Сянката или в най-краен случай, за да защити живота си, Трите клетви...

— Те бяха готови да ни убият — прекъсна я Нинив разгорещено. — Да ни убият или да ни отведат за изтезания. Той им даваше заповед.

— Това... не беше съвсем използване на Силата като оръжие, Верин Седай. — Елейн беше вдигнала брадичка, но гласът ѝ прозвуча треперливо. — Ние не поразихме никого, дори не се опитахме да нараним някой. Разбира се...

— Недей да увърташ! — сопна се Верин. — Когато станете пълноправни Айез Седай — ако изобщо станете някога пълноправни Айез Седай, — ще бъдете обвързани да спазвате Трите клетви, но дори от новачките се очаква да правят всичко, така че да живеят все едно, че са обвързани.

— А той? — Нинив посочи офицера на Белите плащове, който продължаваше да стърчи край тях и ги гледаше слисан. Лицето ѝ бе изпънато; изглеждаше не по-малко разгневена от Айез Седай. — Той се канеше да ни откара като пленнички. Мат ще умре, ако не стигне скоро в Тар Валон, а... а и...

Егвийн съобрази, че Нинив се бори със себе си да не го изрече на глас. „А и не можем да позволим торбата да попадне в други ръце освен в тези на Амирлин.“

Верин изгледа отегчена Белия плащ.

— Той само се опита да ни оскърби, дете мое. Много добре знаеше, че не може да ни накара да отидем там, където не желаем. Ако не иска да го сполетят някои беди. Не и тук, толкова близо до Тар Валон. Щях да го убедя, с малко време и повечко търпение. О, той би се опитал да ни убие, ако можеше да го направи скришом, но на никой Бял плащ, който има ум в главата поне колкото една коза, не би му хрумвало да навреди на Айез Седай, ако могат да го видят. Разбирате

ли какво направихте сега? Всички приказки, които ще започнат да разправят тези мъже. Разбирате ли колко ще ни навредят?

Лицето на офицера почервения.

— Не е страхливост да не нападнеш открито силите, разрушили света — избухна той. — Вие вещици, искате отново да разрушите света, служейки на Тъмния! — Верин поклати глава, отегчена и невярваща на ушите си.

На Егвийн ѝ се дощя да смекчи донякъде белята, която бе направила.

— Много съжалявам за това, което направих — обърна се тя към офицера. Зарадва се, че не бе обвързана да не изрича неверни думи като пълноправна Айез Седай, защото това, което каза, в най-добрия случай можеше да мине за полуистина. — Не биваше да го правя и ви се извинявам. Сигурна съм, че Верин Седай ще Излекува отоците ви. — Той отстъпи назад, сякаш му бе предложила жив да го одерат, а Верин изсумтя шумно. — Идваме от много далече — продължи Егвийн, — чак от Томанска глава, и ако не бях толкова уморена, никога нямаше да...

— Замълчи, момиче! — извика Верин и в същото време Белия плащ изрева:

— Томанска глава? Фалме! Вие сте били във Фалме! — Той се олюля и извади меча си. По изражението му Егвийн не можа да прецени дали се кани да нападне, или да се защитава. Хюрин подкара коня си към Белия плащ, вдигнал щита в лявата си ръка, но тесноликият мъж продължи да вие толкова гневен, че от устата му се разхвърчаха слюнки: — Моят баща загина при Фалме! Биар ми каза! Вие, вещици, сте го убили, заради вашия Лъжедракон! Мъртви ще ви видя заради това! В пламък ще горите пред очите ми!

— Колко невъздържани деца — въздъхна Верин. — Досуц като лоши момчета, отворят ли си веднъж устата. Върви си със Светлината, синко — каза тя на Белия плащ.

И без повече приказки ги поведе покрай самотния мъж, но крясъците му ги последваха.

— Името ми е Дейн Борнхалд! Запомнете го, Мраколюбци! Ще ви накарам да треперите от името ми! Запомнете това име!

След като виковете на Борнхалд заглъхнаха зад тях, те продължиха да яздят известно време мълчаливо. Най-после Егвийн

промълви.

— Само се опитах да оправя нещата.

— Да ги оправела! — изсумтя Верин. — Трябва да разбереш, че има моменти, когато се говори цялата истина, и други, в които трябва да си държиш езика. Най-малкият урок за учене от всички, но много важен, ако смяташ да живееш достатъчно дълго, за да понесеш шала на пълноправна сестра. Не ти ли хрумна, че приказките за Фалме може вече да са ни изпреварили?

— Че откъде да ѝ хрумне? — попита Нинив. — Никой от онези, които срещнахме дотук, не беше чувал нещо повече от слухове, ако изобщо бе чувал нещо, а през последния месец надбягваше дори и мълвата.

— И смяташ, че целият свят пътува по същите пътища, по които и ние? — отвърна Верин. — Ние се движехме бавно. Мълвата лети по стотици пътища и пътечки. Винаги бъди готова за най-лошото, детето ми; така всичките ти изненади ще бъдат приятни.

— Какво искаше да каже той за майка ми? — обади се изведнъж Елейн. — Сигурно лъжеше. Тя изобщо не би могла да се обърне срещу Тар Валон.

— Кралиците на Андор винаги са били приятелски настроени към Тар Валон, но на този свят всичко се променя. — Лицето на Верин отново беше спокойно, но в гласа ѝ се долавяше напрегнатост. Тя се извърна на седлото да ги погледне. Трите млади жени, Хюрин, Мат на носилката. — Светът е странен и всички неща се променят. — Бяха се изкачили на билото на един хълм. Сега пред тях се виждаше село; жълтеникавите плочи на покривите се бяха скупчили около моста, водещ към Тар Валон. — Виж, сега наистина ще трябва да се пазите — каза Верин. — Истинската опасност едва сега започва.

ГЛАВА 11

ТАР ВАЛОН

Селцето Дайрейн се беше проснало край река Еринин още от времената, когато Тар Валон бе заел острова ѝ. Малките къщи и дюкяни на Дайрейн — всичките от червени и кафяви тухли, и застланите му с каменни плочи улици създаваха впечатление за устойчивост, но селото беше опожарявано по време на Тролокските войни, сривано, когато армиите на Артур Ястребовото крило бяха подложили Тар Валон на обсада, плякосвано неведнъж по време на Стогодишната война и отново подпалвано през Айилската война, няма и преди двадесет години. Доста бурна история за едно малко село, но местоположението на Дайрейн в подножието на един от мостовете, водещ към Тар Валон, гарантираше, че винаги ще бъде възстановявано, колкото и пъти да го унищожаваха. Най-малкото поне докато съществуваше Тар Валон.

Отначало на Егвийн ѝ се стори, че Дайрейн отново е в очакване на война. Каре копиеносци маршируваше по улиците, с редици настръхнали като конско чесало, следваха стрелци с плоски шлемове, с пълни колчани на бедрата и лъкове, праметнати през гърди. Ескадрон тежки конници с лица, скрити зад железата на шлемовете, отвори път на Верин и свитата ѝ по знак на командира си, който вдигна ръката си, облечена в тежка желязна ръкавица. Всички носеха Белия пламък на Тар Валон като снежна сълза на гърдите си.

При все това хората в селището си вършеха работата безгрижно и тълпата из пазарището се разделяше пред войниците все едно, че маршируващите мъже бяха съвсем обичайна гледка. Няколко мъже и жени, понесли табли с плодове, крачеха край войниците и им предлагаха спаружени ябълки и круши, извадени от зимниците, но с изключение на тези неколцина повечето селяни изобщо не обръщаха внимание на войниците. Верин привидно също не им обърна внимание, а поведе Егвийн и останалите през селото към големия

мост, чиято арка се простираше над повече от половин миля речно корито, като дантела, изплетена от камък.

В началото на моста се виждаха други войници, дузина копиеносци и шестима стрелци, които проверяваха всеки пожелал да премине. Техният офицер, оплешивяващ мъж, закачил шлема си на дръжката на дългия си меч, изглеждаше притеснен от опашката чакащи хора — пешаци, конници, волски коли и каруци, както и коли, теглени от самите им собственици. Опашката беше дълга само стотина крачки, но щом някой получи разрешение да премине, отзад се нареждаше друг. Въпреки това офицерът старателно проверяваше всеки пореден човек, преди да го пусне към Тар Валон.

Той отвори уста да извика сърдито, като видя как Верин поведе групата си към челото на опашката, но след като се взря по-внимателно в лицето ѝ, побърза да нахлузи шлема на главата си. Тези, които ги познаваха отблизо, нямаха нужда да виждат пръстена с Великата змия, за да различат една Айез Седай.

— Добро ви утро, Айез Седай — поздрави той с поклон, опрял десница на сърцето си. — Добро ви утро. Моля преминете, ако благоволите.

Верин дръпна юзди до него. Сред чакащите ред се надигна глух ропот, но никой не посмя да се жалва гласно.

— Неприятности от Белите плащове, пазачо?

„Но защо спираме? — зачуди се нетърпелива Егвийн. — Да не би да е забравила за Мат?“

— Не съвсем, Айез Седай — отвърна офицерът. — До бой не се стигна. Опитаха се да се намъкнат в Елдънския пазар отсреща, но им дадохме да разберат. Амирлин е решила в никакъв случай да не бъдат допускани повече.

— Верин Седай — намеси се плахо Егвийн, — Мат...

— Почакай, детето ми — каза Айез Седай разсеяно. — Не съм го забравила. — Вниманието ѝ отново се насочи към командващия стражата. — А външните села?

Човекът сви рамене притеснено.

— Не можем да държим Белите плащове извън тях, Айез Седай, но те се махат, щом влязат нашите патрули. Изглежда, се опитват да ни предизвикат. — Верин кимна и като че ли понечи да тръгне, но офицерът заговори отново: — Моля за извинение, Айез Седай, но вие

очевидно идват отдалече. Носите ли някакви вести? С всяка търговска гемия нагоре по реката дохождат какви ли не нови слухове. Разправят, че на запад се е появил нов Лъжедракон. Говори се дори, че едва ли не водел със себе си армиите на Артур Ястребовото крило, възкресени от мъртвите, и че избил много Бели плащове и разрушил някакъв град — Фалме, така му викали — в Тарабон.

— Казват, че Айез Седай му помогнали! — извика някой от чакащите ред. Хюрин изпъшка и се размърда, сякаш очакваше размирица.

Егвийн се огледа, но не можеше да се разбере кой бе извикал. Всички на опашката изглеждаха угрижени единствено от чакането, търпеливи или нетърпеливи да им дойде редът да преминат. Нещата наистина се бяха променили, и не за добро. Когато бе напуснала Тар Валон, всеки, осмелил се да каже нещо срещу Айез Седай, щеше да се радва, ако се отърве само с някой юмрук в носа от онзи, който го е чул. Лицето на офицера почервения и той погледна свирепо към тълпата.

— Слуховете рядко казват истината — отвърна Верин. — Мога да ви уверя, че Фалме все още си стои. И не е в Тарабон, пазачо. Вие слушайте по-малко мълвата и повече Амирлинския трон. Светлината да ви освети. — Тя подръпна юздите и той се поклони, когато поведе останалите покрай него.

Мостът поразил Егвийн като чудо, както ставаше винаги, когато се озовеше пред някой от мостовете на Тар Валон. Стените му изглеждаха така изкусно изваяни, че можеха да съперничат на везмото и на най-голямата майсторка на дантели. Изглеждаше невероятно, че такова нещо е могло да бъде сътворено от камък или че може да издържи дори собствената си тежест. Реката се носеше, мощна и стабилна, на петдесетина крачки отдолу и мостът се простираше над тази половин миля водна шир от брега до острова без никаква опора.

А още по-удивително бе усещането, че мостът я отвежда у дома. По-удивително и по-смайващо. „Моят дом е Емондово поле.“ Но тъкмо в Тар Валон щеше да научи онова, което можеше да я запази жива, да съхрани свободата ѝ. Тъкмо в Тар Валон щеше да научи — трябваше да научи — защо сънищата ѝ така я безпокояха и защо понякога като че ли носеха значения, които тя не можеше да отгадае. Сега животът ѝ беше обвързан с Тар Валон. Ако някой ден се върнеше в Емондово поле — това „ако“ болеше, но беше длъжна да не се

заблуждава — ако се върнеше, щеше да е само на гости, да види родителите си. Отдавна бе престанала да бъде щерка на един ханджия. Онези връзки не можеха да я задържат вече, и то не защото ги мразеше. Просто ги беше надраснала.

Мостът бе само началото. Извиваше се в дъга право към стените, обграждащи острова, високи, блестящи от белота стени, прошарени със сребърни нишки камък, стени чиито върхове стърчаха на височината на моста. Стражеви кули прекъсваха стените на равни интервали, от същия бял камък, и масивните им основи се миеха от реката. Но над стените и нататък се издигаха същинските кули на Тар Валон, кулите от приказките, изострени шпилове, спирали, свързани с въздушни мостове чак на сто и повече стъпки над земята. Но и това все още бе само началото.

Пред обкованите с бронз порти нямаше стражи и те стояха отворени достатъчно широко, за да мине през тях наведнъж редица от двадесет конници. Зад тях се откриваше път към широките булеварди, кръстосващи острова. Въпреки че пролетта едва бе настъпила, въздухът ухаеше на цветя.

Градът взе дъха на Егвийн, сякаш никога досега не беше го виждала. Всяко площадче и улична пресечка си имаше фонтан, свой паметник или статуя, някои от които — на величествени колони, високи колкото кулите, но това, което зашеметяваше погледа, беше самият град. Дори онова, което беше с прости очертания, имаше толкова много орнаменти, че приличаше на украшение само по себе си, или ако нямаше никакви орнаменти, самата му форма го правеше да изглежда, величествено. Големи и малки здания, съградени от камък с всевъзможни цветове, здания, които напомняха за раковини или за вълни, или за крайморски канари, изваяни от вятъра, зареяли се капризно, уловени от самата природа в свободния полет на ума. Жилищата, странноприемниците, дори конюшните — и най-незначителните сгради в Тар Валон бяха сътворени така, че да внушават красота. Огиерските каменоделци бяха построили града през дългите години след Разрушението на света и след това го бяха поддържали като своето най-изящно творение.

Мъже и жени от всички краища на света сновяха по улиците. Срещаха се тъмнокожи и бели, и с всички възможни оттенъци помежду им, дрехите им — с ярки цветове и шарки или бозави, но

украсени с ресни, ширити и блестящи копчета, или пък плътно затворени и строги; други, показващи повече плът, отколкото Егвийн смяташе за редно, или не разкриващи нищо освен чифт очи и пръсти. Закрити с балдахини носилки се клатушкаха по улиците и подтичващите носачи подвикваха: „Път!“ Тътреха се плътно затворени карети, чиито облечени в ливреи кочияши плющяха с камшици и викаха „Хей-я! Хей!“, сякаш си вярваха, че могат да надмогнат мудния ход на тълпите. Улични музиканти свиреха на флейти, лютни и гайди, придружавайки по някой жонгльор или акробат, винаги с протегнатата шапка за монети. Бродещи из тълпата соколари хвалеха стоката си и дюкянджии, застанали пред дюкяните си, сипеха хвалби за превъзходните си изделия. Глъч изпълваше града като песен на живо същество.

Верин отново беше придърпала качулката над лицето си. Никой сякаш не забелязваше присъствието им сред гъстото човешко множество, помисли си Егвийн. Дори и Мат на конската носилка не привличаше любопитни погледи, въпреки че някои сред тълпата го поглеждаха крадешком и отминаваха. Хората понякога водеха болните си до Бялата кула за Лечителство.

Егвийн сръга коня си да се изравни с Верин и я попита:

— Наистина ли очаквате неприятности сега, Верин Седай? Вече сме в града. Почти пристигнахме. — Бялата кула вече се виждаше ясно, огромната сграда сияеше, просторна и, извисяваща се над околните здания.

— Винаги очаквам неприятност — отвърна ѝ кротко Верин. — Съветвам те и ти да го правиш. Най-вече в Кулата. Сега всички вие трябва да сте много по-предпазливи отпреди. Вашите... хитринки — устните ѝ се свиха за миг, преди да възвърне спокойствието си — изплашиха доста от Белите плащове, но в Кулата те могат като нищо да ви докарат смърт или усмиряване.

— Не бих го направила в Кулата — възрази Егвийн. — Никоя от нас не би го направила. — Нинив и Елейн се присъединиха към тях, оставили Хюрин да се грижи за товарните коне. Те закимаха, Елейн трескаво, а Нинив, както се стори на Егвийн, като че ли с резерви.

— Не бива да го правите повече, дете. Не бива! Никога! — Верин ги изгледа косо изпод ръба на качулката си и поклати глава. — И искрено се надявам, че сте разбрали колко глупаво е да говорите

тогава, когато трябва да мълчите. — Лицето на Елейн поруменя, а бузите на Егвийн се изчервиха. — Влезем ли в Кулата, дръжте си езиците и приемайте каквото и да ви сполети. Каквото и да ви сполети! Въобще не знаете какво ни чака в Кулата, а и да знаете, няма да знаете как да се справите с него. Така че си мълчете.

— Ще постъпя така, както казвате, Верин Седай — отвърна Егвийн, а Елейн повтори думите ѝ като плахо ехо. Нинив изсумтя. Айез Седай я изгледа и тя кимна неохотно.

Широката улица се отвори към самия център на града, а в центъра се възправяше Бялата кула, блеснала под слънцето, възвисяваща се досами небето сред палат от куполи и нежно издигащи се шпилове, обкръжаващи основите ѝ. По площада се мяркаха изненадващо малко хора. Никой не напираше да влезе в Кулата, освен ако нямаше работа там, припомни си притеснено Егвийн.

Щом се озоваха на площада. Хюрин поведе товарните коне напред и каза:

— Верин Седай, аз трябва да ви оставя. — Измери Кулата веднъж с очи, след което се постара да не поглежда повече към нея, въпреки че оттук беше много трудно човек да гледа към нещо друго. Хюрин идваше от земя, където Айез Седай бяха уважавани, но едно беше да ги уважаваш, а съвсем друго — да си обкръжен от тях.

— Ти ни помогна много в нашето пътуване, Хюрин — каза му Верин, — а пътуването си беше дълго. В кулата все ще се намери място за теб, да си починеш преди да отпътуваш.

Хюрин категорично поклати глава.

— Не мога да загубя и един ден, Верин Седай. Нито час. Трябва да се върна в Шиенар, да кажа на крал Изар и на лорд Агелмар истината за това, което се случи във Фалме. Трябва да им разкажа за... — Хюрин рязко се извърна и се огледа. Нямаше никой наблизко да го подслуша, но въпреки това той сниши глас и изрече бавно: — За Ранд. Че Драконът се е Преродил. Сигурно ще се намерят търговски кораби, които се канят да отплават нагоре по реката и смятам да потегля още със следващия.

— Върви в Светлината тогаз. Хюрин Шиенарски — благослови го Верин.

— Светлината да ви освети всички — отвърна той, поколеба се за миг и добави: — Ако ви потрябвам — когато и да е — пратете дума

във Фал Дара и ще намеря начин да дойда. — Окашля се малко смутено, след което обърна коня и потегли назад. Скоро се изгуби от погледите им.

Нинив раздразнено поклати глава.

— Мъже! Винаги ти казват да им изпратиш дума, щом ти потрябват, но когато ти потрябват, ти трябва веднага.

— Никой мъж не би могъл да ни помогне там, където отиваме сега — отвърна сухо Верин. — Не забравяйте. Затваряйте си устите.

Егвийн изпита чувство на загуба. Хюрин рядко проговаряше на някоя от тях, но и бе станал близък. И все пак Верин беше права. Той беше просто мъж, безпомощен като бебе пред онова, което можеше да ги очаква в Кулата. Но въпреки това със заминаването му ставаха с един по-малко и тя не можеше да се отърве от мисълта, че винаги е полезно край теб да има някой мъж, въоръжен с меч. Пък и той представляваше за тях някаква връзка с Ранд, както и с Перин. „Имам си своите грижи, за които да се безпокоя.“. Ранд и Перин щяха все някак да се оправят, щом Моарейн се грижеше за тях. „Пък и Мин със сигурност ще се погрижи за Ранд“ — помисли си тя в изблик на ревност, която веднага се постара да потуши. Почти успя.

Въздъхна и поведе двата коня с носилката. Мат лежеше, завит до брадичката; дишаше сухо и хрипливо. „Скоро — помисли си тя. — Сега вече скоро ще бъдеш Излекуван. А ние ще разберем какво ни чака.“ Искаше й се Верин най-после да спре да ги плаши. Искаше й се Верин да няма основание да ги плаши толкова.

Верин ги поведе покрай основите на Кулата към малка странична порта, пред която имаше двама стражи. Айез Седай спря, отметна качулката си и се наведе от седлото и тихо каза нещо на единия. Той се сепна и изгледа изненадано Егвийн и другите две. После бързо промълви: „На вашите заповеди, Айез Седай“ — и се затича навътре. Още преди да довърши думите си, Верин вече ги бе повела през портата. Яздеше бавно, сякаш нямаше за какво да се бърза.

Егвийн я последва с носилката, споглеждайки се с Нинив и Елейн, зачудена какво ли му беше казала Верин.

От вътрешната страна на портата имаше малка стражева кабина, оформена като легнала шестолъчна звезда. Групичка стражи се бяха струпали на прага. Щом Верин мина край тях, те престанаха да говорят.

Тази част от вътрешния двор на Кулата можеше да мине за парк в замъка на някой лорд, с дърветата, подкастрените храсти и широките, настлани с чакъл сипеи. Сред дърветата се мяркаха други постройки и над всичко се извисяваше самата Кула.

Алеята ги отведе до една конюшня сред дърветата и трима коняри в кожени престилки изтичаха да поемат конете им. По нареждане на Айез Седай двама от тях развързаха носилката и внимателно я положиха встрани. Верин вдигна кожената торба от нозете на Мат и безгрижно я преметна през рамо.

Нинив се почеса притеснено по гърба и я погледна.

— Ти каза, че може би му оставали часове. Нима смяташ просто да...

Верин вдигна ръка, но дали за да накара Нинив да млъкне, или заради приближаващите се стъпки по чакъла, Егвийн не разбра.

След миг се появи Шериам Седай, следвана от три от Посветените. Белите им рокли бяха поръбени с ивици във всички цветове на седемте Аджа, от синьо до червено. С тях дойдоха и двама яки мъже в груби дрехи. Наставничката на новачките беше пълничка жена с удължени скули, присъщи на хората от Салдеа. Червената ѝ като пламък коса и ясните ѝ зелени очи ѝ придаваха поразителен вид. Тя изгледа Егвийн и другите две спокойно, но със стиснати устни.

— Значи върна трите ни бегълки, Верин. След всичко, което стана, почти съжалявам, че си ги довела.

— Ние не сме... — понечи да отвърне Егвийн, но Верин я сръза с рязкото: „МЛЪК!“, след което я изгледа строго, после и другите две, сякаш суровият и поглед можеше да задържи устите им затворени.

Егвийн бе сигурна, че поне що се отнася до нейната, щеше да подейства. Никога досега не беше виждала Верин толкова ядосана. Тя само скръсти ръце пред гърдите си и изсумтя под нос, но не каза нищо. Трите Посветени зад Шериам пазеха тишина, разбира се, но на Егвийн ѝ се стори, че ушите им щръкнаха напрегнато.

След като се увери, че Егвийн и останалите няма да се обадят повече, Верин отново се обърна към Шериам.

— Младежът трябва да бъде отведен някъде настрана от другите. Той е опасно болен. Опасно както за другите, така и за него самия.

— Казаха ми, че си докарала носилка, — Шериам посочи носилката на двамата мъже, промълви тихо нещо в ухото на единия

мъж и двамата бързо понесоха Мат нанякъде.

Егвийн отвори уста да каже, че той има нужда от незабавна помощ, но пред резкия поглед на Верин отново я затвори. Нинив задърпа плитката си толкова силно, че малко оставаше да я отскубне от главата си.

— Предполагам — каза Верин, — че вече цялата Кула е разбрала, че сме се върнали?

— Онези, които още не знаят — отвърна Шериам, — много скоро ще разберат. Пристиганията и заминаванията напоследък са се превърнали в основна тема за приказки и клюки. Още преди Фалме и много преди войната в Кайриен. Нима смяташе да го запазиш в тайна?

Верин стисна кожената торба в двете си ръце.

— Трябва да видя Амирлин. Незабавно.

— А тези трите?

Верин погледни замислено Егвийн и приятелките ѝ и се намръщи.

— Трябва да бъдат държани изкъсо, докато Амирлин не пожелае да ги види. Ако пожелае. Изкъсо, имай предвид. Собствените им стаи ще свършат работа, струва ми се. От килии няма нужда за момента. И нито дума на никого.

Верни говореше на Шериам, но Егвийн разбра, че последното беше предназначено да напомни на нея и на другите две. Нинив беше свъсила вежди и тръсна плитката си така рязко, сякаш искаше да удари нещо. Сините очи на Елейн бяха широко отворени и лицето ѝ беше съвсем бледо. Егвийн не беше сигурна какво точно изпитва — гняв, страх или тревога. Нещо смесено, реши тя.

Верин за последен път погледна изпитателно трите си доскорошни спътнички и се отдалечи, притиснала кожената торба до гърдите си. Шериам скръсти ръце и огледа мълчаливо Егвийн и другите две: За миг Егвийн усети, че напрежението поспадна. Наставничката на новачките винаги запазваше спокойствие и чувство за хумор, дори когато възлагаше допълнителна работа за нарушение на правилата.

Но този път гласът на Шериам прозвуча мрачно.

— Нито думичка, каза Верин Седай, и така ще бъде. Ако някоя от вас проговори — освен за да отвърне на въпрос на Айез Седай,

разбира се — ще ви накарам да съжалявате, че не сте наказани само с бой с пръчка или с няколко часа търкане на подовете. Разбрахте ли ме?

— Да, Айез Седай! — отвърна Егвийн и чу, че и другите две изрекоха същото, въпреки че от устата на Нинив то прозвуча като закана.

Шериам изсумтя с отвращение.

— Все по-малко момичета идват напоследък в Кулата за обучение в сравнение с преди, но все пак идват. Повечето напускат, без да са се научили дори да усещат Верния извор, камо ли да го докосват. Още по-малко научават достатъчно, че да не си навредят, преди да си отидат. Едва шепа от тях могат да се надяват, че ще бъдат издигнати в ранг на Посветени, и още по-малко, че един ден ще понесат шала. Труден е животът тук, с тежка дисциплина, но въпреки това всяка новачка стиска зъби и се бори да удържи, да придобие пръстена и шала. Макар да са така изплашени, че нощем да се ореват чак докато заспят, те се борят да издържат. А вие трите, които имате повече вродена способност, отколкото някога съм допускала, че ще видя, напуснахте Кулата без разрешение, обучени няма и на половината от това, което е задължително, като безотговорни хлапачки, и останахте навън с месеци. А сега ми се връщате все едно, че нищо не е станало, като че ли се надявате утре просто да се събудите и ученето да продължи. — Пое си дълбоко дъх, все едно че щеше да избухне, ако не беше го направила. — Фаолайн!

Трите Посветени подскочиха, сякаш ги бяха хванали да подслушват, и една от тях, тъмнокожа и къдрокоса жена, пристъпи напред. И трите бяха млади жени, но все пак по-възрастни от Нинив. Бързото посвещение на Нинив бе необичайно. При нормално развитие на нещата за една новачка бяха нужни години на обучение преди да получи пръстена на Великата змия, какъвто всички те носеха. Още повече години трябваше да минат преди да се надяват, че ще бъдат издигнати до ранга на пълноправни Айез Седай.

— Отведете ги в стаите им — нареди Шериам — и ги дръжте затворени там. Могат да получават хляб, студена супа и вода, докато Амирлинския трон не разпореда нещо друго. И ако някоя от тях промълви и думичка, можете да ги заведете в кухните да чистят гърнетата. — Тя се завъртя и се отдалечи. Дори гърбът ѝ сякаш излъчваше яд.

Фаолайн измери заканително с поглед Егвийн и другите две, особено Нинив, която си бе надянала маска на обидата. Закръгленото лице на Фаолайн не излъчваше и капчица обич към онези, които бяха нарушили правилата така дръзко, още по-малко към такива като Нинив — дива придобила пръстена, без дори да се помъчи като новачка жена, която бе преливала още преди да дойде в Тар Валон. Когато се разбра, че Нинив смята да задържи сърдитата си маска. Фаолайн сви рамене.

— Когато Амирлин ви извика, сигурно вече ще сте усмирени.

— Я стига, Фаолайн — намеси се друга от Посветените — най-възрастната от трите. Шията ѝ беше източена като върба, кожата и беше с бронзов загар и тя се движеше изящно. — Аз ще отведа теб — обърна се тя към Нинив. — Името ми е Теодрин и аз също съм дива. Ще те държа както нареди Шериам Седай, но няма да те хапя. Ела.

Нинив погледна Егвийн и Елейн с тревога, а после се остави Теодрин да я поведе.

— Диви — промърмори Фаолайн. От устата ѝ това прозвуча като проклятие. После извърна очи към Егвийн.

Третата Посветена, симпатична жена с бузи като ябълчици, застана до Елейн. Устата ѝ се бе извила нагоре в ъгълчетата, сякаш ѝ се щеше да се усмихне, но строгият ѝ поглед бе недвусмислен.

Егвийн отвърна на погледа на Фаолайн с цялото спокойствие, което можеше да си наложи, и както се надяваше, с част от самочувствието, присъщо на Елейн. „Червена Аджа — реши тя. — Тази определено ще избере Червените.“ Но ѝ беше трудно да забрави собствените си грижи. „О, Светлина, какво ли ще ни направят сега?“ Имаше предвид Айез Седай и Кулата, а не тези три жени.

— Е, да тръгваме — сопна се Фаолайн. — Не стига, че цял ден ще вардя до вратата ти, ами и тук да стърча. Хайде.

С тежка въздишка Егвийн стисна ръката на Елейн и последва Фаолайн. „Светлина, дано да са започнали да Лекуват Мат.“

ГЛАВА 12

АМИРЛИНСКИЯ ТРОН

Сюан Санче крачеше из кабинета си и от време на време спираше сините си очи, които бяха карали владетели да тръпнат, върху изкусно гравираната, изработена от абанос кутия, поставена върху дълга маса в средата на стаята. Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да използва някой от документите, прибрани в кутията. Бяха приготвени и подпечатани тайно, от собствената ѝ ръка, за да отговорят на дузина възможни ситуации. Бе обкръжила кутията с „преграда“, тъй че ако нечия друга ръка се опиташе да я отвори, съдържанието ѝ щеше мигом да се изпепели; много вероятно беше и самата кутия да лумне в пламъци.

— И да изгори крадливата ръка, чиято и да се окаже тя, така че нивга да не го забрави — измърмори Санче.

За стотен път, откакто ѝ бяха казали, че Верин се е завърнала, намести шарфа на раменете си, без дори да съзнава какво върши. Висеше под кръста ѝ, широк и нашарен с цветовете на седемте Аджа. Амирлинския трон принадлежеше на всички Аджа и същевременно на нито една от тях, независимо от коя беше издигната.

Стаята беше пищно украсена, защото от поколения се полагаше на жените, носещи шарфа-епитрахил. Високата камина и широкото ѝ студено огнище бяха облицовани със златист кандорски мрамор, а подовите плочки с форма на диамант бяха от червен камък, донесен от Мъгливите планини. Стените бяха покрити с пана от твърдо като желязо дърво с бледи шарки, с врязани по тях фантастични зверове и птици с невероятна перушина — дърворезба, донесена от земите отвъд Айилската пустиня от Морския народ още преди раждането на Артур Ястребовото крило. Високите извити прозорци, сега разтворени, за да нахлуят вътре миризмите на прясна зеленина, гледаха към тераса, обърната към личната градина на Амирлин, в която тя напоследък рядко имаше време да се разхожда.

Цялото това великолепие беше в рязък контраст със скромната мебелировка, която Сюан Санче бе внесла в стаята. Единствената маса и солидният стол бяха без никаква украса, макар и добре излъскани от времето и пчелния восък. Такъв бе и единственият друг стол в стаята. Той беше поставен малко настрана, за да може лесно да бъде придърпай в случай, че тя поканеше посетителя да седне. Пред масата беше просната малка тайренска черга, изтъкана в прости шарки от синьо, кафяво и златно. Над камината висеше единствената картина в стаята, с тънки рибарски лодки сред тръстика. На няколко лавици имаше книги. Това бе всичко. Дори светилниците нямаше да изглеждат не на място в някоя проста селска къща.

Сюан Санче беше родена в Тиър и бе работила на рибарската лодка на баща си, също такава като лодките на картината, в една делта, наречена „Пръстите на Дракона“, още преди да си бе и помисляла, че ще се озове в Тар Валон. Дори след десетте години, откакто бе издигната на Трона, все още не беше навикнала на толкова лукс. Спалнята ѝ беше обзаведена още по-просто.

„Десет години с шарфа — помисли си тя. — Близко двадесет, откакто реших да отплавам по тези опасни води. И ако сега се подхлъзна, ще съжаля, че не съм останала да тегля рибарските мрежи.“

Чу се звук и тя се извърна. Друга Айез Седай влязла в стаята, жена с бронзов загар и тъмна, късо подстригана коса.

— Да, Леане?

Пазителката на Хрониките се поклони почти толкова дълбоко, колкото би го направила всяка друга извикана. Високата почти колкото мъж Айез Седай беше втората по ранг след Амирлин в Бялата кула и въпреки че бяха приятелки със Сюан още от годините, когато двете служеха като новачки, понякога упорството на Леане да крепи достойнството на Амирлинския трон бе прекалено и на Сюан ѝ се дощяваше да запищи.

— Верин е тук, майко, и моли за разрешение да поговори с вас. Казах ѝ, че сте заета, но тя моли...

— Не съм чак толкова заета, че да не поговоря с нея — отвърна Сюан. Твърде бързо, осъзна тя, но не я интересуваше. — Извикай я. Не е необходимо да оставаш, Леане. Ще поговоря с нея насаме.

Помръдването на веждите бе единственият признак на изненада на лицето на Пазителката. Амирлин рядко приемаше някого, дори

кралиците, без присъствието на Пазителката. Но Амирлин си беше Амирлин. Леане излезе с поклони и след малко мястото ѝ бе заето от Верин, коленичила да целуне пръстена с Великата змия на пръста на Сюан. Кафявата сестра носеше под мишница някаква доста голяма торба.

— Благодаря ви, че ме приехте, майко — изрече Верин, след като се изправи. — Нося ви спешни вести от Фалме. И повече. Просто не знам откъде да започна.

— Започни откъдето искаш — каза Сюан. — Тези стаи са защитени с „прегради“, в случай че някой си помисли да използва детски хитрини да подслушва. — Верин повдигна вежди изненадана и Амирлин добави: — Много неща се промениха тук, откакто напусна. Говори.

— Най-важното тогава е, че Ранд ал-Тор се провъзгласи за Преродения Дракон.

Сюан усети облекчение в гърдите си.

— Надявах се, че е той — промълви тя тихо. — Получих известия от жени, които можеха да кажат само това, което са чули, а мълвата идва тук на вълни с всеки търговски кораб или фургон, но не можех да съм сигурна. — Тя въздъхна дълбоко. — Но все пак ми се струва, че мога да кажа деня, в който е станало. Знаеш ли, че двамата Лъжедракони не безпокоят повече света?

— Не съм чула за това, майко. Това е добра новина.

— Да. Мазрим Таим е в ръцете на нашите сестри в Салдеа, а другият нещастник от Хадънски мрак, Светлината дано има милост към него, е бил пленен от тайренците и убит на място. Изглежда, никой не знае името му. Двамата са били заловени в един и същи ден, и според мълвата, при едни и същи обстоятелства. Сражавали са се и са печелили битката, когато изведнъж в небето блеснала ярка мълния и се появило видение, само за миг. Има дузина различни версии какво точно е било, но и в двата случая резултатът бил един и същ. Конете на Лъжедраконите се изправили на задните си крака и ги хвърлили от седлата. Те паднали в несвяст и последователите им извикали, че са мъртви, след което побегнали от бойното поле и Лъжедраконите били заловени. Някои от докладите до мен говорят за видения в небето над Фалме. Ще заложа една жълтица срещу изтъркан петак, че това е бил мигът, в който Ранд ал-Тор се е провъзгласил.

— Истинският Дракон се е Преродил — промълви Верин почти на себе си. — И ето че в Шарката няма повече място за Лъжедракони. И ние пуснахме Преродения Дракон да броди на воля по света, Светлината дано се смили над нас.

Амирлин раздразнено поклати глава.

— Направихме това, което трябваше да се направи. — „И ако дори най-новата от новачките научи за това, ще бъде усмирена преди следващия изгрев, стига преди това да не ме разкъсат жива. Мен, както и Моарейн, и Верин, и вероятно всяка друга, за която помислят, че може да му е приятелка.“ Не беше лесно да се поддържа толкова голям заговор, за който знаеха само три жени, след като и най-близката приятелка можеше да ги издаде и да сметне, че така е изпълнила дълга си. „Светлина, де да можех поне да съм сигурна, че биха били прави да го извършат.“ — В ръцете на Моарейн той поне е в безопасност. Тя поне ще го наставлява и ще направи това, което се налага. — Какво друго имаш да ми кажеш, дъще?

Вместо отговор Верин постави кожената торба на масата и извади от нея извит златен рог със сребърен надпис, врязан около широката му финия. Постави рога на масата и погледна Амирлин в безмълвно очакване.

На Сюан не ѝ беше нужно да се приближава, за да разчете надписа. Тиа ми авен Моридин, исайнде вадин. „За моя зов смъртта не е преграда.“

— Рогът на Валийр? — ахна тя. — Пренесла си това през целия път дотук, през стотици левги, при толкова Ловци, които го дирят навсякъде? Светлина, жено, той трябваше да остане при Ранд ал-Тор.

— Знам, майко — отвърна кротко Верин, — но Ловците до един очакваха да го намерят в превелики приключения, а не в някаква си торба при четири жени, придружаващи болен младеж. А и нямаше да помогне на Ранд.

— Какво искаш да кажеш? Та на него му предстои да поведе Тармон Гай-дон. Рогът трябва да призове мъртвите герои от гроба, за да се сражават в Последната битка. Да не би Моарейн за пореден път да е съставила някакъв нов план, без да се посъветва с мен?

— Това не е дело на Моарейн, майко. Ние планирахме, но Колелото тъче Шарката по своята си воля. Не Ранд духна пръв Рога.

Стори го Матрим Каутон. А сега Мат лежи долу и гине заради връзката си с камата на Шадар Логот. Освен ако не бъде Излекуван тук.

Сюан потръпна. Шадар Логот, мъртвият град, толкова покварен, че дори тролоците се бояха да влизат в него. И с пълно основание. По случайност една кама от това място бе попаднала в ръцете на Мат, изкривявайки и покварявайки го със злото, съсипало целия град преди много време. Убивайки го. „Случайно ли? Или според Шарката? Той също е тавирен, в края на краищата. Но... Мат е надул Рога. В такъв случай...“

— Докато Мат е жив — продължи Верин, — Рогът на Валийр не е нищо повече от най-обикновен рог за всеки друг. Ако той умре, разбира се, друг някой може да го огласи и да изкове връзка между себе си и Рога. — Погледът ѝ остана спокоен, непритеснен от това, което сякаш предлагаше.

— Мнозина ще умрат преди да сме приключили, дъще. — „Но кого друго бих могла да използвам да го огласи отново? Вече не бих рискувала да се опитвам да го върна на Моарейн. Някой Гайдин, може би. Може би.“ — Шарката все още предстои да предопредели съдбата му.

— Да, майко. А Рогът?

— Засега — отсече най-сетне Амирлин — ще скрием това нещо някъде така, че само ние двете да знаем къде е. След това ще помисля какво да направим.

Верин кимна.

— Както кажете, майко.

— Това ли е всичко, което имаш за мен? — сръза я Сюан. — Ако е така, ще трябва да се погрижа за онези три бегълки.

— Остава проблемът със сеанчанците, майко.

— Какво за тях? Във всички доклади ми се съобщава, че са избягали през океана там, откъдето са дошли.

— Така изглежда, майко. Но се боя, че ще се наложи отново да си имаме работа с тях. — Верин измъкна малък бележник с кожена подвързия и го запрелиства. — Те са говорили за себе си като за Предходниците. „Онези, що идат преди.“ Говорили са за „Завръщането“ и как отново ще поискат владенията си. Записвала съм всичко, което съм чула за тях. Само от онези, които наистина са ги виждали, разбира се, или са си имали работа с тях.

— Верин, ти се тревожиш за риба-лъв в Морето на бурите, докато тук и сега сребрушката дъвче и къса мрежите ни.

Кафявата сестра продължи да прелиства страниците.

— Чиста метафора си е това, майко. Рибата-лъв. Веднъж видях една акула, подгонена от риба-лъв сред сенките, където умря. — Тя почука с пръст страницата. — Ето го. Това е най-лошото. Майко, сеанчанците използват Единствената сила в бой. Използват я като оръжие.

Сюан скръсти ръце. Докладите, които ѝ бяха донесли пощенските гълъби, споменаваха и за това. Повечето сведения бяха от втора ръка, но имаше и няколко жени, които ги бяха писали като очевидци. Силата да се използва като оръжие! Дори изсъхналото мастило върху хартията съдържаше нотка на истерия, когато отбелязваше това.

— Това вече ни причинява неприятности, Верин, и ще ни причинява още повече, с разпространяването на приказките, и ще се разраства с тяхното разпространяване. Но нищо не мога да направя. Казаха ми, че тези хора са си отишли, дъще. Имаш ли някакви доказателства за противното?

— Ами, не, майко, обаче...

— Щом нямаш, нека да се заемем с изваждането на сребрушките от мрежата, преди да са започнали да пробиват дупки и в лодката ни.

Верин с неохота затвори бележника си и го затъкна в колана на гърба си.

— Както кажете, майко. Ако ми е позволено да попитам, как възнамерявате да постъпите с Нинив и другите две момичета?

Амирлин се поколеба.

— Преди да съм приключила с тях, ще съжалят, че не са могли да слязат по реката и да се продадат за стръв на риба. — Беше си чистата истина, но можеше да се схване по много начини. — Сега седни, ако обичаш, и ми разкажи всичко, ама всичко, което тези трите са казали или сторили, докато бяха с теб. Всичко.

ГЛАВА 13

НАКАЗАНИЯ

Прилегнала на тесния креват, Егвийн гледаше навъсено тръпнещите сенки, които единственият светилник хвърляше към тавана. Искаше ѝ се да може да състави някакъв план за действие или поне да отгатне какво я очаква. Нищо не се получаваше. Дори в сенките имаше повече подреденост, отколкото в мислите ѝ. Стаята беше малка и без прозорци, като всички квартири на новачките, квадратна и боядисана в бяло, със закачалки на една от стените за личните вещи, леглото до друга и малка лавичка на третата, където в други дни бе държала няколко книги, заети от библиотеката на Кулата. Умивалник и трикрако столче довършваше мебелировката. Дъските на пода бяха побелели от търкане. Беше изпълнявала тази задача на ръце и колене всеки ден, откакто бе заживяла тук, в добавка към останалите задължения по шетане и уроците. Новачките живееха просто, независимо дали бяха дъщери на ханджии, или щерки-наследници на Андор например.

Беше облякла отново простата бяла рокля на новачка — дори коланът и кесийката ѝ бяха бели. Но не изпитваше радост от това, че най-сетне се е отървала от омразното сиво. Стаичката ѝ до голяма степен се бе превърнала в затворническа килия. „Ами ако смятат просто да ме задържат тук, в тази стая, като в килия? Като с нашийник и...“

Хвърли поглед към вратата — знаеше, че тъмнокожата Посветена пази отвън — и се присви до бялата стена. Точно над дюшека имаше мъничка дупка — почти невидима, ако не знаеш къде да я потърсиш — изровена към съседната стена от новачки преди много години. Егвийн тихо зашепна:

— Елейн? — Отговор не последва. — Елейн? Спиш ли?

— Как мога да спя? — последва хрипливият шепот на Елейн през дупчицата. — Мислех си, че ще ни сполети някаква беда, но за това не бях помисляла. Егвийн, какво ли ще ни направят?

Егвийн нямаше отговор, а предположенията ѝ хич не бяха за казване на глас. Не искаше дори и да мисли за тях.

— Всъщност тъкмо си мислех, че може би сме героини, Елейн. Донесохме тук читав Рога на Валийр. Открихме, че Лиандрин е от Черната Аджа. — Тук гласът ѝ трепна. Айез Седай винаги бяха отричали съществуването на Черната Аджа. Аджа, служеща на Тъмния, и беше известно, че страшно се ядосват, ако някой дори допусне, че наистина съществува. „Но ние знаем, че е истина.“ — Би трябвало да сме героини, Елейн.

— „Би трябвало“ и „щяло“ мостове не вдигат — отвърна Елейн. — О, Светлина, ненавиждах това, когато майка ми го каза, но ето, че е истина. Верин каза, че в никой случай не трябва да проговаряме за Рога, нито за Лиандрин, пред никого освен пред Амирлинския трон. Но не смятам, че ще стане както си го мислехме. Не е честно. Такива неща претърпяхме. Ти претърпя толкова страшни неща. Просто не е честно.

— Верин каза. Моарейн каза. Вече знам защо хората казват, че Айез Седай са майстори кукловоди. Почти усещам конците, които дърпат ръцете и краката ми. Каквото и да направят, ще бъде това, което решат, че ще е добре за Бялата кула, а не каквото е добро и честно за нас.

— Но въпреки това все ощети се иска да станеш Айез Седай. Нали?

Егвийн се поколеба, но нямаше на света въпрос, на който би могла да отговори толкова категорично.

— Да. Все още искам. Това е единственият начин да се опазим. Но ще ти кажа следното: няма да позволя да бъда усмирена. — Тази мисъл за нея беше нова, произнесена в мига, в който я споходи, но тя си даде сметка, че няма никакво желание да си вземе думите обратно. „Да престана да докосвам Верния извор?“ Усещаше го, че е там, сиянието леко над рамото ѝ, едва доловимия блясък в крайчеца на полезрението ѝ. Тя се възпротиви на копнежа си да посегне към него. „Да престана да се изпълвам с Единствената сила, да престана да се чувствам по-жива от всякога? Няма!“ — Няма да се оставя без борба.

Отвъд стената последва дълга пауза.

— Как би могла да го спреш? Сега може и да си точно толкова силна, колкото която и да било от тях, но нито ти, нито аз все още не

знаем достатъчно, за да можем да спрем дори една Айез Седай да ни заслони от Извора, а тук те са десетки.

Егвийн се замисли. Най-накрая рече:

— Можех да избягам. Наистина този път можех просто да избягам.

— Щяха да тръгнат след нас, Егвийн. Сигурна съм, че щяха. Покажеш ли веднъж някаква способност, не те оставят, докато не научиш достатъчно, че да не се убиеш. Или просто да умреш от това.

— Вече не съм невежо момиче. Видяла съм нещо от света. Мога да се овардя от ръцете на Айез Седай, ако поискам. — Мъчеше се да убеди не по-малко себе си, отколкото Елейн. „Ами ако все още не знам достатъчно? Достатъчно за света и достатъчно за Силата? Ако преливането просто ме убие?“ Отказа се да мисли повече за това. „Колко много имам да уча още! Няма да им позволя да ме спрат.“

— Майка ми може да ни защити — каза Елейн. — Ако това, което каза Белия плащ, е вярно. Не бях си помисляла, че ще се надявам такова нещо да се окаже вярно. Но ако не е, майка по-скоро би заповядала да ни оковат и двете във вериги. Ще ме научиш ли как се живее на село?

Егвийн примигна към стената.

— Би ли дошла с мен? Ако се стигне дотам, искам да кажа? Отново последва дълга пауза и после плах шепот.

— Не искам да бъда усмирена, Егвийн. Няма да бъда. Няма! Вратата се отвори рязко — чак се удари в стената — и Егвийн се стресна. Чу отварянето на вратата и в другата стая. Фаолайн прекрачи усмихната, очите ѝ се спряха на дупчицата. Подобни дупчици свързваха повечето стаи на новачките — всяка жена, която е била новачка, знаеше за тях.

— Шепнем си с приятелката, а? — Къдрокосата Посветена го изрече с подозрителна топлота. — Какво пък, да чака човек сам присъдата си е доста мъчително. Добре ли си побъбрихте?

Егвийн отвори уста и пак я затвори. Можеше да отговаря на Айез Седай, беше казала Шериам. Но на никой друг. Само изгледа Посветената и зачака.

Фалшивото съчувствие се оттече от лицето на Фаолайн като вода от покрив.

— Стани. Амирлин няма да чака такива като тебе. Имаш късмет, че влязох навреме, за да те чуя. Марш!

От новачките се очакваше да се подчиняват на Посветените почти толкова бързо, колкото на Айез Седай, но Егвийн се изправи бавно и отдели толкова дълго време, колкото може да се осмели, за да оправи гънките на роклята си. Поклони се лекичко на Фаолайн и я дари с тънка усмивка. Навъсената физиономия на Посветената предизвика усмивката ѝ преди да се сети да я обуздае — нямаше смисъл да предизвиква прекалено Фаолайн. Изправи снага, стараяйки се да не покаже, че коленете ѝ треперят, и излезе от стаята пред Посветената.

Оградените галерии на квартирите на новачките се издигаха нагоре ред след ред в една куха колона и още толкова надолу, чак до залата на Съвета на новачките. Други жени не се мяркаха. Но дори и всички новачки в Кулата да бяха тук, пак щяха да запълнят едва една четвърт от стаите. Четирите закрачиха през празните галерии и после надолу по виещите се в спирали рампи в пълно мълчание. Никоя от тях нямаше да понесе гласовете им да подчертаят още повече царящата празнота.

Егвийн никога не беше се озовавала в частта на Кулата, където се намираха покоите на Амирлин. Коридорите тук бяха достатъчно широки, за да може лесно да премине цял фургон, и още по-високи. По стените висяха разноцветни тъкани във всевъзможни стилове и пана с цветни щампи: горски сцени, героични дела и сложни плетеници от шарки, някои толкова стари, че като че ли можеха да се разпаднат само от едно докосване. Обувките им екнеха върху подовите плочки с форма на диаманти, повтарящи цветовете на седемте Аджа.

Тук се мяркаха жени — по някоя и друга Айез Седай, носеща се величествено покрай тях, без изобщо да забелязва Посветените и новачките; пет-шест Посветени, забързани угрижено към чакащите ги задачи или занимания; групички слугини с подноси, с изтривалки или с ръце, отрупани с чаршафи и кърпи; няколко новачки, които притичваха плахо и още по-бързо от слугините.

Нинив и придружителката ѝ с тънката шия, Теодрин, се присъединиха към тях. Никоя не проговори. Сега Нинив бе облякла роклята си на Посветена — бяла със седем цветни ивици на подгъва, но коланът и кесийката си бяха нейните. Тя се усмихна бодро на

Егвийн и Елейн и ги прегърна. Егвийн изпита огромно облекчение, че вижда една приятелска физиономия, и отвърна на прегръдката ѝ, смътно усетила, че Нинив се държи с тях все едно че утешава малки дечица — но след като продължиха да крачат, Нинив отново започна да си дърпа нервно плитката.

Много малко мъже влизаха в тази част на Кулата и Егвийн видя само двама: Стражници, крачещи рамо до рамо по коридора, улисани в разговор: единият с меч на бедрото, другият — на гърба. Единият нисък и слаб, даже тънък, другият — колкото висок, толкова и широк, но и двамата се движеха със заплашителна грациозност. От преливащите се цветове на плащовете им на човек можеше да му се завие свят, части от тях като че ли от време на време изчезваха и се сливаха със стените. Тя забеляза, че Нинив поглежда към тях, и поклати глава. „Трябва да направи нещо за Лан. Стига изобщо някоя от нас да може да направи каквото и да било за когото и да е.“

Преддверието на кабинета на Амирлинския трон беше огромно като в кралски палат, въпреки че столовете, пръснати из помещението за чакащите аудиенция, бяха простовати. Очите на Егвийн се приковаха в Леане Седай. Пазителката бе наметнала тесния шарф на ранга си, син, за да показва, че е издигната от Синята Аджа, и лицето ѝ сякаш бе изсечено от мек кафеникав мрамор. Друг вътре нямаше.

— Да ви създадох някакви неприятности? — Стегнатият изговор на Пазителката не показваше и намек било на гняв, било на съчувствие.

— Не, Айез Седай — отвърнаха едновременно Теодрин и Посветената с бузи като ябълчици.

— Тази трябваше да я дърпам за врата, Айез Седай — заяви Фаолайн и посочи Егвийн. Посветената беше възмутена. — Мотае се, сякаш е забравила за дисциплината в Бялата кула.

— Да водиш — каза Леане — означава нито да буташ, нито да дърпаш. Иди при Маррис Седай, Фаолайн, и я помоли да ти разясни това, докато плевиш пътеките на Пролетната градина. — Тя даде знак на Фаолайн и другите две Посветени да напуснат и трите се поклониха почтително. Свела глава в поклон, Фаолайн изгледа яростно Егвийн.

Пазителката не обърна повече внимание на напускащите Посветени. Вместо това огледа изпитателно девойките, потупвайки с

показалец устните си. Очите на Нинив блестяха опасно и тя стискаше здраво плитката си.

Най-сетне Леане вдигна ръка към вратите на кабинета на Амирлин. На крачка от нея, върху тъмното дърво на двете крила, Великата змия хапеше опашката си.

— Влезте — изрече тя.

Нинив пристъпи решително и отвори едното крило. Това бе достатъчно, за да накара Егвийн да тръгне. Елейн здраво стисна ръката ѝ и тя стисна нейната още по-здраво. Леане ги последва и застана встрани, по средата между трите и масата в центъра на залата.

Амирлинския трон седеше зад масата и разглеждаше някакви свитъци. Не вдигна поглед към тях. Нинив понечи да отвори уста, но веднага я затвори под острия поглед на Пазителката. Трите стояха в редица пред масата на Амирлин и чакаха. Минаха дълги минути — сториха им се като часове — преди Амирлин да вдигне глава, но когато сините ѝ очи приковаха всяка от тях една по една, Егвийн съжали, че чакането не е продължило. Погледът на Амирлин беше като две ледени висулки, пробождащи сърцето ѝ. В стаята беше студено, но по врата ѝ потече струйка пот.

— Така! — рече най-после Амирлин. — Нашите бегълки се завърнаха.

— Не сме бягали, майко. — Нинив явно се напрягаше да запази самообладание, но гласът ѝ трепереше от чувства и гняв, помисли си Егвийн. — Лиандрин ни каза, че трябва да тръгнем с нея, и... — Трясъкът от ръката на Амирлин, ударила масата, я накара да млъкне.

— Не произнасяй името на Лиандрин тук, дете! — сръза я Амирлин. Леане наблюдаваше със сурово спокойствие.

— Майко, Лиандрин е от Черната Аджа — избухна Елейн.

— Това се знае, дете. Подозираше се поне и все едно, че се знаеше. Лиандрин напусна Кулата преди няколко месеца и дванадесет други... жени... я последваха. Никоя от тях не е видяна повече. Преди да напуснат, те са се опитали да нахлуят в склада, където се съхраняват ангреал и ша-ангреал, и са успели да проникнат в онзи, където държим по-малките тер-ангреал. Откраднали са много от тях, в това число няколко, за чието предназначение не знаем нищо.

Нинив изгледа Амирлин с ужас, а Егвийн внезапно потри длани, сякаш се бяха вледенили. Много пъти си беше представяла как ще се

върне и ще се изправи пред Лиандрин, за да я обвини в очите, и ще види как я осъждат на някакво наказание — макар да не можеше да си представи достатъчно сурово наказание за престъпленията на Айез Седай с кукленското лице. Дори си бе представяла как ще се върне и ще разбере, че Лиандрин е заминала — обикновено с ужас за нейното завръщане. Ако Лиандрин и другите — не искаше дори да повярва, че има и други — бяха откраднали тези реликви от Приказния век, никои не можеше да каже какво биха направили с тях. „Благодаря на Светлината, че не са успели да отмъкнат някой ша-ангреал“ — помисли си тя. Но и другото беше предостатъчно.

Ша-ангреал бяха като ангреал, позволяваха на Айез Седай да преливат повече от Силата, отколкото биха могли да постигнат безопасно без тяхната помощ, но бяха много по-мощни от ангреал, и редки. Виж, тер-ангреал бяха нещо по-различно. Съществуваша в по-големи количества от ангреал и ша-ангреал, по-скоро сами използваха Единствената сила, отколкото да помагат за нейното преливане, и никой не можеше да ги разбере напълно. Много от тях действаха само за някой, който прелива, нуждаейки се от самото преливане на Силата, докато други действаха сами от себе си. Докато всички ангреал и ша-ангреал, които Егвийн беше виждала, бяха малки, то тер-ангреал, изглежда, можеха да бъдат с всякакви размери. Всеки от тях явно бе направен с определено предназначение от онези Айез Седай отпреди три хиляди години, за да върши определено нещо, и оттогава много Айез Седай бяха измрели, докато разберат какво точно; или умираха, или умираше способността им да преливат. Имаше сестри от Кафявата Аджа, които бяха посветили целия си живот на проучването само един тер-ангреал.

Някои се използваха, макар и вероятно не по предназначението, за което бяха създадени. Здравата бяла пръчка, която Посветените държаха, докато полагаха Трите клетви, когато ги издигаха в ранг на Айез Седай, беше тер-ангреал и ги обвързваше с Клетвите така неумолимо, сякаш те се просмукваха в костите им. Друг тер-ангреал се използваше на последното изпитание, преди една новачка да стане Посветена. Имаше и други, в това число много, които никой не знаеше как да задейства, и още много други, които, изглежда, нямаша никакво практическо предназначение.

„Защо са отмъкнали неща, които никой не може да използва? — зачуди се Егвийн. — Или може би Черната Аджа знае?“ От тази възможност стомахът ѝ се сви. Това можеше да се окаже толкова лошо, колкото някой ша-ангреал да попадне в ръцете на Мраколюбец.

— Кражбата — продължи Амирлин с тон не по-малко студен от погледа и — бе най-малкото им престъпление. Същата нощ умряха три сестри и двама Стражници, седем, пазачи и девет от слугините ни. Убийства, извършени, за да скрият кражбата и бягството им. Това все още може и да не е доказателство, че са били от... Черната Аджа — думите изригнаха от устата ѝ, — но малцина са склонни да вярват, че не е това. Не и аз, ако трябва да бъда откровена. Когато във водата има рибешки глави и кръв, не е нужно да си видяла сребрушки, за да знаеш, че са били там.

— Тогава защо се държите с нас като с престъпници? — извика Нинив. — Ние бяхме измамени от една жена от... Черната Аджа. Това би трябвало да е достатъчно, за да оправдае всички наши прегрешения.

Амирлин се изсмя горчиво.

— Така ли си мислиш, дете? Вашето спасение може да се окаже единствено в това, че никоя друга в Кулата, освен Верин, Леане и аз не подозира, че сте имали нещо общо с Лиандрин. Ако това се бе разчуло, да не говорим за малкия показ, който сте си позволили пред Белите плащове — ако се бе разчуло, че сте излезли с Лиандрин. Съветът като нищо щеше да гласува за усмиряването и на трите ви, преди и дъх да си поемете.

— Това не е честно! — каза Нинив. Леане се размърда, но Нинив продължи: — Не е справедливо! Това е...

Амирлин се изправи. Нищо повече, но Нинив млъкна.

Егвийн реши, че ще е по-умно от нейна страна да замълчи. Винаги беше смятала, че Нинив е най-силната и волева личност от всички, които познаваше. Докато не се изправи пред жената с шарфа със седемте ивици. „Моля те, овладей се. Нинив. Ние сме просто деца — бебенца — пред своята майка, а тази Майка може да ни направи нещо много по-лошо, отколкото да ни набие.“

Стори ѝ се, че долови в думите на Амирлин някакъв изход, но не беше сигурна какъв.

— Майко, простете ми, че проговарям, но какво смятате да направите с нас?

— Какво смятам да направя с вас ли, дете? Смятам да накажа теб и Елейн затова, че сте напуснали Кулата без разрешение, и Нинив затова, че е напуснала града без разрешение. Първо, всяка от вас ще бъде привикана в кабинета на Шериам Седай, където съм се разпоредила да ви нашибат с пръчка, докато не съжалите, че нямате възглавничка, на която да седите следващата седмица. Това вече е обявено пред новачките и Посветените.

Егвийн примигна изненадано. Елейн нескрито изпъшка и промърмори нещо под нос. Нинив, изглежда, единствена го прие без потрес. Наказанието, било допълнителен труд или нещо друго, беше нещо между Наставничката на новачките и някоя, която биваше привиквана от нея. Обикновено това бяха новачки, но и Посветени, позволили си да прекратят някои граници. „Шериам винаги го пазеше в тайна — помисли си плахо Егвийн. — Не е възможно да го е казала на всички. Но по-добре това, отколкото да си затворничка. По-добре това, отколкото да си усмирена.“

— Обявяването е част от самото наказание, разбира се — продължи Амирлин, сякаш прочела мислите на Егвийн. — Разгласено е също така, че вие трите сте назначени в кухните да работите с чистачките до второ нареждане. Пуснах приказката, че това „второ нареждане“ може да почака чак до края на живота ви. Имате ли някакви възражения по тези неща?

— Не, майко — отвърна бързо Егвийн. Нинив мразеше търкането на готварските съдове дори повече от останалите. „Можеше да е и по-лошо. Нинив. О, Светлина, колко по-лошо можеше да бъде!“ Ноздрите на Нинив бяха настръхнали, но тя разтърси енергично глава.

— А ти, Елейн? — каза Амирлин. — Щерката-наследница на Андор е привикнала на много по-добро отношение.

— Аз искам да стана Айез Седай, майко — отвърна твърдо Елейн. Амирлин вдигна с два пръста лист хартия от масата и го огледа за миг. Когато вдигна глава, усмивката ѝ никак не беше приятни.

— Ако някоя от вас беше проявила достатъчно глупост, че да ми отговори другояче, щях да добавя нещо към сметката ви така, че да прокълнете майките си за деня, в който са позволили на бащите ви първата целувка. Да се оставите да ви измъкнат от Кулата като някакви

безмозъчни хлапачки! Дори едно невръстно бебе никога не би попаднало в такава клопка. Или ще ви науча да мислите преди да действате, или ще ви използвам за запълване на дупки в пукнатините на водните порти!

Егвийн заизрича наум безмълвни благодарности. Но кожата ѝ настръхна, когато Амирлин продължи:

— Сега за това, което възнамерявам да направя с вас. Изглежда, способността ви да преливате Единствената сила е нараснала забележително, откакто напуснахте Кулата. Научили сте твърде много. Включително и някои неща — добави тя рязко, — от които смятам да ви отуча!

Нинив изненада Егвийн с думите си:

— Знам, че направихме... някои неща... които не биваше да правим, майко. Уверявам ви, че ще положим всички усилия да живеем така, все едно че сме положили Трите клетви.

— Гледайте да го направите — изръмжа Амирлин. — Ако можех, бих поставила в ръцете ви Пръчката на Клетвите още тази нощ, но тъй като това е запазено за ритуала по издигане в ранг на Айез Седай, се налага да се доверя на благоразумието ви — ако имате такова, — за да се опазите живи и здрави. И тъй, ти, Егвийн, и ти, Елейн, ще бъдете издигнати в ранг на Посветени.

Елейн ахна, а Егвийн се вкочани от изумление.

— Благодаря ви, майко.

Леане се размърда — явно не беше довольна. Не беше изненадана — очевидно знаеше какво предстои, — но в никакъв случай не беше довольна.

— Недей да ми благодариш. Вашите способности са отишли твърде далече, за да останете новачки. Някои сигурно ще помислят, че не бива да получавате пръстена, не и след онова, което сте извършили, но като потънете до лакти в мазните гърнета, това сигурно ще потуши ропота. А в случай, че ти го приемаш за някакъв вид награда, запомни, че през първите няколко седмици като една от Посветените ще бъдеш задължена да отделяш вмирисаната риба от кошовете. Най-лошите ви дни като новачки ще ви се сторят като безметежен сън в сравнение с най-леките неща, които ви чакат като Посветени. Подозирам, че някои от сестрите, които ще ви обучават, ще направят упражненията ви дори

по-тежки, отколкото се полага. Но предполагам, че няма да се оплачете. Така ли е?

„Мога да се уча — помисли си Егвийн. — Ще мога да избирам сама насоките си на обучение. Мога да науча за сънищата, да се науча как да...“

Усмивката на Амирлин прекъсна мисълта ѝ. Тази усмивка казваше, че нищо от това, което сестрите могат да им причинят, няма да е по-лошо, отколкото се налага, стига да не ги убие. На лицето на Нинив се четеше смесица от дълбоко съчувствие и ужасяващи спомени за собствените ѝ първи няколко седмици като Посветена и това накара Егвийн да преглътне с мъка.

— Не, майко — отвърна тя едва-едва. Елейн отвърна същото с хриплив шепот.

— Значи се разбрахме. Майка ти никак не е доволна от изчезването ти, Елейн.

— Нима тя знае? — изписука Елейн.

Леане изсумтя, а Амирлин повдигна вежда.

— Трудно бих могла да го скрия от нея. Ти се размина с нея с по-малко от месец, което може би беше добре за теб. Не знам дали щеше да преживееш тази среща. Тя беше подивяла от гняв дотолкова, че можеше гребло да прегризе — гняв към теб, към мен и към цялата Бяла кула.

— Мога да си представя, майко — отвърна плахо Елейн.

— Не съм убедена, дете. Току-виж си сложила край на една традиция, която датира още отпреди Андор да е съществувал. Обичай, по-силен от повечето писани закони. Мургейз отказа да вземе Елайда. За първи път кралицата на Андор няма Айез Седай за съветничка. Настоя незабавно да те върнем в Кемлин, щом бъдеш намерена. Аз я убедих, че за теб ще е по-безопасно, ако бъдеш пообучена още малко. Беше готова да прекрати обучението и на двамата ти братя при Страшниците. Те обаче сами успяха да я убедят по някакъв начин. Как точно, не знам.

Елейн сигурно си представяше Мургейз, побесняла от гняв. Потръпна.

— Гавин ми е брат — промълви тя разсеяно. — Галад не е.

— Недей да се държиш като дете — отвърна ѝ Амирлин. — Това, че имате един и същ баща, прави Галад също твой брат, независимо

дали го харесваш, или не. Няма да позволя тези детинщини от теб, момиче. Някаква степен на глупост може да се изтърпи при една новачка, но при една Посветена тя е просто недопустима.

— Да, майко — отвърна глухо Елейн.

— Кралицата е оставила писмо за теб при Шериам. Като оставим настрана грубия ѝ език по отношение на теб, смятам, че възнамерява да те прибере у дома веднага, щом това се окаже безопасно за теб. Тя е уверена, че още няколко месеца ще са достатъчни, за да можеш да преливаш без опасност да се убиеш.

— Но аз искам да се уча, майко. — Гласът на Елейн възвърна желязната си твърдост. — Искам да бъда Айез Седай.

Този път усмивката на Амирлин беше още по-мрачна.

— Много е добре, че го искаш, дете, защото нямам никакво намерение да те връщам на Мургейз. У теб има заложби да станеш помощца от която и да е било Айез Седай през последните хиляда години, и аз няма да позволя да си отидеш оттук, докато не получиш шала и пръстена. Дори да се наложи да те смеля на кайма, за да го постигна. Няма да позволя да си отидеш. Ясно ли се изразих?

— Да, майко. — Елейн го изрече много притеснено и Егвийн напълно я разбираше. Хваната между Мургейз и Бялата кула като дрипа, дърпана от две кучета. Хваната между кралицата на Андор и Амирлинския трон. Ако някога Егвийн беше завиждала на Елейн заради богатството и трона, който един ден ще наследи, в този момент не изпита никаква завист.

Амирлин заяви енергично:

— Леане, отведи Елейн в кабинета на Шериам. Имам да кажа още няколко думи на тези двете. Думи, които никак няма да им се харесат.

Егвийн и Нинив се спогледаха стреснато. „Какво ли има да ни казва на нас, но не и на Елейн? Не ме интересува, щом няма да ме спре да се уча. Но защо не и Елейн?“

Елейн посрещна с горчива гримаса споменаването на кабинета на Наставничката на новачките, но щом Леане пристъпи към нея, се овладя.

— Както заповядате, майко — заяви тя официално и се наведе в изящен поклон. — Покорно съм ви предана. — И последва Леане през вратата с високо вдигната глава.

ГЛАВА 14

БОДЕЖЪТ НА ТРЪНИТЕ

Амирлинския трон не проговори веднага. Отиде до високите сводести прозорци и се загледа през терасата към градината долу, стиснала ръце зад гърба си. Най-сетне заговори, все така с гръб към тях.

— Най-лошите неща успях да ги прикрия, но за колко ли дълго? Слугите не знаят за откраднатите тер-ангреал и не свързват смъртните случаи с напускането на Лиандрин и другите. Това не беше никак лесно да се уреди при толкова клюки. Повярвах, че смъртите си дело на Мраколюбци. То така си и беше. Слуховете вече стигат и до града. Че в Кулата са проникнали Мраколюбци, че са извършили убийства. Това е невъзможно да се спре. Добре поне, че никой извън Кулата и малцина вътре знаят, че са били и Айез Седай. Мраколюбци в Бялата кула! Ха! Цял живот съм го отричала. Няма да ги допусна повече тук. С кука ще ги хвана, ще ги изкормя и ще ги овеса на слънце да се сушат.

Нинив погледна несигурно към Егвийн — Егвийн беше дважд по-несигурна и от нея — след което си пое дъх и отвори уста.

— Майко, ще има ли други наказания за нас? Освен това, на което вече ни осъдихте?

Амирлин ги погледна през рамо; очите и бяха потънали в сянка.

— Други наказания? Би могло и така да се нарече. Някой може би ще каже, че съм ви направила подарък, като съм ви издигнала. Но сега ще разберете наистина как бодат тръните на тази роза. — Тя закрачи енергично към стола си, седна и сякаш отново изгуби припряността си. Или я обзе несигурност.

Несигурност у Амирлин? Стомахът на Егвийн се сви. Амирлинския трон винаги беше уверена, винаги тържествено съсредоточена в средоточието на своя път. Амирлин беше самото олицетворение на духовна сила. Като я виждаше сега така разколебана — като момиче, което знае, че трябва да се хвърли във вира с главата надолу, но няма никаква представа нито колко е дълбок, нито дали

дъното му е тинесто, или скалист — като виждаше всичко това, Егвийн се вледени до мозъка на костите си. „Какво иска да каже с този истински бодж на тръните? О, Светлина, какво смята да прави с нас?“

Амирлин заопипва замислено една черна гравирана кутия на масата и погледът ѝ сякаш премина през нея.

— Въпросът е на кого мога да се доверя — промълви тя. — Най-малкото, би трябвало да вярвам на Леане и Шериам. Но смея ли? На Верин? — Раменете ѝ се разтърсиха в къс, безмълвен смях. — Та аз вече съм доверила на Верин повече дори от живота си, но докога ли ще продължи? На Моарейн? — За миг се умълча. — Винаги съм вярвала, че на Моарейн мога да се доверя.

Егвийн се присви притеснено. Колко ли знаеше Амирлин? Такова нещо не можеше да попита, не и Амирлинския трон. „Знаете ли, че един младеж от моето село, мъжът, за когото мисля, че ще се омъжа един ден, е Прероденият Дракон? Знаете ли, че две от вашите Айез Седай му помагат?“ Във всеки случай бе сигурна, че Амирлин не знае, че го е сънувала снощи, как бяга надалеч от Моарейн. Поне си мислеше, че е сигурна. Запази мълчание.

— Но за какво говорите? — настоя Нинив. Амирлин вдигна очи към нея и тя смекчи тона си. — Простете ми, майко, но ще бъдем ли наказани повече? Не разбирам тези ваши думи за доверието. Ако искате моето мнение, човек не може да се довери на Моарейн.

— Това е твоето мнение, така ли? — каза Амирлин. — Една година си прекарала извън селцето си и вече смяташ, че познаваш достатъчно от света, за да знаеш на коя Айез Седай можеш да се довериш и на коя не? Като младо моряче, едва научило се да вдига платно!

— Тя не си го мисли, майко — намеси се Егвийн, но много добре знаеше, че Нинив мисли точно това, което каза. Тя стрелна предупредително Нинив с очи. Нинив рязко дръпна плитката си, но не си отвори устата.

— Е, всъщност кой ли може да каже? — отрони Амирлин замислено. — Доверието е хлъзгаво нещо, като торба със змиорки, понякога. Работата е, че вие сте двете, с които трябва да работя, макар и да сте тънки тръстики.

Устните на Нинив се стиснаха, макар гласът ѝ да остана спокоен.

— Тънки тръстики ли, майко?

Амирлин продължи, все едно че не беше я чула.

— Лиандрин се опита да ви напъха в яза с главата надолу и най-вероятно е избягала, защото е разбрала, че се връщате и можете да ѝ свалите маската. Следователно трябва да повярвам, че вие не сте... от Черната Аджа. По-скоро бих яла люспи и вътрешности — измърмори тя, — но изглежда, че трябва да привикна с произнасянето на това име.

Егвийн зяпна слисана. „Черна Аджа? Ние? О, Светлина небесна!“ Но Нинив изджавка:

— Разбира се, че не сме! Как смеете да казвате такова нещо? Как смеете да го допускате?

— Ако се съмняваш в мен, дете, давай! — срязва я Амирлин. — Ти можеш и да имаш понякога силата на Айез Седай, но все още си на мили далече от Айез Седай. Е? Кажи, ако имаш да ми казваш още нещо. Обещавам ти, че ще те накарам да плачеш за прошка! „Тънка тръстика“ ли? Като тръстика ще те прекърша! Търпението ми се изчерпи.

Устните на Нинив се размърдаха безмълвно. Когато заговори, в гласа ѝ още се долавяше острота, но малко.

— Простете ми, майко. Но вие не би трябвало да... ние не сме... Ние не сме способни на такова нещо.

Амирлин отпусна гръб на облегалката на стола и я изглежда със свити устни.

— Значи, когато поискаш, можеш да си сдържаш нрава. Трябваше да го разбера. — Егвийн се зачуди колко ли от всичко това бе само изпитание; очите на Амирлин се бяха присвили, което можеше да означава, че търпението ѝ наистина се е изчерпало. — Жалко, че не мога да измисля начин да те издигна до шала, дъще. Верин твърди, че вече си силна колкото всяка друга жена в Кулата.

— Шалът! — ахна Нинив. — Айез Седай? Аз?

Амирлин направи лек жест, сякаш съжаляваше, че се е изпуснала.

— Няма смисъл да се съжалява за нещо, което е неосъществимо. Трудно бих могла да те издигна до пълноправна сестра и в същото време да те пратя да триеш гърнетата. А и Верин освен това казва, че все още не можеш да преливаш съзнателно, освен когато те е обзел гняв. Вече бях готова да те отрежа от Верния извор, само ако дадеше вид, че обгръщаш сайдар. Последните изпитания за шала изискват да

преливаш в състояние на пълно спокойствие, подложена на натиск. На изключителен натиск. Дори и аз не мога — а и не бих — пренебрегнала това изискване.

Нинив изглеждаше зашеметена. Гледаше Амирлин с широко отворена уста.

— Не разбирам, майко — каза след пауза Егвийн.

— Предполагам. Поне засега. Вие двете сте единствените в Кулата, за които съм сигурна, че не са от Черната Аджа. — Устните на Амирлин отново се изкривиха при последните думи. — Лиандрин и другите дванадесет си отидоха, но дали са си отишли всички? Или са оставили някои от своите, като камък в плитка вода, дето не го виждаш, докато не пробие дупка в лодката ти? Възможно е да не го разбере, докато не стане твърде късно, но няма да позволя на Лиандрин и другите да се измъкнат така, след това, което направиха. След кражбата и особено след убийствата. Никой не може да убива хората ми и да си отиде безнаказано. Няма да позволя тринадесет обучени Айез Седай да служат на Тъмния! Решена съм на всяка цена да ги хвана и да ги усмиря!

— Не разбирам какво общо има всичко това с нас — промълви бавно Нинив. Изглежда това, което си помисли, никак не ѝ харесва.

— Общото е следното, детето ми. Вие двете ще бъдете моите хрътки. Ще надушите дирята на Черната Аджа. Никой няма да го допусне от вас, не и от две полуобучени Посветени, които съм унизила публично.

— Това е лудост! — Очите на Нинив се бяха разширили, още преди Амирлин да стигне до „Черната Аджа“, кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от стискането на плитката. — Всички те са пълноправни Айез Седай. Егвийн все още не е издигната в ранг Посветена, а вие знаете, че не мога да прелея и толкова Сила, че свещ да запаля, освен когато съм разгневена. Не мога по собствена воля. Какъв шанс бихме имали?

Егвийн кимна. Езикът ѝ се беше лепнал на небцето. „Черната Аджа? По-скоро бих тръгнала на лов за мечка с гола тояга! Тя иска само да ни изплаши, да ни накаже повече по този начин!“ Ако Амирлин наистина се опитваше да направи това, справяше се много успешно.

Амирлин също кимна.

— Всяка дума, която казваш, е вярна. Но всяка от вас надминава Лиандрин в чистата сила, а тя е най-силната от тях. Все пак, те са обучени, докато вие не сте, а ти, Нинив, засега си ограничена. Но когато човек няма гребло, детето ми, всяка цепеница ще докара лодката до брега.

— Но аз ще ви бъда безполезна — измънка Егвийн. Гласът ѝ излезе почти като писък, но беше твърде изплашена, за да се засрами. „Тя наистина го мисли! О, Светлина, тя наистина си го мисли! Лиандрин ме предаде на Сеанчан, а сега тя иска да изловя тринадесет като нея?“ — Ученето ми, уроците, работата в кухните... Аная Седай със сигурност ще иска да разбере дали съм Съновница. Почти няма да ми остане време за сън и храна. Как мога да търся каквото и да било?

— Ще трябва да намериш време — отвърна ѝ Амирлин, отново спокойна и хладна, сякаш залавянето на Черната Аджа не беше с нищо по-трудно от метенето на пода. — Като една от Посветените, ще можеш да избираш темите и времето за своите занимания, в известни рамки. А и правилниците са малко по-леки при Посветените. Малко по-лесни. Те трябва да бъдат намерени, дете.

Егвийн погледна Нинив, но нейните думи бяха:

— Защо и Елейн няма да е с нас? Не е възможно да е затова, че е от Черната Аджа. Да не би защото е щерка-наследница на Андор?

— Пълна мрежа от първото хвърляне, дете. Бих я оставила да бъде една от вас, ако можех, но в момента Мургейз бездруго ми създава достатъчно грижи. Когато я начеша, ощавя и я вкарам в правия път, може би Елейн ще се присъедини към вас. Може би.

— Тогава оставете и Егвийн извън това — каза Нинив. — Та тя все още е почти дете. Аз ще се оправя с този ваш лов.

Егвийн понечи да отговори: „Аз съм жена!“, но Амирлин я изпревари.

— Не ги пускам за стръв, дете. И сто като вас да имах, пак нямаше да съм доволна, но вие сте само двете и ще трябва да се задоволя с вас.

— Нинив — каза Егвийн, — не те разбирам. Наистина ли искаш да го направиш?

— Не че искам — отвърна уморено Нинив. — Но бих предпочела аз да ги ловя, вместо да се чудя дали Айез Седай, която ме обучава, не е всъщност Мраколюбка. И каквото и да кроят, нямам

намерение да си седя кротко и да чакам, докато станат готови да го покажат.

Решението, до което стигна Егвийн, сви стомаха ѝ на топка.

— Тогава и аз ще го направя. Аз също не искам да седя кротко и да чакам. — Нинив отвори уста и Егвийн усети прилив на гняв след всички страхотии това бе някакво облекчение. — И не смей повече да казваш, че съм твърде млада. Аз поне мога да преливам, когато пожелаая. Повечето пъти. Вече не съм малко момиченце, Нинив.

Нинив стоеше сковано, дърпаше плитката си и не обелваше и дума. Най-сетне сковаността ѝ се изцеди.

— Не си, как да си? Казвах си, че вече си жена, но сама не можех да го повярвам. Момиче, аз... не, жено. Жено, аз само се надявам, че разбираш, че си влязла в казан и огънят под него скоро ще бъде запален.

— Знам. — Егвийн изпита гордост, че гласът ѝ почти не се разтрепера.

Амирлин се усмихна, сякаш довольна, но нещо в сините ѝ очи подсказа на Егвийн, че е знаела какви решения ще вземат. За миг отново усети кукловодските конци по ръцете и краката си.

— Верин... — Амирлин се поколеба, после промърмори сякаш на себе си: — Ако трябва да се доверя на някоя, може да бъде и тя. Тя вече знае толкова, колкото и аз, ако не и повече. — Гласът и укрепна. — Верин ще ви предаде всичко, което е известно за Лиандрин и другите, а също така и списъка на тер-ангреал, които са откраднали, и какво може да се прави с тях. Онези, за които знаем. Що се отнася до това дали все още има други от Черната Аджа в Кулата... Слушайте, следете и внимавайте с въпросите си. Бъдете като мишки. Ако имате дори някакво подозрение, донесете го на мен. Аз лично ще ви наглеждам. Това на никого няма да се стори странно, като се има предвид, за какво сте наказани. Можете да ми докладвате, когато дойда да ви проверя. И не забравяйте: те вече са убивали. Могат лесно да убият отново.

— Всичко това е много добре — каза Нинив. — Но ние все пак ще сме Посветени, а ще преследваме Айез Седай. Всяка пълноправна сестра може да ни каже да си гледаме работата или да ни накара да ѝ изперем прането и ние няма да имаме никакъв избор, освен да се подчиним. Има места, до които на Посветените не е разрешен достъп,

неща, които не ни е позволено да правим. Светлина, дори да сме сигурни, че някоя сестра е Черна Аджа, тя може да заповяда на пазачите да ни заключат в стаите ни и да ни държат там, и те ще го направят. Те със сигурност няма да приемат думите на една Посветена срещу една Айез Седай.

— В по-голямата част — каза Амирлин — ще трябва да действате в рамките на ограниченията за Посветените. Идеята е тъкмо никой да не ви заподозре. Но... — Тя отвори черната кутия на масата си, поколеба се и погледна двете жени, сякаш все още не беше сигурна дали иска да го направи, а после извади няколко дебели сгънати листа. Подреди ги внимателно, отново се поколеба, след което избра два. Останалите прибра в кутията, а двата даде на Егвийн и Нинив. — Пазете ги скрити. Те са само за в краен случай.

Егвийн разтвори сгънатия лист. Почеркът на него беше изряден, закръглен ѝ най-отдолу беше подпечатан с Белия пламък на Тар Валон.

Вършеното от преносителя е по моя заповед и от мое име. Подчини се и пази мълчание по моя команда.

Сюан Санче
Пазителка на Печатите
Пламък на Тар Валон
Амирлински трон

— С това мога да направя всичко — възкликна Нинив. — Да заповядам на пазачите да маршируват. Да командвам Стражниците. — Изсмя се късо. — Мога да накарам един Стражник да затанцува с това.

— Стига да не го разбере — съгласи се сухо Амирлин. — Ако нямат достатъчно убедителна причина, ще те накарам да съжалиш, че Лиандрин не те е хванала.

— Не мислех да правя такива неща — отвърна припряно Нинив. — Искях само да кажа, че това ни дава повече власт, отколкото съм си представляла.

— Може да ти потрябва всяко късче от този лист. Но запомни добре, дете. Един Мраколюбец няма да се трогне от него повече, отколкото един Бял плащ. Те по-скоро ще те убият само за това, че го притежаваш. Ако този документ е щит... Е, хартиените щитове са

халтави, а точно този може да те превърне в мишена, изрисувана върху него.

— Да, майко — отвърнаха двете едновременно.

Егвийн сгъна дебелия лист и го прибра в кесийката на колана си, решена да не посяга към него, освен ако не стане абсолютно наложително. „А как ще го разбере?“

— Ами Мат? — попита Нинив. — Той е много болен, майко, и не му остава много време.

— Ще ви уведомя — отвърна отсечено Амирлин.

— Но, майко...

— Ще ви уведомя! А сега си отивайте, деца, Надеждата на Кулата е във ваши ръце. Идете си в стаите и си отдъхнете малко. И не забравяйте, чакат ви Шериам и гърнетата.

ГЛАВА 15

СИВИЯТ

Егвийн и Нинив излязоха от кабинета на Амирлин и тръгнаха по пустите коридори. Рядко се мяркаше по някоя слугиня по меки пантофи, забързана да си свърши работата. Видеше ли някоя от тях, Егвийн изпитваше благодарност. Въпреки всички стенни пана и каменни гравюри коридорите изведнъж ѝ заприличаха на пещери. Опасни пещери.

Нинив крачеше напред, изпълнена с решимост, и отново подръпваше нервно плитката си. Егвийн се забърза да не изостане.

— Ако Черната Аджа все още е тук, Нинив, и ако те само заподозрат какво правим... Надявам се, че не го мислеше сериозно, като каза, че ще действаме все едно, че сме обвързани с Трите клетви. Не смятам да ги оставя да ме убият, ако мога да ги спра с преливане.

— Ако някои от тях все още са останали тук, Егвийн, ще разберат какво правим още щом ни видят. — Независимо от думите си, Нинив изглеждаше погълната от друга мисъл. — Или най-малкото ще ни сметнат за заплаха, а това е същото.

— Но как могат да разберат, че сме заплаха? Никой не може да бъде заплашен от този, с когото може да се разпорежда. Никой не може да бъде заплашен от една, която чисти гърнетата и върти шишовете три пъти на ден. Точно за това Амирлин ни праща да работим в кухните. Поне част от причината.

— Може би Амирлин не го е замислила добре — отвърна разсеяно Нинив. — А може и да е, но да е замислила за нас нещо различно от това, което твърди. Помисли, Егвийн. Лиандрин нямаше да се опита да ни отстрани от пътя си, освен ако не мислеше, че сме някаква заплаха за нея. Не мога да си въобразя как или с какво, но и не виждам как това би могло да се промени. Ако тук все още има от Черната Аджа, те ще гледат на нас по същия начин, независимо дали подозират какво вършим, или не.

Егвийн преглътна.

— Не бях си помисляла за това. О, Светлина, бих искала да съм невидима. Нинив, ако те все още ни преследват, бих рискували да ме усмирят, преди някоя Мраколюбка да ме убие, че току-виж и нещо по-лошо. И не мога да повярвам, че ти си готова да те хванат, каквото и да каза пред Амирлин.

— Каквото казах, го мислех. — За миг Нинив сякаш се измъкна от размисъла си. — Нито дума не излъгах, Егвийн. — Нинив продължи тихо, така че новачката едва можеше да я чуе. — Има и други начини да се защитим. Ако нямаше, Айез Седай щяха да загиват още щом напуснат Кулата. Ние просто трябва да разберем тези начини и да ги използваме.

— Аз вече знам няколко такива начина, както и ти.

— Те са опасни. — Егвийн отвори уста да възрази, че са опасни преди всичко за онзи, който посегне да я нападне, но Нинив заора още по-дълбоко: — Можеш да привикнеш твърде много към тях. Когато дадох воля на целия си гняв към онези Бели плащове... Почувствах се прекалено добре. Това е много опасно. — Тя потръпна и отново ускори крачка и на Егвийн се наложи да подтичва, за да се изравни с нея.

— Говориш точно като Шериам. Никога не си приказвала така. Досега си отхвърляла всяко ограничение, което са ти налагали. Защо искаш да приемаш тези ограничения точно сега, когато може да ни се наложи да ги пренебрегнем, ако искаме да останем живи?

— Ами ако това доведе до изхвърлянето ни от Кулата? Усмирени или не, каква ще ни е ползата? — Гласът на Нинив се сниши, сякаш говореше на себе си. — Мога да се справя. Трябва, ако искам да остана тук достатъчно дълго, за да се изуча, и трябва да се уча, ако искам да... — Тя изведнъж се усети, че говори на глас. Изгледа остро Егвийн и гласът ѝ стана рязък. — Остави ме да помисля. Моля те, замълчи малко и ме остави да помисля.

Егвийн стисна език зад зъбите си, но вътре в нея закипяха неизречени въпроси. Какви особени причини имаше Нинив, за да иска да научи повече от това, на което Бялата кула можеше да я научи? Какво точно искаше да направи? Защо го пазеше в тайна от нея? „Тайни. Откакто дойдохме в Кулата, се научихме да пазим твърде много тайни. Амирлин също пази тайни от нас. Светлина небесна, какво смята да прави тя с Мат?“

Нинив я придружи през целия път до квартирите на новачките, без да поглежда към отделенията за Посветените. Галериите все още бяха празни и те не срещнаха никого, докато се изкачваха по спиралните рампи.

Когато стигнаха до стаята ни Елейн. Нинив спря, почука и веднага отвори и надникна вътре. После остави бялата врата да се затръшне и закрачи към следващата стая, на Егвийн.

— Още я няма — каза тя. — Трябва да поговоря с вас двете.

Егвийн я хвана за рамото и рязко я дръпна да спре.

— Какво...

Нещо дръпна косата ѝ и ужили ухото ѝ. Пред лицето ѝ изфуча черно петно и се удари в стената, и в следващия миг Нинив я беше свалила на пода на галерията, зад перилото.

Проснала се с широко отворени очи, Егвийн се втренчи в онова, което лежеше върху каменната плоча, там, където беше паднала. Стрела от арбалет. Четири тъмни кичура от косата ѝ се бяха оплели в четирите тежки шипа, предназначени да пробиват броня. Тя посегна с разтреперана ръка и докосна мъничката драскотина на ухото си, от която капеше кръв. „Ако не бях спряла... Ако не бях...“ Острието щеше да пронизе главата ѝ и може би да убие и Нинив.

— Кръв и пепел! — ахна тя. — Кръв и проклета пепел!

— Дръж си езика — предупреди я Нинив, макар в сърцето си да бе напълно съгласна с нея. Лежеше по очи и надничаше през белите каменни балюстради, обърнати към отсрещната страна на галерията. Очите на Егвийн доловиха сиянието около нея. Беше прегърнала сайдар.

Егвийн също посегна да улови Единствената сила, но припряността и попречи. Припряността и образите, които продължиха да се натрапват сред празнотата, образи как главата ѝ се пръска като изгнила диня от стрелата, продължаваща пътя си към Нинив. Тя си пое дълбоко дъх и се опита отново, и този път розата се понесе сред самотата, отвори се за Верния извор и Силата я изпълни.

Изтъркули се по корем и надникна през перилата до Нинив.

— Виждаш ли нещо? Виждаш ли го? С мълния ще го прониза! — Усети как онова в нея набъбва, притиска я да го освободи. — Мъж е, нали? — Не можеше да си представи как един мъж ще влезе в

отделенията на новачките, но не беше възможно и да си представи жена, понесла арбалет из Кулата.

— Не знам. — Тиха ярост изпълваше гласа на Нинив. Нейният гняв беше най-опасен, когато му придадеше кротост. — Стори ми се, че видях... Да! Ето там! — Егвийн усети как Силата запулсира в другата жена и в следващия миг Нинив бързо се изправи и изтупа роклята си, сякаш нямаше за какво друго да се тревожи.

Егвийн я зяпна.

— Какво? Какво направи? Нинив?

— „От Петте сили — заговори Нинив с менторски тон, примесен с лека подигравка — Въздухът, наричан понякога Вятър, се смята от мнозина за най-незначителната. Това далеч не е вярно.“ — Тя се изсмя късо. — Казах ти, че има други начини да се защитим. Използвах Въздух, за да го задържа във въздуха. Ако е „той“: не можах да го видя много ясно. Един номер, който веднъж Амирлин ми показва, макар да се съмнявам, че е очаквала да разбере как става. Е, ти цял ден ли ще лежиш тук?

Егвийн се изправи и се забърза след нея около галерията. Скоро на завоя пред тях наистина се появи някакъв мъж, облечен в прости кафяви панталони и палто. Стоеше с извърнато лице, като замръзнал на пръстите на единия си крак, а другият висеше сгънат във въздуха, сякаш беше хванат в бяг. Мъжът, изглежда, се чувстваше така, все едно че бе нагазил в гъсто желе, въпреки че около него нямаше нищо освен втвърден въздух. Сега Егвийн също си спомни за фокуса на Амирлин, но не мислеше, че може да го възпроизведе. На Нинив й трябваше само да види нещо веднъж, за да го повтори. Когато изобщо успееше да прелее, разбира се.

Те се приближиха и слисана, Егвийн начаса прекъсна връзката си със Силата. От гърдите на мъжа стърчеше дръжка на кама. Смърт бе изпълнила полуотворените му очи. Нинив освободи невидимата клопка, в която го бе уловила, и мъжът се срина върху каменния под.

Изглеждаше най-обикновен човек, със среден ръст и средно телосложение, с толкова обикновени черти, че Егвийн не смяташе, че би го забелязала дори в група от трима души. Само го огледа за миг, преди да осъзнае, че нещо липсва. Нямаше арбалет.

Тя се сепна и се огледа свирепо.

— Трябва да има и още един, Нинив. Някой му е взел арбалета. И някой го е намушкарал. Може да е някъде наоколо, готов отново да стреля по нас.

— Успокой се — каза Нинив, но погледна напред и назад по галерията, подръпвайки нервно плитката си. — Просто се успокой и ще измислим как да... — Думите ѝ се прекъснаха от шума на стъпки по рампата, водеща към техния етаж.

Сърцето на Егвийн заблъска. Очите ѝ се приковаха в главата, показваща се по рампата, тя отчаяно понечи да докосне отново сайдар, но за това ѝ трябваше спокойствие, а ударите на сърцето ѝ разбиваха спокойствието.

Шериам Седай спря на площадката и се намръщи на това, което видя.

— Какво, в името на Светлината, е станало тук? — Забърза се, поне веднъж изоставила присъщото си хладнокръвие.

— Намерихме го тук — отвърна Нинив, когато Наставничката на новачките коленичи до трупа.

Шериам бързо постави ръка на гърдите на мъжа и я дръпна още по-бързо. После отново го докосна, задържайки Допира малко по-дълго.

— Мъртъв — измърмори тя. — Толкова мъртъв, колкото може да бъде, че и повече. — Изправи се, извади носна кърпа от ръкава си и изтри пръстите си. — Намерили сте го? Тук? Така?

Егвийн кимна, сигурна, че ако проговори, Шериам веднага ще долови лъжата в гласа ѝ.

— Да — отвърна твърдо Нинив.

Шериам поклати глава.

— Мъж — при това мъртъв мъж! — в отделенията на новачките е достатъчно скандално само по себе си, но това!...

— Какво го прави по-особен? — попита Нинив. — И как може да бъде повече от мъртъв?

Шериам си пое дъх и ги изгледа изпитателно.

— Той е от Бездушните. Сив. — Тя отново изтри пръстите си и очите ѝ се върнаха на лежащото тяло. Напълнени с грижа очи.

— Бездушните ли? — повтори Егвийн с трепет в гласа и в същото време Нинив възкликна: — Сив ли?

Шериам ги изгледа пронизително.

— Все още не сте учили за тях, но вие все едно в много отношения прекращавате програми и правилници. А и след като сте намерили това... — Тя махна с ръка към трупа. — Бездушните, Сивите, се отказват от душите си, за да служат на Тъмния като убийци. След този договор те повече не са истински живи. Не и съвсем мъртви, но не и живи. Сред Сивите има и жени. Малко, разбира се. Дори сред Мраколюбците едва шепа жени са достатъчно глупави, че да направят такава жертва. Човек може да гледа през тях и да не ги забележи, преди да е станало твърде късно. Още докато е крачел, той вече си е бил все едно мъртъв. Само очите ми казват, че това, което лежи тук, изобщо някога е живяло. — Тя отново ги изглежда продължително. — Никой Сив не е посмявал да влезе в Тар Валон от времената на Тролоксските войни.

— Какво ще направите? — попита я Егвийн. Веждите на Шериам се повдигнаха и тя побърза да добави: — Ако ми е позволено да попитам, Шериам Седай.

Айез Седай се поколеба.

— Предполагам, че ви е позволено, след като сте имали нещастieto да го намерите. Амирлинския трон трябва да реши, но предполагам, че след всичко, което се случи, тя ще иска по този случай да се запази по възможност пълно мълчание. Нямаме нужда от повече слухове. За този случай няма да говорите с никого, освен с мен или с Амирлин, ако тя заговори първа.

— Да, Айез Седай — отвърна трескаво Егвийн. Тонът на Нинив беше малко по-хладен.

Шериам, изглежда, прие покорството им като нещо подразбиращо се. С нищо не показва, че ги е чула. Цялото ѝ внимание вече бе насочено към мъртвия. Сивия. Бездушния.

— Няма как да се скрие фактът, че този човек е бил убит тук. — Сиянието на Единствената сила изведнъж я обкръжи и също така внезапно един удължен нисък купол покри тялото на пода, сивкав и толкова мътен, че трудно можеше да се види, че под него лежи тяло. — Но това ще попречи на всеки, който е разбрал естеството му, да го докосне. Трябва да се разпореда да го махнат преди да са се върнали новачките.

Скосените ѝ зелени очи ги изгледаха, сякаш току-що си беше спомнила за присъствието им.

— Вие двете, прибирайте се веднага. В своята стая, струва ми се, Нинив. Като се има предвид онова, което вече ви очаква, ако се разчуе, че сте замесени и в това, макар и малко... Вървете.

Егвийн се поклони и дръпна Нинив за ръкава, но Нинив каза:

— Вие защо се появихте тук, Шериам Седай?

Шериам се сепна, но мигом се навъси. Стиснала ръце на бедрата, тя изгледа Нинив с цялата властност на длъжността си.

— Нима Наставничката на новачките трябва да има някакво извинение, за да дойде в отделенията на новачките, Посветена? — попита тя тихо. — Да не би Посветените напоследък да разпитват Айез Седай? Амирлин е решила да направи нещо от вас, но независимо дали ще го постигне, или не, смятам най-малкото да ви науча на обноски. А сега, вървете си, преди да съм ви завлякла в кабинета си за още наказания, освен онези, за които Амирлинския трон вече се е разпоредила.

На Егвийн внезапно ѝ хрумна нещо.

— Простете ми, Шериам Седай — изрече тя бързо, — но трябва да прескоча да си взема наметалото. Студено ми е. — И се затича по галерията, преди Айез Седай да е успяла да ѝ отвърне.

Ако Шериам намереше стрелата от арбалет пред вратата на стаята ѝ, щяха да възникнат твърде много въпроси. Нямаше да могат повече да си дават вид, че само са намерили човека, че той няма никаква връзка с тях. Но когато стигна до стаята си, стрелата пред вратата беше изчезнала. Беше останало само откъртеното парче от камъка в стената.

Кожата на Егвийн настръхна. „Как е могъл някой да я вземе, без някоя от нас да го види... Друг Сив?“ Обгърна сайдар, без да се сети, и само сладкият прилив на Силата ѝ подсказа какво е направила. Въпреки това следващото ѝ действие беше едно от най-трудните в целия ѝ живот — да отвори вратата и да влезе и влезе в стаята си. Вътре нямаше никого. Въпреки това тя дръпна рязко бялото си наметало от закачалката и побягна навън, и не освободи сайдар, докато не измина половината разстояние до другите две жени.

Нещо бе станало между двете, докато нея я нямаше. Нинив се стараеше да си придаде кротост, но изглеждаше все едно, че има киселини в стомаха. Шериам беше стиснала юмруци до бедрата си и

пристъпваше раздразнено на място, а погледът, с който удостояваше Нинив, бе направо отровен.

— Простете, Шериам Седай — каза тя припряно и се поклони. — Това... намиране на труп... на Сив!... цялата се вледених. Може ли вече да си тръгнем?

Шериам кимна сдържано. Нинив едва и се поклони. Егвийн я сграбчи под мишница и я помъкна по галерията.

— Нови неприятности ли искаш да ни навлечеш? — скара ѝ се тя, когато се озоваха две нива по-долу, достатъчно далеч, та Шериам да не може да ги подслуша. — Какво още ѝ каза, та я предизвика толкова? Още въпроси си ѝ задала, нали? Надявам се поне, че си разбрала нещо, което си е заслужавало да я ядосаш толкова.

— Тя не би казала нищо — промърмори Нинив. — Трябва да задаваме въпроси, ако искаме да свършим работа, Егвийн. Трябва да рискуваме малко, иначе нищо няма да разберем.

Егвийн въздъхна.

— Добре, но бъди малко по-предпазлива. — Нинив обаче нямаше вид на жена, която смята да си улесни живота или да избягва рискове. Егвийн отново въздъхна. — Стрелата от арбалета я нямаше, Нинив. Изглежда, някой друг Сив я е прибрал.

— Значи ти за това... Светлина! — изръмжа Нинив и рязко дръпна плитката си.

След известно време Егвийн попита:

— Какво беше това, дето тя направи, за да покрие... тялото? — Не искаше да мисли за него като за Сив: това само ѝ напомняше, че наоколо има поне още един. В момента не ѝ се искаше да мисли за нищо.

— Въздух — отвърна Нинив. — Използва Въздуха. Хубав фокус и ми се струва, че се досещам как можем да го използваме.

Използването на Единствената сила се делеше на Пет сили: Земя, Въздух, Огън, Вода и Дух. Различни Таланти предполагаха различни комбинации на Петте сили.

— Не разбирам някои от комбинациите на Петте сили. Да вземем Лечителството. Разбирам защо е нужен Дух, и може би Въздух, но защо и Вода?

Нинив се извърна.

— Какво ми дърдориш? Да не би да забрави каква ни е грижата сега? — Тя се огледа. Бяха стигнали отделенията на Посветените, куп галерии под квартирите на новачките, обкръжаващи градина, а не вътрешен двор. По тях не се мяркаше никой, освен рядко по някоя Посветена, забързана по едно от другите нива, но тя въпреки това сниши глас. — Да не би да забрави за Черната Аджа?

— Мъча се да го забравя — отвърна ѝ яростно Егвийн. — За мъничко поне. Мъча се да забравя, че оставихме зад себе си мъртвец. Мъча се да забравя, че той едва не ме уби и че си има съдружник, който отново може да се опита да го направи. — Тя докосна ухото си. Капката кръв беше изсъхнала, но драскотината още я болеше. — Късмет имавме, че вече не сме мъртви и двете.

Лицето на Нинив се отпусна, но когато заговори, в тона ѝ се долавяше нещо от някогашната Премъдра на Емондово поле, изричаща слова, предназначени само да бъдат от полза за този, който ги слуша.

— Запомни онзи труп, Егвийн. Запомни, че той се опита да те убие. Нас да убие. Не забравяй за Черната Аджа. Помни ги непрекъснато. Защото забравиш ли ги само веднъж, в следващия миг може вече да си мъртва.

— Знам — въздъхна Егвийн. — Но не съм длъжна и да ми харесва.

— Забеляза ли какво не спомена Шериам?

— Не. Какво?

— Тя изобщо не се зачуди кой може да го е намушкал. Хайде. Моята стая е ето там и ще можеш да опънеш малко крака, докато си поговорим.

ГЛАВА 16

ТРИ ЛОВКИНИ

Стаята на Нинив се оказа значително по-просторна от тези на новачките. Тя разполагаше с истинско легло, а не с вграден в стената тесен нар, с две кресла с тапициран с кожа гръб вместо трикрако столче и с гардероб за дрехите си. Обзавеждането беше съвсем простовато, подходящо за къщата на средно преуспяващ фермер, но в сравнение с новачките Посветените живееха в истински лукс. Имаше дори малка черга, изтъкана на спирали в жълто, червена и синьо. И наред чергата стоеше Елейн.

Стоеше пред камината, скръстила ръце пред гърди и със зачервени очи, очевидно ядосана. В креслата пък бяха изпружили дългите си крака и ръце двама младежи. Единият, с тъмнозелен сюртук, разкопчан и показващ снежнобялата му риза, имаше сините очи и червеникаво-златистата коса на Елейн, а широко усмихнатото му лице ясно показваше, че ѝ е роден брат. Другият, на годините на Нинив, със сиво, закопчано догоре палто, беше строен, с тъмна коса и очи. Той се изправи, изпълнен със самоувереност и грация, щом Егвийн и Нинив влязоха в стаята. Беше, помисли си не за първи път Егвийн, най-елегантният мъж, когото бе виждала. Галад.

— Радвам се да ви видя пак — каза той и пое ръката ѝ. — Много се тревожех за вас. И двамата се тревожехме.

Пулсът ѝ се учести и тя дръпна ръката си, преди той да го е усетил и промърмори:

— Благодаря ти, Галад.

„Светлина, колко е красив.“ Каза си: „Престани да мислиш така.“ Не беше никак лесно. Улови се, че без да иска, е започнала да оправя гънките на роклята си и да съжалява, че той не я вижда облечена в коприна вместо в тази проста бяла вълнена тъкан. А защо не в някоя от онези домански дрехи, за които ѝ беше разказал Мат, онези, които стоели впити в тялото и изглеждали толкова тънки, че на човек му се струвало, че са прозрачни, въпреки, че не били. Веднага се изчерви и

отхвърли представата от главата си, прииска ѝ се той да не я гледа в лицето. С нищо не помогна това, че половината жени в Кулата, от чистачките до самите Айез Седай, го поглеждаха така, сякаш си мислеха едно и също. Не помагаше и това, че неговата усмивка сякаш бе предназначена само за нея. Всъщност усмивката му само влошаваше положението. „Светлина небесна, бих умряла, само ако заподозре какво съм си помислила.“

Златокосият младеж се наведе напред в креслото си.

— Въпросът е къде бяхте? Елейн отбягва въпросите ми, сякаш джобът и е пълен със смокини и не иска да ми даде дори една.

— Казах ти вече, Гавин — проговори твърдо Елейн. — Това не е ваша работа. Дойдох тук — обърна се тя към Нинив, — защото не исках да остана сама. Те ме видяха и тръгнаха след мен, Отговорът „не“ не ги задоволява.

— Нима? — промълви равнодушно Нинив.

— Но това е наша работа, сестро — каза Галад. — Твоята безопасност е наша работа, и още как. — Той погледна Егвийн и тя усети, че сърцето ѝ подскочи. — Безопасността на всички вас е твърде важна за мен. За двама ни.

— Не съм ти сестра — сопна се Елейн.

— Ако ви трябват спътници — заговори усмихнат Гавин на Елейн, — ние сме не по-лоши от всички други. И след като преживяхме какво ли не, само за да се озовем тук, мисля, че заслужаваме някакво обяснение къде сте били. Бих предпочел Галад да ме натупа през цялата тренировка, отколкото да застана пред майка още веднъж само за една минута. По-скоро бих приел Кулин да ми се ядоса. — Кулин беше Учителят по оръжия и държеше под много строга дисциплина младежите, дошли в Бялата кула било за да станат Стражници, било за да се научат от тях.

— Колкото и да отричаш връзката ни — изрече мрачно Галад към Елейн, — тя все пак съществува. И майка ни постави твоята сигурност в наши ръце.

Гавин направи гримаса.

— Тя ще ни съдере кожата, Елейн, ако те сполети нещо. Наложил се да ѝ говорим много бързо, за да не ни върне у дома със себе си. Никога не съм чувал кралица да изпрати на палача собствените си

синове, но майка, изглежда, е готова да направи изключение, ако не те върнем жива и здрава у дома.

— Убедена съм — отвърна Елейн, — че бързото ви говорене е било свързано само с мен. Изобщо не сте споменали, че сте тук, за да се учите със Стражниците.

Лицето на Гавин се изчерви.

— Твоята безопасност беше първата ни грижа. — Галад говореше така, сякаш бе убеден в това, и Егвийн не се съмняваше, че е така.

— Успяхме да убедим майка, че ако се върнеш тук, ще ти трябва някой, който да се грижи за теб.

— По-добре се грижете за себе си! — избухна Елейн, но Галад продължи спокойно:

— Бялата кула се е превърнала в опасно място. Тук имаше смъртни случаи — убийства — без никакво сериозно обяснение. Бяха убити дори няколко Айез Седай, въпреки че се опитаха да го премълчат. А чух и слухове за Черната Аджа, тук, в самата Кула. По нареждане на майка, когато за теб стане безопасно да напуснеш обучението си, ние трябва да те върнем в Кемлин.

Вместо отговор Елейн вдигна брадичка и се извърна. Гавин прокара ръка през косата си в безсилие.

— Светлина небесна, Нинив, та ние с Галад не сме никакви си злодеи. Единственото, което искаме, е да помогнем. Все едно щяхме да го направим, а при това майка ни заповяда, така че не можеш да ни кажеш просто ей така да се махнем.

— Заповедите на Мургейз нямат никаква сила в Тар Валон — изрече с равен тон Нинив. — Що се отнася до вашето предложение за помощ, ще го запомня. Щом ни потрѣбва някаква помощ, вие ще бъдете сред първите, които ще го разберат. А сега-засега, държа да напуснете. — Тя посочи вратата с недвусмислен жест, но младежът не ѝ обърна внимание.

— Всичко това е много добре, но майка иска да разбере, че Елейн се е завърнала. И защо е избягала, без да остави нито дума, и какво е правила през всичките тези месеци. Светлина, Елейн! Цялата Кула изпадна в паника. Майка едва не полудя от страх. Стори ми се, че едва ли не е готова да разкъса Кулата с голи ръце. — На лицето на Елейн се изписа гузност и Гавин реши да се възползва от

предимството си, притискайки я още повече. — Дължиш ни го, Елейн. Поне на мен ми го дължиш. Светлината да ме изгори, упорита си като муле. Нямаше те с месеци, а единственото, което знам, е, че си избягала, заблуждавайки Шериам. И единствената причина, която ми е известна досега, е, че си ревала и не си искала да останеш. — Възмутеният поглед на Елейн показва, че и да е спечелил предимство, набързо го е прахосал.

— Достатъчно — каза Нинив. Галад и Гавин отвориха уста и тя повиши тон. — Казах, достатъчно! — Изглежда ги свирепео, докато не се увери, че няма да се обадят, след което продължи. — Елейн не дължи на вас двамата нищо. След като е решила да не ви казва нищо, точка. А сега, това е моята стая, а не общо помещение в някой хан, и държа веднага да я напуснете.

— Но Елейн... — започна Гавин и в същото време се намеси Галад:

— Ние искахме само...

Нинив заговори достатъчно високо, за да ги заглуши:

— Съмнявам се, че сте поискали разрешение да влезете в покоите на Посветените. — Двата я зяпнаха изненадани. — Така си и мислех. Ще излезете от стаята ми, ще се махнете от очите ми преди да съм преброила до три, или ще напиша бележка до Учителя по оръжие за това. Ръцете на Кулин Гайдин са доста по-здрави от тези на Шериам Седай и можете да сте сигурни, че ще присъствам, за да видя как ги използва.

— Нинив, ти няма да... — почна притеснено Гавин, но Галад му даде знак да замълчи и пристъпи към Нинив.

Лицето ѝ остана сериозно, но тя несъзнателно посегна с ръка да оправи предницата на роклята си, когато младежът ѝ се усмихна. Егвийн изобщо не се изненада. Не мислеше, че може да срещне жена извън Червената Аджа, на която усмивката му да не повлияе.

— Моля за извинение, Нинив, затова, че се натрапихме неканени — изрече той спокойно. — Ще си отидем, разбира се. Но запомнете, че сме тук, ако ви потрябваме. И каквото и да ви е накарало да избягате, можем и за него да ви помогнем.

Нинив отвърна на усмивката му с усмивка и каза само:

— Едно...

Галад примигна и усмивката му угасна. Той се обърна към Гавин се изправи и тръгна към вратата.

— Егвийн — каза Галад, — ти поне знаеш, че можеш да ме извикаш по всяко време, за каквото и да е. Надявам се, че го знаеш.

— Две... — каза Нинив.

Галад я погледна раздразнено.

— Ще поговорим пак — каза той на Егвийн, поклони се, усмихна се за последно и без да бърза, направи крачка към вратата.

— Тррррр... — Гавин изхвърча през вратата и дори елегантната походка на Галад се усили забележително — ... рии. — Нинив свърши и вратата се затръшна зад тях.

Елейн плесна доволно с ръце.

— О, добре го направи! Много добре. Аз дори не знаех, че на мъжете е забранено да влизат и в отделенията на Посветените.

— Не е — отвърна сухо Нинив, — но тези тъпаци също не го знаеха. — Елейн отново плесна с ръце и се засмя. — Щях да ги оставя да си излязат спокойно — добави Нинив, — ако Галад не бе решил да ми разиграва това представление и да се мотае. Лицето ни този младеж е твърде красиво и може да му навлече неприятности. — Егвийн едва не се разсмя — Галад беше само година по-млад от Нинив, ако имаше и толкова, а и Нинив как само оправяше полата си...

— Галад! — изсумтя Елейн. — О, той пак ще ни досажда и не знам дали следващия път номерът ти ще мине. Той винаги прави това, което смята за редно, независимо кого може да нарани, дори себе си.

— Тогава ще измисля нещо друго — каза Нинив. — Не можем да позволим да надничат зад раменете ни през цялото време. Елейн, ако искаш, мога да ти приготвя отвара да се успокоиш.

Елейн поклати глава и се изтегна на кревата.

— Ако Шериам разбере, нас двете несъмнено ще ни очаква още едно посещение в кабинета ѝ. Ама ти почти нищо не каза. Егвийн! Котка ли ти изяде езика? — Лицето ѝ помръкна. — Или може би Галад?

Егвийн неволно се изчерви.

— Просто предпочетох да не споря с тях — каза тя толкова възмутено, колкото можа.

— Разбира се — отвърна раздразнено Елейн. — Ще призная, че Галад е привлекателен. Но знай, че е ужасен. Той винаги приви тона,

което е редно, така, както той поне смята. Знам, че на думи може да не изглежда, ужасно, но е така. Той никога не си е позволявал да не се подчини на майка, дори и за най-малката дреболия, доколкото знам. Никога няма да излъже, дори и малко. Никога няма да наруши някое правило. Когато те притисне затова, че ти си извършил нарушение, дори не изпитва злоба — просто му е мъчно, че не можеш да спазваш неговите стандарти, или нещо такова — но това с нищо не променя факта, че ще те притисне.

— Това звучи... неприятно — каза предпазливо Егвийн. — Но не и чак ужасно. Не мога да си представя Галад да извърши нещо ужасно.

Елейн поклати глава, сякаш не можеше да повярва, че Егвийн не е в състояние да разбере нещо, което на нея и е така ясно.

— Ако искаш да обърнеш внимание на някого, опитай с Гавин. Той е достатъчно приятен — в повечето случаи — и си пада по теб.

— Гавин! Та той изобщо не ме поглежда.

— Разбира се, че не, глупачка такава, както си зяпнала в Галад, сякаш очите ще ти изтекат. — Егвийн усети, че бузите и парят, но се боеше, че е вярно. — Галад спаси живота на Гавин като малък — продължи Елейн. — Гавин никога няма да признае, че го интересува жена, от която и Галад се интересува, но съм го чувала да говори за теб и го знам. Той нищо не може да скрие от мен.

— Приятно ми е да го науча — каза Егвийн и отвърна на усмивката на Елейн. — Може би един ден ще го накарам сам да ми каже това, което ти ми казваш.

— Нали знаеш, можеш да избереш Зелената Аджа. Зелените сестри понякога се омъжват. Гавин наистина е хлътнал по теб и ти ще му подхождаш. Бих искала да си ми сестра.

— Вие двете ще свършите ли най-сетне с момичешките си глупости? — сръза ги Нинив. — Имаме по-важни работи на обсъждане.

— Да — каза Елейн. — Например какво имаше да ви казва Амирлин, след като напуснах?

— Не бих искала да говоря за това — отвърна притеснена Егвийн. Не искаше да лъже Елейн. — Нищо приятно не ни каза.

Елейн изсумтя недоверчиво.

— Повечето смятат, че се оправям по-лесно от останалите, защото съм щерката-наследница на Андор. Истината е, че ако не друго,

на мен ми е по-трудно тъкмо защото съм щерката-наследница. Нито една от двете не е преживяла нещо, което аз да не съм, и ако Амирлин ви е нахокала, мен ще ме нахока дважд по-сурово. Е, какво все пак ви каза?

— Трябва да го запазиш само между нас трите — каза Нинив. — Черната Аджа...

— Нинив! — възкликна Егвийн. — Амирлин каза, че Елейн трябва да остане извън това.

— Черната Аджа! — почти извика Елейн и се изправи на леглото. — Не можете да ме оставите извън това, след като ми казахте толкова. Не можете!

— Не съм си и помисляла — увери я Нинив. Егвийн я погледна удивена. — Егвийн, Лиандрин видя заплахата в теб и мен. Теб и мен за малко щяха да ни убият...

— За малко да ви убият? — прошепна Елейн.

— ... може би защото все още ни смятат за заплахата, или защото останахме насаме с Амирлин, или дори заради това, което тя ни каза. Имаме нужда от някоя, за която не знаят, а ако това не е известно и на Амирлин, толкова по-добре. Не съм сигурна дали можем да се доверим на Амирлин повече, отколкото на Черната Аджа. Тя смята да ни използва за собствените си цели. Аз пък смятам да ѝ попреча да злоупотреби с нас. Разбра ли ме?

Егвийн неохотно кимна и каза:

— Ще бъде опасно, Елейн, опасно като всичко онова, което преживяхме във Фалме. Може би повече. Не е необходимо и ти да се включваш.

— Знам — отвърна тихо Елейн. — Когато Андор тръгва на война, Първият принц на мечата предвожда армията, но кралицата също тръгва с тях. Преди седемстотин години, в битката при Куалин Ден, андорците били надвити, когато кралица Модрелайн се понесла с коня си напред, сама и без оръжие, развявайки знамето на Лъва сред пълчищата на тайренската армия. Андорците се втурнали в атака, за да я спасят, и така спечелили сражението. Такава смелост се очаква от кралицата на Андор. Ако не съм се научила все още да държа юздите на страха си, трябва да го сторя, преди да заема мястото на майка си на Лъвския трон. — Изведнъж сериозният ѝ тон премина в кикот. —

Освен това мислите ли, че ще пропусна едно приключение само за да търкам гърнета?

— Това и бездруго ще го правиш отвърна й Нинив. — И се надявам всички да повярват, че е единственото, което правиш. А сега слушай внимателно...

Елейн я заслуша и устата ѝ постепенно зяпна, докато Нинив ѝ описваше какво им беше казала Амирлинския трон, задачата, която им беше възложила, и опита да посегнат на живота им. Потръпна при сцената със Сивия и после прочете документа, който Амирлин беше дала на Нинив с почуда, като измърмори:

— Де да можех да имам един такъв, когато се изправя пред майка следващия път!

А когато Нинив свърши, на лицето ѝ се бе изписало възмущение.

— Ама това е все едно да ти кажат да се качиш в планините и да намериш лъвове, само дето не знаеш дали там има лъвове, а ако има, те може да те дебнат и при това може да са се маскирали като храсти. О, и ако намериш някакви лъвове, постарай се да не те изядат, преди да си ни казала къде са!

— Ако те е страх — каза Нинив, — все още можеш да останеш настрана. — Включиш ли се, ще бъде твърде късно да се откажеш.

Елейн отметна глава.

— Разбира се, че ме е страх. Не съм глупачка. Но не чак толкова, че да престана преди да съм започнала.

— Има и още нещо — добави Нинив. — Боя се, че Амирлин се кани да остави Мат да умре.

— Но една Айез Седай е длъжна да Излекува всеки, който помоли за това. — Щерката-наследница, изглежда, беше обладана от смесица от възмущение и неверие. — Защо ще остави Мат да загине? Не мога да го повярвам! Невъзможно е!

— Нито пък аз! — ахна Егвийн. „Как може да си помисли такова нещо? Амирлин не би могла да го остави да умре!“ — През целия път дотук Верин твърдеше, че Амирлин ще се погрижи да бъде Излекуван.

Нинив поклати глава.

— Верин твърдеше, че Амирлин щяла „да се погрижи за него“. Това не е едно и също. А Амирлин избегна да ми каже „да“ или „не“, когато я попитах. Може би все още не е решила.

— Но защо? — попита Егвийн.

— Защото Бялата кула прави, каквото прави, за собствените си цели. Дали ще помогнат на Мат да оживее, или ще го оставят да умре, зависи от това кое е по-изгодно за техните цели. Нито една от Трите клетви не казва, че са длъжни да го Излекуват. Мат е само инструмент в очите на Амирлин. Както и ние. Тя ще ни използва в лова на Черната Аджа, но когато на човек му се счупи някои инструмент така, че да не може да се поправи, той не го оплаква. Просто го заменя с друг. И двете трябва да разберете това.

— Какво да направим за него? — попита Егвийн. — Какво можем да направим?

Нинив пристъпи до гардероба си и измъкна торба с билки.

— С моите лекове — и с малко късмет — може би ще успея да го Изцера сама.

— Верин не можа — каза Елейн. — Моарейн и Верин заедно не можаха, а при това Моарейн разполагаше с ангреал. Нинив, ако привлечеш прекалено много от Силата, можеш да се изгориш на пепел. Или сама да се усмириш, ако извадиш късмет. Ако това може да се нарече късмет.

Нинив сви рамене.

— Те непрекъснато ми казват, че имам потенциал да се превърна в най-могъщата Айез Седай от хиляда години насам. Може би е време да разбера дали са прави. — И подръпна плитката си.

Беше очевидно, че въпреки цялата си смелост Нинив се бои. „Но няма да позволи Мат да умре, дори това да означава риск за собствения ѝ живот.“

— Те непрекъснато твърдят, че и трите сме много могъщи... или че скоро ще станем. Може би, ако се опитаме заедно, ще разделим потока помежду си — каза Егвийн.

— Никога не сме се опитвали да го правим заедно — отвърна бавно Нинив. — Не съм сигурна дали знам как да обединим способностите си. Такъв опит може да се окаже почти толкова опасен, колкото да привлечем прекалено много от Силата.

— О, ако ще го правим — каза Елейн и скочи от леглото, — давайте просто да го направим, Колкото повече го обсъждаме, толкова повече се плаша. Мат е в гостните. Не знам точно в коя, но Шериам поне това каза.

Сякаш да постави точка на думите ѝ, вратата рязко се разтвори и вътре влезе една Айез Седай, сякаш това беше собствената ѝ стая, а те — досадни натрапнички.

Егвийн направи дълбок поклон, за да скрие слисването си.

ГЛАВА 17

ЧЕРВЕНАТА СЕСТРА

Елайда беше по-скоро чаровна, отколкото красива, а строгото ѝ лице придаваше зрялост на лишените ѝ от възраст айезседайски черти. Не изглеждаше стара, въпреки че Егвийн не можеше да си я представи като млада. Освен при по-официални поводи, малко Айез Седай носеха извезания на лозници шал с голямата сълза на Пламъка на Тар Валон на гърба, но Елайда си го носеше и дългите червени ресни оповестяваха нейната Аджа. Червени ивици прорязваха и роклята ѝ в кремав цвят, под чиито дълги поли се показваха червени пантофи. Тъмните ѝ очи ги гледаха така, както птица гледа червеи.

— Значи всички сте заедно. Странно, това никак не ме изненадва. — Изобщо не се стараеше да прикрие излъчването си; беше жена, надарена с могъщество и готова да го приложи, ако сметне за необходимо. Жена, знаеща повече от тези, на които говори. Все едно дали говореше на кралица, или на новачка.

— Простете, Айез Седай — каза Нинив, снишавайки се в нов поклон. — Но тъкмо се канех да излизам. Имам много да наваксам с моите занимания. Ако ме извините...

— Заниманията ти могат да почака — каза Елайда. — В края на краищата, вече чакаха достатъчно дълго. — Тя дръпна платнената торба от ръцете на Нинив и бързо я развърза, но след като надникна вътре, я хвърли на пода. — Билки. Ти вече не си селска Премъдра, дете. Опитите да се държиш за миналото само ще те забавят.

— Елайда Седай — каза Елейн. — Аз...

— Замълчи, новачке. — Гласът на Елайда беше хладен и мек като коприна, увила стоманено острие. — Ти може да си скъсала връзката между Тар Валон и Кемлин, която трае от три хиляди години. Ще говориш само тогава, когато те питат. — Очите на Елейн заоглеждаха пода под краката ѝ. На бузите ѝ избиха петна. От гняв или от чувство за вина? Егвийн не беше сигурна.

Без да им обръща внимание, Елайда се разположи в едното кресло и грижливо оправи полите си. Не даде никакъв знак на останалите да седнат. Лицето на Нинив се изопна и тя пак започна нервно да дърпа плитката си. Егвийн се надяваше, че ще успее да задържи буйния си нрав достатъчно, че да не седне на другото кресло без разрешение.

Елайда ги гледа известно време мълчаливо, с неразгадаем израз. Най-сетне продума:

— Разбрахте ли, че тук, между нас, има Черна Аджа?

Егвийн погледна Нинив и Елейн изненадана.

— Казаха ни — отвърна предпазливо Нинив. — Елайда Седай — добави тя след малка пауза.

Елайда повдигна вежда.

— Да. Предполагах, че го знаете. — Егвийн се сепна от тона ѝ, съдържащ нещо много повече от самите думи, а Нинив отвори сърдито уста, но леденият поглед на Айез Седай ги усмири. — Вие двете — продължи Елайда безгрижно — изчезвате, отвеждайки със себе си щерката-наследница на Андор — момичето, което би могло един ден да стане кралица на Андор — изчезвате без разрешение, без нито дума, без следа.

— Никой не ме е отвеждал — каза Елейн към пода — Тръгнах по своя воля.

— Ти ще ми се подчиниш ли, дете? — Сияние обкръжи Елайда. Свирепият ѝ поглед се прикова в Елейн. — Или трябва да те науча, тук и веднага?

Елейн вдигна глава и този път това, което беше на лицето ѝ, не можеше да се сбърка. Гняв. Устоя на пронизващия поглед на Елайда.

Пръстите на Егвийн се забиха в дланите ѝ. Това, което ставаше, беше влудяващо. Тя самата, или Елейн, да не говорим за Нинив, можеха да унищожат Елайда както си седеше. Стига да успееш да я изненадат — в края на краищата, тя беше напълно обучена. „Но ако го направим и не започнем това, което ни е възложено, ще погубим всичко. Недей да го погубваш точно сега, Елейн.“

Главата на Елейн клюмна.

— Простете ми, Елайда Седай — изломоти тя. — Аз се... самозабравих.

Сиянието угасна и Елайда силно изсумтя.

— На лоши привички си се научила, където и да е станало това. Не можеш да си позволиш лоши привички, дете. Ти ще бъдеш първата кралица на Андор, която ще е и Айез Седай. Първата кралица Айез Седай от повече от хиляда години. Ще бъдеш една от най-силните от нас след Разрушението на света, може би достатъчно силна, за да станеш първата владетелка след Разрушението, която да се осмели открито да заяви пред света, че е Айез Седай. Не рискувай всичко това, дете, защото все още можеш да го изгубиш. Твърде много време отделих, за да видя това. Разбра ли ме?

— Мисля че да, Елайда Седай — отвърна Елейн. Но прозвуча така, все едно че нищо не разбираше.

Елайда изостави темата.

— Вероятно си изправена пред голяма опасност. И трите впрочем. Изчезвате и се връщате, а междувременно Лиандрин и нейните... спътници ни напускат. Несъмнено ще последват съпоставки. Сигурни сме, че Лиандрин и онези, които са я последвали, са Мраколюбци. Черна Аджа. Не бих позволила същото обвинение да легне на плещите на Елейн, и за да я защита, изглежда, ще трябва да защита и трите ви. Кажете ми защо избягахте и какво правихте през тези месеци, и ще видя какво мога да направя за вас. — Очите ѝ се приковаха в Егвийн.

Умът на Егвийн се запрепъва, търсейки отговор, който Айез Седай би могла да приеме. Твърдеше се, че Елайда може да долавя лъжата.

— Беше... беше заради Мат. Той е много болен. — Мъчеше се да подбира думите си грижливо, за да не казва нищо невярно, и в същото време да създаде впечатление твърде далечно от истината. „Айез Седай го правят непрекъснато.“ — Отидохме при... Върнахме го тук за Лечителство. Ако не бяхме, щеше да умре. Самата Амирлин ще му Лечителства. — „Надявам се.“ Принуди се да продължи, издържайки на суровия поглед на Червената Айез Седай, старейки се да не пристъпва гузно от крак на крак. От лицето на Елайда нямаше начин да се разбере дали е повярвала и на една нейна думичка.

— Достатъчно, Егвийн — каза Нинив. Пронизващият поглед на Елайда се прикова в нея, но тя с нищо не показва, че това ѝ е подействало. Срещна очите на Айез Седай, без да мигне. — Простете, че се намесих, Елайда Седай — продължи тя спокойно, — но

Амирлинския трон каза, че нашите опущения трябва да останат зад гърба ни и да бъдат забравени. Амирлин каза, че всичко това все едно не се е случило.

— Така ли ви каза? — Все още нищо в гласа или изражението на Елайда не издаваше дали им вярва, или не. — Интересно. Едва ли ще може да се забрави, след като наказанието ви беше обявено публично. Което, впрочем, е безпрецедентно. Публично са били обявявани само усмиряванията. Сега разбирам защо сте толкова нетърпеливи да го забравите. Разбрах, че ще бъдеш издигната в ранг на Посветена, Елейн. И ти, Егвийн. Това едва ли може да се нарече наказание.

Елейн хвърли крадешком поглед към Айез Седай, сякаш искаше разрешение да говори.

— Майката каза, че сме готови. — В гласа ѝ се долови нотка на предизвикателство. — Научила съм се, Елайда Седай, и съм пораснала. В противен случай тя нямаше да пожелае да ме издигне.

— Научила — повтори замислено Елайда. — И пораснала. Какво пък, може би. — В тона ѝ нямаше и намек дали смята това за нещо добро. Погледът ѝ се премести опипващ на Егвийн и Нинив. — Значи върнахте се с този Мат, младежа от вашето село. Имаше още един младеж от вашето село. Ранд ал-Тор.

Сякаш някаква ледена ръка изведнъж стисна стомаха на Егвийн.

— Надявам се, че е добре — произнесе равно Нинив, но ръката и се сви в юмрук около плитката. — От много време не сме го виждали.

— Интересен младеж. — Елайда ги гледаше изпитателно. — Само веднъж съм го срещала, но ми се стори... твърде интересен. Убедена съм, че е тавирен. Да. Отговорите на много въпроси могат да се крият у него. Това ваше Емондово поле трябва да е доста необичайно място, след като е родило вас двете. И Ранд ал-Тор.

— Най-обикновено село — отвърна Нинив. — Като всяко друго.

— Да. Разбира се. — Елайда се усмихна и от бързо кривналите и се устни стомахът на Егвийн се сви. — Разкажете ми за него. Амирлин не ви е заповядала и за него да мълчите, нали?

Нинив дръпна плитката си. Елейн заоглежда килимчето на пода, сякаш в него се криеше нещо много важно, докато Егвийн зарови отчаяно в ума си за отговор. „Казват, че тя може да чува, когато някой лъже. О, Светлина, ако наистина го може...“ Паузата се удължи неестествено, докато Нинив най-сетне не отвори уста.

В този миг вратата отново се отвори. Шериам огледа стаята с нескрито изумление.

— Добре е, че те виждам тук, Елейн. Трябвате ми и трите. Не очаквах да те намеря тук, Елайда.

Елайда стана и заоправя шала си.

— Всички сме любопитни за тези момичета. Защо избягаха. Какви приключения са преживели. Те твърдят, че Майката им е наредила да не говорят за това.

— Точно така — отвърна Шериам. — Ще бъдат наказани и с това ще се приключи. Винаги съм смятала, че наказанието заличава прегрешението, което го е изискало.

Двете Айез Седай се гледаха с безизразни лица. Накрая Елайда каза:

— Разбира се. Може би ще си поговоря с тях друг път. За други неща. — На Егвийн ѝ се стори, че в погледа ѝ има предупреждение. След което тя се изниза на една страна покрай Шериам.

Наставничката на новачките я гледа, докато не се скри от погледа им надолу по спиралната галерия. Лицето ѝ беше все така невъзмутимо.

Егвийн въздъхна тежко и чу ехото от устата на Нинив и Елейн.

— Тя ме заплаши — промълви невярващо Елейн. — Заплаши ме с усмиряване, ако не престана да проявявам... воля?

— Не си я разбрала добре — каза ѝ Шериам. — Ако проявата на воля е грях, заслужаващ усмиряване, то списъкът на усмирените щеше да съдържа много повече имена, отколкото би могла да запомниш. Твърде малко покорни жени са се сдобивали някога с пръстена и шала. Кое не означава, разбира се, че не си длъжна да се научиш да се държиш покорно, когато се налага.

— Да, Шериам Седай — отвърнаха хорово и трите и Шериам се усмихна.

— Видяхте ли? Поне можете да се направите на покорни. И ще имате твърде много възможност да го тренирате преди отново да си възвърнете благосклонността на Амирлин. Както и моята. Имайте предвид, че с моята ще ви е по-трудно.

— Да, Шериам Седай — отвърна Егвийн, но този път само Елейн се присъедини към нея.

Нинив каза:

— Какво стана с... тялото, Шериам Седай? С... Бездушния? Разбрахте ли кой го е убил? Или защо е влязъл в Кулата?

Устните на Шериам се присвиха.

— Ти правиш крачка напред, Нинив, и веднага след това крачка назад. Ако се съди по липсата на изненада у Елейн, вие очевидно сте й казали за това — след като ви забраних да говорите по този въпрос! — и значи в Кулата има точно седем души, които знаят, че днес в отделенията на новачките е бил убит мъж, и двама от тях са мъже, които не знаят нищо повече. Освен че са длъжни да си държат езика зад зъбите. Ако една заповед на Наставницата на новачките няма никаква тежест за вас — а ако е така, ще се постарая това да се поправи — може би ще се подчините поне на заповедта на Амирлинския трон. За това нещо нямате право да разговаряте с никого, освен с Майката и с мен. Амирлин не желае да се трупат още повече слухове. Досегашните са ни предостатъчни. Ясна ли съм?

Твърдият й тон предизвика хоровото „Да, Шериам Седай“, но Нинив не се задоволи само с това.

— „Седем“, казахте, Шериам Седай. Плюс този, който го е убил. А може би са получили и помощ, за да проникнат в Кулата.

— Това не е ваша грижа. — Суровият поглед на Шериам обхвана и трите. — Аз ще задавам необходимите въпроси за този човек. А вие сте длъжни да забравите всичко, което знаете за някакъв мъртвец. Ако разбере, че правите нещо друго... Хм, има и по-лоши неща от чистенето на гърнета. И никакви извинения повече няма да приемам. Да не би да чух някакви въпроси?

— Не, Шериам Седай. — Този път и Нинив се присъедини към хора, за огромно облекчение на Егвийн. Не че облекчението беше кой знае какво. Бдителният поглед на Шериам щеше да направи съмнително трудно търсенето на Черната Аджа. За миг й се дощя да се разсмее истерично. „Ако Черната Аджа не ни спипа, ще го направи Шериам.“ Желанието и за смях секна, „Стига самата Шериам да не е Черна Аджа.“ Съжали, че не можа да изхвърли тази мисъл от главата си.

Шериам кимна.

— Много добре тогава. Сега ще дойдете с мен.

— Къде? — попита Нинив и добави: — Шериам Седай — само миг преди Айез Седай да присвие очи.

— Забравихте ли — отвърна Шериам, — че в Кулата Лечителството се навършва винаги в присъствието на онези, които са донесли болния?

Егвийн си помисли, че търпението на Наставницата на новачките е почти на изчерпване, но преди да се овладее, избухна:

— Значи тя все пак ще го Цери!

— Самата Амирлин, заедно с няколко други, ще се погрижи за него. — Лицето на Шериам беше точно толкова безизразно, колкото и гласът ѝ. — Да не би да сте имали някаква причина да се съмнявате? — Егвийн успя само да поклати глава. — Тогава само застрашавате живота на своя приятел, докато стърчите тук. Амирлинския трон няма намерение да чака. — Въпреки думите ѝ, на Егвийн ѝ се стори, че Айез Седай изобщо не бърза.

ГЛАВА 18

ЛЕЧИТЕЛСТВО

Светилници на железни скоби осветяваха проходите дълбоко под Кулата, където ги отведе Шериам. Няколкото врати, покрай които минаха, бяха плътно затворени, някои заключени, други монтирани така изкусно, че Егвийн ги забелязваше едва след като минеше край тях. Тъмни отвори бележеха пресечните коридори на този лабиринт и само в някои можеше да се види смътният блясък на далечни светилници. Хора нямаше. Тук дори Айез Седай не идваха често. Въздухът не беше нито студен, нито топъл, но тя въпреки това се разтрепера и в същото време усети по гърба си струйки пот.

Тук долу, в дълбините на Кулата, пристъпваха новачките в деня на своето последно изпитание, преди да бъдат издигнати в Посветени. Или да бъдат изхвърлени от Кулата, ако се проваляха. Тук долу Посветените полагаха Трите клетви, след като преминат през последното си изпитание. Никой, осъзна тя, не беше ѝ казвал какво става с онези Посветени, които се провалят. Тук долу някъде се намираше помещението, където Кулата пазеше ангреалите и ша-ангреалите си, и пак тук бяха местата, където се държаха тер-ангреалите. В тези складове бе нахлула Черната Аджа. И ако сега някоя от Черната Аджа дебнеше някъде в тези тъмни коридори, ако Шериам ги водеше не при Мат, а към...

Тя писна стресната, когато Айез Седай изведнъж спря, и се изчерви, след като останалите я погледнаха озадачени.

— Мислех си за Черната Аджа — отвърна тя немощно.

— Не мисли за това — каза ѝ Шериам и поне веднъж прозвуча като старата, позната им Шериам, добродушна, макар и строга. — Черната Аджа няма да ви е грижа за години напред. Вие разполагате с това, което ние нямаме: време, преди да ви се наложи да се справяте с тях. Много време, все още. Като влезем, застанете до стената и пазете тишина. Поканени сте тук като благоволение: да присъствате, но не да

отвличате вниманието и да се намесвате. — Тя отвори някаква врата, изработена така, че да прилича на околния камък.

Квадратното помещение зад вратата беше просторно, с голи бели каменни стени. Единствената мебелировка бе една дълга каменна маса, покрита с бяло платно, разположена в центъра на стаята. На масата лежеше Мат, облечен, с изключение на горната дреха и ботушите, със затворени очи и така помръкнало лице, че на Егвийн ѝ се доплака. Дишаше мъчително, с хрипове. Камата от Шадар Логот висеше на колана в канията и рубинът, увенчал дръжката ѝ, като че ли събираше светлината и сияеше като жестоко червено око въпреки яркото осветление на дузината светилници, усилено от белотата на стените и белите плочки на пода.

Амирлинския трон стоеше до главата на Мат, а Леане — при нозете му. От едната страна на масата стояха четири Айез Седай, а от другата — три. Шериам се присъедини към трите. Едната от тях беше Верин. Егвийн разпозна Серафел, също от Кафявата Аджа, и Аланна Мосвани, от Зелената Аджа, както и Аная от Синята, Аджата на Моарейн.

Аланна и Аная поотделно ѝ бяха предавали някои от уроците по разтваряне на съзнанието за Верния извор, как да се отдадеш на сайдар и как да го контролираш. А между първото ѝ пристигане в Бялата кула и заминаването ѝ Аная я беше изпитвала може би петдесет пъти, за да разбере дали е Съновница. Изпитанията нито го бяха доказали, нито отrekli, но миловидната, добродушна Аная с топлата усмивка, която ѝ придаваше особен чар, продължаваше да я вика за още изпитания, неумолима като канара, затъркаляла се по стръмен склон.

Другите ѝ бяха непознати, освен една студеноока жена, за която смяташе, че е от Белите. Амирлин и Пазителката си бяха сложили шарфовете, но нито една от останалите не носеше нещо, което да я отличава. Виждаха се само пръстените с Великата змия и лишениите им от възраст айезседайски лица. Никоя не удостои появата на Егвийн и другите две с нещо повече от бегъл поглед.

Въпреки привидното спокойствие на жените около масата, на Егвийн ѝ се стори, че долавя признаци на несигурност. Свитите устни на Аная. Леко намръщеното тъмно и красиво лице на Аланна, студенооката жена непрекъснато оправяше роклята си по бедрата, без да го съзнава.

Една Айез Седай, която Егвийн не познаваше, постави на масата обикновена на вид полирана дървена кутия, дълга и тясна, и я отвори. От гнездото ѝ, застлано с червена коприна, Амирлин извади една бяла, куха като флейта пръчка с дължина около лакът. Приличаше на кост, по-точно слонова кост, но не беше кост. Никой жив човек не знаеше от какво е направена.

Егвийн никога не беше виждала тази пръчка, но я позна от една лекция, която Аная беше чела пред новачките. Един от малкото ша-ангреал и може би най-мощният, който Кулата притежаваше. Ша-ангреал не притежаваха собствена мощ, разбира се — те бяха само средства за съсредоточаване и увеличаване на Силата, — но с тази пръчка една силна Айез Седай беше в състояние да срина стените на Тар Валон.

Егвийн стисна ръцете на Нинив и Елейн. „Светлина небесна! Те не са сигурни дали ще могат да го Излекуват дори с ша-ангреал, дори с този ша-ангреал! Какъв шанс щяхме да имаме ние? Сигурно щяхме да го убием, както и самите себе си. О, Светлина!“

— Ще слея потоците — каза Амирлин. — Внимавайте. Силата, необходима, за да пречупи връзката с камата и да Изцери нанесената вреда, е на ръба да го убие. Ще се съсредоточа. Внимание.

Тя вдигна пръчката с две ръце над лицето на Мат. Все още в безсъзнание, той разтърси глава и стисна ръката си в юмрук около дръжката на камата, мърморейки нещо, което прозвуча като отказ.

Около всяка Айез Седай се появи сияние, прозрачна бяла светлина, видима само за жена, преливаща Силата. Светлините бавно се разнесоха, докато излъчването на всяка жена поотделно не докосна идещото от жената до нея, не се сля с него и светлината не стана една. Светлина, която в очите на Егвийн смали светилниците до нищо. И в това общо сияние се доловя още по-ярък светлик. Пръчица като древна кост. Нажежена светлина. Ша-ангреал.

Егвийн едва устоя на желанието да се разтвори за сайдар и да добави своя поток към общия прилив. Копнежът дърпаше така силно, че тя чак се олюля. Елейн стисна ръката ѝ още по-здраво. Нинив направи крачка към масата, но се спря и тръсна гневно глава. „Светлина вездесъща — помисли си Егвийн. — Можех да го направя.“ Но не разбра какво точно. „Светлина могъща, толкова е силно. Толкова е... чудесно.“ Ръката на Елейн трепна.

Мат се разтърси сред сиянието, дръпна се на една страна, после на другата, и замърмори нещо неразбираемо. Но не преставаше да стиска камата и очите му оставаха затворени. Бавно, много бавно, гърбът му се заизвива в дъга, разтресе се и мускулите му се изпънаха. Продължи да се мята и тресе, докато най-сетне само раменете и петите му се опираха в масата. Ръката му върху камата рязко се разтвори, пусна дръжката — насила, със съпротива — отдръпна се от нея, Зъбите му се оголиха в гримаса на болка. Дъхът му премина в тежки хрипове.

— Те го убиват — прошепна Егвийн. — Амирлин го убива! Трябва да направим нещо.

Също толкова тихо Нинив изрече:

— Ако ги спрем... ако можехме да ги спрем... ще умре. Не мисля, че мога да се справя и с половината от толкова Сила. — Замълча, сякаш чула собствените си думи — че би могла да насочи половината от това, което десет пълноправни Айез Седай преливаха с помощта на ша-ангреал — и гласът ѝ стана още по-тих. — Светлината да ми е на помощ, как бих искала!

И млъкна. Дали искаше да каже, че иска да помогне на Мат, или че ѝ се ще да прелее този поток на Силата? Егвийн усещаше порива в себе си като зов на песен, подканящ я да затанцува.

— Трябва да им се доверим — прошепна напрегнато Нинив. — Той няма друг шанс.

Изведнъж Мат завика, високо и силно:

— Муад-дрин тиа дар алленде каба-дрин радием! — И извит в дъга, със стиснати очи, изрева следващите думи по-ясно: — Лос Валдар Кuebaиари! Лос! Карай ан Калдазар! Ал Калдазар!

Егвийн се навъси. Беше се научила достатъчно, за да разпознае Древния език, макар и да разбираше само няколко думи. Карай ан Калдазар! Ал Калдазар! „За честта на Червения орел! За Червения орел!“ Древни бойни викове на Манедерен, държавата, изчезнала по време на Тролоксските войни. Държава, съществувала на мястото на днешните Две реки. Това поне знаеше; но за миг някак ѝ се стори, че трябва да разбере и останалото, сякаш значението му беше съвсем мъничко извън полезрението ѝ и трябва само леко да извърне глава, за да го улови.

Със силно прашене на разкъсваща се кожа камата в златната кания се издигна от колана на Мат и увисна на една стъпка над тялото

му. Рубинът заблестя, като че ли разпръсна пурпурни искри, сякаш и той се бореше с Изцеряването.

Очите на Мат се отвориха и той погледна свирепо жените, застанали около него.

— Мия айенде, Айез Седай! Кабалеин мисайн йе! Инде муагде Айез Седай мисайн йе! Мия айенде! — И закрещя в изблик на неистова ярост, който сякаш продължи вечно, докато Егвийн не се зачуди дали изобщо му е останал дъх.

Аная се наведе и взе една метална кутия изпод масата. Вдигна я така, сякаш беше много тежка. Когато я постави до Мат и я отвори, се оказа, че кухнята вътре е много тясна, а стените са поне два пръста дебели. Аная отново се наведе и вдигна маша, като онези, които стопанките използват в кухнята, и хвана с нея носещата се във въздуха кама — предпазливо, сякаш беше отровна змия.

Мат закрещя истерично. Рубинът яростно заблестя, мятайки кървавочервени блясъци.

Айез Седай натика камата в кутията и затръшна капака. Ключалката изщрака силно и тя въздъхна:

— Каква мръсотия!

Щом камата се скри, крясъкът на Мат секна и той се срина на леглото, сякаш костите и мускулите му се бяха стопили. Миг по-късно сиянието, обкръжаващо Айез Седай и масата, примигна и угасна.

— Край — изрече хрипливо Амирлин, сякаш тя беше крещяла досега. — Свърши се.

Раменете на няколко от останалите Айез Седай видимо се смъкнаха, пот шуртеше от челата им. Аная измъкна от ръкава си носна кърпа и открито изтри запотеното си лице. Студенооката Бяла скришом изтри бузите си с парче люгардска дантела.

— Забележително — промълви Верин. — Забележително, че старата кръв може да е толкова силна у човек в днешни времена. — Двете със Серафел допряха глави и си заговориха тихо, но с енергични жестове.

— Той Изцерен ли е? — попита Нинив. — Ще... живее ли?

Мат лежеше като заспал, но лицето му бе все така мъртворешки бледо и измършавяло. Егвийн не беше чувала за Лечителство, което да не изцерява всичко. „Освен ако отделянето на камата не е отнело всичката Сила, която използваша. Светлина всемогъща!“

— Брендас! — разпореди се Амирлин. — Ще се погрижиш ли да го занесат в стаята му?

— Както изповядате, майко — отвърна студенооката жена с толкова лишен от чувства поклон, колкото безизразно изглеждаше лицето ѝ. След като тя излезе да повика носачите, няколко от останалите Айез Седай също напуснаха, сред тях и Аная. Последваха ги Верин и Серафел, които продължаваха да си говорят склонили глави и прекалено бързо, за да може Егвийн да улови думите им.

— Мат добре ли е? — настоя Нинив.

Шериам я изгледа с вдигнати вежди.

Амирлинския трон се извърна към тях и каза хладно:

— Толкова добре, колкото е възможно. Само времето ще покаже. Да се носи вещ от Шадар Логот с всичката тази поквара толкова дълго... знае ли човек как му е повлияло? Може би никак, може би много. Ще видим. Но връзката с камата е прекъсната. Сега има нужда от отдих и колкото се може повече храна. Би трябвало да оживее.

— Какво викаше той, майко? — попита Елейн и припряно добави: — Ако ми е позволено да попитам.

— Командваше войници. — Амирлин погледна с любопитство лежащия на масата младеж. Откакто се беше сринал върху постелята, той не бе помръднал, но на Егвийн ѝ се стори, че диша малко по-леко, гърдите му сякаш се повдигаха и смъкваха по-ритмично. — В битка отпреди две хиляди години, струва ми се. Старата кръв се завръща.

— Изобщо не беше за битка — каза Нинив. — Много добре го чух, че произнасяше „Айез Седай“. Това не беше за битка, майко — добави тя със закъснение.

За миг Амирлин като че ли се замисли какво да ѝ отговори или дали изобщо да ѝ отговаря.

— Смятам — рече тя, — че за известно време миналото и настоящето се бяха слели в едно. Той се намираше и там, и тук, и знаеше кои сме ние. Заповядваше ни да го оставим на мира. — Тя отново замълча. — „Аз съм свободен човек. Айез Седай. Не съм къс месо за блюдото на Айез Седай.“ Това казваше.

Леане изсумтя звучно, останалите Айез Седай замърмориха под нос.

— Но, майко — рече Егвийн. — Едва ли го е мислил така, както е прозвучало. Нали Манедерен е била съюзник на Тар Валон.

— Манедерен е била съюзник, дете — отвърна ѝ Амирлин, ни кой може да знае какво се таи в сърцето на един мъж? Подозирам, че дори и той самият не винаги знае. Един мъж е същество, на което най-лесно можеш да поставиш оглавник, но е най-трудно да го държиш окаишен. Дори когато сам си го е избрал.

— Майко — каза Шериам, — стана късно. Готвачките сигурно вече очакват тези помощнички.

— Майко — попита тревожно Егвийн. — Не бихме ли могли да останем с Мат? Ако все още има вероятност той да умре...

Амирлин я изгледа равнодушно и без сянка на съчувствие.

— Вие си имате задължения, дете.

Нямаше предвид чистенето на съдове, Егвийн можеше да се закълне в това.

— Да, майко. — Тя се поклони и широките поли на роклята ѝ докоснаха тези на Елейн и Нинив, които последваха жеста ѝ. Погледнаха за последен път към Мат и последваха Шериам към изхода. Мат лежеше все така неподвижен.

ГЛАВА 19

ПРОБУЖДАНЕ

Мат бавно отвори очи и се загледа в боядисания в бяло таван, зачуден къде се намира и как се е озовал тук. Сложна плетеница позлатени листа обрамчваше тавана, а дюшекът под гърба му сякаш беше пълен с гъша перушина. Значи в някое богатско място. Някъде, където има пари. Но главата му беше съвсем празна за въпроси като „къде“ и „кога“, а и за много други покрай тях.

Беше сънувал и късове от тези сънища сега се блъскаха и препъваха в спомени, гъмжащи в главата му. Не можеше да отдели едното от другото. Диви налети и битки, странни хора, дошли отвъд океана, Пътища и Портални камъни, късове друг живот, неща, излезли направо от приказките на веселчун — всички те трябваше да са сънища. Поне така му се струваше. Но Лоиал не беше сън, а той беше огиер. Късчета от всевъзможни разговори се смесваха с мислите му, разговори с баща му, с приятели, с Моарейн, и с една красива жена, също и с един капитан на кораб, и с добре облечен мъж, говорещ с него като баща, даващ мъдър съвет на сина си. Всичко това сигурно беше реалност. Но разпокъсана на нищожни фрагменти. Зареяна.

— Муад-дрин тиа дар алленде каба-дрин радием — промърмори той. Думите бяха само някакви празни звукове, при все че в тях проблясваше... нещо.

Плътните редици на копиеносците се простираха на повече от миля вляво и вдясно от него, прошарени с хоругви и пряпорци на градчета, градове и благородни фамилии. Реката подсигуряваше фланга му отляво, мочурливите блатата — отдясно. От склона на хълма тон следеше как фалангата на копиеносците му се сражава с гмежта от тролоци, десет пъти по-многобройни от хората. Копия разкъсваха черни тролокски ризници и увенчани с шипове секири прорязваха кървави зевове в човешките редици. Слънцето хвърляше изпепеляващ зной над главата му сред безоблачно небе и над бойната линия се вдигаха нажежени вълни омара. Откъм врага, като дъжд, се сипеха

стрели, поразявайки наред и хора, и тролоци. Самият той бе изтеглил стрелците си назад, но Властелините на ужаса не се грижеха за своите, стига да могат да пробият редовете му. На рида зад него Елитната гвардия чакаше неговата команда и конете тъпчеха нетърпеливо на място. Бронята по мъже и коне блестеше сребърна под безмилостното слънце. Нито мъжете, нито животните можеха да устоят повече на зноя.

Тук трябваше да победят или загинат. Той бе прочут като човек на хазарта. Сега беше време да хвърли зара. С глас, надвиващ шумотевицата надолу, той издаде заповедта, изправен на седлото си:

— Пехота, пригответи се да пропуснеш конницата!

Знаменосецът му яздеше плътно до него, знамето на Червения орел заплющя над главата му, докато повтаряха командата му нагоре и надолу по редицата.

Извади меча си и го вдигна високо.

— Напред, Елитна гвардия!

Заби пети в хълбоците на коня и той се понесе надолу по склона. Зад него копитата затрополяха в устрем.

— Напред! — Той пръв се вряза сред тролоците, мечът му засвистя нагоре и надолу, знаменосецът бе плътно зад него. — За честта на Червения орел! — Елитната гвардия се изсипа сред пролуките между копиеносците, премазвайки чудовищата, отблъсквайки ги назад. — Червеният орел! — Лица на Получовеци се озъбиха срещу него, странно закривени мечове засъскаха към него, но той сечеше и си отваряше път, все по-навътре. — Победа или смърт. Манедерен!

Мат вдигна трепереща ръка към челото си.

— Лос Валдар Кuebияри! — промърмори той. Почти беше сигурен, че знае какво означава това. „Напред, Елитна гвардия“, или по-скоро „Елитната гвардия да тръгне напред.“ Но това беше невъзможно. Моарейн му беше казала няколко думи от Древния език и те бяха всичко, което знаеше от него. Другото най-вероятно си беше чисто безсмислено дърдорене.

— Лудост — промълви той рязко. — Може изобщо да не е от Древния език. Безсмислици. Айез Седай е луда. Това беше само сън.

Айез Седай. Моарейн. Той изведнъж забеляза, че пръстът му е съвсем тънък и ръката костелива. Беше боледувал. Нещо свързано с

една кама. Кама с рубин на дръжката и някакъв отдавна мъртъв, покварен град, наричан Шадар Логот. Всичко това му се привидя някак в мъгла и далечно, и изглеждаше лишено от смисъл, но в същото време той знаеше, че не е сън. Егвийн и Нинив го водеха в Тар Валон, за да бъде Изцерен. Дотук поне си спомняше.

Опита се да се седне и падна, слаб като току-що родено агънце. С усилие успя да отметне одеялото. Дрехите му ги нямаше, може би бяха прибрани в гардероба с гравирани в дървото лозници, изправен до стената. Засега дрехите не го интересуваха. Изправи се с мъка и с олюляване тръгна по килима. Добра се до креслото и от него залитна до стола при масата със златни инкрустации по краката и ръбовете.

Свещи от пчелен восък, по четири във всеки от двата свещника с малки огледала зад пламъците осветяваха ярко стаята. По-голямо огледало зад излъскания до блясък умивалник на отсрещната стена отразяваше лицето му, посърнало и изтощено, с хлътнали бузи и потънали в кухините тъмни очи, сплъстена от пот коса, лице на старец на преклонна възраст, треперещ като трева на пасище, лъхната от силен вятър. Помъчи се да изправи рамене, но резултатът не беше впечатляващ.

Пред ръцете му, върху масата, лежеше голям поднос, покрит с кърпа. Носът му долови миризмата на храна. Той дръпна кърпата и видя две големи сребърни кани и блюда от тънък зелен порцелан. Беше чувал, че Морският народ дава за такъв порцелан сребро на същото тегло. Очакваше да намери чай от биволски език и курабийки, неща, с които обикновено тъпчат болните, но вместо това в едно от блюдата видя куп резенчета печено телешко с кафява горчица и ряпа. Е други блюда имаше препечени картопки, бакла с лук, зеле и грах, пържен в масло. Туршия и питка кашкавал. Дебели филии хрупкав хляб и чинийка с масло. Едната кана беше пълна с мляко с гъст каймак отгоре, другата ухаеше на топло вино с подправки. Тук имаше достатъчно ядене за четирима. Устата му се напълни със слюнка, стомахът му изръмжа алчно.

„Първо да разбера къде се намирам.“ Но преди да се оттегли от масата и да се добере до стената с трите високи тесни прозореца, нависен от телешкото и го топна в горчицата.

Прозорците бяха с дървени кепенци, гравирани с дантелени шарки, но през дупките можеше да се види това, което е отвън.

Светлилки от други прозорци мигаха на точици в тъмнината. За миг той се отпусна отчаян на каменния перваз. И започна да мисли.

Можеш да превърнеш и най-лошото в свое предимство, стига да мислиш, винаги казваше баща му, а Абел Каутон несъмнено беше най-добрият прекупвач на коне в Две реки. Винаги, когато изглеждаше, че някой е успял да го изиграе, се оказваше, че са хванали мазния край на лъжицата. Не че Абел Каутон мамеше, но дори хората от Таренов сал не можеха да го измамят и всички знаеха колко близо до кокала режат. Просто защото Абел обмисляше нещата от всичките им страни.

Тар Валон. Трябваше да е Тар Валон. Тази стая беше от някакъв палат. Само доманският килим на цветя сигурно струваше колкото цяла ферма. Нещо повече, сега му се струваше, че е съвсем здрав, а според това, което му бяха казвали, Тар Валон беше единственият му шанс да се оправи. Всъщност той никога не беше се чувствал болен, доколкото си спомняше — дори когато Верин — ново име, което изплува в мъглата — бе казала на някого край него, че той умира. Сега се чувстваше немощен като бебе и гладен като вълк, но някак си беше сигурен, че Изцеряването е минало добре. „Чувствам се... цял и здрав. И това е всичко. Изцерен съм.“ Той погледна с гримаса кепенците.

Изцерен. Това означаваше, че са приложили върху него Единствената сила. При тази мисъл кожата му настръхна, но той знаеше, че ще го направят. „По-добре, отколкото да умра“, каза си. Някои от нещата, разказвани му за Айез Седай, се върнаха в съзнанието му. „Би трябвало да е по-добре, отколкото да съм умрял. Дори Нинив смяташе, че ще умра. Все едно, свършено е, и да се тревожа сега, нищо няма да се промени.“ Усети, че е привършил резена телешко и облизва соса по пръстите си.

Колебливо се върна до масата. Под нея имаше столче. Издърпа го и седна. Без да търси вилица и нож, нави нов резен телешко. Как се бе оказал в Тар Валон... Бялата кула. Това трябваше да е... за негово добро?

Тар Валон означаваше Айез Седай. Това беше достатъчно, за да не остане тук нито час повече. Тъкмо напротив. Това, което може да си спомни за времето, прекарано с Моарейн и след това с Верин, не беше достатъчно, за да вземе някакво решение. Не можеше да си спомни някоя от тях да бе направила нещо ужасно, но пък и не си спомняше

кой знае какво. Тъй или иначе, каквото и да правеха Айез Седай, правеха го по свои причини.

— А те не винаги са причините, които ти мислиш, че са — изломоти той с уста, пълна с картофи, и преглътна. — Една Айез Седай никога не лъже, но истината, която ти казва, не винаги е тази, която си мислиш, че е. Това е едно от нещата, които не бива да забравям: не мога да съм сигурен в тях дори когато ми се струва, че съм. — Заключение то никак не беше окуражително. Той напълни устата си с грах.

Мисълта за Айез Седай го принуди да си спомни едно-друго за тях. Седемте Аджа: Синя, Червена, Кафява, Зелена, Жълта, Бяла и Сива. Червените бяха най-лошите. „Ако се изключи Черната Аджа, за която всички те твърдят, че не съществува.“ Но Червената Аджа не би трябвало да представлява заплаха за него. Те не се интересуваха от хора, които не могат да преливат.

„Ранд. Огън да ме изгори, как можах да забравя за това? Къде е той? Дали е добре?“ Въздъхна със съжаление и намаза дебел слой масло върху все още топлия комат хляб. „Дали вече е полудял.“

Дори да знаеше отговорите, нищо не можеше да направи за Ранд. Не беше сигурен дали би го направил дори и да можеше. Ранд можеше да прелива Силата, а Мат бе отрасъл с разкази за преливащи мъже. Разкази, предназначени да плашат децата. Истории, които плашеха и възрастните също така, защото звучаха твърде правдоподобно. Да разбереш какво може да прави Ранд бе все едно да разбереш, че приятелят ти изтезава малки животни или убива бебенца. Повярваш ли го веднъж, трудно е да го наречеш повече свой приятел.

— Я да се погрижа аз за себе си — каза си той сърдито. Наклони отново каната с вино над сребърната чаша и с изненада установи, че вече е празна. Вместо това напълни чашата с мляко.

— Егвийн и Нинив искат да станат Айез Седай. — Не беше си го спомнил, преди да го изрече на глас. — Ранд върви по гайдата на Моарейн и се самообявява за Преродения Дракон. Светлината знае само какво се кани да направи Перин. Беше започнал да се държи смахнато, откакто очите му станаха толкова странни. Я аз да се погрижа за себе си. — „Огън да ме гори, трябва да го направя! Аз съм единственият от нас, който си е запазил разума. Аз и никой друг.“

Тар Валон. Какво пък? Смяташе се, че това е най-богатият град в света, и при това бе средище на търговията между Граничните земи и юга, център на мощта на Айез Седай. Не допускаше, че ще може да хване някоя Айез Седай да играе на комар с него. Или че ще може да се довери на падането на зара или на обръщането на картите, дори и да успееше. Но тук сигурно имаше търговци и други хора, със сребро и злато. Градът сигурно си струваше да остане в него за няколко дни. Знаеше, че бе пътувал, откакто бяха напуснали Две реки, но освен няколкото смътни спомена от Кемлин и Кайриен не можеше да си спомни нищо за големи градове. А винаги му се беше искало да види някой голям град.

— Но не и гъмжащ от Айез Седай — промърмори той кисело, огребвайки последните хапки грах с масло. Изгълта ги и отново посегна към резенчетата телешко.

Разсеяно си помисли дали Айез Седай ще му върнат камата от Шадар Логот с рубина на дръжката. Спомняше си за тази кама съвсем смътно, но дори този мъглив спомен го караше да усеща рана. Стегнати на възел вътрешности и остра болка в слепоочията. И все пак рубина го виждаше ясно в ума си, голям колкото палец на крак, тъмночервен като капка кръв, блестящ като пурпурно око. Със сигурност имаше повече права над него от тях, а той сигурно струваше поне колкото дузина ферми у дома.

„Сигурно ще ми кажат, че е заразен с поквара.“ Можеше и да е. Въпреки това си позволи да помечтае как продава рубина на някой от Коплинови срещу най-хубавото им парче земя. По-голямата част от тази фамилия — беладжии от люлка, а освен това крадци и лъжци — заслужаваха онова, което можеше да ги сполети после. И още как. Но всъщност не вярваше, че Айез Седай ще му го върнат, а и не го поблазни представата как го носи чак до Емондово поле, дори и да му го върнеха. А и си помисли, че да притежава най-голямата ферма в Две реки вече не е толкова съблазнително, колкото щеше да е преди години. Някога това беше най-голямото му възжеление, както и да се прочуе поне колкото баща си като прекупвач на коне. Сега това му се стори твърде дребно. Направо нищожно, в сравнение с целия голям свят, който го очакваше.

Преди всичко трябваше да намери Егвийн и Нинив. „Може пък да им е дошъл умът в главата. Може да са се отказали от тази глупост

да стават Айез Седай.“ Не допускаше, че е възможно да са го направили, но не можеше да си тръгне преди да се види с тях. А че щеше да си иде, в това беше сигурен. Една среща с тях, един ден да разгледа града, може би някоя игра на зар, за да понапълни кесията си, и после щеше да отпраши нанякъде, където няма никакви Айез Седай. Преди да се завърне у дома — „Ще се върна един ден у дома. Един ден, когато и да е, ще се върна“ — смяташе да види част от света, и без никаква Айез Седай около него, която да го кара да танцува по свирката ѝ.

Ровейки из таблата за още нещо за ядене, той с изненада установи, че не е останало нищо, освен няколко мазни петна, комат хляб и трохи сирене. И двете кани бяха опразнени. Погледна накриво стомаха си. Трябваше вече да се е натъпкал до гуша след всичко, което бе погълнал, но се чувстваше така, сякаш изобщо не беше ял. Сбра последните трохи сирене между палеца и показалеца си и тъкмо да ги напъха в устата си, ръката му замръзна.

„Аз надух Рога на Валийр!“ Тихо изсвири част от една мелодия, замълча и си спомни думите на песента.

*Пропаднах в дъно на дълбок геран.
Среднощ е и вали дъждът.
Земята срутва се отгоре,
а нямам си въже да се изтегля.
Пропаднах в дъно на дълбок геран.*

— Трябва да си намеря някакво проклето въже да се изтегля — прошепна Мат и пусна трохите сирене върху таблата. За миг отново се почувства болен. Насили се и се помъчи да помисли, помъчи се да проникне през мъглата, обгръщаща всичко, което кръжеше в главата му.

Верин го беше водила към Тар Валон, но не беше сигурен дали тя знаеше, че е огласил Рога. Тя изобщо не беше казвала нещо, което да го накара да мисли, че знае. Беше сигурен в това. Струваше му се, че е сигурен. „Ами ако го знае? Ако всички те знаят? Освен ако Верин не е направила нещо, за което не знам, то Рогът сигурно е в тях. Тогава те

нямат нужда от мен.“ Но може ли човек да знае от какво точно имат нужда Айез Седай?

— Ако ме попитат — каза си той мрачно, — изобщо не съм го докосвал. Ако знаят... Ако знаят, ще... Ще се оправя с това, като стигна до него. Огън да ме гори, не могат да искат всичко от мен. Нямам право!

Леко почукване на вратата го накара да се изправи, готов да побегне. Стига да имаше накъде и стига да можеше да направи повече от три крачки. Но нямаше накъде, и не можеше.

Вратата се отвори.

ГЛАВА 20

ПОСЕЩЕНИЯ

Жената, която влезе, цялата в бяла коприна и сребро, затвори вратата след себе си и се облегна на нея, след което го изгледа с най-черните очи, които Мат беше виждал. Беше толкова красива, че той почти забрави да диша — с коса черна като нощта, стегната с изящно изтъкана сребърна панделка, и с толкова грациозна стойка, както би изглеждала някоя друга жена по време на танц. Почти му се стори, че я познава отнякъде, но веднага отхвърли тази нелепа мисъл. Никой мъж не би могъл да забрави такава жена.

— Сигурно можеш да минеш за привлекателен, ако позагладиш косъма — каза тя, — но засега може би ще е по-добре да си облечеш нещо.

За миг Мат остана зяпнал в нея, но изведнъж съобрази, че е гол. С изчервено лице, той отстъпи плахо към леглото, дръпна одеялото и се загърна с него като с наметало, след което по-скоро падна, отколкото седна на дюшека.

— Съжалявам за... тоест аз... аз не очаквах... аз... аз... — Пое си дълбоко дъх. — Извинявам се, че ме заварихте така.

Още усещаше топлината по бузите си. За миг съжали, че Ранд или онова там, в което се беше превърнал, или дори Перин не са тук, за да го посъветват. Те като че ли винаги се оправяха добре с жените. Дори момичета, които знаеха, че Ранд почти се е врекъл на Егвийн, често се заглеждаха в него и изглежда, смятаха мудността на Перин за симпатична и привлекателна черта. А той самият, колкото и да се стараеше пред момичетата, все се оказваше в глупаво положение. Също както сега.

— Нямаше да те срещна по този начин, Мат, но се озовах тук в... Бялата кула — тя се усмихна, сякаш това име я развесели — по друга причина и поисках да те видя целия. — Лицето на Мат отново се изчерви и той още по-здравослено се загърна в одеялото, но тя като че ли не беше го казала, за да го подразни. По-грациозна и от лебед, жената се

понесе към масата. — Ти си гладен. Но това можеше да се очаква заради начина, по който го правят. Гледай да ядеш всичко, което ти дават. Ще се изненадаш колко бързо ще си възвърнеш теглото и силата.

— Извинете — отвърна той колебливо, — но да не би да се познаваме? Моля да не се обиждате, но ми се струва, че ви... познавам отнякъде. — Погледът ѝ го накара да се помръдне притеснено. Жена като нея не можеше да допусне, че някой ще я забрави.

— Може би си ме виждал — рече тя накрая. — Някъде. Наричай ме Селийн. — Главата ѝ леко се килна, сякаш очакваше да си спомни името ѝ.

То се впи някъде в краищата на паметта му. Стори му се, че го е чувал някъде, но не можеше да си спомни нито кога, нито къде.

— Ти Айез Седай ли си, Селийн?

— Не. — Гласът ѝ беше тих, но изненадващо отчетлив.

Едва сега можа да я огледа и да забележи в нея други неща освен невероятната ѝ красота. Беше висока почти колкото него, стройна и както можеше да предположи от движенията ѝ, силна. Възрастта и не можеше да определи — може би година-две по-голяма от него, а вероятно и десет — но бузите ѝ бяха гладки. Огърлицата ѝ от гладки бели камъчета и сребърна плетеница подходеше на широкия ѝ пояс, но не носеше пръстена с Великата змия. Липсата му не трябваше да го изненадва — никоя Айез Седай не би отрекла така категорично, че не е — и въпреки това го изненада. Около нея витаеше нещо... самоувереност, сигурност в своята сила, достойнство на кралица и дори повече — което той можеше да свърже само с Айез Седай.

— Да не би случайно да си новачка? — Беше чувал, че новачките носят бяло, въпреки че му бе трудно да повярва, че е такава. „Пред нея Елейн би изглеждала като мъниче.“ Елейн, друго име, което изплува в главата му.

— Едва ли — отвърна Селийн с иронична извивка на устните. — Да речем засега, че съм просто някоя, чиито интереси съвпадат с твоите. Тези... Айез Седай са решили да те използват, но на теб това, струва ми се, всъщност ще ти хареса. И си готов да го приемеш. Не с необходимо да бъдеш убеждаван да търсиш славата.

— Да ме използват ли? — Спомни си, че беше мислил за нещо такова, но по отношение на Ранд. Че Айез Седай се канят да използват

Ранд, а не него. „Каква полза биха имали от мен, проклети да са! Светлина могъща, за какво толкова мога да съм им нужен!“

— Какво искаш да кажеш? Аз не ги интересувам. Не мога да бъда полезен на никого, освен на самия себе си. Каква слава?

— Знаех си, че това ще те привлече. Повече от всеки друг.

Така му се усмихна, че главата му се завъртя. Той прокара длан през косата си. Одеят му се изплъзна и той припряно го хвана, преди съвсем да падне.

— Слушай, аз наистина не ги интересувам. — „Ами след като съм огласил Рога?“ — Аз съм прост селянин. — „Може би си мислят, че съм обвързан с Ранд по някакъв начин. Не. Верин каза...“ Не беше сигурен какво бе казала Верин, нито пък Моарейн, но му се струваше, че повечето Айез Седай изобщо не знаят нищо за Ранд. Много му се искаше да си остане така, поне докато не се махне надалеч. — Аз съм най-обикновен селянин. Искях само да видя света и да се върна в бащината ферма. — „Но какво искаше да каже тя с тази слава?“

Селийн поклати глава, сякаш прочела мислите му.

— Ти си много по-важен, отколкото все още можеш да проумееш. Във всеки случай много по-важен, отколкото разбират тези така наречени Айез Седай. Ти можеш да се сдобиеш със слава, стига да си достатъчно разумен и да не им вярваш.

— Ти определено говориш тъй, сякаш никак не им вярваш. — „Така наречените?“ Хрумна му нещо, но не можа да се насили да го изрече. — Ама ти... Ти да не си?... — В такова нещо не беше обвинявал никого досега.

— Мраколюбка ли? — попита го подигравателно Селийн. Изглежда, това по-скоро я развесели, отколкото я ядоса. Тя заговори презрително. — Смяташ, че съм от онези жалки следовници на Баалзамон, които си въобразяват, че той ще ги дари с безсмъртие и власт? Не, аз не следвам никого. Има само един мъж, до когото мога да застана, но не следвам никого.

Мат се изсмя нервно.

— Разбира се, че не. — „Кръв и пепел, един Мраколюбец не би се признал за такъв, ако го попиташ. Може би държи отровен нож, ако е такава.“ Имаше смътен спомен за една жена, облечена като благородничка. Мраколюбка със смъртоносна кама в нежната ѝ ръка.

— Съвсем нямах предвид това. Ти приличаш... Приличаш ми на кралица. Това исках да кажа. Приличаш на...

— Мат, Мат, трябва да се научиш да ми вярваш. О, аз също ще те използвам — ти си твърде подозрителен по нрав, особено след като си носил онази кама, не искам да го отричам — но моето използване ще ти донесе богатство, власт и слава. Няма да те принуждавам. Винаги съм смятала, че мъжете се справят по-добре, когато ги убедиш, отколкото когато ги накараш насила. Тези Айез Седай изобщо не разбират колко важен си, а той ще се опита да те разубеди или да те убие, но аз мога да осъществя мечтите ти.

— Той? — повтори рязко Мат. „Да ме убие? Светлина превелика, та те гонеха Ранд, не мен. Откъде знае тя за камата? Сигурно цялата Кула вече знае.“ — Кой иска да ме убие?

Устните на Селийн се стиснаха, сякаш беше казала предостатъчно.

— Ти много добре знаеш какво искаш. Мат, а аз също го знам до трошица, не по-зле от тебе. И трябва да избереш на кого ще се довериш, за да ти го даде. Признавам ти, че ще те използвам. Тези Айез Седай никога няма да ти го признаят. Аз ще те поведем по пътя към богатството и славата, Докато те ще те държат вързан на верижка, докато не умреш.

— Ти каза много неща — отвърна Мат, — но как мога да съм сигурен, че нещо от това е вярно? Откъде да съм сигурен, че мога да повярвам на теб повече, отколкото на тях?

— Като се вслушаш в това, което те ти казват, и в това, което не ти казват. Ще ти кажат ли, че баща ти идва тук, в Тар Валон?

— Моят баща е бил тук?

— Мъж на име Абел Каутон, и още един, на име Трам ал-Тор. Досадили са им до небесата, докато не получат аудиенция, доколкото разбрах. Настоявали да разберат къде си ти и приятелите ти. А Сюан Санче ги отпратила към Две реки с празни ръце, без дори да им каже дали сте живи. Ще ти кажат ли това, освен ако не ги попиташ? Може би няма, дори и тогава, защото можеш да се опиташ да побегнеш назад към дома си.

— Баща ми смята, че съм мъртъв? — попита бавно Мат.

— Може да му се каже, че си жив. Аз бих могла да се погрижа за това. Помисли си много добре на кого ще се довериш. Мат Каутон. Ще

ти кажат ли, че дори в този момент Ранд ал-Тор се опитва да им се измъкне и че една на име Моарейн го преследва? Дали ще ти кажат, че в драгоценната им Бяла кула се е навъдила Черната Аджа? Дали изобщо някога ще ти кажат как точно смятат да те използват?

— Ранд се опитва да се измъкне? Но... — Тя може би знаеше, че той се е провъзгласил за Преродения Дракон, а може и да не знаеше, но той самият нямаше да ѝ го каже. „Черната Аджа! Кръв и пепел проклета!“ — Коя си ти, Селийн? Щом не си Айез Седай, какво си?

Усмивката ѝ криеше тайни.

— Просто запомни, че има и друг избор. Не си задължен да се превърнеш в кукла на Бялата кула или в плячка за Мраколюбците на Баал-замон. Светът е много по-сложен, отколкото можеш да си представиш. Засега прави това, което искат тези Айез Седай, но запомни, че имаш избор. Ще го направиш ли?

— Не ми се струва, че имам кой знае какъв избор — отвърна той мрачно. — Мисля, че ще запомня.

Погледът на Селийн охладня. Симпатията се смъкна от лицето ѝ като стара змийска кожа.

— Мислиш? Не съм дошла току-така при теб, да ти говоря всичко това заради някакво „мисля“, Матрим Каутон. — Тя протегна нежната си ръка.

Ръката ѝ беше празна и тя стоеше на половината разстояние до вратата, но той се наклони назад, по-далече от ръката ѝ, сякаш се бе изправила над него с кама в дланта. Не разбра защо, освен дето в очите ѝ прочете заплахата и беше сигурен, че заплахата е неподправена. Кожата му настръхна и болката в главата му се върна.

Изведнъж тръпките изчезнаха и болката също, а главата на Селийн се бе извърнала рязко към вратата, като че ли се вслушваше в нещо отвъд стените. На лицето ѝ се появи бръчица на безпокойство и тя смъкна ръката си. Бръчицата изчезна.

— Пак ще си поговорим, Мат. Имам много неща да ти казвам. Не забравяй избора си. Не забравяй, че има много ръце, готови да те убият. Аз единствена ще ти гарантирам живота и всичко онова, което желаеш, ако правиш това, което ти казвам. — Тя се шмугна през вратата също така безшумно и грациозно, както се бе появила.

Мат въздъхна дълбоко. На лицето му беше избила пот. „Коя, в името на Светлината, е тя?“ Мраколюбка, вероятно. Само дето

говореше със същото презрение за Баал-замон, с каквото и за Айез Седай. Докато Мраколюбците говореха за Баал-замон така, както другите биха говорили за Създателя. А и не беше го помолила да скрие посещението ѝ от Айез Седай.

„Как ли не — помисли си той кисело. — Моля за извинение. Айез Седай, но тази жена взе, че ми дойде на гости. Не беше Айез Седай, но ми се струва, че започна да използва Единствената сила върху мен, и освен това твърди, че не е Мраколюбка, но пък ми каза, че вие искате да ме използвате и че Черната Аджа е в Кулата. А освен това ми каза, че съм важен. Не разбрах защо. Нали нямате нищо против, ако сега си тръгна?“

Да вземе просто да си замине на часа му се стори много по-подходяща идея. Той се измъкна трмаво от леглото и отиде до гардероба. Ботушите му бяха вътре на пода, а наметалото му висеше на една от закачалките, под колана му, с кесията и сгъваемия джобен нож. Беше прост селски нож, с широко острие, но можеше да свърши също толкова добра работа, колкото и някоя изкусно изработена кама. Останалите му дрехи — две груби вълнени палта, три чифта панталони, половин дузина ленени ризи и долни дрехи — бяха изчеткани или изпрани, както се полага, и прилежно сгънати върху рафтовете, заемащи едната половина на гардероба. Напипа кесията, увиснала на колана, но установи, че е празна. Съдържанието ѝ беше посипано върху един от рафтовете заедно с всичко, което бяха намерили по джобовете му.

Тон избута настрана едно гладко шарено камъче, което му бе харесало заради цветовете, бръснача си и джобния си нож с кестена дръжка и опипа няколкото намотки резервна тетива, която си носеше. Огледа и останалото.

— Два сребърника и шепа медни монети — измърмори Мат. — С толкова пари далече няма да стигнеш. — Някога това щеше да му се стори цяло състояние, но това беше отдавна, преди да тръгне от Емондово поле.

Спря се и огледа отново рафта. „Но къде са те?“ Побоя се да не би Айез Седай да ся ги изхвърлили, както би направила майка му, ако ги намереше. „Къде?...“ Усети прилив на облекчение. Чак в дъното, зад кутийката му с прахан и едно кълбо връв за примки, се криеха двете му кожени чашки за зарове.

Когато ги измъкна, те издрънчаха, но той въпреки това отвори здраво прилепващите им капаци. Всичко си беше на мястото. Пет зара с гравирани на тях символи за „корони“ и пет с точки. Заровете с точки щяха да свършат работа за много игри, но повечето хора, изглежда, предпочитаха да играят на корони. С тях двете му сребърни монети щяха да са достатъчни, за да го отведат далече от Тар Валон. „Далече ѝ от Айез Седай, и от Селийн.“

На вратата се чу грубо почукване и тя незабавно се отвори. Той се извърна рязко. Влязоха Амирлинския трон и Пазителката на Хрониките. Щеше да ги познае дори без широкия, със седем цветни ивици шарф на Амирлин, и с по-малкия син шарф на Пазителката. Беше ги виждал само веднъж, много далече от Тар Валон, но не можеше да забрави двете най-могъщи Айез Седай.

Веждите на Амирлин се повдигнаха, като го видя до гардероба, наметнат с одеялото и стиснал в едната си ръка кесията, а в другата — чашите със зарове.

— Не мисля, че за известно време тези неща ще са ти необходими, синко — каза тя сухо. — Остави ги на мястото им и се върни в леглото си, преди да си паднал на пода.

Той се поколеба, гърбът му се вкочани и точно в този момент коленете му решиха да се разтреперят, а двете Айез Седай се взираха в него и тъмните, както и сините очи, изглежда, разчитаха бунтовните му мисли. Направи каквото му казаха, придържайки одеялото около себе си с две ръце.

— Как се чувстваме? — попита го бодро Амирлин и постави ръка на челото му. Кожата му моментално настръхна. Дали бе направила нещо с Единствената сила, или само допирът на Айез Седай можеше да го вледени?

— Добре съм — увери я той. — Ами че... готов съм да си тръгна. Само да си взема довиждане с Егвийн и Нинив и ще се махна от главите ви. Искях да кажа, тръгвам си... тъ... майко. — Моарейн и Верин сякаш не обръщаха много внимание как им говори, но това беше самият Амирлински трон, в края на краищата.

— Глупости — каза Амирлин, дръпна стола с високия гръб към леглото и се обърна към Леане. — Мъжете, изглежда, никога не искат да признаят, когато са болни, докато не се разболеят толкова, че да

отворят два пъти повече работа на жените. А после на часа те уверяват, че са добре, със същото упорство.

Пазителката погледна Мат изкъсо и кимна.

— Да, майко, но точно този трудно може да твърди, че е добре, след като едва стои на краката си. Добре че поне е изял всичко на подноса.

— Съмнявам се дали е оставил достатъчно трохи, за да привлече и някоя чинка. И още е гладен, освен ако не греша.

— Да кажа ли да му донесат баница, майко? Или пълнени питки?

— Не, мисля, че засега е поел толкова, колкото може. Ако изхвърли всичко, полза никаква.

Мат се навъси. На него лично му се струваше, че когато ти прилошее, ставаш невидим за жените, освен ако в момента не разговарят точно с теб. А после ти свалят поне десет години от възрастта. Нинив, майка му, сестрите му, Амирлинския трон, всички го правеха.

— Изобщо не съм гладен — обяви той. — Съвсем добре съм. Ако ми позволите да си облека дрехите, ще ви покажа, че наистина нищо ми няма. Ще изчезна оттук, преди да сте ме забелязали. — Сега и двете го изгледаха. Той се окашля. — Тъ... майко.

Амирлин изсумтя.

— Изял си ядене за петима и ще ядеш още много дни наред по три-четири пъти на ден по толкова, иначе ще умреш от глад. Ти току-що беше Изцерен от връзката с едно зло, което е убило всеки мъж, жена и дете в Аридол, и което е останало не по-малко силно цели две хиляди години, очаквайки да те хване. То те убиваше толкова сигурно, колкото е убило тях. Това не е като да се убодеш по пръста с шипа на някоя риба, момче. Ние сами едва не се убихме, докато се мъчехме да те спасим.

— Не съм гладен — настоя той. Стомахът му обаче изкъркори лакомо и разкри наглата му лъжа.

— Добре те прецених — още първия път, когато те видях — каза Амирлин. — Още тогава разбрах, че ще се мяташ като птица-рибар, само щом си помислиш, че някой иска да те задържи. Затова взех предпазни мерки.

Той я изгледа с тревога.

— Предпазни мерки ли?

— Името и описанието ти са разпратени до стражите по мостовете — поясни Амирлин. — А също и до пристанищните управници. Няма да се опитвам да те задържа в Тар Валон, но няма да напуснеш Тар Валон, преди да си оздравял напълно. Опиташ ли се да се скриеш някъде из града, гладът най-вероятно ще те върне тук, а ако не, ние ще те намерим преди да си умрял от глад.

— Защо толкова държите да остана тук? — попита той настоятелно. И сякаш чу гласа на Селийн: „Те искат да те използват“. — Какво ви интересува дали ще гладувам, или не? Мога и сам да се нахраня.

Амирлин се изсмя късо и невесело.

— С два сребърника и шепа медни монети ли, момчето ми? Заровете наистина ще трябва много да ти вървят, за да успееш да си купиш всичката храна, от която ще имаш нужда през следващите няколко дни. Ние не Лекуваме хора, за да ги оставим после да провалят усилията ни, умирайки, докато все още имат нужда от грижи. А освен това може да се окаже, че имаш нужда от още Лечителство.

— От още ли? Нали казахте, че сте ме Изцерили! За какво ще ми е още?

— Синко, ти си носил тази кама месеци наред. Вярвам, че сме изровили и най-малката следа от нея в теб, но ако сме пропуснали и едно петънце, то все пак може да се окаже фатално. А знае ли човек как може да ти е въздействало вече нейното притежаване? След половин година или година току-виж си съжалил, че няма някоя Айез Седай край теб да проведе Лечителството отново.

— Искате да остана тук цяла година? — ахна той невярващо. Леане го изгледа остро, но спокойното лице на Амирлин остана невъзмутимо.

— Може би не чак толкова дълго, синко. Но бъди сигурен, че ще е доста дълго. Сигурна съм, че няма да се противиш. Ти би ли отплавал с лодка, ако не си сигурен, че кълчищата с катрана ще държат, или че някоя дъски не е прогнила?

— С лодки никога не съм си имал много работа — промърмори Мат. Можеше и да е права. Айез Седай никога не лъжеха, но в приказките ѝ имаше твърде много „може би“ и „би могло“. — От дълго време не съм се прибирал вкъщи, майко. Баща ми и майка ми сигурно вече си мислят, че съм умрял.

— Ако искаш да им напишеш писмо, ще се погрижа да пристигне в Емондово поле.

Мат изчака да чуе нещо повече, но не чу.

— Благодаря ви, майко. — Изсмя се престорено. — Малко съм изненадан, че татко не е дошъл да ме потърси. Той непременно би го направил. — Не беше сигурен, но му се стори, че долови известно двоумение у Амирлин, преди да му отвърне.

— Но той идва. Леане говори с него.

Пазителката веднага поде:

— Тогава не знаехме изобщо къде си, Мат. Казах му го и той напусна, преди да падне дебелият сняг. Дадох му една жълтица, за да улесня пътя му на връщане.

— Несъмнено — каза Амирлин — той ще се зарадва, ако получи вест от теб. А и майка ти сигурно. Дай ми писмото, като го напишеш, и аз ще се погрижа за него.

Казаха му го, но трябваше да ги попита.

И не споменаха за бащата на Ранд. Може би защото не смятаха, че го интересува, или пък... „Огън да ме гори дано, не знам. Кой може да ги разбере тази Айез Седай?“

— Пътувах с един мой приятел, майко. Ранд ал-Тор. Сигурно си го спомняте. Знаете ли как е той? Обзалагам се, че баща му също се тревожи.

— Доколкото знам — отвърна спокойно Амирлин, — момчето е съвсем добре, но знае ли човек? Виждала съм го само веднъж, тогава, когато видях и теб, във Фал Дара. — Тя се обърна към Пазителката. — Може би ще се оправи с една малка баница, Леане. И нещо за гърлото му, че нещо много се е разприказвал. Ще се погрижиш ли да му донесат?

— Както наредите, майко — измърмори високата Айез Седай и излезе.

Амирлин отново се обърна към Мат. Беше усмихната, но очите ѝ бяха леденостудени.

— Има някои неща, които може да се окажат опасни за теб да ги говориш, може би дори пред Леане. Цапнатият език е убивал много повече хора и от най-силната буря.

— Опасни ли, майко? — Устата му сякаш изведнъж пресъхна, но той се сдържа да оближе устни пред нея. „Светлина небесна, какво ли знае тя за Ранд?“ — Майко, аз не знам нищо, което да е опасно. Едва ли ще запомня и половината от това, което правя сега.

— Рога помниш ли го?

— За какъв рог говорите, майко?

Тя се изправи и се наведе над него така бързо, че той почти не забеляза движението ѝ.

— Игрчки си играеш ти с мен, момченце, но ще те накарам за майка си да заревеш. Нямам време за игри, нито пък ти. Казвай, спомняш ли си?

Той придърпа одеялото около себе си и преглътна.

— Помня, майко.

Тя, изглежда, се успокои, поне малко и той болезнено присви рамене. Струваше му се, че току-що са му позволили да ги вдигне от дръвника на палача.

— Добре. Това е добре, Мат. — Тя бавно седна на стола си, без да го изпуска от очи. — Знаеш ли, че си обвързан с Рога? — Той повтори изумен, безмълвно думата „обвързан“ и тя кимна. — Не мислех, че знаеш. Ти беше първият, който засвири на Рога, след като беше намерен. За теб той ще призове мъртви герои от гробовете им. За всеки друг той е най-обикновен рог — докато ти си жив.

Той вдиша дълбоко.

— Докато съм жив — повтори глухо, а Амирлин кимна. — Могли сте да ме оставите да умра. — Тя кимна отново. — Тогава можехте да накарате когото си поискате да го надуе и той щеше да заработи за вас. — Ново кимване. — Кръв и пепел! Искате да го надуя за вас. Когато, дойде Последната битка, искате аз да извикам героите от гроба да се бият с Тъмния за вас. Кръв и пепел проклета!

Тя постави лакътя си на облегалката на стола и опря брадичка върху дланта си. Очите ѝ не го изпускаха.

— Би ли предпочел другото?

Той се намръщи, но веднага съобрази кое е „другото“. Ако някой друг трябваше да огласи Рога...

— Значи искате да надуя Рога? Добре де, ще ви го надуя тоя Рог. Да съм казвал, че няма?

Амирлин въздъхна раздразнено.

— Знаеш ли, ти ми напомняш за моя чичо Хюан. Никой не можеше да го накара да падне по гръб. И той си падаше по комара и повече обичаше забавлението, отколкото работата. Загина, докато вадеше деца от една горяща къща. Не пожела да престане да се връща в пламъците, докато не бъде извадено и последното. Да не си като него, Мат? Ще бъдеш ли там, когато лумнат пламъците?

Той не посмя да срещне очите ѝ. Загледа се в пръстите си, които мърдаха нервно, стиснали одеялото.

— Аз не съм герой. Правя каквото трябва, но не съм герой.

— Повечето от онези, които наричаме герои, само са правили това, което е трябвало. Предполагам, че това е достатъчно. Засега. За Рога не трябва да говориш с никого, освен с мен, момчето ми. Нито за връзката си с него.

„Засега? — помисли си той. — Това е всичко, което ще получиш от мен, проклето да е, сега или когато и да е.“

— Не искам да казвам прокл... — Тя повдигна вежда и той се постара да придаде спокойствие на гласа си. — Не искам да го казвам на никого. Бих искал никой да не знае. Защо държите да го пазя в такава тайна? Нима не вярвате на своите Айез Седай?

Последва дълга пауза, в която му се стори, че е отишъл твърде далеч. Лицето ѝ се вкочани, а погледът ѝ можеше да издяла дръжка на секира.

— Ако можех да направя така, че да го знаем само ние двамата — рече тя хладно, — бих го направила. Колкото повече хора знаят за едно нещо, толкова повече това знание се разпространява, дори да е с най-добри намерения. По-голямата част от света вярва, че Рогът на Валийр е само една легенда, а онези, които знаят по-добре, са убедени, че тепърва трябва да го намери някой от Ловците. Но Шайол Гул знае, че той е намерен, а това означава, че поне няколко Мраколюбци го знаят. Но не знаят къде е, и Светлината дано освети пътя ни, не знаят кой го е огласил. Нима наистина би искал Мраколюбците да тръгнат по дирите ти? Получовеци или други твари на Сянката? Те искат Рога. Това трябва да го знаеш. Той може да действа както за Сянката, така и за Светлината. Но за да действа за тях, те трябва или да те пленят, или да те убият. Искаш ли да рискуваш това?

Мат съжали, че няма още едно одеяло, или може би юрган, пълен с гъши пера. Стаята изведнъж му се стори много студена.

— Да не искате да ми кажете, че Мраколюбците могат да дойдат за мен тук? Мислех, че Бялата кула може да задържи Мраколюбците навън. — Спомни си какво му беше казала Селийн за Черната Аджа и се зачуди какво ли щеше да сподели Амирлин за това.

— Основателна причина да останеш, нали така? — Тя се изправи и заоправя полите си. — Почивай, синко. Скоро ще се почувстваш много по-добре. Почивай. — И тихо затвори вратата след себе си.

Мат дълго остана излегнат по гръб и забил поглед в тавана. Едва забеляза, когато една прислужница влезе с парче баница и нова кана с мляко и отнесе таблата с празните съдове. Стомахът му гръмко изкъркори при миризмата на ябълки и подправки, но той и на това не обърна внимание. Амирлин си мислеше, че го държи като овца в кошара. А Селийн... „Коя, в името на Светлината, е тя? Какво иска?“ Селийн се беше оказала права за някои неща. Но Амирлин му беше казала, че смята да го използва, и как. В известен смисъл. Твърде много дупки имаше в това, което му беше казала, за да му харесва, твърде много дупки, през които можеше да се изплъзне нещо смъртно опасно. Амирлин искаше нещо, Селийн също искаше нещо, а той беше въжето, което двете си дърпаха. Струваше му се, че по-скоро би се изправил пред тролоци, отколкото да се озове между тях двете.

Трябваше да има някакъв начин да се измъкне от Тар Валон, да избяга от прегръдката и на едната, и на другата. Веднъж да прехвърли реката и щеше да се измъкне от ръцете на Айез Седай, както и от Селийн, и от всякакви Мраколюбци също така. Беше сигурен в това. Не можеше да няма някакъв изход. Трябваше просто да обмисли нещата от всички страни.

Баницата на масата изстина.

ГЛАВА 21

СВЯТ НА СЪНИЩА

Егвийн триеше ръцете си с кърпа и бързаше по сумрачния коридор. Беше ги измила два пъти, но още бяха мазни. Никога не бе допускала, че на света може да има толкова много съдове за миене. А и днес беше ден за печене на хляб, така че от фурните трябваше да се изхвърлят стотици кофи пепел. И камините да се почистят. И масите да се изстържат до костна белота с фин пясък, и подовете да се измият на ръце и колене. Пепел и мазнина бяха наклепали бялата й рокля. Гърбът я болеше и ужасно й се искаше да се прибере в стаичката си и да се тръшне на леглото, но Верин бе дошла в кухнята, уж за да поръча храна в покоите си, и й беше прошепнала да наmine при нея като й свърши смяната.

Покоите на Верин се намираха над библиотеката, в коридори, използвани само от няколко Кафяви сестри. Въздухът в тях беше прашен, като че ли живеещите тук жени бяха твърде заети с други неща, за да отделят време да накарат слугите да чистят по-често. Проходите правеха странни завои, ту спускайки се, ту най-неочаквано изкачвайки се. По стените рядко се мяркаха пана с помръкнали шарки, явно почиствани толкова рядко, колкото всичко останало тук. Много от светилниците стояха незапалени и по-голямата част от коридора тънеше в сумрак. Егвийн си помисли, че е останала съвсем сама, но пред нея се мярна нещо бяло, сигурно новачка или слугиня, забързана да свърши някоя задача. Тропотът на обувките й отекваше по голите черно-бели плочи на пода. Мястото никак не бе успокояващо за момиче, потънало в мисли за Черната Аджа.

Накрая намери това, което Верин й беше казала да търси. Облицована в черно врата в най-високата част на виещия се коридор, до едно прашно пано, изобразяващо някакъв крал, приемащ поражението на друг крал. Верин й беше споменала имената им — мъже, умрели стотици години преди да се роди Артур Ястребовото крило; Верин, изглежда, помнеше всякакви такива неща, но Егвийн не

можа да запомни имената нито отдавна изчезналите държави, които кралете бяха управлявали. Но това беше единственото стенно пано, отговарящо на описанието на Верин.

Като се изключеше шумът от собствените ѝ стъпки, коридорът изглеждаше по-пуст отпреди и по-застрашителен. Тя почука на вратата и щом чу разсеяното: „Кой е? Влез.“, я отвори.

Още на първата крачка тя се спря и зяпна. Стените бяха отрупани с рафтове, с изключение на една врата, която, изглежда, водеше към вътрешните помещения. Имаше и много карти, и нещо, което приличаше на схеми на нощното небе. Тя разпозна някои от съзвездията — Орач и Косач, Стрелец и Пет сестри — но другите ѝ бяха непознати. Книги, купища хартия и свитъци покриваха всички плоскости, с всевъзможни странни предмети, пръснати между купчините и понякога поставени върху тях. Странни неща от стъкло или метал, сфери и тръби, свързани помежду си, и кръгове, намотани в други кръгове, стърчаха сред кости и черепи с всевъзможна форма и вид. Нещо, което ѝ заприлича на препариран кафяв бухал, но голям едва колкото дланта ѝ, бе кацнало върху излъскан череп на някакъв гуцер, но черепът едва ли беше на гуцер, тъй като беше по-дълъг от цялата ѝ ръка и от пастта му се показваха зъби, големи колкото пръстите ѝ. Свещниците из стаята бяха разхвърляни безразборно, осветявайки силно на места, докато другаде цареше сянка, и като че ли заплашваха да подпалят хартиените свитъци. Бухалът примигна към нея и тя подскочи.

— Ах, да — каза Верин. Беше седнала зад една маса, отрупана като всичко останало наоколо, и внимателно държеше в ръцете си някакъв къс хартия. — Това си ти. Хмм. — Тя забеляза косия поглед, с който Егвийн удостои бухала, и поясни разсеяно: — Той лови мишките. Ядат хартията. — Жестът ѝ обхвана цялата стая и ѝ напомни за листа, който държеше. — Забележително. Розел Есамска твърди, че след Разрушението са останали, над сто страници, и сигурно не греши, защото е писала само двеста години по-късно, но доколкото знам, до днес се е запазило само това късче. И може би само този екземпляр. Розел пише, че то съдържа тайни, пред които светът не би могъл да се изправи, и затова тя самата не би могла да ги изкаже открито. Тази страница съм я чела хиляди пъти, мъчейки се да разгадая какво означава.

Бухалчето отново примигна към Егвийн. Тя се постара да не поглежда повече към него.

— И какво се казва там, Верин Седай?

Верин примигна, досущ като бухала.

— Какво се казва ли? Имай предвид, че преводът е буквален и звучи почти като рецитирането на някой бард на Висок напев. Чуй: „Сърце на Мрака. Баал-замон. Име, скрито в друго име, загърнато в име трето. Тайна, в друга тайна заровена, обгърната в тайна. Излъстител на надеждата. Ишамаел, излъстяващ всяка надежда. Гори и разкъсва истината. Надеждата гасне преди истината. Лъжа е нашият щит. Кой може да застане срещу Сърцето на Мрака? Кой ще се възправи срещу Излъстителя на надеждата? Душа на сянка. Душа на Сянката, той е...“ — Тя спря с въздишка. — Тук свършва. Какво разбра?

— Нищо — отвърна Егвийн. — Но никак не ми хареса.

— Ха, че как би могла, детето ми! Да го харесаш, или да го разбереш? Аз самата го чета и препрочитам от близо четиридесет години и нито ми харесва, нито го разбирам. — Верин грижливо постави късчето хартия в подплатена с коприна твърда кожена папка, след което небрежно пхна папката в купчината документи. — Но ти не дойде за това. — Тя зарови по масата, като от време на време докосваше по някой куп книги или ръкописи и ги улавяше да ги задържи, преди да паднат. Най-накрая намери няколко страници, увити в тънка като паяжина тъкан и завързани с протрита кожена връв. — Заповядай, дете. Всичко, което е известно за Лиандрин и жените, които са заминали с нея. Имена, години, Аджа, къде са родени. Всичко, което успях да намеря в архивите. Дори как са се представяли в обучението си. И също така какво знаем за тер-ангреалите, които са взели със себе си, макар да не е никак много. Само описания, в повечето случаи. Не знам дали всичко това ще помогне по някакъв начин. Аз лично не срещнах нищо полезно.

— Може би някоя от нас ще намери нещо. — Заля я внезапна вълна на подозрение. „Дали пък не е скрила нещо?“ Амирлин, изглежда, се доверяваше на Верин само защото ѝ се налагаше. А ако самата Верин е от Черната Аджа? Бързо се овладя. Беше пътувала с Верин през целия път от Томанска глава до Тар Валон и не можеше да

повярва, че тази пълничка учена жена е Мраколюбка. — Вярвам ви, Верин Седай. — „Наистина ли?“

Айез Седай отново примигна срещу нея, но бързо отхвърли онова, което може би ѝ беше хрумнало, и тръсна глава.

— Списъкът, който ти давам, може да се окаже важен, а може и да излезе чисто прахосване на хартия, но това не е единствената причина, поради която те повиках. — Тя започна да размества нещата по масата, за да направи място. — Разбрах от Аная, че е възможно да се превърнеш в Съновница. Последната е била Корианин Недеал, преди четиристотин седемдесет и три години, и според това, което можах да намеря в архивите, тя едва ли е заслужавала титлата си. Би било твърде интересно, ако ти я заслужиш.

— Аная Седай ме изпитваше, Верин Седай, но не можа да разбере дали някои от сънищата ми предсказват бъдещето.

— Това е само малка част от нещата, които Съновничките правят, дете. Може би най-незначителната част. Аная според мен е убедена, че момичетата трябва да бъдат въвеждани твърде бавно в тези неща. Виж тук. — Верин начерта с пръст няколко успоредни линии по разчистената повърхност на масата, ясно видими в дебелия слой прах върху полировката от пчелен восък. — Да приемем, че тези линии представляват светове, които биха могли да съществуват, ако са направени други избори, ако основните обрати в Шарката са тръгнали по друг път.

— Световете, достижими през Порталните камъни — каза Егвийн, за да покаже, че е слушала внимателно лекциите на Верин по време на пътуването до Тар Валон. Но какво общо можеше да имат те с това дали тя е Съновница, или не е?

— Много добре. Но Шарката може да бъде и много по-сложна от това, детето ми. Колелото заплита нашите житейски нишки, за да оформи Шарката на един Век, но Вековете сами по себе си са втъкани във Вековното везмо, във Великата шарка. Кой обаче може да е сигурен дали това представлява и една десета от цялата тъкан? Някои в Приказния век определено са били убедени, че съществуват и други светове — светове, до които е дори по-трудно да се достигне, отколкото до световете на Порталните камъни, стига това да е достоверно — и те са разположени ето така. — Тя начерта други линии, пресичащи първите. За миг ги огледа замислено. — Основата и

вътъкът на тъканта. Може би Колелото на Времето тъче една още по-голяма Шарка от светове. — Тя се изправи и изтупа прашните си длани. — Е, ако е така, то това не е нито тук, нито там. Във всички тези светове, каквито и да са различията помежду им, няколко неща остават постоянни. Едно от тях е, че Тъмния е затворен във всички тях.

Егвийн неволно пристъпи и погледна нарисуваните от Верин черти.

— Във всички тях? Как е възможно това? Да не искате да кажете, че във всеки отделен свят има по един Баща на лъжите? — Мисълта за толкова много Тъмни я накара да потръпне.

— Не, детето ми. Съществува само един Създател, който е навсякъде, веднъж и завинаги, във всички тези светове. По същия начин съществува само един Тъмен, когото също така го има във всички тези светове едновременно. Ако той бъде освободен от затвора, който Създателят е направил в един свят, ще бъде освободен във всички тях. И обратно — докато е затворен в един от тях, ще остане затворен във всички.

— Това ми се струва безсмислено — възрази Егвийн.

— Парадокс, детето ми. Тъмния е въплъщението на парадокса и хаоса, унищожителят на всякакъв разум и логика, рушителят на равновесието, онзи, който пречупва всякакъв ред.

Бухалът внезапно полетя с безшумните си криле и кацна върху някакъв голям бял череп на един от рафтовете зад Айез Седай. После надникна отгоре към двете жени и примигна. Егвийн беше забелязала черепа, още когато влезе, със закривените му рога и муцуна, и смътно се бе зачудила що за овен е могъл да има толкова голяма глава. Сега обаче обърна внимание на неговата закръгленост и високо чело. Тролок.

Тя потръпна и си пое дъх.

— Верин Седай, какво общо има всичко, което ми казвате, с това да си Съновница? Тъмния е окован в Шайол Гул и аз дори не искам да си помисля за неговото възможно освобождаване. — „Но печатите на неговия затвор охлабват. Това дори новачките вече го знаят.“

— С това да си Съновница ли? Ами нищо, детето ми. Освен че всички ние трябва да се изправяме срещу Тъмния по един или друг начин. Сега той е затворен, но Шарката не е довела Ранд ал-Тор на този свят без някаква цел. Прероденият Дракон ще се изправи срещу

Владетеля на гроба, това поне е сигурно. Стига Ранд да оцелее дотогава, разбира се. Тъмния ще се опита да изкриви Шарката, ако може. Но ние май отидохме твърде далече, нали?

— Простете, Верин Седай, но ако това — Егвийн посочи линиите, начертани в прахта — няма нищо общо с това да си Съновница, защо ми го разказахте?

Верин я изгледа, сякаш съзнателно се правеше на задръстена.

— Нищо ли? Разбира се, че има нещо общо, дете. Работата е там, че съществува трета постоянна величина освен Създателя и Тъмния. Съществува един свят, който е разположен вътре във всички други, вътре във всички тях едновременно. Или може би ги обкръжава. Някои писатели в Приказния век го наричат Тел-айеран-риод, Невидимия свят. Може би „Светът на сънищата“ е по-добрият превод. На много хора — простолудие, което не би могло и да си помисли за преливане на Сила — понякога им се мяркат неща от този Тел-айеран-риод в сънищата им и дори улавят проблясъци от другите светове през него. Но една Съновница, детето ми — една истинска Съновница — може да влезе в Тел-айеран-риод.

Егвийн се опита да преглътне, но някаква буца в гърлото ѝ попречи. „Да влезе в него?“

— Аз... не мисля, че съм Съновница, Верин Седай. Проверките на Аная Седай...

Верин я прекъсна.

— ... не доказват нито че си, нито че не си. Но Аная въпреки това е убедена, че е възможно да си.

— Предполагам, че все някога ще разбере — промълви глухо Егвийн. „Светлина всемогъща, иска ми се да съм, нали? Как искам да се науча! Искам всичко това.“

— Нямах много време за чакане, дете. Амирлин е поверила тежка задача на двете ви с Нинив. Трябва да използваш всеки инструмент, който може да ти се окаже подръка. — От бъркотията на масата Верин измъкна някаква червена дървена кутия. Кутията беше достатъчно голяма, за да побере куп документи, но когато Верин отвори съвсем леко капака ѝ, единственото, което извади отвътре, беше пръстен, издялан от камък, със сини, кафяви и червени жилки, прекалено голям, за да бъде предназначен за пръст. — Вземи, дете.

Егвийн премести документите, за да го поеме, и очите ѝ се разшириха от изумление. Пръстенът определено приличаше на каменен, но на допир беше по-твърд от стомана и тежеше повече от олово. А кръгът му беше изкривен. Прекараше ли пръст по ръба му, той го обикаляше на два пъти, както отвътре, така и отвън, макар да вървеше само по едната страна. Тя прекара пръста си да обиколи два пъти, само за да се увери.

— Корианин Недеал — каза Верин — е притежавала този тер-ангреал през по-голямата част от живота си. Сега ще го задържиш ти.

Егвийн замалко да изтърве пръстена. „Тер-ангреал? Аз ще държа тер-ангреал?“

Верин като че ли не забеляза изненадата ѝ.

— Според нея той улеснява преминаването в Тел-айеран-риод. Твърдяла е, че той действа при жени, притежаващи Таланта, както и при Айез Седай, стига да го докосваш, когато спиш. Съществуват опасности, разбира се. Тел-айеран-риод не е като другите сънища. Това, което се случва там, е истинско — ти действително си там, вместо само да го виждаш. — Тя нави ръкава на роклята си и показва един повехнал белег под лакътя си. — Аз самата се опитах веднъж, преди години. Лечителството на Аная не подежда съвсем. Запомни това. — Айез Седай отново свали ръкава и скри белега.

— Ще внимавам, Верин Седай. — „Истинско? Моите сънища са достатъчно лоши и такива, каквито са сега. Нима искам сънища, които ти оставят белези? Ще го прибера това нещо в някоя торба, ще го скрия в някой тъмен ъгъл и ще го оставя там. Ще...“ Но искаше да научи. Искаше да стане Айез Седай, а никоя Айез Седай не беше ставала Съновница от почти петстотин години. — Много ще внимавам.

Тя пусна пръстена в кесийката си и стегна връвта ѝ много здраво, после взе документите, които ѝ беше дала Верин.

— И не забравяй да го пазиш добре скрито, дете. Никоя новачка, дори Посветена, не би трябвало да притежава подобно нещо. Но при теб може да се окаже полезно. Пази го скрито.

— Да, Верин Седай. — Спомни си за белега на Верин и почти ѝ се дощя да се появи някоя друга Айез Седай и да я изведе веднага.

— Добре, дете. Можеш да си тръгваш. Става късно, а утре трябва да станеш рано, за да помогнеш за закуската. Лек сън.

Верин остана да седи загледана към вратата дълго време след като тя се затвори зад Егвийн. Бухалът тихо забуха зад гърба ѝ. Тя придърпа червената кутия към себе си, отвори я и навъсено огледа това, което я изпълваше почти догоре.

Страници и страници, изписани с изряден почерк. Черното мастило беше поизбледняло след петстотин години. Бележките на Корианин Недеал, всичко, което тя бе научила след близо петдесет години проучване на този странен тер-ангреал. Потайна жена е била тази Корианин. Основната част от знанията си бе пазила в пълна тайна от всички и ги бе доверила единствено на тези страници. Единствено случайността и навикът да се рови сред древни документи в библиотеката бяха довели Верин до тях. Доколкото бе успяла да установи, никоя Айез Седай освен нея не бе разбрала за съществуването на този тер-ангреал. Корианин беше съумяла да заличи съществуването му от регистрите.

Тя отново размисли дали да не изгори ръкописа, както бе размисляла дали да не го даде на Егвийн. Но да унищожи знание, каквото и да е то, за нея беше анатема. Колкото до другото... „Не. Най-добре ще е да се оставят нещата такива, каквито са. Каквото има да става, ще стане.“ Тя пусна капака да се затвори. „Сега пък къде изчезна онази страница?“

Намръщена, тя затърси кожената папка из купищата книги и листове. Егвийн вече бе излязла от ума ѝ.

ГЛАВА 22

ЦЕНАТА НА ПРЪСТЕНА

Едва се беше отдалечила от покоите на Верин, когато я срещна Шериам. Лицето на Наставницата на новачките беше навъсено и угрижено.

— Ако някой не си беше спомнил, че Верин е говорила с теб, можеше изобщо да не те намеря. — Айез Седай беше леко раздразнена. — Хайде, дете. Задържаш всичко. Какви са тези листове?

Егвийн ги стисна здраво под мишница. Постара се да отвърне хрисимо и с цялото дължимо уважение.

— Верин Седай смята, че трябва да ги проуча, Айез Седай. — Какво ли щеше да направи, ако Шериам поискаше да ги види? Какво извинение можеше да намери, за да ѝ откаже, как да обясни защо всички тези страници, в които се казваше всичко за тринадесетте жени от Черната Аджа и тер-ангреалите, които те бяха откраднали, са у нея?

Но Шериам, наглежда, изключи листовите от ума си още щом попита за тях.

— Няма значение. Теб те търсят и всички те чакат. — Тя хвана Егвийн под ръка ѝ я подкара по-бързо.

— Търсят ли ме, Шериам Седай? И за какво ме чакат?

Шериам поклати нервно глава.

— Ти да не си забравила, че ще бъдеш издигната в Посветена? Когато утре дойдеш в кабинета ми, ще си с пръстен, макар да не вярвам това да те утеши много.

Егвийн понечи да спре, но Айез Седай я подкара по-бързо — направо я мъкнеше я по тясното стълбище покрай стените на библиотеката.

— Тази нощ? Вече? Но аз съм почти заспала, Айез Седай, и мръсна, и... мислех, че имам дни напред. Да се подготвя.

— Часът не чака ни една жена — каза Шериам. — Колелото тече така, както то пожелае, и когато пожелае. Освен това какво би могла да подготвиш? Ти вече знаеш онова, което трябва. Повече, отколкото

знаеше приятелката ти Нинив. — Тя избута Егвийн през друга вратичка в основата на стълбището и бързо я подкара през рампата на друг коридор, който се виеше надолу и все надолу.

— Слушала съм лекциите — опита се да възрази Егвийн — и ги помня добре, но... не мога ли да поспя една нощ преди това? — Извиващата се рампа сякаш нямаше край.

— Амирлин реши, че няма смисъл да се чака. — Шериам се усмихна криво на Егвийн. — Точните й думи бяха: „Решиш ли да изкормиш една риба, няма смисъл да я чакаш да се вмирише.“ Елейн вече трябва да е минала през арките и Амирлин е решила и ти да минеш тази нощ. Не че виждам смисъла на цялото това бързане — добави тя, — но когато Амирлин се разпорежи, ние се подчиняваме.

Егвийн се остави да я дърпат надолу по рампата, без да възразява, но стомахът ѝ се беше стегнал на възел. Нинив изобщо не беше предупредена за това, което я чака, когато я бяха издигнали в Посветена. Нищо не беше ѝ казала след това освен придруженото с гримаса „мразя Айез Седай!“ Рампата завърши в широк коридор, много под нивото на кулата, в самата скала на острова.

Коридорът беше равен, без никаква украса. Бялата скала, през която беше изсечен, бе гладка, но иначе непипната, и се виждаха само тъмни дървени врати, високи и широки като порти на крепости и без никакви орнаменти, макар дъските, от които бяха сковани, да бяха съвършено огладени и излъскани. Тези големи врати обаче бяха така добре уравновесени, че Шериам без никакво усилие бутна една, отвори я и дръпна Егвийн след себе си в огромна куполовидна зала.

— Не преди да е дошъл часът! — сопна се Елайда. Стоеше, наметната с шала си с червени ресни, до маса, на която бяха поставени три големи потира.

Светилници върху високи стойки осветяваха залата и това, което се намираше в средата под купола — три извити сребърни арки, високи точно колкото да преминеш под тях, стъпили върху дебел сребърен пръстен. Основите им се допираха. По една Айез Седай седеше със скръстени нозе върху голия камък пред местата, където арките се съединяваха с пръстена, и трите бяха наметнати с шалове. Аланна беше сестрата от Зелената Аджа, но Егвийн не познаваше Жълтата сестра, нито Бялата.

Обкръжени от сиянието на сайдар, трите Айез Седай седяха неподвижно пред арките, а отвътре блестеше и нарастваше ответно сияние. Това съоръжение беше тер-ангреал и новачките минаваха под неизвестната материя, от която той бе изграден в Приказния век, за да бъдат издигнати в Посветени. Вътре в него Егвийн щеше да се изправи лице в лице със собствените си страхове. На три пъти. Бялата светлина вътре в арките престана да тръпне; задържахше се в тях, като че ли ограничена, но изпълваше пространството и го правеше непрозирно.

— Успокой се, Елайда — рече кротко Шериам. — Скоро ще свършим. — Обърна се към Егвийн. — На новачките им се дават три възможности. Можеш да откажеш да влезеш два пъти, но при третия отказ те отправят от Бялата кула завинаги. Така става обикновено и ти имаш пълното право да се откажеш, но не мисля, че Амирлинския трон ще остане доволен, ако го направиш.

— Тя не заслужава да ѝ се даде тази възможност. — Гласът на Елайда беше железен, а изражението ѝ — не по-меко. — Изобщо не ме е грижа какъв бил потенциалът ѝ. Тя трябва да бъде изхвърлена от Бялата кула. Или ако се провали, да бъде пратена да търка подовете през следващите десет години.

Шериам изгледа остро Червената сестра и каза:

— Не беше толкова непреклонна по отношение на Елейн. Ти сама пожела да участваш в това, Елайда — вероятно заради Елейн — и ще изпълниш своята длъжност и спрямо това момиче така, както трябва, или ще напуснеш и ще намеря друга.

Двете Айез Седай се гледаха толкова дълго, че Егвийн нямаше да се учуди, ако видеше около тях сиянието на Единствената сила. Найсетне Елайда отмести поглед и изсумтя:

— Щом трябва да започваме. Да дадем на тази нещастница възможност да се откаже и да се свърши. Закъсняваме.

— Няма да се откажа. — Гласът на Егвийн потрепера, но тя се съвзе и вдигна глава. — Искам да продължа.

— Добре — каза Шериам. — Много добре. Сега ще ти кажа две неща, които никоя жена не чува преди да застане на твоето място. Започнеш ли, трябва да продължиш до края. Откажеш ли се, в който и да е момент, ще бъдеш изхвърлена от Бялата кула, все едно че си отказала да влезеш за трети път. Второ. Да търсиш, да се стремиш, означава да познаеш опасността. — Говореше така, сякаш го бе

произнасяла хиляди пъти. Очите ѝ грееха от съчувствие, но лицето ѝ беше почти толкова сурово, колкото това на Елайда. Съчувствието ѝ плашеше Егвийн повече от суровостта. — Някои жени са влизали и повече не са се връщали. След като тер-ангреалът е бил оставян да затихне, те... не са се... оказвали... там. И никой повече не ги е виждал. Ако искаш да оцелееш, трябва да си твърда. Една грешка, един провал и... — Самото лице на Шериам сякаш изговори неизречените думи. Егвийн потръпна. — Това е последният ти шанс. Ако сега се откажеш, ще се брой само като първи отказ. Все пак ще ти останат още два пъти. Ако сега приемеш, връщане няма. Не е срамно да се откажеш. Аз самата се отказах първия път. Избирай.

„Не са се връщали?“ Егвийн преглътна с мъка. „Искам да бъда Айез Седай. И първо трябва да стана Посветена.“

— Приемам.

Шериам кимна.

— Тогава подготви се.

Егвийн примигна, но се сети. Трябваше да влезе гола. Наведе се да остави вързопа документи, които Верин ѝ беше дала... и се поколеба. Ако ги оставеше тук, Шериам или Елайда можеха да ги прегледат, докато тя е в тер-ангреала. Можеха да намерят и малкия тер-ангреал в кесията ѝ. Ако откажеше да продължи, щеше да може да ги скрие някъде, може би при Нинив. Дъхът ѝ секна. „Не мога да се откажа сега. Вече започнах.“

— Да не би да реши да се откажеш, дете? — намръщи се Шериам. — След като вече знаеш какво означава това?

— Не, Айез Седай — бързо отвърна Егвийн. Съблече се припряно и сгъна дрехите си, после ги постави върху кесията и вързопа. Това трябваше да е достатъчно.

Седящата до тер-ангреала Аланна изведнъж заговори.

— Има някакъв... резонанс. — Каза го, без да извърща очи от арките. — Като ехо. Не разбирам откъде е.

— Проблем ли има? — попита рязко Шериам. Тя като че ли също беше изненадана. — Няма да пусна вътре жена, ако има проблем.

Егвийн погледна с копнеж към сгънатите си дрехи. „Светлина небесна, дано да има проблем. Нещо, което да ми позволи да скрия тези листове, без да трябва да отказвам да вляза.“

— Не — отвърна Аланна. — Прилича по-скоро на бръмчене на хапливче около главата ти, когато се опитваш да мислиш, но не пречи. Не бих го споменала дори, но просто досега не се е случвало, доколкото знам. — Тя завъртя глава. — Ето че изчезна.

— Може би — рече сухо Елайда.

— Другите сметнаха, че такава дреболия не си заслужава да бъде споменавана.

— Да продължим тогава. — Тонът на Шериам не допускаше повече никакви отклонения. — Хайде.

Егвийн за последен път погледна към сгънатите си върху вързопа дрехи и тръгна след нея към арките. Подът под босите ѝ стъпала беше като от лед.

— Кого водиш, сестро? — припя Елайда.

Без да спира премерената си крачка, Шериам отвърна:

— Една, която иде да бъде Посветена, сестро.

Трите Айез Седай около тер-ангреала не помръднаха.

— Тя готова ли е?

— Готова е да остави зад себе си това, което е била, и минавайки през своите страхове, да приеме Посвещение.

— Знае ли страховете си?

— Никога не се е изправяла пред тях, но сега го иска.

— Тогава нека се изправи пред страховете си. — При цялата тържествена формалност в гласа на Елайда се долови нотки на довольство.

— Първият път — каза Шериам — е за онова, което е било. Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.

Егвийн си пое дъх и пристъпи през арката и навътре, сред сиянието. Светлината я погълна цялата.

— Джайм Дотри се отби. Странни вести от Бейрлон е донесъл амбулантът.

Егвийн вдигна очи от люлчицата, която люшкаше. На прага стоеше Ранд. Тя премести очи от Ранд — нейният мъж — към бебето в люлката — дъщеря ѝ — и отново към него в почуда.

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

Мисълта не беше нейна, но като че ли идеше от някакъв безтелесен глас, който можеше да се намира в главата ѝ или извън нея, мъжки или женски, но безчувствен и неразпознаваем. Странно, но ѝ се стори познат.

Мигът на почуда отмина и единственото, което продължаваше да я учудва, беше защо всичко около нея ѝ се бе сторило не на място. Разбира се, Ранд беше нейният мъж — нейният хубав, любящ съпруг и Джоя бе нейната дъщеря — най-красивото и сладко момиченце в Две реки. Трам, бащата на Ранд, беше излязъл с овцете под предлог, Ранд да може да поработи в плевнята, но всъщност за да остави на младия баща повече време да се занимава с Джоя. Следобеда бащата и майката на Егвийн щяха да дойдат от село да ги навестят. А сигурно и Нинив, за да види дали майчинството е попречило на ученето на Егвийн, за да замести един ден Нинив като Премъдра.

— Какви вести? — попита тя. Отново залюшка люлката, а Ранд пристъпи напред и се усмихна широко на увитото в пелени невръстно детенце. Егвийн тихо се засмя. Беше така завладян от дъщеря си, че често не чуваше какво му говорят. — Ранд? Какви вести? Ранд?

— Какво? — Усмивката му помръкна. — Странни вести. Война. Имало някаква голяма война, която обхващала по-голямата част от света, така разправя Джайм. — Това наистина беше странна новина; приказки за войни рядко достигаха в Две реки преди воините отдавна да са свършили — Разправя, че всички се сражавали срещу някакъв си народ, наречен Шанган, или Санчан, или нещо подобно. Не бях и чувал за тях.

Егвийн знаеше — поне смяташе, че го знае — че каквото и да е било, отдавна е свършило.

— Ти добре ли си? — попита я той. — Няма за какво да се тревожим тук, мила. Войните никога не засягат Две реки. Ние сме твърде далече от големия свят, за да се интересува някой от нас.

— Не се тревожа. Какво още каза Джайм?

— Все небивалици. Говори ги едни, като някой от Коплинови. Разправя, че амбулантът му казал, че тези хора използвали Айез Седай в битка, но от друга страна, твърдял, че предлагали по хиляда жълтици на всеки, който им предаде някоя Айез Седай. И уж убивали всеки, който крие такава. Пълни глупости. Все едно, това няма какво да ни тревожи. Толкова е далече от нас.

Айез Седай. Егвийн попила главата си. „Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

Забеляза, че Ранд също е поставил ръка на главата си.

— Главоболието ли?

Той кимна и присви очи.

— Този прах, дето ми го дава Нинив, напоследък май не ми действа.

Тя го погледна притеснено. Тези главоболия я тревожеха. Всеки път, когато се появяха, ставаха все по-лоши. А най-лошото от всичко беше едно нещо, което в началото не бе забелязала, нещо, което сякаш ѝ се искаше изобщо да не беше забелязвала. Когато Ранд го заболя глава, ставаха странни работи. Или мълния ще тресне от ясно небе и ще разбие някой як буков пън, който той и Трам са се мъчили да изкоренят с дни, за да разчистят нова земя за оран. Или ще се появи буря, която Нинив не е доловила, вслушвайки се във вятъра. Или сред леса ще лумнат пожари. И колкото по-силна ставаше болката му, толкова по-лоши неща се случваха. Никой друг не беше свързвал тези неща с Ранд, дори и Нинив, и Егвийн бе благодарна за това. Не искаше и да помисля какво ли може да значат тези съвпадения.

„Това е пълна глупост — рече си тя. — Трябва да разбере дали мога да му помогна.“ Защото тя самата си имаше една тайна. Тайна, която я ужасяваше всеки път, когато се опиташе да разгадае какво означава. Нинив я учеше на билките, учеше я как един ден да я наследи като Премъдра. Лековете на Нинив действаха почти като чудо, раните зарастаха, без да остане почти никакъв белег, болни хора ставаха почти от смъртно легло. Но вече на три пъти Егвийн бе успяла да излекува болни, от които Нинив беше вдигнала ръце, смятайки ги за смъртници. На три пъти беше присядала да подържи ръката на болния в последния му час и човекът ставаше направо като от гроба. Нинив я бе разпитвала подробно какво е направила, какви треви е използвала и в каква смес. Досега тя не бе намерила куража да ѝ признае, че не е направила нищо. „Трябва все пак нещо да съм направила. Веднъж, да речеш, че е било случайно, но три пъти... Трябва да го проумея. Трябва да го науча.“ От това главата ѝ забръмча, сякаш думите започнаха да отекват в черепа ѝ; „Щом можах да направя нещо за тях, трябва да мога да направя нещо и за мъжа си.“

— Дай да се опитам, Ранд — каза тя. И щом се изправи, зърна през отворената врата една сребърна арка, изправена пред къщата, арка, изпълнена с бяла светлина. „Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“ Тя направи неволно две крачки към вратата.

Спря се, озърна се през рамо и видя гукащата в люлката Джоя и Ранд, който притискаше главата си с ръка и я гледаше, като че ли зачуден накъде е тръгнала.

— Не — каза тя. — Искам това. Искам това! Защо да не мога да го имам и това? — Сама не разбра думите си. Разбира се, че го искаше, и си го имаше.

— Какво искаш, Егвийн? — попита Ранд. — Ако е нещо, което мога да ти намеря, знаеш, че ще го сторя. Ако не го намеря, сам ще ти го направя.

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“ Тя направи още една стъпка, през прага. Сребърната арка я подканяше. Нещо я чакаше от другата страна. Нещо, което искаше повече от всичко на света. Нещо, което бе длъжна да направи.

— Егвийн, аз...

Чу зад гърба си тупване. Обърна се и видя Ранд на колене, присвит и стиснал главата си с ръце. Болката никога досега не беше го сразявала така силно. „Какво ли ще дойде след това?“

— Ах, Светлина! — изстена той. — Светлина могъща! Боли! О, Светлина, всеки път боли все по-силно! Егвийн?

„Бъди непреклонна.“

А то я чакаше. Нещото, което трябваше да направи. Трябваше. Тя прекрачи. Беше трудно, по-трудно от всичко, което беше вършила в живота си. Навън, към арката. Зад нея Джоя се засмя.

„Непреклонна.“

Изправи гръб и продължи напред, но не можа да сдържи сълзите, които потекоха по бузите ѝ. Риданията на Ранд прераснаха в крясък, заглушаващ смеха на Джоя. С крайчеца на окото си Егвийн мерна Трам, който тичаше запъхтян към къщата.

„Той не може да помогне — помисли си тя и плачът ѝ премина в хлип. — Той нищо не може да направи. Но аз можех. Можех.“

Пристъпи напред и светлината я погълна.

Трепереща и хлипаща, Егвийн излезе през арката, същата, през която бе влязла. Студена, чиста вода отми за миг сълзите ѝ, когато Елайда бавно изпразни сребърния потир над главата ѝ, но плачът и продължи; не мислеше, че изобщо ще спре някога.

— Измита си и си пречистена — обяви Елайда — от греха, който може би си сторила, и от онези, които са сторени над теб. Измита си и пречистена от всяко престъпление, което може да си извършила, и от онова, което е било извършено над теб. Идеш при нас измита, чиста и пречистена, в сърце и душа.

„О, Светлина — помисли си Егвийн, докато водата се стичаше по тялото ѝ, — тъй да е. Нима е възможно някаква вода да отмие онова, което извърших?“

— Казва се Джоя — изхлипа тя към Шериам. — Джоя. Нищо не може да замени онова, което току-що... което аз...

— Да станеш Айез Седай винаги си има цена — отвърна Шериам, но състраданието се върна в очите ѝ, по-силно отпреди. — Винаги си има цена.

— Наистина ли беше? Да не би да сънувах? — Риданията заглушиха онова, което искаше да каже. „Нима го оставих да умре? Нима изоставих бебенцето си?“

Шериам обгърна с ръка раменете ѝ и я поведе около арките.

— Всяка жена, която съм видяла да излиза от тези арки, задава същия въпрос. Отговорът е, че никой не знае! Някои смятат, че може би онези, които не се връщат, са предпочели да останат, защото са намерили там по-щастливо място и са пожелали да изживеят живота си там. — Гласът ѝ се втвърди. — Ако е истинско и те са останали по свой избор, тогава се надявам животът им далеч да не е щастлив. Не изпитвам никаква симпатия към хора, които бягат от своя дълг. — Тонът ѝ леко се смекчи. — Лично аз съм уверена, че не е истинско. Но опасността е съвсем истинска. Помни това. — Тя се спря пред следващата изпълнена със сияние арка. — Готова ли си?

Егвийн размърда нозе и кимна, а Шериам дръпна ръката си.

— Второто е за това, което е. Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.

Егвийн потръпна. „Каквото и да се случи, не може да е по-лошо от одевешното. Не е възможно.“ И пристъпи сред сиянието.

Погледна роклята си — от синя коприна, обшита с перли, цялата прашина и разкъсана. После изправи глава и огледа обкръжаващите я руини на двореца. Кралският дворец на Андор, в Кемлин. Разбра го и ѝ се доця да изпищи.

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

Светът далеч не беше такъв, какъвто го желаше, и тя не можеше да помисли за това, без да ѝ се доще да заплаче, но всичките ѝ сълзи бяха пресъхнали преди много време, а светът си беше такъв, какъвто беше. Руините бяха едничкото, което очакваше да види.

Без да се бои, че може да разкъса дрехата си още повече, но боязлива като мишле, нащрек за всеки звук, тя се закатери по отломките зидария и надникна към виещите се улици на Вътрешния град. Докъдето стигаше погледът ѝ, във всички посоки се виждаха само руини и опустошение, сгради, които сякаш бяха съборени от полудели хора, и гъсти валма дим се вдигаха от все още горящите пожари. По улиците имаше хора, групи въоръжени мъже, които обикаляха, търсеха. И тролоци. Мъжете се присвиваха, колчем към тях се приближеха тролоци, а тролоците им се зъбеха и се смееха с дрезгав, гърлен смях. Но личеше, че се знаят, че действат заедно.

На улицата се появи мърдраал, черният му плащ леко се поклащаше със стъпките му, когато вятърът лъхнеше, за да навее пушек и прахоляк. Хора и тролоци се записвиваха пред безокия му поглед.

— Търсете! — Гласът му звучеше като нещо отдавна мъртво, гнило и разкапващо се. — Недейте да стърчите тук и да ми треперите! Намерете го!

Егвийн се плъзна надолу по купчината разбит камънак колкото можа по-тихо.

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

Тя се спря, изплашена да не би шепотът да беше дошъл от твартата на Сянката. Но неизвестно защо беше сигурна, че не е. Озърна се боязливо през рамо, да не би мърдраалът да се е озовал там, където бе стояла преди малко, а после се забърза и влезе в съборения палат, закатери се през паднали греди, запромъква се между тежки срутени блокове, навътре. Веднъж стъпи върху женска ръка, стърчаща изпод

голямо парче зидария, като че ли от вътрешна стена на някоя от стаите на втория етаж. Почти не обърна внимание на ръката, както и на пръстена с Великата змия. Беше се научила да не забелязва мъртвите, заровени сред купчините отломки, в които тролоците и Мраколюбците бяха превърнали Кемлин. Нищо не можеше да направи за мъртвите.

Успя да се промуши през тясната цепнатина, под един срутен таван и се озова в стая, наполовина заровена под онова, което се бе намирало над нея. Ранд лежеше, затиснат от голяма греда през кръста, краката му бяха смазани от два каменни блока. Прах и пот покриваха лицето му. Когато пристъпи към него, той отвори очи.

— Ти се върна — едва изрече той с дрезгав хрип. — Боях се, че... няма значение. Трябва да ми помогнеш.

Тя се отпусна изтощена на пода.

— Бих могла лесно да махна тази греда с Въздух, но размърда ли се, всичко останало ще рухне върху теб. Върху двама ни. Не мога да се справя с всичко, Ранд.

Смехът му прозвуча горчиво и болезнено — и секна почти на мига. Нова пот лъсна по челото му и той заговори с усилие.

— Сам мога да я преместя тази греда. Знаеш го. Мога да я махна заедно с всички камъни отгоре ѝ. Но за да го сторя, трябва да изляза от себе си, а не смея. Не смея... — Той млъкна и си пое дъх.

— Не те разбирам — промълви тя бавно. — Да излезеш от себе си? И какво не смееш? Защо?

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

— Заради лудостта, Егвийн. Аз... всъщност... я задържам. — Хрипливият му смях накара кожата ѝ да настръхне. — Но само това ми отнема всичките сили. Ако я отпусна, макар и малко, макар и за миг, лудостта ще ме обладае. А тогава вече не ме интересува нищо и не знам какво върша. Трябва да ми помогнеш.

— Как, Ранд? Опитах вече всичко, което знам. Кажи ми как и ще го направя.

Ръката му се протегна към камата, паднала в прахта с оголено острие.

— Камата — зашепна той. Ръката му болезнено се сви към гърдите. — Ето тук. В сърцето. Убий ме.

Тя го зяпна, после погледна камата, сякаш и той, и тя бяха отровни змии.

— Не! Ранд, няма да го направя. Не мога! Как можеш да искаш от мен такова нещо?

Ръката му бавно запълзя към камата и този път пръстите му почти я достигнаха. Егвийн я изрита надалече от него. Ранд се отпусна с хлип.

— Кажи защо? — настоя тя. — Защо искаш от мен да... да те убия? Аз ще те Изцера. Ще направя всичко, за да те измъкна оттук, но не мога да те убия. Защо?

— Те могат да ме обърнат, Егвийн. — Дишането му беше толкова измъчено, че на нея ѝ се доплака. — Ако ме хванат... Мърдраалите... Властелините на ужаса... могат да ме обърнат в Сянката. Ако лудостта ме обладае, няма да мога да се бия с тях. Няма да разбере какво правят, преди да е станало твърде късно. Дори искрица живот да е останала у мен, когато ме хванат, могат да го направят. Моля те, Егвийн. Заради любовта ни към Светлината. Убий ме.

— Аз... не мога, Ранд. Светлината да ми е на помощ, не мога.

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

Тя се озърна през рамо. Сребърна арка, изпълнена с бяла светлина, се бе издигнала сред отломките.

— Егвийн, помогни ми.

„Бъди непреклонна.“

Тя се изправи и направи крачка към арката. Беше току пред нея. Само още крачка и...

— Моля те, Егвийн. Помогни ми. Не мога да я достигна. Заради любовта към Светлината, помогни ми!

— Не мога да те убия — прошепна тя. — Не мога. Прости ми.

Тя пристъпи напред.

— ПОМОГНИ МИ, ЕГВИЙН!

Светлината я изпепели.

Залитайки, тя излезе през арката, без да забелязва голотата си. Цялата се разтrese и затисна устата си с две ръце. Зашепна:

— Не можех, Ранд. Не можех. Моля те, прости ми. „Светлината дано му помогне. Моля те, Светлина, помогни му.“ Върху главата ѝ потече студена вода.

— Измита си и си пречистена от фалшива гордост. Измита си и очистена от измамна амбиция. Идеш при нас измита и пречистена, в сърце и душа.

След като Червената Аджа отстъпи, Шериам нежно обгърна Егвийн през раменете и я поведе към третата арка.

— Още един път, дете. Само още веднъж, и свършва.

— Той каза, че могат да го обърнат в Сянката — изломоти Егвийн. — Каза, че мърдраалите и Властелините на ужаса могат да го принудят.

Шериам обърка стъпките си и бързо се огледа. Елайда се бе върнала при масата. Трите Айез Седай край тер-ангреала се взираха в него и сякаш не забелязваха нищо друго.

— Неприятна тема — промълви най-сетне Шериам, съвсем тихо. — Хайде. Още веднъж.

— Могат ли?

— Обичай е — рече Шериам — да не се говори за това, което става вътре в тер-ангреала. Страховете на една жена са си нейни лични.

— Могат ли?

Шериам въздъхна, отново хвърли крадешком поглед към другите Айез Седай и после бързо зашепна:

— Това е известно едва на малцина, дете. Дори тук, в Кулата. Ти не би трябвало да го знаеш, нито сега, нито никога, но ще ти го кажа. Съществува... известна слабост в хората, които могат да преливат Силата. Това, че се научаваме как да се разтваряме за Верния извор, означава, че можем да се... разтворим и за други неща. — Егвийн потръпна. — Успокой се, дете. Тези неща не стават така лесно. Такова нещо не се е случвало — Светлината дано позволи никога повече да не се случва! — от Тролокските войни насам. Били са необходими тринадесет Властелини на ужаса, които са могли да преливат, да втъкат потоците си през тринадесет мърдраали. Разбираш ли? Не е лесна тази работа. Днес обаче Властелини на ужаса няма. Това е тайна на Кулата, дете. Ако се разбере, никога няма да можем да убедим хората, че не са застрашени. Само човек, който може да прелива, може да бъде обърнат по този начин. Това е слабостта на силата ни.

— Тринадесет — повтори Егвийн с тъничък гласец. — Същият брой като онези, които напуснаха Кулата. Лиандрин и още дванадесет

с нея.

Лицето на Шериам се изопна.

— Това не е твоя грижа. Да го забравиш веднага. — Тонът ѝ отново се успокои. — Третият път е за онова, което ще бъде. Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.

Егвийн се взря в сияещата арка и някъде далеч отвъд нея. „Лиандрин и другите дванадесет. Тринадесет Мраколюбци, способни да преливат. Светлината да ни е на помощ.“ Пристъпи в светлината и тя я изпълни. Засвети през нея. Изгори я до кости, обгори душата ѝ, нажежи я до бяло. „Светлината да ми е на помощ!“ И нищо друго нямаше освен светлина. И болка.

Егвийн втренчи поглед в огледалото. Не беше сигурна кое я изненада повече — дали лишената от възраст гладкост на лицето и, или шарфът с цветни ивици, увит около шията ѝ. Шарфът на Амирлинския трон.

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

„Тринадесет.“

Олюля се, хвана се за стойката на огледалото и за малко да падне заедно с него върху сините плочки на пода. „Нещо не е наред“ — помисли си. Нередното нямаше нищо общо с внезапното ѝ замайване, или поне не ѝ се стори, че то е нередното. Беше нещо друго. Но нямаше представа какво е.

Една Айез Седай я беше прихванала за лакътя — жена с високи скули като на Шериам, но с тъмна коса и загрижени сини очи, и с широкия една длан шарф на Пазителката на Хрониките, наметнат на раменете. Но не беше Шериам. Егвийн никога не я беше виждала, но беше сигурна, че я познава толкова добре, колкото себе си. Само за миг се замисли и даде име на жената. Белдеин.

— Зле ли ви е, майко?

„Шарфът ѝ е зелен. Ще рече, че е издигната от Зелената Аджа. Пазителката винаги произлиза от същата Аджа, от която е избрана Амирлин, на която тя служи. Което означава, че ако аз съм Амирлин — ако? — то аз също съм била Зелена Аджа.“ Това също я изуми. Не че е била от Зелената Аджа, а че ѝ се налага да го съобрази. „Светлина небесна, нещо не ми е наред.“

„Пътят назад ще се появи само в...“ Гласът в главата ѝ заглъхна като жужене на дива пчела.

„Тринадесет Мраколюбци.“

— Нищо ми няма, Белдеин — отвърна Егвийн. Името предизвика странно усещане на езика ѝ. Сякаш го беше произнасяла с години. — Не бива да ги оставяме да чакат. — „Да ги оставяме да чакат?“

Кои? Не знаеше, освен че изпитваше безкрайна тъга от това, че трябва да свърши с това чакане, безкрайна неохота.

— Те ще изпаднат в нетърпение, майко. — В гласа на Белдеин се долавяше колебливост, сякаш тя изпитваше същата безкрайна неохота като Егвийн, но по друга причина. Освен ако Егвийн не бъркаше в предположението си, Белдеин, прикрита зад външната си кротост, беше направо ужасена.

— В такъв случай най-добре ще е да го свършим.

Белдеин кимна, след което пристъпи до вратата, където беше опрян жезълът ѝ, увенчан със снежната капка — Белия пламък на Тар Валон.

— Да, ще трябва, майко.

Тя вдигна жезъла и отвори вратата, след което се забърза напред, за да оформи процесията на двете: на Пазителката на Хрониките и на Амирлинския трон.

Егвийн почти не забелязваше коридорите, по които преминаваха. Цялото ѝ внимание бе насочено навътре. „Но какво става с мен? Защо не си спомням? Защо толкова неща от... това, което си спомням, ми се струват погрешни?“ Докосна шарфа със седемте цветни ивици на раменете си. „Защо съм наполовина сигурна, че все още съм новачка?“

„Пътят назад ще се появи само...“ Този път мисълта секна внезапно.

„Тринадесет от Черната Аджа.“

Пак се олюля. Мисълта беше ужасяваща, вледени я до мозъка на костите. Усети я като нещо... лично. Прииска ѝ се да запищи, да побегне и да се скрие. Стори ѝ се, че я преследват. „Глупости. Черната Аджа е унищожена.“ Тази мисъл също ѝ се стори странна. Част от нея си спомняше за нещо, наречено „Голямата чистка.“ Част от нея бе убедена, че такова нещо никога не е било.

Макар да гледаше право напред, Белдеин бе забелязала нейното олюляване. Егвийн трябваше да удължи крачката си, за да я настигне. „Тази жена е изплашена до ноктите на краката си. Към какво, в името на Светлината, ме е повела?“

Белдеин спря пред висока двойна врата с инкрустиран в тъмното дърво на двете крила голям сребърен Пламък на Тар Валон. Изтри длани в роклята си, като да се бяха изпотили, после отвори вратата и поведе Егвийн нагоре по една права рампа, направена от същия бял камък със сребърни жилки, от който бяха изградени стените на Тар Валон. Дори и тук той сякаш блестеше.

Рампата ги отведе до голяма кръгла зала под куполест таван, висок поне тридесет крачки. Външният ръб на огромния кръг на залата представляваше платформа със стъпала пред нея, с изключение на трите рампи, влизащи в залата и опиращи в кръга през равни разстояния. В центъра на пода се намираше Пламъкът на Тар Валон, обкръжен от уширяващи се към периферията цветни спирали с цветовете на седемте Аджа. В отсрещния край на залата спрямо рампата, по която влязоха, стоеше стол с висок гръб, тежък и пищно гравирани на лозници и листа, боядисани също с цветовете на седемте Аджа.

Белдеин рязко почука с жезъла си на пода. В гласа ѝ се долови трепет.

— Тя иде. Пазителката на Печатите. Пламъкът на Тар Валон. Амирлинския трон. Тя иде.

Чу се шумолене на поли и загърнатите в шалове жени на платформата се изправиха от столовете си. Двадесет и един стола, на групи от по три, всяка триада боядисана и тапицирана в същия цвят като ресните на шаловите на жените, стоящи пред тях.

„Съветът на Кулата“ — помисли си Егвийн, докато вървеше към своя стол. Столът на Амирлинския трон. „Съветът на Кулата и Сестрите-заседателки за всяка от седемте Аджа. Била съм тук хиляда пъти.“ Но не си спомняше нито един от тези хиляда пъти. „Но какво правя аз в Съвета на Кулата? Светлина велика, те ще ми съдерат кожата жива, ако видят...“ Не беше сигурна какво могат да видят. Но се помоли дано да не го видят.

„Пътят назад ще се появи само...“

„Пътят назад ще...“

„Пътят...“

„Черната Аджа чака.“ Това поне беше цяло. Идеше отвсякъде. Но защо сякаш никой от тях не го чуваше?

Разположи се в стола на Амирлинския трон — самият стол също се наричаше Амирлински трон — и осъзна, че не знае какво трябва да направи по-нататък. Останалите Айез Седай също седнаха по местата си, освен Белдеин, която стоеше права до нея и нервно преглъщаше, Изглежда, всички чакаха нея.

— Да започваме — каза тя най-сетне.

Това, изглежда, се оказа достатъчно. Една от Червените сестри стана и Егвийн изумена видя, че това е Елайда. Същевременно знаеше, че Елайда е най-изтъкнатата сестра-заседателка за Червените и нейна най-яростна противничка. Изражението на Елайда, когато я погледна втренчено през огромното пространство на залата, я накара да потръпне вътрешно. Беше сурово и ледено... и победоносно.

— Доведете го — изрече високо Елайда.

По една от рампите — не онази, по която беше влязла Егвийн — се чу чаткане на желязо върху камък. Появиха се хора. Дузина Айез Седай, обкръжили трима мъже, двама от които едри стражи с белите сълзи на Пламъка на Тар Валон на гърдите си — дърпаха веригите, в които бе окован третият.

Егвийн трепна на стола си. Окованият беше Ранд. Той вървеше като зашеметен или почти заспал — с полузатворени очи и клюмнала глава. Движеше се покорно натам, накъдето го дърпаха веригите.

— Този мъж — обяви Елайда — се е самообявил за Преродения Дракон. — Последва ропот на отвращение, като че ли не толкова затова, че слушателите бяха изненадани, колкото защото не желаеха да бъде осквернен слухът им. — Този мъж е преливал Единствената сила. — Ропотът се усили, изпълнен с негодувание, но и с лека боязън. — Съществува само едно наказание за това, известно и признато във всяка държава, но произнасяно само тук, в Тар Валон, в Съвета на Кулата. Аз призовавам Амирлинския трон да произнесе присъдата за опитомяването на този мъж.

Очите на Елайда блеснаха към Егвийн. „Ранд. Какво да правя сега? Светлина велика, какво да направя?“

— Защо се колебаеш? — настоя Елайда. — Тази присъда е предопределена от три хиляди години. Защо се колебаеш, Егвийн ал-

Вийр?

Една от Зелените сестри скочи и без да крие гнева си, викна:

— Засрами се, Елайда! Покажи почит към Амирлинския трон! Покажи почит към Майката!

— Почитта — отвърна хладно Елайда — може да се загуби така, както се печели. Е, Егвийн? Да не би най-сетне да показва слабост, да не би да показва, че не си достойна за своя пост? Да не би да не можеш да произнесеш присъдата над този мъж?

Ранд се опита да вдигне глава, но не успя.

Егвийн с мъка се изправи и извърна глава, мъчейки се да си напомни, че е Амирлинския трон, с власт да командва всички тези жени. Или да закреши, че е новачка, че мястото ѝ не е тук, че във всичко това има нещо ужасно сбъркано.

— Не — промълви тя, разтреперана. — Не, не мога! Няма да...

— Тя сама се предава! — Викът на Елайда заглуши опита на Егвийн да заговори. — Тя се самоосъжда чрез собствените си думи! Дръжте я!

И жезълът на Пазителката се стовари върху главата ѝ.

Мрак.

Първо усети болката в главата си. После нещо твърдо и студено под гърба си. След това дойдоха гласовете. Мърморене.

— Още ли е в безсъзнание? — Като стържене на сух пергамент върху кост.

— Не се безпокой — каза някаква жена от много, много далече. Гласът и прозвуча някак притеснено, дори боязливо. — Ще се оправят с нея преди да е разбрала какво става. После е наша, ще можем да правим с нея каквото си искаме. Може би ще я дадем на вас да се позабавлявате.

— След като първо я използвате.

— Разбира се.

Далечните гласове се отдалечиха още повече.

Ръката ѝ се размърда и докосна гола, вкаменена плът. Тя откrehна съвсем леко очи. Беше гола, цялата в синини, лежеше върху груба дървена маса в нещо като изоставен склад. В гърба ѝ се бяха забили трески. В устата си усети металния вкус на кръв.

В едната страна на помещението стояха група Айез Седай и говореха помежду си с тихи, но напрегнати гласове. Болката в главата

й пречеше да мисли, но ѝ се стори важно да ги преброи. Тринадесет.

Друга група, мъже с черни наметала и закачулени, се присъедини към Айез Седай. Един от мъжете се извърна да погледне към масата. Мъртвешки бледото лице под качулката нямаше очи.

Егвийн нямаше нужда да брои мъдраалите. Знаеше броя им. Тринадесет мъдраала и тринадесет Айез Седай. Без да мисли повече, тя запищя в пълен ужас. Но посред ужаса, който сякаш цепеше костите ѝ, посегна към Верния извор, яростно задрапа с нокти към сайдар.

— Тя се събуди!

— Невъзможно! Толкова рано!

— Заслонете я! Бързо! Бързо! Не ѝ давайте да се докосне до Извора!

— Твърде късно е! Много е силна!

— Дръжте я! Бързо!

Към ръцете и краката ѝ се протегнаха длани. Месести бледи длани, като плужечи под камък, командвани от умове зад бледи бели лица. Знаеше, че ако тези длани докоснат плътта ѝ, ще полудее. Силата я изпълни.

Пламъци лумнаха от кожата на мъдраалите и пронизаха черния плат като огнени ножове. Пищящите Получовеци се загърчиха и пламнаха като мазна хартия. Парчета камъни колкото юмрук се заоткъсваха от стените и захвърчаха из стаята, удряйки в плът и предизвиквайки писъци и пшкане. Въздухът се размърда, завъртя се и зафуча на вихрушка.

Бавно, мъчително Егвийн стъпи на земята. Вятърът заплющя в косата ѝ и я накара да се олюлее, но тя не го отслаби, а залитайки тръгна към вратата. Пред нея се изпречи една Айез Седай, подута, насинена, окървавена, обкръжена от сиянието на Силата. Жена, в чиито черни очи се четеше смърт.

Егвийн я позна. Гюлдан. Най-близката довереничка на Елайда, с която непрекъснато си шепнеха по ъглите и се усамотяваха по нощите. Егвийн стисна устни. Пренебрегнала камъните и вятъра, тя сви юмрук и с всички сили удари Гюлдан между очите. Червената сестра — Черната сестра — рухна, сякаш костите ѝ се изпочупиха.

Триейки кокалчетата на пръстите си, Егвийн се добра с препъване до коридора. „Благодаря ти, Перин — помисли си, — че ми показва как се прави това. Но не ми каза колко боли после.“

Затисна с гръб вратата срещу вятъра и преля. Камъните около прага се разклатиха, разместиха се и притиснаха дървото. Нямаше да ги задържи вътре за дълго, но всичко, което можеше да забави гонитбата макар и за малко, беше от полза. Минутите можеха да означават живот. Тя събра сили, стисна зъби и затича. Бавно, но все пак затича.

Трябваше да намери някакви дрехи. Една облечена жена е много по-властна, от същата жена, ако е гола, а сега всяко късче власт ѝ беше съдбовно необходимо. Първо щяха да я подирят в покоите ѝ, но тя си имаше резервни дрехи и обувки в кабинета — и още един шарф, — а той не беше далече оттук.

Тичането по пустите коридори беше изнервящо. В Бялата кула напоследък нямаше толкова хора, колкото преди, но все пак друг път се мяркаше по някой. Най-силният звук беше пляскането на босите и пети по плочките.

Влезе в кабинета си и най-после видя друго същество. Белдеин седеше на пода, стиснала глава с ръце, и ридаше.

Егвийн се спря предпазливо и Белдеин вдигна зачервените си очи към нея. Никакъв блясък на сайдар не обкръжаваше пазителката, но въпреки това Егвийн остана нащрек. И уверена. Не можеше да види собствения си ореол, разбира се, но силата — Силата — изливаща се през нея, ѝ стигаше.

Белдеин отри с ръка набраздените си от сълзи бузи.

— Длъжна бях. Трябва да ме разбереш. Длъжна бях. Те... Те... — Потръпна и вдиша дълбоко. И думите бликнаха. — Преди три нощи ме хванаха, докато спях, и ме усмириха. — Гласът ѝ нарасна до писък. — Усмириха ме! Не мога вече да преливам!

— О, Светлина! — изпъшка Егвийн. Приливът на сайдар я предпази от потреса. — Светлината да ти е на помощ и да те утеши дано, дъще. Защо не ми го каза? Щях да... — Остави думите да заглъхнат недоизречени. Знаеше много добре, че нищо не можеше да направи.

— Какво щеше да сториш? Какво? Нищо! Нищо не можеш да направиш. Но те казаха, че могат да ми го върнат със силата на... силата на Тъмния. Стисна очи, от които се процедиха сълзи. — Нараниха ме, майчице, и ме направиха... О Светлина, как ме нараниха, ако знаеш! Елайда ми каза, че отново ще ми върнат целостта, ще

направят така, че пак да мога да преливам, ако се подчиня. Затова трябваше да... длъжна бях!

— Значи Елайда наистина е Черна Аджа — промълви мрачно Егвийн. До стената стоеше малък гардероб и в него бе окачена зелена рокля, пазена тук за случаи, когато нямаше време да се връща в покоите си. До роклята висеше шарф със седем ивици. Започна бързо да се облича. — Какво направиха с Ранд? Къде го отведоха? Отговори ми, Белдеин! Къде е Ранд ал-Тор?

Белдеин се присви, после с треперещ глас отвърна:

— В Двора на изменника, майко. Отведоха го в Двора на изменника.

Тръпки побиха Егвийн. Тръпки на страх. Тръпки на ярост. Елайда не бе изчакала дори един час. Дворът на изменника се използваше само по три повода: екзекуции, усмиряване на Айез Седай или опитомяване на мъж, който може да прелива. Но и трите процедури се извършваха само по заповед на Амирлинския трон. „Тогава кой носи шарфа там навън?“ Елайда, кой друг. „Но как е могла да ги накара да я изберат толкова бързо, без да ме съдят и да ме осъдят? Не може да има друга Амирлин преди шарфът и жезълът да ми бъдат отнети официално. А това няма да им се удаде така лесно. Светлина! А Ранд?“ Тя се завтече към вратата.

— Какво можеш да направиш, майко? — извика зад гърба и Белдеин. — Какво можеш да направиш? — Не беше ясно дали мисли за Ранд, или за себе си.

— Повече, отколкото някои подозират — отвърна Егвийн. — Аз никога не съм държала Клетвения жезъл, Белдеин. — Ахването на Белдеин я догони по коридора.

Паметта на Егвийн продължаваше да си играе с нея на криеница. Знаеше, че никоя жена не може да получи шала и пръстена, без да е произнесла Трите клетви, стиснала здраво Клетвения жезъл, терангреала, обвързващ я да спазва клетвите така, сякаш са врязани в костите ѝ от рождение. Никоя жена не ставаше Айез Седай, без да се е обвързала с тях. Но в същото време знаеше, че по някакъв начин, който сама не можеше да проумее, това просто ѝ се беше разминало.

Тичаше. Обувките ѝ тропаха отчетливо по пода. Сега поне знаеше защо са пусти всички коридори. Всяка Айез Седай, освен може би онези, които бе оставила в склада, всяка Посветена, всяка новачка,

дори всички слуги щяха да бъдат събрани в Двора на изменника, според обичая, за да видят как се осъществява волята на Тар Валон.

А Стражниците щяха да са обкръжили в пръстен двора, за да попречат на всеки, който би се опитал да освободи мъжа от опитомяването. Останките от армиите на Гуаир Амалауан се бяха опитали в края на така наречената „Война на Втория Дракон“, малко преди въздигането на Артур Ястребовото крило да създаде други грижи на Тар Валон, а също и последователите на Раолин Прокобник, много години преди това. Дали Ранд имаше следовници, или не, тя не помнеше, но Стражниците помнеха такива неща и пазеха.

Ако Елайда или някоя друга наистина си бе наметнала шарфа на Амирлин. Стражниците като нищо щяха да ѝ попречат да влезе в Двора на изменника. Знаеше, разбира се, че може да си отвори път силом. Трябваше да се направи бързо — иначе Ранд можеше да бъде опитомен, докато тя увива Стражниците с Въздух. Дори и Стражниците обаче щяха да се огънат, ако им хвърлеше мънии и огън и ако разтърсеше земята под нозете им. „Огън ли?“ — зачуди се тя. Но едва ли, щеше да е добре да прекърши силата на Тар Валон, за да спаси Ранд.

Кривна по една от уличките, които щяха да я отведат в Двора и се заизкачва по стъпала и рампи, които ставаха все по-тесни, колкото по-нависоко се качваше. Накрая отвори една вратичка и се озова на стръмен покрив на кула, покрит с бели плочи. Оттук можеше да вижда над други покриви и покрай други кули широкия открит кладенец на Двора на изменника.

Дворът беше задръстен с хора, с изключение на разчистеното петно в средата. Прозорците, гледащи към двора, бяха изпълнени с хора, хора бяха отрупали терасите и дори покривите, но тя успя да различи самотния мъж, смален от разстоянието, залитащ във веригите си, в центъра на разчистеното петно. Ранд. Обкръжаваха го дванадесет Айез Седай, а още една — Егвийн знаеше, че трябва да е наметната с шарфа със седемте цветни ивици, въпреки че не можеше да го види добре оттук — стоеше пред него. Елайда! Думите, които тя със сигурност изричаше, изплуваха в ума на Егвийн.

— Този мъж, изоставен от Светлината, е докоснал сайдин, мъжката половина на Верния извор. Затова сме сложили ръка над него. Преотвратно този мъж е дръзнал да прелее Единствената сила,

знаейки, че сайдин е покварен от Тъмния, покварен зарад гордостта мъжка, покварен зарад греха мъжки. Затова във вериги сме го оковали.

Егвийн насила изтласка останалата част на присъдата от мисълта си. „Тринадесет Айез Седай. Дванадесет сестри и Амирлин, традиционният брой за опитомяване. Същият брой като...“ И от това се насили да се освободи. Нямаше време за нищо друго освен за това, за което беше дошла тук.

Би могла да го вдигне оттам, с помощта на Въздуха. Да го грабне направо от кръга от Айез Седай и да го пренесе при себе си. Но дори да намереше нужната мощ в себе си, дори да не го изпуснеше по средата на полета така, че да се пребие, щеше да бъде бавно и той щеше да е безпомощна мишена за стрелците, а и сиянието на сайдар около нея щеше да издаде мястото ѝ за всяка Айез Седай, която би се огледала. И на мъдраалите също.

— О, Светлина — промълви тя. — Няма друг начин освен да вдигна война вътре в Бялата кула. Каквото и да става, ще го направя. — Събра и сплете Силата, гранче по гранче, нишка по нишка.

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

Толкова много време бе минало, откакто не го бе чувала, че се сепна, плъзна се по гладките плочи, едва се задържа на ръба на покрива. Земята лежеше на сто крачки под нея. Озърна се през рамо.

Там, на покрива на кулата, килната, за да стои изправена върху скосения покрив, бе изникнала сребърна арка, изпълнена със сияеща светлина. Арката трепереше и се люлееше; нишки от яростно червено и жълто пробягваха през бялото сияние.

„Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.“

Арката се изтъни до прозрачност, после отново се уплътни.

Изпаднала в паника. Егвийн погледна към Двора на изменника. Трябваше да има още време. Трябваше. Имаше нужда само от няколко минути, може би десет, и малко късмет.

В главата ѝ закънтяха гласове, не като онзи безтелесния, неразпознаваем глас, който я подканяше да бъде непреклонна, а някакви женски гласове — почти бе убедена, че ги познава.

— ... не може да се задържи много дълго. Ако сега не излезе...

— Дръжте, дръжте, огън да ви гори, като есетри ще ви изкормя всичките!

— ... се побърква, майко! Не можем да...

Гласовете преминаха в глухо бръмчене, бръмченето в тишина, но неразпознаваемият глас изрече отново:

Пътят назад ще се появи само веднъж. Бъди непреклонна.

Да станеш Айез Седай са има цена.

Черната Аджа чака.

С вик на безсилен гняв, на пълна безнадеждност, Егвийн се хвърли към арката, която блесна като разтворена врата на пещ. Почти ѝ се прииска да я пропусне и да скочи в бездната надолу.

Светлината я заскуба нишка по нишка, разкъса нишките на влакънца, нацепи влакъncата на нищо. Всичко се разпадна в светлината. Завинаги.

ГЛАВА 23

ВПЕЧАТАНА

Светлината я заскуба нишка по нишка, разкъса нишките на влакънца, нацепи влакъncата на нищо. Всичко се разпадна в светлината. Завинаги.

Егвийн пристъпи през сребърната арка и излезе, вледенена и вкочанена от ярост. Искаше ѝ се ледът на яростта да възпре пронизващия спомен. Тялото ѝ помнеше изгарянето, но други спомени я пронизваха и обгаряха още по-дълбоко. Ярост, ледена като смъртта.

— Това ли ми е отредено? — попита тя. — Да го изоставям отново и отново? Да го предавам, да го провалям всеки път наново? Това ли ми е отредено?

Изведнъж осъзна, че нещо не е както трябва. Амирлин бе тук, както Егвийн бе учена, че ще бъде, имаше и по една загърната в шал сестра от всяка Аджа, но всички я гледаха тревожно. Сега край тер-ангреала седяха две Айез Седай и по лицата им течеше пот. Тер-ангреалът бръмчеше и трептеше и подивели цветни жилки разкъсваха бялата светлина сред арките.

Шериам, за миг обгърната от сиянието на сайдар, постави длан върху главата на Егвийн и каза:

— Тя е добре. — Наставничката на новачките изглеждаше облекчена. — Не е пострадала. — Като че ли беше го очаквала.

Напрежението у другите Айез Седай, които се взираха в Егвийн, сякаш спадна. Елайда пое дъх и се забърза към последния потир. Само двете Айез Седай до тер-ангреала не се отпуснаха. Жуженето беше затихнало и светлината затрептя, което показваше, че тер-ангреалът се успокоява, но двете Айез Седай имаха вид на жени, които му се съпротивляват отчаяно, за да го спрат.

— Какво... какво стана? — попита Егвийн.

— Замълчи — отвърна кротко Шериам. — Засега просто замълчи. Добре си — това е главното — и сега трябва да приключим церемонията. — Елайда се върна почти тичешком и връчи последния потир на Амирлин.

Егвийн се поколеба само за миг, преди да коленичи. „Какво се случи?“

Амирлин бавно изпразни потира върху главата на Егвийн.

— Измита си и си пречистена от Егвийн ал-Вийр от Емондово поле. Измита си и си очистена от всички връзки, обвързващи те със света. Идеш при нас измита и пречистена, в сърце и душа. Ти си Егвийн ал-Вийр, Посветената на Бялата кула. — Последната капка капна върху главата на Егвийн. — Сега си впечатана към нас.

Последните думи сякаш имаха някакъв особен смисъл, само между Егвийн и Амирлин. Амирлин подаде потира на друга Айез Седай и извади златен пръстен с формата на змия, захапала опашката си. Егвийн неволно трепна, вдигайки лявата си ръка, и отново, когато Амирлин постави пръстена с Великата змия на средния ѝ пръст. Станеше ли Айез Седай, щеше да го носи на който пръст си избере или изобщо да не го носи, ако се наложеше да скрие коя е, но Посветените го носеха там.

Без да се усмихне, Амирлин я повдигна.

— Добре дошла, дъще — рече тя и я целуна по бузата. Изненадващ трепет обзе Егвийн. Не дете, а „дъще“. Досега винаги я бяха наричали „дете“. Амирлин я целуна и по другата буза. — Добре дошла.

Амирлин отстъпи, огледа я критично и каза на Шериам:

— Подсуши я и ѝ дай някакви дрехи, и се погрижи да е добре. Гледай да си сигурна, разбра ли.

— Сигурна съм, майко. — Гласът на Шериам прозвуча изненадано. — Видяхте, че я прерових.

Амирлин изсумтя и погледът ѝ се премести към тер-ангреала.

— Ще разбере на всяка цена какво се обърка тази нощ.

И закрачи сърдито към тер-ангреала. Повечето останали Айез Седай се присъединиха към нея. Тер-ангреалът, който сега се беше превърнал в най-обикновена конструкция от три съединени една с друга сребърни арки.

— Майката се тревожи за теб — каза Шериам, докато отвеждаше Егвийн настрана, където беше приготвена дебела кърпа за косата ѝ и друга, по-голяма, за тялото.

— Има ли някакви причини? — попита Егвийн. „Амирлин не иска нищо да се случи на хрътката ѝ преди да бъде хваната сърната.“

Шериам не отвърна. Само леко се намръщи, изчаквайки Егвийн да се подсуши, след което ѝ подаде бяла дреха, поръбена долу със седем цветни ивици.

Младата жена си нахлузи роклята и я оправи по тялото си. Беше леко разочарована. Вече беше една от Посветените, с пръстена на ръката и цветните ивици на роклята. „Защо не се чувствам по-различно?“

Приближи се Елайда, понесла дрехите ѝ на новачка и обувките, заедно с колана и кесията. И с документите, които ѝ беше дала Верин. В ръцете на Елайда!

Егвийн се удържа да изчака Айез Седай сама да ѝ връчи всичко, вместо да го дръпне от ръцете ѝ.

— Благодаря ви, Айез Седай. — Опита се крадешком да погледне хартиите. Не можеше да прецени дали са разбъркани. Шнурът си беше вързан. „Ами ако е изчела всичко?“ Стисна кесийката под роклята на новачка и напипа странния пръстен, тер-ангреала, вътре. „Добре че поне това си е на място. Светлина небесна, тя можеше да ми го вземе и не знам дали щях да имам нещо против. Щях, разбира се. Струва ми се, че щях.“

Гласът на Елайда отново беше студен като лицето ѝ.

— Не исках да те доведат тази нощ. Не защото се страхувах от това, което стана — никой не можеше да го предвиди. Но заради това, което си. Дива. — Егвийн понечи да възрази, но Елайда продължи, безмилостна като планински ледник: — О, знам, че си се научила да преливаш под наставничеството на Айез Седай, но въпреки това си дива. Дива по дух и по нрав. Имаш голям потенциал, иначе нямаше да оцелееш тази нощ, но потенциалът не променя нищо. Не вярвам, че изобщо някога ще станеш част от Бялата кула, не и по начина, по който сме всички останали, независимо на кой пръст ще носиш пръстена си. За теб щеше да е много по-добре да те научат толкова, колкото е нужно, за да останеш жива, и да те върнат в заспалото ти селце. Много по-добре. — Завъртя се и напусна залата.

„И да не е Черна Аджа — помисли си Егвийн кисело, — е почти толкова зла.“ А на глас промълви на Шериам:

— Можехте да кажете нещо. Можехте да ми помогнете.

— Бих помогнала на някоя новачка, дете — отвърна спокойно Шериам и Егвийн трепна. — Пак я бяха изкарали „дете“. — Опитвам се да защитавам новачките, когато имат нужда от това, защото те не могат да се защитят сами. Но ти сега си Посветена. Време е да се научиш да се защитаваеш сама.

Егвийн се вгледа в очите ѝ, мъчейки се да отгатне дали Наставницата бе натъртила последните си думи, или само така ѝ се бе сторило. Шериам бе имала също толкова възможност да изчете списъците с имена, колкото и Елайда, и да реши, че Егвийн се е забъркала с Черната Аджа. „Майчице Светлина, започваш да ставаш мнителна и да подозираш всички. Но по-добре така, отколкото да си мъртва или пленена от онези тринадесет и...“ Тя припряно прекъсна тази нишка на мисълта си. Не я искаше повече в главата си.

— Шериам, какво стана всъщност тази нощ? — попита тя. — И моля не ме лъжете. — Веждите на Шериам подскочиха почти до челото ѝ и тя набързо се поправи: — Шериам Седай, исках да кажа. Простете, Шериам Седай.

— Не забравяй, че все още не си Айез Седай, дете. — Въпреки стоманената твърдост на гласа ѝ, лека усмивка докосна устните на Шериам и моментално изчезна. — И аз не знам какво стана. Освен че се опасявам, че за малко щеше да загинеш.

— Никой не знае какво става с онези, които не се завръщат от тер-ангреала — намеси се присъединилата се към тях Аланна. Зелената сестра бе прочута с буйния си нрав и чувството за хумор, и с това, че можеше да прескача от едното на другото, преди да успееш да мигнеш, но този път в погледа, с който измери Егвийн, пролича нерешителност. — Дете, трябваше да спра всичко при първата възможност, още когато забелязах това... екнене. Но то се върна. Върна се, усилено хилядократно. Десет хиляди пъти по-силно. Тер-ангреалът сякаш се мъчеше да запуши притока от сайдар — или да се саморазтопи на пода. Имаш извинението ми, въпреки че думите нищо не променят. Не и след това, което те сполетя. Наистина го мисля, а според Първата клетва знаеш, че това е истина. За да покажа чувствата си, ще помоля Майката да ми позволи да споделя наказанието ти в

кухните. И, да, посещението ти при Шериам също. Ако го бях направила както трябва, животът ти нямаше да е в опасност. Ще изкупя провала си.

Шериам се изсмя възмутено.

— Тя никога не ще позволи такова нещо, Аланна! Сестра в кухните, още по-малко... Това е нечувано! Невъзможно е! Ти си направила каквото си смятала за добре. Вината не е твоя.

— Вината не е ваша, Аланна Седай — каза Егвийн. „Защо Аланна прави това? Освен може би за да ме убеди, че наистина няма нищо общо с онова, което се е объркало. А може би и за да ме държи под око.“ Тъкмо представата за една горда Айез Седай, напъхана до лакти в мазните гърнета три пъти на ден, само за да следи някого, я увери, че оставя въображението си да се развинти. Но също така беше немислимо Аланна да направи това, което казваше, че иска. Във всеки случай Зелената сестра не бе имала никаква възможност да прочете списъците, докато бе поддържала тер-ангреала. „Но ако Нинив е права, на нея не ѝ е било нужно да прочете онези имена, за да иска да ме убие, ако е от Черната Аджа... Престани!“ — Наистина не е по ваша вина.

— Ако го бях направила както трябва — настоя Аланна, — нямаше да се случи. Единственият път, когато съм виждала нещо подобно, беше веднъж преди години, когато се опитахме да използваме един тер-ангреал в същата стая с още един, който изглеждаше свързан с първия. Двата се разтопиха и всяка сестра на сто крачки околоръст получи такова главоболие за една седмица, че не можеше и една искрица да прелее. Какво ти стана, дете?

Егвийн стисна кесийката, докато странно закривеният каменен пръстен не се впечата в дланта ѝ през дебелата тъкан. Топъл ли беше? „Светлина небесна, сама съм го направила!“

— Нищо, Аланна Седай. Айез Седай, вие не сте направили нищо погрешно. Нямайте никаква причина да желаете да споделите наказанието ми. Изобщо. Никаква.

— Малко дръзко — отбеляза Шериам, — но вярно. — Аланна само поклати глава.

— Айез Седай — рече замислено Егвийн, — какво означава да си Зелена Аджа?

Очите на Шериам се разшириха развеселени, а Аланна открито се засмя.

— Едва получила пръстена на ръката си — каза Зелената сестра — и вече се мъчи да реши коя Аджа да избере! Първо, трябва да обичаш мъжете. Нямам предвид да си влюбена, а просто да ги обичаш. Не като Сините, на които мъжете просто им допадат, доколкото са им полезни, за да изпълнят мисията си, и доколкото не им се пречкат на пътя. И определено не като Червените, които ги презират до един, сякаш всички мъже, вкупом, са виновни за Разрушението. — Алвиарин, Бялата сестра, която бе дошла с Амирлин и сега стоеше до тях, ги изглежда хладно и им обърна гръб. — Не и като Белите — добави със смях Аланна, — които в целия си живот не оставят никакво място за страсти.

— Не това имах предвид, Аланна Седай. Искам да разбера какво означава да си Зелена сестра. — Не беше сигурна, че Аланна ще я разбере, тъй като самата тя не беше сигурна какво точно иска да научи, но Аланна кимна замислено, сякаш разбрала въпроса ѝ.

— Кафявите търсят познание, Сините се забъркват в каузи и изпълняват задачи, докато Белите обмислят въпроса за истината с неумолима логика. Всички, разбира се, правим по нещо от всичко. Но да си Зелена означава да си в готовност. — В гласа на Аланна се прокрадна нотка на гордост. — По време на Тролокските войни нас често са ни наричали Бойната Аджа. Всички Айез Седай помагали, където и колкото могат, но Зелената Аджа единствена била винаги сред войските, почти във всяка битка. Ние е трябвало да се противопоставим на Властелините на ужаса. Бойната Аджа. А сега стоим в готовност, в случай че тролоците отново тръгнат в поход на юг, в готовност за Тармон Гай-дон, Последната битка. Ние ще се сражаваме в нея. Това означава да си Зелена.

— Благодаря ви, Айез Седай — каза Егвийн. „Такава ли бях аз? Или ще бъда? Светлина, как ми се иска да знам дали беше наистина, дали изобщо имаше нещо общо с живота ми тук и сега.“

Амирлин се приближи до тях и трите приклегнаха в почтителни поклони.

— Добре ли си, дъще? — попита тя Егвийн. Очите ѝ пробягаха към крайчето на листата, показващо се изпод старите дрехи, и пак се

върнаха на лицето на Егвийн. — Ще разбера аз на всяка цена защо и какво се случи тук тази нощ.

Бузите на Егвийн се изчервиха.

— Добре съм, майко.

За нейна изненада Аланна помоли Амирлин за същото, което им беше казала.

— Никога не съм чувала такова нещо — сопна и се тя. — Корабовладелецът никога не се мърси с юнгите, дори и той да е виновен, че корабът е заседнал в плитчината. — Погледна крадешком Егвийн и очите ѝ се присвиха тревожно. И гневно. — Споделям загрижеността ти, Аланна. Каквото и да е сторило това дете, не го заслужаваше. Много добре. Ако това ще уталожить чувствата ти, можеш да посетиш Шериам. Но гледайте да си остане само между вас двете. Няма да допусна една Айез Седай да стане за посмешище, дори да е само вътре в Кулата.

Егвийн отвори уста да признае всичко и да ги остави да вземат пръстена — „всъщност изобщо не го искам това проклето нещо“, — но Аланна я изпревари.

— А другото, майко?

— Недей да бъдеш глупава, дъще. — Амирлин беше ядосана и думите ѝ изобщо не го скриваха. — Ще станеш за смях още първия ден, като изключим онези, които ще решат, че си се побъркала. И не си въобразявай, че няма да ти се лепне за цял живот. Такива клюки плъзват много лесно. Скоро ще чуеш приказки за чистачката Айез Седай, разказвани от Тийр до Марадон. И това ще се отрази на всяка друга сестра. Не. Ако желаеш да се отървеш от някакво чувство за вина и не можеш да се справиш с това като възрастна жена, много добре. Казах ти, че можеш да посетиш Шериам. Придружи я тази вечер, след като напуснеш залата. Така, в остатъка от нощта, ще можеш да прецениш дали ти е помогнало. А от утре започваш да проучваш какво се обърка тази нощ!

— Да, майко. — Гласът на Аланна беше съвсем равнодушен.

Желанието на Егвийн да се изповяда замря. Аланна само за миг бе показала разочарование, че не са ѝ позволили да бъде с Егвийн в кухните. „Тя не желае наказанието повече от всеки друг разумен човек. Искаше само да има повод да бъде с мен. Светлина могъща, тя не би

могла съзнателно да е накарала тер-ангреала да подивее. Това съм го направила аз. Възможно ли е да е Черна Аджа?“

Унесена в мисли, Егвийн чу нечие окашляне, после отново, по-грубо. Очите ѝ се съсредоточиха. Амирлин я гледаше, стиснала устни.

— Тъй като, изглежда, дремеш права, дете, съветвам те веднага да си легнеш. — За миг очите ѝ прескочиха към скритите хартии в ръцете ѝ. — Утре те чака много работа, както и още много дни занапред. — Очите ѝ се задържаха на лицето на Егвийн продължително, след което тя тръгна преди някоя от трите да успее да се поклони.

Шериам се нахвърли върху Аланна веднага щом Амирлин се отдалечи достатъчно, за да не може да я чуе. Зелената Айез Седай гледаше ядно и я изслуша мълчаливо.

— Ти наистина си се побъркала, Аланна! Глупачка такава, и да знаеш, че наистина си глупачка, ако смяташ, че ще те бия леко само защото сме били приятелки като новачки. Да не би Дракона да те е хванал, че... — Шериам изведнъж се сети, че Егвийн още е тук, и насочи яда си към нея. — Не чу ли, че Амирлинския трон ти нареди да си легнеш, Посветена? Думичка само да кажеш за това, ще те накарам да съжалиш, че не съм те заровила в някоя нива да наториш земята. И искам да ми се явиш в кабинета утре заранта, точно когато удари Първият звън и нито дъх по-късно. А сега, марш!

Егвийн си тръгна. Главата ѝ се въртеше. „Дали изобщо има някоя, на която мога да се доверя? Амирлин? Тя ни отпрати да търсим тринадесет от Черната Аджа, а забрави да ни предупреди, че тринадесетте е точното число, необходимо да преобърне една жена, можеща да прелива, в Сянката въпреки волята ѝ. На кого мога да се доверя?“

Не искаше да остава сама, не можеше да издържи дори мисълта за това, така че забърза към отделенията на Посветените — още утре и тя щеше да се премести в тях — при Нинив. На нея можеше да довери всичко. На нея и на Елейн.

Нинив седеше в едно кресло, а Елейн бе заровила глава в скута ѝ. Раменете ѝ се тресяха и тя плачеше с онова тихо хлипане, което идва след като не са ти останали повече сили за дълбоки ридания, но чувството все още те пари. Влага блестеше и по бузите на Нинив. Великата змия, проблясваща на ръката ѝ, която галеше косата на

Елейн, бе като двойничка на пръстена на ръката на Елейн, вкопчена в полата на Нинив.

Елейн вдигна зачервеното си и подутото от плач лице и забеляза Егвийн.

— Не е възможно да е толкова ужасно, Егвийн! Не е възможно.

Проблемът с тер-ангреал, страхът на Егвийн, че някоя Айез Седай може да е прочела документите, които ѝ беше дала Верин, подозренията ѝ към всяка жена в залата, всички тези неща бяха ужасни, но по един груб, безцеремонен начин те бяха затиснали онова, което я беше сполетяло вътре в тер-ангреала. Те бяха дошли отвън, а другото — другото беше вътре в нея. Думите на Елейн издърпаха тази запушалка и онова, което бе вътре в Егвийн, бликна, и сякаш таванът се срина. Ранд неин мъж и бебето ѝ Джоя. Ранд притиснат и молещ тя да го убие. Ранд, окован, за да го опитомят. И преди да се усети, тя падна на колене до Елейн и всичките сълзи, които трябваше да се появят по-рано, бликнаха като буен поток.

— Не можах да му помогна, Нинив — захлипа тя. — Просто го оставих.

Нинив се сепна потресена, но след това прегърна и Егвийн и кротко залюля и двете.

— Тихо сега, тихо — зашепна тя. — Ще мине. Лека-полека, но ще мине, поне мъничко. Един ден ще ги принудим да си платят. Тихо сега.

ГЛАВА 24

ТЪРСЕНЕ И НАХОДКИ

Слънчевата светлина, прозираща през резбованите кепенци, събуди Мат. За малко остана да се поизлежава. Навъси се. Не можеше да измисли никакъв план как да се измъкне от Тар Валон, но не смяташе да се предава. Твърде много спомени все още лежаха потънали в мъгла, но той изобщо не смяташе да се предава.

В стаята влязоха две забързани прислужнички — носеха топла вода и блюдо, отрупано с ядене — и през смях му заговориха колко много по-добре изглеждал вече и как скоро щял да може да стане на крака, стига да изпълнява това, което му казали Айез Седай. Той им отвърна учтиво, за да не ги дразни. „Нека си мислят, че ще слушам.“ Стомахът му изръмжа при миризмата на храната.

Щом излязоха, той отметна одеялото и скочи от леглото, спирайки се само за да натъпче резен шунка в устата си, преди да сипе вода, за да се измие и обръсне. Зяпна в огледалото над умивалника и спря. Наистина изглеждаше по-добре.

Бузите му все още бяха хлътнали, но не толкова колкото преди. Тъмните кръгове под очите му бяха изчезнали, а самите му очи не изглеждаха така потънали дълбоко в черепа. Като че всяка хапка, която бе изял предната вечер, бе прибавила плът върху костите му. Дори се чувстваше по-силен.

— При тази скорост — измърмори той — ще изчезна преди да са разбрали. — Но сам се изненада, когато, вече обръснат и умит, седна до масата и за секунда омаха всичката шунка, рязаната и крушите на подноса.

Не се и съмняваше, че очакват пак веднага да си легне, но вместо това той се облече. След като напъха краката си в ботушите, погледна вързопа с резервните си дрехи и реши да ги остави. „Първо трябва да разбере какво ще правя. А ако се наложи да ги зарежа...“ Напила чашките със зарове в кесията си. С тяхна помощ можеше да си купи всичките дрехи, които можеха да му потрябват.

Отвори вратата и надникна навън. Други врати, сковани от бледозлатисто дърво, се бяха опънали по стените на коридора, с цветни пана между тях, а облицованият с плочки под бе покрит с дълга синя пътека. Но нямаше жива душа. Никакви пазачи. Той праметна наметалото си през рамо и забърза да намери изхода.

Посуети се малко по стъпала, коридори и открити дворове, докато намери това, което търсеше — праг, извеждащ от Кулата, и през това време срещна разни хора: разшетани прислужнички и новачки в бели дрехи, като новачките бързаха повече и от слугите, няколко мъже в грубо облекло, понесли големи сандъци, Посветени в техните рокли, поръбени със седемцветни ивици, дори и няколко Айез Седай.

Айез Седай, изглежда, не го забелязваха, минаваха покрай него вгълбени в собствените си задачи — най-много да му хвърлят по някой бегъл поглед. Дрехите му бяха селяшки, но скроени прилично; нямаше вид на скитник, а и присъствието на мъжка прислуга сочеше, че в тази част на Кулата е позволен достъпът на мъже. Подозираше, че може би го взимат за поредния слуга, а това напълно го устройваше, стига някой да не го накараше да вдигне нещо тежко.

Изпита известно съжаление, че сред жените, които видя, ги нямаше Егвийн и Нинив, или поне Елейн. „Тя е хубавелка, нищо че си вири нослето. А и щеше да ми каже как да намеря Егвийн и Премъдрата. Не мога да си тръгна, без да съм се сбогувал. Светлина небесна, не мога да допусна, че някоя от тях ще ме върне само защото ще стават Айез Седай. Огън да ме изгори, какъв съм глупак! Те никога не биха го направили. Все едно, ще рискувам.“

Но щом се озова навън, под яркото утринно небе само с няколко реещи се бели облачета, той изтласка жените от ума си. Пред него се беше ширнал голям площад, настлан с каменни плочи, с шадраван по средата и казарма от сив гранит отсреща. Имаше и няколко дървета, израснали в оставените между плочите дупки. Гвардейци в ризи с широки ръкави седяха пред дългата ниска казарма и оправяха оръжията и ризниците си. В момента му трябваша точно гвардейци.

Той тръгна небрежно през площада и се загледа във войниците, сякаш си нямаше никаква друга работа. Те се бяха улинали в работата си, говореха си и се смееха като мъже, седнали да починат по жътва. От време на време някой хвърляше любопитен поглед към Мат, който обикаляше край тях, но никой не оспори правото му да е тук. От време

на време той им подхвърляше по някой небрежен въпрос. Най-сетне получи отговора, който търсеше.

— Охраната на моста ли? — отвърна плещест тъмнокос мъж, може би не повече от пет години по-възрастен от Мат. В думите му се долавяше тежък иллиански акцент. Макар и да изглеждаше млад, лявата му буза беше прорязана от тънък избледнял белег, а ръцете му се движеха с вещина и опитност, докато смазваха меча. Той погледна Мат накриво, след което се върна на работата си. — Аз сега ще ходя охрана на моста, и после пак вечерта. Защо питаш?

— Чудех се как ли е от другата страна на реката. — „Можех и сам да го видя.“ — Става ли за пътуване? Едва ли е кално, освен ако е валило повече, отколкото знам.

— От коя страна на реката? — попита войникът. Очите му не се вдигнаха от мазния парцал, с който търкаше меча си.

— Ами... източната. Източната страна.

— Не е кално. Бели плащове има. — Мъжът се наведе на една страна и плю, но продължи да говори спокойно. — Белите плащове си пъхат носовете във всяко село на десет мили околоръст. Още никой не са набили, ама се мотаят тук само да дразнят хората. Късметът да ме ръчне дано, ако не мисля, че нарочно се моткат да ни провокират, щото наистина май искат да ни нападнат, стига да можеха. Хич не е хубаво за пътуване.

— Ами на запад тогава?

— Същото. — Гвардеецът вдигна очи към Мат. — Само че ти, момко, няма да прекосиш ни на изток, ни на запад. Щото името ти е Матрим Каутон, или късметът да ме остави дано. Снощи една сестра лично дойде на моста, където бях на стража. Описа ни чертите ти няколко пъти, докато не се научихме всички наизуст да те описваме. Гостенин, вика, нищо лошо да не му правите. Ама и да не те пускаме извън града. Ако трябва да ти вържем ръцете и краката, ама да те задържим тука. — Мъжът присви очи подозрително. — Ти да не си им откраднал нещо? Не ми приличаш на онез, дето сестрите ги канят на гости.

— Нищо не съм откраднал! — отвърна възмутено Мат. „Огън да ме изгори, веднага ме познаха. Леле, сигурно всички ме знаят.“ — Не съм крадец!

— А бе, не че ти го пише на лицето. Не ми приличаш на крадец. Ама ми приличаш малко на оня, дето се опита да ми продаде Рога на Валийр преди три дена. Твърдеше, че си е баш той, намачкан и раздрънкан, както си му е ред. Да не би и ти да продаваш някой Рог на Валийр? Или меча на Дракона може би?

Като му споменаха за Рога, Мат подскочи, но успя да овладее гласа си.

— Болен бях. — Сега и други гвардейци се бяха загледали в него. „Светлинка мила, сега вече всички знаят, че не ми е разрешено да напускам града.“ Той се насили да се засмее. — Сестрите ме Изцериха. — Неколцина от гвардейците го изгледаха навъсено. Сигурно смятаха, че мъжете трябва да проявяват по-голямо уважение, а не да наричат Айез Седай „сестри“. — Предполагам, че Айез Седай не искат да напусна, преди да съм си възвърнал силите. — Надяваше се да убеди мъжете — всички, — че е само това. „Просто човек, когото са Изцерили. Нищо повече. Няма защо да се тревожите.“

Иллианецът кимна.

— Вярно, по лицето ти се вижда, че си болен. Може пък и затова да е. Ама не бях чувал за толкова усилия да се задържи един човек в града само щото е болен.

— Това е причината — отвърна Мат убедено. Те не сваляха погледи от него. — Ами, такава, аз трябва да тръгвам. Казаха, че трябва да се разхождам. Дълги разходки да правя. Да си върна силите, нали разбираш.

Усети как очите им го проследиха и се навъси. Искаше само да разбере доколко е разпространено описанието му. Ако го знаеха само командирите на стражата по мостовете, щеше някак да се промуши. От рождение си беше добър в промъкването на разни места, без да го видят. И да се измъква. Този талант човек го развива, когато майка му непрекъснато го подозира, че гледа да се измъкне, за да направи някоя бяла, и когато си има четири сестри, които непрекъснато го клеветят. „А сега съм сигурен, че поне половин казарма, пълна с гвардейци, ще ме познае. Кръв и пепел проклета!“

По-голямата част от терена около Кулата беше заета от градини, обрасли с ясен, клен и бряст, и той скоро се озова не една виеща се, покрита с дребен чакъл пътека. Човек можеше да си помисли, че води през селска местност, ако сред върхарите на дърветата не се мяркаха

градските кули. Или бялото туловище на самата Кула, вече зад гърба му — потискаше го, сякаш я бе понесъл на раменете си. Ако изобщо имаше пътища извън кулата, които не се пазеха, то, изглежда, тъкмо това беше мястото, където щеше да ги намери. Стига да ги имаше.

Отпред на пътеката се появи момиче в бяла рокля. Новачка. Крачеше съсредоточено право към него и потънала в собствените си мисли, не го забелязваше. Когато го приближи достатъчно, за да различи големите ѝ тъмни очи и плитките ѝ, той изведнъж се ухили. Веднага позна това момиче — споменът изплува от дълбините на съзнанието му — въпреки че изобщо не бе очаквал да я види тук. Не беше очаквал изобщо да я срещне повече. Ухили се. „Веднъж лош късмет, веднъж добър, и стават наравно.“ Доколкото си спомняше, тя обичаше да се заяпва по момчетата.

— Елз — извика ѝ той. — Елз Гринуел. Помниш ме, нали? Мат Каутон. С един приятел бяхме на гости в бащината ти ферма. Помниш ли? Ами ти да не си решила да ставаш Айез Седай?

Тя се закова на място и го зяпна, после попита хладно:

— Ти защо си излязъл навън?

— Значи и ти знаеш, така ли? — Пристъпи към нея, но тя се дръпна и той спря. — Не е заразно. Мен ме Изцериha, Елз. — Големите ѝ очи му се сториха по-вещи, отколкото преди, и изобщо не бяха така топли, но той предположи, че е от ученето за Айез Седай. — Какво има, Елз? Защо ме гледаш така, сякаш не ме познаваш?

— Познавам те — отвърна тя. Поведението ѝ също не беше като преди време. Помисли си, че тя спокойно може да дава уроци на Елейн по надменност. — Аз... имам си работа. Пусни ме да мина.

Лицето му се сгърчи. Пътеката беше достатъчно широка, за да минат покрай него шест като нея, без да се сбутат.

— Казах ти, не е заразно.

— Пусни ме да мина!

Той изсумтя под нос и се дръпна в края на чакъла. Тя мина от другата страна, пазейки се да не я приближи. След като го подмина, ускори крачка, озъртайки се през рамо, докато не се скри зад близкия завой.

„Искаше да се увери, че не я гоня — помисли си той кисело. — Най-напред гвардейците, а сега и Елз. Днес нямам късмет.“

Отново закрачи напред, докато не чу трополене някъде встрани и пред себе си, като от дузина тояги, които се блъскаха една в друга. Обзет от любопитство, той сви натам през дърветата.

Малка пътечка го изведе на една гола поляна със здраво утъпкана земя, широка поне петдесет разкрача и два пъти по-дълга. На интервали около нея под дърветата се виждаха дървени стойки за бойни тояги с железни върхове и учебни мечове, направени от хлабаво вързани с лико дървени пръчки, както и няколко истински меча, секири и копия.

Пръснати по двойки по голата поляна, мъже, повечето голи до кръста, налитаха един срещу друг с учебни мечове. Някои се движеха толкова плавно, че сякаш танцуваха един с друг, преминавайки от една стойка на друга, и си нанасяха удари и противоудари, без да спират да се движат. Освен умението им, нищо не ги отличаваше особено, но Мат беше сигурен, че наблюдава Стражници.

Онези, чиито движения не бяха толкова плавни, бяха по-млади, и всяка двойка се наблюдаваше зорко от по-възрастни мъже, които, макар да стояха на едно място, излъчваха заплашителна грациозност. „Стражници и ученици“ — реши Мат.

Оказа се, че той не е единственият зрител. На десетина крачки от него половин дузина жени с лишени от възраст лица на Айез Седай и още толкова облечени в поръбените с цветни ивици бели рокли на Посветените стояха и наблюдаваха една от двойките ученици — голи до кръста и мазни от пот, те се сражаваха под ръководството на един Стражник, който сякаш беше изсечен от скала. Стражникът държеше в едната си ръка дългоствола лула, от която се виеше струйка дим, и насочваше с нея учениците.

Мат седна с кръстосани крака под близкия ясен, изрови от земята три камъчета и започна разсеяно да си ги подхвърля. Не че се чувстваше точно изморен, но му беше добре да седи. И да имаше някакъв изход от района на Кулата, щеше да почака, докато си почине малко.

Минаха почти пет минути, докато разбере какво гледат Айез Седни и Посветените. Единият от учениците на набития като камък Стражник беше висок, строен младеж с движения като на котка. „И красив почти като момиче“ — помисли си Мат насмешливо. Всички жени гледаха красавеца с блеснали очи, дори Айез Седай.

Високият младеж се оправяше с учебния меч почти толкова ловко, колкото Стражниците, и от време на време си спечелваше гробовен одобрителен коментар от учителя си. Не че противникът му, младеж по-скоро на годините на Мат, с червеникаво-златиста коса, беше неопитен. Съвсем не, доколкото можеше да прецени Мат, макар никога да не беше твърдял, че разбира нещо от мечове. Златокосият мъж посрещаше всяка мълниеносна атака, отклоняваше я преди снопът пръчки да го удари и дори успяваше от време на време сам да нанесе удар. Но красавецът контрираше напалите му и отново политаше напред за по-малко от едно тупване на сърцето.

Мат прехвърли камъчетата в едната си шепя, но не спря да ги подхвърля. Не би посмял да се противопостави на когото и да било от двамата. Във всеки случай не и с меч.

— Почивка! — Гласът на Стражника прозвуча като изтъркулени от ведро камъни. Дишайки тежко, двамата младежи пуснаха тренировъчните си мечове на земята. Косите им бяха мазни от пот. — Можете да отдъхнете, докато си изпуша лулата. Но почивайте бързо — ей сега ще изгасне.

Едва сега, когато спряха танца си. Мат успя да огледа младежа с червеникаво-златистата коса и пусна камъчетата. „Огън да ме гори, залагам цялата си кесия, че това е братът на Елейн. А ако другият не е Галад, ще си изям ботушите.“ По време на пътуването от Томанска глава поне половината от приказките на Елейн като че ли се отнасяха за добродетелите на Гавин и пороците на Галад. О, Гавин също си имал някои недостатъци, но те били малки; за Мат те звучаха като неща, които никой освен собствената ти сестра не би нарекъл недостатък. Колкото за Галад, притиснеше ли човек Елейн, тя го описваше така, както всяка майка би искала да изглежда синът ѝ. Мат не смяташе, че би искал да бъде в компанията на Галад. Егвийн се изчервяваше всеки път, когато се споменеше за Галад, макар да си въобразяваше, че никой не я забелязва.

Вълна сякаш премина през гледащите жени, когато Гавин и Галад се спряха, и те сякаш бяха на ръба да се затичат към тях като една. Но Гавин забеляза Мат, каза тихо нещо на Галад и двамата минаха покрай жените. Айез Седай и Посветените се извърнаха да ги проследят с поглед. Когато двойката се приближи, Мат се изправи.

— Ти си Мат Каутон, нали? — каза ухилен Гавин. — Веднага те познах по описанието на Егвийн. Както и на Елейн. Разбрах, че си бил болен. Сега по-добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна Мат. Зачуди се дали не трябваше да се обърна към Гавин с „милорд“ или нещо подобно. Но беше отказал да нарича Елейн „милейди“ — не че тя всъщност беше настоявала за това — и не виждаше защо трябва да удостоява сега брат ѝ със същата чест.

— Да не си дошъл на тренировъчната площадка да поизучиш малко меча? — попита Галад.

Мат поклати глави.

— Просто се разхождах. От мечове много не разбирам. По-скоро бих се доверил на добър лък или бойна тояга. Виж, тях знам как да използвам.

— Ако прекараш дълго време около Нинив — каза Галад, — ще ти трябва и лък, и тояга, че и меч, за да се предпазиш. Но не съм сигурен дали и те ще ти стигнат.

Гавин го изгледа учудено.

— Виж ти. Галад, ти си знаел да се шегуваш.

— Аз имам чувство за хумор, Гавин — отвърна Галад намръщено. — Но не обичам да го използвам, защото не искам да се подигравам с хората.

Гавин поклати глава и отново се обърна към Мат.

— Трябва да понаучиш малко и меча. Напоследък всеки може да се справи с това знание. Твоят приятел — Ранд ал-Тор — носеше много необичаен меч. Да си чувал нещо за него?

— От дълго време не съм виждал Ранд — отвърна бързо Мат. Само за миг, когато бе споменал за Ранд, погледът на Гавин сякаш стана по-напрегнат. „Светлина небесна, дали знае за Ранд? Не би могъл. Ако знаеше, щеше да ме презре като Мраколюбец само защото съм приятел на Ранд. Но все пак знае нещо.“ — Мечовете не са началото и свършекът на света, нали разбираш. Мисля, че бих се справил доста добре с всеки от двамата ви, ако вие сте с мечове, пък аз с бойна тояга.

Покашлянето на Гавин явно беше предназначено да прикрие смеха му. Прекалено учтиво той отвърна:

— Сигурно си много добър.

Лицето на Галад излъчваше откровено неверие.

Може би реши да го направи защото двамата явно го мислеха за празен самохвалко. Или защото не беше се справил с разпитването на гвардейските стражи. А може би защото Елз, която така се заглеждаше по момчета, не искаше да има нищо общо с него, докато всички тези жени зяпаха Галад като котка, зяпнала гърне със сметана. Айез Седай и Посветени или не, но те все пак си бяха жени. Всички тези обяснения преминаха през главата на Мат, но той яростно ги отхвърли до едно, особено последното. Щеше да го направи само защото щеше да е забавно. Пък и можеше да спечели някоя монета. За това дори не му трябваше късмет.

— Ще заложа — заяви той — два сребърника срещу два от всеки от вас, че ще ви надвия и двамата наведнъж, точно както ви го казвам. От този облог по-честен не може и да има. Вие сте двама, аз съм сам, така че двама срещу един е честен облог. — Едва не се засмя на глас като видя ужасените им физиономии.

— Мат — каза Гавин, — не е необходимо да правиш такива облози. Ти си боледувал. Може да го опитаме някой ден, когато поукрепнеш.

— Изобщо няма да е честен облог — заяви Галад. — Няма да приема облога ти, нито сега, нито никога. Ти си от селото на Егвийн, нали? Аз... не бих искал да я разсърдя.

— Че тя какво общо има с това? Удряш ме веднъж с един от мечовете ви и аз давам по един сребърник на двамата. Ако аз ви натупам, докато не се откажете, вие ми давате всеки по два сребърника. Или мислиш, че няма да можете?

— Това е тъпо — каза Галад. — Ти нямаш никакъв шанс срещу един обучен с меч мъж, да не говорим за двама. Не бих се възползвал от такова предимство.

— Така ли мислиш? — запита нечий гробовен глас. Набитият Стражник се беше присъединил към тях, навъсил гъстите си черни вежди. — Значи смяташ, че двамата сте достатъчно добри с мечовете, че да се справите с едно момче с тояга?

— Няма да е честно, Хаммар Гайдин — рече Галад.

— Той е боледувал — добави Гавин. — Не бива да се обзалагаме.

— На площадката — изрева Хаммар и кимна натам. Галад и Гавин погледнаха Мат със съжаление и побързаха да се подчинят. Стражникът изгледа Мат недоверчиво. — Ти сигурен ли си, че би се справил, момко? Сега като те погледнах отблизо, май наистина си болен и трябва да пазиш леглото.

— Аз вече станах от леглото — отвърна Мат. — И ще се оправя. Трябва да се оправя. Не ми се ще да загубя два сребърника.

Веждите на Хаммар се вдигнаха от изумление.

— Ама ти наистина ли държиш на този облог, момко?

— Парите ми трябва — засмя се Мат.

Смехът му секна, защото като се извърна към една от стойките с бойни тояги, коленете му изведнъж се подкосиха. Бързо се изправи, надявайки се, че ако някой го е видял, си е помислил, че само се е препънал. Забави се до стойката, за да си избере тояга, дебела почти три пръста и с една стъпка по-висока от него самия. „Трябва да спечеля. Отворих си глупавата уста и сега трябва да спечеля. Не мога да си позволя да загубя тези два сребърника. Без пари, върху които да трупам, никога няма да събера парите, които ще ми трябва.“

Обърна се, стиснал тоягата с две ръце. Гавин и Галад вече чакаха на мястото, където бяха тренирали. „Трябва да спечеля.“

— Късмет — промърмори той. — Време е да хвърлим зара. Хаммар го погледна изумен.

— Ти да не говориш Древния език, момко?

Мат отвърна на погледа му, без да каже нищо. Хлад прониза костите му. С усилие накара нозете си да го понесат към площадката за тренировки.

— Запомнихте ли облога? — заяви той високо. — По два сребърника от всеки от вас срещу два мои.

Откъм Посветените се надигна ропот — бяха разбрали какво става. Айез Седай гледаха мълчаливо. С неодобрително мълчание.

Гавин и Галад се разделиха и застанаха от двете му страни, на разстояние, без да вдигат мечовете си.

— Облог няма — каза Гавин. — Няма никакъв облог.

В същото време Галад каза:

— Няма да ти взема парите по този начин.

— Аз смятам да взема вашите — заяви Мат.

— Давай! — изрева Хаммар. — Ако на тях не им стиска да покрийт залога ти, момко, аз лично ще платя.

— Много добре — рече Гавин. — Щом толкова настояваш... давай!

Галад се поколеба за миг, после изръмжа:

— Давай тогава. Да сложим край на този фарс.

На Мат му трябваше само миг. Щом Галад налетя към него, дланите му се плъзнаха по тоягата и той замахна. Краят на тоягата шибна високия младеж в ребрата и той изпъшка и залитна. Мат се завъртя, мушна тоягата под учебния меч на Гавин и го удари по глезена. Докато Гавин падаше, Мат довърши въртенето, фрасна по китката Галад и изби меча от ръката му. Галад обаче ловко се претърколи и се изправи, стиснал меча в две ръце.

Оставяйки го за момент. Мат се обърна и тоягата му изсвистя и удари Гавин, който тъкмо се изправяше, отстрани по главата с глух тътен. Младежът падна.

Мат смътно забеляза как Айез Седай се затичаха да помогнат на брата на Елейн. „Дано да му няма нищо. Би трябвало да е добре. Аз веднъж се ударих по-силно, като паднах от една ограда.“ Оставаше му да се справи и с Галад, а според позата му — надигнал се на пръсти, с изрядно насочен меч, Галад беше започнал да го взима на сериозно.

И точно в този момент краката на Мат решиха да се разтреперят. „Светлина небесна, не мога да отслабвам точно сега.“ Но вече усещаше как се връща онова мъчително чувство, онзи глад, сякаш от дни не беше хапвал нищо. „Ако го чакам той да ме нападне, ще падна по лице.“ И полетя, по-скоро залитна напред. „Късмет, не ме изоставяй.“

Още с първия удар се увери, че късметът или умението, или каквото там му помагаше досега, все още беше на негова страна. Галад успя да отбие удара, после и другия, и следващия, и още по-следващия, но лицето му взе да се изопва от напрежение. Ловкият мечоносец, добър почти колкото Стражниците, сега се бореше с всяка частица умение, само за да задържи Мат по-надалече от себе си. Не нападаше; единственото, което можеше да направи, беше да се отбранява. Непрекъснато се измъкваше странично, мъчейки се да не го изтласкат, а Мат го притискаше с тоягата, която се въртеше шеметно в ръцете му.

И Галад отстъпи крачка назад, после друга... — дървеният меч беше твърде слаба защита срещу вихрещата се тояга.

Гладът загриза Мат така, сякаш беше глътнал невестулки. Пот потече по очите му и силата му започна да изтича, сякаш отмита от потта. „Още не. Още не мога да падна. Трябва да победя. Сега!“ С рев, той събра последните си сили и се хвърли напред.

Тоягата се развъртя покрай меча на Галад и в бърза последователност удари коляно, китка и ребра и най-накрая го мушна в корема като копие. Галад със стон се преве на две, мъчейки се да не падне. Тоягата в ръцете на Мат трепна, готова да нанесе последен, съкрушителен удар в гърлото. Галад се срина на земята.

Мат едва не хвърли тоягата, осъзнал какво се канеше да направи. „Да победиш, не да убиеш. Светлина, какво си помислих?“ Инстинктивно заби върха на тоягата в земята и веднага щом го направи, се наложи да се подпре на нея, за да се задържи прав. Гладът го заяде като нож, стържещ мозък от костите. Изведнъж осъзна, че го гледат не само Айез Седай и Посветени. Всички трениращи, цялото обучение беше спряло. Стражници и ученици стояха и го гледаха.

Хаммар се приближи до Галад, който продължаваше да стене на земята и се мъчеше да се изправи. Гласът на Стражника се извиси до вик:

— Кой е бил най-великият майстор на меча за всички времена? От гърлата на десетките ученици отекна гърлен рев:

— Джеаром, Гайдин!

— Да! — изрева Хаммар, обръщайки се, за да се увери, че всички го чуват. — През живота си, Джеаром се е сражавал десет хиляди пъти, в битки и в двубои. Бил е надвит само веднъж. От един селянин с кривак! Запомнете това. Запомнете това, което току-що видяхте. — Той сведе очи към Галад и сниши гласа си. — Ако не можеш да се изправиш веднага, момко, свършено е. — Вдигна ръка и Айез Седай и Посветените се втурнаха да обкръжат Галад.

Мат отпусна тоягата и седна, никоя Айез Седай дори не погледна към него. Само една Посветена, закръглено момиче, което той може би би харесал за един танц, ако нямаше да става Айез Седай. Тя обаче го изгледа навъсено, изсумтя и също тръгна да види какво правят Айез Седай около Галад.

Мат с облекчение забеляза, че Гавин се е изправил, и стана, когато той се приближи до него. „Не трябва да им давам да разберат. Никога няма да се измъкна, ако решат да ми прислужват от изгрев до изгрев.“ По златистата коса на Гавин беше засъхнала кръв, но не се виждаше нито рана, нито оток.

Той постави два сребърника в шепата на Мат и каза сухо:

— Следващия път трябва да съм по-умен. — Забеляза погледа на Мат и се опипа по слепоочието. — О, Изцериха го. Но не беше кой знае какво. Елейн веднъж ме удари по-силно. Ама ти наистина си добър.

— Не толкова, колкото баща ми. Той винаги печелеше в боя с тояги на Бел Тин, само веднъж-дваж го победи бащата на Ранд. — Заинтересованият поглед се върна в очите на Гавин и Мат съжали, че изобщо спомена за Трам ал-Тор. Айез Седай и Посветените продължаваха да се суеят около Галад. — Аз... май съм го ударил лошо. Не исках да се стига дотам.

Гавин погледна нататък — не се виждаше нищо освен два кръга женски гърбове: белите рокли на Посветените, които надничаха над раменете на струпалите се Айез Седай, оформяха външния — и се разсмяха.

— Не си го убил — чух го да стене. Сигурно вече се е изправил, но те не искат да го изпуснат, след като им е паднал в ръчичките. О, Светлина, ами че четири от тях са от Зелената Аджа! — Мат го погледна объркано — „Зелена Аджа? Какво общо има всичко това със станалото?“ — а Гавин поклати глава. — Няма значение. Бъди спокоен. В най-лошия случай Галад ще се окаже Стражник на някоя Зелена Аджа преди мозъкът му да се е избистрил. — Той се засмя. — Не, чак това не биха направили. Но бих заложил двата си сребърника, дето са в ръката ти, че някои от тях биха искали да го направят.

— Това вече не са твои сребърници — каза Мат, пъхайки ги в джоба си — а мои. — Обясненията не му говореха нищо. Освен че Галад е добре. Всичко, което знаеше за отношенията между Стражник и Айез Седай, бяха късчета спомени за Лан и Моарейн, а в предположенията на Гавин нямаше нищо такова. — Смяташ ли, че ще имат нещо против, ако отида да си взема облога от него?

— Най-вероятно ще имат — отвърна му сухо Хаммар, който се беше присъединил към тях. — В момента ти не си никак популярен

сред точно тези Айез Седай. — Той изсумтя. — Човек би си помислил, че дори Зелените Айез Седай ще се държат по-свастно, а не като момиченца, току-що пуснали се от полите на майките си. Той не е чак толкова голям красавец.

— Не е — съгласи се Мат.

Гавин им се ухили, а Хаммар го изгледа сърдито.

— Вземи — рече Стражникът и пхна още два сребърника в шепата на Мат. — Ще си ги прибера от Галад по-късно. Ти откъде си, момко?

— От Манедерен. — Мат замръзна, щом се усети за изплъзналата се от устата му дума. — Искан да кажа, от Две реки. Слушал съм какви ли не разкази. — Двамата го гледаха безмълвно. — Аз... мисля да се прибера да потърся нещо за ядене. — Още не бе ударил Сутрешният гонг, но и двамата кимнаха, сякаш го приеха за съвсем логично.

Задържа тоягата — никой не му каза да я остави — и закрачи бавно, докато дърветата не скриха тренировъчната площадка зад гърба му. А когато я скриха, се подпря на тоягата, сякаш тя бе единственото нещо, което можеше да го задържи прав. И наистина беше така.

Помисли си, че ако разтвори палтото си, ще види дупка на мястото на стомаха си, дупка, която се разраства, поглъщайки останалата част от него. Но за глада почти не се сещаше. Продължаваше да чува гласове в главата си. „Ти говориш на Древния език, момко? Манедерен.“ Това го накара да потръпне. „Светлината да ми е на помощ, продължавам да затъвам все по-надълбоко. Трябва да се измъкна оттук. Но как?“ И той закрета обратно към Кулата, присвит като стар, много стар човек. „Как?“

ГЛАВА 25

ВЪПРОСИ

Егвийн лежеше направо на леглото на Нинив, опряла брадичка в шепи, и я гледаше как крачи напред-назад. Елейн се беше изпънала до камината, все още пълна с пепел от снощния огън, и търпеливо продължаваше да проучва списъка с имена, който беше съставила Верин. Другите страници — списъкът с откраднатите тер-ангреали — бяха на масата; след като го бяха изчели веднъж в пълно изумление, те се бяха отказали да го обсъждат, макар да обсъждаха всичко останало. И да спореха също така.

Егвийн потисна прозявката си. Никоя от трите не беше спала много. А бяха станали рано. За кухните, за закуската. И за други неща, за които направо не и се мислеше. Кратката дрямка, която тя самата си бе позволила, бе изпълнена с неприятни сънища. „Може би Аная би ми помогнала да ги разбере, онези, които се нуждаят от тълкуване, но... Но ако тя е Черна Аджа?“ Чувстваше, че не може да се довери на никого освен на двете си приятелки. И все пак много ѝ се искаше да има някоя, която да ѝ предложи някакъв начин за тълкуване на тези сънища.

Кошмарите за онова, което я бе сполетяло в тер-ангреала, бяха лесни за разбиране, въпреки че я бяха накарали да се събуди с плач. Беше сънувала и Сеанчан, жени в рокли с бродирани на гърдите светкавици, повели на каишки дълга редица жени с пръстени на Великата змия, принуждавайки ги да пращат гръмотевици срещу Бялата кула. Това я бе събудило, цялата плувнала в студена пот, но то също приличаше по-скоро на кошмар. Както и сънят с Белите плащове, вързали ръцете на баща ѝ. Кошмар, предизвикан от тъгата и по родния дом, предположи тя. Но другите...

Тя отново погледна двете си приятелки. Елейн продължаваше да чете. Нинив не спираше да крачи нервно из стаята.

Имаше един сън за Ранд, който посягаше да хване някакъв меч, като че ли направен от кристал, без да вижда фината мрежа, спускаща

се над главата му. И друг, как е коленичил в някаква зала и вятърът на пресекулки навява прах по пода, и същества, като онова на знамето на Дракона, но много по-малки, се носеха сред този вятър, и се впиваха в кожата му. И друг сън с него, как слиза в една огромна дупка сред черна планина, дупка, изпълнена с червеникав отблясък далече долу, и дори сън как той се сражава с войските на Сеанчан.

За последния не беше сигурна, но за другите знаеше, че трябва да означават нещо. Преди, когато беше сигурна, че може да се довери на Аная, преди да напусне Кулата, преди да разбере, че Черната Аджа е реалност, едно предпазливо подпитване на Айез Седай — о, толкова предпазливо, че Аная да го вземе за проява на чисто любопитство — й бе разкрило, че сънищата на една Съновница за тавирен почти винаги са значими, и колкото по-силни са тавирен, толкова повече това „почти винаги“ се оказва „със сигурност“.

Мат и Перин също бяха тавирен и тя беше сънувала и тях. Странни сънища, дори още по-трудни за разбиране от тези с Ранд. Перин с женски сокол на рамото и Перин с женски ястреб. Само че ястребката държеше каишка в ноктите си — Егвийн неизвестно защо беше убедена, че птиците са женски — и се опитваше да я затегне на врата на Перин. Това я караше да потръпва дори и сега — никак не обичаше сънища с каишки. А пък онзи сън за Перин — при това с брада! — повел огромна глутница вълци, простираща се докъдето ти стига погледът. Тези с Мат бяха още по-гадни. Мат, как поставя собственото си извадено око върху везна. Мат, обесен на едно дърво. Имаше и един сън за Мат и Сеанчан, но тя беше склонна да го отхвърли като обикновен кошмар. Не можеше да не е кошмар. Също като съня, в който Мат говореше на Древния език. Това пък трябваше да е от чутото по време на неговото Изцеряване.

Тя въздъхна и въздишката й прерасна в поредната прозявка. Трите бяха прескочили до стаята му след закуска да видят как е, но не го намериха там.

„Сигурно вече е достатъчно здрав за танци. Светлина, сигурно следващия път ще го сънувам как танцува със сеанчанки!... Стига с тези сънища — каза си тя решително. — Не сега. Ще помисля за тях, когато не съм толкова уморена.“ Замисли се за кухните, за обяда, който щеше да последва, после за вечерята и за закуската на другия ден, и това търкане на мръсни гърнета и подове, цяла вечност. „Никога не

съм била толкова уморена.“ Отново изглежда приятелките си. Елейн не откъсваше очи от имената в списъка. Крачките на Нинив се бяха позабавили. „Всеки момент Нинив ще го повтори. Всеки момент.“

Нинив закова на място и погледна към Елейн на пода до камината.

— Остави ги. Четем ги вече сто пъти и нито една думичка не ни помага. Верин ни е дала боклук. Въпросът е дали това е било единственото, което е имала, или нарочно ни е дала този боклук?

„Както очаквах. Само преди половин час каза абсолютно същото.“ Егвийн изглежда дланите си намръщено, доволна, че не може да ги види ясно. Пръстенът на Великата змия изглеждаше... не на място... върху ръце, сбръчкани от непрекъснатото топене в горещата сапунена вода.

— Това, че знаем имената им, е от полза — отвърна Елейн, без да спира да чете. — Това, че знаем как изглеждат, също е от полза.

— Знаеш много добре какво имам предвид — сръза я Нинив.

Егвийн въздъхна и скръсти ръце. Когато беше излязла от кабинета на Шериам тази заран, слънцето още не беше близнало хоризонта, а Нинив я чакаше със свещ в ръка в студения тъмен коридор. Не можеше да вижда много ясно, но беше сигурна че Нинив е готова да сдъвче и камъни. Знаейки при това, че дъвченето на камъни няма да промени нищо. Точно затова беше толкова раздразнителна. „Засяга се на гордост като всички мъже, които съм срещала. Но няма защо да си го изкарва на Елейн и на мен. Майчице Светлина, щом Елейн може да го изтърпи, и тя трябва да може. Тя не е вече Премъдра.“

Елейн, изглежда, не забелязваше дали Нинив е раздразнителна, или не. Взираше се навъсено в безкрая, умислена.

— Лиандрин е била единствената Червена. А от другите Аджа има по две.

— О, я млъкни, дете — прекъсна я Нинив.

Елейн завъртя лявата си ръка, за да покаже пръстена с Великата змия, и погледна Нинив многозначително, след което продължи:

— Няма две, които да са родени в един и същи град, и няма повече от две, които да са от една и съща страна. Амико Нагоин е най-младата, само с четири години по-голяма от нас с Егвийн. Джоя Байир може да ни бъде баба.

На Егвийн никак не ѝ харесваше това, че една от Черната Аджа носеше името на дъщеря ѝ. „Глупачка! Хората понякога имат едни и същи имена, а ти никога не си имала дъщеря. Онова не беше наистина!“

— И какво ни подсказва всичко това? — Гласът на Нинив беше неестествено спокоен. Личеше си, че скоро ще избухне като фургон, пълен с фойерверки. — Да не си разкрила някакви тайни, които аз да съм пропуснала? Аз вече остарявам и оглупявам, така ли?

— Това ни подсказва, че всичко е спретнато твърде грижливо — отвърна невъзмутимо Елейн. — Каква е възможността тези тринадесет жени, избрани просто защото са Мраколюбци, да се редуват толкова изрядно по възраст, народи и Аджи? Защо да нямаше между тях да речем три Червени, или четири, родени в Кайриен, или просто да са на една и съща възраст, ако всичко това е било случайно? Разполагали са с жени, между които са могли да подберат по толкова случаен признак. Значи в Кулата или някъде другаде все още има от Черната Аджа, но къде — не знаем. Това би трябвало да значи.

Нинив безжалостно дръпна плитката си.

— Светлина! Струва ми се, че си права. Ти наистина си открила тайни, които аз не можах. Светлина, аз се надявах, че всички са заминали с Лиандрин.

— Ние не знаем дори дали тя им е водачката — каза Елейн. — Може просто да ѝ е било наредено да... да ни премахне. — Устата ѝ се изкриви. — Опасявам се, че мога да измисля само една причина да си направят толкова труд да разпръснат избора така, че да се избегне всякакво подобие на модел, освен липса на модел. Според мен това означава, че в действията на Черната Аджа наистина има някакъв модел.

— Ако има модел — отвърна твърдо Нинив, — ние ще го намерим. Елейн, ако гледането как майка ти управлява те е научило да разсъждаваш по този начин, наистина се радвам, че си гледала добре.

Доволната усмивка на Елейн издълба трапчинка на бузата ѝ.

Егвийн изглежда внимателно Нинив. Изглежда тя най-сетне беше готова да престане да се държи като мечка с болен зъб. Егвийн вдигна глава.

— Освен ако не искат да си помислим, че крият някакъв модел, така че да си загубим цялото време в търсене на такъв, докато

всъщност модел изобщо няма. Не казвам, че няма; казвам само, че все още не знаем. Нека да го търсим, но си мисля, че същевременно трябва да търсим и други неща, какво ще кажете?

— Значи най-после реши да станеш? — каза Нинив. — Аз пък мислех, че си заспала. — Но въпреки сърдития си тон се усмихваше.

— Тя е права — отвърна със съжаление Елейн. — Аз построих един мост от сламки. По-лошо и от сламен. Празни предположения. Може би ти също си права, Нинив. Каква полза от този... този боклук? — Тя вдигна един лист от купчината пред себе си. — Рианна има черна коса с бял кичур над лявото ухо. Ако се озова достатъчно близо, за да го видя, то ще бъде по-близо, отколкото бих искала. — Грабна друг лист. — Чезмал Емри е една от най-талантливите Церителки, срещани от години. Светлина небесна, представяте ли си да те Изцери някоя от Черната Аджа? — Трети лист. — Марилин Джемалфин обича котки и има навик да помага на пострадали животни. Котки! Пфу! — Събра всички листове и ги смачка. — Това наистина е безполезен боклук.

Нинив коленичи до нея и взе листовете от ръцете ѝ.

— Може да е, може и да не е. — Тя грижливо оглади смачканите хартии на гърдите си. — Ти намери в тях нишка, по която трябва да тръгнем. Може и още да намерим, стига да сме настоятелни. А има и още един списък. — Нейните очи и тези на Елейн се стрелнаха към Егвийн — кафяви и сини, и еднакво навъсени.

Егвийн отбягна да погледне към масата, където лежаха другите листове. Не искаше и да мисли за тях, но не можеше да го избегне, Списъкът на тер-ангреалите направо се беше набил в ума ѝ.

Предмет. Пръчка от чист кристал, гладък и съвършено чист, дълъг една стъпка и с диаметър един пръст. Предназначение неизвестно. Последно проучване направено от Корианин Недеал. Предмет. Статуетка на гола жена от алабастър, висока една длан. Предназначение неизвестно. Последно проучване направено от Корианин Недеал. Предмет. Диск, очевидно от обикновено желязо, но въпреки това незасегнат от ръжда, пет пръста диаметър, фино гравирани от двете страни с плътна спирала. Предназначение неизвестно. Последно проучване направено от Корианин Недеал. Предмет. Твърде много предмети, и повече от половината бяха с „предназначение неизвестно“ и за последен път проучени от Корианин Недеал. Тринадесет, по-точно.

Егвийн потръпна. „Още малко и ще намразя това число.“

Известните от списъка бяха значително по-малко и ползата от тях не беше кой знае каква, но и това според нея не беше особено утешително. Издялано от дърво таралежче, не по-голямо от последната става на мъжки палец. Колко проста вещ, и явно безвредна. Всяка жена, която се опита да пренасочи Силата през него, заспива. Половин ден спокоен сън, без никакви сънища... но от това тя почти настръхваше. Три други бяха свързани по някакъв начин със съня. За нея беше почти облекчение, когато прочете за една куха пръчка от черен камък, цял разкрач дълга, която предизвиквала „бедствен плам“, със забележката **ОПАСНО И ПОЧТИ НЕВЪЗМОЖНО ДА СЕ КОНТРОЛИРА**, надраскана от ръката на Верин толкова рязко, че хартията се беше скъсала на две места. Егвийн все още нямаше представа какво означава „бедствен плам“, но макар да звучеше доста страшно, също толкова сигурно беше, че няма нищо общо с Корианин Недеал или със сънищата.

Нинив донесе огладените страници до масата и ги постави в единия край. След малко колебание разпръсна другите и запрокара пръст по един лист, после по друг.

— Я, това на Мат ще му хареса — възкликна тя някак прекалено лековато и безгрижно. — Издялан от дърво грозд от зарове с точки, съединени при ръбовете, с обща ширина не повече от четири пръста, Предназначение неизвестно, освен че пренасочването през него, изглежда, прекъсва случайността по някакъв начин или я закривява. — Зачете по-високо: — Подхвърляни монети падат всеки път на една и съща страна, а в една от пробите са паднали сто пъти подред на ръба си. При хиляда подхвърляния на зара са се получили хиляда пъти петици. — Тя се засмя малко пресилено. — Това много ще му допадне на Мат.

Егвийн въздъхна, изправи се и вдървено закрачи към камината. Елейн също се изправи и я загледа безмълвно като Нинив. Егвийн издърпа ръкава си колкото може по-нагоре, след което бръкна в комина и измъкна един завързан на дебел възел осажден чорап. Изтупа саждите от ръката си, занесе чорапа на масата и го развърза. Странно изкривеният пръстен от камък с пъстри жилки се търкулна по масата, завъртя се и спря върху списъка на тер-ангреалите. Няколко мига трите го гледаха мълчаливо.

— Може би — рече най-сетне Нинив — Верин просто е пропуснала факта, че толкова много от тях са били проучвани за последен път от Корианин. — Не изглеждаше много уверена в думите си.

Елейн неуверено кимна.

— Веднъж я видях да се разхожда в дъжда, цялата прогизнала, и ѝ занесох наметало. Беше така погълната от мислите си, че не вярвам изобщо да е забелязала, че вали, докато не я загърнах. Тя би могла да го пропусне.

— Вероятно — каза Егвийн. — Ако не е, трябва да е знаела, че ще го забележа още щом прочета списъка. Не знам. Понякога ми се струва, че Верин забелязва повече неща, отколкото показва. Просто не знам.

— Значи трябва да подозираме и Верин — въздъхна Елейн. — Ако тя е Черна Аджа, тогава те знаят с какво точно се занимаваме. И Аланна. — Тя погледна неуверено Егвийн.

Егвийн им беше разказала всичко. Освен онова, което се беше случило в тер-ангреала по време на изпитанието: не може да се насили да говори за това, както и Нинив и Елейн бяха премълчали преживяното от тях. Иначе знаеха всичко друго, което бе станало в залата за изпитание: какво ѝ беше казала Шериам за ужасната слабост, която носи правото да преливаш, всяка изречена от Верин дума, независимо дали ѝ се струваше важна, или не. Едно от нещата, които не можеха да приемат, беше поведението на Аланна. Една Айез Седай просто не можеше да направи такова нещо. Никоя жена със здрав разум не би направила такова нещо, камо ли една Айез Седай.

Егвийн ги изгледа сърдито, почти чувайки как ѝ го казват. „Никоя Айез Седай не би трябвало да лъже, но Верин и Майката, изглежда, са достатъчно близко до лъжата с това, което ни казват. Но те не биха могли да са от Черната Аджа.“

— На мен Аланна ми допада. — Нинив дръпна плитката си, после сви рамене. — Добре де. Мож... Тоест, тя наистина се е държала странно.

— Благодаря — каза Егвийн и Нинив кимна, може би незабелязала сарказма ѝ.

— Тъй или иначе, Амирлин знае за това, пък тя може да следи Аланна много по-лесно от нас.

— Какво да кажем за Елайда и Шериам? — попита Егвийн.

— Елайда така и не я обикнах — каза Елейн, — но не мога да повярвам, че е Черна Аджа. А Шериам? Невъзможно.

Нинив изсумтя.

— Би трябвало да е невъзможно за всяка от тях. Открием ли ги, не е задължително всички да са жени, които не ни харесват. Но нямам намерение да поставям под подозрение — не и такова подозрение! — всяка жена. Трябва ни някакво по-сигурно доказателство. — Егвийн кимна съгласна почти толкова бързо, колкото и Елейн. — Ще кажем това на Амирлин, но без да му придаваме повече тежест, отколкото заслужава. Ако изобщо ни потърси, както каза. Ако си с нас, когато дойде, Елейн, не забравяй, че нищо не знаеш.

— Няма да забравя — отвърна трескаво Елейн. — Но би трябвало да разполагаме с друг начин да се чуваме с нея. Майка ми щеше да го замисли по-добре.

— Не и ако не може да се довери на пратеничките си — каза Нинив. — Ще чакаме. Освен ако не мислите, че някоя от нас би трябвало да поприказва с Верин. Едва ли обаче смятате тази идея за добра.

Елейн се поколеба, после кимна. Егвийн беше по-бърза и енергична в жеста си — пропуск на ума или не, но Верин беше пропуснала да забележи нещо твърде съществено, за да ѝ се вярва.

— Добре. — Гласът на Нинив прозвуча повече от доволно. — Всъщност на мен дори ми харесва, че не можем да приказваме с Амирлин, когато си поискаме. Така ще взимаме решенията си сами, когато и както ние решим, а не тя да направлява всяка наша стъпка. — Ръката ѝ пробяга по страниците, изброяващи откраднатите тер-ангреал, но се затвори върху пръстена от пъстър камък. — А първото ни решение засяга това. Това е първата вещ, която сме видели и която има нещо общо с Лиандрин и останалите. — Изглежда намръщено пръстена и пое дълбоко дъх. — Тази нощ ще спя с него.

Без никакво колебание Егвийн издърпа пръстена от ръката ѝ. Искаше и се да се поколебае — искаше да задържи ръцете си до хълбоците — но не го направи и бе доволна.

— Аз съм тази, за която твърдят, че може би е Съновница, Не знам дали това ми дава някакво предимство, но Верин каза, че това

нещо е опасно. Която и от нас да го използва, ще има нужда от всяко възможно предимство.

— Сигурна ли си, Егвийн? — попита Нинив. — Ние дори не знаем дали наистина си Съновница, а аз мога да преливам много по-силно от теб. Все пак смятам, че...

— Можеш да преливаш по-силно, ако си ядосана — прекъсна я Егвийн. — А сигурна ли си, че ще бъдеш ядосана по време на сън? Ще ти остане ли време да се ядосаш преди да ти се наложи да прелееш? Светлина, та ние дори не знаем дали някой може да насочва Сила по време на сън. Ако някоя от нас трябва да го направи — а си права, това е единствената връзка, с която разполагаме — това би трябвало да съм аз. Може би наистина съм Съновница. А и освен това Верин го даде на мен.

Нинив като че ли искаше да спори, но накрая кимна недоволно.

— Добре. Но двете с Елейн ще сме при теб. Не че знам какво можем да направим, но ако стане нещо нередно, може би ще можем да те събудим или... Ще бъдем с теб.

Елейн също кимна.

Сега, след като бе получила съгласието им, Егвийн усети гадене в стомаха. „Убедих ги. Защо толкова ми се иска да ме бяха разубеждавали повече?“ И изведнъж забеляза на прага една жена. Жена в бяла дреха на новачка, с коса, сплетена на дълги плитки.

— Никога ли не са те учили да чукаш на вратата, Елз? — каза Нинив.

Егвийн скри каменния пръстен в шепата си. Имаше твърде странното усещане, че Елз е зяпнала точно в него.

— Нося ви съобщение — рече спокойно Елз. Очите ѝ огледаха масата и разхвърляните по нея хартии, после трите жени. — Съобщение от Амирлин.

Егвийн, Нинив и Елейн се спогледаха удивени.

— Е, и какво е то? — подкани я Нинив.

Елз повдигна насмешливо вежди.

— Вещите, оставени от Лиандрин и другите, са били прибрани в третия склад, вдясно от главното стълбище, във второто мазе под библиотеката. — Тя отново хвърли поглед към листовете на масата и излезе, без нито да бърза, нито да се мотае.

Егвийн усети, че дъхът ѝ е секнал. „Нас ни е страх да се доверим на когото и да било, а Амирлин от всички жени е избрала да се довери точно на Елз Гринуел!“

— На тази глупачка не можеш да се довериш, че няма да се раздрънка пред първия срещнат! — Нинив тръгна към вратата.

Егвийн хвана полите на роклята си и профуча край нея на бегом, но мерна само едно бяло петно, изчезващо надолу по най-близката рампа. Затича се след него. „Тя сигурно също тича, иначе нямаше да е стигнала толкова далече. Но защо бяга?“ Бялото петно вече се скриваше надолу по друга рампа. Егвийн го последва.

Жената в основата на рампата спря и се обърна към нея, и Егвийн замръзна объркана. Която и да беше тази жена, със сигурност не беше Елз. Цялата бе в сребро и бяла коприна и от нея се излъчваше нещо, което Егвийн не можеше да определи. Беше висока и много красива, а погледът в черните ѝ очи накара Егвийн да се почувства малка, мършава и мърлява. „А сигурно може и да прелива много повече Сила от мен. О, Светлина, тя сигурно е по-умна от трите ни взети заедно. Не е честно една жена да...“ Тя изведнъж осъзна в каква посока са тръгнали мислите ѝ и се изчерви. Никога не беше се чувствала... по-дребна... от друга жена и не смяташе да го допусне и сега.

— Смела си — каза жената. — Смела си, след като тичаш сама тук, където бяха извършени толкова много убийства. — Сякаш изпитваше доволство.

Егвийн изправи рамене и припряно оправи роклята си. Надяваше се, че жената няма да го забележи, но знаеше че вече го е забелязала. Съжали, че жената я бе видяла да тича като малко момиченце. „Престани!“

— Извинете, но търся една новачка, която мина оттук, струва ми се. Има големи тъмни очи и тъмна коса на плитки. Малко е пълничка, но симпатична. Да сте я видели накъде отиде?

Високата жена я изгледа отгоре до долу с лека насмешка. Егвийн не беше сигурна, но ѝ се стори, че за миг погледът на жената се спря на юмрука ѝ, в който продължаваше да стиска тер-ангреала.

— Не мисля, че ще можеш да я настигнеш. Видях я и тя тичаше доста бързо. Сигурно вече е доста далече оттук.

— Айез Седай... — понечи да попита Егвийн, но в черните очи на жената проблесна гняв и тя спря.

— Вече си загубих достатъчно време с теб — каза рязко непознатата. — Имам много по-важна работа. Остави ме. — И посочи нагоре по рампата, по която беше изтичала Егвийн.

Тонът ѝ беше така заповеден, че Егвийн се обърна и изкачи три стъпала нагоре преди да осъзнае какво прави. После спря и се извърна наежена. „Айез Седай или не, аз...“

Галерията беше празна.

Намръщена, Егвийн пропусна най-близките врати — никой не живееше в тези стаи, освен вероятно мишки — и се затича надолу по рампата, зави и погледна надолу. Надникна дори през перилото към малката градина на Посветените и огледа другите галерии, по-нагоре, както и под себе си. Забеляза две Посветени — едната Фаолайн, а другата познаваше по външност, но не и по име. Но от жената в сребро и бяло нямаше и следа.

ГЛАВА 26

ЗАД ЕДНА КЛЮЧАЛКА

Клатейки глава, Егвийн се върна при вратите, които беше пропуснала. „Скрила се е някъде.“ В първото помещение имаше някакви стари мебели, покрити с прашни дрипи, и въздухът бе застоял, като че тази врата не беше отваряна от дълго време. Тя се намръщи; по праха на пода имаше стъпки, но от мишки. Никакви други. Още две врати, които отвори припряно, не разкриха нищо. Това не я изненада. В галериите на Посветените празните стаи бяха много повече от заетите.

Когато затвори третата врата, видя, че Нинив и Елейн слизат по рампата, без много да бързат.

— Крие ли се? — попита Нинив. — Зад тази врата?

— Изтървах я. — Егвийн отново огледа виещата се галерия. „Ама къде се дяна?“ Нямаше предвид Елз.

— Ако можех да допусна, че Елз ще те надбяга — каза с усмивка Елейн, — щях и аз да я подгоня, но тя винаги ми се е струвала твърде дебела за бягане. — Усмивката ѝ обаче беше угрижена.

— Ще я подирим по-късно — каза Нинив. — И ще се погрижим да си държи езика зад зъбите. Как е могла Амирлин да се довери на това момиче?

— Смятах, че вече съм я хванала — каза бавно Егвийн, — но се оказа друга. Нинив, обърнах гръб само за миг и тя изчезна. Не Елз — нея изобщо не я видях повече! — а жената, която отначало взех за Елз. Тя просто... изчезна и не знам къде.

Дъхът на Елейн секна.

— Някоя от Бездушните? — Огледа се припряно, но галерията беше все така пуста, с изключение на тях трите.

— Не — отвърна уверено Егвийн. — Тя... — „Какво, да им кажа, че ме накара да се чувствам като шестгодишна хлапачка със скъсана рокля и сополив нос? Ха!“ — Тази не беше Сива, Беше висока и поразително красива, с черни очи и черна коса. Човек би я забелязал и

сред хиляда души. — Никога досега не съм я виждала, но мисля, че е Айез Седай. Би трябвало.

Нинив изчака, сякаш очакваше да чуе още нещо, след което нетърпеливо каза:

— Ако я видиш пак, покажи ми я. Ако смяташ, че има причина. Нямаме време да стърчим тук и да си бъбрим. Смятам да проверим какво има в онзи склад преди Елз да има време да го каже на някоя неподходяща личност. Може би просто са проявили немарливост. Да не им даваме възможност да се поправят, ако е така.

Егвийн се сети, че продължава да стиска каменния пръстен — тер-ангреала на Корианин Недеал — в шепата си. Неохотно го пхна в кесийката си и стегна връзката. „Дано да не се налага да спя с това проклето... Но нали тъкмо това се канех да правя?“

Но това беше чак за през нощта и нямаше защо да се тревожи отсега. Докато вървяха през Кулата, продължаваше да се оглежда за жената в сребро и бяла коприна. Не беше сигурна защо, но изпита облекчение, че не я вижда и че нито една от жените, които срещнаха, няма и смътна прилика с нея. Колкото повече си мислеше за тази жена, толкова повече усещаше, че има нещо... нещо не наред, свързано с нея. „Светлина, започват да ми се привиждат Черни Аджи и под леглото ми. Само дето наистина може да има някоя под леглото ми.“

Библиотеката се намиреше близо до масивната основа на Бялата кула. Белезникавият й мрамор беше обилно нашарен със синкави жилки и напомняше на огромни разбиващи се вълни, замръзнали в най-високата си точка. Вълните се извисяваха, големи като палат, под утринния светлик и Егвийн знаеше, че със сигурност вътре има помещения колкото в палат и че всички тези помещения — като онези в странните коридори, където се намираха покоите на Верин — са запълнени с рафтове, а пък рафтовете са запълнени с книги, ръкописи, хартии, свитъци, карти и рисунки, събирани от всички държави вече три хиляди години. Дори и в най-големите библиотеки на Тийр и Кайриен нямаше толкова.

Библиотекарките — все Кафяви сестри — пазеха бдително рафтовете, както и вратите към тях, за да са сигурни, че нито къс хартия няма да излезе навън, без те да знаят кой го е взел и защо. Но Нинив не поведе Егвийн и Елейн към някой от пазените входи.

Около основите на библиотеката, на самата земя, лежаха други врати, малки и по-големи, скрити в сянката на орехови дървета. Работници понякога трябваше да получат достъп до складовете долу, а библиотекарките никак не одобряваха потните мъже, минаващи през техните потайнини. Нинив дръпна една от тях, не по-голяма от входната врата на селска къща, и даде знак на другите две девойки да я последват по стръмното стълбище, спускащо се надолу в непрогледен мрак. Когато я затвори, изчезна всякакъв светлик.

Егвийн се разтвори за сайдар — стана така неусетно, че тя едва осъзна какво прави — и преля струйка от Силата, която протече през нея. За миг самото усещане за потока, вливащ се в нея, заплаши да потуши всичките ѝ сетива. Във въздуха над дланта ѝ се появи топчица синкавобяла светлина. Тя вдиша дълбоко и си напомни защо крачи така вдървено: това беше връзката ѝ с останалата част от света. Възвърна се докосването на лена до кожата ѝ, на вълнените чорапи и на роклята. С тръпка на съжаление потисна порива да притегли повече, да остави сайдар да я погълне.

Елейн също си направи светеща сфера и двете осигуриха по-ярка светлина от два светилника.

— Толкова е... чудесно, нали? — промълви тя.

— Внимавай — каза ѝ Егвийн.

— Внимавам — въздъхна Елейн. — Но усещането е просто... да, ще внимавам.

— Насам — рязко каза Нинив и се забърза да ги поведе, но не се отдалечи много. Самата тя не беше ядосана и трябваше да използва светлината, която осигуряваха другите две.

Пращият страничен проход, през който бяха влезли, продължи близо сто крачки, преди да ги изведе в много по-широкия главен коридор, минаващ по дължината на библиотеката. Светлините показваха стъпки върху други стъпки в прахта, предимно от големи мъжки ботуши. Тук таванът беше по-висок, а вратите в стените изглеждаха широки почти като на конюшня. Главното стълбище в края, наполовина на ширината на коридора, беше предназначено да се свалят големи и тежки неща. До него имаше друго стълбище, което водеше надолу. Нинив заслиза по него без никакво колебание.

Егвийн бързо я последва. Синкавата светлина размиваше лицето на Елейн, но на Егвийн и се стори, че изглежда по-бледо от

обикновено. „Тук можем да се скъсаме от викане и никой горе няма да чуе и вопъл.“

Усети как оформя кълбовидна мълния, или по-скоро готовност за нея, и едва не се препъна. Досега не беше преливала два потока едновременно. Но изобщо не ѝ се стори трудно.

Главният коридор на второто подземие беше почти като на първото ниво, широк и пращен, но с по-нисък таван. Нинив забърза към третата врата и спря.

Вратата не беше голяма, но грубите дървени талпи, от които беше скована, създаваха впечатление за масивност. Кръгъл железен катинар висеше от яката верига, изпъната здраво между двете дебели халки, едната във вратата, а другата циментирана в стената. Катинарът и веригата изглеждаха нови — по тях почти не личеше прах.

— Катинар! — Нинив го дръпна, но той не поддаде. — Да видяхте друг на някоя врата? — Дръпна отново, след което блъсна вратата; трясъкът отекна по коридора. — Друга заключена врата не видях! — Тя удари с юмрук по грубото дърво. — Нито една!

— Успокой се! — каза Елейн. — Няма защо да се ядосваме. Мога сама да отворя катинара, ако разбере как действа. Все някак ще влезем.

— Не искам да се успокоявам — сръза я Нинив. — Искам да се ядосам! Искам да...!

Егвийн докосна веригата. След като бе напуснала Тар Валон беше научила много други неща, освен да мята мълнии. Едно от тях беше усетът към метала. Това идваше от Земята, една от Петте сили, която малко жени можеха да владеят — другата беше Огънят — но тя можеше, можеше да усети веригата, да я усети отвътре, да долови най-малките частици на студения метал, съчетанието им. Силата в нея тръпнеше в ритъм с вибрациите на тези съчетания.

— Дръпни се от пътя ми, Егвийн.

Тя се обърна и видя Нинив, обвита в сиянието на сайдар и стиснала клин, толкова близък на цвят до техните синкавобели светлини, че изглеждаше почти невидим. Нинив изгледа намръщено веригата, промърмори нещо за лост и клинът изведнъж стана два пъти по-дълъг.

— Дръпни се, Егвийн!

Егвийн се дръпна.

Нинив провря острието на клина през веригата и напъна с всички сили. Веригата се скъса като конец, тя ахна и изумена залитна, а клинът издрънча на пода. Нинив зяпна удивена първо него, после и скъсаната верига. Клинът изчезна.

— Мисля, че направих нещо на веригата — каза Егвийн. „Жалко, че не разбрах какво.“

— Каза ли нещо? — измърмори Нинив, измъкна веригата от халките и отвори вратата. — Е? Цял ден ли ще стърчим тук?

Прашната стая беше почти десет крачки надлъж и шир и вътре имаше само куп големи торби от дебел кафяв плат, всички натъпкани, вързани и подпечатани с Пламъка на Тар Валон. На Егвийн не ѝ се наложи да ги брои, за да разбере, че са тринадесет.

Пренесе кълбото от светлина до стената и го остави да виси там; не разбра как го направи, но щом отдръпна дланта си, светликът остана прилепнал до стената. „Непрекъснато се научавам да правя разни неща, без дори да разбирам как“ — помисли си тя боязливо.

Елейн я изгледа навъсено, сякаш премисляйки, а после също увеси светлината си на стената. Като я гледаше, на Егвийн ѝ се стори, че разбра какво бе направила. „Тя го научи от мен, а аз пък го разбрах от нея.“ Потръпна. Нинив направо се зае да размества торбите и да чете написаното на етикетите.

— Рианна. Джоя Байир. Точно това търсим. — Огледа печата на една от торбите, а после счупи въска и я заразвързва. — Поне знаем, че никой не е бил тук преди нас.

Егвийн избра една от торбите и счупи печата, без да чете името на етикета. Не искаше изобщо да знае в чии вещи се рови. Изсипа ги върху пращия под, Оказаха се предимно стари дрехи и обувки, както и няколко раздърпани и намачкали листа, все едно че бяха стояли напъхани под гардероба на някоя жена, която не държи много на чистотата в стаите си.

— Не забелязвам нищо полезно тук. Някаква пелерина, дето и за парцали не става. Скъсана част от карта на някакъв град. Тийр, така пише в ъгъла. Три чорапа за кърпене. — Напъха пръст в дупката на една кадифена пантофка, която си нямаше другар, и я разклати. — От това нищо не може да се заключи.

— Амико също не е оставила нищо — каза глухо Елейн, разхвърляйки настрана някакви стари дрехи. — Може наистина да са

просто дрипи. Чакай, тук има някаква книга. „Обичаи и церемонии в Тайренския двор“, Корицата е откъсната, но библиотекарките сигурно ще я поискат. — Библиотекарките непременно щяха да я поискат. Никой не изхвърляше книги, колкото и повредени да са.

— Тийр — рече Нинив замислено. Коленичила сред купчината вещи от изпразнената от нея торба, тя измъкна къс хартия, който преди малко беше изхвърлила настрана. — Списък на товарни кораби по Еринин, с датите, на които потеглят от Тар Валон, и датите, на които се очаква да пристигнат в Тийр.

— Може да е чисто съвпадение — отвърна колебливо Егвийн.

— Вероятно — каза Нинив, сгъна листа и го напъха в ръкава си, а после счупи печата на друга торба.

Когато най-сетне приключиха, претърсили по два пъти вещите във всяка торба и преместили боклука по ъглите на стаята, Егвийн приседна върху една от изпразнените торби, така погълната от находките, че едва забеляза собствения си трепет. Прегърнала колене, огледа малката им колекция, подредена на пода.

— Твърде много е — каза Елейн.

— Доста — съгласи се Нинив.

Бяха намерили втора книга — раздърпан, подвързан с кожа том, озаглавен „Наблюдения от едно гостуване в Тийр“. Под хастара на едно старо наметало в торбата на Чезмал Емри — сигурно бе попаднал там през дупката в скъсания джоб на наметалото — имаше друг списък на търговски кораби. Не съдържаеше нищо повече от имената им, но ги имаше и в първия списък, и всички тези кораби бяха отплавали рано на заранта след онази нощ, в която Лиандрин и другите с нея бяха напуснали Тар Валон. Имаше и някакъв набързо нахвърлян план на голяма сграда със само едно помещение, отбелязана бледо с името „Сърцето на Камъка“, както и страница с имената на пет странноприемници, с думата „Тийр“ в началото на списъка, доста зацапан, но все пак четлив. Имаше и...

— От всяка една има по нещо — измърмори Егвийн. — Всяка е оставила по нещо, указващо за пътуване до Тийр. Как са могли да го пропуснат, ако са проверявали? Защо Амирлин нищо не ни каза за това?

— Амирлин си трае — каза с горчивина Нинив. — Хич не я интересува, че ние може да изгорим заради това! — Пое си дъх и

кихна от прахоляка, който бяха вдигнали. — Това, което ме тревожи, е, че съзирам тук стръв.

— Стръв ли? — попита Егвийн. Но още щом го изрече, разбра. Нинив кимна.

— Стръв. Клопка. Или може би отвличане. Но клопка или отвличане, повече от ясно е, че никой не би могъл да се хване на него.

— Освен ако изобщо не ги е интересувало дали този, който го намери, ще види клопката, или не. — В гласа на Елейн се прокрадна колебание. — Или може би са смятали да го направят толкова очевидно, че който го намери, веднага да отхвърли Тийр като възможност.

На Егвийн никак не ѝ се искаше да повярва, че Черната Аджа може да са така уверени в себе си. Осъзна, че стиска кесийката си и че палецът ѝ гали усуканата извивка на каменния пръстен вътре.

— Сигурно са искали просто да се подиграят с този, който го открие — рече тя тихо. — Може би са смятали, че този, който го открие, ще хукне презглава след тях, обзет от гняв и гордост. — „Дали са знаели, че тъкмо ние ще го намерим? Така ли си мислят за нас?“

— Огън да ме гори! — изръмжа Нинив. Поразително — Нинив никога не използваше такъв език.

За известно време продължиха да гледат мълчаливо редицата находки.

— Сега какво да правим? — попита най-сетне Елейн.

Егвийн стисна здраво пръстена. Сънуването беше тясно свързано с Прорицателството; бъдещето, както и събития по други места, можеха да се появят в сънищата на една Съновница.

— Може би ще разберем след тази нощ.

Нинив я погледна, смълчана и безизразна, а после избра някаква черна пола, по която като че нямаше толкова много дупки, и започна да прибира находките в нея.

— Засега — рече тя — ще отнесем всичко това в моята стая и ще го скрием. Струва ми се, че тъкмо ще ни стигне време, ако не искаме да закъснеем за кухните.

„Закъсняваме — прецени Егвийн. Колкото повече стискаше странния пръстен в кесийката, толкова по-голямо желание изпитваше. — Вече сме закъснели, но може би няма да закъснеем много.“

ГЛАВА 27

ТЕЛ-АЙЕРАН-РИОД

Стаята, която получи Егвийн — на същата галерия с Нинив и Елейн — почти не се отличавахе от тази на Нинив. Леглото ѝ беше малко по-големичко, а масата ѝ — малко по-малка. Чергата ѝ беше с цветя, а не със спирали. И това бе всичко. След квартирите на новачките ѝ се стори като стая в палат, но когато се събраха и трите късно вечерта, Егвийн съжали, че не си е в галериите на новачките, без никакъв пръстен на ръката и без никакви ивици на роклята. Другите изглеждаха не по-малко нервни от нея.

Бяха работили в кухните и след другите две хранения, а през почивките се мъчеха да разгадаят смисъла на това, което бяха намерили в склада. Клопка ли беше, или опит да се отклони издирването? Дали Амирлин знаеше за тези неща, и ако знаеше, защо не беше им ги споменала? Приказките не предлагаха отговори, а Амирлин така и не се появи да я попитат.

След обяда в кухнята се бе появила Верин, която непрекъснато мигаше, сякаш не беше сигурна за какво е дошла там. Видя Егвийн и другите две, коленичили сред котлите и казаните, и отначало ги погледна изненадана, а после се приближи и попита толкова високо, че можеха да я чуят всички:

— Намерихте ли нещо?

Елейн, напъхала глава и рамене в огромен казан за супа, си чукна темето в ръба му, докато се измъкваше. Сините ѝ очи сякаш бяха запълнили цялото и лице.

— Нищо, освен мазнина и пот, Айез Седай — отвърна Нинив. Поредното ядно дръпваме на плитката остави мазни сапунени петна по тъмната ѝ коса.

Верин кимна, сякаш очакваше тъкмо този отговор.

— Добре, продължавайте да търсите. — Отново се огледа из кухнята навъсено, сякаш се чудеше какво прави тук, и напусна.

Аланна също намина към кухнята след обяда, за да вземе купа касис и кана вино, а Елайда, както и Шериам, се появиха след вечерята, също и Аная.

Аланна бе попитала Егвийн дали иска да научи повече за Зелената Аджа и я запитала кога смята да продължат с уроците. Това, че Посветените сами избираха уроците си и скоростта на обучение, не означаваше, че изобщо са освободени от тях. Първите няколко седмици щяха да са тежки, разбира се, но трябваше да направят избора си, иначе някой друг щеше да го направи вместо тях.

Елайда само постоя малко при тях — гледаше ги мълчаливо и навъсено, опряла ръце в хълбоците си, а Шериам направи същото, в почти идентична поза. Аная им застана по същия начин, но погледът ѝ беше малко по-загрижен. Докато не забележа, че я поглеждат. Тогава изражението ѝ стана също толкова сурово, като на Елайда и Шериам преди нея.

Нито едно от тези посещения не означаваше нищо определено, доколкото можеше да прецени Егвийн. Наставничката на новачките, разбира се, имаше основания да дойде да ги провери, както и новачките, работещи в кухните, а Елайда имаше основания да наглежда щерката-наследница на Андор. Егвийн се мъчеше да не мисли за интереса на Айез Седай към Ранд. Колкото до Аланна, тя не беше единствената Айез Седай, дошла да си вземе поднос с храна, вместо да се храни в столовата с другите. Половината от сестрите в Кулата бяха прекалено заети, за да губят време за храна, твърде заети, за да търсят прислуга, която да пратят да им я донесе. А Аная? Аная може би се притесняваше за своята Съновница. Не че можеше да направи нещо, за да облекчи наказанието, наложено лично от Амирлинския трон. Да, това можеше да е причината за идването на Аная. Можеше.

Докато окачваше роклята си в гардероба, Егвийн си помисли, че дори пропускът на Верин може да е нещо съвсем обичайно — Кафявата сестра винаги беше разсеяна. „Ако е пропуск.“ Седнала на края на леглото, тя дръпна долната си риза и занавива чорапите, Вече беше започнала да мрази белия цвят почти колкото сивия.

Нинив стоеше до камината с кесийката на Егвийн в едната ръка и подръпваше плитката си с другата. Елейн седеше до масата и бърбореше нервно.

— Зелена Аджа — каза златокосата млада жена може би за двайсети път от обед насам. — Аз също мога да си избира Зелената Аджа, Егвийн. Тогава ще мога да си имам трима-четирима Стражници и може би да се омъжа за един от тях. Кой може да бъде по-добър принц-консорт на Андор от един Стражник? Освен ако не е... — Гласчето ѝ затихна и тя се изчерви.

Егвийн усети прилив на ревност, от която си мислеше, че отдавна се е отървала, ревност, примесена със съчувствие. „О, Светлина, как може да съм ревнива, след като самата аз не мога да погледна Галад, без да ме обземе трепет и да ми се стори, че се разтапям в същото време? Ранд беше мой, но вече не е. Бих искала да ти го отстъпя. Елейн, но ми се струва, че вече не е и за двете ни. Сигурно няма нищо лошо в това щерката-наследница да се омъжи за простосмъртен поданик, още повече щом е андорец, но не и да се омъжи за Преродения Дракон.“ Тя остави чорапите си да паднат на пода, казвайки си, че има по-важни неща, за които да се тревожи, от някакъв си порядък.

— Готова съм, Нинив.

Нинив ѝ подаде кесийката заедно с дълга кожена връв.

— Може би ще подейства за повече от една едновременно. Бих могла... да дойда с теб може би.

Егвийн изсипа каменния пръстен, провря връвта през него и после я завърза на врата си. Жилките и точиците синьо, кафяво и червено изглеждаха още по-живи на фона на бялата ѝ риза.

— И да оставим Елейн да пази сама и двете ни? След като Черната Аджа може би знае за нас?

— Мога да се справя — отвърна уверено Елейн. — Или пък аз да дойда с теб, а Нинив да остане да пази. Тя е най-силната от нас, когато се ядоса, и ако има нужда от пазачка, можеш да си сигурна, че тя е най-подходящата.

Егвийн поклати глава.

— Ами ако не подейства за двете? Ако изобщо не подейства, щом се опитаме да го използваме и двете? Няма и да го разберем, преди да се събудим, и така ще изгубим цяла нощ. Не можем да си позволим да загубим и една нощ, ако искаме да наваксаме изоставането. Вече сме доста назад. — Основанията ѝ бяха сериозни и

тя беше убедена в тях, но имаше и още едно, по-близко на сърцето ѝ. — Освен това бих искала и двете да ме пазите, в случай че...

Не ѝ се искаше да го изрече. В случай че някой влезеше, докато тя спи. Сиви. Черната Аджа. Каквото и да е от онези неща, които бяха превърнали Бялата кула от сигурно място в тъмен лес, осеян с вълчи ями и примки. Нещо, което би се опитало да нахълта, докато тя лежи безпомощна. Лицата им показваха разбиране.

Егвийн се изтегна на леглото и пъкна пълната с гъши пух възглавница под главата си, а Елейн премести по един стол от двете страни на леглото. Нинив загаси свещите една по една и после, в тъмното, приседна на един от столовете. Елейн зае другия.

Егвийн затвори очи и се опита да мисли за приспиващи неща, но не можеше да се отърве от мисълта за пръстена, лежащ между гърдите ѝ. Осъзнаваше присъствието му много по-силно от горчивината и болката, която изпитваше всеки път, когато напуснеше кабинета на Шериам. Пръстенът сега като че ли тежеше като тухла и всякакви мисли за дома, за кротки вирчета из Водния лес, се разпадаха, щом се сетеше за него. И за Тел-айеран-риод. Невидимия свят. Светът на сънищата. Чакащ я отвъд границата на съня.

Нинив затананика тихо. Егвийн разпозна една безименна песничка без думи, с която майка ѝ я приспиваше като малка. Когато лежеше в леглото си, в детската си стаичка, с пухкава възглавничка под главата, завита с топлите одеяла, и смесения аромат на розово масло и печен хляб, лъхащ от майка ѝ, и... „Ранд, добре ли си? Перин? Коя беше тя?“ Сънят дойде.

Стоеше сред ниски хълмчета, обрасли с полски цветя и осеяни с малки горички разлистени дръвчета. Пеперуди прехвърчаха над цветята, крилцата им проблясваха в жълто, синьо и зелено, а някъде наблизо пееха чучулиги. Пухкави бели облаци се рееха в мекосиньото небе и лекият повей крепеше деликатното равновесие между хладина и топлина, доловимо само в няколко по-особени дни на пролетта. Денят беше твърде свършен, за да е нещо друго освен сън.

Тя погледна дрехата си и се засмя зарадвана. Коприна с любимия ѝ оттенък на небесносиньо, прошарено с бяло по полата — намръщи се за миг и бялото стана зелено — и обшита с малки перли по ръкавите

и пазвата. Протегна едното си стъпало, колкото да погледне носа на кадифената си пантофка. Единствената несъответна на облеклото ѝ нотка беше странно усуканият пръстен от многоцветен камък, висящ на шията ѝ.

Тя стисна пръстена в шепа и ахна. Беше лек като перце. Беше сигурна, че ако го подхвърли, ще се понесе из въздуха като семе на глухарче. Странно, но повече не се боеше от него. Само го пхна в пазвата на роклята си, за да не ѝ пречи.

— Значи това е Тел-айеран-риод на Верин — промълви тя. — Светът на сънищата на Корианин Недеал. Не ми изглежда никак опасен. — Но Верин ѝ беше казала, че е. Черна Аджа или не, Егвийн не виждаше как една Айез Седай би могла да я излъже направо. „Може да е сбъркала.“ Но не вярваше Верин да е сгрешила.

Само за да провери дали би могла, тя се разтвори за Единствената сила. Сайдар я изпълни. Имаше го, дори и тук. Тя привлече потока лекичко, нежно, пренасочи го по посока на лекия повей и пеперудите се завъртяха в пърхащи цветни спирали, в сплетени едни в други кръгове.

Пусна го рязко. Пеперудите се укротиха, незабелязали краткото си преживяване. Мърдраалите и други твари на Сянката можеха да забележат преливането. Огледа се, но не можеше да си представи подобни същества да се появят на такова място. Но само защото не можеше да си го представи не означаваше, че ги няма. А и Черната Аджа притежаваха всички онези тер-ангреали, проучени от Корианин Недеал. Всичко това болезнено ѝ напомни за какво е тук.

— Поне знам, че мога да преливам — промърмори тя. — Ако стоя тук на едно място, нищо няма да разбера. Може би ако поогледам наоколо... — Направи една стъпка...

... и се озова в усоен, тъмен коридор на някакъв хан. Самата тя бе дъщеря на ханджия; беше сигурна, че е хан. Нямаше никакъв звук и всички врати по коридора бяха плътно затворени. И докато се чудеше какво ли има зад простата дървена врата пред нея, тя тихо се отвори.

Стаята се оказа гола, през отворените прозорци духаше студен вятър, разбъркващ стара пепел в огнището. На пода лежеше голямо куче, покрито очи с косматата си опашка, точно между вратата и една дебела колона от грубо изсечен черен камък, стърчаща по средата на помещението. Едър къдрокос младеж седеше облегнат на колоната,

облечен само по долни дрехи, и главата му се полюшваше, като че ли спеше. Масивна черна верига обикаляше колоната и стягаше гърдите му и извитите му ръце. Спящ или не, но тежките му мускули се напъваха, за да държат здраво тази верига, за да се държи сам привързан към колоната.

— Перин? — промълви тя изумена и пристъпи навътре. — Перин, какво става с теб? Перин?

Кучето се изпъна и се изправи.

Не беше куче, а вълк, с козина на черни и сиви петна, присвил бърни и оголил блестящи зъби. Жълтите му очи я гледаха, сякаш бяха видели мишка. Мишка, която вълкът се канеше да изяде.

Егвийн бързо отстъпи в коридора.

— Перин! Събуди се! Тук има вълк! — Верин й беше казала, че каквото става тук, е истинско, и бе показала един белег, за да й докаже. Вълчите зъби й се сториха големи като ножове. — Перин, събуди се! Кажи му, че съм ти приятелка! — Тя прегърна сайдар. Вълкът пристъпи към нея.

Главата на Перин се вдигна; очите му сънено се отвориха. Две жълти очи я изгледаха. Вълкът настръхна.

— Скокливец! — извика Перин. — Не! Егвийн! Вратата се затръшна пред нея, обгърна я пълен мрак.

Не виждаше, но усети избилата на челото й пот. Не от жегата. „Светлина небесна, къде съм? Не ми харесва това място. Искam да се събудя!“

Нещо изцвъртя в нозете й и тя подскочи. Щурец. Жабок изквака басово някъде из тъмницата и мигом му отвърна жабешки хор. Очите й постепенно привикнаха и смътно различи някакви дървета. Облаци скриваха звездите, а луната се провиждаше като тресчица.

Вдясно сред дърветата се мяркаше друга светлинка, примигваща. Бивачен огън.

Разсъди за миг преди да тръгне натам. Само желанието да се събуди се бе оказало недостатъчно, за да я изведе от Тел-айеран-риод, а тя все още не беше се натъкнала на нещо полезно. А й не беше пострадала по никой начин. „Засега“ — помисли си и потръпна. Но нямаше никаква представа кой — или какво — е там, до лагерния огън. „Може да е мърдраал. Освен това не съм облечена за тичане през

гората.“ Тъкмо последната мисъл я направи по-решителна и тя сама се похвали че разбира, когато се държи глупаво.

Пое си дълбоко дъх, вдигна полите на копринената си рокля и запристъпва. Може и да не беше така опитна като Нинив в горския лов, но поне ѝ стигаше умът да внимава да не настъпи някоя суха клонка. Най-сетне надникна предпазливо иззад ствола на един стар дъб.

Единственото същество до огъня беше един висок младеж — седеше и се взираше в пламъците. Ранд. А пламъците не бяха от дърва. От нищо не бяха, доколкото можеше да види. Огънят танцуваше над голо парче земя.

Ранд вдигна глава и тя се изненада, като видя, че пуши лула — тънка струйка дим се виеше над чашката ѝ. Изглеждаше уморен, смъртно уморен.

— Кой е там? — извика той силно. — Толкова сухи листа настъпи, че и мъртвец ще събудиш, така че по-добре се покажи.

Егвийн стисна устни, но пристъпи напред. „Не настъпих!“

— Аз съм, Ранд. Не бой се. Това е сън. Трябва да съм в сънищата ти.

Той скочи така внезапно, че тя се закова на място. Изглеждаше някак си по-голям, отколкото го помнеше. И някак опасен. Не „някак“, а може би направо опасен. Синьо-сивите му очи сякаш пламтяха като замръзнал огън.

— Мислиш, че не знам, че е сън? — изръмжа той презрително. — Знам, но това прави нещата не по-малко истински. — Той се загледа в мрака, сякаш търсеше някого. — Колко още ще се опитваш? — извика той на нощта. — Колко лица ще ми изпращаш? Майка ми, баща ми, сега и нея! Хубави момиченца не ще ме съблазнят с целувка, дори и да я познавам! Отричам те, Баща на лъжите! Отричам те!

— Ранд — промълви тя колебливо. — Аз съм Егвийн. Егвийн.

В ръката му изведнъж се появи меч, изникнал направо от нищото. Острието му бе изковано от единичен пламък, леко закривен и с впечатана в него чапла.

— Майка ми даде меденка — заговори той твърдо, — воняща на отрова. Баща ми носеше нож, за да го забие в ребрата ми. Тя... тя ми предложи целувки... и друго. — На лицето му изби пот; погледът му можеше да я изпепели. — Ти какво ми носиш?

— Ще ме изслушаш, Ранд ал-Тор, та ако ще да трябва да ти седна на гърба. — Тя привлече сайдар и насочи струите, за да накара въздуха да го задържи като в мрежа.

Мечът в ръцете му се развъртя и зарева като отворена пещ. Тя изпъшка и се олюля, сякаш я бе плеснало внезапно скъсало се въже.

Ранд се засмя.

— Уча се, нали разбираш. Когато подейства... — Направи гримаса и пристъпи към нея. — Мога да изтрая всеки лик, но не и този. Не и нейния лик, огън да те гори! — Мечът се понесе напред.

Егвийн побягна.

Не разбра какво направи, нито как, но отново се озова сред ниските хълмчета под слънчевото небе, с пеещите чучулиги и танцуващите пеперуди. Пое си дълбок, тръпнеш дъх.

„Научих... какво? Че Тъмния продължава да преследва Ранд? Това го знаех и отпреди. Че Тъмния иска да го убие? Това е различно. Освен ако вече не е полудял и не знае какво говори. Светлина, защо не мога да му помогна? О, Светлина, Ранд!“

Отново си пое дъх, за да се успокои.

— Единственият начин да му се помогне е да бъде опитомен — промърмори тя. — Или да стиснеш зъби и да го убиеш. — Стомахът ѝ се сгърчи и се стегна на възел. „Никога няма да го направя! Никога!“

На близката къпина беше кацнала червеношийка и килнала главичка, я гледаше с любопитство. Тя се обърна към птицата:

— Е, едва ли ще помогна с нещо, ако си стоя така и си приказвам сама. Или си бърбля с тебе, нали?

Пристъпи към храста и птицата литна.

Егвийн спря и извади каменния пръстен на връвта му от пазвата си. Защо нищо не се променяше? Всичко до този момент се променяше така бързо, че тя едва успяваше да си поеме дъх. Защо не и сега? Освен ако точно тук не се криеше някакъв отговор? Огледа се несигурно. Дивите цветя ѝ се подиграваха, песента на чучулигите ѝ се надсмиваше. Това място твърде много приличаше на сътворено от самата нея.

Изпълнена с решимост, тя стисна здраво тер-ангреала и каза:

— Отведи ме там, където трябва да ида. — Затвори очи и се съсредоточи върху пръстена. Беше от камък, в края на краищата. Земята трябваше да ѝ даде възможност да го усети. — Хайде. Заведи

ме където трябва да бъда. — Отново прегърна сайдар, усети струйка от Единствената сила, процеждаща се в пръстена. Знаеше, че не е нужно да прелива от Силата към него, за да заработи, и не искаше да му направи нищо. Само да му прелее мъничко повече Сила, която да използва. — Отведи ме където мога да намеря отговор. Трябва да разбера какво иска Черната Аджа. Заведи ме при отговора.

— Е, най-сетне намери пътя, детето ми. Всички отговори са тук.

Очите на Егвийн рязко се отвориха. Стоеше сред просторна зала, чийто огромен сводест таван се поддържаше от гора колони от червен мрамор. А в центъра, във въздуха висеше меч от кристал и бавно се завърташе, мятайки блясък и искри. Не беше сигурна, но си помисли, че това може да е същият меч, към който посягаше Ранд в онзи сън. Другия сън. Но това тук изглеждаше толкова истинско, че трябваше да си напомни, че е сън.

Сред сенките между колоните пристъпи някаква прегърбена старица, подпираше се на тояга. „Грозна“ не беше достатъчна дума, за да я опише. Имаше костелива, остра брадичка и още по-костелив, по-остър нос, а косматите бенки по лицето ѝ сякаш бяха повече от самото лице.

— Коя си ти? — попита Егвийн. Единствените които бе видяла досега в Тел-айеран-риод, бяха хора, които познаваше, а не мислеше, че може да е забравила тази бедна стара жена.

— Просто бедната стара Силви, милейди — изкряха старицата. И в същото време се изгърби, което можеше да мине за учтив поклон или проява на раболепие. — Познавате добре бедната стара Силви, милейди. Служих вярно на семейството ви през всичките тези години. Да не би старото ми сбръчкано лице да ви плаши? Недейте, милейди. Хубаво или грозно, на мен си ми върши добра работа, когато потрябва.

— Разбира се, че върши — каза Егвийн. — Лицето ви е силно. И добро. — Надяваше се, че жената ѝ е повярвала. Която и да беше тази Силви, изглежда, че я познаваше. Може би знаеше и някои отговори. — Силви, ти спомена нещо за намиране на отговори тук.

— О, вие дойдохте на най-подходящото място за отговори, милейди. Сърцето на Камъка е пълно с отговори. И с тайни. Върховните лордове никак няма да останат доволни, ако ви видят тук, милейди. О, не. Никой освен Върховните лордове, не влиза тук. И слуги, разбира се. — Тя се изсмя, някак лукаво и пискливо. —

Върховните лордове нито метат, нито трийт подове. Но кой ти забелязва слугата?

— Какви тайни?

Но Силви закуцука към кристалния меч.

— Коварства — рече старицата по-скоро на себе си. — Всички се правят, че служат на Великия властелин, а непрекъснато заговорничат и кроят как да си възвърнат загубеното. Всеки си въобразява, че е единственият, който крои заговор. Ишамаел е глупак!

— Какво? — извика рязко Егвийн. — Какво каза за Ишамаел? Старицата се извърна й я дари с крива угодническа усмивка.

— Само нещо, което казват бедните хорица, милейди. Обръща силата на Отстъпниците, като ги наречеш, глупаци. Кара те да се почувстваш добре и безопасно. Дори Сянката не може да понесе, когато я наречеш глупак. Опитайте, милейди. Кажете: „Баал-замон е глупак!“

Егвийн почти се усмихна.

— Баал-замон е глупак! Права си, Силви. — Наистина се почувства добре, присмивайки се на Тъмния. Старата жена се изкиска. Мечът се въртеше точно зад рамото й. — Силви, какво е това?

— Каландор, милейди. Знаете го, нали? Мечът недосегаем. — Тя внезапно замахна с тоягата зад себе си; на една стъпка от меча тоягата се спря с тъпо „хряс“ и отскочи. Силви се ухили още повече. — „Мечът, който не е меч“, макар че твърде малко са тези, които знаят какво е. Но никой не може да го докосне, освен един. Един ден Прероденият Дракон ще държи Каландор и с това ще докаже на света, че е Драконът. Първото доказателство, всеки случай, Луз Терин се връща, за да го види целият свят и да легне ничком пред него. Ах, колко не им харесва на Върховните лордове да го държат тук. Нали не щат да имат нищо общо със Силата. Биха се отървали от това нещо, стига да можеха. Да, стига да можеха. Предполагам, че други пък биха го взели, ако можеха. Какво ли не би дал някой от Отстъпниците, за да държи Каландор!

Егвийн се взря в искрящия меч. Ако Пророчествата за Дракона се окажеха верни, ако Ранд се окажеше Драконът, както твърдеше Моарейн, един ден той щеше да го владее, въпреки че от останалото, което знаеше от Пророчествата за Каландор, тя не можеше да проумее

как ще стане това. „Но ако съществува начин да се вземе, може би Черната Аджа знае как. Ако те го знаят, аз мога да го разбера.“

Тя предпазливо посегна със Силата, опипвайки това, което задържахше или засланияше меча. Потокът докосна... нещо... и спря. Егвийн успя да долови кои от Петте сили бяха приложени тук. Въздух и Огън, и Дух. Успя дори да проследи сложния вътък, затъкан от сайдар, стегнат с якост, която я порази. В този вътък се долавяха празноти, цепнатинки, през които потокът, пратен от нея, би трябвало да може да проникне. Но щом се опита, все едно че се натъкна на каменна стена. Досети се мигом през какво се опитва да проникне и се отказа. Половината от стената беше изтъкана от сайдар, а другата половина, онази, която не можеше нито да усети, нито да докосне, бе заплетена от сайдин. Всъщност не беше така просто — стената изглеждаше като едно цяло, — но беше почти така. „Една каменна стена ще спре сляпа жена толкова сигурно, колкото и зряща.“

В далечината отекнаха стъпки. Ботуши.

Егвийн не можеше да разбере колко души бяха, нито от коя посока идат, но Силви се сепна и измърмори:

— Пак идва да го погледне. Заспал или буден, иска... — Изглежда, се сети за Егвийн и се обърна към нея с тревожна усмивка. — Трябва да си идете веднага, милейди, Той не бива да ви заварва тук, нито дори да разбере, че сте били тук.

Егвийн заотстъпва между колоните, а Силви я последва, като махаше с тоягата, все едно че гони кокошки.

— Тръгвам си, Силви. Само трябва да си спомня пътя. — Егвийн опипа каменния пръстен. — Върни ме при хълмовете. — Нищо не се случи. Тя преля тънка струйка към пръстена. — Върни ме при хълмовете. — Колоните от червен мрамор продължаваха да я обкръжават. Стъпките от ботуши отекваха все по-силно, все по-близо.

— Не знаеш пътя назад — изрече хрипливо Силви и продължи почти шепнешком, усмихвайки се угоднически и насмешливо, като стара слугиня, която знае, че може да си позволи волност. — О, милейди, това е много опасно място да дойде човек, ако не знае пътя назад. Хайде, нека бедната стара Силви да ви изведе. Бедната стара Силви ще ви натица здрава и читава в леглото, милейди. — Тя обгърна с двете си костеливи ръце Егвийн и я забута по-надалече от меча. Не

че Егвийн имаше нужда да я подканят. Ботушите бяха спрели да крачат. Той — който и да беше — сигурно беше зяпнал Каландор.

— Ти само ми покажи пътя — прошепна Егвийн. — Или ми го кажи. Няма нужда да ме буташ. — Пръстите на старицата се бяха сгърчили около каменния пръстен. — Не го докосвай, Силви!

— Марш в леглото!

Болката взриви всичко.

С пронизващ писък Егвийн седна в тъмнината. Лицето ѝ бе плувнало в пот. Нямаше представа къде е, нито я интересуваше.

— О, Светлина! — простена тя. — Колко боли! О, Светлина, много боли! — Опипа се, сигурна, че кожата ѝ е насечена или подута от бой, за да я пари така, но не намери никакъв белег.

— Ние сме тук — изплува гласът на Нинив от мрака. — Тук сме, Егвийн.

Егвийн се хвърли към гласа и обгърна с ръце врата на Нинив с искрено облекчение.

— О, Светлина, върнах се! Майчице Светлина, върнах се!

— Елейн — промълви Нинив.

След няколко мига една от свещите вече хвърляше бледа светлинка. Елейн се спря със свещта в ръка и кремъка и парчето стомана в другата. После се усмихна и всички свещи в стаята отведнъж пламнаха. Тя отиде до умивалника и намери една влажна кърпа, за да изтрие лицето на Егвийн.

— Страшно ли беше? — попита тя загрижено. — Ти дори не помръдна. Не блънуваше. Не знаехме дали да те събудим, или не.

Егвийн припряно смъкна връвта и каменния пръстен от врата си и ги запокити през стаята.

— Другия път — изпъшка тя — решаваме за колко време и ме събуждате веднага. Събуждате ме дори да се наложи да напъхате главата ми в леген с вода!

И чак сега се усети, че е решила да има и друг път. „Би ли си напъхала главата в устата на мечка само за да покажеш, че не те е страх? Би ли го направила два пъти само защото първия път не си загинала?“

Но имаше нещо много по-важно от това да доказва, че не се бои. Боеше се, и го знаеше добре. Но докато Черната Аджа притежаваше тер-ангреалите, проучвани от Корианин Недеал, щеше да се налага да се връща. Сега беше сигурна, че отговорът на въпроса за какво им са нужни, се крие в Тел-айеран-риод. Ако можеше да намери отговори за Черната Аджа там — а може би и други отговори също така, стига и половината от онова, което ѝ бяха разказали за Сънуването, да беше вярно — трябваше да се връща.

— Но не и тази нощ — промълви тя. — Засега стига.

— Какво стана? — попита Нинив. — Кажи какво... сънува?

Егвийн се облегна на леглото и им заразказва. Единственото, което пропусна, бе как Перин говореше на вълка. Пропусна и самия вълк. Чувстваше се малко гузна, че пази тайни от Елейн и Нинив, но това бяха тайни на Перин, не бяха нейни. Останалото им предаде дума по дума, като описа всичко. Когато свърши, усети празнота.

— Освен че е бил уморен — каза Елейн — изглеждаше ли нещо пострадал? Егвийн, не мога да повярвам, че би посегнал да те нарани. Просто не мога да го повярвам.

— Ранд — рече сухо Нинив — ще трябва още доста време да се грижи сам за себе си. — Елейн се изчерви; изглеждаше много хубава, когато го правеше. Егвийн осъзна, че Елейн изглежда много хубава винаги — дори когато плаче или чисти съдове в кухните. — Каландор — продължи Нинив. — Сърцето на Камъка. Това беше отбелязано на плана. Мисля, че вече знаем къде е Черната Аджа.

Елейн възвърна спокойствието си.

— Това не отменя възможността да е клопка — заяви тя. — Ако не е отвличане, е клопка.

Нинив се усмихна мрачно.

— Най-добрият начин да хванеш този, който е поставил капан, е да го щракнеш и да го изчакаш да дойде.

— Искаш да кажеш да отидем в Тийр? — попита Егвийн.

Нинив кимна.

— Амирлин, както изглежда, ни е пуснала юздите. Забравихте ли, че решаваме сами? Най-малкото знаем, че Черната Аджа е в Тийр, и знаем също така как да ги потърсим там. Докато единственото, което можем да правим тук, е да седим и да затъваме в собствените си

подозрения към кого ли не, и да се чудим непрекъснато дали навън не дебне някой Сив. Предпочитам да съм хрътка, а не заек.

— Трябва да напиша на мама — каза Елейн и като видя как я погледнаха двете ѝ приятелки, започна да се оправдава: — Веднъж вече изчезнах, без да знае къде съм. Ако го направя пак... Не познавате нрава на майка. Тя е в състояние да изпрати Гарет Брин с цялата войска срещу Тар Валон или след нас.

— Можеш да останеш тук — каза Егвийн.

— Не. Няма да ви оставя да тръгнете самички. А и няма да остана тук и да се чудя непрекъснато дали обучаващата ме сестра не е Мраколюбка и дали няма да ме спипа някой Сив. — Тя се изсмя. — Нито пък ще остана да работя в кухните, докато вие търсите приключения навън. Просто ще трябва да съобщя на майка ми, че съм извън Кулата по заповед на Амирлин, за да не се разгневи, ако чуе разни слухове. Не е необходимо да ѝ казвам къде отиваме, нито защо.

— Я по-добре се откажи — каза Нинив. — Тя най-вероятно ще тръгне след теб, ако разбере за Черната Аджа. Впрочем, не знаеш през колко ръце ще мине писмото ти, преди да стигне до нея, нито колко очи ще го прочетат. Най-добре е да не казваш нищо, което не искаш някой да разбере.

— Там е работата — въздъхна Елейн. — Амирлин не знае, че съм една от вас. Трябва да измисля начин да го изпратя, без тя да може да го види.

— Ще трябва да помисля за това. — Веждите на Нинив се свъсиха. — Може би като тръгнем на път. Можеш да го оставиш в Арингил, надолу по реката, ако успеем да намерим някой, който отива в Кемлин. Може би ще убедим някой, като му покажем един от онези документи, дето ни ги даде Амирлин. И да се надяваме, че ще действат и на капитаните на кораби, освен ако някоя от вас не разполага с повече пари от мен.

Елейн съжалително поклати глава, а Егвийн дори не си направи труда да отвори уста. Всичките пари, които бяха имали, бяха похарчени по пътя от Томанска глава.

— Кога тръгваме? — попита тя. — Тази нощ ли?

Нинив се замисли, после поклати глава.

— Ти трябва да поспиш след... — Тя махна към каменния пръстен на пода. — Ще дадем на Амирлин още една възможност да ни

потърси. Като свършим със закуската, двете си опаковайте каквото можете да носите, но гледайте да е леко. Помнете, трябва да напуснем Кулата, без никой да забележи. Ако Амирлин не ни потърси до обяд, смятам да сме се качили на някой търговски кораб и да размахам това листче под носа на някой капитан. Това как ви се струва?

— Звучи чудесно — отвърна решително Елейн, а Егвийн каза:

— Тази нощ или утре, колкото по-скоро, толкова по-добре. — Съжали, че не беше толкова категорична като Елейн.

— Тогава най-добре да поспим.

— Нинив — рече плахо Егвийн. — Аз... не искам да оставам сама тази нощ. — Заболя я от това признание.

— Аз също — каза Елейн. — Непрекъснато си мисля за тия Бездушни. Не знам защо, но те ме плашат повече от Черната Аджа.

— Разбирам — промълви бавно Нинив. — Всъщност и на мен не ми се ще да оставам сама. — Тя измери с око леглото, на което лежеше Егвийн. — Струва ми се достатъчно за трите, ако всяка си посвие лактите.

По-късно, докато се въртяха и всяка се мъчеше да се убеди, че не е чак толкова тясно, Нинив изведнъж се разсмя.

— Какво има? — попита я Егвийн. — Не знаех, че имаш гъдел.

— Просто се сетих за един, който с най-голяма радост ще занесе писмото на Елейн. И с огромна радост би напуснал Тар Валон също така. Всъщност направо бих се обзаложила.

ГЛАВА 28

ИЗХОД

Облечен само с панталони, Мат тъкмо довършваше втората си предиобедна закуска — малко шунка, три ябълки, хляб и масло — когато вратата на стаята му се отвори и на прага цъфнаха Нинив, Егвийн и Елейн, и трите ведро усмихнати. Той понечи да стане за риза, но на инат си седна отново. Можеха поне да почукат. Във всеки случай, беше му приятно да ги види. Поне в началото.

— Е, ти наистина изглеждаш по-добре — каза Егвийн.

— Все едно че само си се хранил и си почивал цял месец — добави Елейн.

Нинив опря ръка на челото му. Той се дръпна, но си спомни, че тя правеше същото и у дома. „Но тогава си беше просто Премъдра — помисли си Мат. — Не носеше този пръстен.“

Тя забеляза сепването му и бегло се усмихна.

— На мен ми се струваш съвсем готов да станеш и тръгнеш. Омръзна ли ти вече да те държат в курника? По-рано не можеше да издържиш и два дена подред вкъщи.

Той погледна неохотно последния резен ябълка и го остави на масата. Замалко да започне да облизва сока по пръстите си, но и трите го гледаха. И продължаваха да се усмихват. Усети се, че се мъчи да прецени коя от тях е най-хубавата, но не можа. Да бяха които и да е други, но не и тези — и това, което бяха, щеше да покани една от тях или и трите заедно да тропнат една джига или рил. С Егвийн беше танцувал много пъти у дома, а веднъж дори с Нинив, но сега това му се стори много отдавна.

— Една хубавелка — весел танц. Две хубавелки — беда вкъщи. Три хубавелки — бягай по баирите. — Той се усмихна на Нинив още по-бегло и от нея. — Тате казваше така. Намислили сте нещо, Нинив. Усмихвате ми се като котки, зяпнали чинка, оплетена в трънака, и ми се струва, че чинката съм аз.

Усмивките им трепнаха и се стопиха. Той забеляза ръцете им и се учуди защо ли изглеждат така, сякаш са мили чинии. Щерката-наследница на Андор със сигурност не беше измила и една чиния в живота си, а му беше трудно да си представи Нинив да върши това, макар и да знаеше, че си миеше своите в Емондово поле. Сега и трите носеха пръстени с Великата змия. Това беше новост. И не особено приятна изненада. „Велика Светлина, все някога трябваше да се случи. Не е моя работа и толкова. Не ме интересува. Точка.“

Егвийн поклати глава, но, изглежда, по-скоро на другите жени, отколкото на него.

— Казах ви аз, че трябваше да го помолим направо. Реши ли, той е инат като муле и хитър като котка. Такъв си, Мат. Знаеш го много добре, така че престани да се въсиш.

Той бързо се ухили.

— Кротно, Егвийн — каза Нинив. — Мат, само защото искаме да те помолим за една услуга не означава, че не ни интересува как си. Интересува ни и ти го знаеш, освен ако не си станал още по-голям празноглавец отпреди. Добре ли си? Изглеждаш забележително добре в сравнение с последния път, когато те видях. Наистина сякаш е минал цял месец, а не само два дена.

— Готов съм да пробягам десет мили и да изиграя една джига накрая. — Стомахът му изръмжа, напомняйки му колко много време остава все още до обеду. „Дано не са го забелязали.“ Наистина се чувстваше почти все едно, че беше прекарал цял месец в лежане и ядене. — Каква услуга? — попита Мат подозрително. — Нинив никога не молеше за услуги, доколкото си спомняше. Нинив просто казваше на хората какво да правят и очакваше да види, че е направено.

— Искам да отнесеш едно мое писмо — каза Елейн преди Нинив да си отвори устата. — До майка ми в Кемлин. — Тя се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Ще ти бъде толкова благодарна, Мат! — Утринната светлина през прозорците сякаш грееше в косата ѝ.

„Чудно, дали обича да танцува.“ Той начаса пропъди тази мисъл от главата си.

— Не ми се струва чак толкова трудно, но пътят е дълъг. Какво ще получи срещу това? — Ако можеше да се съди по израза ѝ, трапчинките ѝ едва ли я бяха провалявали често.

Тя се изправи гордо. Само дето тронът не се появи зад нея.

— Ти не си ли верен поданик на Андор? Не желаш ли да служиш на Лъвския трон и на своята щерка-наследница?

Мат се изкикоти.

— Казах ви, че и това няма да подейства — обади се Егвийн. — Не и на него.

Устните на Елейн се изкривиха кисело.

— Мислех, че си струва да опитам. Винаги действа на гвардейците в Кемлин. Ти каза, че ако се усмихна... — Млъкна и извърна очи: явно не желаше да го гледа повече.

„Какво си им казала, Егвийн? — помисли си той ядосано. — Че съм пълен глупак пред всяко момиче, което ми се усмихне?“ Външно обаче остана спокоен и запази ухилената си физиономия.

— Бих предпочела да не се молим повече — каза Егвийн, — но ти на никого не правиш услуги, нали, Мат? Въобще направил ли си някога нещо, без да те придумат, да те изкусят или да те заплашат?

Той само ѝ се усмихна.

— Готов съм да танцувам и с двете ви, Егвийн, но по поръчки не припкам. — За миг му се стори, че се кани да му се изплези.

— Ако не възразявате, да се върнем на това, което мислехме отначало — каза Нинив някак прекалено спокойно. Другите две кимнаха и тя се обърна към него. За първи път, откакто бяха влезли, му заприлича на Премъдрата отпреди, с онзи неин поглед, който може да те закове на място, и плитката, готова да изплющи като котешка опашка.

— Ти си по-груб, отколкото те помня, Матрим Каутон. Боледуването ти трая дълго — и Егвийн, Елейн и аз се грижехме за теб като за бебенце в пеленки, а ето че почти си забравил. Въпреки това съм склонна да допусна, че у теб е останала поне капчица благодарност. Ти говореше как искаш да видиш света, да видиш големи градове. Е, има ли по-хубав град от Кемлин? Сега можеш и да направиш каквото мечтаеш, и да покажеш благодарността си и в същото време да помогнеш на някого. — Тя извади сгънат пергамент от наметалото си и го постави на масата. Беше подпечатан с лилия върху златистожълт восък. — Не би могъл и да искаш нещо повече от това.

Той изгледа свитъка. Смътно си спомняше как бяха минали с Ранд през Кемлин. Досрамя го да ги прекъсне точно сега, но реши, че

ще е най-добре. „Щом ти харесва джигата, рано или късно ще платиш на гусларя.“ А както го поднасяше Нинив сега, колкото повече отлагаше плащането, по-лошо щеше да стане.

— Нинив, не мога.

— Какво искаш да ми кажеш с това „не мога“? Ти мъж ли си, или муха, лепнала се на стената? Получаваш шанс да направиш услуга на самата щерка-наследница на Андор, да видиш Кемлин и да се срещнеш най-вероятно с кралица Мургейз, и не можеш? Недей да ми се плъзгаш като мас на тепсия, Матрим Каутон! Или сърцето ти така се е променило, че ти харесва всичко, което виждаш наоколо? — Тя замахна с лявата си ръка и го чукна по носа с пръстена си.

— Моля те, Мат! — промълви Елейн, а Егвийн го изглежда така, сякаш му бяха пораснали рога като на тролок.

Той се завъртя на стола.

— Не че не искам. Просто не мога! Амирлин е направила така, че да не мога да се измъкна от този прок... от този остров. Ако оправите това, със зъби ще занеса писмото ти, Елейн.

Трите се спогледаха. Понякога Мат се беше чудил дали жените не могат да си докосват умовете. Защото, изглежда, определено можеха да четат неговия, и то когато най-малко го желаше. Но този път, каквото и да бяха решили безмълвно помежду си, не бяха прочели неговите мисли.

— Обясни — подкани го учтиво Нинив. — Защо Амирлин иска да те задържи тук?

Той сви рамене, погледна я право в очите и я дари с възможно най-печалната си усмивка.

— Защото бях болен. И защото болестта ми продължи много дълго. Каза, че няма да позволи да напусна преди да е сигурна, че няма да отида някъде и да умра. Не че ще стане, разбира се. Да умра, искам да кажа.

Нинив се намръщи, подръпна плитката си и внезапно хвана главата му между двете си длани. През тялото му премина тръпка хлад. „Светлина небесна. Силата!“ Преди мисълта да заглъхне, тя вече го беше пуснала.

— Какво... Какво ми направи, Нинив?

— Няма и една десета от това, което заслужаваш, най-вероятно — каза тя. — Здрав си като бик. По-слаб си, отколкото изглеждаш, но

си здрав.

— Казах ви, че съм — отвърна той неспокойно. Помъчи се да си възвърне широката усмивка. — Нинив, тя приличаше точно на теб. Амирлин, искам да кажа. Извиси се някак, макар да ми беше с една стъпка по-ниска, и заплашва една такава... — Веждите ѝ така се вдигнаха, че той реши да не продължава. И не биваше да им споменава и за Рога. Зачуди се дали знаеха. — Добре. Както и да е. Мисля, че искат да ме задържат тук заради онази кама. Искам да кажа, докато не разберат как точно ме е разболяла. Нали знаете какви са Айез Седай. — Той се изсмя късо. И трите го изгледаха. „Май не биваше да казвам точно това. Огън да ме гори! Ами че нали те искат да стават проклети Айез Седай. Да ме изгори дано! Отидох много далече. Няма ли Нинив да престане да ме гледа така? Спри се малко!“ — Амирлин направи така, че да не мога да прекося нито един мост — нито да се кача на кораб без нейно разрешение. Разбирате ли? Не че не искам да помогна. Просто не мога.

— Но ще го направиш, ако те измъкнем от Тар Валон? — попита напрегнато Нинив.

— Измъкнете ме от Тар Валон и ще занеса Елейн при майка ѝ на гръб.

Този път веждите на Елейн хвъркнаха нагоре, а Егвийн го изгледа рязко и устните ѝ безмълвно промърмориха името му. На жените понякога им липсваше чувство за хумор.

Нинив даде знак на двете да я последват до прозорците, където му обърнаха гръб и си заговориха така тихо, че той успя да чуе само някакво мърморене. Стори му се, че дочу как Егвийн каза, че им трябвало само едно, ако не се разделят. Той ги гледаше и се чудеше дали наистина смятат, че ще могат някак да заобиколят заповедта на Амирлин. „Ако успеят, ще им занеса проклетото писмо. Наистина ще го занеса със зъби.“

Без да мисли, вдигна резена ябълка и го лапна. Сдъвка го и набързо изплю горчивите семена в чинията.

Трите се върнаха при масата и Егвийн му подаде един дебел сгънат лист. Той го погледна подозрително, после го разгъна. И докато го четеше, започна да си тананика, без да се усеща.

Вършеното от преносителя е по моя заповед и от мое име. Подчини се и пази мълчание по моя команда.

Сюан Санче
Пазителка на Печатите
Пламяк на Тар Валон
Амирлински трон

И подпечатано отдолу с Пламяка на Тар Валон върху кръгъл бял восък, твърд като камък.

Усети се, че си тананика „Джоб, пълен със злато“, и спря.

— Това истинско ли е? Да не сте... Как се сдобихте с това?

— Не го е фалшифицирала, ако това имаш предвид — каза Елейн.

— Как сме го получили не те интересува — каза Нинив. — Истинско е. Това ти е достатъчно. На твоето място не бих го показвала навсякъде, иначе Амирлин ще си го прибере, но може да те прекара през стражите и да те качи на някой кораб. Каза, че ще занесеш писмото, ако го направим.

— Смятайте, че вече е в ръцете на Мургейз. — Искаше му се да чете листа и да го препрочита, но въпреки това го сгъна и го постави върху писмото на Елейн. — Дали не ви се намира и някоя и друга монетна покрай това, а? Някой сребърник? Или жълтичка-две? Имам си почти достатъчно, за да премина, но чувам, че надолу по реката всичко било поскъпнало.

Нинив поклати глава.

— Ти нямаш ли си пари? Играеше комар с Хюрин почти всяка нощ, докато не се поболя толкова, че да не можеш да държиш заровете. Защо смяташ, че нещата по реката трябва да са поскъпнали?

— Ние залагахме медници, Нинив, пък и той много бързо се отказваше. Няма значение. Ще се оправя. Не чувате ли какво разправят хората? В Кайриен имало гражданска война, а чувам, че и в Тийр става лошо. Чух, че една стая в хан в Арингил вече струвала колкото един добър кон у дома.

— Бяхме заети — отвърна му тя рязко и се спогледа загрижено с Егвийн и Елейн, което отново го учуди.

— Няма значение. Ще се оправя някак. — В хановете край пристанищата със сигурност играеха комар. Само една нощ със заровете и на заранта щеше да се качи на някой кораб с пълна кесия.

— Ти само занеси това писмо на кралица Мургейз, Мат — каза Нинив. — И никой да не разбере, че е у теб.

— Ще ѝ го занеса. Казах ви, че ще го занеса, нали? Кога не съм си спазвал обещанията? — Погледите на Нинив и Егвийн му напомниха за един-два такива случая. — Добре де, ще го направя. Кръв и пеп... ще го направя!

Задържаха се още малко, приказваха си предимно за дома. Егвийн и Елейн седяха на леглото, Нинив беше заела креслото, докато той си остана на стола до масата. Разговорът за Емондово поле предизвика у него мъка по родния край и, изглежда, натъжи Нинив и Егвийн, като че ли си говореха за нещо, което никога повече нямаше да видят. Беше сигурен, че очите им се навлажниха, но когато се опита да смени темата, те отново я върнаха: за хора, които познаваха, за празниците на Бел Тин и Слънцеднева, за танците по жътва и седенките по време на стрижбата на овцете.

Елейн му каза за Кемлин — какво да очаква в Кралския палат и с кого да говори, и малко за самия град. Понякога се държеше така, че едва не му се привиждаше корона на главата ѝ. Човек трябваше да е пълен глупак, за да си позволи да се забърка с жена като нея. Но когато станаха да си тръгват, той съжали.

Изправи се и изведнъж се почувства неловко.

— Вижте, вие сега, значи, ми направихте услуга. — Докосна бележката на Амирлин на масата. — Голяма услуга. Знам, че ще станете Айез Седай — тук малко се засуети — и че ти ще станеш кралица един ден, Елейн, но ако някога имате нужда от помощ, ако има нещо, с което да ви помогна, ще дойда. Можете да разчитате... Да не казах нещо смешно?

Елейн беше запушила устата си с шепа, а Егвийн открито се мъчеше да не прихне.

— Не, Мат — каза спокойно Нинив, но и нейните устни потрепваха. — Просто нещо, което съм установила при мъжете.

— Трябва да си жена, за да го разбереш — каза Елейн.

— Лек път и се пази, Мат — рече Егвийн. — И запомни, ако една жена има нужда от герой, той ѝ трябва днес, а не утре. — Смехът ѝ

бликна неудържимо.

Той зяпна неразбиращо към затворилата се вече врата. Жените, реши поне за стотен път, са странни същества.

После погледът му се спря на писмото на Елейн и сгънатия върху него лист хартия. Благословеното, непонятно, но добре дошло като огън в зима писмо на Амирлин. Изтанцува няколко стъпки върху цветния килим, Кемлин да види и кралица да срещне. „Собствените ти думи ще ме освободят от теб, Амирлин. И ще ме измъкнат и от Селийн.“

— Няма да ме хванете — засмя се той, като си го мислеше и за двете. — Никога няма да хванете Мат Каутон.

ГЛАВА 29

КАПАН ЗА ЦРАКАНЕ

Песът, който трябваше да върти колелото на шиша, се беше проснал и дремеше. Нинив го изгледа гневно, изтри потта от челото си и отново приведе гръб да се заеме с работата, която уж трябваше да върши той. „Защо не си въртиш проклетото колело, ами аз трябва да го въртя? Айез Седай! Огън да ги гори!“ Езикът, с който си служеше, беше показателен за объркването, което я бе обзело, както и фактът, че дори не го забелязваше. Беше сигурна, че шареният пес ѝ се хили.

Елейн разбъркваше мазнината в големия тиган под печашите се мръвки с дървена лъжица с дълга дръжка, докато Егвийн отупваше месата с маша. В кухнята цареше обичайната предобедна шетня. Дори новачките така бяха навикнали с присъствието на Посветените, че почти не ги забелязваха. Не че готвачките позволяваха на новачките да се мотаят несръчно. Работата изгражда характера, така твърдяха Айез Седай, и готвачките се грижеха новачките да си изградят силен характер. Както и трите Посветени.

Лейрас, Наставницата на кухните — всъщност тя беше главната готвачка и нямаше титла, но всички я наричаха така — дойде при тях, за да нагледа печеното. И жените, които се потяха над мръвките. Беше дебела, с няколко пласта брадичка и бяла престилка без ни едно петънце по нея, от която можеше да се скроят рокли за три новачки. Носеше си голямата дървена лъжица с дълга дръжка като жезъл. Тази лъжица не беше предназначена за бъркане. Служеше ѝ да дава указания на подчинените си и да пердаши с нея тези, които не си изграждаха характера достатъчно бързо — поне според нейните разбирания. Тя огледа печеното, изсумтя неодобрително и се обърна да изгледа намръщено трите Посветени.

Нинив посрещна сърдития ѝ поглед не по-малко навъсено и продължи да върти шиша. Масивното лице на Лейрас не промени изражението си. Нинив се беше опитвала да ѝ се усмихне, но и това не го променяше. А да спре работата и да се опита да я заговори човешки

беше истинско бедствие. Като че ли не ѝ стигаха заплахите и униженията, които търпеше от Айез Седай, та трябваше и с това да се примири — но трябваше, колкото и да я мъчеше и пареше отвътре, щом искаше да се научи как да използва способностите си. Не че много ѝ харесваше това, което можеше да прави — едно беше да разбере, че Айез Седай не са Мраколюбци затова, че преливат Силата, но съвсем друго да знае, че тя самата може да прелива — и въпреки това трябваше да се научи, щом искаше да се разправи с Моарейн. Омразата към Моарейн заради това, което беше причинила на Егвийн и другите от Емондово поле, затова, че беше съсипала живота им, играейки си с тях за целите на Айез Седай, беше може би единственото, което ѝ даваше сили да продължи. Но да се отнася с нея тази Лейрас като с някаква мързелива и тъпа хлапачка, да я принуждават да превива гръб и да се кланя на тази никаквица, която можеше да постави на място само с две-три думички у дома — това я караше да скърца със зъби почти толкова ясно, колкото когато се сетеше за Моарейн. „Може би ако просто престана да я гледам... Не! На пепел да стана, ако сведа очи пред тази... тази... крава!“

Лейрас изсумтя още по-силно и се отдалечи. Заклатушка се насам-натам по току-що измитите сиви плочки.

Все още наведена с лъжицата над тигана, Елейн изръмжа зад гърба ѝ:

— Ако тази жена ме удари още веднъж, ще кажа на Гарет Брин да я арестува и...

— Шшт! — изшътка Егвийн. Тя пък не преставаше да обръща месата и дори не погледна към Елейн. — Тихо, че тази има уши като...

Лейрас се обърна рязко, сякаш наистина беше чула, намръщи се и понечи да отвори уста. Но преди да се чуе и звук, в кухнята като вихрушка нахлу Амирлинския трон. Дори шарфът на раменете и сякаш се беше наежил. Поне веднъж Леане не я придружаваше.

„Най-последно — помисли си мрачно Нинив. — И не преждевременно, впрочем.“

Но Амирлин не погледна към нея. Амирлин не каза и дума на никого. Прокара длан по повърхността на една от изтритите до блясък маси, погледна пръстите си и направи гримаса, сякаш се бяха нацапали. Лейрас изведнъж се озова до нея, цялата в усмивки, но равнодушният поглед на Амирлин я накара да ги преглътне мълчаливо.

Амирлин закрачи из кухнята. Мина покрай жените, които месеха овесени пити, после покрай жените, които белеха зеленчук. Надникна презрително в казаните със супи, после изгледа критично жените, които се грижеха за тях; въпросните жени изведнъж съсредоточиха цялото си внимание в повърхността на врящата супа. Навъсеният ѝ поглед накара момичетата, понесли чинии и купи към столовата, да заприпкат пъргаво. Присвитите ѝ очи накараха всички новачки да се разшетат като мишлета, видели котка. Докато стигне до средата на кухнята, всяка жена заработи два пъти по-бързо, отколкото допреди малко. Докато завърши обиколката си, Лейрас остана единствената жена, която се осмеляваше да хвърли крадешком поглед към нея.

Амирлин спря пред шиша за печене с ръце на хълбоците и погледна Лейрас. Само я гледаше, безизразно, присвила хладните си сини очи.

Едрата жена преглътна — тлъстините на гушата ѝ се разтресоха — и заоправя несъществуващите гънки по престилката си. Амирлин я гледаше, без да мига. Лейрас сведе очи и запристъпва неловко от крак на крак.

— Ако майката ме извини — промълви тя с тънък гласец, направи тромав опит за поклон, след което се фръцна и дотам се забрави, че се озова при жените до един от казаните със супа и започна усърдно да я бърка със собствената си лъжица.

Нинив се усмихна, свела глава, за да го прикрие. Егвийн и Елейн също продължиха работата си, но и те поглеждаха крадешком към Амирлин, застанала с гръб към тях, няма и на две крачки разстояние.

От мястото си Амирлин обхвана с поглед цялата кухня.

— Щом се плашат толкова лесно — промърмори тя, — изглежда, наистина не са наказвани сериозно от дълго време.

„Лесно се плашат, как не — помисли си Нинив. — Жалки подобия на жени. Та тя само ги погледна!“ Амирлин извърна глава през рамо и улови погледа ѝ. Нинив изведнъж забеляза, че върти дръжката на шиша два пъти по-бързо отпреди, но си каза, че само се прави на уплашена, като всички останали.

Амирлин се взря в Елейн и изведнъж викна така, че медните тенджери и тигани, окачени по стените, се раздрънчаха.

— Няма да търпя такива думи от устата на една млада жена, Елейн от Двора Траканд! Върви да си измиеш устата със сапун!

Всички в кухнята подскочиха.

Елейн изглеждаше смутена, а на лицето на Егвийн се изписа възмущение.

Нинив панически поклати глава. „Не, момиче! Дръж си езика зад зъбите! Не разбираш ли какво прави?“

Но Егвийн отвори уста и изрече почтително, макар и с решимост:

— Майко, но тя не...

— Млък! — Ревът на Амирлин предизвика нови подскачания. — Лейрас! Не би ли могла да измислиш нещо да научиш две момиченца да говорят тогава, когато трябва, и това, което трябва. Наставнице на кухните? Ще бъдеш ли така добра?

Лейрас се заклати по-бързо, отколкото Нинив я беше виждала да се движи някога, понесе се към Елейн и Егвийн и ги хвана за ушите, като през цялото време повтаряше:

— Да, майко, тутакси, майко, както заповядате, майко.

И бързо изведе двете девойки от кухнята, сякаш искаше час по-скоро да се махне от очите на Амирлин.

Амирлин пристъпи толкова близо до Нинив, че можеше да я пипне. Продължаваше да оглежда кухнята. Една млада готвачка, понесла супник, се обърна и щом срещна погледа ѝ, изписка и се затича пъргаво към вратата.

— Не исках и Егвийн да загази. — Амирлин размърда устните си почти беззвучно. Отстрани изглеждаше че мърмори на себе си, и едва ли някоя в кухнята би искала да чуе какво си мърмори. Нинив едва успя да долови думите ѝ. — Но може би това ще я научи да мисли преди да говори.

Нинив въртеше шиша и държеше главата си сведена, стараейки се да изглежда, все едно че и тя си мърмори под нос.

— Мислех, че ще ни държите под око, майко. За да можем да докладваме какво сме намерили.

— Ако почна да ви наглеждам всеки ден, дъще, някой може да заподозре. — Амирлин продължаваше да оглежда кухнята. Повечето жени избягваха да поглеждат към нея от страх да не си навлекат гнева ѝ. — Канех се да ви привикам в кабинета си след обяда. Да ви нахокам, че още не сте си избрали заниманията, както ми намекна Леане. Но се появили нови събития, които не могат да чакат. Шериам намери друг

Сив. Жена. Мъртва като риба, хваната преди седмица, и без никаква рана по нея. Оставили са я, все едно че си е легнала да отдъхне, върху леглото на самата Шериам. Никак не е приятно, нали?

Нинив за миг спря да върти шиша, после се опомни, продължи работата си и прошепна:

— Шериам е имала възможност да види списъците, които Верин даде на Егвийн. Както и Елайда. Никого не обвинявам, но са могли. А Егвийн каза, че и Аланна... се е държала странно.

— Така ли ти каза? Аланна е арафелка. В Арафел имат странни представи за чест и дълг. — Тя сви рамене пренебрежително, но добави: — Предполагам, че все пак ще трябва да ѝ хвърлям по едно око. Научихте ли нещо полезно, дете?

— Нещичко — отвърна мрачно Нинив. „А на Шериам няма ли да хвърляш око? Може би тя не просто е намерила онази Сива. Впрочем, би могла и Елайда да понаглеждаш, ако става въпрос. Значи Аланна наистина е...“ — Не разбирам защо се доверявате на Елз Гринуел, но вашето съобщение се оказа полезно.

С къси и набързо прошепнати фрази Нинив ѝ разказа какво бяха намерили в склада под библиотеката, стараяйки се да изглежда така, че все едно са били само двете с Егвийн, и добави заключенията, до които бяха стигнали във връзка с находките. Не спомена за съня на Егвийн — или каквото там беше; Егвийн настояваше, че е било истинско — от Тел-айеран-риод. Нито пък спомена за тер-ангреала, който Верин беше дала на Егвийн. Не можеше да се насили да се довери напълно на жената, носеща шарфа със седемте цвята — както и на всяка жена, носеща шала, Впрочем — и освен това ѝ се струваше добре да запази някои неща в резерва.

Когато свърши, Амирлин остана безмълвна толкова дълго, че Нинив започна да си мисли, че не я е чула. Тъкмо се нахрани да ѝ повтори всичко, малко по-високо, когато Амирлин най-сетне заговори, отново отваряйки устните си едва-едва.

— Не съм изпращала никакво съобщение, дъще. Вещите, които Лиандрин и другите оставиха, бяха претърсени грижливо и изгорени, след като не се намери нищо. Никоя не би използвала вещи, оставени от Черна Аджа. Колкото до Елз Гринуел... спомням си това момиче. Можеше да се учи, ако беше пожелала, но единственото, което я занимаваше тук, беше да се подхилква на мъжете на тренировъчната

площадка на Стражниците. Елз Гринуел беше качена на един търговски кораб и отпратена при майка ѝ преди десет дни.

Нинив се опита да преглътне буцата, която изведнъж затисна гърлото ѝ. Думите на Амирлин ѝ напомниха за побойници, подиграващи се с по-малките дечица. Побойниците винаги се отнасяха към по-малките хлапета с пълно пренебрежение, винаги бяха така сигурни, че дечицата са глупави и няма да разберат какво става, че почти не се стараеха да прикриват уловките си. Това, че Черната Аджа се бе отнесла към нея с такова пренебрежение, накара кръвта ѝ да закипи. Това, че са могли да им устроят тази клопка, вледени стомаха ѝ. „Светлина небесна, ако Елз е била отпратена... О, Светлина, всяка, с която говоря, би могла да е Лиандрин или някоя от останалите. О, Светлина!“

Шишът беше спрял да се върти. Тя припряно подхвана дръжката и отново го завъртя. За щастие, никой не беше забелязал. Всички наоколо продължаваха старателно да отбягват погледа на Амирлин.

— И какво смятате да правите във връзка с този... толкова явен капан? — попита тихо Амирлин, продължавайки да оглежда кухнята. — И в него ли смятате да се напъхате?

Лицето на Нинив се изчерви.

— Знам, че това е капан, майко. И най-добрият начин да хванеш този, който е поставил капан, е да го щракнеш и да изчакаш той да дойде. — Този път го изрече по-плахо, отколкото пред Егвийн и Елейн, след онова, което Амирлин ѝ съобщи, но продължаваше да го мисли.

— Може и така да е, чедо. Може би това е начинът да бъдат намерени. Стига да не се върнат и да не ви заварят здраво оплетени в мрежата им. — Тя въздъхна угрижено. — Ще оставя злато в стаята ти за пътуването. И ще пусна клюка, че съм ви пратила в някоя ферма да копаете зеле. Елейн ще дойде с вас, нали?

Нинив така се сепна, че погледна рязко Амирлин, след което бързо сведе очи към ръцете си. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от стискането на дръжката на шиша.

— Ти, стара коварна... Защо бяха нужни тези преструвки, щом си знаела? Хитрите ти заговори ни заплетоха почти колкото тези на Черната Аджа. Защо? — Лицето на Амирлин се изопна и тя довърши с по-почтителни думи, но със същия тон: — Ако мога да ви попитам, майко.

Амирлин изсумтя.

— Връщането на Мургейз в правия път, независимо дали иска да върви по него, или не, ще е достатъчно трудно дори и да не разбере, че съм изпратила щерка ѝ в открито море в пробита лодка. Така поне ще мога да заявя, че не е моя работа. За Елейн сигурно ще е малко тежичко, когато накрая ѝ се наложи да се изправи пред майка си, но така разполагам с три хрътки, не с две. Казах ти, че бих предпочела да имам сто, ако можех. — Тя намести шарфа на раменете си. — Това продължи много дълго. Ако стоя толкова близо до теб, може да се забележи. Имаш ли да ми казваш нещо друго? Или да ме питаш? Направи го бързо, дъще.

— Какво е Каландор, майко? — попита Нинив.

Този път беше ред на Амирлин да се забрави и тя почти се извърна към Нинив, но се сепна и отново обърна гръб.

— Не може да им се позволи да го вземат. — Шепотът ѝ беше едва доловим. — Не е възможно да го вземат, но... — Пое си дълбоко дъх и заизрича думите достатъчно отчетливо, за да ги схване Нинив. — Не повече от дузина жени в Кулата знаят какво е Каландор, и може би още толкова навън. Върховните лордове на Тийр знаят, но никога не говорят за това, освен на поредния Лорд на земята, когато го издигат в своя кръг. Мечът недосегаем е ша-ангреал, дъще. Само два по-мощни от него са били създавани някога, и слава на Светлината, никога не са били използвани. С Каландор в ръцете си, дете, можеш да сринеш цял град само с един удар. Ако умрете, запазвайки го да не попадне в ръцете на Черната Аджа — ти, Егвийн и Елейн, и трите — ще сте направили огромна услуга на света, при това на твърде ниска цена.

— Как биха могли да го вземат? — попита Нинив. — Мислех, че само Преродения Дракон може да докосне Каландор.

Амирлин я изгледа накриво с толкова рязък поглед, че можеше да среже с него печените мръвки на шиша.

— Може и нещо друго да целят. Тук откраднаха тер-ангреали. Камъкът на Тийр пази почти толкова тер-ангреали, колкото и Кулата.

— Мислех, че Върховните лордове мразят всичко, което е свързано с Единствената сила — прошепна невярваща Нинив.

— О, мразят, и още как, дете мое. Не само че мразят, но и се боят. Когато намерят тайренско момиче, можещо да прелива, натоварват я на някой кораб за Тар Валон още на същия ден, без да я

оставят дори сбогом да си каже с близките. — Мърморещият глас на Амирлин беше изпълнен с горчиви спомени. — Въпреки това пазят едни от най-ценните средоточия на Силата, които светът е виждал, в драгоценния си Камък. Убедена съм, че тъкмо заради това са събрали толкова много тер-ангреали — и всъщност какво ли още не, свързано със Силата — през годините, като че ли по този начин могат да смаят значимостта на това, от което не могат да се отърват, нещото, което им напомня за собствената им орис всеки път, щом влязат в Сърцето на камъка. Крепостта им, която е прекършвала мощта на сто армии, ще падне — това е едно от знаменията за Прераждането на Дракона. Не единственото знамение — само едно от тях. Колко ли гризе това горделивите им сърца? Тяхното поражение дори няма да бъде единственият велик знак за световната промяна. Те дори не са в състояние да го пренебрегнат, отстранявайки го от Сърцето. Тъкмо там Лордовете на земята биват издигани в ранг на Върховни лордове и там са длъжни да изпълняват така наречения „Ритуал на пазенето“ четири пъти в годината, като твърдят, че пазят целия свят от Дракона, пазейки Каландор. Сигурно това гризе душите им като стомах, пълен с живи сребрушки, и така им се пада. — Тя тръсна глава, усетила се, че е изговорила повече, отколкото е смятала. — Това ли е всичко, чедо?

— Да, майко — отвърна Нинив. „О, майчице Светлина! Изглежда, всеки път се стига отново до Ранд, нали? Всичко непрекъснато се свежда до това Прераждане на Дракона.“ Все още й струваше голямо усилие да мисли за него по този начин. — Това е всичко.

Амирлин отново оправи шарфа си и изгледа намръщено трескавата шетня, царяща из кухнята.

— Ще трябва да похваля Лейрас. Скарах се, защото трябваше да говоря с теб бързо, но иначе Лейрас е добра жена и добре ръководи кухните и килерите.

— Лейрас е една буца мас и прекалява с тази нейна лъжица — изсумтя Нинив. Мислеше, че го е измърморила нечуто, но чу как Амирлин се изкиска насмешливо.

— Ти си била страхотна съдница на характери, дете. Сигурно си се справяла много добре като селска Премъдра. Тъкмо Лейрас е отишла при Шериам и е настояла да разбере докога на вас трите ще ви се дава най-тежката и мръсна работа, без мъничко да ви се облекчи

положението. Казала, че не желае да участва в съсипването на здравето и духа на никоя жена, независимо какво съм наредила аз. Страшна съдница си била, няма що.

Тъкмо в този момент Лейрас се появи на входа, боейки се да влезе в собствените си владения. Амирлин тръгна да я посрещне с дружелюбна усмивка, заместила навъсения поглед.

— Струва ми се, че тук всичко върви много добре, Лейрас. — Думите на Амирлин се чува достатъчно ясно в цялото помещение. — Не забелязах никакви нередности, всичко е така, както трябва да бъде. Трябва да те поощрим. Смятам да обявим званието Наставничка на кухните за официална титла.

Обезпокоеното лице на дебалата жена грейна от задоволство. Докато Амирлин излизаше, Лейрас беше цялата разцъфнала от усмивки, но веднага щом вратата се затвори, тя отново се навъси към работничките си и смълчаната кухня забръмча от суетливо шетане. Мрачният поглед на Лейрас се спря върху Нинив.

Нинив отново завъртя шиша, мъчейки се да отвърне на дебалата с усмивка.

Лейрас се навъси още повече и започна да чука нервно с лъжицата по бедрото си, забравила, че наскоро я е използвала за друга цел. Чисто бялата ѝ престилка се наклепа.

„Ще ѝ се усмихвам, та ако ще да ме убие“ — помисли си Нинив, макар че ѝ се наложи да стисне зъби, за да го постигне.

Егвийн и Елейн се появиха със сгърчени лица, триейки уста с ръкави. Лейрас само ги погледна и те хукнаха да се заловят с работата си.

— Сапунът е много гаден — изхлипа Елейн.

Егвийн трепна и разля лъжицата с мазнината, с която поливаше мръвките.

— Нинив, ако ми кажеш, че Амирлин е заповядала да останем тук, ще писна. Ще избягам като едното нищо.

— Напускаме след като свършим с миенето — каза Нинив. — Взимаме си вещите от стаите и тръгваме веднага.

Съжали, че не можеше да сподели нетърпението, проблеснало в очите им. „Светлината дано ни помогне да не влезем в капан, от който не ще се измъкнем. Дано ни помогне.“

ГЛАВА 30

ПЪРВО ХВЪРЛЯНЕ НА ЗАРА

След като Нинив и другите две го оставиха, Мат прекара по-голямата част от деня в стаята си, с изключение на една кратка разходка. Той обмисляше. И ядеше. Изяде абсолютно всичко, което му донесоха прислужничките, и помоли за още. Те се подчиниха с преголяма охота. Беше ги помолил за хляб, сирене и плодове. Натрупа сбръчканите от зимата ябълки и круши, питите сирене и самуните хляб в гардероба и остави празните табли да ги изнесат.

По обед му се наложи да изтърпи посещението на една Айез Седай — Аная, доколкото можа да запомни името ѝ. Тя хвана главата му с длани и през тялото му преминаха мразовити тръпки. Реши, че това е Единствената сила, а не просто докосване на Айез Седай. Видът на жената беше най-обикновен въпреки гладките бузи и ведрото ѝ айезседайско спокойствие.

— Изглеждаш много по-добре — каза му тя усмихната. Усмивката ѝ му напомни за майка му. — Макар и по-гладен, отколкото очаквах, така чух, но си много по-добре. Уведомиха ме, че се мъчиш да опразниш килерите. Повярвай ми, щом ти казвам, че ще се погрижим да получаваш всичката храна, която ти е нужна. Не бива да се боиш, че ще те оставим без ядене докато не се справиш съвсем.

Той ѝ се ухили по начина, по който се хилеше на майка си, когато особено държеше да му повярва.

— Знам, че няма да ме оставите. И наистина се чувствам по-добре. Мислех дали бих могъл да поразгледам малко града този следобед. Ако нямате възражения, разбира се. Да посетя някоя гостилница тази вечер, да речем. Нищо не може да ти повдигне духа по-добре от една среднощна приказка в гостилницата на някой хан.

Стори му се, че устните ѝ потрепнаха, готови да се засмеят широко.

— Никой няма да те спре, Мат. Но наистина не се опитвай да напускаш града. Това само ще изнерви стражите, а на теб нищо няма

да ти донесе, освен да те върнат тук с охрана.

— Не бих го направил, Айез Седай. Амирлинския трон ми каза, че ако напусна, ще умра от глад само за няколко дена.

Тя кимна, сякаш не му вярваше и думичка.

— Разбира се. — После се обърна към ъгъла зад вратата, където беше бойната тояга, която си беше донесъл от тренировъчната площадка. — Не е необходимо да се пазиш от нас, Мат. Тук си на сигурно място, отколкото където и да било. Почти в пълна безопасност.

— О, знам това, Айез Седай. Наистина. — След като тя излезе, Мат погледна намръщен към вратата. Чудеше се дали му е повярвала дори на едно нещо.

Беше по-скоро привечер, отколкото късен следобед, когато излезе от стаята си, надявайки се, че е за последно. Небето аленееше и залязващото слънце шареше облаците на запад с пурпур. След като си навлече наметалото и провеси на рамо голямата кожена торба, която бе намерил в един от предишните си набези, натъпкана с хляба, сиренето и плодовете, Мат се погледна в огледалото и установи, че не може да скрие какво е намислил. Така че завърза останалите си дрехи в одеялото от леглото и праметна вързопата през рамо. Взе и тоягата. Нищо не остави. Джобовите на палтото му съдържаха по-малките му вещи, а най-важните неща прибра в кесията на колана: документа на Амирлинския трон, писмото на Елейн и кожените чашки със заровете.

На излизане от Кулата срещна няколко Айез Седай. Забелязаха го, разбира се, но повечето само вдигаха вежди и никоя не го заговори. Едната беше Аная. Тя му се усмихна насмешливо и поклати печално глава. Той ѝ отвърна със свиване на рамене и най-гузната усмивка, която успя да докара, и тя го отмина мълчаливо, без да спира да клати глава. Стражите пред портата на Кулата само го изгледаха.

Едва след като пресече големия площад и навлезе в улиците на града, Мат почувства прилив на облекчение. И триумф. „Като не можеш да скриеш това, което си решил да правиш, направи така, че всички да те мислят за глупак. Айез Седай сега ще чакат стражите да ме върнат. Като не се върна до заранта, ще почнат да ме търсят. Отначало по-кратко, защото ще мислят, че съм се скрил някъде из града. Докато разберат, че не е така, вашият заек ще е много далече от хрътките, надолу по реката.“

С леко сърце — не беше се чувствал така от сума време — Мат си затананика „Пак прекосихме границата“ и се запъти към кея, откъдето трябваше да отплават корабите за Тийр и за всички села надолу по двата бряга на Еринин. Чак дотам, разбира се, не смяташе да стига. Арингил, където щеше да слезе на сушата и да поеме пътя си за Кемлин, се намираше по средата на пътя до Тийр.

„Ще ти го занеса проклетото писмо. Леле, как се нервира! Мислеше, че ще се съглася, аз пък — не. Ще го занеса проклетото, та ако ще да пукна.“

Здрач започна да покрива Тар Валон, но все още имаше достатъчно светлина, очертаваща фантастичните здания и кули, свързани с високи мостове. Хора все още изпълваха улиците — облеклата им бяха толкова различни, че според Мат тук бяха представени всички народи по света. По главните улици двойки фенерджии опъваха стълбите си, за да запалят фенерите на високите пилони. Но в онази част на Тар Валон, към която се бе устремил той, единственото осветление беше това, което струеше от прозорците.

Огромните здания и кули на Тар Валон бяха построени от огиерите, а новите участъци бяха дело на човешки ръце. „Нови“ в някои случаи означаваше отпреди две хиляди години. По протежение на Южния пристан човешки ръце се бяха стремили да наподобят, макар и не да копират, фантастичните прищевки на огиерския труд. Хановете, в които отсядаха корабни екипажи, приличаха на каменни палати. Статуи в ниши и куполи, изкусно украсени корнизи и сложни фризове красяха бакалските магазини и къщите на едри търговци. И тук също така мостове се виеха в дъги над улиците, но улиците бяха покрити с обли камъни, а не с огромни блокове, и много от мостовете бяха дървени, а не каменни.

Тъмните улици тук гъмжаха от живот повече от всякъде другаде из Тар Валон. Продавачи, слезли от речните си съдове, и купувачи на това, което съдовете им караха, хора, които пътуваха по Еринин и хора, които работеха тук, всички те изпълваха кръчмите и хановете, съпроводени от всички онези, които се стремяха да приберат парите, които те носеха със себе си, било по честен начин, било по нечестен. Дрезгава музика на битерни и флейти, на лютни и ксилофони изпълваше улиците. В първия хан, в който Мат влезе, се въртяха три

игри на зарове: мъжете се бяха струпали край стените на общото помещение и с крясъци посрещаха печалбите и загубите си.

Той смяташе да поиграе на комар само час-два, докато намери някой кораб — само колкото да добави още няколко монети в кесията си, — но започна да печели. Доколкото си спомняше, винаги беше печелил повече, отколкото губил, а имаше случаи с Хюрин, както и в Шиенар, когато печелеше при шест или осем последователни хвърляния. Тази нощ печелеше при всяко хвърляне. При всяко.

Ако се съдеше по погледите на някои от мъжете, трябваше да се радва, че прибра заровете си в кесията. Същите погледи го подканяха да се разкара. Мат с изненада установи, че вече е натрупал в кесията си трийсет сребърника, но пък не беше спечелил от никого поотделно толкова, че всички да не се зарадват, щом го видяха да си тръгва.

С изключение на един мургав къдрокос моряк — от Морския народ, беше подхвърлил някой, въпреки че Мат се зачуди какво търси човек от Ата-ан Миере толкова далече от морето — който го последва по смрачената улица: настояваше Мат да му даде възможност да си възвърне отчасти загубите. Мат искаше да стигне до доковете и да отплува — тридесет сребърника му бяха повече от достатъчно, — но морякът продължи да спори с него, а той беше изгубил едва половин час, така че се предаде и двамата с човека влязоха в първата срещната пивница.

Мат спечели и сякаш го обзе треска. Печелеше всяко хвърляне. От пивница на пивница, през които минаваше, без да се задържа достатъчно, че да ядоса някого с размера на печалбата. И продължаваше да печели всяко хвърляне. Обмени среброто за злато при един сараф. Играеше на корони, на петици и на „девиче падение“. Играеше игри с пет зара, с четири, с три, дори и с два. Играеше на игри, които не беше играл преди да влезе в кръга или да седне на масата. И печелеше. По някое време през нощта мургавият моряк — Рааб, така се представи — започна да залита изтощен, но изпълнен с решимост — беше решил да залага на Мат. Мат се отби при друг сараф — или може би при двама; треската сякаш замъгли ума му, както бяха замъглени спомените му за миналото; включваше се в нови и нови игри. И печелеше.

По този начин се озова, вече не знаеше след колко часа, в някаква пивница, задимена от табак — „Въжето на Тремалкинг“, май така се

казваше — зяпнал в петте зара, всеки от които показваше дълбоко врязаната корона. Повечето клиенти тук сякаш повече се интересуваха от пиенето, а тракането на зарове и виковете на играчите в другия ъгъл се заглушаваха от пеещата жена на фона на мелодията на ксилофон.

*Бих танцувал с момиче с кафяви очи,
и с момиче с очи от смарагди,
и с момиче с какъв да е цвят на очите,
ала твоите очи са най хубави, знай.
Бих целунал момиче със черна коса,
и момиче с коса като злато,
и момиче с какъв да е цвят на косата,
ала теб искам аз да презърна.*

Певицата нарече песента си „Какво ми каза той“. Мат помнеше мелодията като „Ще танцуваш ли с мен“, с различни думи, но в момента единственото, за което можеше да мисли, бяха заровете.

— Пак крал — промърмори един от мъжете, приклекнал до Мат. За пети път поред Мат беше хвърлил крал.

Беше спечелил залог от една жълтица, без изобщо да го интересува, че андорската жълтица тежи повече от монетата от Иллиан, но пусна заровете в кожената чаша, разклати я здраво и отново ги хвърли на пода. Пет корони. „Светлина, не може да бъде! Никой не може да хвърли краля шест пъти подред. Никой.“

— Късметът на Тъмния — изръмжа друг мъж. Беше едър, с черна коса, прибрана на опашка с черна връзка, с яки рамене, белег на лицето и нос, който беше чупен неведнъж.

Преди да осъзнае какво прави, Мат сграбчи мъжagата за яката, вдигна го на крака и го блъсна в стената.

— Да не си посмял да казваш това! — озъби се той. — Да не си посмял повече да казваш това! — Мъжът примигна слисан; беше с цяла глава по-висок от Мат.

— Това е само поговорка бе — измърмори някой зад него. — Светлина небесна, само поговорка.

Мат пусна мъжа с белега и отстъпи.

— Не... не желая никой да казва такива неща за мен. Не съм Мраколюбец! „Огън да ме гори, не може да е късметът на Тъмния. Не и това! О, Светлина, нима тази проклета кама наистина ми е направила нещо?“

— Казал ли е някой, че си — промърмори мъжът със счупения нос. Изглежда, се съвземаше от изненадата и се мъчеше да реши дали да се ядоса.

Мат вдигна багажа и излезе от пивницата, оставяйки на пода спечелените монети. Не че се боеше от големия мъж. Беше забравил и за него, и за монетите. Искаше само да излезе навън, на чист въздух, и да помисли.

Облегна се на стената на пивницата близо до вратата и вдиша от нощната хладина. Тъмните улички покрай Южния пристан сега бяха празни. Музика и смях все още се лееха от хановете и кръчмите, но сред нощната тъма се мяркаха малко хора. Стиснал тоягата с две ръце, той подпря глава на юмруците си и се помъчи да обмисли загадката от всички страни.

Разбираще, че му върви. Доколкото си спомняше, винаги беше имал късмет. Но някак си спомените му от Емондово поле не показваха, че му е вървяло чак толкова, преди да напусне селото. Определено се беше измъквал много пъти, но си спомняше също, че го бяха хващали в хитрини, за които е бил сигурен, че няма да се забележат. Майка му като че ли винаги се досещаше какво е намислил, а Нинив можеше да му разгадава кроежите, каквото и оправдание да си измислеше. Но късметът му не беше проработвал чак толкова, откакто бе напуснал Две реки. Късметът му се беше появил след като взе камата от Шадар Логот. Спомни си как беше играл веднъж на зарове у дома, с един мършав мъж с остър поглед, слуга на изкупчия на табак от Бейрлон. И как баща му след това го беше нашляпал, като разбра, че Мат дължи на човека един сребърник и четири петака.

— Но сега съм освободен от проклетата кама — изломоти той. — Тези проклети Айез Седай казаха, че са ме освободили. — Зачуди се колко ли е спечелил през тази нощ.

Когато зарови в джобовете на палтото си, установи, че са пълни с монети — крони и марки, както от сребро, така и от злато, които проблясваха лъскави на светлината, струяща от близките прозорци. Оказа се, че има и две препълнени кесии. Развърза връзките им и

намери в тях още злато. И още, натъпкано в неговата си кесия на колана, между чашките със зарове, писмото на Елейн и документа на Амирлин. Имаше спомени как бе подхвърлял сребърници на младите прислужнички по пивниците, защото имат хубави усмивки, очи или глезени, и защото сребърниците му се струваха твърде дребни и не си струваше да ги пази.

„Не си струвало да ги пазя? Може би. Светлина, аз съм богат! Забогатях, проклет да съм! Сигурно Айез Седай са ми направили нещо. Нещо са ми направили, докато са ме Церили. Случайно ще да е. Сигурно е това. По-добре това, отколкото другото. Тия проклети Айез Седай трябва да са ми направили нещо.“

Някакъв едър мъж излезе от пивницата и вратата бързо се затвори след него, тъй че светлината не можа да очертае ясно лицето му.

Мат плътно опря гръб в стената, прибра кесиите и стисна здраво тоягата. Откъдето и да му беше дошъл късметът тази нощ, нямаше намерение да си даде всичкото злато на някакъв уличен разбойник.

Мъжът се извърна към него, присви очи и се сепна.

— Х-хладна нощ — провлече той пиянски. Залитна още към него и Мат забеляза, че не е як, а по-скоро дебел. — Аз трябва да... т-трябва да... — Олюлявайки се, дебелакът тръгна по улицата, като си говореше несвързано.

— Глупак! — измърмори Мат, без да е сигурен дали има предвид дебелия, или себе си. — Време е да намеря кораб да ме разкара оттук. — Изгледа с присвити очи тъмното небе, мъчейки се да прецени колко остава до изгрев-слънце. Два, може би три часа още. — Време е. — Стомахът му изръмжа. Смътно си спомни, че беше ял в някои от хановите, но какво — не помнеше. Треската от зарове го беше стискала за гърлото. Плъзна ръка в кожената торба и намери вътре само трохи. — Крайно време е. Иначе ще се появи някоя от тях, ще ме стисне с пръсти и ще ме натика в кесията си. — Отлепи гръб от стената и се запъти към доковете, където трябваше да има кораби.

Отначало си помисли, че смътните звуци зад гърба му са само ек от собствените му ботуши, тропаци по облите камъни. Сетне осъзна, че някой го следва. При това крадешком. „Е — каза си, — това вече със сигурност са улични разбойници.“

Надигна тоягата и бързо размисли дали да не се обърне и да се разправи с тях. Но беше тъмно, можеше да се спъне по каменния паваж, а и нямаше представа колко души може да са. „Това, че се справи добре срещу Гавин и Галад, още не те прави герой от някаква приказка.“

Зави по една още по-тясна крива уличка, като се мъчеше да стъпва на пръсти и същевременно да се придвижва бързо. Тук всички прозорци бяха тъмни и повечето — със затворени кепенци. Стигна почти края на улицата, когато забеляза някакво помръдваме пред себе си: двама мъже надникнаха от ъглите, където уличката излизаше на друга. И в същото време чу бавни стъпки зад себе си, тихо стържене на кожени обувки върху камъка.

Мигновено се шмугна в един сенчест ъгъл между две сгради — реши, че това е най-доброто, което може да направи засега. Стисна нервно тоягата и зачака.

Оттам, откъдето беше дошъл, се появи мъж, който пристъпваше бавно, привел гръб, после още един. И двамата държаха ножове.

Мат се напрегна. Ако се приближиха само още няколко стъпки, без да го забележат, можеше да ги изненада. Доця му се стомахът му да престане да се бунтува. Тези ножове бяха много по-къси от учебните мечове, но бяха все пак желязо, а не дърво.

Един от мъжете се озърна към другата страна на тясната улица, изправи се и викна:

— Откъм теб не е ли дошъл?

— Нищо не видях освен сенки. Дай да се откажем. Странни работи мърдат по улиците тая нощ.

Няма и на четири крачки от Мат двамата мъже се спогледаха, прибраха ножовете си в каниите и бързо се отдалечиха натам, откъдето бяха дошли.

Той си пое дъх. „Късмет. Огън да ме гори, ако това не беше по-голям късмет и от заровете.“

Не виждаше повече мъжете в края на улицата, но знаеше, че продължават да се спотайват някъде в пресечката. И че другите все още са зад него.

Едното от зданията, между които се беше присвил, беше високо само един етаж и покривът му изглеждаше съвсем плосък. Фриз от бял

камък с гравирани големи лозови листа го свързваше със съседната сграда.

Той вдигна тоягата така, че краят ѝ да опре в ръба на покрива, тласна я силно и тя изтрополи върху плочите горе. Без да се бави, за да разбере дали някой е чул, Мат се закатери по фриза — големите листа му осигуряваха дупки, в които да вкарва носовите на ботушите си. След секунди отново стисна тоягата и се запромъква по покрива, разчитайки пак на късмета си, че никой няма да чуе стъпките му.

Изкачи се още на три пъти, всеки път с един етаж по-високо. Тук духаше лек вятър, от чийто хлад космите на гърба му настръхнаха и пак му се стори, че някой го преследва. „Престани, глупако! Онези вече са на три улици оттук и сигурно дебнат някой друг нещастник с тлъста кесия, тежко му.“

Ботушите му се плъзгаха по плочите и той реши, че няма да е лошо отново да се смъкне на улицата. Предпазливо се приближи до ръба на покрива и надникна. Под него, почти на четиридесет стъпки, се простираше празна улица с три пивници и странноприемница, от чиито прозорци и врати се лееше светлина и музика. Но вдясно от него имаше някакъв каменен мост, който свързваше най-горния етаж на зданието, на което се намираше, с онова от другата страна.

Мостът изглеждаше ужасно тесен, опнал се в тъмнината недокоснат от светлините на пивниците, извит в дъга над паважа долу, но Мат метна тоягата и скочи след нея, без много да му мисли. Ботушите му тупнаха върху моста и той се изтъркули напред, както правеше като момче, когато паднеше от някое дърво.

Прозорецът в другия край на моста беше здраво затворен и тъмен. Едва ли онзи, който живееше зад него, много щеше да се зарадва да види появил се посред нощ странник. Виждаше много резба по камъните, но и да имаше места, където да се захване с пръсти, нощта ги скриваше. „Е, странник или не, влизам вътре.“

Извърна се от перилото и тутакси забеляза, че срещу него има човек. Мъж с кама в ръката.

Мат посегна към ръката тъкмо когато ножът замахна да се забие в гърлото му. Успя да стисне китката на непознатия, но тоягата се оплете в драката му и той падна по гръб на перилото, а мъжът се озова върху него. Увиснал наполовина над улицата. Мат веднага си даде сметка колко са високо. Ножът блестеше под смътната лунна светлина,

острието приближаваше гърлото му. Китката на мъжа се изплъзваше, а другата ръка на Мат беше притисната между телата им. Само мигове бяха минали, откакто забеляза мъжа, и след още няколко мига щеше да умре с нож в гърлото. — Време е да хвърлим зара — каза той.

Стори му се, че другият се обърка за миг, но освен с, този миг Мат не разполагаше с нищо друго. Метна крака нагоре и двамата полетяха във въздуха.

В един разтегнал се цяла вечност миг му се стори, че е станал безтегловен. Въздухът изсвири в ушите му и разроши косата му. Стори му се, че другият мъж изкрещя. Сблъсъкът изкара всичкия въздух от дробовете му, сребристи снежинки замъглиха зрението му.

Когато успя да си поеме дъх — и зрението му се проясни, — осъзна, че лежи върху нападателя си и че падането му е било омекотено от тялото на непознатия. „Късмет“, прошепна Мат. Бавно се изправи, ругаейки тоягата, която го беше натъртила в ребрата.

Очакваше нападателят му да е мъртъв — малцина можеха да оцелеят, падайки от тридесет стъпки височина върху каменен паваж, с тежината на още един човек върху себе си — но не очакваше да види, че камата на непознатия се е забила до дръжката в собственото му гърло. Огледа го. Един толкова невзрачен човечец да се опита да го убие. Мат дори не би го забелязал в някое пълно с хора помещение.

— Лош късмет извади, приятел — изломоти той над трупа и потрепери.

Изведнъж всичко, което го беше сполетяло, нахлу в главата му. Разбойниците по криволичещата уличка. Катеренето по покривите. Този човечец. Падането. Очите му се вдигнаха към моста горе и тялото му се разтресе. „Сигурно съм се побъркал. Едно е някое дребно приключение, но за такова нещо и Рогош Орловото око не би мечтал.“

Сети се, че стои до мъртвец с кама в гърлото и че едва ли не чака някой да мине и да се развика, за да дойде стражата. Документът на Амирлин можеше и да не го измъкне от тях. Щеше отново да свърши сред стените на Бялата кула без тази скъпоценна бележка и вероятно без никога повече да види бял свят извън проклетата Кула.

Разбираше, че веднага трябва да тръгне към доковете и да се качи на първия отплаващ съд, дори да беше някоя прогнила лодка, пълна с вмирисана риба, но коленете му така трепереха, че едва можеше да върви. Налагаше се да спре и да приседне някъде, само за

минутка. Само за минутка, колкото да се успокои, и след това да се отпрати към доковете.

Пивниците бяха по-наблизо, но той се отпрати към хана. Общото помещение на една странноприемница е гостоприемно място, където човек може да отдъхне за малко, без да се тревожи дали някой не дебне зад гърба му. През прозорците струеше достатъчно светлина, за да различи табелата. Жена, с вързана на плитки коса, държаща като че ли маслинова клонка, и надпис: „Жената от Танчико“.

ГЛАВА 31

„ЖЕНАТА ОТ ТАНЧИКО“

Общата гостна на хана беше осветена ярко, масите бяха полупразни в този късен час. Няколко прислужнички в бели престилки сновяха между посетителите с халби, пълни с ейл или вино. В дъното подрънкваше лютня, на фона на която се носеше глухо мъжко мърморене. Клиентите приличаха на корабни офицери и дребни търговци: с добре скроени сюртуци от фино тъкана вълна, но без златните и сребърни ширити и везмо, с каквито се отличаваха по-богатите хора. И за щастие, поне тук не се чуваше трополене на зарове. В дългите камини в двата края на помещението пращеше огън, но дори и без него това място щеше да му се стори топло и уютно.

Свирачът се беше изправил на една от масите и декламираше „Мара и тримата крале-глупаци“ под музиката на лютнята. Инструментът му, целият в позлата и сребро, ставаше и за кралски палат. Мат го позна. Този човек веднъж му беше спасил живота.

Музикантът беше слаб мъж и можеше да мине за висок, ако не беше изгърбен, и когато преместеше крак на масата, накуцваше. Дори тук вътре носеше наметалото си, цялото покрито с разноцветни кръпки. Винаги държеше всички да разберат, че е веселчун. Дългите мустаци и гъстите му вежди бяха бели като сняг, също като гъстата му коса, а сините му очи излъчваха тъга. Това изражение бе така неочаквано за Мат, както и самият мъж. Никога не беше допуснал, че Том Мерилин може да е тъжен.

Той седна до една от празните маси, струпаваше си на пода до стола и поръча две чаши вино. Кафявите очи на хубавичката млада прислужница примигваха.

— Две ли, млади господарю? Не ми приличате на чак такъв пияница. — В гласчето ѝ издайнически се прокрадваше смях.

Той порови в джоба си и извади два сребърника. Само единият стигаше за виното, че и оставаше, но Мат пхна другия в шепата ѝ заради хубавите ѝ очи.

— Приятелят ми ще седне при мен.

Знаеше, че Том го е забелязал. Старият веселчун почти беше секнал разказа си, когато го видя да влиза. Това също беше новост. Малко неща можеха да стреснат Том дотолкова, че да го покаже, а нищо освен тролоци не можеше да го накара да прекъсне разказа си по средата, доколкото Мат знаеше. Когато момичето донесе виното и няколкото медника ресто, Мат остави чашите настрана и се заслуша в края на разказа.

— „Беше тъй, както казахме, че може да бъде“, каза крал Мадел, мъчейки се да измъкне риба от дългата си брада. — Гласът на Том сякаш отекваше в просторна зала, а не в обикновена ханска гостна. Той дръпна струните на лютнята да озвучи последната глупост на тримата крале. — „Беше тъй, както казахме, че е добре да бъде“, обяви Орандър. И шляпайки с крака в калта, цопна в блатото. „Беше тъй, както казахме, че трябва да бъде“, заяви Кадар, ровейки с ръце до лакти да си намери короната. „Жената не знае за кое място говори. Тя е глупачката!“ „Така е“, съгласиха се Мадел и Орандър. На Мара това й стигаше. „Дадох им повече възможности, отколкото заслужават“, промърмори Мара, пхна короната на Кадар в торбата си при другите две, качи се в колата си, шляпна кобилата и я подкара назад към селото. И след като Мара разказа на всички за случилото се, народът на Хийпе се отказа от всякакви крале. — Той изсвири още веднъж темата за кралската глупост, този път до кресчендо, което прозвуча по-скоро като смях, замахна с наметалото си в поклон и едва не падна от масата.

Мъжете се разсмяха и затупаха с крака, макар че повечето от тях със сигурност бяха чували тази история много пъти, и завикаха, че искат още. Историята за Мара винаги се приемаше добре, освен може би от кралете.

Том отново едва не падна, смъквайки се от масата, и докато се приближаваше към Мат, изглеждаше по-нестабилен в походката, отколкото би допуснал човек за схванат крак. Постави небрежно лютнята си на масата, отпусна се на стола срещу втората чаша и изгледа Мат продължително. Погледът му винаги беше остър като шило, но този път като че ли го фокусира трудно.

— Прост напев — измърмори той. Гласът му си беше все така дълбок, но някак си не екнеше като преди. — Приказката звучи сто

пъти по-добре на Разговорен и хиляда пъти по-добре на Висок напев, но те искат Прост. — И без повече думи той надигна виното.

Мат не помнеше да е виждал Том да приключи свирната си с тази лютня, без грижливо да я прибере в дебелия ѝ кожен калъф. И никога не го беше виждал толкова пиян. Но пък беше истинско облекчение да чуе оплакванията на веселчуна от слушателите — Том винаги беше смятал нивото им за по-долно от своето. Поне нещичко у този човек не беше се променило.

Прислужващото момиче се върна. Този път очите ѝ не блещукаха.

— О, Том! — промълви тя и се обърна към Мат. — Ако знаех, че това е приятелят, когото чакате, нямаше да ви донеса вино за него дори и срещу сто сребърника.

— Не знаех, че е пиян — възрази Мат.

Но вниманието ѝ отново се върна на Том и тя му заговори нежно.

— Том, трябва да си полегнеш. Ще те карат да им разказваш приказки цяла нощ, ако ги оставиш.

От другата страна на Том се приближи втора жена и свали престилката си. Беше по-възрастна от първата, но не по-малко хубава. Двете можеха да са сестри.

— Хубава история, Том. Винаги ми е харесвала, а и ти я разказваш толкова красиво... Хайде, ела, пъхнала съм грейка в леглото ти, тъкмо ще ти разкажеш всичко за кралския двор в Кемлин.

Том заби поглед в чашата, като че ли изненадан, че е празна, а после издуха дългите си мустаци и премести поглед от едната жена на другата.

— Хубавице Мейда. Хубавице Саал. Казвал ли съм ви някога, че две хубави жени са ме обичали в живота? Малцина мъже могат да се похвалят с това.

— Разказвал си ни всичко това, Том — тъжно каза по-възрастната жена. По-младата изгледа Мат сърдито, сякаш той беше виновен за всичко.

— Две — изломоти Том. — Мургейз беше с буен нрав, но аз си мислех, че мога да го пренебрегна, и всичко свърши с това, че тя поиска да ме убие. Дена сам я убих. Все едно че сам. Почти същото. Две възможности имах, повече от мнозина, а пропилях и двете.

— Аз ще се погрижа за него — каза Мат. Сега и двете го изгледаха гневно. Той им отвърна с най-подкупващата си усмивка, но това не подейства. Стомахът му силно изкъркори. — Не ми ли замириша на печено от кухнята? Я ми донесете три-четири порции. — Жените примигнаха и се спогледаха изумени, но той добави: — Искаш ли и ти да хапнеш нещо, Том?

— На мен още малко от това чудесно андорско винце — отвърна Том с надежда.

— Стига ти вино за тази нощ, Том. — По-възрастната щеше да измъкне чашата изпод носа му, ако ѝ беше позволил.

Почти прекъсвайки възрастната, по-младата хубавица каза със смесица от твърдост и молба в гласа:

— Ще хапнеш малко пиле, Том. Много е вкусно.

Нямаше да ги оставят на мира, докато веселчунът не се съгласеше да хапне нещо, а освен това гледаха Мат и сумтяха така изразително, че той чак се присви. „Огън да ме гори, ще си рече човек, че го карам да пие още! Жени! Ама са им хубави очите и на двете.“

— Ранд ми каза, че си жив — обърна се той към Том, след като Мейда и Саал най-после отидоха в кухнята. — Моарейн все твърдеше, че според нея си жив. Но аз чух, че си в Кайриен и се каниш да тръгнеш за Тийр.

— Значи Ранд все още е добре? — Погледът на Том почти си възвърна онази проникателност, която Мат добре помнеше. — Не бих казал, че го очаквах. Моарейн все още е с него, нали? Хубава жена е тя. Хубава жена. Хубава жена, стига да не беше Айез Седай. Забъркаш ли се с такива, пръстите ще си опариш, ако не и по-лошо.

— Защо мислиш, че Ранд може да не е добре? — попита Мат предпазливо. — Да не би да знаеш нещо, което би могло да му навреди?

— Да знам? Аз нищо не знам, момче. Само подозирам повече, отколкото ми е здравословно, но за знаене — нищо не знам.

Мат веднага изостави темата. „Каква полза да усилявам подозренията му. Каква полза да му показвам, че аз самият знам повече, отколкото ми е здравословно.“

По-възрастната жена — Том я беше нарекъл Мейда — се върна с три пилета с хрупкава кафява кожа, погледна загрижено белокосия мъж и предупредително Мат, след което ги остави сами. Мат си отчупи

кълка и се залови с яденето. Том изглежда подноса навъсено и повече не обърна внимание на птиците.

— Какво правиш в Тар Валон, Том? Това е последното място, където бих очаквал да те срещна, като знам какво изпитваш към Айез Седай. Чух, че припечелваш в Кайриен.

— Кайриен — измърмори под мустак старият веселчун и очите му помръкнаха. — Голяма беля е да убиеш човек, дори когато заслужава да бъде убит. — Той замахна с ръка и в дланта му се появи нож. — Том винаги криеше разни ножове по себе си. Колкото и да беше пиан, стискаше ножа здраво. — Убиеш някой, който си го заслужава, и веднага някой друг плаща. Въпросът е дали изобщо си заслужава? Нали знаеш, винаги има равновесие. Добро и зло. Светлина и Сянка. Нямаше да сме човеци, ако нямаше равновесие.

— Остави това — изръмжа Мат с пълна уста. — Не ща да говорим за убийства. — „О Светлина, онзи нещастник все още лежи навън на улицата. Огън да ме гори, вече трябваше да съм се качил на някой кораб.“ — Само те попитах защо си в Тар Валон. Ако е трябвало да напускаш Кайриен, защото си убил някого, не искам нищо да знам за това. Кръв и пепел, ако не можеш да си измъкнеш акъла от това вино, така че да говорим направо, веднага ще си тръгна.

Том го изглежда кисело и ножът изчезна от ръката му.

— Защо съм в Тар Валон ли? Тук съм, защото това е най-лошото място, където бих могъл да бъда, освен може би Кемлин. Заслужил съм си го, момче. Някои от Червената Аджа все още ме помнят. Онзи ден видях Елайда на улицата. Ако разбере, че съм тук, жив ще ме одере и чак тогава ще се ядоса истински.

— Не знаех, че можеш да се самосъжالياваш — каза му отвратен Мат. — Да не си решил да се удавиш във вино?

— Какво ли знаеш ти, момченце — озъби му се Том. — Прибави си още няколко години, поразбери това-онова от живота, обикни, да речем, някоя и друга жена, и тогава ще разбереш. Може би ще разбереш, ако имаш достатъчно мозък, за да го проумееш. Ааах! Искал той да знае защо съм бил в Тар Валон! А ти защо си в Тар Валон? Помня, че цял трепереше, когато разбра, че Моарейн е Айез Седай. Едва не се напикаваше всеки път, щом някой спомене за Силата. Ти какво правиш в Тар Валон при толкова Айез Седай под път и над път?

— Аз напускам Тар Валон. Това правя. Напускам! — Лицето на Мат се изкриви. Веселчунът беше спасил живота му, ако не и повече. От Чезнещ. Затова десният крак на Том беше схванат. „Едва ли ще се намери толкова вино на някой кораб, та да го държи толкова пиян.“ — Заминавам за Кемлин, Том. Ако си решил да рискуваш живота ей по някаква причина, защо не тръгнеш с мен?

— За Кемлин? — повтори Том умислено.

— Да, за Кемлин, Том. Елайда сигурно ще се върне там рано или късно, така че ще можеш да се боиш от нея колкото си щеш. А и доколкото си спомням, спипа ли те Мургейз, ще ти се доще да те е опипала Елайда.

— Кемлин. Да, Кемлин ще пасне на настроението ми като ръкавичка. — Веселчунът погледна таблата, на която им бяха донесли билетата, и се сепна. — А бе момче, ти какво направи? В ръкава ли си ги пхна? — От трите птици не беше останало нищо освен кокали и едно-две крилца.

— Ами гладен бях — измърмори Мат. Струваше му усилие да не си оближе пръстите. — Идваш ли с мен, или не?

— О, ще дойда, момче. — Том се изправи и този път не изглеждаше толкова нестабилен. — Ти почакай тук... и гледай да не изядеш масата, докато си събера вещите и се сбогувам с този-онзи. — Той закуцука из стаята, без да залитне нито веднъж.

Мат отпи от виното си и оглозга крилцата. Чудеше се дали ще му остане време да си поръча още едно-две билета, но Том се върна бързо. Лютнята и флейтата му бяха праметнати на гръб, в черните си кожени калъфи, заедно с едно навито на руло и вързано одеяло. Носеше най-обикновена тояга за подпиране, висока колкото самия него. Двете прислужнички го съпровождаха от двете страни. Мат реши, че все пак са сестри. Еднаквите им големи кафяви очи погледнаха веселчуна с еднакви изражения. Том целуна първо Саал, после Мейда, потупа ги по бузите и се запъти към вратата, кимайки на Мат да го последва. Докато Мат успее да вдигне багажа си и си вземе тоягата, вече беше излязъл.

По-младата от двете жени, Саал, го спря на вратата.

— Каквото и да си му казал, прощавам ти за виното, дори то да го отвежда надалеч. От седмици не съм го виждала толкова жизнен. — Тя пхна нещо в шепата му и когато погледна какво е, очите му се

опулиха. Беше му дала сребърна тарвалонска марка! — Заради това, което си му казал. Освен това този, който те храни, не си върши добре работата, въпреки че имаш хубави очи. — Тя погледна смаяното му лице и се засмя.

Мат също се засмя неволно, докато излизаше на улицата. Завъртя сребърната монета между пръстите си. „Хубави очи съм имал, а?“ Смехът му секна като последната капка от буря с вино: Том беше тук, но не и трупът. Прозорците от пивниците по улицата хвърляха достатъчно светлина върху камъните, за да уверят очите му. Градската стража не би отнесла мъртвец от улицата, без да разпита, както в пивниците, така и в „Жената от Танчико“.

— Какво си зяпнал, момче? — попита Том. — Няма тролоци в ония сенки.

— Разбойници — промърмори Мат. — Помислих си за улични разбойници.

— Никакви разбойници и главорези няма в Тар Валон, момко. Когато стражите хванат някой разбойник — не че много се опитват да играят тази игра тук; мълвата плъзва бързо — но когато се случи, откарват го в Кулата и какво му правят там Айез Седай не знам, но на другия ден нещастникът напуска Тар Валон опулен като посрамена девойка. Доколкото знам, с жените, хванати в кражба, били още по-сурови. Не, единственият начин да ти оберат парите тук е ако някой ти пробута излъскан месинг вместо злато или да те изиграе с подправени зарове. Тук разбойници няма.

Мат се завъртя на пети и закри край Том към доковете.

— Качваме се на първия отплаващ кораб, какъвто и да е той. На първия, Том.

Тоягата на Том почукваше припряно по камъните.

— По-бавно, момче. Какво си се разбързал? Кораби колкото щещ, тръгват денем и нощем, По-бавно. Разбойници няма.

— На първия проклет кораб. Том! Ако ще да потъва, взимаме го!

„Ако не са били разбойници, какво са били тогава? Разбойници трябва да бяха. Какво друго?“

ГЛАВА 32

ПЪРВИЯТ КОРАБ

Южният пристан, огромен изкуствен басейн, построен от огиерите, беше просторен и кръгъл, обкръжен от високи стени от същия бял камък със сребърни жилки като останалата част на Тар Валон. Дълъг кей, в по-голямата си част покрит, го обикаляше отвсякъде, освен при отворените широки железни врати на шлюзовете, осигуряващи достъпа до реката. Край кея стояха подредени съдове с всякакви размери, повечето привързани откъм кърмата, и въпреки нощния час по кея сновяха докери в груби платнени ризи без ръкави, които товареха и разтоварваха бали и сандъци и кошове и бурета с въжета и пръти или просто на гръб. Фенери, окачени по гредите на покрива, осветяваха кея и светлината им опасваше тъмната вода на пристанището. Малки открити лодки щъкаха насам-натам в мрака и фенерите по мачтите им ги правеха да приличат на светулки, прехвърчащи из пристанището. Бяха малки обаче само в сравнение с корабите — някои от тях имаха до шест чифта весла.

Докато Мат водеше мърморещия Том под арка от излъскан червен мрамор и надолу по широките стъпала на кея, моряците на един тримачтов кораб наблизко развързваха въжетата. Корабът се стори на Мат по-голям от околните, между петнадесет и двадесет разтега от острия нос до квадратната кърма, с плоска, оградена с парапет палуба почти на височината на кея. Но най-важното бе, че тръгваше. „Първият кораб, който отплава.“

Един сивокос мъж се приближи по кея; трите конопени върви, пришити на ръкавите на черното му палто, показваха, че е пристанищен началник. Широките му рамене подсказваха, че може би е започнал като обикновен докер и е теглел конопени въжета, вместо да ги носи по дрехите си. Той хвърли небрежен поглед към Мат и изведнъж се закова на място, а на загрубялото му лице се изписа изненада.

— Вързопите ти подсказват какво си намислил, момко, но по-добре се откажи. Сестрата ми показва рисунка на лицето ти. На никакъв кораб няма да се качиш в Южния пристан, момко. Връщай се веднага по тия стъпала преди да съм накарал някой от хората ми да те варди.

— Какво става, в името на Светлината? — измърмори Том.

— А, нещата се промениха — отвърна Мат решително. Моряците на кораба вече отвързваха последното въже; сгънатите триъгълни платна все още стояха на дебели вързопи по мачтите, но мъжете вече приготвиха греблата. Той измъкна бележката на Амирлин от кесията си и я поднесе под носа на началника. — Както виждаш, пратен съм по работа от Кулата, по заповед лично на Амирлинския трон. И трябва да тръгна точно с ей онзи кораб.

Пристанищният началник прочете думите и ги препречете.

— Такова чудо в живота си не съм срещал. Защо Кулата ще казва, че не можеш да заминеш, а после ще ти дава... това?

— Питай Амирлин ако искаш — отвърна Мат с отегчен глас, подсказващ, че не вярва да има на света толкова голям глупак, че да го направи. — Но тя ще ми съдере кожата, а и своята, ако не замина с този кораб.

— Няма да успееш — промълви началникът, но веднага сви шепи около устата си. — Ей, има да се качват на „Сивата чайка“! Спри! Светлината да ви изгори, спри!

Голият до кръста човек на руля погледна назад, после заговори нещо на високия си спътник в тъмно палто с бухнали ръкави. Високият изобщо не вдигна очи от моряците, които спускаха веслата във водата.

— Ще успея — срязва го Мат. — Казах „първият кораб“, и първият ще бъде! Давай, Том!

Без да чака да види дали веселчунът го следва, той се затича по кея, заобикаляйки мъже и натоварени колички. Греблата загребах надълбоко и зевът между кърмата на „Сивата чайка“ и кея започна да нараства. Мат вдигна тоягата си, метна я към кораба като копие, направи още една крачка и скочи с всичка сила.

Тъмната вода отдолу го притегляше, но само след миг той профуча над перилото и се изтъркули върху палубата. Чу зад себе си пшкане и ругатни.

Том Мерилин, вкопчен в парапета, се прехвърли на палубата с още една ругатня.

— Изтървах си тоягата — измърмори той. — Ще ми трябва нова. — Разтри десния си крак, след което погледна надолу към разширяващата се водна ивица и потръпна. — Вече се къпах тази заран.

Голият кормчия запремества опулените си очи от него към Мат и обратно, сякаш се чудеше дали ще може да се опази от тези двама луди.

Високият мъж изглеждаше почти толкова стъписан. Бледосините му очи се бяха изцъклили, устата му мърдаше беззвучно. Остро подрязаната му тъмна брада потреперваше от гняв, а тясното му лице се беше зачервило.

— Кълна се в Камъка! — изрева най-сетне той. — Нямам място на този съд и за една котка, а и да имах, не возя скитници, които ми скачат така на палубата. Санор! Ваза! Изхвърлете тези боклуци през борда!

Двама изключително едри мъже, боси и голи до кръста, оставиха въжетата, които навиваха, и зашляпаха по дъските към кърмата. Гребците продължаваха работата си, отгласквайки кораба напред с дългите весла.

Мат размаха документа на Амирлин пред брадация мъж — капитанът, както предполагаше — с едната си ръка, а с другата измъкна от кесията си една златна крона. Подхвърли тежката монета на мъжа и му заговори бързо, без да спира да размахва хартията.

— За неудобството, което ви причинихме с качването си, капитане. Ще има още плата за пътуването. По задача от Бялата кула. Лична заповед на Амирлинския трон. Изрична заповед да тръгнем незабавно. До Арингил, в Андор. Спешно. Благословия на Бялата кула за този, който ни съдейства, проклятието на Кулата чака този, който ни попречи.

Уверил се, че човекът вече е видял печата с Пламъка на Тар Валон — и малко повече, надяваше се Мат — той сгъна хартията, прибра я и изгледа обезпокоен двамата едри мъжаги, които застанаха от двете страни на капитана. „Да ме изгори дано, мишците и на двамата са като на Перин!“. Съжали, че тоягата не е в ръцете му. Лежеше там, където беше паднала, доста далече на палубата. Помъчи

се да си придаде самоувереност, като мъж, с когото е по-добре да си нямаш вземане-даване, човек, зад чийто гръб стои цялата мощ на Бялата кула. „Много далече зад гърба ми, надявам се.“

Капитанът изглежда Мат подозрително, и още по-подозрително Том с неговото веселчунско наметало, но даде знак на Санор и Ваза да останат на място.

— С Кулата не бих се скарал. Душата ми да изгори, докато търговията по реката ме кара от Тийр до този вертеп на... Твърде често идвам тук, че да се карам с... някого. — На лицето му се появи бегла усмивка. — Но пък казах самата истина. Кълна се в Камъка! Имам шест каюти за пътници и всички са пълни. Можете да спите на палубата и да се храните с екипажа за още една крона. За всеки.

— Това е тъпо! — сопна се Том. — Въобще не ме интересува какво е причинила войната надолу по реката, но това е пълна тъпотия! — Двата едри моряци помръднаха косматите си стъпала.

— Това е цената — твърдо отвърна капитанът. — Не ща да се карам с никого, но бих предпочел да нямам работа с вас на борда на моя кораб. Да се забъркаш в такава работа е все едно да се согласиш някой да ти плати, за да те наклепе с горещ катран. Или плащате цената, или хвърчите през борда, пък нека лично Амирлинския трон да ви суши после. А тази ще я задържа заради тревогите, които ми създадохте, благодаря. — И той пхна златната крона, която му беше дал Мат, в джоба си.

— Колко искаш за една от каютите? — попита Мат. — Само за нас двамата. Можеш да преместиш този, който е в нея, при някой друг. — Не искаше да спи на открито в студената нощ. „А и ако не се наложиш над тип като този, ще ти отмъкне и гащите и ще ти каже, че ти е направил услуга.“ Стомахът му пак изкъркори. — И ще ядем от твоята храна, не с екипажа. При това много!

— Мат — каза Том, — не бях ли аз пияният тук? — Той се обърна към капитана и размаха широкото си наметало колкото можеше по-широко. — Както може би сте забелязали, капитане, аз съм веселчун. — Дори под открито небе гласът му сякаш отекна. — Срещу цената на нашето пътуване ще бъда повече от щастлив да забавлявам екипажа и вашите пътници...

— Моят екипаж е на борда да работи, веселчуне, не за забавления. — Капитанът поглади острата си брадичка; бледите му очи

прецениха простото палто на Мат до последния меден петак. — Значи каюта искаш, а? — Той се изсмя басово. — И моето ядене? Ами добре, можете да получите моята каюта и яденето ми. Срещу пет златни крони за всеки от вас! Андорско тегло! — Тези бяха най-тежките. Той се разсмя така силно, че думите му излязоха на хрипове. От двете му страни Санор и Ваза се ухилиха до ушите. — За десет крони, ха-ха, можете да ми вземете каютата, ха-ха, и яденето ми, а аз, о-ох, ще се сместя при пътниците и, ох, не мога, ха-ха, ще ям с екипажа. Душата да ми изгори! В Камъка се кълна! За десет златни крони... — Смехът задави всичко останало.

Той все още се кикотеше, охкаше да си поеме дъх и триеше сълзи от очите си, докато Мат измъкваше едната от двете си кесии, но смехът секна в момента, в който Мат отброи пет крони в ръката му. Капитанът примигва невярващо. Двамата му снажни моряци се бяха изцъклили като набити на кол.

— Андорско тегло, викаш? — попита Мат. Трудно беше да се прецени без везни, но той добави още седем монети. Две наистина бяха андорски и той сметна, че останалите компенсират теглото. Добави и още две златни тайренски крони. — Тия са за онези, които ще изхвърлиш от каютата, за която са си платили. — Не вярваше, че пътниците ще видят и един медник от това, но понякога си струва да се правиш на щедър. — Те трябва да получат нещо за това, че се налага да се тъпчат с останалите. И няма нужда да се храниш с екипажа, капитане. Добре си дошъл да споделиш храната ни с Том в твоята каюта. — Том го беше зяпнал не по-малко слисан от останалите.

— Вие да не сте — зашепна дрезгаво брадатият, — да не сте случайно... някой предрешен млад лорд?

— Никакъв лорд не съм — засмя се Мат. Имаше защо да се смее. „Сивата чайка“ вече се бе отдалечила в тъмнината на изкуствения басейн, кеят се бе превърнал в тънка ивица светлина, опасваща тъмната му паст, и вече приближаваха вратите на шлюзовете, отвеждащи към реката. Веслата бързо ги водеха към този процеп, а мъжете вече развиваха въжетата по мачтите, подготвяйки се да опънат платната. За толкова злато в ръцете си капитанът бе готов да изхвърли през борда всекиго. — Ако нямаш нищо против, капитане, можем ли да си видим каютата? Твоята каюта, искам да кажа. Вече е късно, а на

мен ми трябват поне няколко часа сън. — Стомахът му напомни за себе си. — И вечеря!

Щом корабът навлезе в черния отвор, брадатият мъж лично ги поведе по една стълба до къс, тесен коридор, обграден от врати. Докато капитанът разчистваше вещите си от каютата — тя минаваше по ширината на кърмата, като леглото и цялата останала мебелировка бяха вградени в стените, с изключение на два стола и няколко сандъка — и се погрижи Мат и Том да се разположат удобно. Мат научи доста неща, като се започне с това, че човекът не смяташе да изхвърля пътници от каютите им. Твърде много ценеше парите им, ако не и самите тях, за да си го позволи. Капитанът щеше да заеме каютата на първия си помощник, този офицер щеше да легне в леглото на втория, и така надолу, докато се стигне до старшия на палубата, на когото се падаше да се свие на носа при моряците.

Мат не мислеше, че тази информация ще му бъде много полезна, но слушаше внимателно. Винаги е добре човек да знае не само накъде е тръгнал, но и с кого си има работа, иначе просто могат да ти отмъкнат дрехите и ботушите и да те оставят да си ходиш вкъщи гол и бос.

Капитанът се оказа тайренец, казваше се Хюан Малия, и заговори твърде словоохотливо, след като се бе спогодил добре с Мат и Том. Каза, че не бил с благородно потекло, о, не и той, но че не би се оставил някой да го взима за глупак. Младеж с толкова злато като Мат... но пък всички знаели, че никой крадец не може да се измъкне от Тар Валон с пляката си. Младеж, облечен като селянче, но с осанка и самочувствие на лорд, какъвто твърди, че не е... „Кълна се в Камъка, щом казвате, че не сте, няма да казвам, че сте.“ Малия намигна, изкикоти се и поглади брадичката си. Младеж, носещ документ с печата на Амирлинския трон и тръгнал за Андор. Не било никаква тайна, че кралица Мургейз е посетила Тар Валон, въпреки че, виж, причината била тайна. За Малия било ясно, че се гласяло нещо между Кемлин и Тар Валон. И че Мат и Том били пратеници — на Мургейз, смятал той ако се съдело по говора на Мат. С най-голяма радост щял да помогне с каквото може на такова велико дело, въпреки че не искал да си пъха носа където не му е работа.

Мат погледна стреснато Том, които прибираще калъфите на инструментите си под масата, вградена в една от стените.

Помещението имаше две малки прозорчета от двете страни и две лампи, завинтени на стената.

— Това са глупости.

— Разбира се — отвърна Малия, измъкна някакви дрехи от скрина под леглото и се засмя. — Ама разбира се. — В килера в стената, изглежда, се пазеха картите на реката. — Нищо повече не казвам.

Но продължаваше да подпитва, макар да се мъчете да го скрие, и бръщолевеше, мъчейки се да изкопчи нещо. Мат слушаше и отвърщаше на въпросите със сумтене, свиване на рамене и по някоя едносрична дума, а Том беше по-мълчалив и от него и не преставаше да клати глава.

Малия пътувал по реката през целия си живот, макар да мечтаел да плава по море. Рядко споменаваше за някоя страна, освен за Тийр, без презрение. Андор бе единственото изключение и похвалите му бяха пълни със завист, която не можеше да скрие.

— Добри коне имате в Андор, чувам. Не били лоши. Не толкоз добри като тайренската порода, но си ги бивало. Правите добра стомана и железни неща, бронз и мед — търгувам с тях често, макар че им искате много скъпо — но пък нали си имате онези мини в Мъгливите планини. И златни мини също. Ние в Тийр трябва да си печелим златото.

Майен заслужи най-дълбокото му презрение:

— По-малка държавица дори от Муранди. Само един голям град и няколко левги земя. Подбиват цената на зехтина от хубавите тайренски маслини само защото знаят как да намерят пасажите с маслодайна риба. Изобщо не заслужават правото да бъдат държава.

Иллиан мразеше.

— Един ден ще плякосаме целия Иллиан, ще им сринем всеки град и село и ще посипем мръсната им земя със сол. — Брадата на Малия направо щръкна от гняв за това колко мръсна била земята на Иллиан. — Маслините им даже са гнили! Един ден ще отведем във вериги и последната иллианска свиня! Така казва Върховният лорд Самон.

Мат се зачуди какво ли смята този човек, че ще прави Тийр с толкова хора, ако този замисъл наистина се изпълни. Иллианците със сигурност ще трябва да бъдат хранени, а как ще работят оковани във

вериги? Това му се стори пълна безсмислица, но очите на Малия блестяха, докато го говореше.

Само глупците се оставяли да бъдат управлявани от крал или кралица, от един мъж или една жена.

— С изключение на кралица Мургейз — добави той припряно. — Тя била чудесна жена, както съм чувал. Красива, така разправят.

Всички други народи били глупци, които се кланяли на един глупак. Виж, Върховните лордове управлявали Тийр заедно, взимали решения в пълно съгласие, и така трябвало. Върховните лордове знаели кое е правилно, кое е добро и кое е истина. Особено Върховният лорд Самон. Никой не може да сбърка, щом се подчинява на Върховните лордове. И особено на Върховния лорд Самон.

Но повече от кралете и кралиците, повече дори от иллианците, Малия мразеше нещо, което се опита да премълчи, въпреки че така се раздърдори, че изтърва повече, отколкото имаше намерение.

Те сигурно били пътували много, щом служели на толкова велика кралица като Мургейз. Сигурно били видели много земи. Той самият мечтаел за морето, защото тогава щял да види земи, за които само бил чувал, защото тогава щял да може да види стадата на прословутите маслодайни риби на майенците и да може да надлъже Морския народ и мръсните иллианци. Пък и морето било далече от Тар Валон. Това те сигурно го разбирали, колкото и да били принудени да пътуват през странни краища и народи.

— Никога не съм обичал да приставам тук, където човек не знае кога и кой може да използва Силата. — Последната дума почти я изплю. Но понеже се подчинявал на Върховния лорд Самон... — Душата ми да изгори, само като я погледна тази Бяла кула, все едно че дървесни червеи ровят из корема ми, като знам какво са намислили.

Върховният лорд Самон казвал, че Айез Седай искали да властват над целия свят. Твърдял, че те се канели да унищожат всички държави, да стъпят на гърлото на всеки човек. Самон казвал, че Тийр не може повече да държи Силата извън земите си и да вярва, че това е достатъчно. Самон твърдял, че денят за велика слава на Тийр настъпвал, но между Тийр и славата стоял Тар Валон.

— Нямаат никаква надежда. Рано или късно ще трябва да бъдат изловени и избити, до последната Айез Седай. Върховният лорд Самон казва, че другите могат да бъдат пощадени — младите, новачките и

Посветените — ако бъдат докарани в Камъка, но всички останали трябва да бъдат изкоренени. Така казва Върховният лорд Самон. Бялата кула трябва да бъде унищожена.

За миг Малия остана като замръзнал посред каютата, с ръце, пълни с дрехи, книги и рула карти, бледосините му очи се взираха в нищото, докато Бялата кула се срутваше в руини. После се сепна, усетил се какво е наговорил. Острата му брада се поклати неуверено.

— Така... така казва той. Аз... аз лично мисля, че може би отива твърде далече. Върховният лорд Самон... Той така говори, че човек чак се отнася. Но щом Кемлин може да сключва съюзи с Кулата, какво пък, Тийр защо да не може? — Той потръпна. — Аз така викам.

— Както кажеш — отвърна Мат и усети как нещо палаво забълбука в него. — Мисля, че идеята ви е добра, капитане. Но не се спирайте само с няколко Посветени. Поканете и една-две дузини Айез Седай също да дойдат в Тийр. Я си представи как ще изглежда Тийрският камък с две дузини Айез Седай в него.

Малия потръпна.

— Ще пратя човек да ми вземе ковчежето с парите — рече той и вдървено се измъкна навън.

Мат погледна намръщено към затворената врата.

— Май това не биваше да го казвам.

— Не разбирам защо мислиш така — каза сухо Том. — Другия път се опитай да кажеш на лорд-капитан командира на Белите плащове да се ожени за Амирлинския трон. — Веждите му провиснаха като гъсеници. — Върховният лорд Самон. Не бях чувал за никакъв Върховен лорд Самон.

Дойде ред на Мат да бъде сух.

— Е, дори и ти не можеш да знаеш всичко за всички крале, кралици и благородници по света, Том. Един-двама може би са ти се изплъзнали от вниманието.

— Знам имената на кралете и кралиците, момче, знам и имената на всички Върховни лордове на Тийр. Предполагам, че са издигнали някой Лорд на земята, но би трябвало да чуя, че предишният Върховен лорд е умрял... Ако се беше примирил капитанът да изгони двама нещастници от каютата им, вместо да вземаме неговата, сега всеки от нас щеше да си има легло, колкото и тясно и твърдо да е. А сега ще

трябва да делим това на Малия. Надявам се, че не хъркаш, момче. Не понасям хъркането.

Мат стисна зъби. Доколкото си спомняше, Том хъркаше като трион, стържещ по дъбов чвор.

Дойде един от едрите мъже — Санор или Ваза; не си каза името — да издърпа окованото с желязо капитанско ковчеже изпод леглото. Не каза нито дума, само се поклони, навъси се, като разбра, че не го поглеждат, и излезе.

Мат вече започваше да мисли, че късметът, който го беше следвал през цялата нощ, най-после го е изоставил. Предстоеше му да се примири с хъркането на Том, а и честно казано, можеше да не се окаже най-големият късмет на този свят да скочиш точно на този кораб, размахвайки хартийка, подписана от Амирлинския трон и подпечатана с Пламъка на Тар Валон. Той импулсивно извади една от чашките си със зарове, отвори капачето и изсипа заровете на масата.

Бяха зарове с точки и от масата го зяпнаха пет единични точици. „Очите на Тъмния“, така се наричаше тази комбинация в някои игри. В тях това мятане беше губещо, но в други — печелещо. „Но каква игра играя аз?“ Той прибра заровете в чашката, разбърка я и пак ги хвърли. Пет точки. Ново хвърляне — и „Очите на Тъмния“ му намигнаха отново.

— Ако си използвал тия зарове, за да спечелиш всичкото това злато — промълви Том, — не е чудно, че трябваше да вземеш първия отплаващ кораб. — Беше се съблякъл по риза и тъкмо я сваляше презглава. Коленете му бяха чворести, а краката му бяха само жили и мускули, десният малко изкривен. — Момче, дори едно дванайсет-годишно девойче би ти прерязало гърлото, ако разбере, че използваш такива зарове срещу нея.

— Не е от заровете — измърмори Мат. — От късмета е. — „Айезседайски късмет? Или късметът на Тъмния?“ Той пусна заровете в чашата и я захлупи.

— Значи — каза Том, докато лягаше — няма да ми кажеш откъде е дошло всичкото това злато?

— Спечелих го. Снощи. С техните зарове.

— Аха. И предполагам също така, че няма да ми обясниш нищо за онази хартийка, която размахваш непрекъснато — видях печата, момче! — нито за всички онези приказки за задача на Бялата кула,

нито защо пристанищният началник е получил описанието ти от Айез Седай.

— Нося писмо до Мургейз от Елейн, Том — каза Мат търпеливо. — Нинив ми даде бележката. Не знам откъде я има.

— Е, щом няма да ми кажеш, аз заспивам. Нали ще духнеш лампите? — Том се извърна на една страна и пъкна главата си под възглавницата.

Дори след като се съблече по долни дрехи и се пъкна под одеялата — след като духна лампите, — Мат не можа да заспи, макар Малия да се бе обзавел с хубав пухен дюшек. Беше прав за хъркането на Том, а и възглавницата не заглушаваше нищо. Все едно че Том режеше дърва с ръждив трион. А и не можеше да престане да мисли. Как наистина Нинив и Егвийн, пък и Елейн, бяха получили тази бележка от Амирлин? Трябваше да са се замесили лично с Амирлинския трон — в някакъв заговор в една от машинациите на Бялата кула — но в същото време като че ли и криеха нещо от Амирлин.

— „Моля те, отнеси това писмо на майка ми, Мат“ — промълви той тихо с тъничък, подигравателен гласец. — Глупак! Амирлин би изпратила Стражник с каквото и да е писмо от щерката-наследница до кралицата. Сляп глупак, искаше да избягаш от Кулата така отчаяно, че не го разбра. — Звучното хъркане на Том изтръби в съгласие.

Най-много от всичко обаче си мислеше за късмета и за уличните разбойници.

Почти не усети първото блъскане по кърмата. Не обърна внимание и на топуркането и боричкането на палубата горе, нито на тропота от ботуши. Самият съд издаваше достатъчно шумове, а горе сигурно имаше някой, който се грижеше корабът да излезе по течението на реката. Но прокрадващите се стъпки по коридора към каютата им се смесиха с мисълта му за разбойниците и ушите му щръкнаха.

Том сръга с лакът Том в ребрата.

— Събуди се. Том! Събуди се! Отвън в коридора има някой!

Надигна се от леглото, надявайки се, че подът няма да заскърца под краката му. Том изгрухтя, облиза устни и продължи да хърка.

Нямаше време да го буди. Стъпките вече бяха точно зад вратата. Мат грабна тоягата си, застана пред вратата и зачака.

Вратата се откряна бавно и на фона на смътната лунна светлина, процеждаща се през отвора на върха на стълбата, се очертаха силуетите на двама мъже с качулки, един зад друг. Светлината бе достатъчна, за да блеснат под нея голите им ножове. И двамата ахнаха — явно не бяха допускали, че ще се натъкнат на някой, който ги чака.

Мат заби тоягата си в първия мъж, точно където ребрата се съединяват. И сякаш чу гласа на баща си: „Това е убийствен удар, Мат. Никога не го използвай, освен когато е за живота ти.“ Но ножовете заплашваха живота му — нямаше място за безсмислено размахване на тоягата.

Човекът изпъшка и се сгърчи, а Мат пристъпи назад и повтори същия удар — този път в гърлото на втория. Чу се силно хрущене. Мъжът изтърва ножа си, стисна се за гърлото и се строполи върху приятеля си. От гърлата и на двамата излязоха смъртни хрипове.

Мат остана на място, зяпнал в тях. „Двама души. Не, огън да ме гори, трима! Не бях допускал, че някога ще нараня друго човешко същество, а ето че убих трима души само за една нощ. О, Светлина!“

Тишина изпълни мрачния коридор и слухът му долови топуркане на ботуши по палубата. Но нали всички хора от екипажа бяха боси!

Мат смъкна наметалото от единия мъртвец и го метна на раменете си, скривайки белия лен на долната си риза. С боси крака пристъпи тихо по дъските и се изкачи по стълбата, след което едва-едва вдигна очи над ръба на отвора.

Бледата лунна светлина се отразяваше от опнатите платна, но нощта покриваше палубата със сенки и не се чуваше никакъв звук освен шуртенето на водата покрай бордовете. На палубата, изглежда, имаше само един мъж, на руля. Беше дръпнал качулката над главата си да се предпази от студа. Мъжът се размърда и ботушите му изскърцаха върху дъските.

Мат се качи на палубата, тихо се приближи до мъжа и промърмори с нисък, дрезгав шепот:

— Мъртъв е.

— Надявам се, не е изквичал, когато сте му прерязали гърлото.
— Тежкият басов глас бе познат — бе го чул в уличката в Тар Валон.
— Много неприятности ни създаде това момче. Чакай! Кой си ти?

Мат замахна с тоягата с все сила. Чу се звук като от диня, изтървана на пода.

Мъжът се срути върху кормилото, завъртя го, корабът се килна и Мат се олюля. С крайчеца на окоето си мерна нечий силует, който се надигна от сенките до парапета, и проблесна на нож, и разбра, че няма да успее да вдигне тоягата, преди ножът да се заби в него. Но внезапно проблесна и нещо друго, нещо профуча в мрака и в краката на Мат се срина още един мъртвец.

Изпод палубата се разнесоха гласове, корабът отново се люшна.

На отвора на стълбата стоеше Том.

— Късмет имаш, момче — каза той. — Късмет имаш, че спя леко. — Луната освети дръжката на нож, забит в гърдите на втория мъж. Том изрита камата от протегнатата ръка на мъртвеца, наведе се да си прибере ножа и го отри от кръвта в наметалото на трупа. — Наистина си голям късметлия.

За перилото на кърмата беше вързано въже. Том се приближи до него. Мат го последва. Точно под тях се полюшваше една от малките лодки от Южния пристан. Фенерът ѝ бе изгасен. В нея имаше още двама мъже.

— Великия властелин да ме вземе, това е той! — ахна единият. Другият се наведе и започна трескаво да развърза въжето.

— Искаш ли да убиеш и тия двамата? — попита гръмко Том и гласът му отекна като на представление.

— Не, Том — отвърна тихо Мат. — Не.

Мъжете в лодката сигурно чува въпроса, но не и отговора, защото се отказаха от опита си да отвържат лодката и скочиха във водата.

— Глупаци — измърмори Том. — По-надолу реката малко се стеснява, но тук все още трябва да е широка поне половин миля. Изобщо няма да се оправят в тъмното.

— В името на Камъка! — отекна вик откъм отвора на стълбата. — Какво става тук? Долу има трупове! Защо Ваза е легнал на кормилото? Ще ни натика в някоя плитчина! — Гол, само по долни гащи, Малия се затича към кърмата, грубо отметна мъртвия от кормилото и дръпна дългия лост, за да изправи курса. — Това не е Ваза! Душата да ми изгори, кои са тия мъртъвци? На палубата се изкатериха и други — моряци и изплашени пътници, загърнати в наметала и одеяла.

Том плъзна ножа си под въжето и го срязва с един удар. Малката лодка изостана в тъмнината.

— Речни бандити, капитане — каза той. — Двамата с младия Мат спасихме вашия кораб от речни бандити. Ако не бяхме ние, можеха да срежат гърлата на всички. Може би ще премислите платата за нашето пътуване.

— Бандити! — възкликна Малия. — Такива има колкото щеш около Кайриен, но не бях чувал да са стигнали толкова далече на север. — Сгушените пътници започнаха да мърморят за бандити и как щели да им срежат гърлата.

Мат заслиза с препъване по стълбата, прекрачи двата трупа в коридора и затръшна вратата на капитанската каюта след себе си. И изведнъж целият се разтрепери и единственото, което можа да направи, бе да се срути на колене. „Светлина, в каква игра играя аз? Трябва да знам играта, ако искам да спечеля. О, Светлина, каква е играта?“

Ранд свиреше тихичко „Утринна роза“ на флейтата си и се взираше в огъня, на който се печеше заек, набучен на пръчка, забита косо над пламъците. Едва забелязваше миризмата на заека, макар в главата му смътно да се прокрадна мисълта, че в следващото селце или град трябва да си намери сол. „Утринна роза“ бе една от мелодиите, които беше свирил на онези сватби.

„Преди колко ли дни беше това? Дали наистина мина толкова време, или само си въобразявам? Всички жени от селото да решат да се омъжат наведнъж? Къде се е чуло и видяло такова нещо? Дали вече не полудявам?“

Пот бе избила на челото му, но той продължаваше да свири и да се взира в огъня. Моарейн му бе казала, че бил тавирен. Всички твърдяха, че бил тавирен. Може пък и наистина да беше. Такива хора... променяли... нещата около себе си. Но това беше твърде близо до нещо друго, за което не му се искаше да мисли.

„Казват също, че съм бил Преродения Дракон. Всички го казват. Живите го казват, мъртвите също. Това още не значи, че е вярно. Трябваше да ги оставя да ме провъзгласят. Дълг. Нямах избор, но това още не значи, че е вярно.“

Като че ли не можеше да спре да свири тази песен. Караше го да мисли за Егвийн. Някога беше смятал, че ще се ожени за Егвийн. Преди много време, така му се струваше сега. Това също си беше отишло. Но тя идваше в сънищата му. „Като че ли беше тя. Лицето ѝ. Беше нейното лице.“

Само че такива лица, лица, които познаваше, имаше много. Трам, и майка му, и Мат, и Перин. И всички се опитваха да го убият. Всъщност това не бяха те, разбира се. Само техните лица върху твари на Сянката. Смяташе, че не бяха те. Твари на Сянката витаеха, изглежда, и в сънищата. Дали бяха само сънища? Някои от сънищата бяха истински, знаеше го. А други си бяха обикновени сънища, кошмари или надежди. Но как да ги отличи? Мин беше дошла в сънищата му една нощ... и се опита да забие нож в гърба му. Все още се изненадваше колко го бе заболяло от това. Бе останал безгрижен, беше я оставил да го приближи, без да се пази. Никога дотогава не беше изпитвал необходимост да се пази от Мин, въпреки нещата, които тя виждаше, когато го погледнеше. Да е с нея беше като балсам, поставен в раните му.

„А после тя се опита да ме убие!“ Флейтата запищя фалшиво, но пръстите му бързо върнаха тихата мелодия. „Не тя. Твар на Сянката с нейния лик. Мин е последната, която би ме наранила.“ Не разбираше защо мисли така, но беше сигурен.

Толкова много лица в сънищата му. Селийн беше дошла, студена, загадъчна и толкова красива, че устата му пресъхна, щом се сети за нея, как му предлагаше слава... толкова отдавна, струваше му се... но сега му беше казала, че трябва да вземе меча. И заедно с меча щяла да дойде и Селийн. Каландор. Това винаги се явяваше в сънищата му. Винаги. И изкривени лица. Ръце, блъскащи Егвийн и Нинив, и Елейн в клетки, заплитащи ги в мрежи, нараняващи ги. И защо да му е мъчно повече за Елейн, отколкото за другите две?

Зави му се свят. Главата го заболя почти колкото хълбока и пот се застича по челото му, но той продължи тихо да свири „Утринна роза“. Боеше се да заспи. Боеше се да заспи.

ГЛАВА 33

ВЪВ ВЪТЪКА

Без да слиза от коня, Перин огледа навъсено плоския камък, полускрит сред туфите трева край пътя. Утъпканият черен път, наричан вече Люгардския път, след като приближиха река Манедерендрелле и границата на Люгард, някога, в далечното минало, бил настлан с каменни плочи, така им бе казала Моарейн преди два дни, и късове от каменния паваж все още се показваха тук-там на повърхността. Върху този тук се виждаха странни следи.

Ако кучета можеха да оставят следи върху камък, щеше да се закълне, че са стъпки от псета едра порода. Но не виждаше стъпки по голата земя наоколо, където мекият прах ще да ги съхрани, нито се долавяше миризма на кучешка Само някаква тънка следа от нещо изгоряло, почти като миризмата на сяр, оставена от фойерверки. Пред тях имаше градче, пътят прекосяваше реката; може би деца бяха идвали тук с фойерверки на Илюминаторите.

„Много е далече, за да стигнат деца чак дотук.“ Но беше видял ферми наоколо. Може да са били селски деца. „Каквото и да е, нищо общо с тези следи. Както конете не летят, така и кучетата не оставят отпечатащи върху камък. Много се уморих и не мога да мисля добре.“

Прозя се, смуши Стъпко и пъстрият жребец се втурна в галон да настигне останалите. Откакто бяха напуснали Джарра, Моарейн ги караше да бързат и никой не чакаше никого. Наумеше ли си нещо. Айез Седай ставаше твърда като студено желязо. Лоиал се беше отказал да чете язदेशком още преди шест дни, след като изведнъж се бе огледал и бе разбрал, че е изостанал с цяла миля. Едва ги бе догонил.

Перин забави Стъпко до големия кон на огиера, зад бялата кобила на Моарейн, и отново се прозя. Лан беше някъде напред да разузнава. Слънцето вече клонеше към залез, но Стражникът бе казал, че преди да се стъмни ще стигнат градчето Ремен на брега на Манедерендрелле. Перин не беше сигурен дали му се ще да види това,

което ги чака там. Нямахте представа какво може да е, но дните след напускането на Джарра го държаха нащрек.

— Не разбирам защо не можеш да спиш — каза му Лоиал. — Аз, когато тя ни разреши да спрем за през нощта, съм вече толкова уморен, че заспивам прав.

Перин само поклати глава. Нямахте как да обясни на Лоиал, че не смее да заспива дълбоко, че дори лекият му сън е изпълнен с тревожни сънища. Като онзи с Егвийн и Скокливец. „Е, не е чудно, че я сънувам. Светлина, чудно как ли е тя. Сега е в пълна безопасност в Кулата, учи се за Айез Седай. Верин ще се грижи за нея, както и за Мат.“ Не смяташе, че ще е нужно някой да се грижи за Нинив. Около Нинив според него по-скоро други хора имаха нужда от грижи.

Не искаше изобщо да мисли за Скокливец. Живите вълци успяваше да задържи извън ума си, макар цената на това да беше усещането, че нечия припряна ръка го е блъскала с ковашки чук по главата, но не искаше и да помисля, че в главата му може да се промъкне мъртъв вълк. Та дори това да беше Скокливец. Разтърси глава и насила отвори широко очи.

Освен сънищата имаше и други причини да не спи добре. Бяха намерили други знаци за преминаването на Ранд. Между Джарра и река Елдар самият Перин не можа да види такива, но преди да прекосят Елдар по един каменен мост, виещ се в дъга от единия висок петдесет стъпки стръмен бряг до другия, бяха минали през едно градче. Сидон, цялото в пепелища. Всички сгради. Само няколко каменни стени и комини стърчаха сред руините.

Опърпани и отчаяни хора от градчето им казаха, че някакъв фенер бил изгърван в една плевня, а после огънят сякаш подивял и всичко тръгнало на поразия. Половината ведра, които можели да се намерят, били пробити. Всяка горяща стена се срутувала навън — къщите сякаш се взривявали отвътре. Пламтящи греди от хана се били изтъркулили чак до главния кладенец на площада, така че никой не можел да черпи вода от него, та да потуши пламъците, а върху три други кладенеца се били срутили къщи. Дори вятърът като че ли се разбеснял, пръскайки пламъците във всички посоки.

Дори не беше нужно да питат Моарейн дали го е причинило присъствието на Ранд — хладното й лице говореше достатъчно

красноречиво. Шарката се заформяше около Ранд и сляпата случайност се бе развихрила.

След Сидон бяха минали през четири по-малки селища и Стражникът твърдеше, че Ранд продължава да е пред тях. Сега Ранд се беше спешил и продължаваше така от доста време. Бяха намерили коня му след Джарра, мъртъв, разкъсан от вълци или подивели псета. Тогава Перин едва се въздържа да посегне, особено след като Моарейн бе вдигнала погледа си от коня, за да го изгледа намръщено. За щастие Лан намери следите от ботушите на Ранд недалече от мъртвия кон. На петата на левия ботуш имаше триъгълна вдлъбнатина от камък и това помагаше да различават следите му. Но на кон или пеша той продължаваше да е далече пред тях.

В четирите селища след Сидон най-възбуждащата гледка в живота на тамошните хора се оказа яздещият Лоиал, особено като разбираха, че е огиер, от плът и кръв. Бяха толкова слисани, че почти не забелязваха очите на Перин, а когато ги забелязваха... Какво пък, щом огиерите наистина ги има, тогава защо хората да нямат очи с какъвто си щат цвят?

Но след тях дойде едно селце, Вилар, където празнуваха. Изворът сред селската мера отново беше бликнал, след като цяла година бяха мъкнали вода от потока на цяла миля от селото, след всички напразни усилия да изкопаят кладенци и след като половината хора от селото се бяха изселили. В края на краищата Вилар нямаше да загине. Бързо последваха още три незасегнати села, само за един ден, до Самаха, в което градче всички кладенци предната нощ бяха пресъхнали и хората мърмореха, че това било работа на Тъмния; после дойде Талан, където всички стари разпри предната заран бяха избликнали на повърхността като препълнени помийни ями и едва след три убийства всички се бяха вразумили. И най-сетне Фиал, където реколтата тази пролет била най-бедна, откакто се помнели, но пък кметът, докато копаел нова леха зад къщата си, намерил прогнили кожени торби, пълни със злато, тъй че никой нямало да остане гладен. Никой във Фиал не познаваше тлъстите жълтици, с женски лик от едната страна и орел от другата. Моарейн каза, че били сечени в Манедерен.

Най-сетне докато една нощ седяха край огъня на малкия си бивак, Перин я запита за всичко това.

— След Джарра си мислех... Бяха толкова щастливи с техните сватби. Дори Белите плащове бяха станали за посмешище. Във Фиал всичко беше наред: Ранд едва ли е имал нещо общо с лошата им реколта — тя е пропаднала още преди появата му, а златото, разбира се, е нещо добро при техните нужди — но всичко останало... Онова опожарено градче, и пресъхналите кладенци, и... Това е зло, Моарейн. Не мога да повярвам, че Ранд е зло. Шарката може би се оформя около него, но как може Шарката да е нещо толкова зло? Това е безсмислено, а нещата трябва да имат смисъл. Ако наковеш сечиво, от което няма смисъл, това е похабен къс метал. Шарката не би могла да прави отпадъци.

Лан го изглежда накриво и се скри в тъмнината да обиколи бивака. Лоиал, който вече се беше изтегнал под одеялата си, надигна глава да чуе и ушите му щръкнаха като фунии.

Известно време Моарейн остана мълчалива, греейки ръце над огъня. После заговори, без да откъсва очи от пламъците.

— Създателят е добър, Перин. Бащата на лъжите е зъл. Шарката на Века, самото Вековно взмо не са нито добро, нито лошо. Шарката е това, което е. Колелото на времето втъкава живота на всички нас и всички наши прояви в Шарката. Шарка само от един цвят не е никаква шарка. За Шарката на един Век доброто и злото са като основата и вътъка.

Сега, три дни след онази вечер, макар да яздеше под топлото следобедно слънце, Перин усети ледените тръпки, които го бяха пронизали, когато чу тези думи за първи път. Искаше му се да вярва, че Шарката е добро. Искаше му се да вярва, че когато хората вършат лоши неща, те тръгват срещу Шарката, развалят я. За него Шарката беше като фино и сложно изделие, направено от майстор ковач. Това, че то смесваше без грижа непречистено желязо и по-лоши неща с добра стомана, беше мисъл, която го пронизваше с хлад.

— Но мен ме е грижа — промърмори той. — О, Светлина, не мога да съм безразличен. — Моарейн го изглежда през рамо и той се умълча. Не беше сигурен за какво я беше грижа Айез Седай освен за Ранд.

Няколко минути по-късно напред се появи Лан и възви черния си боен кон до кобилата на Моарейн.

— Ремен се намира точно зад следващия хълм — съобщи той. — Както изглежда, през последните един-два дена са имали събития.

Ушите на Лоиал трепнаха.

— Ранд?

Стражникът поклати глава.

— Не знам. Вероятно Моарейн ще може да каже, като види. — Айез Седай го изгледа въпросително, после сръга бялата си кобила и се понесе по-бързо.

Изкачиха се на билото и ето че Ремен се просна под тях, току до самата река. Тук Манедерендрелле се уширяваше до половин миля и мост нямаше — реката се пресичаше със салове, тласкани с дълги пръти. В момента я прекосяваха три, други три стояха привързани край дълъг каменен кей заедно с половин дузина корабчета на речни търговци, някои с една мачта, други с две. Няколко големи каменни склада отделяха доковете от самото градче, чиито здания също бяха предимно каменни и покрити с керемиди с всякакъв цвят, от жълти до розови и пурпурни. Улиците се стичаха от всички посоки към един централен площад.

Моарейн придърпа качулката на пелерината си, за да прикрие лицето си, и се запускаха към града.

Както обикновено, хората по улиците заяпаха Лоиал, но този път Перин дочу шепот на благоговение: „огьер“. Лоиал седеше изправен в седлото си, ушите му бяха щръкнали и по широката му уста току се плъзваше усмивка. Явно се стараеше да не показва, че е доволен, но приличаше на котарак, който са почесали зад ушите.

За Перин Ремен изглеждаше най-обикновено градче — беше изпълнено с миризми, предизвикани от хора, и на хора и със силната миризма на реката, разбира се — и той се зачуди какво ли има предвид Лан. И изведнъж космите на врата му настръхнаха и той долови нещо... нередно. Още щом ноздрите му го доловиха и то изчезна, като конски косъм, паднал върху жарава, но той го запомни. Беше надушил същата миризма в Джарра и тя бе изчезнала по същия начин. Не беше Изкривен, нито Нероден... „Тролок, огън да ме изгори дано, не Изкривен! Не Нероден! Мърдраал, Чезнещ, Получовек, всичко друго, но не и Нероден!“... Не беше тролок, нито Чезнещ, но въпреки това вонята беше също толкова остра, също толкова отвратителна. Но

каквото и да беше оставило тази жилка из въздуха, дия не беше оставило, както изглежда.

Продължиха на конете до градския площад. Един от големите каменни блокове посред самия площад беше изкъртен, за да се вдигне бесилка. От пръстта се издигаше една-единствена дебела гредка, поддържаща друга напречна, закрепена със скоби, от която висеше желязна клетка — дъното ѝ бе на четири крачки от земята. Висок мъж, облечен в сиви и кафяви дрипи, седеше в клетката, присвил колена до брадичката си — място за друга поза нямаше. Три малки момчета го замерваха с камъни. Мъжът гледаше право напред и дори не мигна, когато един от камъните се промуши между пречките и го удари. Не една струйка кръв беше зацапала лицето му. Минувачите не обръщаха внимание на това, което вършеха децата, но всеки хвърляше поглед към клетката, къде одобрително, къде боязливо.

Моарейн изсумтя с отвращение.

— Има и още — каза Лан. — Хайде. Вече съм уредил стаи в един хан. Мисля, че ще ти се стори интересен.

Перин пак погледна затворения в клетката мъж. В този човек имаше нещо познато, но не можеше да го намери в паметта си.

— Не бива да правят това — изръмжа Лоиал. — Децата, искам да кажа. Възрастните трябва да ги спрат.

— Трябва — съгласи се умислено Перин. „Защо ми се струва познат?“

Табелата над вратата на хана, към който ги поведе Лан, гласеше „Крайпътна ковачница“, което Перин взе за добра поличба, макар че не се виждаше нищо, свързано с ковачка работа, освен нарисувания на табелата мъж с кожена престилка и чук. Самият хан беше голямо триетажно здание с покрив от червени керемиди и иззидан от квадратни, излъскани блокове сив камък, с широки прозорци и врати с гравирани спирали, и изглеждаше процъфтяващ. Притичаха коняри да приберат конете и когато Лан им подхвърли няколко монети, се закланяха още по-усърдно.

Като влязоха, Перин зяпна. Всички мъже и жени по масите бяха облекли празничните си дрехи, както му се стори, с повече ширити по сюртуците, повече дантела по роклите, повече цветни панделки и шалове с ресни, отколкото беше виждал от много време. Само четирима мъже, седнали на една маса, бяха в прости палта и

единствено те не вдигнаха в очакване глави, когато Перин и останалите влязоха, а продължиха да си говорят тихо. Той долови част от приказките им — за предимствата на пипера пред кожата като стока и какви грижи им създавала Салдеа с цените. Капитани на търговски кораби, реши той. Останалите, изглежда, бяха местно население. Дори прислушващите жени, изглежда, бяха облекли най-хубавите си дрехи — дългите им престилки покриваха извезани рокли с дантели на шията.

В кухнята кипеше труд — той веднага усети миризмата на овнешко, агнешко, пилешко и телешко, както и на някакви зеленчуци. И на дъхав хляб, който почти го накара да забрани за месото.

Посрещна ги самият ханджия. Беше дебел плешив мъж с грейнали кафяви очи и меко, розово лице, и непрекъснато се кланяше и потриваше длани. Ако не беше ги посрещнал, Перин така и нямаше да го вземе за собственика, защото вместо с очакваната престилка беше облечен в палто като всички останали, цялото с бели и зелени шевици върху дебелия син вълнен плат.

„Защо всички са се облекли като за празник?“ — зачуди се Перин.

— А, господин Андра — заговори ханджията, обръщайки се към Лан. — И един огиер, точно както казахте. Не че съм се съмнявал, разбира се. Не и след всичко, което се случи тѐдява, и след вашите думи, господине. Защо не и огиер? Ах, приятелю огиер, да имам такъв гост като вас ми доставя по-голямо удоволствие, отколкото можете да си представите. За капак на всичко, което става тук, това е чудесно. Ах, госпожо... — Очите му попиха тъмносинята коприна на роклята на Моарейн и фината вълна на пелерината ѝ, направена от пътуването, но все така изящна. — Простете ми, лейди, моля ви. — Той се изви в поклон като конска подкова. — Господин Андра не ми изясни добре сана ви, лейди. Моите най-дълбоки уважения. Вие, разбира се, сте дори още по-добре дошла тук от приятеля огиер, лейди. Моля ви не се обиждайте на простия ми език, Гайнор Фурлан ми викат, лейди.

— Не се обиждам. — Моарейн прие спокойно титлата, с която я удостои Фурлан. Не за първи път Айез Седай се представяше под друго име или се правеше на нещо друго. И не за първи път Перин чуваше Лан да се представя като Андра. Качулката продължаваше да крие гладките айезседайски черти на Моарейн и тя придържаше

загърнатата пелерина с една ръка, като че ли ѝ беше студено. Не с ръката с пръстена на Великата змия, разбира се. — Както разбирам, ханджийо, имали сте странни събития в града. Но нищо, което да притеснява пътници, надявам се.

— Ах, лейди, наистина човек може да ги нарече странни. Вашето собствено сияйно присъствие е повече от достатъчно, за да удостои този скромнен дом, лейди, още повече, че водите с вас огиер, но тук, в Ремен, имаме и Ловци; тук са, в самата „Крайпътна ковачница“. Ловци на Рога на Валийр, тръгнали от Иллиан за приключения. А какво приключение намериха, да знаете, лейди, и то тук, в Ремен, само на миля-две нагоре по реката, с айилци са се били! Представяте ли си? Забулени в черно айилски диваци в Алтара, лейди!

Айилци. Сега Перин разбра какво му беше познатото на този човек в клетката. Веднъж вече беше виждал айилец, един от онези жестоки, почти легендарни обитатели на суровата земя, наричана Пустошта. Мъжът много приличаше на Ранд, по-висок от обикновеното, със сиви очи и червеникава коса, и беше облечен досущ като мъжа в клетката, целият в кафяво и сиво, цветове, които се сливат със скали и храсти, с меки ботуши до коленете. Перин сякаш чу в главата си гласа на Мин: „Айилец в клетка. Повратна точка в живота ти или нещо важно, което ще се случи.“

— Защо сте... — Спря се да се окашля, та гласът му да не звучи така дрезгаво. — Как онзи айилец се е озовал в клетка на градския ви площад?

— Ах, млади господине, тази история е... — Фурлан замълчи, изгледа го от главата до петите, преценявайки простите му селски дрехи и дългия лък в ръката му, очите му обходиха секирата на колана му, от другата страна на колчана. Дебелият мъж се сепна, когато погледът му се спря на лицето на Перин, сякаш досега, в присъствието на Моарейн и огиера, не бе забелязал жълтите му очи. — Той ще да е слугата ви, господин Андра? — попита предпазливо ханджията.

— Отговори му — отвърна сухо Лан.

— А? Ах, разбира се, господин Андра. Но тук има кой да ви го разкаже по-добре от мен самия. Ето го, идва. Самият лорд Орбан. Него сме се сбрали да слушаме.

По стълбите от едната страна на гостната, с помощта на овързани с плат патерици слизаше тъмнокос младолик мъж в червен

сюртук. През челото му минаваше превръзка, а левият крачол на панталоните му беше срязан. Прасецът му бе увит с бинтове от глезена до коляното. Гражданите замърмориха, сякаш виждаха нещо чудодейно. Корабните капитани продължаваха да си говорят тихо — вече обсъждаха качеството на кожата.

Макар и да бе казал, че мъжът в червеното палто ще им разкаже историята по-добре, Фурлан продължи:

— Лорд Орбан и лорд Ган се изправили срещу двадесет диви айилци само с десет свои подчинени. Ах, жестока е била тази битка и люта, с много рани нанесени и не по-малко получени. Шест техни добри васали погинали и всички получили рани, а лорд Орбан и лорд Ган най-много, но всички айилци посекли те освен онези, дето избягали, и един взели в плен. Това е онзи, дето го виждате ей там сред площада, той няма вече да тревожи с дивия си нрав селския ни край и нас, простите хорица, не повече, отколкото някой мъртвец.

— Много ли са ви безпокоили айилците? — попита Моарейн. Перин си беше помислил същото, с не малък ужас. Някои хора все още от време на време използваша израза „забулен в черно айилец“ за особено жесток човек и това беше свидетелство за впечатлението, което Айилската война беше оставила — но тя бе свършила преди цели двадесет години, а и айилците никога не бяха излизали извън Пустошта, нито преди, нито след това. „Но аз вече видях един от тази страна на Гръбнака на света, а сега стават двама.“

Ханджията почеса плешивото си теме.

— А? А, не, лейди, не точно. Но щяхме много да се безпокоим, можете да сте сигурна; при двайсет дивака на свобода. Че как, всички помнят как избиваха, плякосваха и палеха по целия си път към Кайриен. Мъже от същото това село тръгнаха в поход за Битката при Блестящите стени, когато държавите се съюзиха, за да ги отблъснат. Аз лично по онова време си бях поизкривил малко гърба, та не можах да отида, но помня добре, като всички нас. Как са стигна ли дотук, толкова далече от тяхната си земя, или защо, не знам, но лорд Орбан и лорд Ган ни отърваха от тях. — Откъм гостите в празнични дрехи се чу одобрително мърморене.

Самият Орбан закуцука през гостната, като че ли не забелязваше никой друг освен ханджията, Перин успя да надуши от устата му дъх на вкиснато вино още преди да се е приближил.

— Къде се дяна онази бабичка с нейните билки, Фурлан? — попита грубо Орбан. Раните на Ган много го болят, а моята глава направо ще се пръсне.

Фурлан само дето не удари челото си в пода.

— Ах, майка Лейч ще се върне утре заран, лорд Орбан. Раждане, ваше благородие. Но тя каза, че е почистила и наложила, и зашила раните ви и тези на лорд Ган, тъй че няма какво да се тревожите. Ах, лорд Орбан, сигурен съм, че първото, което ще направи тя утре заран, е да дойде да ви види.

Превързаният мъж измънка нещо под нос — под нос за ушите на всички други, но не и за Перин — че трябвало да чака някаква си селянка да „си пръкне боклука“ и нещо за това как бил „зашит като торба за ядене“. Той вдигна хлътналите си, ядосани очи и за първи път, изглежда, забеляза новодошлите. Перин пренебрегна тутакси, което изобщо не изненада младежа, очите му леко се разшириха при вида на Лоиал — „Виждал е огиер — прецени Перин, — но не е очаквал да срещне такъв тук“ — леко се присвиха на Лан — „разпознава един воин, щом го види, и не му харесва, когато види такъв“ — и най-накрая светнаха, когато се опита да надникне под качулката на Моарейн, макар да не беше толкова близо, че да види лицето й.

Перин реши да не прави нищо и се надяваше, че Моарейн и Лан ще направят същото. Но блясъкът в очите на Стражника му подсказа, че в това отношение надеждите му са напразни.

— Значи вие дванайсет сте се сражавали с двайсет айилци? — попита с равен тон Лан.

Орбан трепна, изпъчи се и отвърна с школувано небрежен тон:

— Аха, човек трябва да очаква такива неща, щом тръгне да търси Рога на Валийр. Това не е първата битка за двама ни с Ган, нито ще е последната, преди да намерим Рога. Стига Светлината да ни осветява. — Изговори го така, сякаш Светлината си нямаше друга работа. — Не всички наши битки бяха с айилци, разбира се, но винаги се намират такива, които искат да спрат Ловци, ако могат. Но ние с Ган не се спираме лесно. — Откъм гражданите се чу ново одобрително мърморене. Орбан се поизпъчи още малко.

— Загубили сте шест, а сте взели един пленник. — По гласа на Лан не можеше да се разбере дали тази размяна е добра, или лоша.

— Аха — отвърна Орбан. — Другите ги посякохме, освен онези, които избягаха. Няма съмнение, че в момента си крият мъртвите някъде; чувал съм, че така правят. Белите плащове ги търсят из околностите, но никога няма да ги намерят.

— Тук има ли Бели плащове? — попита рязко Перин.

Орбан му хвърли поглед и пак го пренебрегна. После отново се обърна към Лан.

Белите плащове винаги си пъхат носовете там, където не ги искат и където не им е работата. Некомпетентни простаци, такива са те до един. Аха, яздат из цялата околност, но се съмнявам, че ще намерят нещо повече от собствената си сянка.

— Предполагам, че няма — каза Лан.

Превързаният мъж се намръщи, сякаш не беше сигурен какво иска да каже Лан, а после отново се извърна към ханджията.

— Да намериш онази бабичка, чу ли! Главата ми ще се пръсне.

Погледна за последно Лан и се затътри обратно, изкачвайки стъпалата едно по едно, сподирян от възхитеното мърморене за Ловеца на Рога на Валийр, който е посякъл айилци.

— В това градче наистина стават големи събития. — Дълбокият глас на Лоиал привлече погледите на всички към него. Безучастни останаха само корабните капитани, които, изглежда, обсъждаха конопени въжета, доколкото Перин можа да долови. — Където и да ида, вие, човеците, все правите разни неща, бързате и шетате насам-натам, случва ви се какво ли не. Как издържате на толкова много възбуда?

— Ах, друже огиер — каза Фурлан, — така е при нас, хората, все търсим възбудата. Как съжалявам, да знаете, че не можах тогава да се включа в похода към Блестящите стени. Ами че, да ви кажа...

— Стайте ни. — Моарейн не повиши тон, но думите ѝ срязаха ханджията като остър нож. — Андра е поръчал стаи, нали?

— Ах, лейди, простете ми. Да, господин Андра наистина нае стаи. Простете ми, моля. От тази възбуда главата ми се е изпразнила. Моля за прошка, лейди. Насам, моля ви. Последвайте ме, ако обичате. — И с поклони и неспирни извинения Фурлан ги поведе към горния етаж.

Горе Перин се спря и погледна назад. Чу мърморенията за „лейди“ и „огииера“ отдолу, долови вперените погледи, но му се стори,

че усеща специално един чифт очи — на някой, който се взира не в Моарейн и Лоиал, а в него.

Различи я мигновено. Първо, тя стоеше отделно от другите, и второ — беше единствената жена в помещението, която не носеше дори една дантелка. Тъмносивата ѝ, почти черна рокля беше без никаква украса, като дрехите на корабните капитани, с широки ръкави и тесни поли, без никакво везмо, шевици и никакви други украси. Роклята беше срязана за езда, забеляза той, когато жената премести крак, и освен това тя носеше меки боти, които се показваха под ръба на роклята. Беше млада — не по-възрастна от него може би — и висока за жена, с черна коса до раменете. Нос, на който му трябваше още съвсем мъничко, за да изглежда голям, и пищни устни, високи скули и тъмни, леко скосени очи. Не можа да реши дали е красива, или не.

Веднага щом Перин погледна надолу, тя се обърна към една от прислужниците и повече не вдигна очи към стълбите, но той беше сигурен, че е прав. Беше го гледала тя.

ГЛАВА 34

ДРУГ ТАНЦ

Докато им показваше стаите, Фурлан продължаваше да бърбори, но Перин изобщо не го слушаше. Умът му беше зает с мисълта дали чернокосото момиче знае какво означават жълтите очи. „Огън да ме гори, тя наистина гледаше мен.“ После чу Фурлан да произнесе думите „провъзгласяване на Преродения Дракон в Геалдан“ и си помисли, че ушите му са щръкнали на масури като Лоиаловите.

Моарейн се закова на място пред прага на стаята си.

— Друг Лъжедракон ли се е появил, ханджийо? В Геалдан? — Качулката на пелерината все още скриваше лицето ѝ, но по гласа ѝ личеше, че е потресена. Макар да чакаше да чуе отговора на мъжа, Перин не се сдържи и я погледна; и надуши нещо близко до страх.

— Ах, лейди, вие хич да не се боите. До Геалдан има цели сто левги, а тук никой няма да ви безпокои, особено щом господин Андра е край вас, както и лорд Орбан и лорд Ган. Ами че...

— Отговори ѝ! — каза дрезгаво Лан. — Има ли Лъжедракон в Геалдан?

— А? Ах, не, господин Андра, не точно. Казах, че има някакъв човек, който провъзгласява Дракона в Геалдан, така чух преди няколко дни. Проповядвал, че идва, така да се каже. Говорел за оня човек в Тарабон, за когото чухме тук. Макар че според някои било в Арад Доман, а не в Тарабон. Тъй или инак, оттук дотам е доста далече. Ами че то, много скоро очаквам да се заговори за това нещо повече от всичко друго, освен може би онези смахнати приказки за завръщането на армията на Ястребовото крило... — Студените очи на Лан можеха да минат за остриета на ножове, ако се съдеше по това как Фурлан преглътна и започна да трие още по-усърдно ръцете си. — Казвам само това, което чувам, господин Андра. Разправят, че тоз човек можел да те прикове на място с един поглед и говорел какви ли не щуротии, за Дракона, който иде да ни спаси, и как всички трябвало да го следваме, и че даже зверовете щели да се сражават за Дракона. Не знам дали са

го арестували вече, или не. Не вярвам геалданците да търпят дълго таквиз приказки.

„Масема — помисли си удивен Перин. — Това е проклетият му Масема.“

— Прав си, ханджийо — каза Лан. — Този човек едва ли ще ни притесни тук. Познавах веднъж един, който обичаше да държи налудничави речи. Сигурно го помните, лейди Алис, нали? Масема.

Моарейн се сепна.

— Масема? Да. Разбира се. Как не се сетих! Следващия път, когато видя Масема, ще съжали, че някой не му е съдрал кожата да си направи от нея ботуши. — Тя тръшна вратата зад себе си толкова силно, че трясъкът отекна по целия коридор.

— По-тихо там! — извика приглушен глас от дъното на коридора. — Главата ми ще се пръсне!

— А... — Фурлан се заусуква, все така потривайки ръце. — Ще прощавате, господин Андра, но лейди Алис е доста сприхава жена.

— Само с тези, които я ядосват — отвърна равнодушно Лан. — Лошо лае, но още по-лошо хапе.

— Ах! Ах! Ах! Вашите стаи са насам. А, приятелю огиер, когато господин Андра ми каза, че идвате, наредих да донесат едно старо огиерско легло от тавана, където събира прах от триста години. Ами че то...

Перин остави думите да го залеят, без да ги чува повече, отколкото речният камък слуша водата. Безпокоеше го чернокосата млада жена. Както и затвореният в клетката айилец.

Влезе в стаята си — малка килийка в дъното; Лан не бе направил нищо, за да убеди ханджията, че той не е слуга — все така умислен. Освободи тетивата на лъка и го изправи в ъгъла — дългото държане на лъка изпънат разваляше както тетивата, така и самия лък — сложи навитото одеяло и дисагите си до умивалника и хвърли върху тях наметалото. Колана с колчана и секирата окачи на закачалките на вратата и тъкмо понечи да се изтегне на леглото, когато кършеща челюстта му прозявка му напомни колко опасно може да е това. Леглото беше тясно, а дюшекът сякаш беше напълнен с буци, но изглеждаше по-съблазнително от всяко друго легло в живота му. Въпреки това реши да седне на трикракото столче. Обичаше да премисля нещата грижливо.

След известно време Лоиал подраска с пръсти на вратата и пъхна главата си вътре. Ушите на огиера буквално трепереха от възбуда, усмивка беше разполовила широкото му лице.

— Перин, няма да повярваш! Леглото ми е от изпято дърво! Ами че то може да е на хиляда години! Не знам някой Дървопев от по-ново време да е изпявал толкова голямо нещо. Лично аз нямам нищо против да се опитам, а имам едни от най-силните таланти напоследък. Всъщност, да ти река право, напоследък този талант се среща при нас много рядко. Но аз наистина съм един от най-силните от всички, които могат да пеят дърво.

— Много интересно — отвърна Перин. „Айилец в клетка. Така каза Мин. Защо онова момиче ме гледаше?“

— И аз така си помислих. — Лоиал изглеждаше малко разочарован, че той не споделя огиерската му възбуда, но Перин искаше единствено да го оставят да мисли. — Вечерята долу е готова, Перин. Приготвили са най-доброто, с което разполагат, в случай че Ловците поискат нещо, но и ние можем да хапнем.

— Ти отиди, Лоиал. Аз не съм гладен. — Миризмите на готвено, издигащи се откъм кухнята, не го интересуваха. Почти не забеляза как Лоиал излезе.

Подпрял ръце на колене, прозявайки се от време на време, Перин се опита да разнищи загадката. Приличаше на една от ония главоблъсканици, които майстор Люхан правеше от телчета и които изглеждаха едно цяло. Но винаги имаше някаква хитрина, с която металните халкички и кукички се разделяха. И тук също трябваше да има някакво решение.

Онова момиче го беше погледнало. Можеше да се обясни с очите му само дето ханджията изобщо не им обърна внимание, а и никой друг не ги забеляза. Имаха си да гледат един огиер, а също и Ловци на Рога, дошли им на крака в хана, една благородничка, както и жив айилец, затворен в клетка на площада. Такава дреболия като цвета на очите на един човек трудно можеше да привлече вниманието им; нищо, свързано с някакъв си слуга, не можеше да се сравнява с останалото. „Тогавя защо тя зяпаше точно мен?“

А и този айилец в клетката. Това, което виждаше Мин, винаги беше важно. Но в какъв смисъл? И какво да прави сега той? „Трябваше да спра тези деца да мятат камъни. Трябваше.“ Безполезно беше да си

повтаря, че възрастните сигурно щяха да му кажат да си гледа работата, че той е странник в Ремен и че айилецът не е негова грижа. „Трябваше да ги спра.“

Не намери отговори, затова започна отначало, търпеливо премисляйки всичко едно по едно, после отново, и пак. Отново не стигна до нищо, освен до съжалението за това, което не бе направил.

Нощта вече бе настъпила. Стаичката беше тъмна, само един лунен лъч се процеждаше през единствения прозорец. Перин си помисли за лоената свещ и кутията с прахан, които бе видял на полицата на тясната камина, но за очите му светлината беше предостатъчно. „Трябва да направя нещо.“

Закопча колана със секирата и спря. Беше го направил несъзнателно. Носенето на тази вещ се бе превърнало в нещо естествено като дишането. Това не му харесваше. Но намести колана на кръста си и излезе.

Откъм гостната се носеше глъч и смях, а откъм кухнята — миризми на готвено. Перин закрачи към стаята на Моарейн, почука веднъж и влезе. И се спря, цял изчервен.

Моарейн придърпа около тялото си синята си роба и хладно попита:

— Трябва ли ти нещо?

Държеше сребърна четка. Тъмната ѝ коса, сипеща се на вълни по шията ѝ, блестеше, още влажна. Стаята ѝ беше много по-хубава от неговата, с лакирана дървена облицовка на стените, посребрени светилници, и беше топла — в широката тухлена камина пращеше огън. Въздухът ухаеше на сапун с аромат на роза.

— Аз... мислех, че Лан е тук — успя да промълви той — Вие двамата все си шушнете глава до глава и помислих, че той... помислих...

— Какво искаш, Перин?

Той вдиша дълбоко.

— Това работа на Ранд ли е? Знам, че Лан го проследи дотук, а и всичко е така странно... Ловците, айилецът... той ли го е направил?

— Не мисля. Ще разбера повече, когато Лан ми каже какво е открил през нощта. С малко късмет това, което той намери, ще ми помогне в избора, който трябва да направя.

— Какъв избор?

— Ранд може да е прекосил реката и да е тръгнал към Тийр по суша. Или да е взел някой кораб надолу за Иллиан и да смята оттам да вземе друг до Тийр. Така пътят е с много левги по-дълъг, но с дни по-бърз.

— Не мисля, че ще успеем да го настигнем, Моарейн. Не разбирам как го прави, но дори пеша, все ни изпреварва. Ако Лан е прав, той все още е с половин ден пред нас.

— Почти съм склонна да заподозра, че се е научил да Пътува — каза леко намръщена Моарейн. — Само че ако се е научил, щеше да отиде направо в Тийр. Не, просто в жилите му тече кръв на здрави пешеходци и силни бегачи. Но ние все едно можем да поемем по реката. Ако не го настигна, поне ще стигна до Тийр малко след него. Или ще го изпреваря и ще го чакам.

Перин долови в гласа ѝ хладна закана.

— Ти веднъж ми каза, че можеш да усещаш присъствието на Мраколюбец, поне такъв, който е нагазил дълбоко в Сянката. Лан също. Усетихте ли нещо такова тук?

Тя изсумтя, извърна се към едно високо огледало с фина сребърна инкрустация и придържайки с една ръка робата към тялото си, прокара четката по косата си.

— Много малко хора са нагазили толкова дълбоко, Перин, дори сред Мраколюбците. — Четката замръзна по средата на пътя си. — Защо питаш?

— Има някакво момиче долу в гостната, което ме зяпаше. Не теб и Лоиал, като всички останали. Гледаше мен.

Четката продължи пътя си и на устните на Моарейн се изписа лека усмивка.

— Ти, Перин, понякога забравяш, че си хубав младеж. Някои момичета се възхищават на яките рамене. — Той изсумтя и засука крака. — Нещо друго има ли, Перин?

— Ами... не.

Тя не можеше да му помогне за виденията на Мин, освен да му каже това, което вече и сам знаеше — че е важно. А и не искаше да ѝ казва какво бе видяла Мин. И че изобщо е видяла нещо за него.

Перин излезе в коридора, затвори вратата и се облегна за малко на стената. „Светлина небесна, как само нахълтах ей така при нея и тя...“ Беше красива жена. „Вероятно може да ми е майка, ако не е и по-

стара.“ Помисли си, че Мат вероятно би я поканил долу в гостната да потанцуват. „Не, едва ли! Дори Мат не е чак такъв глупак, че да се опитва да очарова една Айез Седай.“ А Моарейн танцуваше, и още как. Той лично беше танцувал веднъж с нея. И едва не се настъпваше сам на всяка стъпка. „Престани да мислиш за нея като за някое селско момиче само защото си видял... Та тя е една проклета Айез Седай! Имаш си айилец, за когото да мислиш.“ Тръсна глава и заслиза по стълбището.

Гостната беше претъпкана. Бяха донесли още столчета и пейки, а тези, за които нямаше място, стояха покрай стените. Чернокосото момиче не можа да види, а никой друг не го и погледна, докато минаваше забързан през помещението.

Орбан беше заел една от масите сам, изпружил превързания си крак на един тапициран стол, с мека пантофка на стъпалото. Държеше в ръка сребърен стакан и една млада прислужница му доливаше вино.

— Тъй де — разправяше той на всички в залата, — знаехме, че айилците са свирепи воители, двамата с Ган, но време за колебание нямаше. Извадих аз меч и сръгах с пети моя Лъв в ребрата...

Перин се сепна, но съобрази, че сигурно конят на човека се казва Лъв. „Не бих се учудил, ако се похвали, че е яздил лъв.“ За миг се засрами — това, че този човек не му допаднаше, не беше достатъчна причина да го смята за чак такъв самохвалко. Излезе бързо навън, без да се обръща.

Улицата пред хана също беше претъпкана с хора, които не можеха да намерят място в гостната и надничаха през прозорците, и два пъти повече, които се бутаха край вратата, за да чуят разказа на Орбан. Никой не погледна Перин повече от веднъж, макар че последва тих ропот от страна на тези, които бяха избутани при излизането му.

Всички излезли през нощта явно бяха в хана или пред него, защото площадът беше пуст. От време на време нечия човешка сянка се раздвижваше откъм осветените прозорци, но само толкова. Въпреки това Перин изпита чувството, че го следят, и се озърна притеснено. Не се виждаше нищо освен загърнати в нощен мрак улици, осеяни със светещи прозорци. Повечето прозорци около площада бяха тъмни с изключение на няколко по горните катове.

Гредата стърчеше както я беше запомнил, мъжът — айилецът — все така седеше в клетката, висеща по-високо от досега му. Айилецът,

изглежда, беше буден — във всеки случай главата му бе изправена, — но изобщо не погледна надолу към Перин. Камъните, хвърляни от децата, лежаха разпилени под клетката.

Клетката висеше на дебело въже, завързано за халка от горната ѝ страна, минаващо през тежък скрипец на напречното дърво и затегнато долу на два високи пъна, набити от двете страни на правата греда. Остатъкът от въжето лежеше намотан небрежно на земята.

Перин отново огледа тъмния площад. Все още имаше чувството, че го наблюдават, но пак не видя нищо. Вслуша се, но и нищо не чу. Надуши пушек от комини и миризми на гозби откъм къщите, а също човешка пот и засъхнала кръв от мъжа в клетката. Миризма на страх от него не лъхаше.

„Неговото тегло и освен това клетката“ — помисли си той, докато пристъпваше към висилката. Не разбра кога бе решил да го направи нито дали изобщо го беше решил, но знаеше, че ще го направи.

Запъна крак в тежката греда, дръпна въжето и леко издигна клетката, за да го разхлаби. Трепването на въжето му подсказа, че мъжът в клетката най-сетне се е размърдал, но твърде много бързаше, за да спре и да му обясни какво е наумил. Разхлабената част на въжето му позволи да го отбие от пъновете. Обгърнал гредата с крака, младежът бавно спусна клетката върху каменните блокове на паважа.

Айилецът вече го гледаше с хладно любопитство. Перин не му каза нищо, а огледа по-внимателно клетката. Стисна устни. Като се прави нещо, дори нещо такова, човек трябва да го направи добре. Цялата предница беше врата на груби панти, направена припряно, но затворена с добър катинар на верига, изкована също толкова немарливо, колкото клетката. Той опипа веригата, намери най-лошата брънка и напъха в нея дебелия шип на секирата си. Рязко извиване на китката и брънката се охлаби. След секунди Перин скъса веригата, измъкна я от халките и отвори вратата.

Айилецът остана да седи, все така прибрал колене под брадичката си. Гледаше го.

— Е, и? — прошепна дрезгаво Перин. — Отворих ти я, но няма да те нося, мътните да те вземат. — Огледа припряно тъмния площад. Все така нищо не се движеше наоколо, но пак му се стори, че го наблюдават.

— Силен си, влагоземено. — Айилецът изобщо не понечи да излезе, само размърда рамене. — Трима мъже им трябваха, за да ме вдигнат горе. А ти ме свали сам. Защо?

— Не обичам да гледам хора в клетки — прошепна Перин. Искаше да се махне. Клетката зееше отворена, а онези невидими очи го гледаха. Но айилецът си седеше. „Като правиш нещо, направи го добре.“ — Ще излезеш ли най-после, преди да е дошъл някой?

Айилецът сграбчи средната желязна пръчка над главата си и само с едно движение се измъкна и се изправи. Оказа се почти с половин глава по-висок от Перин. Взя се в очите му — Перин знаеше, че сега, в нощта, те блестят под лунната светлина като старо злато — но не каза нищо за тях.

— От вчера съм тук, влагоземено. — Прозвуча му като Лан. Не че гласовете и говорите им си приличаха, но айилецът притежаваше същата невъзмутима хладност и същата спокойна увереност. — Малко време ми трябва, да ми се раздвижат краката. Аз съм Гаул, от септата Имран на Шаарад Айил, влагоземено. Дай'ен М'таал съм, Каменно куче. Водата ми е твоя.

— Хубаво. Аз пък съм Перин Айбара. От Две реки. Ковач съм. Трябваше вече да се махнат оттук. — Ако някой дойдеше, щяха отново да набутат Гаул в клетката, стига да не го убиеха, а и едното, и другото щеше да развали работата на Перин. — Не се сетих да ти донеса шише вода или мях. Защо ме наричаш „влагоземец“?

Гаул посочи към реката и на Перин му се стори, че изглежда някак смутен.

— Преди три дни гледах как едно момиче си играе в голямата локва. Бях само на двайсетина крачки оттам. Тя... ей така се издърпваше през водата. — Той неловко изобрази с ръка плуващо движение. — Смело момиче. Когато пресичам тези... реки... направо се побърквам. Никога не съм допускал, че може да има такова нещо, като много вода, камо ли че по света може да има толкова вода, колкото имате вие, влагоземците.

Перин поклати глава. Знаеше, че в пустинята Айил има малко вода — това беше едно от малкото неща, които знаеше за нея — но не беше допускал, че ще е толкова малко, та да предизвика такава реакция.

— Далече си от родния край, Гаул. Защо си тук?

— Търсим — отвърна бавно Гаул. — Търсим Оня, що иде със Зората.

Перин беше чувал това име и преди и знаеше със сигурност за кого става дума. „О, Светлина, винаги се стига до Ранд. Вързан съм за него като жалък кон за подковаване.“

— Търсите го в грешна посока, Гаул. Аз също го търся, но той е тръгнал за Тийр.

— За Тийр? — повтори изненадано айилецът. — Защо? Всъщност точно така трябва да е. Пророчеството казва, че когато падне Тийрският камък, ние най-сетне ще напуснем Триделната земя. — Така айилците наричаха пустинната си земя. — В него се казва, че ще се променим и ще намерим отново онова, което е наше и което сме изгубили.

— Може и така да е. Не ви знам пророчествата, Гаул. Готов ли си вече да тръгнеш? Всеки миг някой може да дойде.

— Късно е за бягство — каза Гаул и в същия миг нечий плътен глас извика:

— Дивакът е пуснат!

През площада тичаха десетина мъже в бели плащове, с извадени мечове, коничните им шлемове проблясваха под лъчите на луната, Чеда на Светлината.

Сякаш цялото време на света беше негово, Гаул вдигна към тъмен плат от раменете си и го уви около главата си, нагласяйки го отпред като черно було, скриващо цялото му лице, с изключение на очите.

— Обичаш ли Танца, Перин Айбара? — попита той. След което се понесе право срещу връхлитащите Бели плащове.

Те се изненадаха само за миг, но този миг явно беше всичко, от което айилецът имаше нужда. Той изрита меч от китката на първия, който налетя срещу него, а после вдървената му ръка се изстреля като кама в гърлото му и Белият плащ се срина на земята. Айилецът се плъзна встрани от падащия, изви ръката на следващия мъж — чу се изпукване — и го запокити в краката на трети, после изрита четвърти в лицето. Наистина беше като танц, от един към друг, без спиране и забавяне, макар че залитналият се изправи с мъка на крака, а онзи със счупената ръка надигна меч си. Гаул затанцува сред тях.

На самия Перин му остана само миг за удивление, тъй като не всички Бели плащове се бяха втурнали срещу айилеца. Едва смогна да

стисне дръжката на секирата с две ръце, за да спре замахвалия меч, замахна и той... и му се допря да изреве, когато извитото като лунен сърп острие разсече гърлото на човека пред него. Но не му остана време за рев, нито за съжаление; преди първият да рухне, налетяха други Бели плащове. Мразеше зейналите от секирата рани, мразеше острието ѝ, пробиващо броня и сечащо плътта под нея, кършещо шлем и череп с еднаква лекота. Мразеше всичко това. Но не искаше да умре.

Времето сякаш се сви и разтегли едновременно. Тялото му се чувстваше така, сякаш се бе сражавал с часове, а дъхът излизаше хрипливо през гърлото му. Мъжете наоколо сякаш газеха в желе. И в същото време сякаш мигновено отскачаха от едно място на друго. Пот рукна по челото му, а все едно че го заливаха с ледена вода. Биеше се за живота си и не можеше да реши дали тази битка продължава мигове, или цяла нощ.

Когато най-сетне се изправи, задъхан и почти замаян, и погледна дузината мъже в бели плащове, лежащи по каменните плочи на площада, луната сякаш изобщо не беше се преместила. Някои от мъжете стенеха, други лежаха безмълвни и неподвижни. Гаул стоеше сред тях, все така забулен и с голи ръце. Повечето лежащи мъже бяха негова работа. Перин съжали, че не са всички, и веднага се засрами. Миризмата на кръв и смърт бе остра и горчива.

— Не танцуваш лошо копията, Перин Айбара.

Перин извърна глава и изломоти:

— Не разбирам как дванайсет мъже са се били с двайсет от вас и са победили, дори и двама от тях да са Ловци.

— Така ли разправят? — изсмя се тихо Гаул. — Двамата със Сариен станавме малко небрежни след толкова време по тези мекушави земи, а и вятърът духаше в обратна посока, така че не подушихме нищо. Натъкнахме се на тях преди да се усетим. Е, Сариен умря, а аз се оставих да ме натикат в клетка като последен глупак, така че може би платихме достатъчно. Вече е време за бягане, влагоземец. Тийр, казваш. Ще запомня. — Най-сетне смъкна черното було. — И дано винаги намираш вода и заслон, Перин Айбара. — Обърна се и затича в нощта.

Перин също понечи да побегне, но осъзна, че държи окървавена секира. Изтри припряно закривеното острие в наметалото на един от мъртъвците. „Той е мъртъв, да ме изгори дано, а по наметалото вече

има кръв.“ Насили се и напъха дръжката в примката на колана, след което затича към къщите.

Още на втората крачка я забеляза — тънък силует, надничащ иззад един ъгъл, силует с тъмна тясна пола. Тя се обърна и побягна; и той ясно видя, че полата е срязана за езда. Затича след нея, но изведнъж от сенките изникна Лан и го спря.

Стражникът огледа отворената клетка и белите купчини, огрени от смътната луна, и отметна глава, сякаш щеше да избухне. После с плътен и стегнат като обръч на ново колело глас процеди:

— Това твоя работа ли е, ковачо? Светлината да ме изгори! Има ли някой, който да го свърже с теб?

— Едно момиче — отвърна Перин. — Мисля, че ме видя. Не й прави нищо лошо, Лан! Много други също може да са ме видели. Наоколо има светещи прозорци.

Стражникът го сграбчи за ръкава и го повлече към хана.

— Забелязах едно момиче да тича, но си помислих... Няма значение. Изравяш огиера и го довлечаш при конюшната. След това тук. Ще трябва да откараме конете до кея колкото се може по-скоро. Само Светлината знае дали ще се намери заминаващ кораб тази нощ или колко ще трябва да платя, за да наема някой, ако няма. И никакви въпроси, ковачо! Бързо! Тичай!

ГЛАВА 35

СОКОЛИЦА

Страшникът изпревари Перин с дългия си разкрач и докато младежът си пробиваше път сред навалищата пред вратите на хана, Лан вече се изкачваше по стъпалата, без да дава вид, че бърза особено. Перин също закрачи бавно като него, разблъсквайки навалищата. Зад гърба му се чу сърдит ропот, че някои се бутали нахално през хората.

— Пак ли? — говореше Орбан, вдигнал сребърната чаша да му я долеят. — Ами хубаво. Значи лежат те в засада край пътя, по който пътувахме, и то засада, каквато не съм очаквал толкова близо до Ремен. Скачат с викове срещу нас иззад храстите. Докато си поемем дъх, се омесиха с нас, мушкат с копията, начаса убиха двама от най-добрите ми хора и един на Ган. Тъй де, познах ги аз айилците още щом ги видях, и...

Перин забърза нагоре по стълбите. „Е, вече наистина ги познаваш.“

Откъм стаята на Моарейн се чуваха гласове. Не искаше и да си помисли какво казва Айез Седай, така че забърза и мушна глава в стаята на Лоиал.

Огиерското легло беше ниско, масивно и два пъти по-дълго и по-широко от обикновено легло. Заемаше по-голямата част от стаята, не по-малко просторна и хубава от тази на Моарейн. Перин смътно си спомни, че Лоиал беше споменал нещо за изпято дърво, и в друг момент сигурно щеше да се спре, за да се възхити на плавните му извивки, които го правеха да изглежда все едно че е израснало на мястото си. Явно някога много отдавна в Ремен се беше отбил някой огиер, защото ханджията беше намерил и едно дървено кресло като за Лоиал и го беше напълнил с възглавници. Огиерът се беше разположил удобно в него, по риза и гащи, чешеше разсеяно голия си глезен с палеца на другия си крак и пишеше в голяма, подвързана с плат книга, поставена на облегалката.

— Тръгваме! — каза Перин.

Лоиал подскочи и за малко да разлее мастилницата и да събори книгата.

— Тръгваме ли? Та ние едва-що пристигнахме — изръмжа той.

— Да, тръгваме. Срещаме се при конюшната, побързай. И гледай да не те види някой като излизаш. Мисля, че има задно стълбище откъм кухнята. — Миризмата на храна откъм неговия край на коридора беше твърде силна, за, да няма такава.

Огирът погледна съжалително леглото и заобува ботушите си.

— Но защо?

— Белите плащове — отвърна Перин. — Ще ти разкажа по-късно. — И измъкна главата си преди Лоиал да е успял да му зададе нови въпроси.

Не беше разопаковал багажа си и след като окачи колчана на колана си, метна одеялото и дисагите през рамо и вдигна лъка, не остана никаква следа, че е бил тук. Нито гънка върху съгнатите откъм краката одеяла върху леглото, нито капка вода в пукнатия умивалник. Дори фитилът на лоената свещ си остана недокоснат. „Трябва да съм знаел, че няма да остана. Напоследък, изглежда, не оставям никаква диря след себе си.“

Както подозираше, едно тясно стълбище в дъното водеше до тесен коридор, минаващ покрай кухнята. Той надникна предпазливо през откренатата врата. Вътре в голямото плетено колело крачеше кухненският пес и въртеше дълъг шиш, на който бяха нанизани агнешки бут, голяма мръвка телешко, пет пилета и една гъска. От казана за супа, провиснал от тежка макара над второто огнище, се вдигаше благоуханна пара. Не се мяркаше нито готвачка, нито някое друго живо същество. Само кучето. Благодарен на лъжите на Орбан, Перин бързо излезе навън.

Оказа се първи в конюшната. Един фенер, окачен на дървен стълб, хвърляше смътна светлина. Стъпко и другите им коне стояха в ясли близо до вратата; големият кон на Лоиал почти запълваше своята. Миризмата на сено и коне беше позната и успокояваща.

Дежуреше само един коняр, човечец с мършаво лице и мръсна риза, с оредяла сива коса, който настоя да разбере кой е Перин, че да му заповядва да оседлае четири коня, кой му е господарят и къде така е тръгнал натоварен посред нощ, и дали господин Фурлан знае, че се

измъква ей така на, и какво крие в дисагите си, и какво му е на очите, да не е болен?

Във въздуха иззад Перин профуча монета и златото ѝ проблесна в светлината на фенера. Конярят я улови с една ръка и я захапа.

— Оседлавай — каза Лан. Гласът му беше като студено желязо.

Конярят се поклони и се разбърза да приготви конете.

Моарейн и Лоиал пристигнаха при конюшната тъкмо навреме и всички хванаха юздите и поведоха конете след Лан по една уличка, отвеждаща от хана към реката. Лекото потропване на копитата привлече вниманието само на едно дръгливо куче, което излая веднъж и подви опашка.

— Това навява спомени, нали, Перин? — каза Лоиал, тихо според собствените си представи.

— По-тихо — прошепна Перин. — Какви спомени?

— А, ами като по-рано. — Огьерът успя някак да приглуши гласа си; сега пак бръмчеше като бръмбар, само че с размерите на куче, а не на кон. — Измъкване в нощта, с врагове зад нас, а може би и пред нас, във въздуха витае опасност. И хладният полъх на приключението.

Перин погледна навъсен над седлото на Стъпко към Лоиал. Не беше трудно — очите му бяха малко над седлото, а Лоиал стърчеше с глава, рамене и гърди над него от другата страна.

— Какви ги говориш? Току-виж съм повярвал, че обичаш опасностите! Лоиал, да не си се побъркал?

— Просто се настройвам — отвърна му малко официално огьерът. Или може би оправдателно. — За книгата ми. Всичко това трябва да го опиша. Смятам, че започва да ми харесва. Приключенстването. Разбира се, че ми харесва. — Ушите му помръднаха свирепо. — Трябва да ми харесва, ако искам да го опиша.

Перин поклати глава.

Саловете край каменните кейове бяха тъмни, тихи и мрачни, както и повечето кораби. Но по пристана до борда на един двумачтов кораб се движеха фенери и хора, както и по палубата му. Основните миризми тук бяха на катран и въже, примесени с миризма на риба, въпреки че нещо откъм най-близкия склад излъчваше остри, лютивии аромати, почти заглушени от останалите.

Лан бързо намери капитана — нисичък слаб мъж, който имаше странния навик да държи главата си килната на една страна, докато

слуша. Пазаренето скоро приключи и навързаха примки и пръти, за да вдигнат конете на борда. Перин се погрижи за конете, като им заговори успокоително; конете не понасяха необичайното, особено да ги вдигат във въздуха, но дори и жребецът на Стражника, изглежда, се поуспокои от тихото му мърморене.

Лан даде злато на капитана и сребро на двама от моряците, които изтичаха боси до един склад да донесат торби с ечемик. Други от екипажа оградиха конете между мачтите с няколко въжета, като не спираха да мърморят за мръсотията, която щяло да трябва да чистят. Перин не мислеше, че искат някой да ги чуе, просто ушите му уловиха приказките им. Тези хора явно не бяха свикнали да превозват коне.

Скоро „Снежната гъска“ беше готова да отплава, съвсем малко преди плановите на самия капитан. Казваше се Джайм Адарра. След като развързаха въжетата, Лан поведе Моарейн долу, а Лоиал ги последва с бездънна прозявка. Перин остана облегнат на перилото край носа и се зачуди дали „Снежната гъска“ ще надбяга вълците по реката, дали ще изпревари сънищата.

И тъкмо когато и последното въже беше хвърлено на брега и един от докерите го улови, някакво момиче в тесни срязани поли излетя от сенките между два склада с вързоп в ръце и скочи на палубата. В следващия миг моряците оттласнаха кораба от брега.

Адарра се завтече към нея от мястото си при кормилото, но тя спокойно остави вързопата си и бързо заговори:

— Ще попътувам по реката до... а-а... да речем, докъдето пътува той. — И кимна към Перин, без да го поглежда. — Не възразявам да спя на палубата. Студът и влагата не ме притесняват.

Последваха няколко минути пазарене. Тя му подаде три сребърника, изгледа намръщено медниците, които ѝ върна, след което ги пхна в кесийката си и пристъпи до Перин.

От нея се носеше мирис на дъхави треви, лек, свеж и чист. Тя го изгледа с тъмните си скосени очи, а после се обърна към брега. Беше някъде на неговата възраст, реши той; не можеше да реши дали носът ѝ отива, или е малко прекалено голям. „Ти наистина си глупак, Перин Айбара. Защо толкова те интересува как изглежда тя?“

Вече бяха на двайсетина крачки; греблата оряха бели бразди в черната вода. За миг Перин си помисли дали да не я хвърли през борда.

— Е — рече тя, — не очаквах пътищата ми да ме върнат в Иллиан толкова скоро. — Гласът ѝ беше звучен и тя говореше равно, но не неприятно. — Ти също отиваш в Иллиан, нали? — Той стисна устни. — Недей да се цупиш. Оставихте голяма бъркотия, ти и онзи айилец. Врявата тъкмо се надигна, когато тръгнах.

— Нали не си им казала?

— Хората в градчето си мислят, че айилецът е скъсал веригата със зъби или с голи ръце. Не можеха да решат кое от двете. — Тя се изкикоти. — Орбан гръмко недоволстваше, че раните щели да му попречат да тръгне лично да го залови.

Перин изсумтя.

— Ако още веднъж срещне айилец, ще си подмокри гащите, мътните го взели. — Окашля се и измънка: — Извинявай.

— За това не знам — отвърна тя, сякаш забележката му беше съвсем на място. — Видях го в Джеанна през зимата. Би се с четирима наведнъж. Двама уби, а другите двама принуди да се предадат. Не подбира за бой мъже, които не могат да се защитават. Но въпреки това е глупак. Въртят му се едни странни идеи за Великия черен лес. Онова, което някои наричат Гората на сенките. Чувал ли си за нея?

Той я изгледа накриво. Говореше за боеве и убийства така спокойно, както някоя друга жена би говорила как се печат курабийки. Никога не беше чувал за Великия черен лес, но Гората на сенките се намираше южно от Две реки.

— Ти преследваш ли ме? Гледаше ме там, в хана. Защо? И защо не си им казала какво си видяла?

— Един огиер — каза тя, взирайки се в реката — си е явно огиер, а другите не беше много трудно да разпозная. Успях да надникна много по-добре под качулката на „лейди Алис“ от Орбан и това лице подсказва, че мъжът с каменното лице е Стражник. Светлината да ме изгори, не бих пожелала да ми се ядоса. Той винаги ли изглежда така, или просто яде камъни за вечеря? Както и да е, оставаше ти. Не обичам нещо да не ми е ясно.

Той отново се замисли дали да не я хвърли през борда. Този път на сериозно. Но Ремен вече се бе превърнал в светло петънце далеч зад кърмата и той не можеше да прецени колко има до брега.

Тя, изглежда, прие мълчанието му като подкана да продължи.

— Така че имам една... — огледа се и сниши глас, въпреки че най-близкият гребец бе на цели десетина крачки от тях — Айез Седай, един Стражник, един огиер... и ти. Селянин, на пръв поглед. — Скосените ѝ очи се вдигнаха да срещнат неговите жълти — той не ги отклони и тя се засмя. — Само дете освобождаваш затворен в клетка айилец, говориш си надълго и широко с него, след което му помагаш да накълца дузина Бели плащове на наденица. Предполагам, че го правиш редовно — ти определено изглеждаше, сякаш за теб това си е нещо най-обикновено. Надушвам нещо странно в група пътници като вашата, а тъкмо странните дири са това, което търсят Ловците.

Той примигна.

— Ловец? Ти? Ти не можеш да си Ловец. Ти си момиче!

Усмивката ѝ стана толкова невинна, че той се дръпна. Момичето отстъпи назад, махна с двете си ръце и вече държеше в тях два ножа, толкова ловко, колкото можеше да го направи само Том Мерилин. Единият от гребците извика задавено, а двама други се препънаха; дългите гребла се заблъскаха и оплетоха и „Снежната гъска“ се килна на една страна, докато виковете на капитана не оправиха нещата. Междувременно чернокосото момиче направи така, че ножовете отново да изчезнат.

— С пъргави пръсти и чевръст ум се стигна много по-далеч, отколкото с меч и мускули. Острият поглед също помага, но за щастие си имам и него.

— И скромност също — промърмори Перин. Тя май не усети иронията.

— Положих клетвата и получих благословията на Великия площад на Тамаз, в Иллиан. Може би бях най-младата, но в онази гмеж, при всичките онези тропети, барабани, цимбали и викане... И някое шестгодишно хлапе можеше да положи клетвата, без никой да забележи. Бяхме над хиляда души, може би две хиляди, и всеки с идея къде да намери Рога на Валийр. Аз си имам своя — може би ще се окаже вярна, — но никой Ловец не може да си позволи да подмине странна диря. Рогът със сигурност се намира в края на някоя странна диря, а не съм виждала по-странна диря от тази, която оставяте вие четиримата. Накъде сте тръгнали? За Иллиан? Или за някъде другаде?

— Каква ти беше идеята? — попита той. — За това къде е Рогът? — „Стои си на сигурно място в Тар Валон, надявам се, и Светлината

дано даде никога повече да не го зърна.“ — Да не смяташ, че е в Геалдан?

Тя го изгледа намръщено — имаше чувството, че подуши ли нещо, не го изпуска, но беше готов да ѝ предложи толкова странични дири, колкото може да поеме — след което каза:

— Да си чувал някога за Манедерен?

Той едва не се задави.

— Чувал съм — отвърна предпазливо.

— Всяка кралица на Манедерен е била Айез Седай, а кралят е бил Стражникът, обвързан с нея. Не мога да си представя такова място, но така се казва в книгите. Била е голяма земя — по-голямата част от Андор, Геалдан и още — но престолнината, самият град, се е намирал в Мъгливите планини. Там смятам, че е Рогът. Освен ако вие четиримата не ме заведете до него.

Той се наежи. Позволяваше си да го поучава като неграмотен селски дръвник.

— Рогът в Манедерен няма да го намериш. Градът е бил разрушен по време на Тролокските войни, когато последната кралица привлякла твърде много от Силата, за да унищожи Властелините на ужаса, които убили съпруга ѝ. — Моарейн му беше казала имената на този крал и кралица, но той ги беше забравил.

— Не в Манедерен, селянче — отвърна тя кротко, — макар че такава земя би могла да е много подходящо място за скривалище. Но в Мъгливите планини е имало други държави, други големи градове, толкова древни, че дори Айез Седай не ги помнят. Я си помисли за онези приказки, че било лош късмет да навлезеш в планините. Какво по-добро място да се скрие Рогът от онези забравени градове?

— Чувал съм истории за нещо, скрито в планините. — Дали щеше да му повярва? Никак не беше добър в лъжите. — В историите не се казва какво, но се смята, че било най-великото съкровище на света, така че може да е Рогът. Но Мъгливите планини се простират на стотици левги. Ако смяташ да го намериш, не бива да си губиш времето с нас. Иначе Орбян и Ган може да го намерят преди тебе.

— Казах ти, че те имат някаква странна идея, че Рогът бил скрит във Великия черен лес. — Усмихна му се. Усмихната, устата ѝ никак не изглеждаше голяма. — И ти обясних вече, че един Ловец трябва да следва странни дири. Късмет имате, че Орбан и Ган бяха ранени в

битката с онези айилци, иначе и те щяха да скочат на борда. Аз поне няма да ви се пречкам на пътя, да ви досаждам или да налитам да се бия със Стражника.

Той изръмжа недоволно.

— Ние сме най-обикновени пътници, на път за Иллиан, момиче. Как се казваш? Ако ще трябва да делия този кораб с теб дни наред, не мога все да те наричам момиче.

— Наричам се Мандарб. — Той не можа да се сдържи и прихна. Скосените ѝ очи го изгледаха разгорещено. — Ще ти кажа нещо, селянче. — Тонът ѝ си остана равен. Почти. — На Древния език Мандарб означава „резец“. Подходящо име за един Ловец на Рога!

Той успя някак да потисне смеха си и ѝ посочи конете.

— Виждаш ли оня черен жребец? Името му е Мандарб.

Очите ѝ загубиха блясъка си и на бузите ѝ разцъфнаха червени петна.

— О! По рождение съм Зарийн Башийр, но Зарийн не е никакво име за един Ловец. В сказанията Ловците имат имена като Рогош Орловото око.

Изглеждаше толкова съкрушена, че той побърза да каже:

— На мен името Зарийн ми харесва. Отива ти. — Блясъкът в очите ѝ се върна и за миг му се стори, че отново ще извади някой от ножовете си. — Стана късно, Зарийн. Искам да поспя малко.

Обърна гръб и тръгна към люка, отвеждащ под палубата. По раменете му полазиха тръпки. Моряците продължаваха да тупат с боси крака по палубата, теглейки тежките весла. „Глупак. Едно момиче не би могло да ти забие нож в гърба. Не и пред хора. Нали?“ И тъкмо когато стигна до отворения капак, тя извика:

— Ей, селянче! Може би ще се нарека Файле. Баща ми ме наричаше така, когато бях малка. Означава „соколица“.

Той се вкочани и за малко да изпусне първото стъпало на стълбата. „Съвпадение.“ Насили се да не се обърне. „Трябва да е съвпадение. Ех, Мин, защо ти трябва да виждаш разни неща?“

ГЛАВА 36

ЩЕРКА НА НОЩТА

Нямаше как да разбере коя точно е неговата каюта и затова пъхна глава в няколко поред. Бяха тъмни й във всяка от тях спяха по двама души, на двата вградени в стените нара, с изключение на една, заета от Лоиал. Той седеше приведен на пода между наровете едва се беше сместил — и драскаше под шумящия фенер в подвързания си с плат дневник. Огиерът искаше да поговорят за събитията през деня, но Перин, чиито челюсти пукаха от усилие да сдържи прозаяките си, реши, че корабът вече трябва да е отплавал много далече по реката, за да може да заспи безопасно. Да сънува безопасно. Дори и да се опитаха, вълците нямаше да могат да тичат наравно с течението и веслата.

Най-сетне намери една празна каюта, която напълно го устройваше. Искаше да е сам. „Съвпадение в името, не може да е друго — помисли си младежът, докато палеше фенера, окачен на стената. — Всъщност истинското й име е Зарийн.“ И изхвърли момичето с високите скули и тъмните очи от мислите си. Имаше да мисли за друго. Постави колана си и другите си вещи на единия тесен нар и седна на другия, за да свали ботушите си.

Илиас Мачира беше намерил начин да живее с това, в което се бе превърнал, и не беше полудял. Перин беше сигурен, че Илиас е живял с години по този начин, преди той да го срещне. „Той искаше да е така. Във всеки случай го приемаше.“ Но това не беше решение. Перин не искаше да заживее така, не желаше да го приеме. „Но ако имаш железен прът, за да направиш нож, правиш нож, колкото и да ти се иска да изковеш секира. Не! Животът ми е нещо повече от къс желязо, за да бъде кован и оформян.“

Той предпазливо се пресегна с ума си, за да опипа за вълци, и... не долови нищо. О, имаше някакво смътно усещане за вълци, някъде в далечината, но то заглъхна още щом го докосна. За първи път от толкова дълго беше сам. Благословено сам.

Духна фенера и за първи път от дни насам се излегна. „Как, в името на Светлината, ще се оправи Лоиал в нар като този?“ Всички почти безсънни напоследък нощи се стовариха върху него, изтощението го налегна. Усети, че е успял да изхвърли айилеца от главата си. Както и Белите плащове, „Тази прокълнатата от Светлината секира! Да ме изгори дано, никога да не бях я виждал.“ Това беше последната му мисъл преди да дойде сънят.

Обгръщаше го плътна сива пелена. Мъглата бе толкова гъста, че едва виждаше ботушите си. Наоколо можеше да се крие какво ли не. И освен това нещо с мъглата не беше наред — липсваше й влага. Посегна към колана, за да подири спокойствие в убедеността, че може да се защити, и се сепна. Секирата му я нямаше.

Нещо помръдна сред мъглата, като завихрена сред сивотата сива спирала. Нещо идеше към него.

Той се напегна, зачуден дали ще е по-добре да побегне, или да се бори с голи ръце, зачуден дали все пак има нещо, с което да се бори.

Разцепилата сумрака бразда се оформи във вълк. Косматото му туловище почти се сливаше с мъглата.

„Скокливец?“

Вълкът се поколеба, после пристъпи и застана до него. Беше Скокливец — сигурен беше, но нещо във вълчата стойка, нещо в жълтите очи, които се вдигнаха за кратко да срещнат неговите, искаше от него да замълчи, в ум и тяло. И да го следва — това искаха очите.

Той положи длан върху козината на вълка и щом го направи, Скокливец тръгна напред. Той се остави да го водят. Козината под ръката му беше дебела и рунтава. Като истинска.

Мъглата се сгъсти и скоро само ръката му подсказваше, че Скокливец все още е тук. Плътна сива мъгла. Все едно че беше увит в току-що остригана вълна. Порази го и това, че не чува нищо. Дори собствените си стъпки. Раздвижи пръсти и се успокои, че поне усеща ботушите на краката си.

Сивотата се смрачи още повече и двамата със Скокливец закрачиха през катраненочерно. Не можеше да види ръката си дори когато посегнеше към носа си. Опита за малко да върви със затворени очи и не забеляза разлика. Все още не се чуваше никакъв звук. Дланта

му напипваше грубата козина по вълчия гръб, но под ботушите си не усещаше нищо.

Изведнъж Скокливец спря, принуждавайки и него да се закове на място. Той се огледа... и стисна очи. Вече усещаше някаква разлика. И изпитваше нещо — гадене, гърчещо стомаха му. Насила отвори очи и погледна надолу.

Онова, което видя, бе невъзможно да е там, освен ако не стояха във въздуха. Не виждаше нищо от вълка, нито от себе си, сякаш и двамата бяха станали безтелесни — от тази мисъл стомахът му се стегна на възел, — но под него, така видимо, сякаш бяха осветени от хиляда светилника, се простираха безкрайни редици огледала, които сякаш висяха в чернотата, макар да бяха изравнени, като изправени върху някакъв огромен под. Продължаваха докъдето стигаше погледът му, във всички посоки, но точно под краката му имаше голо пространство. И хора в него. Изведнъж той започна да чува гласовете им така ясно, все едно че се намираше сред тях.

— Велики властелине — измънка един от тях. — Къде е това място? — Огледа се и потръпна, когато образът му се върна, отразен хилядократно, и след това задържа погледа си само напред. — Аз бях заспал в Тар Валон, велики властелине. Аз сега спя в Тар Валон! Къде е това място? Да не съм полудял?

Някои от хората около него бяха облечени в богато извезани палта, други бяха с по-просто облекло, трети бяха голи или по долни дрехи.

— Аз също спя — почти изкрещя друг. — В Тийр. Помня, че легнах до жена си.

— Аз пък спя в Иллиан — рече потресен трети, облечен целия в пурпур и злато. — Знам, че спя, но това не може да бъде. Знам, че сънувам, но това тук е невъзможно. Къде ще да е това, велики властелине? Наистина ли си дошъл за мен?

Тъмнокосият мъж, който стоеше пред тях, бе облечен в черно, със сребърна дантела на шията и китките. От време на време опираше ръка на гърдите си, сякаш го болеше. Там долу навсякъде имаше светлина, сякаш прозираща от нищото, но този мъж, точно под Перин, сякаш бе загърнат в сянка. Мрак се виеше около него, милваше го.

— Тишина! — Чернодрехият мъж не заговори силно, но не беше и нужно. Беше вдигнал глава; очите и устата му бяха дупки, зейнали

към бушуващ ковашки огън, целите в пламък и свиреп блясък.

Сега Перин го позна. Баал-замон. Взираше се надолу в самия Баал-замон. Страх го прониза като набити с чук клинове. Би побягнал, но не усещаше нозете си.

Скокливец помръдна. Той усети гъстата козина и я стисна здраво в шепата си. Нещо истинско. Нещо по-истинско, надяваше се, от онова, което виждаха очите му. Но разбираше, че и двете неща са истински.

Хората се сгушиха боязливо един до друг.

— Бяхте получили задачи — каза Баал-замон. — Някои от тези задачи изпълнихте. В други се провалихте. — От време на време очите и устата му отново изчезваха сред пламъците и огледалата просветваха с отразен огън. — Онези от вас, що са белязани за смърт, трябва да умрат. Онези, що са белязани да се вземат, ще трябва да ми се поклонят. Няма прошка за оня, който се провали пред Великия властелин на мрака. — Пламък изригна от очите му и мракът около него се завихри. — Ти. — Пръстът му посочи мъжа, който бе споменал за Тар Валон, човечец, облечен като търговец, в просто скроени дрехи от фин плат. Другите се дръпнаха страхливо от него, сякаш беше болен от жлъчна треска, и го оставиха да трепери сам. — Ти допусна момчето да избяга от Тар Валон.

Мъжът закрещя и се загърчи, после крясъкът му стихна.

— Всички вие сънувате — каза Баал-замон, — но това, което става в този сън, е истинско. — Врещящият мъж се превърна във вързоп мъгла с човешки очертания, писъкът му заглъхна, после и той се стопи. — Боя се, че той не ще се събуди повече. — Черният се засмя и от устата му лумна пламък. — Останалите повече не ще ме проваляте. Да ви няма! Събудете се и се подчинявайте!

Мъжете изчезнаха.

За миг Баал-замон остана сам, а сетне отведнъж до него се появи жена, цялата облечена в бяло и сребро.

Потрес изпълни Перин. Не можеше да забрави толкова красива жена. Беше същата, от съня му, жената, която го бе подтикнала към славата.

Зад нея се появи изящен сребърен трон и тя седна на трона и нагласи грижливо полите си.

— Използваш най-свободно владенията ми — каза тя.

— Владенията ти? — отвърна Баал-замон. — Значи претендираш да са твои? Нима не служиш вече на Великия властелин на мрака? — Мракът около него сякаш мигновено се бе сгъстил, готов да възври.

— Служа — отвърна бързо тя. — Дълго съм служила на Властелина на здрача. Дълго лежах затворена, в безкраен сън, лишен от сънища. Само на Сивите и на мърдраалите са отказани сънищата. Дори тролоците сънуват. Сънищата винаги са били мои, да ги използвам и да обикалям в тях. Сега отново съм свободна и ще използвам онова, което е мое.

— Което е твое — рече Баал-замон. Вихрещата се около него чернилка изглеждаше някак развеселена. — Ти винаги си се смятала за по-велика, отколкото си, Ланфеар.

Името се врязва в Перин като прясно наточен нож. Една от Отстъпниците е била в сънищата му! Моарейн се оказваше права. Някои от тях бяха излезли на свобода.

Жената в бяло беше станала, тронът бе изчезнал.

— Велика съм толкова, колкото съм. Твоите планове докъде стигнаха? Три хиляди години и отгоре само шепнене и дърпане на конците на короновани кукли, като онази Айез Седай! — Гласът ѝ произнесе титлата с насмешка. — Три хиляди години, а Луз Терин отново крачи по света и тези Айез Седай само дето не са го окаишили. Можеш ли да го удържиш? Ще успееш ли да го обърнеш? Той беше мой още преди онази сламенокоса хлапачка Илиена да го види! И пак ще бъде мой!

— Ти да не би вече да служиш на себе си, Ланфеар? — Гласът на Баал-замон беше тих и спокоен, но пламъкът не преставаше да бушува в очите и устата му. — Да не би да си отстъпила от клетвите си пред Великия властелин на Мрака? — За миг тъмнината почти го заличи, само свирепият пламък я пронизваше. — Тях не е така лесно да нарушиш, както клетвите пред Светлината, от които ти отстъпи, възгласяйки новия си повелител в самата Зала на слугите. Господарят ти държи на вечната ти вяроност, Ланфеар. Ще служиш ли, или ще избереш вечност в мъки, безкрайното умиране без избавление?

— Аз служа. — Въпреки думите си тя остана гордо изправена и непокорна. — Служа на Великия властелин на Мрака и на никой друг. Завинаги!

Безкрайната шир от огледала започна да се стапя, сякаш залята от черни вълни, все по-близо до центъра. Приливът заля Баал-замон и Ланфеар. Остана само черното.

Перин усети, че Скокливец тръгва, и го последва с огромна охота, воден единствено от допира на козина под дланта си. Помъчи се да разгадае току-що видяното, но без успех. Баал-замон и Ланфеар. Езикът му се бе залепил за небцето. Незнайно защо, Ланфеар го плашеше повече и от Баал-замон. Може би защото беше идвала в сънищата му в планините. „О, Светлина! Една от Отстъпниците в моите сънища? О, Светлина!“ И освен ако не бе пропуснал нещо, тя бе предизвикала Тъмния. Бяха му казвали и го бяха учили, че Сянката не може да има власт над човек, ако той я отрече; но как можеше една Мраколюбка — и то не каква да е Мраколюбка, а една от Отстъпниците — да предизвиква Сянката? „Трябва да съм полудял, като брата на Симион. Тези сънища са ме подлудили!“

Чернилката бавно отново се превърна в мъгла, а мъглата постепенно изтъня, докато той не излезе със Скокливец на един тревист хълм, ярко огрян от дневна светлина. Птици запяха в горичката в подножието на хълма. Той се озърна през рамо. Хълмиста равнина, осеяна с групи дървета, се простираше чак до хоризонта. Нямаше и следа от мъгла. Големият вълк стоеше и го гледаше.

— Какво беше това? — настоя да разбере той, мъчейки се умствено да превърне въпроса в мисли, достъпни за вълчия ум. — Защо ми го показва? Какво беше това?

Чувства и образи нахлуха в мислите му и той се помъчи да ги облече в думи. „Каквото трябва да видиш. Пази се. Млади бико. Това място е опасно. Пази се като вълче, тръгнало да улови таралеж.“ Последното стигна до него като „малкото трънливо гръбче“, но умът му постави име на животното, както го знаеше като човек. „Ти си твърде млад и нов.“

— Истинско ли беше?

„Всичко е истинско, видимото и невидимото.“ С това сякаш отговорът на Скокливец се изчерпа.

— Скокливец, ти как се озова тук? Видях как загина. Усетих как загина!

„Всички сме тук. Всички братя и сестри, които са, които бяха и които ще бъдат.“ Перин знаеше, че вълците не се смеят, във всеки

случай не като хората, но за миг му се стори, че Скокливец се хили. „Тук се рея като орлите.“ Вълкът се стегна и скочи нагоре във въздуха. Въздухът го понесе, все по-нагоре, докато той не се превърна в малка точица в небето, и го застигна сетна мисъл. „Да се рея.“

Перин се загледа нагоре със зяпнала уста. „Той успя.“ Очите му запариха и той се изкашля и отри нос с опакото на ръката си. „Остава да се разплача като момиченце.“ Огледа се да види дали някой не ги е забелязал и от това всичко бързо се промени.

Стоеше на някаква височина със сенчести, неразличими падини и възвишения наоколо. Сякаш изчезваха твърде скоро в далечината. Под него стоеше Ранд. Ранд и разпокъсан обръч от мърдраали и мъже и жени, чиито погледи пронизваха пространството. Кучета виеха някъде далече и Перин разбра, че са по дирите на нещо. Воня на мърдраал и силна миризма на изгоряла сира изпълваха въздуха. Перин настръхна.

Кръгът от мърдраали и човеци започна да се стеснява около Ранд, всички пристъпваха като в сън. А Ранд започна да ги избива. Огнени топки излетяха от ръцете му и погълнаха двама. Мълния блесна отгоре и овъгли други. Снопове светлина като нажежена до бяло стомана префучаха от свитите му юмруци към трети. А оцелелите продължаваха да пристъпват бавно, все по-близо, сякаш не забелязваха какво става около тях. Падаха и загиваха, докато не остана нито един. Ранд се срути на колене, задъхан. Перин не разбра дали се смее, или плаче — приличаше и на двете.

Откъм височините се появиха нови силуети, на други мърдраали и други човеци и всички тръгнаха към Ранд.

Перин сви шепи около устата си:

— Ранд! Ей, Ранд! Още идат!

Ранд вдигна очи към него и се озъби. Лицето му бе плувнало в пот.

— Ранд, те...

— Да те изгори дано! — изрева Ранд.

Светлина опари очите на Перин и болката опърли всичко.

Изстена и се сви на кълбо върху тесния нар. Светлината продължаваше да го пари зад клепачите. Гърдите, го боляха. Той

вдигна ръка да ги опипа и трепна, докоснал прогорено под ризата си — петно не по-голямо от сребърен петак.

Малко по малко насили вкочанените си мускули да се отпуснат и изпъна крака. „Моарейн. Този път трябва да кажа на Моарейн. Само да изчакам болката да заглъхне.“

Но с отшумяващата болка го обзе изтощение. Смътно си помисли, че трябва да стане, но сънят отново го придърпа.

Когато отново отвори очи, остана излегнат, забил поглед в гредите на тавана. Светлината, проникваща през долния и горен процепа на вратата му, подсказа, че е настъпило утрото. Той пипна гърдите си, за да се увери, че си е въобразил, че си е въобразил всичко толкова добре, че чак усеща парене.

Пръстите му напипаха обгореното. „Значи не съм си го въобразил.“ Имаше смътни спомени за няколко други сънища, разтапящи се, още щом се сетеше за тях. Обикновени сънища. Дори се чувстваше почти така, сякаш беше прекарал нощта добре. „И бих прекарал още една нощ, още сега.“ Но това означаваше, че ще заспи. „Стига да няма вълци наоколо.“

Спомни си, че се беше замислил в онова кратко пробуждане след съня със Скокливец и след миг размисъл бе решил, че сънят е добър.

Почука на пет врати и го изругаха на два пъти — пътниците от две от каютите бяха излезли на палубата, — докато намери Моарейн. Тя беше напълно облечена, седеше на един от наровете, кръстосала крака, и четеше от бележника си под светлината на фенера. Някъде откъм началото, забеляза той — бележки, които сигурно си бе записала още преди да пристигне в Емондово поле. Вещите на Лан лежаха подредени на другото легло.

— Имах сън — каза ѝ той и продължи да ѝ разказва. Всичко. Дори вдигна ризата си да ѝ покаже кръгчето на гърдите си — червено, с вълнисти червени линии, излизащи от него. Досега беше премълчавал някои неща пред нея и подозираше, че отново ще го направи, но това можеше да се окаже твърде важно, за да го премълчи. Нитчето е най-дребната част от ножиците и най-лесно за правене, но без него ножиците не режат. Когато свърши, зачака мълчаливо.

През цялото време тя го беше гледала безизразно, но тъмните и очи претегляха всяка дума, излизаща от устата му, оглеждаха как устните му я оформят, преценяваха я, вдигаха я на светло да я видят

по-добре. Сега седеше също така спокойно, но това, което погледът ѝ преценяваше, беше самият той, него претегляше тя и него повдигаше на светло.

— Е, важно ли е? — попита той настойчиво. — Смятам, че беше един от онези вълчи сънища, за които ми каза — сигурен съм; не може да е друго! — но то не прави нещата, които видях, истински. Само че ти каза, че някои от Отстъпниците са на свобода, и спомена за Ланфеар, и... Кажи, важно ли е, или напразно стоя тук като последен глупак?

— Има жени — отвърна тя замислено, — които ще направят всичко, за да те опитомят, ако чуят онова, което току-що чух аз. — Дробовите му се смразиха. Не можеше да вдиша. — Не те обвинявам в това, че можеш да преливаш — продължи тя и ледът в него се стопи — нито че дори можеш да се научиш. Един опит да бъдеш опитомен не би ти навредил, ако изключим грубото отношение на Червената Аджа към теб, преди да разберат, че са сгрешили. Такива мъже се срещат толкова рядко, че дори Червените, при всичкото им усърдно издирване, са намерили само трима през последните десет години. Във всеки случай, преди да избуят Лъжедраконите. Това, което се опитвам да ти изясня, е, че не смятам, че изведнъж ще започнеш да владееш Силата. Не трябва да се боиш от това.

— Много ти благодаря за това — отвърна той с горчивина. — Но нямаше нужда да ме плашиш до смърт само за да ми кажеш накрая, че няма нужда да се боя!

— О, поводи да се боиш има предостатъчно. Или поне да бъдеш предпазлив, както те е посъветвал вълкът. Червени сестри, или други, биха могли да те убият преди да открият, че в теб няма нищо за опитомяване.

— Светлина! Светлината да ме изгори! — Той я изгледа навъсено. — Опитваш се да ме водиш за носа, Моарейн, но аз не съм биче и нямам халка на носа. Червената Аджа или някои други не биха помислили за опитомяване, освен ако няма нещо истинско в това, което сънувах. Означава ли това, че Отстъпниците са се измъкнали на свобода?

— Вече ти казах, че е възможно да са. Някои от тях. Твоите... сънища не са това, което очаквах, Перин. Съновничките са писали за вълци, но това не очаквах.

— Е, аз пък мисля, че беше истинско. Мисля, че видях нещо, което наистина се случи, нещо, което не трябваше да виждам. — „Нещо, което трябваше да видиш.“ — Мисля, че най-малкото Ланфеар е на свобода. Какво ще направиш?

— Ще ида в Иллиан. А оттам ще тръгна за Тийр. И се надявам да стигна там преди Ранд. Наложил се да напуснем Ремен преждевременно и Лан не можа да открие дали той е прекосил реката, или е тръгнал по нея. Но ще го разберем още преди да стигнем до Иллиан. Ще намерим знаци, ако той е минал оттук. — Тя погледна към бележника си, сякаш искаше да продължи да чете.

— И това ли е всичко, което ще направиш? При все че Ланфеар е на свобода и Светлината знае само колко още други?

— Не ме питай — отвърна му хладно тя. — Не знаеш какви въпроси да зададеш, а няма да разбереш и половината от отговорите, ако ти ги кажа. А аз няма да ти ги кажа.

Той пристъпи на място пред равнодушния ѝ поглед и разбра, че няма да му каже нищо повече. Ризата се отри болезнено в прогореното петно на гърдите му, раната не изглеждаше тежка — „Не и за ударен от мълния!“ — но как се бе появила, беше друг въпрос.

— Ще Изцериш ли това?

— Това, че Единствената сила е била използвана срещу теб, не те ли притеснява вече, Перин? Не, няма да го Изцери. Не е сериозна, а и ще ти напомня, че трябва да внимаваш. — Да внимава да не ѝ досажда, разбра той, и да не разказва сънищата си на други. — Нещо друго има ли, Перин?

Той тръгна към вратата, но се спря.

— Има още нещо. Ако знаеш, че една жена се казва Зарийн, ще сметнеш ли, че това означава нещо за нея?

— Защо, в името на Светлината, ми задаваш този въпрос?

— Едно момиче — отвърна той неловко. — Млада жена. Запознах се с нея снощи. Тя е от другите пътници. — Реши да я остави сама да разбере, че Зарийн е открила, че е Айез Седай. И че, изглежда, смята да ги следва, за да намери чрез тях Рога на Валийр. Не желаше да премълчава неща, които му се струваха важни, но щом Моарейн предпочиташе да пази тайни, защо да не го прави и той?

— Зарийн. Името е салдейско. Никоя жена не би кръстила дъщеря си така освен ако не очаква, че ще стане голяма красавица. И

че ще сломява мъжките сърца. Красавица, на която е отредено да лежи на меки възглавници в палати, заобиколена от слуги и лакеи. — Тя се усмихна насмешливо. — Може би имаш още един повод да бъдеш предпазлив, Перин, щом сред пътниците с нас има и една Зарийн.

— Смятам да съм предпазлив — отвърна той. Поне беше разбрал защо Зарийн не харесва името си. Наистина не подходдаше на един Ловец на Рога. „Стига да не се нарича Соколица.“

Излезе на палубата, Лан се занимаваше с Мандарб, а Зарийн седеше върху едно навито въже, точеше един от ножовете си и го гледаше. Големите триъгълни платна на „Снежната гъска“ се бяха издули и корабът се носеше надолу по течението.

Очите на Зарийн проследиха Перин, който мина край нея и застана на носа. Водата се къдреше от двете му страни като земя, обръщаща се под натиска на добър плуг. Той се замисли удивен — за сънища, за айилци, за виденията на Мин и за соколици. Гърдите го боляха. Животът никога не му беше се струвал толкова заплетен.

Ранд изправи гръб след изтощителния сън. Наметалото, което бе използвал за завивка, се бе отметнало. Хълбокът го болеше, старата рана от Фалме пулсираше. Огнят беше изгорял до въглени, само тук-там потръпваха пламъчета, но бе достатъчен, за да отблъсне сенките. „Това беше Перин. Той беше! Беше той, не беше сън. Не знам как. За малко да го убия! О. Светлина! Трябва да внимавам!“

Вдигна един дълъг дъбов клон, за да го напъха в жаравата, и спря. Към огъня идваха коне. Поне десетина. „Трябва да внимавам. Не бива да допускам повече грешки.“

Конете навлязоха в сумрачната светлина и спряха. Сенките прикриваха ездачите, но повечето изглеждаха мъже с грубовати лица, е кръгли шлемове и дълги кожени елеци, обшити с метални дискове, като рибешки люспи. С тях имаше и една жена, с посивяла коса и съсредоточен поглед. Тъмната ѝ рокля беше вълнена, без везмо, но фино изтъкана и украсена със сребърна брошка с формата на лъв. Търговка, така му се стори — беше виждал такива сред ония, които идваха понякога да изкупят табак или вълна в Две реки. Търговка с охраната си.

„Трябва да внимавам — помисли си той пак. — Никакви грешки повече.“

— Хубаво място за бивак си избрал, младежо — каза тя. — И аз много пъти съм го използвала на път за Ремен. Наблизо има изворче. Вярвам, че нямаш нищо против да го споделим? — Стражите й вече слизаха от конете, придърпвайки коланите на мечовете и отвързвайки връзките на седлата.

— Нямам — отвърна Ранд.

„Внимавай.“ Две стъпки го приближиха достатъчно и изведнъж той скочи и се завъртя — „Трън, полетял сред вихъра“ — с меч със знак на чапла, изсечен от огън, за да вземе главата й още преди изненадата да се бе изписала на лицето й. „Тя беше най-опасната.“

Стъпи на земята още преди главата й да се изгъркули край коня. Стражите й зареваха, запосягаха за мечовете си, закресяха, разбрали, че мечът му гори. Затанцува сред тях, както го беше учил Лан, и разбра, че би могъл да избие и десетимата с обикновена стомана — но мечът, който държеше, бе част от него. И последният мъж рухна. Всичко толкова приличаше на тренировка, че той понечи да прибере оръжието в ножницата с движението, наречено „Сгъване на ветрилото“, но се сети, че ножница няма и че и да имаше, това острие щеше да я изпепели.

Остави меча да се стопи във въздуха и се извърна да огледа конете. Повечето се бяха разбягали, но високият кон на жената стоеше на място, гледаше го с бялото на очите и пръхтеше тревожно. Обезглавеното тяло на жената лежеше на тревата, все още стиснало в ръка юздите, и главата на животното се беше свела надолу.

Ранд издърпа юздите от изстиващата ръка, събра оскъдните си вещи, без да ги пуска и се метна на седлото. „Трябва да внимавам“ — помисли си той, оглеждайки труповете. — „Никакви грешки.“

Силата все още го изпълваше, потокът на сайдин, по-сладък от мед на диви пчели и по-смрадлив от гнила леш. И той внезапно преля — без всъщност да разбира какво прави, нито как, просто му се стори, че така трябва — и подежда, телата се надигнаха. Положи ги в редица, с лице към себе си, на колене, с лица, заровени в земята. Поне онези, на които им бяха останали лица. На колене пред него.

— Щом аз съм Прероденият Дракон — рече им той, — така трябва да бъде, нали? — Трудно бе да пусне сайдин, но го пусна. „Ако

го задържа дълго, как ще се предпазя от лудостта?“ Изсмя се горчиво. „Или е твърде късно за това?“

Навъсено огледа редицата. Беше сигурен, че мъжете са само десет, но в тази редица пред него бяха коленичили единадесет, един от които без никаква броня, но все още стискащ кама в ръката си.

— Лоши спътници си си избрал — каза му Ранд.

После смуши коня с пети и го подкара в лудешки галон в нощта. Дълъг беше пътят до Тийр, но той бе решен да стигне там по най-прекия път, дори да се наложеше да умори този кон и да открадне друг. „Ще сложа край на всичко това. На гаврата. На примамките. Ще сложа край! Каландор.“ Зовеше го.

ГЛАВА 37

ПОЖАРИЩА В КАЙРИЕН

Егвийн отвърна с изящно кимване на изпълнения с почителност поклон на моряка, който изтопурка с боси крака покрай нея, запътил се да придърпа някакво въже, леко изкривило едно от големите квадратни платна. На връщане той пак ѝ се поклони и тя отново му кимна, после се загледа в гористия кайриенски бряг, покрай който минаваше „Синият жерав“.

Край тях се изниза селце, или по-скоро останките от доскорошно селце. Половината къщи представляваха обгорени развалини, от които самотно стърчаха комини. Вратите на другите къщи се люшкаха на вятъра и по разкаляната улица лежаха разхвърляни парчети покъснина, дрипи и изпочупени мебели. Жива твар не се виждаше из селото освен едно примиращо от глад куче, което не обърна внимание на минаващия кораб. Видеше ли такава гледка, Егвийн винаги усещаше гадене в стомаха, но този път се помъчи да съхрани безстрастната суровост, която смяташе, че се полага на една Айез Седай. Усилието не ѝ помогна особено. Отвъд селото, на три-четири мили от брега, към небето се виеше гъст стълб пушек.

Това не беше първият стълб пушек, който бе видяла, откакто Еринин бе достигнала границата на Кайриен, нито опустошеното село беше единственото. Но този път поне не се виждаха мъртви тела. На капитан Елисор от време на време се налагаше да насочва кораба по-близо до брега на Кайриен, за да избегне плитчините — беше им обяснил, че в тази част на реката те са много — но колкото и близо да минаваха, тя не бе видяла жив човек.

Селцето и стълбът пушек останаха зад кораба, но напред започна да се показва друга колона от дим, по-настрана от реката. Тук лесът изтъняваше, ясен, бук и черен бърз отстъпваха място на върба и елша и на някои други, непознати ѝ видове растителност.

Вятърът подхвана пелерината ѝ, но тя я остави да се вее — изпитваше наслада от чистата хладина на въздуха, наслада от

свободата да носи кафяво вместо бяло, макар този цвят да не бе любимият ѝ. Все пак роклята и пелерината бяха от хубава вълна, с добра кройка и добре ушити.

Друг моряк притича край нея и се поклони в движение. Тя се закле да понаучи поне част от това, което вършеха — не обичаше да се чувства невежа. Пръстенът на Великата змия на дясната ѝ ръка предизвикваше неспирни поклони, още повече че и капитанът, и почти целият екипаж бяха родом от Тар Валон.

Този спор с Нинив го беше спечелила, въпреки че Нинив беше сигурна, че единствено тя от трите е достатъчно възрастна, за да накара хората да повярват, че е Айез Седай. Но се оказа, че Нинив греша. Вярно, че отначало ги изгледаха стреснато, когато се качиха на борда на „Синия жерав“, и че веждите на капитан Елисор се бяха вдигнали почти до мястото, където трябваше да е косата му, ако имаше такава, но той веднага се бе разтопил в усмивки и поклони.

— Голяма чест, Айез Седай. Три Айез Седай да пътуват на моя кораб! Голяма чест наистина. Обещавам ви бързо пътуване, докъдето пожелаете. И никакви главоболия с кайриенските бандити. Аз от онази страна на реката вече не спирам. Освен ако вие не пожелаете, разбира се, Айез Седай. Всъщност андорските войници държат няколко градчета от кайриенска страна. Голяма чест, Айез Седай!

Веждите му отново се бяха опитали да стигнат несъществуващата коса, когато те помолиха само за една каюта за трите — дори Нинив не искаше да остане сама през нощта, ако това не се налагаше. Всяка от тях можела да получи отделна каюта, без допълнително заплащане, увери ги той — други пътници нямало, карал само стока и ако Айез Седай имали бърза работа надолу по реката, той нямало да чака нито час за някой друг пътник. Те отново му казаха, че искат една обща каюта.

Капитанът Чин Елисор беше изненадан и му личеше, че не разбира, но пък бе роден и отраснал в Тар Валон и не беше от тия, дето ще задават въпроси на Айез Седай, щом те са изказали ясно намеренията си. Макар две от тях да изглеждаха твърде млади... но какво пък, някои Айез Седай бяха млади.

Руините останаха зад тях. Колоната пушек се приближи, друга, по-далечна, загатна за себе си надолу по брега. Гората вече преливаше в затревени ниски хълмове, осяани с групи дръвчета. Всичко цъфтеше

и се разлистваше, но това бе в толкова рязък контраст с пепелищата и руините, че не носеше радост на околото.

Егвийн за миг съжали, че край нея няма някоя Айез Седай, която да разпита. Някоя, на която да се довери. Погали с пръсти кесийката си и напипа усукания каменен пръстен на тер-ангреала, прибран в нея.

Беше го изпробвала всяка нощ, с изключение на две, откакто напуснаха Тар Валон, но никога не бе подействал два пъти по един и същи начин. О, тя винаги попадеше в Тел-айеран-риод, но единственото, което може би беше от значение от всичко, което видя, бе отново Сърцето на камъка, и всеки път без Силви, която да ѝ обясни нещо. Със сигурност нямаше нищо свързано с Черната Аджа.

Собствените ѝ сънища, без помощта на тер-ангреала, бяха запълнени с образи, напомнящи на отражения от Невидимия свят. Ранд, държащ меч, сияещ като слънце, докато не престана да вижда дали е меч, а после престана да различава дали това изобщо е той. Ранд, застрашаван по десетки начини, нито един от които не изглеждаше ни най-малко реален. В един сън той стоеше върху някакво ложе от огромни камъни, черни и бели, и се мъчеше да отбегне чудовищни ръце, които го тласкаха и изглежда, се опитваха да го премажат. Това може би значеше нещо. Сигурно значеше, но освен факта, че е заплашен от някого или от някои — струваше ѝ се, че това поне бе ясно — освен това тя просто нищо не разбираше. „Сега не бих могла да му помогна. Сега си имам свой дълг. Та аз дори не знам къде е, освен че сигурно е на петстотин левги оттук.“

Беше сънувала Перин с един вълк, и със сокол, и с ястреб — соколът и ястребът се биеха — как Перин тича нанякъде в смъртен бяг, как Перин е стъпил драговолно на ръба на бездънна пропаст и вика: „Трябва да свърши! Трябва да се науча да летя преди да стигна дъното.“ Имаше и сън с един айилец и ѝ се стори, че трябва да има нещо общо с Перин, но не беше сигурна. И един сън за Мин — как прескача железен капан, но не знайно защо минава през него, без дори да го забележи. И за Мат имаше сънища. За Мат, около когото се въртят зарове — стори ѝ се, че разбира откъде идва това — за Мат, как го преследва един несъществуващ човек — виж, това така и не можа да го разбере; имаше един, който го преследваше, или може би повече от един, а в същото време някак си нямаше никого — и за Мат, как язди отчаяно към нещо невидимо в далечината, до което трябва

непременно да стигне, и пак за Мат, с една жена, която сякаш мятеше фойерверки около себе си. Илюминаторка, реши тя, но това не правеше съня по-смислен от всички други.

Толкова много сънища имаше, че беше започнала да се съмнява във всички. Може би имаше нещо общо с честата употреба на тер-ангреала, или просто защото го носеше със себе си. Може би най-после бе започнала да разбира какво значи да си Съновница. Сънища и сънища, панически, трескави. Мъже и жени, измъкващи се от клетка, а после си поставят корони на главите. Жена, която си играе с кукли, и друг един сън — конците на куклите отвеждаха до по-големи кукли, а техните конци до още по-големи кукли, и така все по-нагоре, докато последните конци не изчезнаха в някакви невъобразими висоти. Умиращи крале, плачещи кралици, яростни битки. Бели плащове, вилнеещи из Две реки. Дори сънува отново Сеанчан. И то неведнъж. Тези сънища ги бе залостила в тъмен ъгъл — не можеше да си позволи да мисли за тях. И майка си и баща си сънуваше, всяка нощ.

Беше сигурна какво означава поне това или поне смяташе, че е сигурна. „Означава, че съм хукнала да гоня Черната Аджа, а не знам какво значат сънищата ми нито как да накарам този глупав тер-ангреал да прави това, което трябва, и съм изплашена и... И ми е мъчно за дома.“ За миг си помисли колко хубаво би било сега майка ѝ да я прати да си легне и да знае, че на заранта всичко ще се оправи и ще бъде по-добре. „Само че мама не може вече да ми реши проблемите, а татко не може да ми обещае, че ще прогони всички чудовища и да ме накара да му повярвам. Сега трябва да го направя сама.“

Как далечно ѝ се струваше всичко това сега. Не че искаше да се върне това минало, но беше време така топло, и така далечно. Щеше да е чудесно само да ги зърне, да чуе гласовете им. „Когато понеса този пръстен на пръст, който ще си избира по право.“

Най-сетне се бе съгласила да остави Нинив и Елейн една по една да преспят с каменния пръстен — изненада я неохотата, с която се раздели с него — и когато се събудиха, те заговориха за неща, които със сигурност бяха от Тел-айеран-риод, но ни една от двете не бе видяла нещо повече от беглия образ на Сърцето на камъка, нищо, което можеше да е от полза.

Дебелият стълб пушек се издигаше право срещу борда на „Синия жерав“. Може би на пет-шест мили от реката, прецени тя.

Другият беше като размазано петно на хоризонта. Можеше да мине и за облак, но тя беше сигурна, че не е. Малки горички изникваха нагъсто покрай речния бряг, а между тях тревата стигаше до самата вода.

Елейн излезе на палубата и дойде при нея до парапета. Вятърът развя и нейната черна пелерина. И тя се бе облякла в семпли вълнени дрехи. В този спор Нинив беше надвила. За облеклото им. Егвийн беше настоявала, че Айез Седай винаги са облечени най-добре, дори когато са на път — беше се сетила за коприните, които носеше в Тел-айеран-риод — но Нинив бе изтъкнала, че въпреки всичкото злато, което Амирлин бе оставила в дъното на гардероба ѝ — а ставаше дума за добре натъпкана кесия, — те все пак нямат никаква представа за цените надолу по реката. От слугите разбраха, че Мат е бил прав за гражданската война в Кайриен и за това как тя се е отразила на цените. За изненада на Егвийн Елейн изтъкна, че Кафявите сестри носят по-често вълна, отколкото коприна. Елейн беше толкова нетърпелива да се отърве от кухните, помисли си тогава Егвийн, че бе готова да се облече и в дрипи.

„Чудно, как ли се оправя Мат? Не се и съмнявам, че се опитва да обере капитана на зарове, на какъвто и кораб да пътува.“

— Ужасно — промърмори Елейн. — Направо ужасно.

— Какво? — отвърна разсеяно Егвийн. „Дано не размахва наляво и надясно онази бележка, която му дадохме.“

Елейн я изгледа стреснато и се намръщи.

— Онова! — Посочи далечния пушек. — Как можеш да го подминеш?

— Подминавам го, защото не искам да мисля какво преживяват хората там, защото нищо не мога да направя и защото трябва да стигнем до Тийр. Защото онова, което търсим, е в Тийр. — Изненада се от собствената си твърдост. „Но аз наистина не мога да направя нищо. А Черната Аджа е в Тийр.“

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че трябва да намерят начин да проникнат в Сърцето на камъка. Може би никой друг освен Върховните лордове на Тийр нямаше достъп до него, но тя беше убедена, че ключът за капана на Черната Аджа и за тяхното проваляне лежи в Сърцето на камъка.

— Знам всичко това, Егвийн, но то не облекчава мъката ми за Кайриен.

— Слушала съм уроци за войните между Андор и Кайриен — отвърна Егвийн сухо. — Бенне Седай твърди, че вие и Кайриен сте воювали по-често от всички други две държави, ако не се смятат Тийр и Иллиан.

Щерката-наследница я изглежда накриво. Елейн така и не бе навикнала на отказа на Егвийн да признае, че самата тя е андорка. Нали линиите на картата показваха, че Две реки е част от Андор, а Елейн вярваше на картите.

— Водили сме войни с тях, Егвийн, но след щетите, които те са понесли след Айилската война, Андор им е продал почти толкова зърно, колкото Тийр. Сега обаче търговията е спряла. След като всяка кайриенска фамилия се бори с всички други за Слънчевия трон, кой ще купи зърно и кой ще се погрижи то да се разпреди сред хората? Ако битките са толкова ужасни, колкото това, което се вижда по брега... Е. Не можеш да храниш един народ двадесет години и да не изпитваш нищо, когато виждаш, че умират от глад.

— Сив — промълви Егвийн и Елейн подскочи и се озърна. Сиянието на сайдар я обгърна тутакси.

— Къде?

Егвийн огледа малко по-спокойно палубата, но само за да се увери, че никой не ги е подслушал. Капитан Елисор продължаваше да стърчи на кърмата до голия до кръста кормчия. Друг моряк беше подхванал поклоните, докато оглеждаше водите за някакъв знак за плитчини, още двама опъваха въжетата на платната. Всички други от екипажа се бяха прибрали под палубата. Единият от двамата пристъпи да провери стегите на гребната лодка, която лежеше преобърната върху палубата. Егвийн го изчака да се отдалечи и чак това заговори тихо:

— Глупачка! Аз, Елейн, не ти, не ме гледай толкова сърдито. — Продължи шепнешком: — Сив преследва Мат, Елейн. Това трябва да означава сънят, но така и не го разбрах. Аз наистина съм глупачка!

Сиянието около Елейн изчезна.

— Недей да се кориш толкова — отвърна тя също шепнешком. — Може и това да означава, но аз не го разбрах, нито пък Нинив. — Тя замълча и поклати глава; червено-златистите ѝ къдрици се люшнаха. — Но не виждам смисъла, Егвийн. Защо един Сив трябва да преследва

Мат? В писмото до майка ми няма нищо, което би могло да ни навреди.

— И аз не знам защо — отвърна Егвийн намръщено. — Но трябва да има някаква причина. Сигурна съм, че точно това означава онзи сън.

— Дори и да си права, Егвийн, нищо не можеш да направиш.

— Знам — отвърна Егвийн горчиво. Та тя дори не знаеше дали той е пред тях, или зад тях. Би трябвало да е пред тях. Мат сигурно бе тръгнал, без да се бави. — Тъй или иначе — измърмори тя на себе си, — полза никаква. Най-после разбрах какво означава един от сънищата ми, а полза никаква!

— Но ако си разбрала значението на един — каза Елейн, — може би ще разбереш и другите. Ако седнем и ги обсъдим, може би...

„Синият жерав“ внезапно се разтресе и отхвърли Елейн върху палубата и Егвийн върху нея. Когато Егвийн успя да се изправи, брегът беше престанал да се ниже назад. Корабът беше спрял с вдигнат нос и килната на една страна кърма. Платната плющяха шумно на вятъра.

Чин Елисор се изправи и се затича към носа.

— Ах, ти, сляп селски червей! — зарева той на мъжа, който стоеше там. — Мръсна козя фъшкия! За пръв път ли пътуваш по реката, че не можеш да познаеш как се люшка, водата над плитчина? — Сграбчи с две ръце вкопчилиия се в перилото човек за раменете и го раздруса. — Ако си ми пробил корпуса, червата ти ще използвам за кълчища!

Всички моряци се разтичаха и се струпаха около капитана.

Нинив се появи на стълбата, водеща към пътническите каюти, оправяйки полите си. Дръпна рязко плитката си и огледа навъсено мъжете при носа, след това закричи към Егвийн и Елейн.

— Заседнахме, нали? След всичките тези приказки, че познавал реката като собствената си жена. Бедната, едва ли е получила нещо повече от усмивка от него. — Тя отново дръпна дебелата си плитка и закричи напред, избутвайки моряците от пътя си, за да се добере до капитана.

Нямаше смисъл да я придружават. „Той ще ни измъкне по-бързо, ако го оставим на мира.“ Нинив сигурно го поучаваше какво да направи. Елейн, изглежда, изпитваше същото, ако се съдеше по

съжалителното клатене на главата ѝ, докато гледаше как капитанът и целият екипаж насочват почитителното си внимание към Нинив.

След миг мъжете нещо се развълнуваха. За малко се мернаха ръцете на капитана, махащи в несъгласие над главите им, а после Нинив излезе с нервна походка от моряшката навалица — те ѝ сториха път с ниски поклони, — а Елисор забърза след нея, бършейки широкото си лице с голяма червена носна кърпа.

— Има цели петнайсет мили до следващото село на андорска страна, Айез Седай, и поне пет-шест мили по реката от кайриенска страна! — говореше разтревожено капитанът. — Андорските войници се държат, вярно е, но не могат да опазят милите оттук дотам!

— Потънал кораб — каза Нинив на Егвийн и Елейн. — Работа на речни пирати, така смята капитанът. Искане да се опита да го изтегли назад с веслата, но изглежда, не е сигурен, че ще стане.

— Карахме много бързо, затова се ударихме, Айез Седай. Искане да ви осигуря бърза скорост. — Елисор затърка лицето си още по-усилено. Егвийн разбра, че се бои да не би Айез Седай да го обвинят, че го е направил нарочно. — Здравно сме се ударили. Но не мисля, че поемаме вода, Айез Седай. Няма причини за безпокойство. Все ще мине някой кораб. Два екипа весла ще ни измъкнат със сигурност. Няма нужда да слизате на брега, Айез Седай. Кълна ви се, в името на Светлината.

— Искане да оставим кораба? — попита Егвийн. — Мислиш ли, че това е разумно?

— Разбира се, че е! — Нинив замълча и я изгледа намусено, после продължи с малко по-спокоен тон, но пак така напрегнато. — Капитанът твърди, че ще мине поне час, докато дойде друг кораб. С достатъчно весла, за да може да помогне. Или един ден. Или дори два. Не можем да си позволим да загубим два дни в чакане. Можем да отидем в онова село — как го нарекохте, капитане? Джурийн? — можем да отидем в Джурийн за по-малко от два часа. Ако капитан Елисор освободи кораба си толкова бързо, колкото се надява, можем да се качим пак. Той казва, че ще спре да види дали сме там. Ако обаче не успее да го измъкне, можем да вземем друг кораб от Джурийн. Капитанът казва, че там спирани търговци, заради андорските войници. — Тя си пое дълбоко дъх и гласът ѝ стана още по-напрегнат. — Обясних ли основанията си достатъчно ясно? Друго искате ли?

— За мен е ясно — бързо вметна Елейн преди Егвийн да отговори. — И идеята ми изглежда добра. Ти също смяташ, че е добра, нали, Егвийн?

Егвийн кимна сърдито.

— Добра е.

— Но, Айез Седай — възрази Елисор. — Слезте поне на андорския бряг. Тази война, Айез Седай. Пирати, какви ли не бандити, а и войниците не са кой знае каква стока. Самата развалина под носа ни показва що за хора са.

— Не видяхме и една жива твар откъм кайриенска страна — заяви Нинив, — а каквото и да стане, ние далеч не сме беззащитни, капитане. А и не смятам да вървя петнайсет мили, след като мога да вървя само шест.

— Разбира се, Айез Седай. — Сега Елисор наистина се беше изпотил. — Не исках да кажа, че... Разбира се, че не сте беззащитни, Айез Седай. Не исках да кажа това. — Той яростно затри лицето си, но то въпреки това продължи да лъщи.

Нинив отвори уста, погледна Егвийн и изглежда, се отказа да каже това, което смяташе.

— Слизам долу да си взема нещата — заяви тя на въздуха между Егвийн и Елейн и се обърна към Елисор. — Капитане, подгответе лодката. — Той се поклони и се затича да даде нареждания на моряците, а тя тръгна към люка.

— Каже ли една от вас „горе“ — измърмори Елейн, — другата веднага отвръща „долу“. Ако не престанете, въобще няма да стигнем до Тийр.

— Ще стигнем — отвърна Егвийн — едва когато Нинив най-после разбере, че не е вече Премъдрата. Всички сме... — не каза Посветени; твърде много хора сновяха около тях — сега всички сме равни.

Елейн въздъхна.

Скоро лодката ги свали на брега и те застанаха край водата с тояги в ръце, с вързопи на гръб и провиснали по дрехите им кесии и торби. Пред тях имаше тревиста равнина и пръснати тук-там храсталаци. На няколко мили от реката се виждаха гористи хълмове. Обърнаха се към реката. Моряците гребяха с всичка сила с дългите весла, но изглежда, не можеха да измъкнат кораба. Егвийн се обърна и

закрачи на юг, без повече да поглежда назад. И преди да ги е повела Нинив.

Когато другите две я настигнаха. Елейн я изгледа укорително. Нинив крачеше, втренчена право напред. Елейн ѝ каза какво ѝ беше споделила Егвийн за Мат и преследващия го Сив, но тя само изсумтя: „Той да се грижи сам за себе си“, без да спира. След известно време щерката-наследница се отказа от опитите си да заговаря приятелките си и трите продължиха в мълчание.

Гъсто израслият край речния бряг върбалак скоро скри „Синия жерав“ от очите им. Отбягваха горичките, колкото и малки да бяха, защото в сенките под клоните им можеше да се спотайва всичко. Тук, край реката, между горичките растяха и храсти, но бяха толкова ниски, че и дете не можеше да се скрие в тях, камо ли крайречен разбойник, а и бяха пръснати нашироко.

— Ако наистина видим разбойници — обяви Егвийн, — ще се защитавам. Тук поне я няма Амирлин да наднича иззад раменете ни.

Устата на Нинив се изтъни.

— Ако се наложи — промълви тя на въздуха пред себе си, — можем да подплашим всякакви разбойници — както онези Бели плащове. Ако не намерим друг начин.

— По-добре не говорете за разбойници — намеси се Елейн. — Ще ми се да стигнем това село без...

От близкия храст изникна фигура в кафяво и сиво и препречи пътя им.

ГЛАВА 38

ДЕВИ НА КОПИЕТО

Егвийн прегърна сайдар още преди да изпищи и зърна с крайчеца на окото си сиянието около Елейн. За миг се зачуди дали Елисор не е чул писъците им и няма да им прати помощ; „Синият жерав“ трябваше да се намира на не повече от една миля нагоре по реката. Но после се отказа от мисълта за помощ и заплете потоците от Въздух и Огън за мълния. Все още чуваше затихването на собствените им викове.

Нинив просто бе спряла, скръстила ръце пред гърди, с твърдо изражение. Егвийн не беше сигурна защо — дали защото не е достатъчно ядосана, за да докосне Верния извор, или защото вече е виждала това, което собствените ѝ очи виждаха за първи път. Пред тях стоеше жена, не по-възрастна от самата Егвийн, но по-висока.

Но тя не изпусна сайдар. Мъжете понякога се оказваха твърде глупави, смятайки, че една жена е беззащитна само защото е жена; подобни илюзии Егвийн не хранеше. Забеляза, че сиянието около Елейн е загаснало. Щерката-наследница, изглежда, все още робуваше на глупави предразсъдъци. „Не е била пленничка на Сеанчан, затова!“

Егвийн не смяташе, че много мъже биха се оказали така глупави, че да сметнат, че жената, изправила се пред тях, не е опасна, въпреки че ръцете ѝ бяха празни и че не носеше никакво видимо оръжие. Синьо-зелени очи и рижа коса, подстригана високо, само с една дълга опашка, стигаща до раменете; меки, подбити на коленете чизми с гайтани и тясно палто и панталони, всички в землисто-каменни оттенъци. Такива цветове и облекло веднъж ѝ бяха описвани; тази жена беше айилка.

Егвийн внезапно изпита някаква странна симпатия към непознатата, „Прилича на братовчедка на Ранд, от това е.“ Но и това чувство — почти роднинско — не можа да приглуши любопитството ѝ. „Какво в името на Светлината правят айилци тук? Те никога не напускат Пустошта; поне от Айилската война насам.“ Цял живот беше

слушала как смъртно опасни били айилците — тези Деви на копието не по-малко от мъжките им бойни общества, — но сега не изпитваше никакъв особен страх, а по-скоро раздразнение, че отначало бе допуснала да се изплаши. Със сайдар, който подхранваше Единствената сила в нея, не ѝ се налагаше да се бои от никого. „Освен може би от някоя напълно обучена сестра — призна си тя наум. — Но определено не от една обикновена жена, та дори тя да е айилка.“

— Името ми е Авиенда — обяви айилката. — От септата Горчива вода на Таардад айил. — Лицето ѝ беше също така равнодушно и безизразно, както гласът ѝ. — Аз съм Фар Дарейз Май, Дева на копието. — Замълча за миг и ги огледа. — На лице не изглеждате такива, но видяхме пръстените по ръцете ви. По вашите земи има жени, които приличат много на нашите Мъдри, жените, които тук наричат Айез Седай. Вие от Бялата кула ли сте, или не?

За миг Егвийн наистина изпита притеснение. „Видяхме?“ Огледа се предпазливо, но не забеляза някой да се прикрива в храстите.

Ако имаше други, то те сигурно се криеха в следващата горичка, на сто крачки оттук, или по-следващата, два пъти по-далече. Твърде далече, за да бъдат заплаха. „Освен ако нямат лъкове.“ Но и да имаха, трябваше да са много добри с тях. У дома, по време на състезанията на Бел Тин и Слънцеднева, само най-добрите стрелци можеха да улучат на разстояние над двеста крачки.

Но въпреки това се чувстваше по-добре като знаеше, че може да метне мълния по някой, който би опитал такъв изстрел.

— Ние сме от Бялата кула — отвърна Нинив спокойно. Усилието ѝ да не се оглежда за други айилки беше очевидно. Дори Елейн попоглеждаше насам-натам. — А дали ще сметнете някоя от нас за Мъдра, е друга работа — продължи Нинив. — Какво искате от нас?

Авиенда се усмихна. Всъщност беше доста симпатична, забеляза Егвийн; войнственият израз досега беше прикривал хубостта ѝ.

— Вие говорите като Мъдрите. По същество и с малко съжаление към глупците. — Усмивката ѝ се стопи, но гласът ѝ остана спокоен. — Една от нас лежи тежко ранена, може би умира. Мъдрите често изцеряват онези, които несъмнено биха загинали без тяхната помощ, а съм чувала, че Айез Седай могат и повече. Ще ѝ помогнете ли?

Егвийн за малко да поклати глава объркана. „Нейна приятелка загива? А тя го казва така, все едно че ни моли да ѝ заемем чаша ечемичено брашно!“

— Ще ѝ помогна, стига да мога — отвърна бавно Нинив. — Не давам обещания, Авиенда. Може да умре въпреки усилията ми.

— Смъртта идва за всички нас — отвърна айилката. — Можем само да избираме как да я посрещнем, когато дойде. Ще ви заведе при нея.

Две жени в айилско облекло изникнаха на не повече от десет крачки от тях, едната от малка падина — Егвийн не би допуснала, че там може да се скрие и куче, а другата сред тревата, стигаща едва до прасците ѝ. Смъкнаха черните си була, щом се изправиха — това отново я сепна; знаеше, че айилците прикриват липата си само когато се канят да извършат убийство — и свалиха на раменете си платовете, покриващи главите им. Едната беше със същата червеникава коса като Авиенда, със сиви очи, а другата — синеока и с коса като пламък. Никоя не беше по-възрастна от Егвийн или Елейн — и двете изглеждаха готови да използват късите копия в ръцете си.

Жената с огнената коса подаде оръжията на Авиенда: дълъг нож с тежко острие за колана на кръста ѝ и пълен колчан за другата страна; черен извит лък, бледо лъскав като рог, който тя прибра в калъфа на гърба си, и четири къси копия с дълги остриета, които стисна в едната си ръка заедно с малък, облечен в кожа кръгъл щит. Авиенда се накичи с всичко това така естествено, както някоя жена в Емондово поле би си метнала шал. Същото направиха и спътничките ѝ.

— Хайде — подкани ги тя и тръгна към горичката, покрай която вече бяха минали.

Егвийн най-сетне освободи сайдар. Беше сигурна, че трите могат да я намушкат с копията си, преди да успее да направи каквото и да било, стига да поискат, но не смяташе, че се канят да го сторят. „Ами ако Нинив не успее да изцери приятелката им? Защо поне не пита преди да взема решения, които засягат и трите ни!“

Докато вървяха към дърветата, айилките оглеждаха земята наоколо, сякаш очакваха пустата околност да крие врагове, също така опитни в криенето, колкото самите тях. Авиенда и Нинив вървяха най-отпред.

— Аз съм Елейн от Двора Траканд — подхвана приказка приятелката на Егвийн. — Щерката-наследница на Мургейз, кралицата на Андор.

Егвийн се препъна. „Светлина небесна, да не е полудяла? Знам, че Андор е воювал с тях в Айилската война. Може да е било преди двадесет години, но казват, че айилците имат дълга памет.“

Но огнекосата айилка до нея отвърна само:

— Аз пък съм Баин, от септата Черна скала на Шаарад айил.

— Аз съм Чиад — представи се по-нисичката от другата ѝ страна. — От септата Каменна река на Гошиен айил.

Баин и Чиад погледнаха Егвийн; лицата им не се промениха, но ѝ се стори, че според тях проявява невъзпитание.

— Аз съм Егвийн ал-Вийр — каза им тя. Изглежда, очакваха повече, затова добави: — Щерка на Марин ал-Вийр, от Емондово поле, в Две реки. — Това, изглежда, донякъде ги задоволи, но можеше да се обзаложи, че не го разбраха повече, отколкото тя за техните септи и кланове. „Сигурно означава нещо като родове.“

— Вие първосестри ли сте? — Баин, изглежда, имаше предвид и трите.

Егвийн реши, че сигурно имат предвид сестри в смисъла, в който се употребяваше за Айез Седай, и отвърна „Да“, докато в същото време Елейн каза „Не“.

Чиад и Баин се спогледаха бързо — все едно че говореха с жени, които, изглежда, не са съвсем с ума си.

— Първосестри — обърна се Елейн поучително към Егвийн — означава жени, които имат една и съща майка. Второсестра означава, че майките им са сестри. — После заговори на айилките. — Нито една от двете ни не знае много за вашия народ. Моля да простите невежеството ни. Понякога си мисля за Егвийн като за първосестра, но не сме кръвни роднини.

— Тогава защо не изречете думите пред вашите Мъдри? — попита Чиад. — Двете с Баин станахме първосестри.

Егвийн примигна.

— Но как можете да станете първосестри? Или си имате една и съща майка, или нямате. Не искам да ви обиждам. Повечето от това, което знам за Девите на копието, е от малкото, което ми е разказвала Елейн. Знам, че се сражавате в битки и че мъжете не ви интересуват,

но нищо повече. — Елейн кимна; описанието ѝ на Девите на копието напомняше на някаква кръстоска между женски Стражници и Червената Аджа.

Изражението, пробягало по лицата на двете айилки, показва, че се съмняват дали Егвийн и Елейн изобщо имат ум в главите си.

— Не ни интересуват мъжете ли? — промърмори Чиад озадачена.

Баин сбра вежди замислена.

— Това, което казвате, е близо до истината, но и твърде далече. Когато се венчаем за копието, ние се заклеваме да не се обвързваме с никакъв мъж и дете. Но някои се отказват от копието заради мъж или дете. — Изражението ѝ подсказваше, че това тя самата не го разбира съвсем. — Но откаже ли се веднъж, не може повече да си върне копието.

— Или ако е избрана да иде в Руидийн — вметна Чиад. — Една Мъдра не може да е в брак с копието.

Баин я погледна така, сякаш бе обявила, че небето е синьо и че дъждът пада от облаци. Но погледът, с който дари Егвийн и Елейн, говореше, че може би те не знаят тези елементарни неща.

— Да, така е. Въпреки че някои се опитват да се противопоставят на това.

— Да, опитват се. — Чиад го каза така, сякаш двете с Баин си споделяха нещо.

— Но аз много се отклоних от нишката на обясненията — продължи Баин. — Девите не танцуват копията помежду си дори когато нашите кланове го правят, но между Шаарад айил и Гошиен айил съществува кръвна вражда от над четиристотин години, затова ние с Чиад решихме, че нашата брачна клетва не е достатъчна. Затова отидохме да изречем думите пред Мъдрите на нашите кланове — тя рискувайки в моята твърдина, аз — в нейната — за да ни свържат като първосестри. Като истински първосестри, които са Деви, си пазим гърбовете една на друга и никоя от нас няма да допусне мъж при себе си, без другата да е съгласна. Но не бих казала, че мъжете не ни интересуват. — Тя кимна и се усмихна. — Описах ли ти истината ясно, Егвийн?

— Да — отвърна плахо Егвийн. Погледна към Елейн и забеляза в сините ѝ очи удивлението, което изпитваше и тя самата. „Не Червена

Аджа. Може би Зелена. Кръстоска между Стражници и Зелена Аджа, а освен това нищо друго не разбирам.“ — Истината вече ми е доста ясна, Баин. Благодаря ти.

— Ако вие двете се чувствате като първосестри — каза Чиад, — трябва да отидете при своите Мъдри и да изречете думите. Но пък вие сте Мъдри, макар и млади. Не знам как ще стане при това положение.

Егвийн не знаеше дали да се разсмее, или да се изчерви. Струваше й се, че двете с Елейн също така делят един и същи мъж. „Не, това се отнася само за първосестри, които са Деви на копието, нали така?“ На бузите на Елейн бяха избили алени петна и Егвийн беше сигурна, че си мисли за Ранд. „Но ние не си го делим, Елейн. Никоя от нас не може да го притежава.“

Елейн се окашля.

— Не мисля, че това е нужно, Чиад. Двете с Егвийн бездруго вече си пазим гърбовете една на друга.

— Как е възможно това? — попита бавно Чиад. — Та вие не сте се венчали за копието. И освен това сте Мъдри. Кой би вдигнал ръка срещу една Мъдра? Това ме обърква. За какво ви се налага да си пазите гърбовете?

Но вече стигнаха горичката и това спести на Егвийн необходимостта да отговаря. Под дърветата имаше още две жени, скрити сред гъстите клони почти до самата река. Джолиен, от септата Солено плато на Накаи айил, синеока жена с червеникаво-златиста коса, почти като на Елейн, се грижеше за Дайлин, от септата и клана на Авиенда. Косата на Дайлин беше подгизнала от пот, от което изглеждаше тъмночервена, и тя отвори само веднъж едното си сиво око, когато пристъпиха до нея, след това го затвори. Горната й дреха и ризата й лежаха до нея, а кръстът й беше увит с плувнали в кръв превръзки.

— Тя пое меч — каза Авиенда. — Някои от онези глупци, които клетвопрестъпните дървоубийци наричат войници, решиха, че ние сме поредната шепа разбойници, опустошаващи тази земя. Наложиха се да ги избием, за да ги убедим в обратното, но Дайлин... Можеш ли да я изцериш, Айез Седай?

Нинив коленичи до ранената жена и надигна превръзките, колкото да погледне под тях. Погледна и потръпна.

— Премествали ли сте я, след като е била ранена? На раната има кора, но е счупена.

— Искаше да умре край вода — каза Авиенда. Погледна бързо към реката и отмести очи. На Егвийн ѝ се стори, че и тя потръпна.

— Глупачки! — Нинив започна да рови в торбата си с билките. — Могли сте да я убиете с това местене. Искала да умре край вода — изсумтя тя възмутено. — Само защото носите оръжия като мъже не означава, че трябва да мислите като тях. — Измъкна дълбока дървена купа от торбата си и я тикна в ръцете на Чиад. — Напълни я. Трябва ми вода, за да ги смеси и да може да го изпие.

Чиад и Баин пристъпиха към реката и се върнаха заедно. На лицата им не личеше, но Егвийн си помисли, че сигурно бяха очаквали реката да се пресегне и да ги сграбчи.

— Ако не бяхме я донесли тук до... реката, Айез Седай — каза Авиенда, — нямаше да намерим и вас и тя все едно щеше да умре.

Нинив отново изсумтя и заразбърква смлените на прах билки в купата с вода, като си мърмореше.

— Кориандър за кръвта, кучешко биле за зарастване, и малко против болка, разбира се, и... — Мърморенето ѝ заглъхна в тих шепот, почти недоловим за слуха на другите. Авиенда я гледаше намръщена.

— Мъдрите използват билки, Айез Седай, но не бях чувала, че и Айез Седай ги използват.

— Използвам, каквото използвам! — сопна се Нинив и продължи да пробира от билките и да си мърмори под носа.

— Ама тя наистина говори като Мъдра — каза тихичко Чиад на Баин, а тя ѝ кимна вдървено.

Дайлин беше единствената айилка, която не държеше оръжия, но всички останали като че ли бяха готови да ги използват мигом. „Нинив определено дразни всички — помисли си Егвийн. — Дай да ги заговоря нещо. Каквото и да е. Никой не мисли за бой, ако се говори за нещо мирно.“

— Не се обиждайте — каза тя предпазливо, — но забелязах, че реката ви притеснява. Но тя не е страшна, освен ако няма буря. Можете да я преплувате, ако искате, въпреки че течението по-навътре от брега е силно. — Елейн поклати глава.

Айилките я изгледаха озадачено и Авиенда каза:

— Видях един човек... шиенарец... да прави това... плуване... веднъж.

— Не разбирам — отвърна Егвийн. — Знам, че в Пустинята няма много вода, но ти каза, че си от септата Каменна река, Джолиен. Не може да не си плувала в Каменна река? — Елейн я изгледа така, сякаш си е загубила ума.

— Плуване — произнесе неловко Джолиен. — Това означава... да влезеш във водата? В толкова много вода? Без нищо, за което да се държиш? — Тя потръпна. — Айез Седай, преди да прекося Драконовата стена, не бях чувала за течаща вода, която да не мога да прекрача. Каменната река... разправят, че някога в нея имало вода, но това са празни приказки. Най-старите записки на Мъдрите и вождът на клана твърдят, че в нея никога не е имало нищо друго освен камъни, още от първия ден, в който сме се отделили от септата Високо плато и сме завзели тази земя. Плуване! — Тя стисна копията си, готова сякаш да се бие със самата дума. Чиад и Баин се отдръпнаха с още една крачка от речния бряг.

Егвийн въздъхна. И се изчерви, когато срещна очите на Елейн. „Добре де, аз не съм щерка-наследница, за да знам всички тези неща. Но какво пък, ще ги науча.“ Когато погледна айилките, осъзна, че вместо да ги успокои, ги беше изнервила още повече. „Ако опитат нещо, ще ги задържа с Въздух.“ Нямаше никаква представа дали би могла да задържи четири жени наведнъж, но се разтвори за сайдар, запреде потоците на Въздуха и ги остави в готовност. Силата запулсира в нея, нетърпелива да я пуснат в действие. Никакво сияние не обкръжаваше Елейн и тя се зачуди защо. Елейн я погледна в очите и поклати глава.

— Никога не бих посегнала на Айез Седай — каза изведнъж Авиенда. — Искам да го знаете. Независимо дали Дайлин ще оживее, или ще умре — това няма значение в случая. Никога не бих използвала това — тя повдигна малко едно от копията — срещу никоя жена. А вие сте Айез Седай. — Егвийн изведнъж изпита чувството, че Авиенда се опитва да успокои тях.

— Това го знаем — каза Елейн, все едно че говореше на Авиенда, но очите ѝ казваха на Егвийн, че всъщност говори на нея. — Тук никой не знае много за вашия народ, но са ме учили, че никога не

посягат да наранят жени, освен ако не са... как му казвахте?... венчани за копието.

Баин, изглежда, реши, че Елейн отново не може да проумее истината.

— Не е точно така, Елейн. Ако една несъчетана жена ми излезе насреща с оръжие, бих я напердашила здраво, та да ѝ дойде умът. Един мъж... Един мъж би си помислил, че жена от вашите земи е венчана, ако носи оръжие; не знам. Мъжете понякога са странни.

— Разбира се — каза Елейн. — Но докато ние не ви нападаме с оръжие, вие няма да ни направите нищо лошо. — И четирите айилки изглеждаха изумени, а тя погледна Егвийн бързо и многозначително.

Въпреки това Егвийн задържа сайдар. Само защото Елейн я беше научила нещо, още не значеше, че то е вярно, въпреки че айилките твърдяха същото. Пък и усещаше сайдар... така добре в себе си.

Нинив повдигна главата на Дайлин и започна да налива сместа в устата ѝ.

— Пий — каза тя твърдо. — Знам, че вкусът му е непоносим, но го изпий всичкото. — Дайлин преглътна, задави се и отново преглътна.

— Дори и тогава, Айез Седай — отвърна Авиенда на Елейн. Но не откъсваше очи от Дайлин и Нинив. — Казано е, че някога, преди Разрушението на света, сме служили на Айез Седай, макар сказанието да не казва как. Но сме се провалили в тази служба. Вероятно заради този грях сме били отпратени в Триделната земя; не знам. Никой не знае какъв е бил този грях, освен може би Мъдрите или вождовете на кланове, а те не казват. Казано е, че ако отново се провалим пред Айез Седай, те ще ни унищожат.

— Изпий го цялото — промърмори Нинив. — Мечове! Само мечове и мускули, без капчица разум!

— Ние няма да ви унищожим — отвърна Елейн решително и Авиенда кимна.

— Както кажете, Айез Седай. Но всички древни оказания са изрични в едно. Никога не трябва да се бием с Айез Седай. Ако хвърлите срещу мен вашите мълнии и бедствен плам, ще затанцувам с тях, но няма да ви посегна.

— Да мушкат хора — изръмжа Нинив. Свали главата на Дайлин и пипна челото ѝ. Очите на Дайлин отново се бяха затворили. — Да

мушкат жени! — Авиенда пристъпи от крак на крак и отново се намръщи. Не беше единствената сред айилките.

— Бедствен плам — повтори Егвийн, — Авиенда, какво е „бедствен плам“?

Айилката я погледна навъсена.

— Нима не знаете, Айез Седай? Според древните сказания Айез Седай го владеели. Сказанията го наричат нещо ужасно, но повече не знам. Казано е, че сме забравили много неща от онези, които сме знаели някога.

— Вероятно Бялата кула също е забравила много неща — каза Егвийн. „Знаех за него в онзи... сън, или каквото там беше. Беше също толкова истинско, колкото Тел-айеран-риод. Дори с Мат бих се обзаложила за това.“

— Нямам право! — сопна се Нинив. — Никой няма право да разкъсва така тела! Никакво право!

— Тя ядосана ли е? — попита притеснено Авиенда. Чиад, Баин и Джолиен се спогледаха тревожно.

— Всичко е наред — каза Елейн.

— Повече от наред — добави Егвийн. — Тя наистина започва да се ядосва, а това е повече от наред.

Сиянието на сайдар изведнъж обгърна Нинив — Егвийн се наведе, за да види по-добре, същото направи и Елейн — и Дайлин подскочи нагоре с писък, с широко отворени очи. Само след миг Нинив отново я отпусна и сиянието изчезна. Очите на Дайлин се затвориха и тя остана легнала и задъхана.

„Видях го — помисли си Егвийн. — Мисля, че... го видях.“ Не беше сигурна, че е успяла да различи многото потоци, още по-малко начина, по който Нинив ги беше втъкала. Това, което Нинив успя да направи за тези няколко секунди, беше все едно да изгъне четири килима едновременно със завързани очи.

Нинив изтри стомаха на Дайлин с окървавените превръзки, забърсвайки новата кръв и кората от съсирената стара. Нямахше нито рана, нито белег, само здрава кожа, но много по-бледа — по-бледа дори от лицето на Дайлин.

Нинив смота мръсните парцали, изправи се и ги хвърли в реката.

— Измийте останалото от нея — каза тя сопнато — и след това я облечете. Студено ѝ е. И ѝ пригответе храна. Много скоро ще огладнее.

— Тя коленичи до водата да си измие ръцете.

ГЛАВА 39

НИШКИ В ШАРКАТА

Джолиен протегна разтреперана ръка към доскорошната рана под гърдите на Дайлин и когато докосна гладката кожа, ахна, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Нинив се изправи и изтри ръце в пелерината си. Егвийн трябваше да признае, че хубавата вълна върши по-добра работа за изтриване, отколкото коприната или кадифето.

— Казах да я измиете и да я облечете — сопна се Нинив.

— Да, Мъдра — отзова се бързо Джолиен и заедно с Чиад и Баин скочиха да изпълнят заповедта.

Авиенда се изсмя късо, със смях през сълзи.

— Бях чувала да разправят, че една в септата Скършен връх можела да прави такива неща, и една в септата Четири ями, но все си мислех, че са празни приказки. — Тя вдиша дълбоко, за да се съвземе. — Айез Седай, аз съм ви длъжница. Водата ми е ваша и заслонът на нашата твърд ще ви посрещне с добре дошли. Дайлин е моята второсестра. — Забеляза неразбирация поглед на Нинив и добави: — Дъщеря е на сестрата на майка ми. Близка кръв. Айез Седай. Дългът ми е кръвен.

— Ако ми потрѣбва проливане на кръв — каза сухо Нинив, — сама ще я пролея. Щом държиш да ми се отплатиш, кажи ми дали има кораб в Джурийн. Това е следващото село южно оттук.

— Селото, в което войниците веят знамето на Белия лъв? — попита Авиенда. — Имаше някакъв кораб там вчера, когато разузнавах. Древните сказания споменават за кораби, но ми беше странно да видя такъв с очите си.

— Светлината дано даде да е още там. — Нинив започна да прибира билките си. — Направих каквото можах за момичето, Авиенда, и трябва да тръгваме. Единственото, от което има нужда сега, е храна и почивка. И гледайте да не позволявате на разни хора да забиват мечове в нея.

— Каквото идва, идва, Айез Седай — отвърна айилката.

— Авиенда — каза Егвийн, — след като изпитвате такива чувства към реките, как сте ги прекосили? Сигурна съм, че има поне една река почти толкова голяма, колкото Еринин, между тукашните земи и пустинята.

— Алгуеня — уточни Елейн. — Освен ако не сте я заобиколили.

— Вие имате много реки, но по някои от тях има неща, които наричате мостове, по които можехме да ги пресечем, а други можехме да изгазим. За онази Джолиен си спомни, че дървото се носи по водата. — Тя плесна по широкия ствол на един ясен. — Тези са големи, но се носят също като клони. Намерихме мъртви дървета и си направихме... кораб... малък кораб, от три свързани дървета, за да прекосим голямата река. — Каза го като нещо подразбиращо се.

Егвийн я зяпна удивена. Ако тя самата се боеше от нещо така, както айилките от реките, дали щеше да може да се насили да го преодолее като тях? Едва ли. „Ами Черната Аджа — попита я вътрешният ѝ глас. — Да не би да си престанала да се боиш от тях?“ „Това е различно — отвърна му тя. — В това няма никаква смелост. Или ги гониш, или седиш като заек и чакаш ястреба.“ Припомни си старата поговорка: „Бъди чука, ако не искаш да си гвоздей.“

— Време е да тръгваме — подкани ги Нинив.

— Ей сега — каза ѝ Елейн. — Авиенда, защо сте изминали целия този път и сте се подложили на толкова трудности?

Авиенда поклати недоволно глава.

— Изобщо не сме стигнали далеко. Ние сме почти последните от тези, които тръгнаха. Мъдрите ме изпохапаха като подивели кучета, кръжащи около теле: твърдяха, че съм си имала задължения. — Тя изведнъж се ухили и посочи другите айилки. — Тия стояха настрана да ми се подиграват в нещастieto, така поне казваха, но не мисля, че Мъдрите щяха да ме пуснат да тръгна, ако те не бяха ме придружили.

— Търсим онзи, който е предречен — каза Баин. Придържаше заспалата Дайлин, за да може Чиад да ѝ облече кафявата ленена риза. — Оня, що иде със Зората.

— Той ще ни изведе от Триделната земя — добави Чиад. — Пророчествата казват, че е бил роден от Фар Дарейз Май.

Елейн изглеждаше смаяна.

— Нали казахте, че на Девите на копието не е разрешено да имат деца? Пък и мен така са ме учили. — Баин и Чиад отново се спогледаха така, сякаш Елейн е стигнала близо до истината, но тя отново ѝ е убягнала.

— Ако една Дева роди дете — заобяснява Авиенда грижливо, — тя предава детето на Мъдрите от своята септа, а те връчват детето на друга майка така, че никой да не разбере чие е детето. — И тя говореше така, сякаш ѝ се налагаше да обяснява, че камъкът е твърд. — Всяка жена желае да осинови такова дете с надеждата, че ще отгледа Оня, що иде със Зората.

— Или може да се отрече от копието и да се венчае за мъжа — каза Чиад, а Баин добави:

— Понякога има сериозни причини човек да се откаже от копието.

Авиенда ги изгледа, но продължи, все едно че не ги е чула.

— Но сега Мъдрите твърдят, че той може да бъде намерен тук, отвъд Драконовата стена. „Кръв на наша кръв, смесена с древната кръв и отгледана от древна кръв, не наша.“ Не го разбирам, но според Мъдрите няма никакво съмнение. — Тя замълча, явно подбирайки думите си. — Вие зададохте много въпроси, Айез Седай. И аз искам да ви задам един. Трябва да разберете, че търсим поличби и знамения. Защо вие, три Айез Седай, сте тръгнали през земя, в която единствената ръка, която не стиска нож, е ръка, твърде изтощена от глад, за да хване дръжката му? Къде отивате?

— В Тийр — отвърна енергично Нинив. — Освен ако не останем да си бърбим тук, докато Сърцето на камъка се срина на прах.

Айилките се спогледаха, Джолиен спря да облича Дайлин.

— В Тийр? — Авиенда го изрече много предпазливо. — Три Айез Седай са тръгнали през една размирна земя на път за Тийр? Странно. И защо отивате в Тийр, Айез Седай?

Егвийн бързо погледна Нинив. „Светлина, само преди миг се смееха, а сега отново са точно толкова напрегнати, колкото бяха оде.“

— Гоним едни зли жени — отвърна предпазливо Нинив. — Мраколюбки.

— Сенкобези. — Джолиен изкриви устни, сякаш бе нахапала гнила ябълка.

— Сенкобези в Тийр — промълви Баин, а Чиад допълни:

— И три Айез Седай търсят Сърцето на камъка.

— Не съм казала, че отиваме до Сърцето на камъка — сръза я Нинив. — Казах само, че не искам да стоим тук, докато той се срина на прах. Егвийн, Елейн, готови ли сте? — Тя тръгна към края на горичката, без да изчака за отговор, почуквайки с тоягата си, и с дълги крачки пое на юг.

Егвийн и Елейн се сбогуваха набързо и я последваха. Четирите изправени айилки ги изгледаха мълчаливо.

Когато се поотдалечиха от дърветата, Егвийн каза:

— Сърцето ми за малко не спря, когато си каза името. Не се ли страхуваше, че могат да се опитат да те убият или да те пленят? Айилската война не е била чак толкова отдавна, а каквото и да разправяха, че не посягали срещу жени, които не носели копия, на мен ми изглеждаха съвсем готови да използват своите.

Елейн унило поклати глава.

— Аз самата току-що разбрах колко малко неща знам за айилците, но са ме учили, че за тях Айилската война изобщо не е била война. Според начина, по който се отнесоха към мен, струва ми се, че от всичко, което съм научила, поне това е истина. Или може би просто защото си мислят, че съм Айез Седай.

— Знам, че са странни, Елейн, но никой не може да нарече три години битки нещо друго освен война. Не ме интересува колко се бият помежду си, но една война си е война.

— Не и за тях. Хиляди айилци са прехвърлили Гръбнака на света, но очевидно са се виждали по-скоро като ловци на крадци, или палачи, дошли за главата на крал Ламан Кайриенски, заради престъплението, че е отсякъл Авендоралдера. Според айилците това не е било война. Било е екзекуция.

Авендоралдера, според лекциите на Верин, била издънка от самото Дърво на живота, донесена в Кайриен преди около четиристотин години като безпрецедентно предложение за мир от айилците, дадено заедно с правото да се прекосява Пустинята, право, които иначе давали само на амбуланти, на веселчунци и на Туатан. Голяма част от богатството на Кайриен се натрупало благодарение на търговията със слонова кост, благоухания и подправки, и главно с коприна от земите отвъд Пустинята. Дори Верин нямаше представа как

айилците са се снабдили с калем на Авендесора — първо, в древните книги пишеше ясно, че то не дава семена; второ, никой не знаеше къде се намира Дървото на живота, освен няколко сказания, които явно бяха погрешни, но със сигурност Дървото на живота не можеше да има нищо общо с айилците — нито защо айилците бяха нарекли кайриенците свои „делящи водата“ или защо са настоявали техните кервани с търговски фургони да воят знаме с триделния лист на Авендесора.

На възмутената Егвийн ѝ се стори, че разбира защо са предприели войната — макар и да не я смятаха за такава — след като крал Ламан е отсякъл техния дар, за да си направи трон като никой друг по света. „Ламановият грях“, така беше чувала да го наричат. Според Верин не само търговията на Кайриен през Пустошта прекъснала с войната, но и онези кайриенци, които се оказали в Пустошта, изчезнали. Пак според Верин за тях се знаело, че били „продадени като животни“ в земите отвъд Пустошта, но дори и тя не разбираше как може да бъде продаден един мъж или жена.

— Егвийн — каза Елейн, — ти разбираш кой може да е Оня, що иде със Зората, нали?

Егвийн погледна към гърба на Нинив, която все още бе далече пред тях, и поклати глава — „Тя да не иска да тичаме до Джурийн?“ — а после едва не се спря.

— Какво искаш да кажеш?

Елейн кимна.

— Така мисля. Не знам много за Пророчествата за Дракона, но съм чувала няколко реда. Един от тези, които си спомням, гласи: „Ще се роди той на Драконова планина, роден от дева, за мъж невенчана.“ Егвийн, Ранд наистина прилича на айилец. Е, прилича също и на портретите на Тигрейн, които съм виждала, но тя е изчезнала преди аз да се родя и трудно мога да допусна, че е могла да му бъде майка. Смятам, че майката на Ранд е била Дева на копието.

Егвийн се намръщи умислена и докато бързаше напред, запрехвърля в ума си всичко, което знаеше за раждането на Ранд. Той беше отгледан от Трам ал-Тор, след като Кари ал-Тор бе починала, но ако думите на Моарейн бяха верни, двамата можеше и да не са истинските му майка и баща. Нинив като че ли знаеше някакви тайни

за раждането на Ранд. „Но бих се обзаложила, че и с ченгел няма да измъкна нищичко от нея.“

Настигнаха Нинив. Егвийн крачеше навъсена и мислеше, Нинив гледаше право напред към Джурийн, а Елейн ги попоглеждаше намусено. Приличаха ѝ на деца, които се карат кое да получи по-голямото парче от сладкиша.

След още няколко мълчаливи крачки Елейн се обади:

— Ти се справи много добре с това, Нинив. С Лечителството и всичко останало. Те изобщо не се усъмниха, че си Айез Седай, Нито пък за нас. Добре че успя да се сдържиш.

— Добра работи свърши — каза Егвийн след минута. — За първи път видях какво се прави при Лечителство. Моите мълнии са все едно да забъркаш просеник.

На лицето на Нинив изгря усмивка.

— Благодаря — промърмори тя и посегна да дръпне косата на Егвийн, както го правеше, когато тя беше момиченце.

„Но аз вече не съм малко момиче.“ Мигът отмина така, както бе дошъл, и те продължиха мълчаливо. Елейн шумно въздъхна.

Преодоляха още една миля, а може би и повече, бързо, въпреки че се отклониха от реката, за да избегнат горичките край брега. Нинив настояваше да стоят на открито, по-надалече от дърветата. Егвийн смяташе, че е глупаво да допускат, че други айилци може да се крият сред дърветата, но отклонението навътре не увеличи много разстоянието, което трябваше да преодолеят.

Елейн обаче гледаше внимателно към дърветата и тъкмо тя внезапно извика:

— Вижте!

Егвийн бързо извърна глава и видя няколко мъже да изскачат иззад дърветата и да въртят прашки. Посегна към сайдар, но нещо я удари в главата и тъмнината изпи всичко.

Егвийн усети, че се люшка. Че нещо се движи под нея. Главата ѝ сякаш бе съставена само от болка. Опита се да пипне слепоочията си, но нещо стягаше китките ѝ и ръцете ѝ не помръднаха.

— ... вместо да лежим там цял ден и да чакаме да се стъмни — каза нечий груб мъжки глас. — Кой знае дали насам ще мине друг

кораб? А на тази лодка не разчитам. Тече.

— Дано само Адън ти повярва, че си видял тия пръстени преди да решиш — каза друг мъж. — Той държи на тлъста стока, не на някакви си жени. — Първият мъж измърмори нещо за това, което Адън можел да направи с пробитата си лодка, както и с товара си.

Очите ѝ се отвориха и пред тях заиграха сребристи петънца. Лежеше направо на гърба на кон, китките и глезените ѝ бяха свързани с въже, минаващо под корема му, косата ѝ бе провиснала надолу.

Все още беше ден. Тя изви врат и се огледа. Толкова много облечени в груби дрехи мъже на коне я обкръжаваха, че не можа да разбере дали Нинив и Елейн също са пленени. Някои от мъжете носеха части от броня — кой очукан шлем, кой ръждясала гръдна броня или прокъсана ризница — но повечето бяха само по палта, които като че ли не бяха почиствани от месеци, ако не и повече. Ако се съдеше по миризмата, самите мъже не бяха се къпали от месеци. Всички носеха мечове на кръста или на гърба си.

Конят спря за миг, чуха се крясъци и скърцане на ръждясали панти, след това конят направи още няколко крачки и пак спря. Мъжете започнаха да слизат от седлата. Когато се пръснаха, тя успя да различи донякъде къде се намират. Бяха влезли в дървена палисада, построена на върха на голяма кръгла могила. Мъже с лъкове стояха на стража по дълга дървена пътека, висока колкото да виждат над грубо изострените върхове на дънерите, от които бе направена оградата. Ниска постройка без прозорци беше издигната до портата. Нямаше друга сграда освен няколко стръмни дървени навеса. Освен мъжете и конете, които току-що бяха влезли, останалото открито пространство беше запълнено с огньове, вързани коне и още неумити мъже. Трябваше да са поне стотина. Кози, свине и кокошки изпълваха въздуха с блеене, грухтене и кудкудякане, смесващо се с дрезгави крясъци и смях.

Очите ѝ намериха Нинив и Елейн, и двете вързани върху коне като нея. Не помръдваха. Краят на плитката на Нинив се влачеше по пръстта, щом конят под нея пристъпеше. И малката ѝ надежда, че някоя от трите може да е останала на свобода, за да помогне на другите да се освободят, изчезна. „Светлина, не мога да понеса отново да съм пленничка. Никога вече.“ Боязливо се опита отново да стигне сайдар. Този път болката не беше толкова силна — само все едно че някой я бе

ударил с камък в главата, — но разби празнотата преди и да си е помислила за роза.

— Тази е будна! — извика в паника мъжки глас.

Егвийн се постара да увисне отпусната и незастрашителна. „Как, в името на Светлината, ще изглеждам застрашителна, като лежа като чувал с картофи! Да ме изгори дано, трябва да спечеля време. Трябва!“

— Нищо няма да ти направя — прошепна тя на затичалия се към нея мъж. Или поне се опита. Не беше сигурна доколко успя, защото нещо отново се стовари върху главата ѝ и тъмната пелена отново я обгърна.

Следващия път се събуди по-лесно. Главата още я болеше, но не колкото преди, макар мислите ѝ да кръжаха шеметно. „Поне стомахът ми не... Светлина, по-добре да не мисля за това.“ В устата си усети вкус на вкиснало вино и на нещо горчиво. През процеците на грубо скованата дървена стена прозираше светлина — не дневна светлина, — но тя лежеше на тъмно. Върху пръст, както прецени. Вратата, изглежда, също не пасваше добре на рамката, но пък беше дебела и здрава.

Изправи се на ръце и колене и се изненада, че вече не е вързана. Освен стената от неодялани дървени трупи, другите стени изглеждаха направени от груб камък. Светлината, прозираща през процеците, бе достатъчна, за да види, че Нинив и Елейн също лежат проснати на пръстения под. На лицето на щерката-наследница имаше кръв. Никоя от двете не помръдваше, ако не се броеше равномерното издигане и спадане на гърдите им. Егвийн се подвоуми между желанието да ги събуди на часа и подтика да види какво има зад стената. „Само да надникна — рече си тя. — Може да разбере дали ни пазят и каква е охраната, преди да ги събудя.“

Всъщност се страхуваше, че може изобщо да не успее да ги събуди. Кръвта по лицето на Елейн я плашеше. Долепи око до една от цепнатините и се помъчи да си спомни какво точно беше направила Нинив за Дайлин.

Съседната стая беше просторна — сигурно заемаше останалата част от постройката, която бе видяла — и без прозорци, но ярко осветена със златни и сребърни светилници, висящи от куки, забити по

стените и в големите трупи, оформящи високия таван. Камина нямаше. Върху отъпкания пръстен под стояха разхвърляни безразборно селски маси и столове наред със сандъци, украсени с позлата и слонова кост. Килим с шарки на пауни беше проснат до огромно легло с балдахин, отрупано с мръсни одеяла и чаршафи.

Из стаята стърчаха прави или седяха дузина мъже, но очите на всички бяха обърнати към един едър русокос мъж, който можеше да мине за хубав, ако лицето му беше малко по-чисто. Той стоеше прав, забил поглед в една маса с извити позлатени крака, с една ръка на дръжката на меча, а пръстът на другата подбутваше нещо по масата, но какво беше то, не можеше да се види.

Външната врата се отвори — нощта зейна зад прага — и в помещението влезе дългнест мъж. Лявото му ухо липсваше.

— Още не е дошъл — каза той дрезгаво. Липсваха му и два пръста на лявата ръка. — С таквиз не обичам да си имам работа.

Едрият русокос мъж не му обърна никакво внимание и продължи да подбутва нещото върху масата.

— Три Айез Седай — промърмори той, после се засмя. — Добри са цените за Айез Седай, ако ти стиска да се спазариш с подходящ купувач. Щом си готов да ти измъкнат корема през устата, ако се окаже, че си му пробутвал свиня в чувал. Не е толкова безопасно, колкото да режеш моряшки гърла на търговски кораб, а, Коук? Не е толкова лесно, нали така?

Сред останалите мъже последва нервно размърдване и онзи, към когото се бяха обърнали, набит мъж с шаващи очи, пристъпи нетърпеливо напред.

— Те наистина са Айез Седай, Адън. — Тя разпозна гласа му, мъжът, който бе чула, когато се бе свестила първия път. — Не може да не са, Адън. Пръстените го доказват, казвам ти!

Адън вдигна нещо от масата — малко кръгче, просветващо като златно под ярките светилници.

Егвийн ахна и размърда пръстите си, „Взели са ми пръстена!“

— Не ми харесва това — измърмори дългнестият с липсващото ухо. — Айез Седай. Всяка от тях може да ни избие всички. Късметът да ме жъгне дано! Ти си тъпак, Коук, и би трябвало да ти срежа гърлото. Ами ако някоя от тях се събуди преди онзи да дойде?

— Няма да се събудят с часове. — Това пък беше един шишко с дрезгав глас и глупаво ухилена уста, разкриваща прогнили зъби. — Баба ми ме е научила на тая смес, дето им дадох да я изпият. Ще спят чак до изгрев слънце, а онзи ще дойде преди това.

Егвийн облиза уста с език от вкисналото вино и горчивото. „Каквото и да е било, баба ти те е излъгала. Обаче е трябвало да те удуши още в люлката!“ Намръщи се. Трябваше да събуди Нинив и Елейн преди да пристигне този „онзи“, човекът, който смяташе, че може да купи Айез Седай. „Като някой проклет сеанчанец!“

Нинив изглеждаше просто заспала, така че Егвийн започна с най-простото — разтърси я. За нейна изненада Нинив веднага отвори очи и я погледна.

— Държат ни в плен — прошепна Егвийн. — Зад тази стена има дузина мъже и много повече извън постройката. Много повече. Дали са ни нещо да ни приспят, но изглежда, не действа. Спомни ли си вече?

Нинив отмести ръката ѝ.

— Помня. — Гласът ѝ беше тих и мрачен. Тя направи гримаса и изкриви уста, а после изведнъж се изсмя беззвучно. — Корен от поспалак. Тези глупаци са смесили корен от поспалак с вино. Виното е станало почти на оцет, ако се съди по вкуса. Бързо казвай — какво си спомняш от това, дето те учих? Какво прави корена от поспалак?

— Прочиства ти главата, за да можеш да спиш — отвърна Егвийн също така тихо. И почти толкова мрачно, докато не чу собствените си думи. — Прави те малко сънена, но нищо повече. — Дебелакът явно не беше слушал добре баба си. — Това, което са направили, е че са ни прочистили главите от болката.

— Точно така — каза Нинив. — И щом събудим Елейн, така ще им благодарим, че да го запомнят. — Хайде да вдигаме и нея.

— Струва ми се, че видях над сто от тях навън, когато ни докараха — прошепна Егвийн, докато Нинив се навеждаше над Елейн. — Сигурна съм, че няма да имаш нищо против, ако този път използвам Силата като оръжие. А и чакат някой да дойде да ни купи. Смятам да направя нещо на този нещастник, така че да ходи в Светлината чак до последния ден на живота си! — Нинив бе вече наведена над Елейн и сякаш не я чуваше. — Какво има?

— Пострадала е тежко, Егвийн. Мисля, че черепът ѝ е счупен. Едва диша. Егвийн, тя умира почти толкова сигурно, колкото умираше

Дайлин.

— Не можеш ли да направиш нещо? — Егвийн се опита да си спомни всичките потоци, които Нинив беше запрела при Изцеряването на айилката, но не можеше да се сети и за една трета от нишките. — Трябва да направиш нещо!

— Взели са ми билките — измърмори Нинив свирепо. — Не мога! Не и без билките! — Егвийн забеляза потресена, че Нинив е готова да се разплаче. — Огън да ги гори всички, не мога без... — Изведнъж тя сграбчи раменете на Елейн, сякаш се канеше да я вдигне и да я раздруса. — Огън да те гори, момиче — изхриптя тя, — не съм те водила по целия този път, за да ми умреш! Трябваше да те оставя да търкаш гърнетата! Трябваше да те завържа в чувал и Мат да те отнесе на майчицата ти! Няма да позволя да ми умреш така! Чу ли ме? Няма да го позволя! — Сайдар отведнъж засия около нея и очите и устата на Елейн се отвориха широко и едновременно.

Егвийн затисна устата ѝ тъкмо навреме, за да заглуши вика, както си мислеше, но въртопите на Лечителството на Нинив я подеха като сламка във водовъртеж. Студ я смрази до костите, срещайки зной, който извря отвътре навън, сякаш се канеше да изпепели плътта ѝ; светът изчезна сред вихър, главоломен срыв, пропадане и летеж.

Когато най-сетне всичко свърши, тя едва дишаше, взирайки се в Елейн, която на свой ред я гледаше втренчено — Егвийн продължаваше да затиска устата ѝ. И последните остатъци от главоболие бяха изчезнали. Дори остатъчният прилив от това, което бе сторила Нинив, се бе оказал достатъчен да го направи. Мърморенето откъм съседната стая не се беше усилило; дори Елейн да бе издала някакъв звук — или тя самата, — Адън и останалите не бяха чули.

Нинив беше свела глава и трепереща.

— Светлина! — промърмори тя. — Да го правя така... беше все едно да дера... собствената си кожа. О, Светлина! — Тя изгледа Елейн. — Как си, момиче? — Егвийн дръпна ръцете си.

— Уморена — измънка Елейн. — И гладна. Къде сме? Имаше някакви мъже с прашки...

Егвийн бързо ѝ зашепна какво ги е сполетяло. Лицето на Елейн започна да помръква дълго преди разказът ѝ да свърши.

— А сега — добави Нинив с железен глас — ще покажем на тези дръвници какво значи да се забъркват с нас. — Сайдар отново изгря

около нея.

Елейн се олюля, докато се изправяше, но сиянието обкръжи и нея. Егвийн посегна към Верния извор почти с радост.

Когато отново погледнаха през процепите в стената, за да разберат с какво точно ще си имат работа, в стаята имаше трима мърдраали.

С мъртвешки черното си облекло, което провисваше неестествено около телата им, те стояха около масата и всички мъже, с изключение на Адън, се бяха отдръпнали колкото може по-надалеч, всички притиснали гърбове в стените и свели очи към пръстения под. Единствено Адън се бе изправил срещу безокия им взор, но потта проправяше вадички по мръсното му лице.

Единият чезнещ вдигна от масата един пръстен. Егвийн забеляза, че той е по-масивен от пръстените с Великата змия.

С лице опряно в цепнатината между двете греди, Нинив ахна едва чуто и опипа яката на роклята си.

— Три Айез Седай — изсъска Получовекът. — И една е носила това. — Пръстенът изтропа тежко, щом мърдраалът го подхвърли обратно на масата.

— Тези са, които търся — изстърга гласът на друг. — Ще бъдеш добре възнаграден, човече.

— Трябва да ги изненадаме — каза тихо Нинив. — Какъв катинар държи тази врата?

Егвийн едва успя да надзърне към катинара от другата страна на вратата. Видя го като буца желязо на толкова тежка верига, че можеше да задържи и разярен бик.

— Готови... — прошепна тя.

Изтъни един поток от Земя, по-тънко от косъм, надявайки се Получовеците да не усетят толкова малко преливане, и го вплете в желязната верига, сред най-дребничките ѝ частици.

Един мърдраал надигна глава. Друг се надвеси през масата към Адън.

— Сърби ме, човече. Сигурен ли си, че спят?

Адън преглътна с мъка и кимна.

Третият мърдраал се обърна и погледна към вратата, зад която стояха Егвийн и другите две.

Веригата рухна на пода, мърдраалът, който бе обърнал глава към нея, изрева, а външната врата внезапно се разтвори и откъм нощта нахлу забулена в черно гибел.

Стаята избухна от крясъци и викове, докато мъжете посягаха към мечовете си, за да спрат мушкащите айилски копия. Мърдраалите навадиха мечове, по-черни и от дрехите им, и също подхванаха бой за живота си. Веднъж Егвийн беше видяла как шест котки се бият наведнъж — това тук беше почти същото, но стократно умножено. И въпреки това само след секунди се възцари тишина. Или почти тишина.

Всяко човешко същество, неносещо черно було на главата си, лежеше на пода, пронизано от копие: едно от копията беше приковало Адън в стената. Двама айилци също лежаха неподвижни сред преобърнатите мебели и трупове. Тримата мърдраали стояха в центъра на стаята, опрели гръб в гръб, с черни мечове в ръце. Единият се стискаше за хълбока, като да беше ранен, въпреки че нищо не личеше. По бледото лице на съседа му се виждаше дълъг прорез; но кръв не течеше. Около тях приведени кръжаха петимата останали живи айилци. Отвън се носеха крясъци и дрънчене на метал, подсказвайки, че други айилци продължават битката в нощта, но вътре звуците бяха по-тихи.

Докато кръжаха, айилците думтяха с копията си по изпънатата като барабан кожа на малките си кръгли щитове. Трум-трум-ТУРУМ-тум... Трум-трум-ТУРУМ-тум... Трум-трум-ТУРУМ-тум. Безоките лица на мърдраалите изглеждаха несигурни — чудовищата може би бяха притеснени от това, че ужасът, който взорът им вселяваше в сърцето на всяко човешко същество, изобщо не засягаше тези.

— Танцувай с мен, Сенчести — извика внезапно и някак с насмешка един от айилците. Гласът беше на млад мъж.

— Танцувай с мен, Безоки. — Това беше жена.

— Танцувай с мен.

— Танцувай с мен.

— Мисля — каза Нинив и се изправи — че сега е моментът. — Тя изрита вратата и трите жени, загърнати в сиянието на сайдар, прекрачиха прага.

За мърдраалите айилците сякаш престанаха да съществуват, както и мърдраалите за айилците. Айилците бяха зяпнали в Егвийн и

другите две над булата си, сякаш не бяха съвсем сигурни какво виждат; тя чу как една от жените ахна. Безокият взор на мърдраалите съдържаше нещо по-различно. Егвийн почти долови в него предсета на Чезнещите за собствената им гибел. Получовеците бяха разбрали, че жените са прегърнали Верния извор, още щом ги видяха. Беше сигурна, че долови у тях желание за нейната смърт, ако тяхната можеше да я изкупи, и още по-силно желание да бъде изтръгната душата от плътта ѝ и двете да бъдат хвърлени за играчка на Сянката, желание да...

Едва бе пристъпила в стаята, а този взор сякаш я пронизваше с часове.

— Няма повече да търпя — изрева тя и изплющя с поток от Огън.

Пламъци лумнаха от тримата мърдраали, пръскайки се във всички посоки, и те запищяха като накършени кости, притиснати от колелото на месомелачка. Но тя бе забравила, че не е сама, че Елейн и Нинив също са с нея. Още докато пламъците поглъщаха тримата Получовеци, самият въздух сякаш ги притисна един в друг между пода и тавана, смачка ги на огнена топка от пламък и мрак, която се свиваше и свиваше. Писъците им заораха в гръбнака на Егвийн... и нещо се изстреля от ръцете на Нинив — тънка пръчица бяла светлина, пред която слънцето би изглеждало тъмно, пръчка пламък, пред който разтопен метал би изглеждал студен, и свърза ръцете на Нинив с мърдраалите. И те престанаха да съществуват, сякаш никога не беше ги имало. Нинив подскочи стресната и сиянието около нея изгасна.

— Какво... какво беше това? — попита Елейн.

Нинив поклати глава; изглеждаше не по-малко слисана от Елейн.

— Не знам. Бях... толкова ядосана, така ужасена от това, което те искаха да... Не знам какво беше.

„Бедствен плам“ — помисли си Егвийн. Не знаеше как го разбра, но беше сигурна. Неохотно се насили да освободи сайдар; по-скоро той да освободи нея. Не знаеше кое бе по-трудно. „И не видях нищо от това, което направи тя!“

Тогава айилците се разбулиха. Малко припряно, прецени Егвийн, сякаш бързаха да покажат на нея и другите две, че вече не са готови за бой. Трима се оказаха мъже, единият възрастен човек, със силно прошарена в сиво тъмнорижа коса. Всички бяха високи, тези айилци, и

младите, както и старият, и всички притежаваха онази спокойна увереност в погледа и онова заплашително изящество в движенията, което напомняше на Егвийн за Стражници; смърт яздеше на раменете им и те знаеха, че е там, но не се бояха. Едната жена се оказа Авиенда. Крясъците и виковете отвън започнаха да заглъхват.

Нинив пристъпи към тялото на един от падналите айилци.

— Не е нужно, Айез Седай — спря я по-старият мъж. — Те поеха стомана на Сенчест.

Нинив въпреки това се наведе да ги провери, смъквайки булата им, за да издърпа клепачите и да напипа гърлата им за пулс. Когато се изправи от второто тяло, беше пребледняла. Показа се Дайлин.

— Огън да ви гори! Огън да ви гори! — Не се разбра дали има предвид самата Дайлин, или мъжа с посивяващата коса, или Авиенда, или всички айилци наведнъж. — Не я Изцериш, за да умре така!

— Смъртта иде при всички ни — понечи да отвърне Авиенда, но когато Нинив се завъртя и я погледна, тутакси млъкна. Айилците се спогледаха, сякаш несигурни дали Нинив няма да им направи същото, което бе направила с мъдраалите. В очите им нямаше страх, само бдителност.

— Стоманата на Сенчестите убива — каза Авиенда. — Не ранява. — По-старият мъж я изгледа с лека изненада — Егвийн реши, че както при Лан, за този мъж лекото трепване на клепачите бе равносилно на откритото изумление при други — а Авиенда добави: — Те знаят малко за някои неща, Руарк.

— Съжалявам — изрече звучно Елейн, — че прекъснахме вашия... танц. Може би не биваше да се намесваме.

Егвийн я погледна изненадана, но веднага съобрази какво е намислила, „Да ги отпусне и да даде време на Нинив да се успокои.“

— Вие се справяхте много добре — добави тя. — Може би ви обидихме, като си напъяхме носовите така.

Посивяващият мъж — Руарк — се изсмя гърлено.

— Айез Седай, аз поне се радвам за... това, което направихте. — За миг като че ли не беше съвсем сигурен в уверението си, но след това успя да възвърне доброто си настроение. Имаше приятна усмивка. Лицето му беше квадратно и излъчваше сила. Беше хубав и мъжествен, макар и леко застарял. — Можехме и да ги убием, но трима Сенчести... Те можеха да убият още двама-трима от нас, а може би и

всички ни, а не мога да кажа със сигурност, че щяхме да ги довършим до един. За младите смъртта е враг, с когото искат да премерят сили. Но за нас, малко по-старите, тя е стар приятел, стара любовница, с която не желаем да се срещаме толкова често.

Нинив изглеждаше успокоена от речта му, сякаш срещата с айилец, който не гори от нетърпение да умре на всяка цена, отми напрежението й.

— Аз би трябвало да ви благодаря — каза тя. — И ви благодаря. Но ще призная, че се изненадах, като ви видях. Авиенда, очаквахте ли да ни намерите тук? Как?

— Аз ви проследих. — Айилката не изглеждаше смутена. — Да видя какво ще направите. Видях как мъжете ви хванаха, но бях твърде далече, за да ви помогна. Пък и бях сама.

— Сигурна съм, че си направила каквото си могла — отвърна тихо Егвийн. „Светлина небесна, била е само на стотина крачки зад нас? И разбойниците изобщо не са я забелязали!“

Авиенда прие думите й като подкана да продължи.

— Знаех къде трябва да е Корам, а той знаеше къде са Даел и Луайн, а те пък знаеха... — Тя замълча и изгледа по-стария мъж намръщено. — Не очаквах да намеря вожд на клан, още по-малко на моя собствен, сред онези, които дойдоха. Кой предвожда сега Таардад айил, Руарк, щом ти си тук?

Руарк сви рамене, сякаш това нямаше значение.

— Вождовете на септите ще се редуват и ще се опитат да решат дали наистина искат да отидат в Руидийн, когато умра. Нямаше да дойда, но Амис, Биар, Мелейн и Сийна започнаха да ме ръчат като с остен. Сънищата казвали, че трябвало да тръгна. Попитаха ме дали наистина искам да умра стар и дебел на легло.

Авиенда се разсмя, сякаш това беше кой знае колко остроумна шега.

— Чувала съм да казват, че мъж, озовал се между жена си и някоя Мъдра, често предпочита да се изправи на бой срещу дузина свои стари врагове. Един мъж, озовал се между жена си и три Мъдри, а пък ако и жена му е Мъдра, сигурно би предпочел да иде да съсече самия Заслепител на зрака.

— Хрумна ми нещо... — Той погледна навъсено към нещо на пода: три пръстена с Великата змия, забеляза Егвийн, и още един,

много по-тежък златен пръстен, направен за мъжки показалец — И още си го мисля. Всички неща ще се променят, но аз няма да се окажа част от тази промяна, ако остана настрана. Три Айез Седай на път за Тийр. — Другите айилци се спогледаха крадешком, сякаш не искаха Егвийн и приятелките ѝ да ги забележат.

— Споменахте за сънища — каза Егвийн. — Вашите Мъдри знаят ли какво означават сънищата?

— Някои знаят. Ако искаш да научиш повече, трябва да поговориш с тях. Може би ще го обяснят на една Айез Седай. На мъже нищо не казват освен това, което сънищата повеляват да направим. — Гласът му изведнъж помръкна. — И обикновено то се оказва онова, което бихме избегнали, ако можехме.

Той пристъпи и вдигна мъжкия пръстен. Върху него, над копие и корона, кръжеше жерав: сега Егвийн го позна. Беше го виждала често преди, висящ на кожена връв на шията на Нинив. Нинив пристъпи през другите пръстени и го дръпна от ръката му; лицето ѝ се беше зачервило от гняв и куп други чувства, които Егвийн не можа да разчете. Руарк не се опита да го задържи, но продължи със същия уморен глас:

— И една от тях носи пръстен, за който съм слушал като момче. Пръстена на малкийрските крале. Те яздели редом до шиенарците срещу айилците по времето на моя баща. Били добри в Танца на копията. Но Малкиер рухнала пред Погибелта. Казват, че оцеляло единствено момчето, некоронованият крал, и че той ухажва смъртта, отнела земята му така, както други мъже ухажват красиви жени. Наистина странно е това, Айез Седай. От всички странности, които допусках, че ще видя, когато Мелейн ме натири отвън твърдината ми и отвъд Драконовата стена, нищо не е било толкова странно, колкото е това. Не съм и помислял, че нозете ми ще стъпят по пътеката, която ми отваряте.

— Никакви пътеки не ви отварям — отвърна рязко Нинив. — Искам само да си продължа по пътя. Онези мъже бяха с коне. Ще вземем три от техните и ще си тръгнем.

— През нощта ли, Айез Седай? — каза Руарк. — Толкова ли е спешно пътуването ви, че държите да тръгнете през тези опасни земи по мръкнало?

Нинив видимо се бореше със себе си. Накрая каза:

— Не. — И с по-решителен тон добави: — Но смятам да тръгнем по изгрев слънце и нито миг по-късно.

Айилците изнесоха трупове извън палисадата, но нито Егвийн, нито някоя от приятелките ѝ не искаха да използват за спане мръсното легло на Адън. Взеха пръстените си и излязоха да спят под небето, загърнати в пелерините си и одеялата, които айилците им дадоха.

Щом зората огря небето на изток, айилците извадиха за закуска кораво сушено месо — Егвийн се поколеба да го опита, докато Авиенда не ѝ обясни, че е козешко — плоски питки, почти толкова твърди за дъвчене, колкото влакнестата пастърма, и прошарено със сини жилки бяло сирене — и то така кораво, че Елейн промърмори, че айилците сигурно се тренират с дъвчене на камъни. Но щерката-наследница яде почти колкото Егвийн и Нинив заедно. Айилците пуснаха конете на свобода — те не яздели, освен ако не им се наложило, обясни Авиенда с такъв тон, сякаш тя самата би предпочела да тича с изприщени крака, отколкото да се качи на кон — след като подбраха трите най-добри за Егвийн и другите. Бяха високи и снажни, с гордо извити шии и огнени погледи. Черен жребец за Нинив, пъстра кобила за Елейн и сива кобила за Егвийн.

Тя реши да кръсти сивата Мъгла с надеждата, че нежното име ще успокои животното, и наистина Мъгла като че ли застъпва по-леко, когато поеха на юг, още докато слънцето се надигаше като тънка пурпурна ивица над хоризонта.

Айилците ги придружиха пеша, всички, които бяха оцелели след снощната битка. Освен двамата, убити от мърдраалите, бяха загинали още трима. Сега бяха всичко деветнадесет души. Подтичваха леко край конете. Отначало Егвийн се опитваше да сдържа хода на Мъгла, но айилците решиха, че това е много смешно.

— Ще бягам с теб десет мили — обяви Авиенда. — И да видим кой ще надбяга, конят ти или аз.

— Аз пък ще те надбягам на двайсет — извика през смях Руарк.

Егвийн реши, че говорят съвсем сериозно, и когато трите приятелки оставиха конете си да тръгнат по-бързо, айилците определено не дадоха никакъв признак на изоставане.

Когато сламените покриви на Джурийн се показаха напред, Руарк каза:

— Е, сбогом, Айез Седай. Дано винаги намирате вода и заслон. Може би ще се срещнем отново преди промяната да дойде. — Гласът му звучеше унило. Докато айилците възвиваха на юг, Авиенда, Чиад и Баин вдигнаха ръце за сбогом. Сега, макар да не тичаха с конете, изобщо не забавяха; всъщност като че ли се затичаха още по-бързо. Егвийн я осени подозрението, че се канят да тичат така чак докато стигнат там, закъдето бяха тръгнали.

— Какво искаше да каже той? — попита тя. — Може би ще се срещнем отново, преди да дойде промяната?

Елейн поклати мълчаливо глава.

— Няма значение — каза Нинив. — Радвам се, че се появиха снощи, но се радвам и че ни се махнаха от главите. Надявам се, че тук има кораб.

Самият Джурийн се оказа малко селце, само от ниски дървени къщи, но знамето на Белия лъв на Андор се вееше на висок пилон и имаше гарнизон от петдесетина гвардейци на нейно величество, всички облечени в червени сетрета с дълги бели яки върху лъскавите ризници. Бяха поставени тук, обясни капитанът им, за да осигурят подслон за бежанци, желаещи да избягат в Андор, но напоследък идвали все по-малко. Сега повечето отивали към селата по-надолу по реката, близо до Арингил. Хубаво било, че трите жени са дошли сега, защото той тъкмо се канел да прибира своята част в Андор. Неколцината обитатели на Джурийн най-вероятно щели да тръгнат с тях, оставяйки селото на разбойниците или на кайриенските войници от враждуващите Дворове.

Елейн държеше лицето си скрито под качулката на грубото си вълнено наметало, но никой от войниците, изглежда, не свързваше златокосото момиче с щерката-наследница. Някои я поканиха да остане; Егвийн не разбра дали Елейн се зарадва, или се слиса. Тя самата отвърна на неколцината мъже, които я поканиха, че няма време да се разправа с тях. Донякъде ѝ беше приятно, че я поканиха все пак; определено не изпитваше желание да се целува с някого от тези мъже, но ѝ стана приятно да ѝ припомнят, че поне някои мъже я смятат за толкова красива, колкото Елейн. Нинив пък зашлеви един през лицето. Това почти накара Егвийн да се разсмее, а Елейн открито се усмихна. Егвийн реши, че Нинив сигурно са я ощипали, още повече че въпреки свирепия си поглед тя не изглеждаше съвсем недоволна.

Бяха прибрали пръстените си. Не се наложи Нинив да ги убеждава много, че едно от местата, където не трябва да узнават, че са Айез Седай, е Тийр, особено ако онези от Черната Аджа се окажеха там. Егвийн държеше своя в кесийката с каменния тер-ангреал и често я опипваше, за да се увери, че са си там. Нинив бе окачила своя на кожената връв, държаща пръстена на Лан скрит в пазвата ѝ.

В Джурийн имаше кораб, привързан към единствения каменен кей, протягащ се навътре в Еринин. Изглежда, не беше корабът, видян от Авиенда, но все пак бе кораб. Два пъти по-широк от „Синият жерав“, „Бегач“ носеше името си на високия нос, почти толкова закръглен, колкото и капитанът му.

Дебелият мъжага примигна пред Нинив и се почеса зад ухото, когато тя го попита дали корабът му е бърз.

— Бърз ли? Натоварил съм го с луксозно дърво от Шиенар и черги от Кандор. За какво да бързам с такъв товар? Цените непрекъснато се вдигат. Да, предполагам, че има и по-бързи кораби зад мен, но те няма да отбият тук. И аз нямаше да спра, ако не бях намерил червеи в месото. Що за глупост — да допусна, че в Кайриен може да имат месо за продан. „Синият жерав“ ли? Ах, да, видях Елисор, закачен за нещо горе по реката тази заран. Скоро няма да се измъкне, така мисля. Това ви е то бързият кораб.

Нинив плати цената за трите — и два пъти повече за конете — с такова изражение, че нито Егвийн, нито Елейн посмяха да проговорят дълго след като „Бегач“ се бе отделил от пристана на Джурийн.

ГЛАВА 40

СРЕДНОЩЕН ГЕРОЙ

Облегнат на парапета, Мат гледаше приближаващите се крепостни стени на градчето Арингил, докато дългите весла приближаваха „Сивата чайка“ към дългите намазани с катран дървени кейове. Заслонени със стени, протягащи се във водата, кейовете гъмжаха от хора, други се изсипваха от корабите, завързани по протежението им. Някои от хората бутаха колички, други теглеха коли с високи колелета, всички отрупани с покъщнина и свързани сандъци, но повечето мъкнеха големи вързопи на гръб, а имаше и хора без никакъв багаж. Не всички се бутаха. Много мъже и жени стояха скупчени колебливо на едно място, а децата стискаха пешовете и полите им и плачеха. Войници с червени дрехи и лъскави ризници ги подканяха да напуснат пристаните и да се оттеглят към града, но повечето хора изглеждаха твърде изплашени, за да могат да се помръднат.

Мат се извърна и заслони очи с длан, за да погледне към реката, която оставяха. Тук Еринин беше по-оживена, отколкото южно от Тар Валон, виждаха се почти дузина движещи се съдове, от тесен като треска издължен кораб, плаващ срещу течението с помощта на две триъгълни платна, до широк съд със заоблен нос и квадратни платна, носещ се покрай тях на север.

Но доколкото можеше да разбере, поне половината кораби нямаха нищо общо с речната търговия. Два големи сала с празни палуби се клатушкаха през реката към едно по-малко градче на другия бряг, докато три други се мъкнеха обратно към Арингил — техните палуби бяха натъпкани с хора като каци с риба. Залязващото слънце, увиснало на хоризонта, засенчваше знамето, веещо се над другия град. Брегът беше на Кайриен, но не беше нужно да види знамето отблизо, за да разбере, че е Белият лъв на Андор. Достатъчно приказки бе чул в няколкото андорски селца, където „Сивата чайка“ беше спирала за малко.

Той поклати глава. Политиката не го интересуваше. „Стига да не ми казват отново, че съм андорски поданик, само заради някаква си карта. Светлината да ме изгори, те могат дори да ме принудят да се бия в проклетата им войска, ако тази кайриенска работа вземе че се разпространи. Да изпълнявам заповеди. Светлина!“ Босоногите мъже на палубата на „Сивата чайка“ подготвиха въжетата, които да хвърлят на кейовете.

Капитан Малия го гледаше откъм кърмата. Така и не се беше отказал от усилията си да им се подмаже, да разбере някак в какво се състои важната им задача. Най-накрая Мат беше вдигнал ръце и му показва подпечатаното писмо, като му каза, че е от щерката-наследница до кралицата. Лично писмо от една дъщеря до майка и, нищо повече. Малия, изглежда, беше чул само думите „кралица Мургейз“.

Мат се ухили. Дълбокият джоб на палтото му къташе две кесии, по-дебели, отколкото когато беше стъпил на кораба; имаше още толкова свободни монети по джобовете, че можеше да напълни още две такива, и пак да му останат. Късметът му не беше толкова добър, колкото в онази първа, странна нощ, когато зарът и всичко останало сякаш се беше побъркало, но все пак беше достатъчно добър. След третата нощ Малия се беше отказал да се прави на гостоприемник и се опита да си върне каютата с игра на комар, но ковчежето му чувствително олекна, а след Арингил щеше да олекне още повече, защото трябваше да се попълнят запасите с храна.

Усмивката на Мат се стопи, когато мислите му се върнаха на писмото. Малко усилие с нагорещения връх на ножа и печатът със златната лилия се бе повдигнал. Не намери нищо особено: Елейн се учела усърдно, постигала забележителен напредък и горяла от нетърпение да научи повече. Била дъщеря с чувство за дълг и Амирлинския трон я наказала затова, че избягала, и ѝ забранила да говори повече за това, така че майка и трябвало да разбере защо не може да ѝ каже нищо повече. Съобщаваше ѝ, че била издигната в ранг на Посветена, и не било ли това чудесно, толкова скоро, и сега ѝ били поверени по-големи задължения и се налагало да напусне Тар Валон съвсем за мъничко, по служба, за да изпълни задача, възложена ѝ от самата Амирлин. Майка ѝ нямало за какво да се тревожи.

За нея беше много добре да казва на Мургейз да не се тревожи. Него беше натопила тя в казана със супата. Това глупаво писмо,

изглежда, беше причината онези хора да го подгонят, но дори и Том не можа да намери в него нищо особено, макар да промърмори нещо за „шифри“ и „кодове“, както и за „Играта на Дворове“.

Сега Мат беше прибрал грижливо писмото под хастара на палтото си. Бе върнал печата на мястото му и беше готов да се обзаложи, че никой няма да разбере. Ако някой държеше на всяка цена да го убие заради него, можеше и да опита. „Казах ти, че ще го занеса, Нинив, и ще го направя, проклет да съм, който и да се опита да ме спре.“ Въпреки това имаше той какво да каже на тези три ужасни жени, когато ги види следващия път... „Ако изобщо ги видя пак някога. Светлина, за това не бях и помислял.“ Щеше да им каже някои неща, които изобщо нямаше да им харесат.

Докато моряците хвърляха въжетата на кея, Том се появи на палубата, метнал калъфите на инструментите си на гръб и с вързоп си в една ръка. Въпреки куцукането си той тръгна към перилото наперено, духайки важно-важно дългите си мустаци и оставяйки краищата на наметалото си да се веят, при което многоцветните крпки потрепваха.

— Никой не гледа, Том — подхвърли Мат. — Не мисля, че някой изобщо ще забележи веселчун, освен ако не държи в ръцете си нещо за ядене.

Том се загледа към пристана.

— Светлина! Чувах, че било лошо, но чак това не очаквах! Нещастни глупци! Половината от тях сякаш умират от глад. Стая за нощта може да ни струва една от твоите кесии. А другата за храна, ако продължаваш да я караш по същия начин. Едва не ми прилошава като те гледам. Опитай се да ядеш по същия начин пред очите на онези хора долу и ще ти пръснат мозъка.

Мат само се усмихна.

Малия затопурка към тях по палубата, подръпвайки брадата си. Моряците привързаха „Сивата чайка“ и Санор застана да пази да не би тълпата по кейовете да се опита да се качи на борда. Никой не опита.

— Значи ме напускате тук — обърна се Малия към Мат. Капитанската усмивка не беше толкова угодническа, както доскоро. — Сигурни ли сте, че нищо повече не мога да направя за вас? Душата ми да изгори дано, такава гмеж не бях виждал. Ония войници трябва да разчистят пристана — с меч, ако се наложи! — за да могат почтените

търговии да си вършат работата. Санор би могъл да ви проправи път през тази пасмина до хана.

„Да, за да разбереш къде сме отседнали, проклетнико! Няма да стане.“

— Мислех си дали да не хапна преди да слеза на брега, а може би и някой зар да хвърлим, колкото да мине времето. — Лицето на Малия преbledня. — Но ми се струва, че предпочитам здрава почва под краката си за следващото ядене. Така че се налага да ви оставим, капитане. Пътуването беше приятно.

Докато облекчението все още се бореше с ужаса по лицето на капитана, Мат вдигна вещите си от пода и тръгна към кея след Том. Малия ги последва чак до края на мостика, мърморейки колко съжалявал, че го напускат. Мат беше сигурен, че съжалява, че е загубил една възможност да се подмаже на своя Върховен лорд Самон, научавайки някои подробности за съглашението между Андор и Тар Валон.

Докато Мат и Том си пробиваха път през множеството, Том промърмори:

— Знам, че този човек никак не е симпатичен, но защо трябваше да му се подиграваш непрекъснато? Не ти ли стигна това, че изяде и последната троха от собствените му запаси чак до Тийр?

— Не съм ял почти два дни. — Гладът просто бе изчезнал една заран, за негово огромно облекчение. Сякаш последната хватка на Тар Валон се беше отпуснала. — Последния път повечето го изхвърлих през борда и доста се потрудох, за да не ме види никой. — Сред тези измършавели лица наоколо, немалко от които детски, това никак не звучеше смешно. — Малия си заслужаваше подигравките. Какво ще кажеш за онзи кораб вчера? Дето беше заседнал. Можеше да се приближи и да помогне, но не пожела да мине наблизко, колкото и да му викаха. — Спряха до една жена с дълга тъмна коса, която можеше да мине за хубава, ако не беше така измършавяла и унила. Тя се взираше в лицето на всеки минаващ покрай нея, сякаш търсеше някого; момче, малко по-високо от кръста ѝ, и две по-малки момичета се държаха за полите ѝ и плачеха. — Всички тези приказки за речни пирати и клопки. Изобщо не ми приличаше на клопка.

— А ти непрекъснато се отклоняваш от пътя си, за да помагаш на хората, нали? Странно как не съм го забелязал досега.

Двете момиченца хлипаха в полите на майка си, докато момчето се мъчеше да сдържи сълзите си. Дълбоко хлътналите очи на жената се спряха на Мат за миг, след което отново се отместиха; жената сякаш съжаляваше, че не може и тя да заплаче. Мат изрови шепа монети от джоба си и без дори да поглежда какви са, ги пхна в ръката ѝ. Тя се сепна изненадана, зяпна златото и среброто в шепата си с неразбиране, което бързо се обърна в усмивка, благодарни сълзи премрежиха очите ѝ.

— Купи им нещо за ядене — каза ѝ той бързо и продължи напред, преди да е успяла да проговори. Забеляза как го гледа Том. — Какво си ме зяпнал? Монетите се печелят лесно, стига да намеря някой, който обича да играе на зарове. — Том кимна бавно, но Мат не беше сигурен, че го е разбрал. „Проклетите му деца ми скъсаха нервите с това реване, това е всичко. Тъпият веселчун сега сигурно ще очаква да раздавам злато наляво и надясно на всеки нещастен бездомник. Глупак!“ За малко му стана неловко, че не знае дали последното се отнася за Том, или за самия него.

Започна да отбягва лицата наоколо, докато не мерна в дъното на пристана точно онзи, който му трябваше. Един свалил шлема си войник с червена камизола и ризница, който подкарваше хората към града. Имаше обруления вид на опитен в службата десятник. Както примижваше към залязващото слънце, напомняше на Мат за Юно, въпреки че и двете му очи бяха здрави. Изглеждаше почти толкова уморен, колкото хората, които подканяше.

— Хайде, движи се — викаше той на тълпата с дрезгав глас. — Не можете да останете тука, проклетници, Движете се. Хайде, пръждосвайте се към града.

Мат се изпречи пред войника и се усмихна подкупващо.

— Ще ме извините, капитане, но бихте ли ми казали къде мога да намеря приличен хан? И конюшня, където да се купят добри коне. Дълъг път ни чака утре заран.

Войникът го огледа от глава да пети, погледна Том и веселчунския му плащ и отново изгледа Мат.

— Капитан, викаш? Е, момче, ще ти трябва късмета на Тъмния, за да намериш някоя конюшня, в която да преспиш. Повечето от този народ спи под стени и огради. А пък ако намериш кон, който още не е

насечен за храна, най-вероятно ще трябва да набиеш стопанина му, за да го накараш да ти го продаде.

— Да ядат коне! — промърмори отвратен Том. — Наистина ли е станало толкова зле от тази страна на реката? Не праща ли храна кралицата?

— Лошо е, веселчуне. — Войникът се намръщи. — Прехвърлят реката по-бързо, отколкото воденичните камъни могат да смелят брашно или фургоните да успеят да превозят продоволствие от фермите. Е, това няма да продължи дълго. Дойде заповед. Утре спираме да ги пускаме и ако някой се опита, ще ги отпращаме обратно. — Той изгледа навъсено струпалото се по пристанището множество, сякаш хората бяха виновни, след което измери Мат със същия сърдит поглед. — Заемаш място, пътнице. Движи се. — Гласът му отново се извиси, насочен към всички наоколо. — Хайде, движение! Не можете да стоите тук, проклетници! Движете се!

Мат и Том се сляха с потока от хора, коли и шейни, влаещ се към портите на градските стени на същинския Арингил.

Главните улици бяха настлани с плоски сиви камъни, но бяха задръстени с толкова много хора, че на човек му беше трудно да види камъните под ботушите си. Повечето сякаш се движеха безцелно, без да имат къде да отидат, а онези, които се бяха отказали, приклякаха или сядаха обезсърчени покрай улицата, по-щастливите клюмнали глави върху вързоп дрехи пред гърди, други — стиснали някоя ценна вещ в ръце. Мат забеляза трима, които държаха часовници, и още дузина със сребърни тави и подноси. Повечето жени държаха невръстни деца до гърдите си. Из въздуха се носеше гълчава и тих, безсловесен ропот на умора. Той си проправяше път през тълпата намръщен и се оглеждаше за табела на някой хан.

Сградите бяха всякакви — дървени, тухлени или от камък, нагъсто една до друга, покрити с каменни плочи, керемиди и слама.

— Не е в стила на Мургейз — промълви след известно време Том, повече на себе си. Рунтавите му вежди се бяха смръщили.

— Кое не е в стила на Мургейз? — попита Мат разсеяно.

— Да спира прехвърлянето. Да връща хората. Нравът ѝ винаги е бил опасен като мълния, но и винаги е имала сърце за всички бедни и гладни. — Той поклати глава.

Точно тогава Мат видя една табела — с надпис „При речния“ и рисунка на босоног мъж без риза, който танцуваше джигата — извърна се натам, проправяйки си път през множеството и подхвърли през рамо:

— Ти остави сега Мургейз, Том. Все още ни чака дълъг път до Кемлин. Дай първо да видим колко злато ще ни струва едно легло за тази нощ.

Гостната на „При речния“ изглеждаше точно толкова претъпкана, колкото и улиците навън, и когато ханджията чу какво иска Мат, така се разсмя, че чак бузите му се разтресоха.

— Аз сега спя с четирима на едно легло. И собствената ми майка да дойде, няма да мога да ѝ предложа и едно одеяло край огъня.

— Както трябва да сте забелязали — изрече Том с екнеция си глас, — аз съм веселчун. Сигурно можете да ни намерите поне голи дъски в някой ъгъл, в замяна на което ще веселя гостите ви с разкази и жонглиране, с гълтане на огън и ловкост на ръцете.

Ханджията се изсмя в лицето му.

Когато Мат го издърпа на улицата, Том му изръмжа с нормалния си глас:

— Така и не ме остави да го попитам за конюшната му. Сигурно щеше да се намери място поне в плевника.

— Достатъчно съм спал в конюшни и плевни, откакто напуснах Емондово поле — отвърна Мат. — Както и под храсталаци. Искam легло.

Но в следващите четири хана ханджиите му отвърщаха по същия начин; в последните два за малко да го изхвърлят, когато им предложи игра на зарове срещу легло. А когато петият му каза, че не би дал сламеник дори на самата кралица — мястото впрочем се казваше „Добрата кралица“, — той въздъхна и го попита:

— Какво ще кажеш тогава за конюшната? Сигурно можем да се подслоним поне в сеното срещу известна цена.

— Моята конюшня е за коне — отвърна кръглоликият мъж, — не че са останали много в града. — Той лъскаше една сребърна чаша; отвори вратата на един плитък шкаф и я постави до други; две с две не се повтаряха. Отгоре на шкафа, над дъгата на вратичките, имаше изкусно изработена кожена чаша за зарове. — Не пускам там хора, за да не плашат конете и да не ми ги отмъкне някой. Тези, които ми

плащат, за да им приютят животните, искат добра грижа за тях, а имам и два свои. Няма постеля за вас в конюшната.

Мат изгледа замислено чашата за зарове. Извади от джоба си златна андорска корона и я постави върху лавицата на шкафа. Следващата беше сребърна тарвалонска марка, после златна, и златна тайренска корона. Ханджията погледна монетите и алчно облиза устни. Мат прибави два иллиански сребърника и още една андорска корона и погледна кръглоликия ханджия. Той се поколеба. Мат посегна към монетите. Ханджията го изпревари.

— Може пък вие двамата да не раздразните много конете.

Мат се усмихна.

— Като стана дума за коне, каква цена искаш за твоите два? Със седлата и такъмите, разбира се.

— Конете си не продавам — отвърна мъжът, стиснал монетите до гърдите си.

Мат вдигна чашката със зарове и ги разбърка.

— Още два пъти по толкова срещу конете, седлата и такъмите. — Разтърси джоба на палтото си, за да се раздрънчат останалите монети и да покаже, че има с какво да покрие облога. — Едно мое хвърляне срещу по-доброто от твои две. — Едва не се разсмя, когато лицето на ханджията грейна от алчност.

Когато след малко Мат влезе в конюшната, първата му работа беше да се огледа за чифт кафяви коне. Животните изглеждаха невзрачни, но бяха негови. Нуждаеха се от здраво чесане, но изглеждаха в добро състояние, при положение че всички коняри, с изключение на един, се бяха разбягали. Ханджията беше страшно възмутен от оплакванията им, че не им плащал достатъчно да преживеят, и му се струваше истинско престъпление това, че останалият се бе одързостил да му каже, че ще се прибере да се наспи у дома си, понеже много се бил уморил да върши работата и на другите трима.

— Пет шестици — промърмори Том зад гърба му. Погледът, с който обходи конюшната, не издаваше особен ентусиазъм, по-скоро показваше, че го е очаквал. Прашинки проблясваха под лъчите на гаснещото слънце, провиращи се през притворените врати, а въжетата, предназначени за бали със сено, висяха като лозници от халките на таванските греди. Сеновалът горе тънеше в сумрак. — Когато той

хвърли четири шестици и една петица втория път, си помисли, че със сигурност си загубил, както и аз. Напоследък не печелиш всяко хвърляне.

— Печеля достатъчно. — Мат беше не по-малко доволен, че не печели всеки път. Късметът си беше късмет, но колчем си спомнеше онази нощ, мравки пролазваха по гърба му. Въпреки това в един миг, докато разклащаше чашата със заровете, беше почти сигурен какви ще бъдат точките. Навън изгътна гръмотевица. Мат се покатери по стълбата и подвижна на Том:

— А ти искаше да спим навън в такава нощ.

Повечето сено беше на бали, наблъскани около външните стени, но имаше повече от достатъчно разпиляно, за да го струпа и да си направи постеля с наметалото отгоре. Том се появи на стълбата и измъкна два комата хляб и буца зеления сирене от кожената си торба. Ханджията — казваше се Джерал Флори — се беше разделил с храната срещу почти толкова монети, с колкото можеше да се кули един от конете му в по-мирно време. Нахраниха се, докато дъждът барабанеше по покрива, прокарвайки хапките с вода от манерките — Флори не можеше да им предложи вино на каквато и да било цена — и след като приключиха, Том измъкна кутията си, натъпка лулата е табак и запуфтя блажено.

Мат се беше изтегнал по гръб, гледаше в тавана и се чудеше дали дъждът ще спре до заранта — искаше да се отърве от проклетото писмо колкото се може по-скоро. И изведнъж чу някакво скърцане в конюшната и надникна надолу.

Някаква слаба жена току-що бе вкарала една кола в конюшната и сега сваляше наметалото си и мърмореше. Косата ѝ беше оплетена на тънки плитчици, а копринената ѝ рокля — светлозелена — беше изкусно извезана по гърдите. Личеше си, че роклята някога е била фина, но сега цялата беше изпокъсана и оцапана. Жената се почеса по гърба, продължавайки да си мърмори тихо, след което се забърза към вратите на конюшната и ги затръшна, потапяйки конюшната в мрак. Чу се шумолене, щракване и съсък и изведнъж в един фенер в ръцете ѝ лумна пламъче. Тя се огледа, намери кука на пилоната на една от яслите, окачи фенера и се напъха до кръста под свързания с въжета брезент, покриващ колата.

— Ха — каза тихо Том, без да вади лулата от устата си. — Можеше и да ни подпали, както щракна този кремък в тъмното.

Жената се измъкна изпод брезента с комат хляб в ръцете и лакомо започна да нагъва.

— Остана ли нещо от онова сирене? — прошепна Мат. Том поклати глава.

Жената задуши из въздуха и Мат се сети, че е подушила дима от лулата на Том. Тъкмо се канеше да се изправи и да ѝ се обади, когато едно от крилата на портата отново се отвори.

Жената се присви, готова да побегне. В конюшната нахлуха четирима мъже и отметнаха плащовете си. Бяха със светли палта с широки ръкави и вземо по гърдите и торбести гащи с ширити по крачолите. Дрехите им можеше и да са хубави, но лицата им бяха мрачни.

— Е, Алудра — каза един мъж в жълто палто, — не можа да избягаш толкова бързо, колкото си мислеше, а? — За ухото на Мат говорът му беше странен.

— Таммуз — каза жената, сякаш изрече ругатня. — Не ти ли стигна, че ме изхвърлиха от Гилдията заради глупостите ти, дървена главо, ами ме и гониш сега? — Тя говореше също така странно като мъжа. — Да не мислиш, че ми е драго да те видя?

Онзи, когото нарекоха Таммуз, се засмя.

— Ти си голяма глупачка, Алудра, винаги съм го знаел. Да беше си отишла просто, щеше дълго да си живееш живота в някое тихо място. Но не можа да си избиеш тайните от главата, а? Вярваше ли, че няма да чуем, че се опитваш да припечелваш по пътя, като правиш неща, дето само Гилдията има право да ги прави? — Изведнъж в ръката му блесна нож. — С голямо удоволствие ще ти срежа гърлото, Алудра.

Без да мисли, Мат се изправи, хвана едно от двойните въжета, провиснало от халката на тавана, и се спусна надолу. „Да ме изгори дано, какъв съм глупак!“

Остана му време само за тази паническа мисъл, а после заора през мъжете с плащовете, разблъсквайки ги като кегли. Въжето се изплъзна от ръцете му и той падна — от джобовите му се разхвърчаха монети — и се блъсна в една от яслите. Когато се изправи, четиримата

мъже вече също се изправяха. И всички държаха ножове. „Заслепен от Светлината глупак! Да ме изгори дано! Огън да ме гори!“

— Мат!

Той погледна нагоре — Том му хвърляше тоягата. Хвана я във въздуха тъкмо навреме, за да избие острието от юмрука на Таммуз и да го халоса отстрани по главата. Мъжът се срути, но другите трима скочиха срещу него и в един трескав момент Мат трябваше да направи всичко, което му беше по силите, за да задържи ножовете по-далече от себе си. Удряше колене, глезени и ребра, докато не успя да нанесе добър удар в нечия глава. Когато и последният мъж падна, той го зяпна за миг, а после вдигна свирепия си поглед към жената.

— Точно тази ли конюшня избра да те убият?

Тя пхна тънкото острие на камата си в канията на колана си.

— Щях да ти помогна, но се уплаших, че ще ме вземеш за един от тези палячовци, ако се приближа към теб със стомана в ръката. А конюшната избрах, защото дъждът е мокър, както и аз самата, и защото никой не пазеше отвън.

Оказа се по-възрастна, отколкото му се беше сторило, поне с десет-петнадесет години по-голяма от него, но въпреки това хубава, с големи тъмни очи и малки пухкави устни, готови да се нацупят. „Или за целувка.“ Изсмя се и се подпря на тоягата.

— Стореното сторено. Надявам се, че не си се канила да ни създадеш неприятности.

Том заслиза от плевника, малко непохватно заради крака си, и Алудра премести поглед от Мат към него. Веселчунът си беше наметнал плаща — рядко се оставяше някой да го види без него, особено за първи път.

— Това е като в приказка — каза тя. — Спасена съм от един веселчун и един млад герой — тя изгледа навъсено проснатите на земята мъже — от тия, чиито майки са били свини.

— Защо искаха да те убият? — попита Мат. — Той спомена нещо за тайни.

— Тайните — произнесе почти като на някое от представленията си Том — за правене на фойерверки, освен ако не греша. — Вие сте Илюминаторка, нали? — Той се поклони изискано, завихряйки усърдно пъстрия си плащ. — Аз съм Том Мерилин, веселчун, както

сигурно сте забелязали. — И почти между другото добави: — А това е Мат, неразумен младеж, който все си търси белята.

— Бях Илюминаторка — отвърна вдървено Алудра, — но тази свиня Таммуз провали едно представление за краля на Кайриен и едва не унищожил съборната палата на Гилдията. Но аз, аз бях Старшата на Съборната палата, така че Гилдията държеше мен отговорна. — Тонът и стана оправдателен. — Не издавам тайните на Гилдията, каквото и да разправя Таммуз, но нима трябва да умира от глад, след като мога да правя фойерверки? Вече не съм в Гилдията, така че законите ѝ вече не ме засягат.

— Галдриан — промълви Том. — Е, той вече е един мъртъв крал и няма да види повече фойерверки.

— Гилдията — изпъшка тя уморено. — Всички едва ли не ме винят, че съм виновна за войната в Кайриен, сякаш оная бедствена нощ в палатата е причинила смъртта на Галдриан. — Том направи гримаса. — Май повече не мога да остана тук — продължи тя. — Таммуз и тия другите волове скоро ще се свестят и може да кажат на войниците, че съм окрала това, дето си го направих сама. — Тя измери с очи Том и Мат, мръщейки се на споходилата я мисъл, а после като че ли взе решение. — Трябва да ви се отплатя, но нямам пари. Имам обаче нещо, което може би струва колкото злато. Ако не и повече. Я да видим какво ще кажете.

Мат и Том се спогледаха озадачено, докато тя бръкна под брезента на колата. „Бих помогнал на всеки, който може да си плати.“ Стори му се, че в сините очи на Том блесна алчна светлинка.

Алудра отдели един вързоп от многото като него — късо дебело руло от тежък намастен плат — сложи го на сламата на пода, развърза каишките му и го разгъна. По дължината му преминаваха четири реда джобове, като джобовете от всеки ред бяха по-големи от предишния. Във всеки имаше напоен с въздух хартиен цилиндър, голям колкото дълбочината на джоба, а от цилиндърчетата висяха черни конци, за да могат да се издърпат.

— Фойерверки — каза Том. — Знаех си. Алудра, не бива да правиш това. Можеш да продаваш от тези неща достатъчно, за да преживееш повече от десет дни в някой хубав хан и да се храниш добре всеки ден. Е, навсякъде другаде освен в Арингил.

Коленичила до разгънатата мазна ивица плат, тя изсумтя.

— Я млъкни, дъртако. — Грубо обръщение, но го изрече дружелюбно. — Аз ли не мога да проявя благодарност? Елате насам и внимавайте.

Мат приклепна до нея възхитен. Беше виждал фойерверки два пъти в живота си. Амбулантите ги донасяха в Емондово поле срещу висока цена за Селския съвет. Когато беше десетгодишен, се бе опитал да среже един, на да види какво има вътре, и беше предизвикал голяма суматоха. Бран ал-Вийр, кметът, го беше напляскал, Дорал Баран, тогавашната Премъдра, го беше натупала с тоягата си, а баща му го напердаши с каиша, когато се прибра вкъщи. Никой в селото не искаше да му говори цял месец, с изключение на Ранд и Перин, а и те предимно го коряха, че е голям глупак. Той посегна да пипне един от фойерверките, но Алудра го плесна по ръката.

— Казах, първо внимавайте! Тия най-малките, те само ще думнат, но нищо повече. — Бяха с размери колкото кутрето му. — Тези следващите, те правят шум и ярка светлина. Следващите гърмят, святкат и пускат много искри. Последните — те бяха дебели колкото палеца му — правят всичко това, но искрите им са многоцветни. Почти като нощно цвете, но не в небето.

„Нощно цвете?“ — учуди се Мат.

— С последните трябва много да внимавате. Разбирате ли, фитилът им е много дълъг.

— Аха — промърмори той. — Разбирам. Алудра изсумтя.

— Тъй. Недей да стоиш близо до никой от тях, но с тия, най-големите, като им запалиш фитила, бягай надалеч. Схвана ли? — Тя енергично нави отново ивицата плат. — Можете да ги продадете, ако искате, или да ги използвате. Запомнете, никога не ги оставяйте близо до огън. Огънят ще ги взриви. Толкова много наведнъж могат да подпалят цяла къща. — Помота се, докато овърже каишките, после добави: — И още нещо, може би сте го чували. Да не вземете да срежете някой от тях, като някои глупаци, които искат да видят какво има вътре. Понякога онова, дето е вътре, щом го докосне въздух, гръмва и без огън. Може да си загубиш пръстите, а и цялата ръка.

— Чувал съм — отвърна Мат сухо.

Тя го изглежда намръщено, сякаш се чудеше дали все пак няма да го направи, след което най-после му връчи рулото.

— На. Сега трябва да си вървя преди тези пръчове да са се събудили. — Погледна към полуотворената врата и леещия се навън дъжд и въздъхна. — Може пък да намеря някое друго сухо място. Мисля да тръгна за Люгард утре. Тия шопари сигурно ще очакват да тръгна за Кемлин.

До Люгард беше още по-далеко от Кемлин и Мат изведнъж се сети за коравия ѝ комат хляб. А им беше казала, че няма пари. Фойерверките нямаше да ѝ купят храна преди да срещне някой, който да може да си ги позволи. Дори не беше и погледнала към златото и среброто, пръснало се от джобовете му, докато падаше. То проблясваше и искреше сред сламата под светлината на фенера. „Ах. Светлина, струва ми се, че не мога да я оставя да върви гладна.“ Той бързо насъбра в шепи колкото можа.

— Тъ... Алудра? Виждаш, че имам много. Помислих си, че може би... — Протегна към нея шепите, пълни с монети. — Винаги мога да спечеля още.

Тя го погледна, а после се обърна към Том и се усмихна.

— Младок е още, а?

— Младок е — съгласи се Том. — И не е чак толкова лош, колкото му се ще да се представя. Понякога хич не е лош.

Мат изгледа двамата сърдито и отпусна ръцете си. Надигнала прътите на колата, Алудра я извъртя и тръгна да излиза, като изрита мимоходом Таммуз в ребрата. Той изстена.

— Бих искал да разбера нещо, Алудра — каза Том. — Как успя да запалиш фенера толкова бързо в тъмното?

Тя се спря на прага и му се усмихна през рамо.

— Искаш да ти кажа всичките си тайни ли? Може да съм благодарна, но не съм влюбена. Тази тайна дори и Гилдията не я знае, тя си е мое откритие. Но ще ти кажа следното. Когато се науча да ги правя така, че да действат добре, от тези клечици ще направя цяло състояние. — Наблегна цялата си тежест на прътите, изтегли колата под дъжда и скоро се стопи в нощта.

— Клечици? — каза Мат. Зачуди се дали странната жена е с всичкия си.

Таммуз отново изстена.

— Най-добре ще е да направим като нея, момче — каза Том. — Иначе ще трябва да избираме дали да срежем четири гърла, или да

изкараме следващите няколко дни в обяснение пред гвардейците на кралицата. Тези тук ще ги насъскат срещу нас като нищо. И да ти кажа, има защо. — Един от спътниците на Таммуз се помръдна и измънка нещо неразбрано.

Докато съберат всичките си вещи и оседлаят конете, Таммуз вече бе седнал и се държеше за главата, другите също се разшаваха и застанаха.

Яхнал коня, Мат се загледа в поройния дъжд зад отворената врата.

— Проклет герой — изсумтя той. — Том, ако още веднъж видиш, че се каня да се правя на герои, изритай ме.

— А можеше ли да направиш нещо друго?

Мат го изгледа ядно, после дръпна качулката и опъна краищата на наметалото си върху дебелото руло, завързано зад седлото му. Колкото и да беше намастен платът, малко повече защита от дъжда нямаше да навреди.

— Просто ме изритай!

Той сръга коня с пети и препусна в дъждовната нощ.

ГЛАВА 41

ЛОВДЖИЙСКА КЛЕТВА

Докато „Снежната гъска“ се приближаваше към дългите каменни докове на Иллиан с прибрани платна и тласкана от дългите гребла, Перин стоеше до кърмата и наблюдаваше ятата дългокраки птици сред високата блатна трева, обкръжаваща почти отвсякъде големия залив. Разпозна малките бели жерави и предположи, че по-големите сини са им събратя, но повечето от останалите качулати птици — оперени в червено или розово — изобщо не беше виждал досега. Десетина вида чайки се рееха над пристанището, а някаква черна птица с дълъг остър клон се носеше над самата вода и клонът ѝ пореше повърхността. Кораби, три-четири пъти по-дълги от „Снежната гъска“, стояха на котва край входа на пристанището, чакайки ред на кейовете. Малки рибарски лодки шетаха край блатата и теглеха мрежи.

Вятърът разнасяше остра миризма на сол и с нищо не облекчаваше жегата. Слънцето се беше смъкнало на запад, но все едно че още беше пладне. Въздухът беше влажен — другояче не можеше да се определи. Влажен. Носът му долови миризмата на прясна риба откъм лодките, на вмирисана риба и тиня от блатата и противната воня от двора за щавене на кожи на голото островче сред блатната трева.

Капитан Адарра промърмори тихо нещо зад гърба му, кормилният лост изскърца и „Снежната гъска“ леко промени курса си. Босоногите мъже с дългите весла крачеха така, сякаш не искаха да вдигат никакъв шум.

Перин се загледа към щавилницата, където мъже стържеха кожи, опънати върху дървени рамки, а други вадеха кожи от големи щерни с дълги прътове. Тъпчеха измитите кожи в бурета и после търкаляха буретата до дългата ниска сграда в края на работилницата; понякога кожите се връщаха в щерните и върху тях изливаха някакви течности от големи каменни корита. Тук сигурно произвеждаха на ден повече кожа, отколкото за цял месец в Емондово поле, а можеше да се види и друга щавилня на още едно островче, отвъд първото.

Не че толкова му бяха интересни корабите, рибарските лодки и работилниците за щавене на кожа, дори и птиците — въпреки че наистина се чудеше какви ли са онези с червените пера и широки клюнове, които ловяха риба във водата. Някои от тях, изглежда, ставаха за ядене, особено ако човек е гладен — но всичко друго беше по-добре, отколкото да поглежда какво става зад него на палубата на „Снежната гъска“.

Моарейн не беше проявила нито задоволство, нито недоволство, когато разбра, че Зарийн — „Няма да я нарека Файле, колкото и да иска да я наричат така! Тя не е никаква соколица!“ — е разбрала, че е Айез Седай, въпреки че може би малко се ядоса, че не ѝ е казал. „Малко се ядоса. Нарече ме глупак, но само толкова. Тогава.“ Моарейн, изглежда, изобщо не се трогна от това, че Зарийн била Ловец на Рога. Но когато научи, че според момичето тъкмо те биха могли да я отведат до Рога на Валийр, когато научи, че той беше знаел и това, а не беше ѝ го казал — Зарийн според него бе проявила прекалена словоохотливост пред Моарейн и по двата въпроса — синият ѝ поглед стана толкова студен, че той се почувства като натъпкан в каца, пълна със сняг. Айез Седай не каза нищо, но го поглеждаше прекалено често и достатъчно пронизващо, за да може да се успокои.

Той се озърна през рамо и бързо извърна глава, за да се взре отново в речния бряг. Зарийн седеше, кръстосала крака, на палубата до завързаните между двете мачти коне — тесните ѝ рязани поли почти се бяха разтворили — и се правеше, че разглежда покривите и кулите на приближаващия се град. Моарейн също гледаше към града, но от време на време се извъръщаше и мярваше момичето с убийствения си поглед изпод дълбоката качулка на пелерината си. „Как може да я носи в тази жегата?“ Собственото му палто беше разкопчано до долу и яката на ризата му беше развързана.

Зарийн посрещаше всеки поглед на Айез Седай с усмивка, но щом Моарейн извърнеше глава, преглъщаше и изтриваше с опаките на ръката потта от челото си.

Перин дори ѝ се възхищаваше, че успява да докара тази усмивка, когато Моарейн я погледне. Беше много по-добре от това, което той можеше да постигне. Никога не беше виждал Моарейн толкова ядосана, но лично той предпочиташе да му изкрещи, да се скара, да

направи всичко друго, но да не го поглежда така. „Светлина, може би не всичко друго!“ Може би все пак бе по-добре само да го гледа.

Лан седеше на носа и външно беше погълнат от грижи за меча си, но не правеше почти никакво усилие да прикрие насмешката си. Понякога устните му леко се извиваха, почти в усмивка. Перин не беше сигурен в това: от време на време му се струваше, че е просто сянка — сенките могат да направят и един чук да изглежда засмян. Всяка от двете жени си мислеше, че тя самата е повод за веселието му, но Стражникът, изглежда, изобщо не се притесняваше от нацупените физиономии, с които го поглеждаха.

Преди няколко дни Перин беше чул как Моарейн попита с леден глас Лан какво толкова му е смешно.

— Никога не бих ти се присмял, Моарейн Седай — бе й отвърнал той спокойно, — но ако наистина се каниш да ме отпратиш при Мирел, трябва да навикна да се смея. Чувам, че Мирел разказвала на Стражниците си шеги. Гайдин винаги трябва да се усмихват на остроумните закачки на държателките на връзките им; а ти доста рязко ми подхвърляш закачки, над които да се смея, нали? Може би все пак ще решиш да остана с теб в края на краищата. — Тя го изгледа с поглед, който би приковал всеки друг мъж на мачтата, но Стражникът дори не примигна. Сравнена с Лан, стоманата изглеждаше като калай.

Когато Моарейн и Зарийн се съберяха на палубата, екипажът се залавяше с работата си в пълна тишина. Капитан Адарра държеше главата си клюмнала на една страна и имаше вид на човек, на когото никак не му се иска да слуша това, което чува. Заповедите си даваше шепнешком, вместо да крещи, както отначало. Вече всички знаеха, че Моарейн е Айез Седай, и освен това всички знаеха, че е недоволна. Перин веднъж се бе въвлякъл в двубой по надвикване със Зарийн и не беше сигурен кой от двамата произнесе думите „Айез Седай“, но така или иначе, целият екипаж го знаеше, „Проклета жена!“ Не беше сигурен дали има предвид Моарейн, или Зарийн. „Ако тя е соколицата, каква ли ще е ястребицата? Светлина! Не! Никаква соколица не е тя, и точка!“ Единственото добро нещо за него в цялата тази история беше, че при наличието на Айез Седай, от която да се безпокоят, никой от екипажа повече не поглеждаше очите му.

Лоиал не се мяркаше никъде. Огирът се скриваше в тясната си каюта винаги когато Моарейн и Зарийн се окажеха заедно горе —

твърдеше, че работел върху бележките си. Излизаше на палубата само през нощта, за да пуши лула. Перин не разбираше как понася жегата — дори Моарейн и Зарийн за него бяха по-лесни за изтърпяване, отколкото да си под палубата.

Той въздъхна и продължи да се взира към Иллиан. Градът, към който се приближаваше корабът, беше голям — колкото Кайриен или Кемлин, единствените два големи града, които беше виждал досега — и се издигаше сред просторни блата, обхващащи мили наоколо: приличаха на огромна равнина с полюшващи се треви. Иллиан нямаше никакви крепостни стени, а сякаш се Състоеше само от кули и дворци. Сградите бяха от светъл камък освен някои, които, изглежда, бяха варосани, но камъкът биваше бял, сив, червеникав и с всякакви оттенъци на зеленото. Дългите кейове присланияха много кораби, пред повечето от които „Снежната гъска“ изглеждаше като джудже, и гъмжаха от хора. Имаше и корабостроителници, от другата страна на града, в които се виждаха кораби в различно състояние, от скелети с дебели дървени греди за ребра до почти готови да бъдат пуснати на вода в пристанището.

Може би Иллиан щеше да се окаже достатъчно голям, за да задържи вълците настрана. Те със сигурност не можеха да ловуват из тия блата. „Снежната гъска“ беше надбягала вълците, които го бяха следвали от планините. Сега той боязливо посегна към тях с ума си и... не усети нищо. Странно усещане за празнота, при положение че тъкмо това беше искал. Сънищата му си бяха негови — в по-голямата си част — след първата нощ. Моарейн го бе попитала за тях с хладен тон и той и беше казал истината. На два пъти се бе озовал в онзи странен вълчи сън и двата пъти Скокливец се бе появил и го беше извел, казвайки му, че все още е твърде млад, твърде нов. Какво бе разбрала Моарейн от това, нямаше представа, но не му каза нищо, освен да е нащрек.

— Много съм си добре — беше й изръмжал той. Беше почти привикнал с това, че Скокливец е мъртъв и същевременно не е, поне във вълчия сън.

От кораба хвърлиха въжета към брега. Докато ги завързваха на каменните пилони на кея, слабичкият капитан се разшава енергично и свирепо зашепна на екипажа. Окачиха макарите да прехвърлят животните на брега. Черният боен кон на Лан се разрита и за малко да

счупи макарата, която го издигаше. За огромния рунтав кон на Лоиал се наложи да използват две.

— Голяма чест — прошепна Адарра на Моарейн с почитителен поклон, докато тя пристъпваше по широките дъски, отвеждащи към кея. — Голяма чест, че ви служих, Айез Седай. — Тя слезе на брега, без да го поглежда, скрила лице под качулката си.

Лоиал се появи чак когато всички бяха слезли на кея, помъкнал големите си дисаги и навитото одеяло и наметалото си.

— Не разбрах, че сме пристигнали — избоботи той без дъх. — Тъкмо препрочитах своите... — Гласът му заглъхна, след като погледна към Моарейн. Цялото ѝ внимание изглеждаше погълнато от действията на Лан, който оседлаваше Алдийб, но ушите на огиера потрепнаха като на нервен котарак.

„Бележките му — помисли си Перин. — Някой ден трябва да видя какво ли е записал за всичко това.“ Нещо го погъделичка по врата и той подскочи цяла стъпка нагоре, преди да осъзнае, че му е замирисало на чисти дъхави треви сред омесените миризми на подправки, катран и воня от пристанището.

Зарийн разшава пръсти и ги погледна усмихнато.

— Щом мога да постигна това само с едно почесване с пръстите си, селянче, колко ли би подскочил, ако бях...

Бяха започнали малко да го уморяват разсъжденията за тези нейни погледи. „Може и да е хубава, но ме гледа така, както аз гледам на някое сечиво, с което никога не съм си служил, и се мъча да отгатна как е направено и какво му е предназначението.“

— Зарийн. — Гласът на Моарейн беше хладен, но спокоен.

— Казвам се Файле — отвърна твърдо Зарийн и за момент, с малко възголемия си нос, наистина заприлича на сокол.

— Зарийн — повтори Моарейн още по-твърдо. — Време е пътищата ни да се разделят. Ще намериш по-добър улов на друго място, и по-безопасен.

— Не смятам — заяви Зарийн твърдо. — Един Ловец трябва да следва дирята, която е видял, а никой Ловец не би изпуснал дирята, която вие оставяте. И съм Файле. — Малко го развали накрая, като преглътна, но все пак не примигна, когато срещна очите на Моарейн.

— Сигурна ли си? — попита тихо Моарейн. — Сигурна ли си, че няма да промениш намеренията си... Соколище?

— Няма. Нито вие, нито вашият каменолик Стражник можете да ме спрете. — Зарийн се поколеба, след което добави замислено, сякаш решила да бъде съвсем откровена: — Поне няма нищо, което вие ще направите, за да ме спрете. Знам нещичко за Айез Седай; знам въпреки всичките приказки, че има някои неща, които не бихте ми направили. А не вярвам, че каменоликият ще направи това, което трябва, за да ме откаже.

— Съвсем ли си сигурна? — промълви тихо Лан и изражението му не се промени, но Зарийн отново преглътна.

— Няма нужда да я плашиш, Лан — каза Перин. С изненада се усети, че гледа Лан сърдито.

Погледът на Моарейн накара и двамата да замълчат.

— Ти си убедена, че знаеш какво една Айез Седай няма да направи, така ли? — Изрече го по-тихо от и отпреди. Усмивката ѝ никак не беше мила. — Щом искаш да тръгнеш с нас, чуй какво трябва да направиш. — Веждите на Лан трепнаха от изненада; двете жени се гледаха една друга като сокол и мишка, но този път не Зарийн беше соколът. — Ти ще се закълнеш в своята Ловджийска клетва да правиш това, което ти казвам, да ми се подчиняваш и да не ни оставяш. Разбереш ли повече от това, което ти се полага, за нашата работа, няма да допусна да попаднеш в грешни ръце. Запомни го наистина, момиче. Ще се закълнеш да действаш като една от нас и да не вършиш нищо, което би застрашило нашата цел. Няма да задаваш въпроси нито накъде отиваме, нито защо; ще се задоволяваш с това, което аз реша да ти кажа. Във всичко това ще се закълнеш, или ще останеш тук, в Иллиан. И няма да напуснеш това блато, докато аз не се върна да те освободя, дори това да отнеме целия ти живот. В това аз ти се заклевам.

Зарийн извърна глава притеснена, поглеждайки Моарейн с едно око.

— И мога да ви придружа, ако се закълна? — Айез Седай кимна. — И ще стана една от вас, също като Лоиал и каменоликият? Но не мога да задавам въпроси. А те могат ли да задават въпроси? — Моарейн, изглежда, загуби част от търпението си. Зарийн се поизправи и вдигна високо глава. — Много добре тогава. Кълна се в името на своята клетва, която положих като Ловец. Ако я наруша, ще съм нарушила и двете. Заклевам се!

— Готово — каза Моарейн и докосна челото ѝ. Зарийн потръпна.
— След като ти ни я доведе, Перин, поемаш я под своя отговорност.

— Под моя ли? — изрева той.

— Не съм ничия отговорност, сама отговарям за себе си! — почти извика Зарийн.

Айез Седай продължи също толкова сурово, все едно че не бяха си отворили устата.

— Изглежда, че си намерил сокола на Мин, тавирен. Опитах се да я откажа, но изглежда, че ще каца на рамото ти, каквото и да направя. Шарката ти затъквава бъдеще, по всичко личи. Но запомни следното: ако ми се наложи; ще изтръгна нишката ти от Шарката. И ако момичето застраши онова, което трябва да бъде, ще споделиш съдбата ѝ.

— Не съм молил да идва с нас! — възрази Перин. Моарейн спокойно се качи на Алдийб и нагласи пелерината си по седлото на бялата кобила. — Не съм молил за нея! — Лоиал го изгледа със свити рамене и изломоти нещо неразбрано. Но несъмнено за това колко е опасно да ядосваш една Айез Седай.

— Ти си тавирен? — попита Зарийн невярващо. Очите ѝ пробягаха по грубите му селски дрехи и се спряха на жълтите му очи.
— Е, може би. Каквото и да си, тя те заплашва също като мен. Коя е тази Мин? Какво иска да каже с това, че съм щяла да ти кацна на рамото? — Лицето ѝ се стегна. — Само да се опиташ да ме направиш своя отговорност, ще ти отрежа ушите. Чу ли ме?

Изкривил лице, той пхна лъка под каишките на седлото на хълбока на Стъпко и се качи на коня. Дорестият, отпочинал след няколко дни на кораба, живна, оправдавайки името си, докато Перин не го укроти с твърда ръка и потупване по врата.

— Не си струва да ти отговарям — изръмжа той. „Проклетата Мин ѝ го е казала! Светлината да те изгори, Мин! И теб да изгори, Моарейн! И Зарийн!“ Не помнеше Ранд и Мат да са се оставяли жените да ги ръчкат от всички страни. Нито себе си, преди да напусне Емондово поле. Нинив беше единствената, която го хокеше понякога. И госпожа Люхан, разбира се — тя ръчкаше и него, и майстор Люхан навсякъде освен в ковачницата. И Егвийн някак все успяваше да се налага, макар да го правеше главно с Ранд. Виж, госпожа ал-Вийр, майката на Егвийн, все се усмихваше, но като че ли и при нея накрая

всичко ставаше така, както тя иска. А Женският кръг непрекъснато заничаше зад гърба на всеки.

Той изръмжа недоволно, пресегна се и хвана Зарийн под мишницата; тя изграчи и за малко да изтърве вързопа си, когато я повдигна и я метна отзад на седлото.

— Моарейн ще трябва да ти купи кон — промърмори той. — Не можеш да вървиш пеш по целия път.

— Силен си, ковачо — каза Зарийн, разтривайки мишницата си, — но аз не съм парче желязо. — Размърда се и намести вързопа си между двамата. — Мога и сама да си купя кон, ако ми потрябва. По целия път докъде?

Лан вече яздеше към града заедно с Моарейн и Лоиал след тях. Огиерът погледна през рамо към Перин.

— Никакви въпроси, забрави ли? И името ми е Перин, Зарийн. Не съм нито „ковачо“ нито каквото и да е друго. Перин. Перин Айбара.

— А моето е Файле, рунтавел.

Стиснал зъби, той сръга Стъпко и се понесе след другите. На Зарийн се наложи да обгърне кръста му с ръце, за да не падне. Стори му се, че чу смеха ѝ.

ГЛАВА 42

„УКРОТЯВАНЕТО НА ЯЗОВЕЦА“

Градската шумотевица, която Перин си спомняше от Кемлин и Кайриен, бързо заглуши смеха на Зарийн, доколкото изобщо имаше такъв. Звуците тук бяха някак по-различни, по-провлечени и в по-други тонове, но си бяха и същите. Ботуши, колелета и подкови върху груби, неравни улични камъни, скърцане на главини на каруци и волски коли, музика, песен и смях, леещи се откъм ханове и кръчми. Гласове. Жужене на гласове, все едно че си беше пъхнал главата в гигантски кошер. Голям град, гъмжащ от живот.

Откъм една странична уличка дочу удряне на чук върху наковалня и несъзнателно помръдна рамене. Липсваше му чукът и щипците в ръцете, нажеженият до бяло метал, хвърлящ искри, докато ударите му го оформят. Ковашките звуци заглъхнаха зад гърба му, погребани под тропота на коли и фургони и непрестанното бърборене на дюкянджии и хора по улицата. Миризмите на хора и коне, на готвено и печен хляб, и стотиците миризми, които намираше за присъщи на градовете, се наслаяваха над миризмата на блато и солена вода.

Изненада се първия път, когато стигнаха до мост сред самия град — дълга каменна дъга над воден път, широк не повече от тридесет крачки — но при третия мост разбра, че Иллиан се кръстосва от не по-малко канали, отколкото улици, и че мъжете, тласкащи с дълги пръти натоварени баржи, са толкова начесто, колкото тези, които плющяха с камшици, за да придвижат тежките си фургони. Сред уличните тълпи се движеха носилки с навеси и по някоя и друга лъскава карета на някой заможен търговец или благородник, с герба на Дома, изрисуван пищно на вратите. Много от мъжете тук носеха странни бради, с оголени горни устни, докато жените, изглежда, предпочитаха шапки с широки периферии и прикрепени към тях шалове, увити на вратовете им.

Веднъж пресякоха площад, проснал се върху много акри земя, обкръжен от огромни колони от бял мрамор, високи поне петнадесет разтега и дебели по два разтега, които не поддържаха нищо друго освен венци от гравирани в камък маслинови клони на върха на всяка. От двете страни на площада се издигаха два огромни бели палата с пищни колонади и ефирни тераси, стройни кули и червени покриви. Всеки от дворците беше като огледален образ на другия, но след малко Перин забеляза, че единият е мъничко по-малък от другия във всяко отношение — дори кулите му бяха сякаш с една стъпка по-ниски.

— Кралският дворец — обади се Зарийн зад гърба му. — И Великата зала на Съвета. Според преданията първият крал на Иллиан заявил, че Съветът на деветимата може да има какъвто палат пожелаят, стига да не се опитват да си строят по-голям от неговия. Така че Съветът уподобил кралския дворец съвсем точно, само с по една стъпка по-малък на височина и ширина. Оттогава в Иллиан е все така: Кралят и Съветът на деветимата воюват помежду си, а Съборната с него и с тях едновременно, и докато се занимават със своите битки, хората си живеят както си искат. Не е най-лошият начин на живот, ако човек трябва да е вързан към един град. Ти, ковачо, предполагам, би искал да знаеш също така, че това е площадът на Таммуз, където аз положих Ловджийската клетва. Смятам да престана да те уча засега, инак никой няма да забележи сламата в косата ти.

Перин стисна език зад зъбите си с усилие и оттук нататък се постара да не се заглежда повече така открито. Никой, изглежда, не взимаше Лоиал за кой знае каква забележителност; малцина го поглеждаха повторно, дори малките дечица, които подтичваха възбудени наоколо. Изглеждаше, че огиерите не са непозната гледка в Иллиан. Никой от населението не обръщаше внимание на жегата и влагата също така.

Лоиал като че ли не беше много доволен от човешкия прием. Дългите му вежди клюмнаха чак до бузите и ушите му клепнаха унило, въпреки че Перин не беше сигурен дали това не е от въздуха. Собствената му риза се беше залепила на гърба му от пот и влага.

— Да не се боиш, че ще намериш тук други огиери, Лоиал? — попита той. Усети как Зарийн се размърда на гърба му и се изруга наум за развързания си език. Беше се наканил да казва на тази жена по-малко и от онова, което Моарейн смяташе да й споделя. Така, може би,

щеше да я отегчи достатъчно, че да я принуди да ги остави. „Стига Моарейн да я остави да се махне сега. Да ме изгори дано, не искам една проклета соколица да ми е кацнала на рамото, даже и да е хубава.“

Лоиал кимна.

— Нашите каменоделци понякога дохождат тук. — Този път говореше шепнешком, не само за огиер, но и за всеки друг. Дори Перин едва го чу. — От стеддинг Шангтай, искам да кажа. Тъкмо майстори от нашия стеддинг са построили част от Иллиан — Двореца на Съборната, Великата зала на Съвета и някои други — и те винаги ни канят, когато има нещо за ремонтиране. Перин, ако тук има огиери, те ще ме върнат в стеддинга. Трябваше да се сетя за това преди. Това място ме притеснява, Перин. — Ушите му помръднаха нервно.

Перин подкара Стъпко по-близо до него и посегна да потупа Лоиал по рамото. Посягането беше нависоко, над главата му. Без да забравя, че зад гърба му е Зарийн, той заподбира думите си предпазливо.

— Лоиал, не вярвам Моарейн да им позволи да те зърнат. Ти си с нас от дълго време и тя като че ли иска да си с нас. Няма да им разреши да те вземат, Лоиал. — „Защо ли? — учуди се внезапно. — Мен ме държи, защото смята, че може да се окажа важен за Ранд, и може би защото не иска да казвам онова, което знам, на никого. Може би иска и той да остане по същата причина.“

— Разбира се, че няма — отвърна Лоиал малко по-уверено и ушите му щръкнаха. — Аз съм много полезен, в края на краищата. Може да й се наложи отново да пътува по Пътищата, а не би могла да го направи без мен. — Облегналата се на гърба на Перин Зарийн помръдна и той поклати глава, опитвайки се да улови погледа на Лоиал. Но Лоиал не го гледаше. Изглежда, се усети какво е казал току-що и туфите в ушите му леко посърнаха. Огиерът огледа града около тях и дори се извърна през рамо. — Не ми харесва това място, Перин.

Моарейн яздеше плътно до Лан и му говореше тихо, но Перин успя да долови част от думите й.

— Нещо в този град не е наред.

Стражникът кимна.

Перин усети сърбеж между плешките си. „Първо Лоиал, сега и тя. Какво е това, което не забелязвам?“ Слънцето огряваше ярките

керемиди по покривите и се отразяваше в бледия уличен калдъръм. Сградите, изглежда, държаха хлад отвътре; хората също изглеждаха хладни.

Отначало не забелязваше нищо необичайно. Мъже и жени, забързани по работа, устремени, но някак по-мудни, отколкото беше свикнал да ги вижда по градовете на север. Реши, че може би е от горещината и яркото слънце. После забеляза чираче от някаква хлебарница — подтичваше, нагласило на главата си голяма тава с пресни самуни; на лицето му се беше изписала гримаса, сякаш бе готов да се разреве. Жена, спряла се пред дюкян за тъкани, сякаш бе готова да захапне мъжа, поднесъл ѝ мостри за оглед. Фокусник, застанал на ъгъла, беше стиснал зъби и гледаше сърдито хората, които пускаха дребни монети в шапката му, сякаш ги мразеше. Не всички изглеждаха така, но Перин имаше чувството, че поне на едно лице от пет е изписан яд и омраза. И при това не мислеше, че изобщо си дават сметка за това.

— Какво има? — попита Зарийн. — Нещо си напрегнат. Все едно че съм се хванала за скала.

— Нещо не е наред — каза и той. — Не знам какво, но нещо не е наред. — Лоиал кимна тъжно и отново замърмори как щели да го приберат.

Докато продължаваха да яздят, пресичайки още и още мостове към другата страна на Иллиан, сградите около тях започнаха да се променят. Бледият камък все по-често беше неогладен. Кулите и палатите изчезнаха, заменени от все повече ханове и складове. Много от мъжете и жените по улиците ходеха със странна, олюляваща се походка; много от тях бяха босоноги и му приличаха на моряци. Във въздуха се носеше наситена миризма на смола и коноп, примесена с миризма на дърво — на току-що отсечени или нарязани трупи, и на вкисната кал. Миризмата от каналите също се усили и ноздрите му се сбърчиха. „Нощни гърнета — помисли си. — Нощни гърнета и стари нужници.“ Догади му се.

— Мостът на цветята — обяви Лан, докато прекосяваха поредния нисък мост. — А сега се намираме в Квартала на благоуханията. Иллианците са поетични хора.

Зарийн прихна зад гърба на Перин.

Сякаш отегчен от мудния иллиански ритъм. Стражникът ги поведе по-бързо през улиците към една странноприемница, двуетажна постройка от блед камък със зеленикави жилки, покрита със зеления сали плочи. Вече се спускаше вечер и светлината от смъкващото се зад хоризонта слънце се смекчи. Жегата стана малко по-поносима, но не съвсем. Едно чернокосо десетинагодишно хлапе попита Лоиал дали е огиер и когато Лоиал му отвърна, че е, момчето каза:

— Така си и мислех. — И кимна доволно и отведе големия кон на Лоиал, като си подхвърляше дадената му монета във въздуха и я ловеше.

Подът на гостната беше прашен, а въздухът — задимен от пушека на табак. Миришеше на вино, на печена риба от кухнята и на тежки благовония. Таванските греди бяха грубо одялани и почернели от времето. Толкова рано вечерта само една четвърт от масите и пейките бяха запълнени от босоноги мъже с работни дрехи. Повечето седяха скупчени плътно около една маса, на която хубаво тъмнооко момиче, от което лъхаше благовонието, пееше под звуците на дванадесетструнен битерн и танцуваше, веейки полата си. Свободно падащата ѝ блузка беше с много дълбоко деколте. Перин веднага разпозна мелодията — „Девоичето танцуващо“, но думите, които момичето пееше, бяха различни от тези, които му бяха познати.

*Момиче от Люгард дойде в града,
какво ли търсеше не знам, не знам.
Усмихне се едва, намигне със око
и схруска тук едно момче, а друго там.
С красиви глезени и кожа нежна, бяла
тя завъртя ума на капитана, капитана.
Въздъхне лекичко, усмихне се едва
и всичко ѝ върви кат по вода, кат по вода.*

Тя подхвана нов куплет, а когато Перин осъзна какво точно пее, лицето му пламна.

Беше си мислил, че нищо не би могло да го смути повече от танца на момичетата на Калайджиите, но онова при тях беше само намек за нещата. А това момиче пееше направо за тях.

Зарийн кимаше в такт с музиката, ухилена до ушите. Усмивката ѝ се разшири още повече, когато го погледна.

— Е, селянче, не съм си и помисляла, че мъж на твоите години все още може да се изчервява.

Той я изгледа сърдито и едва се сдържа да не изкаже нещо глупаво. „Тази проклетница все ме кара да подскачам. Светлина, обзалагам се, че си мисли, че никога не съм целувал момиче!“ Постара се да не слуша повече песента на момичето. Ако не успееше да махне червенината от лицето си, Зарийн със сигурност щеше да го накара да се изчерви още повече.

Когато влязоха, по лицето на собственичката пробяга нотка на изненада. Беше едра, закръглена жена с навита гъста коса и миришеше на сапун.

— Госпожо Мари — рече тя, — не съм и помисляла, че ще ви видя днес тук. — Поколеба се, измери с поглед Перин и Зарийн и хвърли едно око на Лоиал, но не така изпитателно, както огледа тях. Очите ѝ всъщност грейнаха като видя огиера, но същинското ѝ внимание бе насочено към „госпожа Мари“. Сниши глас. — Гълъбите ми не дойдоха ли читави? — Лан, изглежда, възприемаше като притурка към Моарейн.

— Сигурна съм, че са дошли, Ниеда — отвърна Моарейн. — Бях на път, но съм сигурна, че Адайн е записала всичко, което си съобщила. — Тя погледна към пеещото момиче без външен израз на неодобрение, всъщност без никакъв израз. — „Язовеца“ беше значително по-тих, когато бях тук последния път.

— Аха, госпожа Мари, тъй беше. Но простаците още не са преживели зимата, както изглежда. Не бях имала побоища в „Язовеца“ от десет години, чак до края на тая зима. — Тя кимна към един мъжага, по-едър дори от Перин, който седеше облеган на стената, кръстосал яките си ръце пред гърди, и потрепваше в такт с музиката. — Даже Били едва ги усмиряваше, та затова наех момичето да им поразсее размътените глави. Някъде от Алтара е. — Тя килна глава, заслушана за миг в музиката. — Хубав глас, ама аз пеех по-добре — аха, че и танцувах по-хубаво — когато бях на нейните години.

Перин изсумтя и се изкашля, представяйки си как тази огромна жена подскача върху масата и пее тази песен — хвана част от думите:

„Ще съблека и долната си риза, риза“ — и Зарийн го сръга с юмрук между ребрата. Той изгрухтя.

Ниеда го погледна.

— Ще взема да ти забъркам малко мед със сира, момко, за това гърло. Не щеш да хванеш настинка преди да се е стоплило времето, при тази хубавелка на рамото ти.

Моарейн го изгледа с укор, че ги е прекъснал.

— Странно, че трябва да се оправяш с тия побоища. Помня, че племенникът ти ги усмиряваше отрано. Случило ли се е нещо особено, та хората тук са станали така раздразнителни?

Ниеда се замисли за момент.

— Може би. Трудно е да се каже. Младите лордчета всеки ден слизат по кейовете да щипят моми и да пируват, като че ли не могат да го правят там, дето въздухът е по-чист. Може би сега слизат насам по-често, отколкото през най-лютата зима. Може би. А и другите напоследък също са станали едни заядливи... Ама люта зима си беше. От туй мъжете, че и жените стават по-сърдити от всичкия този дъжд и студ. Ами че то, аз на два пъти намерих лед в умивалника. Не беше толкоз люта, колкото предната, ама пак си беше тежка зима, от хиляда години не е имало такива. Почти да повярва човек на приказките на ония странници, че някъде от небето падала замръзнала вода. — Тя се изкикоти, за да покаже колко малко вярва на такива небивалици.

Перин поклати глава. „Не вярва, че има сняг?“ Но щом смяташе това време за студено, защо не?

Моарейн наведе глава умислено и качулката засенчи лицето ѝ.

Момичето върху масата подхвана нов куплет и Перин усети, че неволно се е заслушал. Никога не бе чувал жена да прави неща, които смътно да се доближават до онова, за което пееше момичето, но му се стори интересно. Забеляза, че Зарийн го гледа, и се помъчи да се направи, че изобщо не слуша.

— Какво необичайно е станало в Иллиан напоследък? — попита най-сетне Моарейн.

— Ами то, май издигането на лорд Бренд в Съвета на деветимата може да се нарече необичайно — каза Ниеда. — Късметът да ме ръчне дано, не помня даже да съм чувала името му преди зимата, но дойде той в града — някъде откъм мурандийската граница, тъй разправят — и го издигнаха кажи-речи за една седмица. Викат, че бил добър човек,

и най-силният от Деветимата — всички го следвали, разправят, макар да е най-новият и непознат — но понявга сънувам странни сънища за него.

Моарейн тъкмо бе отворила уста — да каже на Ниеда, че има предвид последните няколко нощи, Перин беше сигурен в това — но се поколеба и запита:

— Какви странни сънища, Ниеда?

— О, пълни глупости, госпожо Мари. Наистина ли искате да ги чуете? Сънища за лорд Бренд по странни места, върви по едни мостове, увиснали във въздуха. Всичко едно замъглено такова, в тия сънища, но ме спохождат почти всяка нощ. Представете ли си? Глупости пълни, да ме сръчка орисията дано! Да, странна работа. Били и той разправя, че сънувал същите сънища. Мисля, че като ги е чул от мен, ги повтаря. Били си е глупавичък, тъй де.

— Може би си несправедлива — въздъхна Моарейн.

Перин се взря в тъмната ѝ качулка. Гласът ѝ му беше прозвучал плахо, потресен някак, повече отколкото когато мислеше, че в Геалдан се е появил нов Лъжедракон. Страх не надушваше, но... Моарейн все пак беше изплашена. Тази мисъл за него беше още по-ужасяваща, отколкото да види Моарейн ядосана. Ядосана можеше да си я представи, но изплашена — дори не можеше и да го допусне.

— Ама и аз какво съм се разбъбрила — каза Ниеда. — Сякаш глупавите ми сънища са толкоз важни. — Тя отново се изкиска, този път по-кратко: това не и се струваше толкова глупаво, колкото снега. — Ама вие сте ми уморена, госпожо Мари. Ще ви заведа по стаите. И после едно хубаво ядене от прясно уловена червенощарка.

„Червенощарка? Трябва да е някаква риба“ — реши той; миришеше му на готвена риба.

— Стаи — повтори разсеяно Моарейн. — Да. Ще вземем стаи. Храната може да почака. Кораби. Ниеда, какви кораби потеглят утре рано за Тийр? Тази нощ ми се отваря работа. — Лан я изгледа намръщен.

— За Тийр ли, госпожо Мари? — засмя се Ниеда. — Че то за Тийр няма. Деветимата забраниха всякакъв кораб да плава до Тийр, нито от Тийр да идват тук, отпреди един месец, макар според мен на Морския народ да им е все едно. Но в пристанището сега няма и един техен кораб. Ей това е странно. Заповедта на Деветимата, викам, а

кралят си мълчи, макар друг път да надига глас, всякогаш, когато направят нещо, без да го питат. Пък може и да не е толкоз странно. При всички тях приказки, че ще има война с Тийр, ама пък лодкарите и фургонджиите, дето карат продоволствие за войската, разправят, че войниците гледали повече накъм север, към Муранди.

— Пътищата на Сянката са заплетени — въздъхна Моарейн. — Ще направим каквото трябва. Стайте, Ниеда. А после ще вечеряме.

Стаята на Перин се оказа по-хубава, отколкото очакваше, като се имаше предвид всичко останало в „Язовеца“. Леглото беше широко, а дюшекът мек. Вратата беше скована от скосени летвички, а когато отвори прозорците, в стаята лъхна ветрец, носещ миризмите на пристанището. И нещо от каналите също така, но поне беше прохладен. Той провеси наметалото на закачалката заедно с колчана и секирата и постави лъка в ъгъла. Всичко друго остави опаковано в рулото на походното си одеяло и в дисагите. Тази нощ може би нямаше да може да си отпочине.

И да беше доловил уплаха у Моарейн преди, тя не можеше да се сравни с онази в гласа ѝ, когато каза, че тази нощ и се отваряла работа. Тогаваша за миг от нея беше лъхнала миризма на страх, като от жена, заявила, че ще пъкне ръката си в гнездо на стършели и ще ги смачка с голи пръсти. „Какво ли е намислила, в името на Светлината? Ако Моарейн изпитва страх, аз би трябвало да изпитвам ужас.“

Но не изпитваше. Нито ужас, нито дори страх. Изпитваше... възбуда. Готов нещо да се случи. Почти нетърпелив. Решен. Мигом осъзна чувствата си. Като при вълците преди битка. „Огън да ме гори, наистина би трябвало да се боя.“

Оказа се, че е изпреварил останалите долу в гостната, с изключение на Лоиал. Ниеда им беше подредила голяма маса с тежки столове с кожени облегалки вместо пейки. Дори беше намерила достатъчно голям стол за Лоиал. Момичето в другия край на помещението пееше някаква песен за богат търговец, който след като загубил конския си впряг по един невероятен начин, трябвало сам да тегли каретата. И Слушащите мъже се превиваха от смях. Зад прозорците бързо се спускаше мрак; въздухът миришеше на приближаващ се дъжд.

— Този хан има огиерска стая — поясни Лоиал на Перин, когато младежът седна край масата. — Явно във всеки хан в Иллиан имат по

една, надяват се да привлекат гост огиер, когато идват каменоделците. Ниеда твърди, че да имаш огиер под покрива си носело късмет. Но не мисля, че ги посещават много. Строителите винаги остават заедно, когато излязат Навън по работа. Вие, човеците сте толкова припрени и Старейте винаги се боят, че могат да пламнат страсти и някой да набучи дълга дръжка на секирата си. — Той измери с поглед мъжете около пеещото момиче, сякаш ги подозираше в нещо такова. Ушите му отново клепнаха.

Богатият търговец вече губеше и каретата си, при което мъжкият рев и смях се усили.

— Ти разбра ли дали тук има други огиери от стеддинг Шангтай?

— Имало е, но Ниеда каза, че си отишли още през зимата. Това не го разбирам. Строителите не си оставят работата недовършена, освен ако престанат да им плащат, а Ниеда казва, че не е това. Една заран те просто изчезнали, макар че някои ги видели да се разхождат през нощта по Маредонския път. Перин, този град не ми харесва. Не знам защо, но изпитвам... притеснение.

— Огиерите — каза Моарейн, която тъкмо беше дошла — са чувствителни към някои неща. — Лицето ѝ отново беше прикрито, но Ниеда бе изпратила някоя от прислужниците да ѝ купи лека пелерина от тъмносин лен. Миризмата на страх бе изчезнала, но тя говореше стегнато и съсредоточено. Лан издърпа стола ѝ да седне; очите му изглеждаха угрижени.

Зарийн слезе последна, прокарвайки пръсти по прясно умитата си коса. Сега миризмата на дъхави треви около нея беше по-силна отпреди. Погледна голямото плато, което Ниеда постави на масата, и измърмори:

— Мразя риба.

Дебелата жена беше докарала всичката храна на количка с лавици; на места количката беше прашна, явно бе измъкната набързо от склада в чест на Моарейн. Чиниите бяха от порцелан от Морския народ, макар и поолющени.

— Яж — каза Моарейн, загледана в Зарийн. — Запомни, че всяко ядене може да се окаже последното ти. Избра да пътуваш с нас, така че тази вечер ще ядеш риба. Утре може да умреш.

Перин не познаваше кръглата риба с червени шарки, но му замириса хубаво. Сложи две в чинията си с вилицата за сервиране и се ухили на Зарийн с пълна уста. Не само миришеха хубаво, но бяха и вкусни, леко подлютени. „Яж си гадната риба, соколче“ — помисли си той. И му се стори, че Зарийн го изглежда така, сякаш се канеше да го клъвне.

— Желаете ли да накарам момичето да спре да пее, госпожо Мари? — попита Ниеда, докато поставяше на масата купи с грах и някаква жълтеникава каша. — За да се нахраните на спокойствие?

Взряна умислено в чинията си, Моарейн сякаш не я чу.

Лан се вслуша за миг — търговецът вече беше загубил и плаща и ботушите и останалата част от облеклото си, и я беше докарал дотам, че да се бори със свиня за вечерята си — и поклати глава.

— Тя не ни притеснява. — За малко сякаш щеше да се усмихне, но погледна Моарейн и очите му отново станаха угрижени.

— Какво има? — попита Зарийн. Не обръщаше внимание на рибата. — Разбирам, че нещо не е наред. Толкова изразителност не съм виждала на лицето ти, каменолики, откакто ви срещнах.

— Никакви въпроси! — сръза я Моарейн. — Ще знаеш само това, което аз ти кажа, и нищо повече.

— Какво тогава ще ми кажеш? — настоя Зарийн.

Айез Седай се усмихна.

— Яж си рибата.

След това вечерята им продължи почти в пълно мълчание, ако се изключат песните, носещи се из помещението. Имаше една за богаташ, когото жена му и дъщерите му от време на време правели на глупак, без това изобщо да се отрази на важниченето му, друга, в която ставаше дума за млада жена, решила да се поразходи гола-голеничка, и една, в която се разправяше за ковач, който бил толкова смотан, че подковал крака си вместо копитото на коня. На последната Зарийн едва не се задави от смях и дотам се забрави, че отхапа парче риба, след което направи такава гримаса, все едно че беше лапнала кал.

„Няма да ѝ се присмивам — каза си Перин. — Колкото и глупава да е, ще ѝ покажа какво значи да се държиш възпитано.“

— Много е вкусно, нали — вметна той. Зарийн го погледна горчиво, а Моарейн се намръщи, че са прекъснали размишленията ѝ, и с това разговорът приключи.

Ниеда тъкмо прибираще блюдата и поставяше сирене върху масата, когато вонята на нещо злокобно накара космите по гърба на Перин да настръхнат. Беше миризма на нещо, което не би могло да бъде, и той вече я беше надушвал на два пъти. Огледа се притеснен из залата.

Момичето продължаваше да пее на плътната група слушатели, някакви мъже тъкмо влизаха, а Били, облегат на стената, продължаваше да тупа с крак в такт с музиката на битерна. Ниеда поопипа кока на главата си, огледа бързо гостната и се обърна да откара количката.

Той погледна спътниците си. Лоиал, както обикновено, беше измъкнал книга от джоба на палтото си и изглежда, беше забравил къде се намира. Зарийн разсеяно мачкаше парче сирене на топче и поглеждаше ту към Перин, ту към Моарейн, после пак към него, макар да се правеше, че хич и не го гледа. Но неговият интерес сега беше насочен към Лан и Моарейн. Те можеха да подушат мърдраал или тролок, или каквато и да е друга твар на Сянката от неколкостотин крачки, но сега Айез Седай гледаше с празен поглед масата пред себе си, а Стражникът режеше буца жълто сирене и я наблюдаваше с едно око. И въпреки това миризмата на нещо лошо си беше тук, както в Джарра и в крайнините на Ремен, и не си отиваше. Като че ли лъхаше от нещо в гостната.

Той отново огледа помещението. Били до стената, някакви мъже, които пресичаха залата, момичето на масата и смеещите се мъже, насядали около нея. „Мъже, пресичащи залата?“ Изглежда ги навъсено. Шестима мъже с най-обикновени лица, които вървяха право към него. Много обикновени лица. Той тъкмо бе започнал да оглежда отново хората около пеещото момиче, когато му хрумна, че миризмата на нещо лошо лъха тъкмо от шестимата. И внезапно в ръцете им изникнаха ками, сякаш бяха усетили, че ги е надушил.

— Те са с ножове! — изрева той и запокити към тях платото със сирене.

В гостната настъпи суматоха, завикаха мъже, певицата се разпищя, Ниеда изкрещя нещо на Били — всичко стана наведнъж. Лан скочи, огнено кълбо излетя от ръката на Моарейн, Лоиал надигна стола си като коренище, а Зарийн направи стъпка встрани и изруга. В нейната ръка също се появи нож.

Перин сграбчи един от столовете, отчупи дебелия заден крак, запокити стола срещу мъжете и развъртя оръжието си. Непознатите се мъчеха да го застигнат с оголените си стоманени остриета, сякаш Лан и останалите бяха само пречка по пътя им. Имаше място да замахне само колкото да избие ножовете им по-надалече от себе си — ако се развъртеше по-лудо, можеше да засегне Лан, Лоиал или Зарийн вместо шестимата си нападатели. С крайчеца на окото забеляза, че Моарейн е застанала настрана отчаяна: така се бяха омесили, че нищо не можеше да направи, без да засегне някой приятел наред с враговете. Никой от мъжете, замахващи с ножовете, дори и не я погледна — нали не беше между тях и Перин.

Задъхан, той успя да халоса един от мъжете с толкова обикновена външност по главата толкова здраво, че чу как костта изпука и мигом забеляза, че всички са паднали. Струваше му се, че всичко е продължило четвърт час, ако не и повече, но видя, че Били се спира и потрива ръце, зяпнал към шестимата проснали се на пода мъже, и разбра, че той дори не бе успял да се добере до полесражението преди битката да приключи.

Лицето на Лан беше по-мрачно от обикновено; той затършува по телата грижливо, но някак припряно, което говореше, че изпитва отвращение. Лоиал все още държеше стола си вдигнат над главата; сепна се и го остави на пода със смутена усмивка. Моарейн гледаше втренчено Перин, както и Зарийн, която изваждаше ножа си от гърдите на един от мъртвите. Вонята на нещо грешно и лошо бе изчезнала, сякаш умряла с тях.

— Сиви — промълви тихо Айез Седай. — И преследват теб.

— Сиви ли? — Ниеда се разсмя, силно и някак нервно. — Че то, госпожо Мари, остава да ми кажете, че вярвате в таласъми, в мечки-буболечки и торбаланци, и в самия Старий Тръп, дето язди с черни псета в Дивия лов. — Някои от мъжете, които бяха слушали песните, също се засмяха, въпреки че поглеждаха притеснено към Моарейн и мъртъвците. Певицата също се взираше с широко отворени очи в Моарейн. Перин се сети за онази огнена топка, преди всичко да се разбърка. Един от Сивите изглеждаше леко поовъглен и от него се носеше сладникаво-гадна миризма на изгоряла плът.

Моарейн извърна очи от Перин към дебелата жена.

— Човек може да върви в Сянката — каза кротко Айез Седай — дори и да не е нейна твар.

— О, ами да, Мраколюбците. — Ниеда сложи длани на пищните си бедра и огледа намръщено труповете. Лан, приключил с претърсването, погледна Моарейн и поклати глава, все едно че изобщо не беше се надявал да намери нещо важно. — По-скоро са крадци, макар че никога не съм чувала за толкова дръзки крадци, че да нахълтат в един хан. Досега не бях имала убийство в „Язовеца“. Били! Я ги изхвърли тия в канала и посипи пресен талаш. Ама през задния, ей. Не искам стражите да си пъхат дългите носове в „Язовеца“. — Били кимна, доволен, че ще свърши нещо полезно, след като не бе успял въобще да се включи преди малко, награби с всяка ръка по един мъртвец за колана и ги повлече към кухнята.

— Айез Седай? — промълви тъмнооката певица. — Не исках да ви оскърбя с простите си песни. — Беше покрила с ръце широката си пазва, показваща по-голямата част от гърдите ѝ. — Мога да пея и по-прилични, ако пожелаете.

— Пей си каквото искаш, момиче — каза Моарейн. — Бялата кула не е толкова откъсната от света, колкото, изглежда, си мислиш, а съм чувала и по-непристойни песни от твоите. — Въпреки всичко не изглеждаше много доволна, че всички в гостната са разбрали, че е Айез Седай. Погледна Лан, уви се в ленената пелерина и се запъти към вратата.

Стражникът бързо я догони и двамата заговориха тихо до вратата, но Перин ги чуваше толкова добре, все едно си шепнеха до него.

— Да не смяташ да тръгнеш без мен? — каза Лан. — Заклех се да те опазя цяла, Моарейн, когато приех своето обвързване.

— Винаги си знаел, че има опасности, за които не сме подготвени, Гайдине мой. Трябва да отида сама.

— Моарейн...

Тя го прекъсна.

— Послушай ме, Лан. Ако се проваля, ще го разбереш и ще трябва да се върнеш в Бялата кула. Не бих го променила, дори да разполагах с време. Не ще допусна да загинеш в суетен опит да отмъстиш за мен. Вземи Перин със себе си. Изглежда, Сянката е разпознала значението му в Шарката по-ясно от мен. Глупава бях. Ранд

е толкова силен тавирен, че не обърнах внимание какво означава около него да има още двама. С Перин и Мат Амирлин може би все още е в състояние да въздейства на хода на събитията. След като изтървахме Ранд, ще трябва да го направи. Предай й какво се е случило, Гайдине мой.

— Говориш така, сякаш вече си мъртва — отвърна дрезгаво Лан.

— Колелото тъче така, както то само пожелае, и от Сянката светът помръква. Послушай ме, Лан, и се подчини, както си се заклел.
— И тя пристъпи навън и се изгуби в мрака.

ГЛАВА 43

БРАТЯ НА СЯНКАТА

Тъмноокото момиче се покачи отново върху масата и запя колебливо. Мелодията беше позната на Перин като „Петльото на госпожа Айнора“ и макар думите отново да бяха различни, всъщност пак се говореше за петел. Дори самата госпожа Люхан нямаше да остане недоволна. „О, Светлина, започвам да ставам проклет като Мат.“

Никой от слушателите не възрази; някои от мъжете наистина изглеждаха малко недоволни, но явно бяха също така неспокойни като певицата дали Моарейн би одобрила песента. Никой от присъстващите не гореше от желание да оскърби една Айез Седай, нищо, че беше излязла. Били се върна и награби още двама Сиви; неколцина от мъжете, които слушаха песента, погледнаха към труповете и поклатиха глави. Един се изплю върху талаша. Лан се върна и се изправи пред Перин.

— Как ги позна, ковачо? — попита той кротко. — Злата им миризма не е достатъчна, за да ги забележи Моарейн, нито пък аз. Сивите се промъкват през стотици стражи, без никой да ги забележи, и даже през Стражници.

Давайки си пълна сметка, че очите на Зарийн не се откъсват от него, Перин отвърна още по-тихо и кротко:

— Ами... надуших ги. Бях ги надушил и преди, в Джарра и при Ремен, но миризмата все изчезваше. И двата пъти се махаха преди да са се приближили. — Не беше сигурен дали Зарийн го подслушва, или не.

— Тогава са преследвали Ранд. Сега преследват теб, ковачо. — Стражникът не показваше видими признаци на изумление. — Да излезем да огледаме навън, ковачо. Очите ти може да видят нещо, което на мен ми убягва. — Перин кимна; това, че Стражникът го молеше за помощ, бе признак на сериозно безпокойство. — Огиере, вашето племе също тъй вижда повече от други.

— О, а — измънка Лоиал. — Хм, май и аз ще взема да поогледам. — Големите му кръгли очи се извърнаха накриво към двамата Сиви, които все още лежаха на пода. — Според мен едва ли има други от тях наоколо. Ти как смяташ?

— Какво търсим, каменолики? — попита Зарийн.

Лан я измери с очи и поклати глава.

— Каквото намерим, момиче. Ще разбере като го видя.

Перин си помисли дали да не се качи горе да си вземе секирата, но Стражникът се запъти към вратата, а той не носеше меч си. „На него едва ли му трябва — помисли си мрачно Перин. — Той е почти толкова опасен без него, колкото и с него.“ Но когато го последва, задържа в ръката си крака от стола. И с облекчение видя, че ножът на Зарийн все още е в ръката ѝ.

Над главите им се търкаляха гъсти черни облаци. Хора не се мяркаха — явно не искаха да ги хване дъждът. Някакъв нещастник тичаше самотен по моста към улицата — беше единственото живо същество, което Перин забеляза и в двете посоки. Вятърът набираше сила и подхвърляше някаква дрипа по неравния камънак на настилката; друг парцал, закачил се за издадения кат на съседната сграда, плющеше шумно. В далечината тътнеха гръмотевици.

Ноздрите на Перин потръпнаха. В този вятър се долавяше миризма на фойерверки. „Не, не точно на фойерверки.“ Някаква миризма като от изгоряла сяр. Почти.

Зарийн почука крака от стола в ръцете му с острието на ножа си.

— Ама ти наистина си бил силен, якия. Счупи го този стол, все едно че беше направен от летвички.

Перин изсумтя. Осъзна, че се е изправил в цял ръст, и се присви. „Глупаво момиче!“ Зарийн се изсмя тихо и той се обърка — дали пак да се изправи, или да остане както си беше. „Глупак!“ Този път се отнасяше за него самия. „Би трябвало да се оглеждаш, а не да мислиш как изглеждаш. Но за какво се оглеждаме?“ Не виждаше нищо друго освен улицата и не можеше да надуши нищо освен миризмата на изгоряла сяр. И Зарийн, разбира се.

Лоиал на свой ред като че ли също се чудеше за какво точно да се оглежда. Почеса едното си туфесто ухо, погледна към едната страна на улицата, обърна се към другата, надникна и натам, почеса и другото. После се загледа към покрива на хана.

— Може да е пропуснал да види нещо — промърмори Перин, макар да му беше трудно да повярва, и се обърна към задънената уличка. „Аз също би трябвало да гледам, и гледам. Но той може би е пропуснал нещо.“

Лан се беше спрял малко по-надалече по улицата и се взираше в каменната настилка пред краката си. После бързо закрачи обратно към хана, приведен, сякаш следваше нещо. Каквото и да беше това нещо, явно го водеше право до един от извисяващите се каменни бордюри почти до вратата на хана, защото той спря и го загледа.

Перин реши да се откаже да навлиза в задънената уличка — тук между другото вонеше почти като при каналите в тази част на Иллиан — и тръгна да се връща при Стражника. Веднага разбра в какво се взира. Върху бордюра личаха два отпечатъка, като че ли някакво огромно псе беше опряло лапи там да си почине. Тук миризмата като от изгоряла сярка беше най-силна. „Кучетата не оставят следи по камъка. О, Светлина, не е възможно!“ И той успя да проследи дирите, които Стражникът беше забелязал. Кучето беше изтичало по улицата до каменния блок, после се бе обърнало и преминало по същия път обратно. Оставяйки дири по камъка все едно по разорана нива. „Това просто е невъзможно!“

— Мракохрът — каза Лан и Зарийн ахна. Лоиал простена тихичко. За огиер. — Един мракохрът не оставя следа по пръстта, ковачо, нито по кал, но камъкът е друга работа. От Тролокските войни насам не е бил пращан мракохрът на юг от Планините на Доом. Този тук е душил нещо, бих казал. И след като го е надушил, се е върнал да каже на господаря си.

„Мен? — помисли си Перин. — Сиви и мракохръти са тръгнали на лов за мен? Това е шантаво!“

— Да не искаш да кажеш, че Ниеда е права? — попита с треперещ гласец Зарийн. — Че Старий Тръп наистина препуска с Дивия лов? О, Светлина, аз все си мислех, че това е само приказка.

— Не бъди толкова глупава, момиче — отвърна Лан дрезгаво. — Ако Тъмния беше на свобода, всички ние досега щяхме да сме загинали, че и оттатък. — Той впери поглед надолу по улицата, накъдето продължаваха следите. — Но мракохрътите са съвсем истински. И почти толкова опасни, колкото мърдраалите, а и по-трудни за убиване.

— Е, сега остава да вкараш и торбаланците — промърмори Зарийн. — Сиви. Торбаланци. Мракохръти. Я по-добре ме заведете при Рога на Валийр. Какви други изненади сте ми приготвили?

— Без въпроси — каза й Лан. — Все още знаеш достатъчно малко, за да може Моарейн да те освободи от клетвата при условие, че се откажеш да ни следваш. Мога да поема тази клетва на себе си, а ти да си вървиш. Много мъдро ще постъпиш, ако ми я отстъпиш.

— Няма да ме изплашиш, каменолики — заяви Зарийн. — Не се плаша толкова лесно. — Но гласът й прозвуча изплашено.

— Аз имам въпрос — каза Перин. — И искам отговор. Ти не усети този мракохрът, Лан, нито Моарейн. Защо?

Стражникът помълча доста време.

— Отговорът на това, ковачо — отрони той най-сетне, — може да се окаже повече от това, което ти или аз бихме искали да знаем. Надявам се, че отговорът на въпроса ти няма да ни убие всички. Вие тримата сега поспете колкото можете. Съмнявам се, че ще останем за нощта, и се опасявам, че ни чака тежка езда.

— Ти какво ще правиш? — попита Перин.

— Тръгвам след Моарейн. Да й кажа за мракохръта. Не може да ми се сърди, че съм тръгнал да я гоня за такова нещо, след като не би могла да узнае, че е наоколо, докато не й прегризе гърлото.

Първите едри капки дъжд заплусяха по каменната настилка. Прибраха се вътре. Били беше изхвърлил последните два трупа на Сивите и размиташе талаш по петната кръв на пода. Тъмноокото момиче пееше тъжна песен как едно момче оставило любимата си. На госпожа Люхан щеше много да й хареса.

Лан изтича през дневната и нагоре по стълбището и докато Перин стигне до втория етаж, Стражникът вече се връщаше, закопчавайки в движение колана с меча си, а променящият цветовете си плащ висеше на свободната му ръка, сякаш хич не го интересуваше кой ще го види.

— Ако понесе това из града... — Лоиал поклати рунтавата си глава и тя почти се отри в тавана. — Не знам дали ще мога да заспя, но ще опитам. Сънищата ще са по-приятни, отколкото да си буден.

„Не винаги, Лоиал“ — помисли си Перин, докато огиерът се отдалечаваше по коридора.

Зарийн, изглежда, искаше да остане с него, но той й каза да отиде да спи и яко затръшна вратата под носа ѝ. Погледна неохотно леглото си и се съблече по долни гащи.

— Трябва сам да проверя — въздъхна той и пропълзя на леглото. Навън дъждът барабанеше и тътнеше гръм. Ветрецът, лъхащ над леглото му, навяваше от дъждовния хлад, но той не смяташе да използва одеялата. Последната мисъл, която му хрумна преди да заспи, беше, че е забравил да запали свещта, въпреки че в стаята беше тъмно. „Разсеян. Не трябва да си разсеян. Разсееш ли се, ще развалиш работата.“

Сънуваше какви ли не сънища. Гонеха го мракохръти; така и не ги видя, но чуваше воя им. Гонеха го и Сенчести и Сиви. Висок слаб мъж проблясваше сред тях от време на време, в палто с разкошни везмо и ботуши със златни ширити; повечето пъти той като че ли държеше меч, блестящ като слънце, и се смееше победоносно. Понякога мъжът седеше на трон и пред него се кланяха крале и кралици. Странни сънища, сякаш всъщност не бяха негови.

После сънищата се промениха и той разбра, че се намира във вълчия сън, който търсеше. Този път се надяваше да попадне там.

Стоеше на самия връх на висок каменен зъбер. Вятърът развяваше косата му, навявайки хиляди сухи миризми и лек дъх на вода, скрита някъде далече. За миг му се стори, че е с вълче тяло, и се опипа, за да се увери, че не е така. Беше облечен в собственото си палто, панталони и ботуши; държеше собствения си лък и колчанът висеше на хълбока му. Секирата я нямаше.

— Скокливец! Скокливец, къде си? — Вълкът не се появи.

Обкръжаваха го отвесни хребети и други високи зъбери, разделени от стръмни плата и проядени ридове. Мяркаше се растителност, но не тучна. Само корава ниска трева и бодливи храсти, които сякаш имаха тръни и по листата. Редки ниски дръвчета, изкривени от злокобния вятър. Но вълците можеха да си намерят плячка и в такава земя.

Докато се взираше в суровата околност, кръг тъмнина отведнъж загърна част от върхарите; не можеше да определи дали тъмнината легна пред лицето му, или между него и околните висини, но можеше

да вижда смътно през нея, отвъд Мат разклащаше чаша със зарове. Противникът му се взираше в Мат с огнени очи. Мат, изглежда, не виждаше мъжа, но Перин го позна.

— Мат! — извика той. — Това е Баал-замон! О Светлина, Мат, ти хвърляш зарове със самия Баал-замон!

Мат хвърли и заровете се завъртяха, и гледката изчезна, и тъмният кръг отново се превърна в планински върхове.

— Скокливец! — Перин бавно се извърна и се огледа във всички посоки. Дори погледна към небето — „Та той вече може да лети!“ — където се струпваха облаци, носещи дъжд, който земята далече под зъбера щеше да изпие още щом паднеше. — Скокливец!

А сред облаците се заформи мрак, дупка към някъде другаде. Егвийн, Нинив и Елейн стояха там и се взираха в една метална клетка с вдигната врата, придържана от тежка пружина. Вратата изщрака и се спусна зад тях. Жена с коса на много тънки плитки им се изсмя, и друга жена, цялата в бяло. Дупката в небето се затвори и останаха само облаци.

— Къде си, Скокливец? — извика той. — Трябваш ми! Скокливец!

И вълкът се появи, просветна на върха на зъбера, сякаш бе кацнал от по-високо.

„Опасно. Предупреден си, Млади бико. Много млад. Още много нов.“

— Трябва да разбере, Скокливец. Ти каза, че имало неща, които трябва да видя. Трябва да видя още, да узная още. — Поколеба се, сещайки се за Мат, за Егвийн, за Нинив и Елейн. — Странните неща, които виждам тук. Те истински ли са? — Посланието на Скокливец му се стори мудро, като че беше толкова просто, че вълкът не можеше да проумее необходимостта да го обясни, нито как. Най-сетне, нещо макар, стигна до него.

„Което е истина, не е истина. Което не е истина, е истина. Плътта е сън, а сънищата имат плът.“

— Това нищо не ми казва, Скокливец. Не разбирам. — Вълкът го погледна така, сякаш му беше казал, че не разбира защо водата е мокра. — Ти каза, че трябва да видя нещо и ми показва Баал-замон и Ланфеар.

„Сърцезъбия. Лунната ловджийка.“

— Защо ми ги показва, Скокливец? Защо трябваше да ги видя?

„Иде Последният лов.“ Тъга изпълни посланието, и чувство за неизбежност. „Каквото ще бъде, трябва да бъде.“

— Не разбирам! Последният лов? Какъв Последен лов? Скокливец. Сивите дойдоха снощи да ме убият.

„Немъртвите са дошли за теб?“

— Да! Сиви човеци! Преследват мен! И пред хана бе идвал мракохрът! Искам да разбера защо ме преследват.

„Братя на Сянката?“ Скокливец се присви и се огледа на всички страни, сякаш очакваше ненадейна атака. „Отдавна не сме виждали Братята на Сянката. Трябва да се махнеш, Млади бико. Голяма опасност! Бягай от Братята на Сянката!“

— Защо са тръгнали подир мен, Скокливец? Ти го знаеш. Знам, че го знаеш!

„Бягай, Млади бико.“ Скокливец подскочи и предните му лапи се опряха в гърдите, на Перин, избутах го през ръба на зъбера. „Бягай от Братята на Сянката.“

Докато падаше, вятърът засвири в ушите му. Скокливец се беше надвесил към него от ръба на зъбера.

— Защо, Скокливец? — извика той. — Кажи защо!

„Иде Последният лов.“

Щеше да се удари. Знаеше го. Земята се приближаваше стремглаво и той се напегна да посрещне съкрушителния сблъсък, който...

Сепна се събуден, зяпнал в свещта, примигваща на масичката до леглото. Разтърсваха я мълнии в прозорците и гръмотевичният тътен.

— Какво искаше да ми каже с този „Последен лов“? — изломоти той. „Но не съм палил никаква свещ.“

— Сам си говориш. И се мяташ насън.

Перин подскочи и се изруга наум, че не бе забелязал уханието на треви във въздуха. Зарийн седеше на трикрако столче в края на светлия кръг, опряла лакът на коляното си и брадичка върху юмрука си и го гледаше.

— Ти си тавирен — промълви тя, сякаш изброявайки на пръсти. — Каменоликият смята, че тези твои странни очи могат да видят неща,

които неговите не могат. Сивите хора искат да те убият. Пътуваш с Айез Седай, със Стражник и огиер. Освободи един затворен в клетка айилец и изби Бели плащове. Кой си ти, селянче? Преродения Дракон? — Гласът ѝ подсказваше, че това е най-глупавото нещо, за което може да се сети, но той се размърда смутено. — Който и да си, големи — добави тя, — малко повече ум няма да ти е излишен.

„Светлината ми е свидетел, все ме кара да подскачам като жабок върху жежки камъни.“ Лицето на Зарийн остана между сянката и светлия кръг. Не можеше да я види ясно, освен когато някоя светкавица просветнеше през прозореца и резкият ѝ блясък очертаеше силния ѝ нос и високите скули. Той внезапно си спомни, че Мин го бе предупредила да бяга от красива жена. Когато веднъж бе разпознал Ланфеар в един от вълчите сънища, си бе помислил, че Мин е имала предвид нея — не смяташе за възможно да съществува жена по-красива от Ланфеар, — но онази беше само сън. А Зарийн беше тук, седеше пред него и го гледаше замислено и преценяващо.

— Защо си тук? — настоя той. — Какво искаш? Коя си ти?

Тя отметна глава и се засмя.

— Файле съм аз, селянче. Ловец на Рога. Ти за коя ме мислиш, за жената от сънищата ти ли? Защо подскочи така? Ще си помисли човек, че съм те ощипала.

Преди да успее да намери думи, вратата се отметна и на прага застана Моарейн, пребледняла и мрачна като смъртта.

— Вълчите ти сънища предсказват толкова вярно, колкото на някоя Съновница, Перин. Отстъпниците наистина са на свобода и един от тях властва в Иллиан.

ГЛАВА 44

ГОНИТБА

Перин се смъкна от леглото и се заоблича, без да го интересува дали Зарийн е тук и го гледа, или не. Разбираше какво предстои, но все пак попита Моарейн:

— Тръгваме ли?

— Освен ако не държиш да се запознаеш отблизо със Самаил — отвърна тя сухо. Гръмотевица изтрещя над главите им, сякаш да придаде повече тежест на думите ѝ, и веднага светна мълния. Айез Седай съвсем бегло погледна Зарийн.

Само от споменаването на един от Отстъпниците в стаята като че ли стана много студено. „Не ни стигаше Баал-замон, ами сега си имаме вече и Отстъпници на свобода. О, Светлина, дали вече има някакво значение ще намерим ли Ранд, или не? Дали не е твърде късно?“ Но продължи да се облича и да се обува. Иначе трябваше да вдигне ръце и да се предаде, а хората от Две реки не се предаваха така лесно.

— Самаил! — повтори плахо Зарийн. — Един от Отстъпниците управлява... Майчице Светлина!

— Ти все още ли искаш да ни следваш? — попита я тихо Моарейн. — Вече не бих те карала да оставаш тук, но ще ти дам последна възможност да се закълнеш, че ще тръгнеш в посока различна от моята.

Зарийн се поколеба и Перин за миг спря да навлича палтото си. Със сигурност никой не би предпочел да тръгне с хора, които са си навлекли гнева на един от Отстъпниците. Не и сега, когато знаеше пред какво са се изправили. „Освен ако си няма някаква важна причина.“ Впрочем, чуе ли някой, че един от Отстъпниците е на свобода, най-добре е да изтича до пристанището за някой кораб на Морския народ и да ги помоли да го прехвърлят отвъд Айилската пустош, вместо да седи тук и да размишлява.

— Не — отвърна най-накрая Зарийн и той изпита облекчение: помисли си, че тя ще се махне. Но Зарийн продължи: — Не, няма да се

закълна да тръгна в друга посока. Независимо дали ще ме отведете до Рога на Валийр, или не, дори и онзи, който открие Рога, едва ли ще преживее такава история. Мисля, че тя ще се разказва като предание и след векове, Айез Седай, а аз ще бъда част от нея.

— Не! — срязва я Перин. — Това не е достатъчна причина. Какво искаш?

— Нямам време да ви слушам караниците — намеси се Моарейн.

— Всеки момент „лорд Бренд“ може да научи, че един от неговите мракохръти е мъртъв. Можете да сте сигурни — той веднага ще разбере, че това означава Стражник, и ще дойде да подири Айез Седай на Гайдина. Да не смятате да ми седите тук, докато той разбере къде сте? Тръгвайте, деца глупави! Хайде! — И изчезна по коридора преди Перин да успее да отвори уста.

Зарийн също не изчака и побягна от стаята, без да си вземе свещта. Перин припряно награби вещите си и се понесе към задното стълбище, закопчавайки в движение колана на секирата около кръста си. Настигна слизащия вече Лоиал, който се мъчеше едновременно да напъха една от дебелиите си книги с дървени корици в дисагите и да облече наметалото си. Перин му помогна с наметалото, докато двамата тичаха по стъпалата, а Зарийн ги застигна още преди да се озоват под проливния дъжд.

Перин присви рамене и се затича към конюшната през осветения от гръмотевичната буря двор, без да се спира, за да вдигне качулката на наметалото си. „Трябва да си има някаква причина тя. Да влезеш като герой в някакво си проклето предание не може да е достатъчна причина за никого, дори за побъркана жена!“ Рунтавите му къдрици прогизнаха от дъжда и се сплъстиха по главата му.

Моарейн вече ги чакаше в намаслена против дъжда пелерина и Ниеда също бе в конюшната — светеше с фенер на Лан, който приключваше с оседлаването на конете. Имаше и един допълнителен кон — пъстър, с още по-внушителен нос от този на Зарийн.

— Ще пращам гълъби всеки ден — говореше дебелията жена. — Никой няма да ме заподозре. Късметът да ме съсипе дано! Даже Белите плащове имат добро мнение за мен.

— Чуй ме, жено! — сопна ѝ се Моарейн. — Не ти говоря за Бял плащ или за Мраколюбец. Ще напуснеш този град и ще се погрижиш

всеки, за когото милееш, да избяга с теб. Толкова години си ме слушала. Подчини се и сега! — Ниеда кимна, но доста неохотно, и Моарейн изръмжа сърдито.

— Пъстрият е твой, момиче — обърна се Лан към Зарийн. — Мятай се на гърба му. Ако не можеш да яздиш, ще трябва да се научиш в движение или да приемеш предложението ми.

Тя се хвана за високото седло и леко скочи на коня.

— Качвала съм се и аз веднъж на кон, каменолики. — Извърна се да завърже вързопата си отзад.

— Какво искаше да кажеш, Моарейн? — настоя Перин, прехвърляйки дисагите пред гърба на Стъпко. — Каза, че той щял да разбере къде съм. Той знае. Сивите! — Ниеда се изкиска и той раздражен си помисли колко ли знае тя и колко ли вярва в нещата, за които твърдеше, че хич не вярвала.

— Самаил не е изпратил Сивите. — Моарейн се метна на Алдийб с хладно отмерена точност, почти сякаш не се налагаше да бърза. — Но мракохрътът беше негов. Убедена съм, че звярът е подушил следата ми. Той не би изпратил и тях, и него. Някои знае за теб, но не смятам, че Самаил дори знае за съществуването ти. Все още. — Перин замръзна с един крак на стремето и я зяпна, но тя предпочете да потупа изправената шия на кобилата си, вместо да отвърне на въпроса, изписан на лицето му.

— Добре че те настигнах — каза Лан и Айез Седай изсумтя силно.

— Бих предпочела да беше жена, Гайдине. Щях да те отпратя в Кулата като новачка, да се научиш да се подчиняваш! — Той вдигна вежда и докосна дръжката на мечата си, а после се метна на седлото и тя въздъхна. — А може пък да е по-добре, че си непокорен. Понякога е по-добре. Освен това не мисля, че дори Шериам и Сюан Санче, взети заедно, ще те научат на покорство.

— Не разбирам — каза Перин. „Това май го повтарям вече сто пъти и взе да ми омръзва. А ми трябва отговори за неща, които наистина не разбирам.“ Той се качи на седлото, за да не го гледа Моарейн отвисоко; бездруго предимствата ѝ бяха предостатъчно. — Щом той не е пратил Сивите, кой тогава? Ако някой мърдраал или друг Отстъпник... — Тук се спря да преглътне. „Друг Отстъпник? Майчице Светлина!“ — Ако ги е пратил някой друг, защо не му е казал? Всички

те са Мраколюбци, нали така? И защо точно мен, Моарейн? Защо мен? Нали Ранд е проклетият Прероден Дракон!

Чу ахването на Зарийн и Ниеда и едва тогава осъзна какво беше изрекъл. Погледът на Моарейн го прониза като най-остра стомана. „Този мой проклет невъздържан език. Откога престанах да мисля преди да говоря?“ Май беше станало, откакто за първи път бе усетил как го гледат очите на Зарийн. Тя и сега го гледаше със зяпнала уста.

— Сега вече си вързана към нас — обърна се Моарейн към скулестата млада жена. — Връщане за теб вече няма. Никога. — Зарийн сякаш поиска да каже нещо, но не се осмели, а Айез Седай вече бе насочила вниманието си в друга посока. — Ниеда, напусни Иллиан още тази нощ. В този час! И си дръж езика зад зъбите още по здраво, отколкото през всичките тези години. Че има едни, дете ще ти го отрежат, само да чуят това, което би изтървала, още преди да съм те намерила аз. — Твърдият ѝ тон не оставяше съмнения за това кое от двете ще е по-лошо и Ниеда закима енергично.

— Колкото до тебе, Перин. — Бялата кобила пристъпи до него и той, без да иска, се отдръпна от Айез Седай. — Много нишки има втъкани в Шарката и някои от тях са черни като самата Сянка. Внимавай хубавичко да не те удуши някоя от тях. — Петите ѝ докоснаха хълбоците на Алдийб и кобилата се понесе в дъжда, последвана плътно от Мандарб.

„Огън да те гори, Моарейн — помисли си Перин, поемайки след тях. — Понякога не знам на чия страна си.“ Хвърли поглед към Зарийн — тя яздеше до него, сякаш се беше родила върху седло. „Ами ти пък на чия ли страна си?“

Дъждът бе прогонил хората от улиците и каналите, тъй че нямаше кой да ги види, но каменната настилка беше хлъзгава и това правеше хода на конете труден и неравен. Докато стигнат Маредонския път, широко шосе, водещо на север през блатата, пороят започна да затихва. Все още тътнеха гръмотевици, но някъде далече зад тях, може би над морето.

На Перин му се стори, че май са извадили късмет. Дъждът се бе задържал достатъчно, за да прикрие заминаването им, но сега, изглежда, им предстоеше ясна нощ за езда. Сподели го, но Лан поклати глава.

— Мракохрътите най обичат ясните лунни нощи, ковачо, и най-малко дъжда. Една хубава гръмотевична буря ги държи настрана. — Сякаш послушал думите му, дъждът утихна до лек ромон. Перин и Лоиал изпъшкаха зад гърба на Стражника.

Шосето и блатото свършваха на едно място, на около две мили от града, но макар и не толкова равен, пътят продължаваше, леко възвивайки на изток. Облачната вечер преля в нощ, мъгливият дъждец продължаваше да ромони. Моарейн и Лан поддържаха стабилен ход и групата яздеше бързо. Конските копита пляскаха в локвите по пътя. Луната проблясваше през междините сред облаците. Около тях започнаха да се издигат ниски хълмове, все по-често се появяваха дървета. Перин си помисли, че сигурно скоро ще стигнат гора, но не можа да реши дали това му харесва. Гората щеше да ги прикрие от преследвачи; но гората можеше и да осигури на преследвачите лесен подстъп, преди да са ги усетили.

Зад тях се чу далечен вой. За миг му се стори, че е вълчи, и сам се изненада, когато се пресегна към вълчия ум, преди воят да престане. После воят се повтори и той разбра, че не е вълк. Други му отвърнаха, все на мили далече назад, злокобно виене, таящо кръв и смърт, зовящо кошмари. За негова изненада, Лан и Моарейн забавиха ход и Айез Седай заоглежда обгърнатите от нощта хълмове.

— Далече са — каза младежът. — Няма да ни догонят, ако продължим.

— Мракохрътите ли? — промълви Зарийн. — Това мракохръти ли бяха? Сигурна ли сте, че не е Дивият лов, Айез Седай?

— Той е — отвърна Моарейн. — Точно това е.

— Не можеш да надбягаш мракохрътите, ковачо — каза Лан, — дори и на най-бързия кон. Винаги трябва да се изправиш срещу тях и да ги избиеш, иначе ще те погубят.

— Можех аз да си остана в стеддинга, знаете ли — измънка Лоиал. — Мама можеше вече да ме е оженила, но никак нямаше да е лош живот. Книги колкото искаш. Не биваше да излизам Навън.

— Там — каза Моарейн и посочи една висока гола могила вдясно от тях. Доколкото Перин можеше да види, на повече от двеста разкрача около нея нямаше никакви дървета, а дори и отвъд нея бяха много нарядко. — Трябва да видим идването им, за да се надяваме на някакъв шанс.

Тънкият злокобен вой на мракохрътите отново се надигна, този път по-близо, но все още далечен.

Докато се изкачваха по склона на могилата, конските копита затракаха по камъни, полузаровени в земята и хлъзгави от дъжда. Според Перин твърде много от тях бяха с квадратна форма, за да са естествени. На върха слязоха от седлата около нещо, което отначало им заприлича на нисък закръглен балван. Луната се промуши през една междина и той се озова срещу прояден от вятър и влага каменен лик, дълъг два разкрача. Женско лице, ако се съдеше по дължината на косата. Под дъжда лицето сякаш плачеше.

Моарейн слезе и застана встрани, откъм приближаващия се многогласен вой. Потънала в сянка, загърната и скрита под качулката фигура. Дъждът, стичаш се по намастената ѝ пелерина, поглъщаше лунната светлина.

Лоиал поведе коня си да погледне изваянието отблизо и се наведе, за да опипа чертите по камъка.

— Струва ми се, че е била огиерка — каза най-сетне той. — Но това не е стар стеддинг. Щях да го почувствам. Всички ние го чувстваме. А щеше да ни спаси от тварите на Сянката.

— Вие двамата какво сте зяпнали? — Зарийн присви очи към скалата. — Какво е това? Коя е тази?

— Много държави са се издигали и пропадали след Разрушението — каза Моарейн, без да се обръща. — Някои не са оставяли нищо повече от имена и по някоя пожълтяла страница, или неясни черти по окъсана карта. Дали ние ще оставим поне толкова? — Смразяващият кръвта вой отново се надигна, още по-близо. Перин се опита да пресметне скоростта на мракохрътите и си помисли, че Лан беше прав: конете, в края на краищата, нямаше да могат да ги надбягат. Нямаше да чакат дълго.

— Огиере — каза Лан, — ти и момичето дръжте конете. — Зарийн понечи да възрази, но той подкара коня си към нея. — Твоите ножове няма да са много полезни тук, момиче. — Извади меча си и той проблесна на лунната светлина. — Дори това ще е последната утеха. Ако се съди по звука, са десетина, не един. Твоята работа е да задържиш конете да не побегнат, когато надушат мракохрътите. Дори Мандарб не обича тази миризма.

Ако мечът на Стражника беше безполезен, какво ли щеше да помогне секирата? Перин изпита известно облекчение от това, макар да бяха твари на Сянката; нямаше да му се налага да я използва. Измъкна дългия си лък изпод ремъците на седлото на Стъпко и каза:

— Може би това ще свърши някаква работа.

— Опитай, ако искаш, ковачо — каза Лан. — Не умират леко. Може пък и да убиеш един.

Перин извади нова тетива от кесията си, мъчейки се да я заслони от дъжда. Покриващият я пласт от пчелен восък беше тънък и не бе достатъчна защита срещу продължителна влага. Той запъна лъка между краката си, лесно го огъна и намести бримките на тетивата в роговите извивки в краищата му. Когато се изправи, мракохрътите вече се виждаха.

Тичаха като коне в галоп и когато ги видяха, увеличиха скоростта си. Не бяха нищо повече от десет големи силуета, тичащи в нощта, промъкващи се сред пръснатите в падините дървета, и той измъкна от колчана една от стрелите си с широко острие, сложи я на тетивата, но не я изстреля. Съвсем не беше най-добрият стрелец в Емондово поле, но сред младежите го надминаваше единствено Ранд.

Реши да стреля на триста разкрача. „Глупак! Трудно би улучил от това разстояние дори неподвижна цел. Но ако чакам, както се движат...“ Пристъпи за всеки случай до Моарейн, но надигна лъка — „Трябва само да си представя, че онази движеща се сянка не е нищо повече от едно голямо куче“, — дръпна гъшите перца до ухото си и пусна стрелата. Сигурен беше, че улучи най-близката сянка, но единственият резултат беше ръмжене. „Няма да подейства. Много бързо се движат!“ Извади втора стрела. „Защо не правиш нищо, Моарейн?“ Вече виждаше очите им, блестящи като сребро, зъбите им лъщяха като гладка стомана. Черни като самата нощ и големи като телета, те се носеха към него притихнали, зажаднели за смърт. Вятърът носеше миризма като от изгоряла сяр; конете зацвилиха страховито, дори бойният кон на Лан. „Огън да те гори, Айез Седай, направи нещо!“ Отново пусна стрела и най-предният мракохрът се спъна за миг, но продължи напред. „Могат да умират!“ Отново стреля и водещият мракохрът залитна, олюля се и после падна, но докато рухваше, Перин усети мигновено отчаяние. Един беше свален, но останалите девет вече бяха преодолели две трети от разстоянието; като

че ли бягаха все по-бързо, като сенки, носещи се по земята. „Още една стрела. Време за още една, може би, а после секирата. Огън да те гори, Айез Седай!“ Отново стреля.

— Сега — каза Моарейн, докато той пускаше опънатата тетива. Въздухът между ръцете ѝ се възпламени и се понесе срещу мракохрътите, раздирайки нощта. Конете изцвилиха и се изправиха на задните си крака, мъчейки се да се освободят.

Перин вдигна бързо ръка над очите си да ги защити от изгарящия, нажежен до бяло блясък, от жегата, като от отворена врата на ковашка пещ; сред мрака внезапно грейна плаadne и се стопи. Когато свали ръка, пред очите му заблещукаха искрици и бледият, чезнещ образ на понеслия се в мрака пламък. На мястото на мракохрътите нямаше нищо освен забулената в нощ земя и тих дъждовен ромон. Единствените движещи се сенки ги хвърляха реещите се под луната облаци.

„Мислех, че ще хвърли огън по тях или ще предизвика мълния, но това...“

— Какво беше това? — попита той хрипливо.

Моарейн продължаваше да се взира към Иллиан, сякаш можеше да види нещо в тази тъмница.

— Сигурно не е видял — промълви тя, почти на себе си. — Далече е и ако не е гледал, сигурно не е забелязал.

— Кой? — настоя Зарийн. — Самаил ли? — Гласът ѝ малко трепереше. — Вие казахте, че е в Иллиан. Как може да види нещо тук? Какво направихте?

— Нещо забранено — отвърна ледено Моарейн. — Забранено с оброци почти толкова силни, колкото Трите клетви. — Тя взе поводите на Алдийб от ръцете на момичето и потупа кобилата по шията да я успокои. — Нещо, което не е използвано почти от две хиляди години. Нещо, за което могат да ме усмирят дори само защото го знам.

— Може би... — плахо избоботи Лоиал. — Може би да вземем да си тръгваме? Може да има още.

— Не мисля — отвърна Айез Седай, докато се качваше на седлото. — Той не би пуснал две глутници наведнъж, дори и да имаше. Те биха се обърнали една срещу друга, вместо срещу плячката си. А аз смятам, че не ние сме главната им плячка, иначе той щеше да дойде лично. Ние бяхме... непредвидена неприятност за него, струва ми се

— тонът ѝ беше спокоен, но си личеше, че не ѝ харесва да я подценяват — и може би нещо допълнително, което да хвърли в торбата си за уловен дивеч, ако не бяхме се оказали такава досадна неприятност. Въпреки това никак не е хубаво да оставаме по-близо до него, отколкото се налага.

— Ранд ли? — попита Перин. Почти усети как Зарийн наостря уши, за да чуе. — Щом не е гонил нас, Ранд ли е?

— Може би — отвърна Моарейн. — Или Мат. Не забравяй, че той също е тавирен и че той наду Рога на Валийр.

Зарийн ахна задавено.

— Някой е надул Рога? Някой вече го е намерил?

Айез Седай не ѝ обърна внимание, а се наведе да се взре в очите на Перин, в лъскавото им злато, в което блестеше мрак.

— Събитията отново ме изпреварват. Това не ми харесва. Не би трябвало никак да ти харесва и на теб. Ако събитията те изпреварят, могат да те стъпчат, както и целия останал свят заедно с теб.

— Все още ни чакат много левги до Тийр — намеси се Лан. — Предложението на огиера е добро. — Вече се беше метнал на седлото.

И само след миг Моарейн вече се спускаше по склона на могилата. Перин взе юздите на Стъпко от Лоиал. „Светлината да те изгори дано, Моарейн! Все някъде ще намеря някои отговори!“

Облегнат на един паднал дънер, Мат се радваше на топлината на огъня — дъждовете се бяха отнесли на юг още преди три дни, но той все още се чувстваше просмукан от влага — и при все това в момента почти не забелязваше танцуващите пред очите му пламъци. Взираше се замислено в намазания с восък цилиндър в ръката си. Том беше погълнат в настройването на лютнята си и мърмореше тихо нещо за дъжда и влагата, без дори да поглежда към Мат. В храсталака около тях свиреха щурци. Останали по залез между две села, двамата бяха избрали този шубрак встрани от пътя. Две нощи се бяха опитвали да си платят стая за през нощта и двата пъти фермерите бяха насъсквали кучетата си срещу тях.

Мат извади ножа си от канията и се поколеба. „Късмет. Взривява се само понякога, така каза тя. Късмет.“ Колкото можеше по-внимателно, той плъзна острието на ножа по дължината на тръбичката.

Наистина беше тръбичка, и то хартиена, както си беше мислил — след пускането на фойерверки на село, у дома, беше намирал късчета хартия по земята — пластове хартия, но това, което изпълваше вътрешността, бе нещо, което приличаше на прах, или по-скоро на малки сиво-черни песъчинки и прах. Разтри ги в шепата си с един пръст. „Как, в името на Светлината, някакви песъчинки може да избухнат?“

— Светлината да ме изгори! — изрева Том и напъха лютнята в калъфа ѝ, сякаш да я предпази от онова, което държеше Мат. — Ти да ни убиеш ли се опитваш, момче? Не си ли чувал, че тия неща избухнат десет пъти по-силно на въздух, отколкото в огън бе, момче? Само работите на Айез Седай са по-опасни от фойерверките.

— Може би — отвърна Мат. — Но Алудра хич не ми приличаше на Айез Седай. Същото си го мислех и за часовника на майстор ал-Вийр — че трябва да е работа на Айез Седай, — но когато веднъж го отворих, видях, че е пълен с някакви метални колеленца. — При този спомен той се размърда неловко. Тогава го беше спипала госпожа ал-Вийр, с Премъдрата, баща му и самия кмет зад гърба ѝ, и никой не щеше да повярва, че е искал само да погледне — „А можех да ги сглобя отново.“ — Мисля, че Перин можеше да го направи, ако беше видял онези колелца, пружинки и не знам още какво.

— Сигурно ще се изненадаш, момко — каза сухо Том. — Дори един лош часовникар е доста богат човек, при това си го заслужават. Но един часовник все пак не избухва в лицето ти!

— Нито пък това. Все едно, сега то е безполезно. — Той подхвърли шепа хартийки и малко песъчинки в огъня пред Том. Песъчинките просветнаха ѝ изсъскаха, усети се кисела миризма.

— Ама ти наистина се опитваш да ни убиеш. — Гласът на Том, колеблив отначало, се извиси напрегнато. — Виж, ако много държа да умра, ще вляза в кралския палат, когато стигнем в Кемлин, и ще оципя Мургейз! — Дългите му мустаци щръкнаха. — Не прави това повече!

— Видя ли, че не избухна бе, човек — каза Мат, загледан намръщено в огъня. Бръкна в промазаното платнено руло от другата страна на дънера и измъкна фойерверк с по-голям размер. — Чудно защо нямаше гръм.

— Хич не ме интересува защо е нямало гръм! Не го прави повече!

Мат го погледна и се засмя.

— Я стига си треперил. Том. Няма от какво да се боиш. Вече знам какво има в тях. Най-малкото знам как изглежда, но... не ми го казвай. Повече няма да режа, Том. Без друго по-забавно е да ги пускаш.

— Изобщо не ме е страх, свинар окаян — отвърна Том с подчертано достойнство. — Треперя затова, защото някакъв си дръвник с козешки ум може да убие и двама ни само защото не може да помисли повече от...

— Я, огън!

При звука на конски копита Мат и Том се спогледаха. Беше твърде късно, за да пътуват по пътя свестни хора. Но кралската гвардия пазеше зорко пътищата толкова близко до Кемлин, а и четиримата ездаци, озовали се в осветения от огъня кръг, не приличаха на разбойници. Едната се оказа жена. Тримата мъже бяха с дълги наметала и изглежда, бяха нейни слуги, а тя беше хубава, синеока, със златна огърлица, сива копринена рокля и кадифена пелерина с бяла гугла. Мъжете слязоха от конете. Един пое юздите на коня ѝ, друг ѝ помогна да слезе от стремената. Тя се усмихна на Мат, смъквайки ръкавиците си, и пристъпи към огъня.

— Боя се, че ви срещнахме в късен час, млади господине — каза тя, — и бих ви обезпокоила само с молба да ни упътите към някой хан, ако знаете такъв наблизо.

Той се ухили и понечи да стане. Беше се полупревил, когато чу един от мъжете да мърмори нещо, а друг измъкна изпод наметалото си опънат арбалет, готов за стрелба.

— Убий го, глупако! — извика жената, а Мат хвърли фойерверка в пламъците и се метна към тоягата си. Последва силен гръм и лумна блясък.

— Айез Седай! — изрева един от мъжете.

— Фойерверк, глупако! — извика жената, а Мат се праметна и скочи на крака с тоягата в ръце. Металната стрела на арбалета се беше забила в дънера точно там, където допреди малко седеше той, а стрелецът тъкмо рухваше — дръжката на ножа на Том стърчеше от гърдите му.

Остана му време да види само това, защото другите двама се спуснаха през огъня към него, размахали мечове. Единият изведнъж се срина на колене и пусна меча си, за да се докопа до ножа, забил се в

гърба му, и рухна по очи на земята. Последният мъж явно не забеляза, че другарят му е паднал, и може би затова нападна смело, насочил меч си към корема на Мат. Почти със съжаление към нещастника Мат го перна през кръста, отбивайки меча му, и после го халоса по главата. Очите на мъжа се подбелиха и той падна в несвяст на земята.

С крайчеца на окото си Мат мерна пристъпващата към него жена, извърна се рязко и опря в нея показалеца си като нож.

— Хубави дрешки си облякла за крадец, жено! Сега ще седнеш, докато реша какво да правя с теб, или ще...

Изведнъж на гърлото ѝ разцъфна червено цвете от шурнала кръв. Той отстъпи на половин крачка, колкото да прихване падащата жена, но вече знаеше, че няма смисъл. Дългото ѝ наметало я обгърна, скривайки всичко освен лицето ѝ и дръжката на ножа на Том.

— Да те изгори дано! — измърмори Мат. — Огън да те изгори, Том Мерилия! Та това беше жена! Светлина, можехме да я вържем и да я предадем на кралската гвардия утре в Кемлин. Светлина, можех дори да я пусна да си върви. Тя няма да може да граби без тия тримата, а на единствения жив ще му трябват дни, докато започне отново да вижда добре, и месеци, докато ще може отново да държи меч. Да те изгори. Том, не беше нужно да я убиваш!

Веселчунът закуцука до падналата жена и изрита наметалото ѝ. Камата беше почти изпаднала от ръката ѝ — острието бе дебело колкото палеца на Мат и дълго две педи.

— Може би предпочиташ да бях изчакал докато я забиеш в ребрата ти, момче? — Извади собствения си нож и го изтри в наметалото ѝ.

Мат усети, че неволно си тананика „Маска носеше тя, да си скрие лицето“ и млъкна. Наведе се и покри лицето ѝ с качулката на наметалото.

— Най-добре ще е да тръгваме — отрони той. — Не ми се ще да се обяснявам пред някой патрул, ако вземат, че минат.

— С тези нейни дрехи? — каза Том. — И на мен. Сигурно са ограбили жената на някой търговец или каретата на някоя благородничка. — Продължи малко по-кратко: — Ако ще тръгваме, момче, може би ще е добре да си оседлаеш коня.

— Да, май си прав. — Повече не погледна към жената. Подобно съжаление към мъжете не изпитваше. Ако питаха него, един мъж, който е решил да краде и убива, си заслужава това, което получи, ако

загуби играта. Така че не се взираше в тях, но и не извърщаше очи, ако погледът му случайно се спреше на някой от разбойниците. Едва след като оседла коня и навърза вещите си зад седлото, докато риташе пръст върху загасналия огън, се усети, че гледа мъжа, който бе стрелял с арбалета. Нещо познато имаше в чертите му, нещо в начина, по който пушещата жарава хвърляше сенки през лицето му. „Късметът — помисли си той. — Все този пуст късмет.“

— Стрелецът с арбалета е бил добър плувец, Том — каза той, докато се мятеше на седлото.

— Сега пък какви ги дрънкаш? — Веселчунът също се беше качил на коня си и го интересуваше много повече как са свързани калъфите на инструментите му зад седлото, отколкото мъртвият. — Откъде знаеш дали изобщо е можел да плува?

— Добрал се е до брега от една малка лодка сред Еринин, през нощта. Но мен ако питаш, с това късметът му се е изчерпил. — Той отново провери каишките на платненото руло с фойерверки. „Щом този глупак си помисли, че едно от тези беше айезседайска работа, какво ли щяха да си помислят, ако всички гръмнеха?“

— Сигурен ли си, момче? Вероятността да е бил същият човек... Е, дори и ти не би могъл да се обложиш на такава вероятност.

— Сигурен съм, Том. — „Елейн, вратлето ти ще извия, когато ми паднеш в ръцете следващия път. И тези на Егвийн и Нинив също.“ — И освен това съм сигурен, че държа да разкарам това проклето писмо от ръцете си час по-скоро след като пристигнем в Кемлин.

— Казвам ти, момче, в това писмо няма нищо. Аз съм играл Даес Даймар още когато бях по-млад и от тебе. И мога да разпозная един код или шифър, дори да не мога да го отгатна.

— Е, аз пък никога не съм играл твоята Велика игра, Том, твоята проклета Игра на Дворове, но знам, когато някой ме преследва, и знам, че те не биха ме гонили така упорито и толкова надалеч само заради златото в джобовете ми, дори да беше половин ковчеже. Не, заради писмото ще да е. „Светлината да ме изгори, хубавите момичета все ме вкарват в неприятности.“ — На теб спи ли ти се след всичко това?

— Бих поспал като невинно бебенце, момче. Но щом искаш да яздим, ще яздя.

В главата на Мат изплува лице на красива жена, с нож забит в гърлото ѝ. „Лош късмет извади, красавице.“

— Да пояздим тогава — рече той свирепо.

ГЛАВА 45

КЕМЛИН

Мат имаше смътни спомени за Кемлин и когато го приближиха в ранните часове след изгрев слънце, му се стори, че никога досега не го е виждал. Още с първите лъчи на утрото престанаха да бъдат сами по пътя, сега вече ги обкръжаваха други конници, както и търговски кервани и пешеходци — всички те се стичаха към величествения град.

Издигнат стъпаловидно, той със сигурност беше голям колкото Тар Валон, а извън огромните му стени — високи петдесет стъпки и построени от бледосив камък, прошарен с бели и сребристи жилки, бляскащи на слънцето, по които на равни интервали се издигаха високи кръгли кули с веещи се на върховете им знамена на Андор — та извън тези стени сякаш бе разположен друг огромен град, изграден от червени тухли и бял камък с ханове, прилепени до къщи на по два-три ката, с толкова изкусен градеж, че сигурно принадлежаха на заможни търговци, дюкяни, чиито стоки бяха изложени на сергии под навеси, струпани около тумбести складове без прозорци по фасадите. Покрити с яркочервени керемиди пазари обграждаха пътя и от двете страни, мъже и жени вече се деряха в ранната утрин, хвалейки с пълно гърло стоката си, пазарейки се оживено с ранобудни купувачи. Оградени в кошари телета, овце и кози, гъски, пилета и патици в кафези усилваха още повече невероятната врява. Мат си спомняше, че Кемлин е твърде шумен град; сега му заприлича на огромно сърце, пулсиращо до пръсване от изобилие.

Пътят отвеждаше до сводести порти, високи двадесет стъпки, стоящи широко разтворени под бдителните погледи на гвардейци в червени камизоли и блестящи ризници — стражите изгледаха Том и него с не повече внимание, отколкото всеки друг; дори бойната тояга, праметната на седлото пред него, не им направи впечатление — и после двамата се озоваха зад портите. Тук стройни кули се издигаха дори по-високо от стражевите по крепостната стена и лъскави куполи блестяха в сребристо и златно над улици, гъмжащи от хора. Шосето се

разделяше на две успоредни улици, отделени с широка ивица трева и дървета. Хълмовете на града постепенно се извисяваха към висок връх, обграден с втора стена, блестяща досущ като стените на Тар Валон, с още куполи и кули отвътре. Това беше Вътрешният град, припомни си Мат, а на билото на онези, най-високите хълмове, се намираше Кралският палат.

— Няма смисъл да се чака — каза той на Том. — Ще занеса писмото още сега. — Той огледа ръчните носилки с балдахини и екипажите на каретите, пробиващи си път сред тълпите, магазините с пищната им стока, изложена за продан. — Човек може да припечели доста злато в този град. Том, намери ли къде се играе на зарове или карти. — Късметът му на карти не беше толкова добър, колкото на зарове, но пък малцина освен благородници и богаташи играеха такива игри. „А точно с такива ще гледам да поиграя.“

Том го изгледа с прозявка и се загърна зиморничаво във веселчунския си плащ, сякаш беше просто одеяло.

— Цяла нощ сме яздили, момче. Нека поне да намерим най-напред нещо за хапване. В „Кралски благослов“ храната е добра. — Отново се прозя. — И леглата са добри.

— Помня — отвърна замислено Мат. Наистина имаше известни спомени. Ханджията беше един дебел мъж с посивяваща коса, господин Джил. Там Моарейн ги беше намерила с Ранд, когато вече смятаха, че са се отървали от нея. „Сега тя си играе играта с Ранд. Няма нищо общо с мен. Вече не.“ — Ще се срещнем там, Том. Казах, че държа да се отърва от това проклето писмо час по-скоро след като влезем в Кемлин, и ще го направя. Ти върви.

Том кимна и свърна с коня си настрани, прозя се и му извика през рамо:

— Гледай да не се изгубиш, момче. Кемлин е голям град.

„И богат.“ Мат сръга коня си по многолюдната улица. „Да не съм се изгубел! Ще се оправя аз, проклет да съм.“ Болестта, изглежда, бе заличила части от паметта му. Случваше се да погледне към някой хан, чийто горен кат се издаваше над приземния и над портата с табелата, и веднага си спомняше, че го е виждал по-рано, но нищо от това, което виждаше, не му се струваше познато. Стотина крачки по улицата и изведнъж смътен спомен проблесваше в ума му, но всичко преди и след тях тънеше в мъгла.

Дори при тези дупки в паметта си си спомняше със сигурност, че никога не беше прониквал нито във Вътрешния град, нито в Кралския палат — „Такова нещо не бих могъл да забравя!“ — но въпреки това не му се налагаше да си спомня пътя. Улиците на Новия град — това име си го спомни внезапно; беше на частта от Кемлин, която е на по-малко от две хиляди години — водеха във всички посоки, но всички главни булеварди отвеждаха към Вътрешния град. Стражите край портите не спираха никого.

Зад тези бели стени имаше сгради, които можеха да съперничат по хубост и величие с онези в Тар Валон. Виещите се улици се изкачваха по хълмовете и пред очите му изникваха стройни кули, чиито облицовани с плочи стени блестяха със стотици цветове под лъчите на слънцето, или можеше да погледне надолу към паркове с растителност, засадена и обработена грижливо на фигури, предназначени да радват окото отгоре, или пък човек можеше да зарее поглед в умопомрачителните пейзажи на целия голям, проснал се в краката му град, чак до гънещите се поля и просторните лесове в далечината. Всъщност тук нямаше особено значение по коя от улиците е поел човек. Всички те се виеха на спирали към онова, което търсеше той, Кралския палат на Андор.

Много скоро Мат вече пресичаше огромния овален площад пред Двореца, запътил се право към високите му позлатени порти. Чисто белият Дворец на Андор със сигурност нямаше да бъде не на място сред тарвалонските чудеса със своите изящни кули и златни куполи, блестящи на слънцето, с високите тераси и изкусни каменни изваяния. Златният варак само на един от тези куполи можеше да му осигури луксозен живот за цяла година.

По площада се мяркаха по-малко хора, отколкото другаде, сякаш беше запазен за велики събития. Пред затворените порти стояха на стража дузина гвардейци с наклонени под един и същи ъгъл копия. Лицата им бяха скрити зад решетките на лъскавите шлемове. Един офицер със снажно телосложение, чийто отметнат назад пурпурен плащ разкриваше златен пискюл, крачеше нагоре-надолу пред редицата и оглеждаше бдително всеки от мъжете, сякаш търсеше по тях ръжда или прашинка.

Мат дръпна юздите и се усмихна подкупващо.

— Добро утро, капитане.

Офицерът се обърна и го изгледа с бляскавите си като мъниста очи — като на тлъст плъх в клетка. Оказа се по-стар, отколкото беше очаквал — със сигурност достатъчно стар, за да има повече от един пискюл — и по-скоро дебел, отколкото набит.

— Какво искаш, селянино? — попита той грубо.

Мат вдиша дълбоко. „Постарай се да го направиш добре. Да впечатлиш този глупак, за да не те накара да чакаш цял ден. Няма всеки път да размахвам хартийката на Амирлин, за да не ме карат да тъпча на едно място.“

— Ида от Тар Валон, от Бялата кула, и нося писмо от...

— Ти ли идваш от Тар Валон, селянино? — Коремът на дебелия офицер се разтресе от смях, но после смехът секна, като срязан с нож, и той го изгледа свирепо. — Не щем никакви писма от Тар Валон, мошенико, ако наистина имаш такова! Нашата добра кралица — Светлината да я освети дано! — няма да приеме и една дума от Тар Валон, докато не ѝ върнат щерката-наследница. Не съм чувал някой вестоносец от Кулата досега да е бил облечен в селско палто и гамаши. Напълно ми е ясно, че кроиш някаква хитрост, сигурно си мислиш, че ще получиш някой и друг петак, като кажеш, че носиш писмо, но ще имаш късмет, ако не завършиш в килията на тъмницата! Ако наистина идеш от Тар Валон, връщай се веднага и кажи на Кулата да ни върнат щерката-наследница преди ние да сме отишли да си я вземем! А ако си някой хитрец, който се кани да отмъкне сребърник, махай се от очите ми, докато не съм заповядал да те пребият до смърт! И в двата случая, марш оттук, малоумен дръвнико!

През цялото словоизлияние на дебелия воин Мат се опитваше да го засече в пауза, за да го прекъсне, и сега бързо извика:

— Писмото е от нея бе, човек. То е от...

— Не ти ли казах да се махаш оттук, разбойнико неден? — изрева дебелакът. Лицето му почервения почти колкото плаща му. — Махай се от очите ми, гнида такава! Ако не си се махнал оттук, докато преброя до десет, ще те арестувам затова, че цапаш площада, утайка скапана! Едно! Две!

— Ти можеш ли да броиш до десет бе, тъп дебелак такъв? — сопна се Мат. — Казвам ти, Елейн изпрати на...

— Стражи! — Лицето на офицера вече преливаше от червено към виолетово. — Дръжте го тоя Мраколюбец!

Мат се поколеба за миг, сигурен, че никой не би приел такова обвинение на сериозно, но гвардейците-червенодрешковци се затичаха към него — цялата дузина мъже с брони и шлемове — и той обърна коня си и препусна в галоп пред тях, последван от разпенените ругатни на дебелия. Конят му не беше кой знае какъв бегач, но лесно изпревари спешените войници.

„Глупак — помисли си той и го повтори, този път по свой адрес. — Трябваше да кажа проклетото й име още отначало. Елейн, щерката-наследница на Андор, изпраца това писмо на майка си, кралица Мургейз. Светлина, как да предположи човек, че отношението им към Тар Валон е такова?“ От това, което си спомняше от последното си посещение тук, на второ място след кралица Мургейз, гвардейците обичаха Айез Седай и Бялата кула. „Елейн можеше да ми го каже.“ Неохотно си призна: „Ама и аз, тъпакът, трябваше да я поразпитам малко.“

Преди да стигне до сводестите порти, отвеждащи към Новия град, забави ход. Не мислеше, че дворцовите стражи ще го преследват повече, а нямаше защо да привлича вниманието на охраната на портите, профучавайки покрай тях в галоп. Ала те го погледнаха също толкова бегло, колкото и на идване.

След като мина през портите, се засмя и почти се обърна да погледне назад. Беше си спомнил нещо и му хрумна една идея, много по-добра, отколкото да влиза през портите на Двореца. Дори да не ги пазеше дебелият офицер.

На два пъти се изгуби, докато намери „Кралски благослов“, но най-сетне видя табелата с нарисуван на нея мъж, коленичил пред жена с червеникаво-златиста коса и корона със златни рози, положила ръка на главата му. Беше голяма каменна сграда на три етажа, с високи прозорци, чак до червените керемиди на покрива. Той отиде до двора на конюшната, където един мъж с конска физиономия и с кожена престилка, която едва ли беше по-дебела от собствената му кожа, пое юздите на коня му. Стори му се, че си спомня името му. „Ами да. Рами.“

— Колко време мина, Рами, — Мат му подхвърли сребърник. — Помниш ме, нали?

— Не мога да кажа, че... — започна Рами, а после забеляза блесналото сребро наместо очакваната мед, окашля се и лекото му

кимане премина в нещо средно между почукване по челото с пестник и слиян поклон. — Ха, амче да, млади ми господарю. Прошка моля. Изплъзнало се е от ума ми. Този мой ум, за хора не става. Става за коне. Ама виж, конете ги познавам. Хубав кон, млади господарю. Добре ще се грижа за него, можете да сте сигурен. — Всичко това го изрече така бързо, че не остави Мат да каже и една дума, а после бързо поведе коня към конюшната, за да не проличи, че не се е сетил за името на Мат.

С кисела гримаса Мат взе рулото с фойерверките под мишница, а останалите си вещи нахвърля на рамо. „Тоя не би ме познал и под пръстите на Ястребовото крило.“ На едно изправено буре до вратата откъм кухнята седеше едър мускулист мъж и леко почесваше ухото на черно-бяла котка, сгушена на коляното му. Мъжът изгледа Мат с полусклопени очи, особено тоягата на рамото му, но не престана да чеше котката. На Мат му се стори, че си го спомня, но не можеше да се сети за името. „Как така няма да ме помнят! Да не би тук всеки ден да идват проклети Айез Седай и да откарват хора със себе си?“

В кухнята две помощник-готвачки и няколко прислужнички шетаха около печки и шишове за печене под указанията на добре закръглена жена с увита като кифла зад тила ѝ коса и дълга дървена лъжица в ръка, с която посочваше натам, където искаше да се свърши нещо. Мат беше убеден, че си спомня закръглената. „Колийн. Какво име само за толкова дебела жена, но всички я наричаха просто Готвачката.“

— Е, готвачке — обяви той, — ето че се върнах, а няма и година, откак се разделихме.

Тя го погледна и кимна.

— Помня те. — Усмивката ѝ се разшири. — Ти беше с оня млад принц, нали? — продължи жената. — Онзи, който толкова приличаше на Тигрейн, Светлината дано освети паметта ѝ. Ти си му слугата, нали? Значи и той се е върнал, младият принц?

— Не — отвърна той учтиво. „Принц! О, Светлина!“ — Не мисля, че ще се появи тук скоро и не вярвам, че ще ти хареса, ако се появи. — Тя възрази енергично колко строен и хубав младеж бил принцът — „Да ме изгори дано, дали има жена на този свят, която да не се заяпва по Ранд и очите ѝ да не се навлажняват като на крава, щом му спомене човек името? Как ще ми запищи проклетницата, само

ако ѝ кажа какви ги върши той напоследък.“ Но не я изчака да довърши. — Тук ли е господин Джил? И Том Мерилин?

— В библиотеката са — изсумтя тя. — И кажи на Бейзъл Джил като го видиш, че съм поръчала онези канали да се почистят. Още днес, да не забравиш! — Тя погледна към онова, което вършеше една от помощничките ѝ с печеното телешко, и се понесе към нея. — Не чак толкова, дете. Много ще го подсладиш, ако го заливаш с толкова аррад. — Като че ли вече бе забравила за Мат.

Той поклати глава и тръгна да търси библиотеката, чието място не помнеше. Не можеше да си спомни и дали Колийн бе омъжена за господин Джил, но ако изобщо бе чувал някога стопанка да нарежда на мъжа си какво да прави, то случаят беше точно такъв. Едно засукано слугинче с големи очи се изкикоти и го упъти по един коридор покрай общата дневна.

Когато пристъпи в библиотеката, Мат се спря и зяпна. Вътре сигурно имаше над триста книги, подредени по лавиците на стените, и други, разтворени по масите. Никога в живота си не беше виждал толкова много книги на едно място. Забеляза един подвързан с кожа том на „Пътешествията на Джейн Бродяжника“ на една малка масичка до вратата. От много време се канеше да я прочете — Ранд и Перин много пъти му бяха разказвали разни неща от нея, — но така и не му оставаше време да прочете книгите, които се канеше.

Розоволикият Бейзъл Джил и Том Мерилин бяха седнали до една от масите един срещу друг над табла за игра на камъчета, стиснали в зъби дългостволи лули, от чиито чашки се виеше дим. Шарена котка клечеше на масата до дървена чаша за зарове, загърнала лапи с опашка, и ги гледаше как играят. Плаща на веселчуна го нямаше наоколо и Мат предположи, че вече е получил стая.

— Справи се по-бързо, отколкото предполагах, момче — каза Том, без да вади лулата от устата си. Подръпна белия си мустак, замислен къде да постави поредното камъче върху кръстосаните линии на таблата. — Бейзъл, сигурно помниш Мат Каутон.

— А, помня го — каза дебелият ханджия, без да откъсва очи от дъската. — Беше нещо болнав последния път, доколкото си спомням. Надявам се, че сега си по-добре, момко.

— По-добре съм — отвърна Мат. — И само това ли помните? Че съм бил болен?

Господин Джил присви очи при следващия ход на Том и извади лулата от устата си.

— Предвид това с кого си замина тогава оттук, момко, и предвид това, което става тук напоследък, може би е най-добре да не си спомням нищо друго.

— Айез Седай не ги обичат много напоследък, нали? — Мат запоставя вещите си върху едно голямо кресло, като изправи тоягата зад гърба му, след което сам седна на съседното и праметна крак върху облегалката. — Стражите при Двореца, изглежда, смятат, че Бялата кула е отвлякла Елейн. — Том погледна притеснено рулото с фойерверки, погледна пушещата си лула, измърмори нещо под нос и отново заоглежда таблата.

— Чак дотам едва ли — каза Джил. — Но целият град знае, че тя е изчезнала от Кулата. Том твърди, че се била върнала, но това тук не сме го чували. Мургейз може би го знае, но всички до последното конярче пристъпват на пръсти, за да не им отреже главите. Лорд Гебрил едва я сдържа да не прати някого на палача, но не бих казал, че няма да го направи. А и той ни най-малко не е смирил гнева й към Тар Валон. Напротив, бих казал, че влошава още повече нещата.

— Мургейз си има нов съветник — каза сухо Том. — Гарет Брин не го е харесал, затова Брин се е оттеглил в имението да си наглежда овцете, как им расте вълната. Бейзъл, ще сложиш ли най-послед камъче, или не?

— Сегичка, Том. Сегичка. Чакай да помислим малко. — Джил захапа със зъби лулата и изгледа дъската навъсено, пуфкайки облачета дим.

— Значи кралицата си има съветник, който не обича Тар Валон — промълви Мат. — Е, това обяснява поведението на стражите, когато казах, че ида оттам.

— Ако си им казал това — отвърна Джил, — пак имаш късмет, че си се отървал без счупени ребра. Всеки случай, ако старшият е бил някой от новите. Гебрил подмени половината гвардейци в Кемлин с хора по свой избор и това безспорно е голям подвиг, като се вземе предвид колко отскоро е тук. Според някои Мургейз може и да се омъжи за него. — Той понечи да сложи камъче върху дъската, но си го дръпна и поклати глава. — Менят се времената. Хората се менят. Твърде много промени за човек като мен. Май остарявам.

— Ама ти май смяташ да чакаш и двамата да остареем преди да сложиш камъче — измърмори Том. Котката се протегна и пристъпи по масата към него, за да я почеше. — Цял ден да говориш, пак няма да измислиш добър ход. Що не се признаеш за победен, Бейзъл?

— Никога не се признавам за победен — избоботи убедено Бейзъл. — Ей сега ще те бия, Том. — Той постави едно камъче на пресечката на две линии. — Сега ще видиш ти. — Том изсумтя презрително.

От това, което Мат виждаше на дъската, Джил нямаше никакви шансове.

— Ще трябва просто да избегна стражите и да връча писмото на Елейн в ръцете на самата Мургейз. — „Особено ако всички са като онзи шишкав тъпанар. Светлина, дали не е казал на всички, че съм Мраколюбец?“

— Ама ти не си го дал? — изджафка Том. — Аз пък си мислех, че бързаш да се отървеш от това нещо.

— Носиш писмо от щерката-наследница? — възкликна Джил. — Том, ти защо не ми каза?

— Извинявай, Бейзъл — изломоти веселчунът. Изглежда сърдито Мат изпод гъстите си като храсти вежди и изпухтя под мустаците си. — Момчето си въобразява, че някой иска да го убие заради него, затова реших да го оставя той да разправя, каквото реши, и нищо повече. Ама изглежда вече не го притеснява.

— Какво е това писмо? — попита Джил. — Тя да не се връща у дома? А лорд Гавин? Дано да се връщат. Всъщност чух приказки за война с Тар Валон, като че може да има толкова глупави хора, че да тръгнат на война срещу Айез Седай. Ако ме питате мен, всичко това е като онези шантави приказки, че Айез Седай, видите ли, подкрепяли някакъв Лъжедракон някъде на запад и че използвали Силата за оръжие. Не че разбирам как точно това ще накара някой да тръгне на война срещу Айез Седай. Тъкмо напротив.

— Ти женен ли си за Колийн? — попита Мат и господин Джил подскочи като ужилен.

— Светлината дано ме опази от такова нещо! Човек и сега би си помислил, че ханът е неин. Ако ми беше и жена!... Какво общо има това с писмото на щерката-наследница?

— Нищо — каза Мат. — Но ти толкова се разпростря, че си помислих да не си забравил собствените си въпроси. — Джил се изкашля задавено, а Том се изсмя. Мат продължи, без да остави ханджията да заговори: — Писмото е запечатано; Елейн не ми каза какво пише в него. — Том го гледаше накриво и подръпваше мустаците си. „Той да не мисли, че ще признае, че сме отворили писмото?“ — но не мисля, че се връща у дома. Решила е да става Айез Седай, ако питаш мен. — После им разказа за опита си да предаде писмото, пропускайки някои по-остри моменти, за които не държеше да знаят.

— Това са новите — каза Джил. — Офицерът поне ще да е от тях. Обзалагам се. Същински разбойници са, до един, с изключение на ония, с потайните очи. Ти, момко, най-добре изчакай да мине пладне, когато стражите пред двореца се сменят. Веднага спомени името на щерката-наследница и за да не би случайно новият им старши да е някой от хората на Гебрил, наведи си малко главицата. Най-добре удари чело в камъка, и ще мине от гладко по-гладко.

— Огън да ме гори, ако го направя. Вълна не дърпам и в чакъл не дращя пред никого. Дори и да е самата Мургейз. А, не. Този път изобщо няма да се доближавам до гвардейците. — „Каква ли мълва ще пръсне сега тоя дебелак, по-добре да не мисля.“

Двамата го зяпнаха така, сякаш се е побъркал.

— Как, в името на Светлината — каза Джил, — смяташ да влезеш в Кралския палат, без да минеш през стражите? — Очите му се разшириха, сякаш си спомни нещо. — Светлина, ама ти да не мислиш да... Момко, за да се измъкнеш жив от такова нещо, ще ти трябва късмета на Тъмния!

— Какви ги приказваш пък сега, Бейзъл? Мат, каква е тази глупост, дето се каниш да извършиш?

— Аз съм късметлия, господин Джил — каза Мат. — Ти само поръчай хубаво ядене да ме чака щом се върна. — Той се изправи, вдигна чашата със зарове, разклати я и изсипа за късмет заровете до таблата с камъчета. Шарената котка скочи от масата, изви се в дъга и му изсъска свирепо. Петте зара се укротиха и всеки показа по една точка. „Очите на Тъмния“.

— Това е най-доброто хвърляне, или най-лошото — каза Джил. — Зависи в каква игра играеш, нали така. Момко, струва ми се, че си

решил да заиграеш опасна игра. Що не вземеш тази чаша в дневната и не изхарчиш няколко медника? Струва ми се, че си падаш по комара. Аз ще се погрижа това писмо да стигне безопасно в Двореца.

— Колийн каза да изчистиш каналите — уведоми го Мат и се обърна към Том, докато ханджията още примигваше и си мърмореше нещо сам. — Едва ли си струва да се обзалагаш дали ще ме порази стрела, докато се опитвам да дам това писмо, или някой нож ще се забие в гърба ми, докато чакам. Ти само се погрижи това ядене да ме чака, Том. — После хвърли жълтица на масата пред Джил. — Прибери нещата ми в някоя стая, ханджийо. Ако струва повече, ще го получиш. И внимавай с ей онова руло. Не знам защо, но Том нещо много се плаши от него.

Докато излизаше, чу Джил да казва на Том:

— Винаги съм смятал този момък за голям негодник. Откъде има това злато?

„Винаги печеля, оттам — помисли си той мрачно. — Трябва само да спечеля още веднъж и приключвам веднъж завинаги с Елейн, а заедно с нея и с Бялата кула. Само още веднъж.“

ГЛАВА 46

ПОСЛАНИЕ ОТ СЯНКАТА

Още като се върна пеш във Вътрешния град, Мат се усъмни дали това, което смята да направи, ще стане благополучно. Можеше и да стане, ако това, което му бяха казали, се окажеше вярно, но честно казано, не беше много сигурен в това. Той избягна овалния площад пред Двореца и заобиколи внушителната сграда и прилежащите ѝ терени, по улици, които се виеха по очертанията на хълмовете. Златните куполи на Двореца му блещукаха подигравателно в далечината. Беше го заобиколил почти целия, обратно до площада, когато забеляза онова, което търсеше. Стръмен склон, нагъсто обрасъл с цветя, издигащ се от улицата до една бяла стена от груб камък. Няколко дебели дървесни клони с дебела кора стърчаха над стената и той можа да види зад тях короните на други дървета от градината на кралския палат.

„Стена като планински рид — помисли си той, — и градина отвъд нея.“ Може би все пак Ранд му беше казал истината.

Бегъл поглед в двете посоки го увери, че засега поне е съвсем сам на виещата се уличка. Трябваше да побърза — завоите не му позволяваха да погледне по-надалече и някой можеше да се появи всеки миг. Закатери се на четири крака по склона, без да го интересува, че ботушите му изравят дупки сред лехите с червени и бели цветя. Грубият камък на стената имаше достатъчно грапавини, по които да се захване с пръсти, издатини и пролуки задържаха пръстите на краката дори на обут в ботуши човек.

„Колко небрежно от тяхна страна“ — помисли си Мат, докато се катереше. За миг това катерене го върна в спомените му за дома, с Ранд и Перин, на едно пътешествие, което бяха предприели отвъд Пясъчните хълмове, до самите подстъпи на Мъгливите планини. Когато се върнаха в Емондово поле, бяха предизвикали гнева на всички, които можеха да ги докопат — най-вече самият той: всички смятаха, че хрумването е било негово — но в продължение на три

денонощия те се бяха катерили по ридовете, бяха спали под открито небе и бяха яли яйца, снесени в гнезда на червеношийки, както и тлъсти сивоперести яребици, улучени със стрела или с камък от прашка, и зайци, хванати с примки, и през цялото време се смееха как не се боят от лошия късмет и как ей сега ще намерят някое съкровище. От тази тяхна детска експедиция беше донесъл един странен камък, със скелет на голяма риба, незнайно как отпечатан в него, и дълго бяло опашно перо от снежен орел, и къс от бял камък, голям колкото дланта му, който сякаш беше изсечен с формата на човешко ухо. Според него наистина приличаше на ухо, въпреки че Ранд и Перин не мислеха така, но Трам ал-Тор каза, че може и да е.

Пръстите му се изплъзнаха от една плитка дупка и за миг той изгуби равновесие. Едва успя да се хване за върха на стената и се издърпа. За миг остана да лежи там, дишайки тежко. Падането нямаше да е високо, но достатъчно, за да си счупи главата. „Глупак, да се зазяпам в спомени! За малко да се убия по онези ридове по същия начин. А беше толкова отдавна.“ Майка му сигурно вече бе изхвърлила всички онези неща. Погледна за последен път в двете посоки, за да се увери, че никой не го е видял — извиващата се улица под него все още беше празна — и скочи в кралската градина.

Градината беше голяма, със застлани с камъни алеи сред тревни площи и дървета и дебели сводести асми над алеите. И цветове навсякъде. Бели цветове, обсипали крушите, и бяло-розови, осеяли ябълковите дръвчета. Рози с какъв ли не цвят, ярки слънчеви зорници и пурпурна „Емондова слава“, и много, много други цветя, които не познаваше. За някои дори не беше сигурен, че е възможно да са истински. Един храст беше обсипан с цветове в яркочервено и златно, които приличаха на птици, а други цветя приличаха на слънчогледи, само че жълтите листа на питите им бяха повече от две стъпки дълги, а самите пити висяха от стволоче, високи като огиер. По каменната настилка заскърцаха ботуши и той се присви до стената, за да се скрие. Минаваха стражи. Дългите им бели яки провисваха върху лъскавите брони. Те дори не погледнаха към него и той се ухили. „Късмет. Още мъничко късмет и няма да ме забележат, докато не връча това проклето нещо в ръцете на Мургейз.“

Промъкна се като сянка през градината, все едно че дебнеше зайци, като замръзваше до някой храст или се прилепваше до дървесен

ствол всеки път, щом чуеше стъпки. Още две двойки войници минаха по пътеките, втората достатъчно близо, за да направят две крачки и да го спипат. Когато и те се скриха сред цветята, той откъсна стрък тъмночервен звездоплам и ухилен затъкна дебелолистия му цвят в косата си. Беше толкова забавно, колкото да крадеш ябълчници на Слънцеднева, че и по-лесно. Жените винаги пазеха печивата си зорко; тъпите войници дори не поглеждаха встрани от каменните алеи.

Много скоро се озова срещу бялата стена на самия Дворец и започна да се промушва зад редица разцъфтели по една дървена решетка бели рози, търсейки някаква врата. Над главата му имаше редица широки сводести прозорци, но той си помисли, че ще му е трудно да обяснява, ако го хванат да се промъква през прозорец, вместо да върви по коридор. Появиха се още двама войници и той замръзна; щяха да минат само на три крачки от него. И както стоеше притихнал, чу от прозореца над главата си: двама души говореха достатъчно високо, за да може да различи думите им.

— ... на път за Тийр, велики господарю. — Първият глас звучеше изплашено.

— Остави ги да провалят плановете му, ако могат. — Вторият глас беше по-дълбок и силен, като на човек, свикнал да заповядва. — Пада му се, ако три необучени момичета успеят да го изиграят. Той винаги е бил глупак и продължава да е глупак. Има ли някаква вест за момчето? Той е онзи, който може да унищожи всички нас.

— Не, велики господарю. Изчезнал е. Но, велики господарю, едно от момичетата е рожбицата на Мургейз.

Войниците се приближаваха. „Хайде, тъпаци! Минавайте по-бързо, та да видя кой е този проклетник!“ Беше изтървал част от разговора.

— ... се оказа твърде нетърпелив, след като възвърна свободата си — продължи дълбокият глас. Така и не проумя, че най-добрите планове искат време, за да съзреят. Искане да грабне света за един ден, и Каландор с него. Великият властелин да го вземе дано! Може да спипа момчето и да се опита да го използва. А това може да обърка моите планове.

— Както кажете, велики господарю. Да заповядам ли да я махнат от Тийр?

— Не. Онзи глупак ще го приеме като ход срещу самия него, ако разбере. А кой може да каже накъде би погледнал освен към меча? Погрижи се да умре кротко, Комар. Нека смъртта ѝ да не привлече ничие внимание. — Смехът му прозвуча като тътен. — Тези невежи повлекани в тяхната Кула доста ще се озорят, докато я намерят, след като изчезна. Толкова по-добре. Нека да се свърши бързо. Бързо, преди той да е имал време да се добере до нея.

Двамата войници бяха почти до него. Мат се опита да ги накара с волята си да преминат по-бързо.

— Велики господарю — промълви колебливо другият, — това може да се окаже трудно. Знаем, че е тръгнала за Тийр, но корабът, на който се е качила, са го намерили край Арингил, а трите са го напуснали по-рано. Не знаем дали е взела друг кораб, или язди на юг. И може би няма да я намерим лесно преди да е стигнала в Тийр, велики господарю. Може би ако вие...

— Останали ли са на този свят някои други освен глупци? — каза дрезгаво дълбокият глас. — Смяташ ли, че мога да стигна до Тийр, без той да го забележи? Нямам намерение да се бия с него, поне засега. Донеси ми главата на момичето, Комар. Донеси ми главите и на трите, иначе сам ще ме молиш да отрежа своята!

— Слушам, велики господарю. Ще бъде тъй, както наредите. Слушам. Слушам.

Войниците отминаха, без да се оглеждат встрани. Мат едва изчака гърбовете им да го подминат, преди да подскочи, за да се хване за каменния перваз на прозореца и да се издърпа достатъчно високо, за да надникне.

Първо видя пъстрия тарабонски килим по пода — сигурно струваше цяла кесия сребърници. И на килима стоеше само един мъж — другият сигурно току-що беше излязъл. Висок мъж с широки рамене и гърди, изпънали синята коприна на извезаното му със сребро наметало. Взираше се към вратата. Черната му брада беше подрязана късо, с бели косъмчета над брадичката. Като цяло, изглеждаше силен мъж, свикнал да се разпорежда.

— Да, велики господарю — изрече той внезапно и Мат за малко да изтърве ръба на перваза. Беше решил, че това е мъжът с дълбокия глас, но чу другия. — Ще бъде тъй, както кажете, велики господарю — промълви човекът горчиво. — Лично ще отрежа главите на тези три

непрокопсаници. Само да ги намеря! — Той закричи към вратата, а Мат се смъкна в градината.

За миг остана присвит зад решетката с розовите храсти. Някой в този дворец искаше смъртта на Елейн и между другото бе решил да умъртви Егвийн и Нинив. „Какво, в името на Светлината, правят те, та са тръгнали за Тийр?“ Не можеше да са други.

Измъкна писмото на щерката-наследница изпод хастара на палтото си и го погледна намръщено. Може би с това нещо в ръката му Мургейз щеше да му повярва. Можеше да опише единия от мъжете. Но времето за колебания беше минало — този човек можеше да замине за Тийр преди той да се е добрал до Мургейз, и каквото и да направеше тя след това, нямаше гаранция, че ще може да го спре.

Мат си пое дълбоко дъх, промуши се между две съседни решетки с цената на няколко убождания и закричи по каменната пътека след войниците. Държеше пред себе си писмото на Елейн така, че печатът със златната лилия да се вижда ясно, и прехвърляше през ума си това, което трябваше да изрече, дума по дума. Ядоса се. Докато се промъкваше скрито, стражите никнеха като гъби след дъжд, а сега мина почти през цялата градина, без да види нито един. Мина покрай няколко врати. Никак нямаше да е добре да влезе в Двореца без разрешение — стражите можеха да му направят гадни неща, преди да го изслушат — но нямаше как. Спря пред една и тъкмо понечи да влезе, когато тя се отвори и на прага застана млад офицер без шлем, със златен пискюл на рамото.

Ръката на мъжа веднага посегна към дръжката на меча, но Мат бързо пхна писмото под носа му.

— Елейн, щерката-наследница, изпраща това писмо до майка си, кралица Мургейз, капитане.

Поднесе писмото така, че печатът с лилията да се вижда ясно.

Черните очи на офицера се извъртяха в двете посоки, като че ли се оглеждаха за други хора, без да изпускат Мат.

— Как се озова в тази градина? — Не извади меча си, но и не пусна дръжката му. — На портите варди Елбер. Той, разбира се е глупак, но няма да пусне никой да се шляе свободно из Двореца.

— Един дебел с очи на плъх? — Мат се изруга за невъздържания си език, но офицерът кимна отсечено; дори почти се усмихна, но това, не уталожи бдителността и подозрителността му. — Ядоса се като

разбра, че идвам от Тар Валон, и така не ми даде възможност да му покажа писмото нито да спомена името на щерката-наследница. Каза, че ще ме арестува, ако не се махна, затова се покатерих по стената. Обещах да донеса писмото лично на кралица Мургейз, нали разбирате, капитане. Обещах, а винаги държа на обещанията си. Виждате ли печата?

— Пак тази проклета стена на градината — измърмори офицерът. — Трябва да я достроят три пъти по-висока. — Той измери Мат с очи. — Гвардейски лейтенант, не съм капитан. Гвардейски лейтенант Таланвор. Познавам печата на щерката-наследница. — Най-сетне пусна дръжката на меча. — Дай ми писмото и ще го занеса на кралицата. След като ти покажа пътя навън. Други на мое място няма да са толкова учтиви, ако разберат, че си се промъкнал в градината.

— Обещах ѝ лично да го връча — отвърна Мат. „Светлина, дори не си помислих, че могат да ми попречат да ѝ го дам.“ — Наистина обещах. На самата щерка-наследница.

Мат едва забеляза движението на ръката на Таланвор преди острието на меча да се опре в шията му.

— Ще те заведе при кралицата, селянино — каза тихо Таланвор. — Но знай, че ще ти отрежа главата преди да си успял да мигнеш, само да си помислиш да ѝ посегнеш.

Мат изписа на лицето си най-подкупващата си усмивка. Острието се впиваше в кожата му.

— Моля ви, аз съм верен поданик на Андор — каза той — и верен поданик на кралицата, Светлината да я освети. Ами че то, ако бях тук през зимата, сигурно щях да последвам лорд Гебрил.

Таланвор го изгледа със стиснати устни, но прибра меча си. Мат преглътна и едва се сдържа да не опипа шията си дали не е порязана.

— И махни това цвете от косата си — изръмжа Таланвор. — Да не си дошъл тук да ухажваш?

Мат издърпа от косата си звездоплама и закричи след офицера. „Проклет глупак, затъкнал съм си и цвете в косата. Крайно време е да престана да се правя на глупак.“

Уж го следваше, но не съвсем. Всъщност процесията беше доста странна, защото Таланвор непрекъснато го държеше под око, докато го водеше. В резултат на което офицерът беше хем встрани от него, хем малко напред, и току се обръщаше да не би Мат да направи нещо. От

своя страна, Мат се стараеше да изглежда невинен като бебенце, което пляска весело в коритцето, докато баба му го къпе.

Цветните пана по стените си заслужаваха платените на тъкачите им сребърници, както и килимите по белите плочки на пода, дори тук, по коридорите. Навсякъде блестеше злато и сребро, блюда и плата, потири и чаши по рафтове и бюфети от полирано дърво, не по-малко изящни от всичко, което беше виждал в Кулата. Във всички посоки щъкаха слуги в червени ливреи с бели яки и маншети и с Белия лъв на Андор на гърдите. За миг се зачуди дали Мургейз играе на зарове. „Дрѳвник си ти, и то какѳв. Кралиците не хвърлят зарове. Но като ѳ дам това писмо и ѳ кажа, че някой в Двореца се кани да убие Елейн, обзалагам се, че ще ми даде някоя тлъста кесия с жълтици.“ Задоволи се със скромната представа как го провъзгласяват за лорд; разбира се, човек, който е разкрил заговор за убийството на щерката-наследница, би могъл да очаква такава награда.

Таланвор го преведе през толкова много коридори и толкова дворове, че Мат започна да се чуди дали ще може да намери пътя обратно. Накрая влязоха в един двор, в който имаше много хора. Дворът беше обкръжен от колонада, а по средата имаше кръгъл басейн с бели и жълти рибки, лотоси и бели лилии. Мъже в цветни сюртуци, бродирани със злато и сребро, и жени с още по-пищни облекла обкръжаваха една златокоса жена, седнала върху каменния парапет на басейна, която шареше с пръсти във водата и гледаше тъжно рибките, зяпащи с устни към пръстите ѳ, надявайки се да получат храна. Пръстен на Великата змия обрамчваше третия пръст на лявата ѳ ръка. Висок тъмнокож мъж стоеше до рамото ѳ. Червената коприна на плаща му почти беше скрита под златните листи и ивици, извезани върху нея, но тъкмо жената беше тази, която прикова погледа на Мат.

Не беше необходимо да види венчето от нежни златни розички в косата ѳ, нито шарфа, повесен върху роклята ѳ — от бяла коприна с извезани със злато лъвове, за да разбере, че гледа самата Мургейз, по милостта на Светлината кралица на Андор, Закрилница на владенията, Покровителка на народа, Върховен трон на Двора на Траканд. Притежаваше лицето и красотата на Елейн, но това, което щеше да бъде Елейн, когато съзрееше. Всяка друга жена в двора гаснеше като бледа притурка на нейното присъствие.

„Ах как бих тропнал една джига с нея и как бих ѝ откраднал целувка под лунна светлина, хич не ме интересува възрастта ѝ.“ Разтърси глава. „Не забравяй коя е тя!“

Таланвор коленичи и опря юмрук в белия камък на двора.

— Кралице моя, вода ви вестоносец, който носи писмо от лейди Елейн.

Мат изгледа странната стойка на мъжа и се задоволи с дълбок поклон.

— От щерката-наследница... тъ... кралице моя. — Докато се покланяше, протегна писмото, за да се види добре златистият восъчен печат. „Само да го прочете и да разбере, че Елейн е жива и здрава, и ще ѝ кажа.“ Мургейз извърна тъмносините си очи към него. „Светлина! Стига само настроението ѝ да е добро.“

— Носиш писмо от разхайтената ми дъщеря? — Гласът ѝ беше хладен, но се долавяше зной, готов да се надигне. — Това поне означава, че тя е жива! Къде е тя?

— В Тар Валон, моя кралице — успя да измънка той. „Не ми се ще да съм свидетел на състезания по виране между нея и Амирлин.“ Пак си помисли и реши, че наистина не би. — Поне беше там, когато тръгнах.

Мургейз махна нетърпеливо с ръка и Таланвор се изправи, за да вземе писмото от Мат и да го връчи на Мургейз. За миг тя изгледа намръщено печата с лилията, после го счупи, извивайки рязко китките си. Замърмори под носа си, докато го четеше, и заклати глава на всеки ред.

— Нищо повече не може да каже, нали? — промърмори кралицата. — Ще трябва да видим дали държи на това... — Изведнъж лицето ѝ светна. — Гебрил, издигнали са я в ранг на Посветена. Помалко от година в Кулата и вече са я издигнали. — Усмивката ѝ се стопи така бързо, както се беше появила, и устните ѝ се свиха. — Веднъж да го спипам това дете и ще съжали, че все още не е новачка.

„Светлина — помисли си Мат, — нима нищо не може да ѝ оправи настроението?“ Прищя му се да го каже на глас, но тя изглеждаше направо готова да отреже нечия глава.

— Кралице моя, случайно подслушах...

— Замълчи, момче — рече спокойно тъмният мъж в обшитото със злато палто. Беше снажен, почти с хубостта на Галад и почти

младолик въпреки бялото, прошарило косата по слепоочията му, но с по-голям ръст, по-висок от Ранд и с по-широки рамене от тези на Перин. — След малко ще чуем каквото имаш да кажеш. — Той се пресегна през рамото на Мургейз и измъкна писмото от ръката ѝ. Тя го изглежда сърдито — Мат усети как гневът ѝ се надига, — но тъмният мъж постави силната си ръка върху рамото ѝ и гневът на Мургейз се стопи. — Изглежда, отново е напуснала Кулата — каза той. — В служба на Амирлинския трон. Тази жена отново е престъпила правата си, Мургейз.

Мат не изпита никакво затруднение да сдържи езика си — „Късмет!“ — Той сам се беше залепил на небцето му. „Понякога не знам това добро ли е, или лошо.“ Тъмният мъж се оказа притежателят на дълбокия глас, „великият господар“, който искаше главата на Елейн. „Тя го нарече Гебрил. Съветникът ѝ иска главата на Елейн? Светлина!“ А Мургейз го гледаше като изпаднало в благоговение куче, погалено от ръката на господаря си.

Гебрил извърна почти черните си очи към Мат. Погледът му беше много твърд и сякаш изпълнен с познание.

— Какво можеш да ни кажеш за това, момче?

— Нищо... тъ... милорд. — Мат прочисти гърло; погледът на този мъж бе по-пронизващ и от този на Амирлин. — Отидох в Тар Валон да видя сестра си. Тя е новачка. Елз Гринуел. Аз съм Том Гринуел, милорд. Лейди Елейн разбра, че се каня да се отбия в Кемлин пътьом за дома — аз съм от Комфи, милорд, едно малко селце северно от Бейрлон; никога не бях виждал по-голямо място от Бейрлон преди да ида в Тар Валон — и тя — лейди Елейн де — ми даде това писмо да го донеса. — Стори му се, че Мургейз го погледна бегло, когато каза, че идвал северно от Бейрлон, но знаеше, че там има село с име Комфи: спомняше си, че го бяха споменавали някъде по хановете.

Гебрил кимна и каза:

— Знаеш ли накъде е тръгнала Елейн, момче? Или по каква работа? Говори истината и няма от какво да се боиш. Ако излъжеш обаче, ще те подложим на разпит.

Загрижената физиономия на Мат се получи съвсем естествено. Не се наложи да се преструва.

— Милорд, щерката-наследница я видях само веднъж. Тя ми даде това писмо — и една златна марка! — и ми каза да го донеса на

кралицата. Не знам нищо повече за съдържанието му от това, което чух тук. — Гебрил, изглежда, се замисли. По лицето му не се разбираше повярвал ли е и една дума, или не.

— Не, Гебрил — рече отведнъж Мургейз. — Твърде много хора вече подлагахме на разпит. Разбирам нуждата от това така, както ти ми я обясни, но не и за този случай. Не и за едно момче, което е донесло писмо, чието съдържание не знае.

— Както нареди моята кралица, така и ще бъде — отвърна тъмният мъж. Тонът му беше изпълнен с почтителност, но той така докосна бузата ѝ, че на лицето ѝ избиха червени петна и устните ѝ се разтвориха леко, сякаш очакваше целувка.

Мургейз въздъхна.

— Кажете ми, Том Гринуел, добре ли изглеждаше дъщеря ми, когато я видях?

— Да, моя кралице. Усмиваше се, смееше се и показваше едно сочно езиче... тоест...

Мургейз се засмя, тихо, без да престава да го гледа в лицето.

— Не се бой, младежо. Елейн наистина има сочно езиче и го показва, бих казала, по-често, отколкото трябва. Щастлива съм, че е добре. Сините ѝ очи го огледаха проникателно. — Когато един младеж напусне малкото си село, често изпитва големи трудности, докато се завърне. Струва ми се, че те чака дълъг път преди отново да видиш своето родно Комфи. Възможно е дори да се върнеш в Тар Валон. Ако го направиш и ако отново видиш дъщеря ми, кажи ѝ, че съм казала, че човек често се разкайва за онова, което е наговорил в гнева си. Няма да я прибера от Бялата кула преди да е дошло времето. Кажете ѝ, че самата аз често си спомням за времето, което прекарах там, и ми липсват кратките беседи с Шериам в кабинета ѝ. Кажете ѝ, че това съм казала, Том Гринуел.

Мат сви рамене неловко.

— Да, моя кралице. Но... тъ... аз не смятам да се връщам в Тар Валон. Мисля, че едно посещение в живота е достатъчно за човек. Трябва да помогна на тати във фермата. Сестрите ми ще се скъсат от доене, докато ме няма.

Гебрил се разсмя гърлено.

— Нямах търпение да доиш пак крави ли, момче? Може би няма да е зле да поразгледаш света преди да се е променил. Ето! — Той

измъкна една кесия и му я хвърли; Мат напипа монетите под тънката гладка кожа, щом я хвана. — След като Елейн може да ти даде златна марка, за да ѝ донесеш писмото, аз ще ти дам десет затова, че си го донесъл читаво. Разгледай света преди да се върнеш при кравите си.

— Да, милорд. — Мат вдигна кесията и нагласи на устните си плаха усмивка. — Благодаря ви, милорд.

Но тъмният мъж му махна пренебрежително да напусне и се извърна към Мургейз, стиснал пестници на бедрата си.

— Мисля, че е дошло времето, Мургейз, да изрежем този гноен цирей на границата на Андор. Чрез своя брак с Тарингейл Дамодред ти имаш права над Слънчевия трон. Гвардейците на кралицата могат със здрава ръка да подкрепят тези права. И аз мога да ги подкрепя с нещичко. Чуй ме.

Таланвор докосна Мат по рамото и двамата заотстъпваха с поклони към изхода. Никой не ги забеляза повече. Гебрил продължаваше да говори, а всички лордове и дворцови дами сякаш ловяха думите му като омагьосани. Мургейз го слушаше намръщена, но кимаше като всички останали.

ГЛАВА 47

ДА НАДБЯГАШ СЯНКАТА

Таланвор поведе Мат към големия двор пред двореца. Наближаваше пладне. Мат изпитваше желание да се махне, да побърза. Едва се сдържаше да крачи спокойно редом с младия офицер. Някой можеше да се зачуди, ако го видеше да бяга, а може би — просто може би — нещата можеха да се окажат такива, каквито изглеждаха вътре. Може би Гебрил наистина не подозираше, че той знае. „Може би.“ От ума му не излизаха онези почти черни очи, които го бяха сграбчили като зъбци на вила, бяха го пронизали. „О Светлина, дано.“ Насили се да върви по-бавно, сякаш разполагаше с всичкото време на света — „Просто някакъв си тъп селяк с глава, пълна със сено вместо с мозък, зяпнал в парцалите и златото. Просто един мърляв пройдоха, на когото не би и хрумнало, че някой може да забие нож в гърба му“ — докато Таланвор не го изведе навън през една малка странична вратичка в едно от крилата на портите.

Дебелият офицер с очи на плъх все още беше отпред със стражите и когато видя Мат, лицето му отново почервения. Но преди да си отвори устата, Таланвор заговори:

— Донесъл е писмо до кралицата от щерката-наследница. Радвай се, Елбер, че нито Мургейз, нито Гебрил разбраха, че си се опитал да го спреш. Лорд Гебрил много се интересува от посланието на лейди Елейн.

От червено лицето на Елбер преbledня като дантелената му яка. Отново изгледа Мат с омерзение и заситни пред редицата гвардейци, а лъскавите му очички занадничаха през решетките на шлема да видят дали някой от подчинените е забелязал страха му.

— Благодаря — каза Мат на Таланвор съвсем искрено. Беше забравил за дебелака, докато не го зяпна отново в лицето. — Сбогом, Таланвор.

Закрачи през овалния площад, стараяйки се да не ускорява крачка, и с изненада забеляза, че Таланвор тръгна с него. „Светлина

небесна, той сега на Гебрил ли е човек, или на Мургейз?“ Почти усети леко боцване между плешките си, като от нож, канещ се да се забие — „Огън да ме гори, той не знае! Гебрил не би могъл да подозира, че знам!“ — когато младият офицер най-сетне заговори.

— Дълго ли стоя в Тар Валон? В Бялата кула? Достатъчно ли дълго, за да поразбереш едно-друго?

— Бях там едва три дни — отвърна Мат предпазливо. Можеше да смали срока още повече — ако беше предал писмото, без да признава, че изобщо е бил в Тар Валон, щеше да го направи — но не допускаше мъжът да му повярва, че е бил целия този път да види сестра си само за да си тръгне същия ден. „Какво цели да разбере той, в името на Светлината?“ — Нищо не знам. Нищо съществено. Не са ме развеждали и не са ми обяснявали нищо. Бях там само за да видя Елз.

— Все трябва да си чул нещо, човече. Коя е тази Шериам? Въпросната беседа в кабинета ѝ означава ли нещо?

Мат енергично разтърси глава, за да прикрие облекчението, изписало се на физиономията му.

— Нямам представа коя е — отвърна той искрено. Май беше чул Егвийн, или пък Нинив, да споменават името ѝ. Някоя Айез Седай сигурно? — Защо непременно трябва да означава нещо?

— Не знам — отвърна тихо Таланвор. — Твърде много неща не знам. Понякога ми се струва, че тя се опитва да подскаже нещо... — Той изглежда рязко Мат. — Ти наистина ли си верен андорец, Том Гринуел?

— Разбира се, че съм — „Светлина небесна, ако продължавам да го повтарям толкова често, току-виж сам съм го повярвал.“ — А ти? Ти служиш ли вярно на Мургейз и Гебрил?

Таланвор го изглежда твърдо като милостта на хвърлен зар.

— На Мургейз служа аз, Том Гринуел. Не нея служа до смърт. Сбогом! — Той се обърна рязко и закрачи обратно към Двореца, с ръка на дръжката на меч.

„Обзалагам се, че — Мат подхвърли кесийката на Гебрил в ръката си, — че Гебрил твърди същото.“ Каквито и игри да играеха в Двореца, никак не държеше да го замесват в тях. И смяташе да се погрижи Егвийн и другите също така да не се замесват. „Глупави жени! Сега трябва да внимавам тяхната мръвка да не изгори, вместо да

си пазя моята!“ Затича се чак след като улиците скриха двореца от очите му.

Когато нахлу презглава в „Кралски благослов“, нищо не беше се променило особено в библиотеката. Том и ханджията продължаваха да седят пред таблата с игра на камъчета — бяха подхванали друга игра, разбра той по разположението на камъчетата, но позицията пак не беше добра за Джил — а пъстрата котка клечеше на масата и се миеше. До котката лежеше поднос с изпушените им лули и плато с храна за двама, а вещите му бяха прибрани от креслото. До лакътя на всеки от двамата мъже бе поставена чаша с вино.

— Аз ще напускам, господин Джил — обяви Мат. — Можете да задържите монетата и да приспаднете от нея едно ядене. Ще остана колкото да хапна, но веднага след това тръгвам за Тийр.

— Какво толкова си се разбързал, момче? — Том, изглежда, гледаше повече котката, отколкото игралната дъска. — Та ние едва-що пристигнахме.

— Значи все пак си предал писмото на лейди Елейн? — попита нетърпеливо ханджията. — И както изглежда, си опазил кожицата си здрава. Ти наистина ли се покатери по оная стена, като другия младеж? Не, това всъщност няма значение. Кажй сега, това писмо успокои ли Мургейз? Все още ли трябва да стъпваме на пръсти като в паници бе, човек?

— Предполагам, че я успокои — отвърна Мат. — Мисля, че да. — Той се поколеба за миг и подхвърли кесията на Гебрил в ръката си. Тя издрънча. Все още не беше надничал в нея да види дали наистина има десет златни марки — на тегло изглеждаше толкова. — Господин Джил, какво можете да ми кажете за този Гебрил? Освен факта, че не обича Айез Седай. Казахте, че е отскоро в Кемлин, нали?

— Защо искаш да знаеш за него? — попита Том. — Бейзъл, ще сложиш ли най-последно камъче, или не? — Ханджията въздъхна и тупна едно черно камъче на дъската, а веселчунът поклати глава.

— Ами, момко — провлече Джил, — то няма кой знае какво за разправяне. Дойде тук през зимата, някъде от запад. Откъм вашите краища, струва ми се. Може да е било от Две реки. Чух да споменават нещо за планините.

— А, ние в Две реки лордове нямаме — каза Мат. — Може да се намират такива около Бейрлон. Не знам.

— Може и така да е, момко. Не бях и чувал преди за него, но мен лордовете из страната никога не са ме интересували много. Дойде тук точно докато Мургейз беше в Тар Валон и половината град се боеше, че Кулата ще направи и тя да изчезне като дъщеря си, а другата половина не искаше да се връща. Смутовете се надигнаха отново, както миналата година, в края на зимата.

Мат поклати глава.

— Мен политиката не ме интересува, господин Джил. Искам да науча повече за Гебрил. — Том го изгледа навъсено и започна да чисти със сламка недоизгорелия табак в лулата си.

— Че нали тъкмо за Гебрил ти разправям, момко — каза Джил. — Та по времето на тези смутове той стана водач на фракцията, поддържаща Мургейз — разправят, че го ранили по време на боевете — и докато тя се върне, той беше потушил всичко и бе възстановил реда. Гарет Брин никак не одобряваше методите му — а той е суров мъж — но Мургейз остана толкова доволна, че редът е възстановен, че го обяви за свой съветник на мястото на Елайда.

Ханджията замълча. Мат зачака да продължи, но той не каза нищо повече. Том натъпка лулата си с табак и отиде да запали клечка борина от малката лампа, оставена да гори за целта на перваза на камината.

— Нещо друго? — попита Мат. — Този човек трябва да има някакви основания за това, което прави. Ако се ожени за Мургейз, ще стане ли крал след като тя умре? Стига и Елейн да е мъртва, разбира се.

Том се задави, както палеше лулата, а Джил се разсмя.

— Андор си има кралица, момко. Винаги кралица. Ако Мургейз и Елейн загинат едновременно — Светлината дано не го позволи! — тогава тронът ще вземе най-близката роднина на Мургейз от женски пол. Поне засега няма спор коя е тя — една нейна братовчедка, лейди Диелин — не като по време на борбите за Наследството след изчезването на Тигрейн. Тогава мина цяла година, докато Мургейз седне на трона. Диелин би могла да го задържи като свой съветник или да се омъжи за него, за да укрепи линията — макар че едва ли би го направила, освен ако Мургейз не е оставила дете от него — но дори и тогава той ще бъде само принц-консортът. Нищо повече. Слава на

Светлината, че Мургейз все още е млада жена. И че Елейн е жива и здрава. Светлина! В писмото не пишеше, че е болна, нали?

— Тя е добре. — „Засега.“ — Нещо друго не можеш ли да ми кажеш за него? Струва ми се, че не ти харесва този човек. Защо?

Ханджията се навъси умислено, почеса брадичката си и поклати глава.

— Предполагам, че не би ми харесало да се ожени за Мургейз, но да ти кажа право, не знам защо. Казват, че бил свестен човек и че всички благородници го гледали в очите. Но не ми допадат повечето мъже, които докара в Гвардията. Много неща се промениха, откакто дойде. Просто като че ли твърде много хора започнаха да си шушукат по ъглите, откакто дойде той. Човек би си казал, че всички тук сме станали кайриенци, както се държаха те преди да си докарат гражданската война. Всеки крои нещо и гледа да се докопа до някоя изгода. Откакто дойде този Гебрил, ме спохождат все лоши сънища, и не съм единственият. Може да е само от тревога за Елейн и как смята да постъпи Мургейз спрямо Бялата кула, и от това, че хората се държат като кайриенци. Просто не знам. Ти защо все ме питаш за лорд Гебрил?

— Защото той иска да убие Елейн — отвърна Мат — и Егвийн и Нинив наедно с нея. — Доколкото разбираше, в онова, което Джил му беше казал за Гебрил, нямаше нищо полезно. „Да ме изгори дано, не е нужно да знам защо иска да ги убие. Просто трябва да го спра.“ Двамата мъже отново го бяха зяпнали. Сякаш се беше побъркал. Отново.

— Ти пак ли започваш да се поболяваш? — попита Джил подозрително. — Помня, че миналия път гледаше всички накриво. Или е това, или е някаква шегичка. Май си правиш шегички, момко. Ако е тъй, да знаеш, че са много гадни!

Мат му отвърна с гримаса.

— Не са никакви проклети шегички. Подслушах го да казва на някакъв мъж, когото нарече Комар, да отреже главата на Елейн. И също на Егвийн и Нинив, покрай нейната. Един едър мъж, с прошарена брада.

— Това ми прилича на лорд Комар — рече замислено Джил. — Той беше добър войник, но разправят, че напуснал гвардията заради някакъв скандал с подправени зарове. Не че някой ще му го каже в

лицето — Комар беше един от най-добрите с меч в гвардията. Ама ти сериозно ли говориш?

— Мисля, че да, Бейзъл — каза Том. — Много се опасявам, че го казва най-сериозно.

— Светлината да ни освети дано! Какво рече Мургейз? Ти ѝ го каза, нали? Светлината да те изгори дано, нали ѝ го каза?

— Как не! — отвърна Мат с горчивина. — Докато Гебрил стои до нея и тя го гледа като влюбено до уши паленце! Взех, че казах: „А бе, може да съм най-прост селянин, който прескочи преди час стената на кралската градина, но вече разбрах, че довереният ти съветник ей тук, тоя, в когото, изглежда, си влюбена, се кани да убие дъщеря ти.“ Светлина, човече! Та нали тя щеше на часа да отреже моята глава!

— Като едното нищо. — Том гледаше изкусната резба по чашката на лулата си и подръпваше единия си мустак. — Яростта ѝ кипва като мълния и е два пъти по-опасна.

— Това ти го знаеш по-добре от всеки друг, Том — рече Джил разсеяно и прокара двете си длани по прошарената си коса. — Би трябвало да мога да направя нещо. Не съм вадил меча от Айилската война, но... Хм, това няма да помогне. Най-много да ме убият, а полза никаква. Но все пак нещо трябва да направя.

— Мълва. — Том чешеше носа си и като че ли говореше на себе си. — Никой не може да спре мълвата да стигне до ушите на Мургейз, а ако достигне до слуха ѝ достатъчно силно, ще започне да се чуди. Мълвата е гласът на народа, а гласът на народа често говори истината. Мургейз го знае. Няма друг жив човек по света, когото бих подкрепил срещу нея в Играта. Любов или не, почне ли веднъж Мургейз да следи Гебрил отблизо, той няма да може да скрие от нея и белезите си от детството. Ако пък разбере, че се кани и да навреди на Елейн... — той постави едно камъче върху дъската; позицията на пръв поглед изглеждаше неуместна, но Мат бързо съобрази, че само след три хода една трета от камъчетата на Джил ще са заклещени — ако това разбере, на лорд Гебрил ще му устроят най-пищно погребение.

— Пак с твоята Игра на Дворове — изсумтя Джил. — Но какво пък, може и да свърши работа. На лицето му внезапно изгря усмивка. — Дори знам на кого да кажа да я пусне. Трябва само да спомена на Джилда, че съм го сънувал, и след три дни тя ще го е разказала на

половината прислужнички из новия град като самата истина. Тя е най-голямата клюкарка, която Създателят е създавал.

— Само внимавай да не проследят до теб, Бейзъл.

— Затова не се бой, Том. Само преди седмица един човек ми разказа един от собствените ми лоши сънища като нещо, което чул от някого, който пък го чул от друг. Джилда трябва да е подслушала, докато го разказвам на Колийн, но когато я попитах, ми изреди списък с имена, водещи до другия край на Кемлин. Какво пък, тръгнах по него и стигнах до последния човек, само за да разбера през колко усти е минало, а той ме увери, че това било собственият му сън. Няма страшно, Том.

Мат изобщо не се интересуваше какво правят с мълвите си — никаква мълва нямаше да помогне на Егвийн или на другите две — но едно нещо го озадачи.

— Том, ти говориш за всичко това някак много спокойно. Мислех, че Мургейз е била голямата любов в живота ти.

Веселчунът отново се загледа в лулата си.

— Мат, една много мъдра жена някога ми каза, че времето щяло да излекува раните ми, че времето смекчавало всяка болка. Тогава не й повярвах. Но тя се оказа права.

— Искаш да кажеш, че вече не обичаш Мургейз?

— Момче, петнадесет години минаха, откакто напуснах Кемлин на половин крачка пред секирата на палача, с мастилото от подписа на Мургейз все още незасъхнало върху декрета. Докато седях тук и слушах плямпането на Бейзъл — Джил бурно възрази и Том повиши глас — плямпането, казвам, за Мургейз и Гебрил, и как можели да се оженят, осъзнах, че отдавна заглъхналата страст вече я няма. О, предполагам, че все още ми е мила, може би дори я обичам малко, но вече не е онази голяма страст.

— А пък аз тъкмо си бях помислил, че ще изтичаш до Двореца да я предупредиш. — Мат се разсмя и се изненада, че Том му приглася.

— Чак такъв глупак не съм, момче. Дори и глупакът знае, че жените и мъжете понякога мислят различно, но най-голямата разлика е следната. Мъжете забравят, но никога не прощават; жените прощават, но никога не забравят. Мургейз може да ме целуне по бузата, да ми подаде чаша вино и да ми каже колко съм й липсвал. И после да каже на стражите да ме хвърлят в тъмницата и на палача. Не. Мургейз е

една от най-способните жени, които съм познавал, а това означава нещо. Чак ми е жал за Гебрил, ако тя разбере какво крои той. Тийр, казваш? Не може ли поне да изчакаме да тръгнем утре? Бих поспал една нощ.

— Смятам да съм колкото се може по-близо до Тийр преди да е паднала нощта. — Мат примигна. — Да не смяташ да тръгнеш с мен? Стори ми се, че искаш да останеш тук.

— Ти не чу ли току-що, че съм решил да не допускам да ми отрежат главата? За мен Тийр изглежда по-безопасно място от Кемлин и вече не ми изглежда толкова лошо. Освен това онези момичета ми допадат. — В ръката му се появи нож и отново изчезна, също така ненадейно. — Не бих искал да им се случи нещо лошо. Но щом си решил да стигнеш бързо до Тийр, значи ти трябва Арингил. Една бърза лодка ще ни откара там с няколко дни по-бързо и от най-бързите коне, дори да ги яздим до смърт. И не го казвам само защото задникът ми е добил формата на седлото.

— Значи Арингил. Стига да е по-бързо.

— Ами — рече Джил — като си решил да тръгваш, момко, предполагам, че трябва да се погрижа за онова ядене. — Той издърпа стола си и се запъти към вратата.

— Задръжте това за мен, господин Джил — каза Мат и му подхвърли изтърканата кожена кесия.

— Какво е това, момко? Пари?

— Залози. Гебрил не го знае, но двамата с него сме се обзаложили. — Котката скочи на пода, когато Мат се пресегна да вземе дървената чаша и изсипа заровете на масата. Пет шестици. — А аз винаги печеля.

ГЛАВА 48

СЛЕДВАЙ ЗАНАЯТА

„Бегач“ се примъкваше мудро към тийрските докове на западния бряг на река Еринин, но Егвийн не гледаше към приближаващия се град. Отпуснала глава на перилото, тя се взираше във водата, точеща се покрай заобления нос на кораба. От това ѝ се гадеше, но знаеше, че ако вдигне глава, ще ѝ прилошее още повече. Един поглед към брега само щеше да направи мудното, въртеливо като на тирбушон движение на „Бегач“ още по-явно.

Съдът беше тръгнал така на зигзаг още от Джурийн. Хич не я интересуваше как е плавал преди, но това в един момент се усети, че ѝ се ще „Бегач“ да беше потънал преди Джурийн. Съжали, че не бяха накарали капитана да спре в Арингил, за да вземат друг кораб. Съжали, че изобщо се бяха качили на кораб.

Курсът сега, с веслата, не беше чак толкова криволичещ, колкото с платната, но това бе продължило твърде много дни, за да има сега някакво значение малката промяна. Съдържанието на стомаха ѝ — ако имаше такова — се плискаше като мляко във ведро. Тя преглътна и се опита да заличи този образ.

На борда на „Бегач“ и трите съвсем не се оправяха така, както си бяха мислили. Нинив не можеше да издържи и десет минути, без да повърне, а за Егвийн беше достатъчно само да я види, за да изхвърли всичко, което бе успяла да сложи в стомаха си. Нарастващата жегата, колкото повече слизаха надолу по реката, само усложняваше нещата. Сега Нинив беше долу и Елейн несъмнено ѝ поднасяше легена.

„О, Светлина, не! Не мисли повече за това! Зелени поля. Ливади. Светлина, ливадите не се клатушкат така. Жужене на малки пъстроперчета. Не, не жужене и не пъстроперчета. Чучулиги. Песен на чучулиги.“

— Госпожо Джослин? Госпожо Джослин!

Трябваше ѝ малко време, докато се сети, че това е името, с което бе избрала да се представи на капитан Кейнин. Тя бавно вдигна глава и

фокусира погледа си върху издълженото лице на капитана.

— Пристигаме, госпожо Джослин. Нали все повтаряхте колко нямате търпение да слезете на брега. Е, вече пристигнахме на пристана. — Гласът му не криеше собственото му нетърпение да се отърве от трите си пътнички, две от които не правеха нищо друго, освен да „бълват“, както го наричаше той, и да стенат по цяла нощ.

Босоноги, голи до кръста моряци хвърляха въжета на мъжете по каменния кей. Докерите носеха къси кожени елеци вместо ризи. Веслата вече бяха прибрани, с изключение на две, които предпазваха кораба да не се удари рязко в кея. Плоските камъни на кея бяха влажни; във въздуха се долавяше мирис на скоро спрял дъжд и това донякъде беше успокоително. Клатушкането беше престанало преди малко, но стомахът ѝ го помнеше. Слънцето се смъкваше на запад. Тя се помъчи да не помисля за вечеря.

— Много добре, капитан Кейнин — промълви Егвийн с цялото достойнство, което можеше да събере. „Нямаше да говори така, ако си носех пръстена, дори да му се избълвах на ботушите.“ Щом си го представи, потръпна.

Сега пръстенът ѝ с Великата змия и усуканият пръстен на тер-ангреала висяха на гърдите ѝ. Каменният пръстен докосваше хладно кожата ѝ — почти достатъчно, за да противодейства на влажния топъл въздух. Тя беше установила, че колкото повече използва тер-ангреала, толкова повече ѝ се иска да го докосва през деня, без кожата на кесията между него и себе си.

Тел-айеран-риод все още не ѝ показваше нещо особено полезно. Понякога за миг се появяваха образите на Ранд, на Мат или на Перин — също както и в собствените ѝ сънища без тер-ангреала, но нямаше нищо, от което да може да извлече някакъв смисъл. Сеанчанците, за които отказваше изобщо да мисли. Кошмари с някакъв Бял плащ, който поставяше майстор Люхан в огромен зъбат капан за примамка. Какво правеше този сокол на раменете на Перин и защо беше толкова важно той да избере между секирата, която носеше сега, и ковашкия чук? Какво означаваше това, че Мат играеше на зарове с Тъмния, и защо непрекъснато викаше: „Идааа!“ И защо в съня ѝ се струваше, че вика на нея? И Ранд. Той пък се промъкваше през непрогледна тъма към Каландор, докато около него крачеха шестима мъже и пет жени, като някои искаха да го хванат, а други не го забелязваха, някои се

опитваха да го упътят към блестящия кристален меч, докато други се мъчеха да му попречат да стигне до него, правейки се, че не знаят къде се намира. Един от мъжете имаше пламъци вместо очи и държеше толкова отчаяно Ранд да загине, че тя почти го усещаше със сетивата си. Струваше й се, че го познава. Баал-замон. Но кои бяха останалите? Ранд пак в онази суха прашна килия с малките твари, които се забиваха в кожата му. Ранд, как се сражава с орда сеанчанци. Ранд, изправен срещу нея самата, и жените с нея, а една от тях беше сеанчанка. Всичко това беше твърде объркано. Трябваше да престане да мисли за Ранд и другите и да се съсредоточи върху това, което предстоеше на нея самата. „Какво ли крои Черната Аджа? Защо не сънувам нещо за тях? Светлина, защо не мога да се науча да го карам да прави това, което аз искам?“

— Свалете конете на брега, капитане — нареди тя на Кейнин. — Ще кажа на госпожа Марим и на госпожа Карила. — Това бяха Нинив — Марим — и Елейн — Карила.

— Пратих човек да ги извести, госпожо Джослин. А вашите животни ще слязат на кея веднага щом хората ми нагласят макарата.

Изглеждаше много доволен, че най-сетне ще се отърве от тях. Тя си помисли дали да не му каже да не бърза много, но веднага го отхвърли. Клатушкането на „Бегач“ можеше и да е спряло, но тя искаше вече да има суха земя под краката си. На часа. Въпреки това потупа Мъгла по ноздрите и остави кобилата да подуши шепата й само за да покаже на Кейнин, че не бърза чак толкова.

Нинив и Елейн се появиха от стълбата към каютите, и двете натоварени с вързопите и дисагите си, а Елейн също така натоварена и с Нинив. Когато Нинив забеляза, че Егвийн ги гледа, се дръпна от щерката-наследница и продължи без чужда помощ. Двама от екипажа се приближиха и пристегнаха широк брезентов колан под корема на Мъгла. Егвийн се забърза долу да вземе своите вещи. Когато се върна, кобилата й вече се намираше на кея, а пъстрият кон на Елейн висеше в брезентовите ремъци по средата на разстоянието.

Щом стъпи на пристана, единственото, което изпита, бе облекчение. Това тук нито се въртеше, нито се клатеше. А после се загледа към града, приближаването до който им беше струвало такива страдания.

Дълги каменни складове се точеха покрай брега и имаше много кораби, големи и малки, привързани на кейовете или хвърлили котва в реката. Тя припряно извърна очи от корабите. Тийр се оказа издигнат върху плоска равнина, без никакво хълмче. По разкаляните пръстени улици между складовете се мяркаха дървени и каменни къщи и ханове. Покривите им, покрити с керемиди или каменни плочи, бяха със странно заострени ръбове. Отвъд тях успя да различи стена от тъмносив камък, а зад нея — върховете на кули с високи тераси и дворци с бели куполи. Куполите бяха с четвъртити форми, а покривите на кулите изглеждаха заострени като някои от покривите извън стената. Тийр беше голям колкото Кемлин или Тар Валон, и макар не толкова хубав като тях, все пак си беше един от великите градове. Но при все това тя усети, че нищо друго не приковава погледа ѝ освен Тийрския камък. Беше чувала за него от разкази, знаеше, че е най-могъщата крепост на света и също така най-древната, първата построена след Разрушението на света, но нищо не я беше подготвило за тази гледка. Отначало ѝ заприлича на голям сив каменен хълм или по-скоро на малка планина, проточваща се на запад от Еринин и през града. Дори след като забеляза огромното знаме, плющящо на най-високата ѝ точка — три наклонени лунни сърпа на поле наполовина червено, наполовина златно; знаме, което се вееше на височина поне триста крачки над реката и въпреки това достатъчно голямо, за да се вижда ясно отдолу — дори след като различи бойниците и кулите, беше трудно да повярва, че Тийрският камък е построен, а не е просто изсечен от каменна височина, която вече се е намирала тук.

— Изградена със Силата — промълви Елейн. Тя също се взираше към Камъка. — Потоци от Земя, оплетени да извлекат камъка от земята, Въздух, който да го донесе от всички краища на света, и Земя и Огън, за да превърнат всичко това като излято от едно цяло, без шевове, без цепнатини, без хоросан. Атюан Седай твърди, че днес Кулата не би могла да издигне такова нещо. Странно, като се имат предвид чувствата на днешните Върховни лордове по отношение на Силата.

— Смятам — каза тихо Нинив, поглеждайки изпод вежди минаващите край тях докери — че тъкмо предвид това не бива да споменаваме на висок глас някои други неща. — Елейн изглеждаше разкъсана между възмущението си — тя го беше изрекла съвсем

тихичко — и съгласието; щерката-наследница се съгласяваше с Нинив твърде често и с твърде голяма готовност, за да се хареса това на Егвийн.

„Само когато Нинив е права“ — призна си тя неохотно. Жена с пръстена на Змията или дори смътно свързана с Тар Валон тук щеше да бъде под зорко наблюдение. Дори босоногите докери с кожените елеци не обръщаха никакво внимание на трите жени, а си мъкнеха балите и сандъците. Силна миризма на риба висеше във въздуха; трите съседни кея бяха обкръжени от малки рибарски лодки, също като на рисунката в кабинета на Амирлин. Голи до кръста мъже и боси жени вадеха кошове с риба от лодките — купища от сребро, бронз и зелено, и цветове, за които Егвийн не бе и подозирала, че могат да се срещат при рибите, като яркочервено, тъмносиньо, сияйно жълто, някои с ивици и петна в бяло и други цветове. Тя се сниши към ухото на Елейн и ѝ прошепна:

— Тя е права, Карила. Не забравяй, че си Карила. — Не искаше Нинив да чува такива признания. Ликът ѝ не се променяше, когато ги чуеше, но Егвийн веднага усещаше задоволството ѝ, излъчващо се като зной от кухненска печка.

Тъкмо смъкваха черния жребец на Нинив; моряците вече бяха изнесли такъмите му от кораба и просто ги хвърлиха върху влажните камъни на кея. Нинив погледна към конете и отвори уста — Егвийн беше сигурна, че се кани да се разпорежи да им ги оседлаят — но отново ги затвори и ги стисна плътно, сякаш ѝ костваше известно усилие. Посегна към плитката си и силно я дръпна. Без да дочака да издърпат докрай брезентовия ремък, Нинив метна постелката върху гърба на черния и намести върху него седлото. Дори не погледна към другите две жени.

В момента Егвийн не гореше от нетърпение да се качи на коня — движенията на коня можеше опасно да напомнят на стомаха ѝ за движението на „Бегач“, — но още един поглед към разкаляните улици я убеди. Обувките и бяха дебели, но нямаше да ѝ се хареса да чисти после калта от тях, нито да повдига полите си, докато газии. Набързо оседла Мъгла, качи се на гърба ѝ и намести полите си. Малко шев на „Бегач“ — този път Елейн се беше справила с това, щерката-наследница можеше да подшива много фино — бе разделил изрядно роклите им, за да могат да яздят удобно.

Нинив за миг пребледня, понеже жребецът реши да подскочи, но успя да задържи устните си стиснати, както и юздите впрочем, и скоро успя да го удържи. След като преминаха бавно покрай дългите складове, тя най-сетне заговори:

— Трябва да издирим Лиандрин и другите с нея, без те да са разбрали, че разпитваме за тях. Те сигурно знаят, че идваме — поне за една от нас, — но бих предпочела да не разберат, че сме тук, преди да е станало твърде късно за тях. — Тя вдиша дълбоко. — Признавам, че все още не съм измислила никакъв начин как да го постигнем. Все още. Някоя от вас да има предложения?

— Ловец на крадци — каза Елейн без колебание.

Нинив я изглежда намръщено.

— Искаш да кажеш като Хюрин? — намеси се Егвийн. — Но Хюрин служеше на своя крал. Един тукашен ловец на крадци не би ли трябвало да служи на Върховните лордове?

Елейн кимна и за миг Егвийн завидя на щерката-наследница за стомаха ѝ.

— Да, би трябвало. Но ловците на крадци не са като кралските гвардейци или като тайренските Бранители на Камъка. Служат на владетеля, но хора, които са ограбени, понякога им плащат, за да им върнат ограбеното. А понякога взимат пари и за да издирят хора. Поне в Кемлин е така. Не виждам причина да не е така и в Тийр.

— Тогава взимаме стаи в някой хан — каза Егвийн — и молим ханджията да ни намери ловец на крадци.

— Не в хан — отвърна Нинив твърдо, докато подкарваше жребеца: изглежда, и за миг не изпускаше животното от вниманието си. — Лиандрин поне ни познава и трябва да приемем, че другите също. Те със сигурност ще следят хановете за онези, които са тръгнали по дирите им. Наистина смятам да щракнем техния капан в лицата им, но не и ние да се окажем вътре. В хан няма да отседнем.

Егвийн реши да не ѝ доставя удоволствие, като я пита.

— Тогава къде? — вдигна вежди Елейн. — Ако можех да разглася коя съм — и ако някой изобщо ми повярва в тези дрехи и без никакъв ескорт — щяха да ни посрещнат най-радушно в повечето благородни Дворове и най-вероятно в самия Камък — отношенията между Кемлин и Тийр са много добри, но това съвсем няма да е дискретно. Целият град ще го научи преди да е паднала нощта. Нинив,

не мога да измисля нищо друго освен хан. Освен ако не мислиш да отидем в някоя ферма в околностите, но оттам никога няма да можем да ги намерим.

Нинив хвърли поглед на Егвийн.

— Ще разбера, когато го видя. Остави ме да поогледам сега.

Елейн загледа навъсено ту Нинив, ту Егвийн и промърмори:

— Не си режи ушите, защото не ти харесват обичите.

Егвийн насочи цялото си внимание към улицата, по която яздеха.

„Да ме изгори дано, ако допусна да си помисли, че дори се чудя!“

Тук не се мяркаха толкова хора, колкото по улиците на Тар Валон. Може би калта по улиците ги разколебаваше. Тътреха се коли и фургони, повечето теглени от волове, като коларят или фургонджията обикновено крачеше отстрани с дълъг остен от някакво белезникаво чворесто дърво. По тези улици карети и носилки не минаваха. Тук също миришеше на риба — немалко от хората, които притичваха през калта, мъкнеха на гръб огромни кошове, пълни с риба. Дюкяните не изглеждаха процъфтяващи: никой не излагаше стоката си отвън, а Егвийн рядко забелязваше някой да влиза вътре. Дюкяните и работилниците бяха с табели — шивашка игла и топ плат, нож и ножици на точилар, совалка на тъкач и други такива — но боята на повечето от тях се лющеше. Табелите на малкото ханове бяха в същото състояние, а самите ханове не изглеждаха особено оживени. Малките къщички, сгъсени между хановете и магазините, често бяха с липсващи плочи и керемиди по покривите. Тази част на Тийр поне беше бедна. И според това, което можеше да види по лицата на хората, малцина от живеещите тук се мъчеха да се преборят с немотията. Движеха се, работеха, но повечето от тях бяха вдигнали ръце. Почти никой не поглеждаше към трите жени, яздещи там, където всички други ходеха пеш.

Мъжете бяха обути в торбести гащи, обикновено завързани на глезените, повечето бяха с ниски обувки и съвсем малко с ботуши, най-много бяха шляпащите с боси крака в калта. Немалко от хората не носеха нито палта, нито ризи, а гащите им бяха пристегнати с широки пояси. Някои носеха широки конични сламени шапки, други бяха с платнени барети, смъкнати над едното ухо. Женските рокли бяха с високи яки, чак до брадичката, а полите им се спускаха до глезените. Мнозина бяха с къси престилчици с различни цветове, понякога с по

две или три, всяка по-малка от онази под нея, и повечето носеха същите сламени шапки като мъжете, но оцветени така, че да отиват на престилчиците.

При една от жените Егвийн за първи път забеляза как обувките с обувки се справят с калта. Жената беше завързала на подметките на обувките си малки дървени платформи, които ги повдигаха на две педи над калта, и крачеше с тях, сякаш краката ѝ бяха стъпили здраво на земята. След това Егвийн забеляза, че и други носят такива платформи — и мъже, както и жени. Някои от жените ходеха боси, но не толкова много, колкото мъжете.

Тъкмо се зачуди в кой ли дюкян може да си купят такива платформи, когато Нинив внезапно възви черния си кон по една странична уличка между дълга, тясна двуетажна къща и каменната стена на един грънчарски дюкян. Егвийн и Елейн се спогледаха — щерката-наследница сви рамене — и я последваха. Егвийн не разбираше накъде е тръгнала Нинив, нито защо, и смяташе хубавичко да си поговори с нея за това, но пък и не искаше да се разделят.

Уличката ги изведе в малък двор зад къщата, ограден от слепите стени на околните сгради. Нинив вече беше слязла и връзваше юздите на коня си за една смокиня, за да не опаса разсада, поникнал по зеленчуковите лехи, заемащи половината от двора. До задната врата водеше каменна пътечка. Нинив мина по нея и почука.

— Това сега какво е? — настоя Егвийн въпреки волята си. — Защо спираме тук?

— Ти не видя ли билките на предните прозорци? — Нинив почука отново.

— Билки ли? — каза Елейн.

— Премъдра — поясни Егвийн, докато слизаше от Мъгла и след това я завърза до черния. „Гайдин не е най-подходящото име за кон. Тя да не си мисли, че не се сецам кого има предвид?“ — Нинив е намерила Премъдра или Търсачка, или както ги наричат тук.

Една жена открехна лекичко вратата и надникна недоверчиво навън. Отначало Егвийн си помисли, че е дебела, но след това жената отвори вратата напълно и се видя, че макар и определено добре закръглена, под кожата си има мускули, а не тлъстини. Изглеждаше не по-малко силна от госпожа Люхан, а някои в Емондово поле твърдяха,

че Алзбет Люхан е почти толкова силна, колкото мъжа си. Не беше съвсем вярно, но и не беше далече от истината.

— С какво мога да ви помогна? — проговори жената с акцент, много приличащ на този на Амирлин. Сивата ѝ коса беше подредена на дебели къдрици, а трите ѝ престилчици бяха с оттенъци на зеленото, всяка по-тъмна от тази под нея, но дори най-горната беше светлозелена. — Коя от вас има нужда от мен?

— Аз — каза Нинив. — Имам нужда от нещо против прилошаване. А и една от спътничките ми сигурно също. Стига да сме дошли на подходящото място, разбира се.

— Не сте тайренки — каза жената. — Трябваше да се сетя по дрехите още преди да сте проговорили. На мен ми викат Мама Гуенна. Наричат ме Мъдра също така, но съм толкова стара, че не мож ми довери и дъното на една лодка да накалафатя. Влезте, ще ви дам нещо за стомасите.

Кухнята беше спретната, макар и неголяма, с медни съдове, окачени по стената, и изсушени билки и наденици, провиснали от таванските греди. Високите шкафове от светло дърво имаха врати с гравирани по тях храсти. Масата беше изтрита почти до блясък, а гърбовете на дървените столове бяха с гравирани по тях цветчета. Върху каменната печка къкреше котле с рибешка супа и един чайник тъкмо кипваше. В камината не гореше огън, за което Егвийн беше повече от благодарна — печката достатъчно увеличаваше горещината, въпреки че Мама Гуенна сякаш изобщо не го забелязваше. По перваза на камината имаше подредени чисти блюда, други бяха прибрани грижливо по лавиците от двете страни. Подът сякаш току-що беше пометен.

Мама Гуенна затвори вратата след тях и тъкмо прекосяваше кухнята към шкафовете си, когато Нинив я попита:

— От кой чай ще ми дадеш? Лист от букая? Или синьо биле?

— Бих ти дала от тях, ако имах. — Мама Гуенна порови малко по рафтовете и се върна с една каменна съдина. — Но тъй като напоследък не ми е оставало време да събирам билки, ще ти дам отвара от листа на блатна лилия.

— Това не го знам — отвърна замислено Нинив.

— Действа също като лист от букая, само дето на някои им пари малко на езика. — Едрата жена насипа сушени и натрошени листа в

синя чаена чаша и я занесе до печката да я напълни с гореща вода. — Значи ти следваш занаята? Е, седнете. — Тя махна към масата. — Седнете и да поговорим. Коя от другите две е с болния стомах?

— На мен нищо ми няма — отвърна небрежно Егвийн, докато сядаше. — На теб лошо ли ти е, Карила? — Щерката-наследница поклати глава малко раздразнено.

— Няма значение. — Сивокосата жена отсипа чашка от тъмната течност за Нинив и после седна до масата срещу нея. — Направих колкото за две, но чаят от блатна лилия държи по-дълго и от осолена риба. Колкото повече престои, толкова по-добре действа, но пък и по-горчив става. Човек трябва да прецени колко иска да му се успокои стомахът и колко горчиво ще му издържи езикът. Пий, моме. — След миг тя напълни втората чаша и отпи. — Видя ли? Няма да ти навреди.

Нинив надигна чашката си и при първото опитване се смръщи недоволено. Но след като остави празната чаша на масата, лицето ѝ се беше прояснило.

— Само малко повече нагарча, може би. Кажете ми, Мамо Гуенна, дълго ли ще трябва да търпим този дъжд и тая кал?

Старата жена се намръщи и раздели неудоволствието си между трите, преди да го насочи изцяло към Нинив.

— Не съм Ветроловка като ония от Морския народ, дъще — отвърна тя. — Ако можех да предсказвам времето, по-скоро щях да напъхам жива сребруша под роклята си, камо ли да го призная. Бранителите смятат това нещо за почти същото като работите на Айез Седай. Кажете сега, ти следваш ли занаята, или не? Като ви гледам, май пътувате отдалече. Какво се дава за умора? — джафна тя ненадейно.

— Чай от плоско биле — отвърна спокойно Нинив — или корен на андилей. Я като ме питаш, какво би дала ти да улесниш едно раждане?

Мама Гуенна изсумтя.

— Повечко топли кърпи, чедо, и може би ще ѝ дам малко бял копър, ако раждането е особено трудно. На една жена не ѝ трябва повече от това, и една утешителна ръка. Не можеш ли да измислиш някой въпрос, на който да не може да отговори всяка селска жена? Ти какво даваш за болки в сърцето? Ония дето убиват?

— Стрит на прах джеандинов цвят на езика — отвърна живо Нинив. — А ти, ако една жена има остри болки в корема и плюе кръв,

какво ще ѝ дадеш?

Двете се отплеснаха да се изпитват една-друга, подмятайки си все по-бързо въпроси и отговори през масата. Понякога разпитването се проточваше малко, щом станеше дума за растение, което другата знаеше под друго име, но отново набираха скорост, спорейки за предимствата на извлечите пред чайовете, на мехлемите пред кашите за налагане, и кога едното е по-подходящо от другото. Постепенно бързите им въпроси се насочиха към треви и коренища, които едната знаеше, а другата не — и двете търсеха повече знание. Егвийн започна да се дразни.

— Като му наместиш костта и я стегнеш — говореше Мама Гуенна, — увиваш счупения крайник с кърпа, натопена във вода, в която си варила кози трън — но само синия цвят, забележи! — Нинив кимна нетърпеливо — и колкото по-горещо може да изтърпи, толкова по-добре. Една част син кози трън на десет части вода, не по-слабо. Сменяш кърпите щом престанат да вдигат пара, и така цял ден. Така костта ще заздравее два пъти по-бързо, отколкото само със стягането, и два пъти по-силно.

— Това ще го запомня — каза Нинив. — Ти спомена, че използваш корен на овчи език за болки в окото. Не бях чувала...

Егвийн не можа да издържи повече.

— Марим — намеси си тя, — ти още ли вярваш, че отново ще ти се наложи да знаеш всички тези неща? Ти не си вече Премъдра, или го забрави?

— Нищо не съм забравила — отвърна рязко Нинив. — Спомням си за едно време, когато ти беше също толкова нетърпелива да научиш нови неща, колкото мен сега.

— Мамо Гуенна — рече равнодушно Елейн. — Какво правиш, когато две жени не спират да се карат?

Сивокосата жена сви устни и изгледа смръщено масата.

— Обикновено, мъже или жени, казвам им да стоят настрана един от друг. Това е най-доброто, а и най-лесното.

— Обикновено? — каза Елейн. — Ами ако има причина да не могат да се разделят? Да речем, ако са сестри?

— Имам аз начин да накарам двама скарали се да престанат — рече бавно едрата жена. — Не е нещо, което бих препоръчала на някой да го опита, но някои наистина идват за него. — На Егвийн ѝ се стори,

че в ъгълчетата на устните ѝ се прокрадна лека усмивка. — Взимам по един сребърник от всяка жена. И по два от мъжете, защото те вдигат по-голяма врява. Някои са готови да купят всичко, стига да струва достатъчно.

— Но лекът какъв е? — попита Елейн.

— Казвам им, че трябва да доведат другия, с когото се карат. И двамата очакват да усмиря езика на другия. — Въпреки желанието си Егвийн се заслуша. Забеляза, че Нинив също слуша с внимание. — И след като ми платят — продължи Мама Гуенна, свивайки яката си пестница — хващам ги за вратовете и им напъхвам главите в каците с дъждовна вода, и ги държа там, докато не се съгласят да престанат да се карат.

Елейн избухна в смях.

— Мисля, че и аз съм правила почти същото понякога — каза Нинив някак прекалено весело. Егвийн се надяваше, че изражение то ѝ няма нищо общо с това на Нинив.

— Не бих се учудила. — Мама Гуенна вече се беше ухилила открито. — Казвам им, че ако пак чуя да са се скарали, ще го направя безплатно, но този път в реката. Много действа този лек, особено при мъжете. И да знаете само колко ми разнася името. По известни причини никой от хората, които лекувам по този начин, не разказва подробностите, така че на няколко месеца все се намира някой да го излекувам. Ако човек е бил глупав да яде тинеста риба, няма да тръгне да се хвали пред хората. Вярвам, че никоя от вас не желае да похарчи сребърник.

— Мисля, че не — каза Егвийн и погледна сърдито към Елейн, която отново се превиваше от смях.

— Добре — рече сивокосата жена. — Тези, които съм излекувала по такъв начин, обикновено ме избягват като вонливец, уловен в мрежите им, освен ако не се поболят нещо, а на мен вашата компания ми харесва. Повечето от тези, които дохождат напоследък, все искат да им дам нещо срещу лоши сънища и стават кисели, като им кажа, че нямам какво да им дам. — За миг тя замълча навъсена. — Хубаво е да видиш три лица, които не изглеждат така, сякаш са готови да скочат от пристана и да се удавят. Ако останете за по-дълго в Тийр, ще трябва да наминете да се видим. Момичето те нарече Марим, нали? Аз съм Айлюин. Другия път ще си побъбрим над хубав чай от Морския народ,

а не нещо, от което езикът ти се сгърчва. Светлина, ама че не обичам вкуса на блатната лилия! Тинестата риба дори е по-вкусна. Всъщност, ако имате време да поостанете, ще свиря чай, от черния тремалкингски. Бездруго то си е почти време за вечеря. Имам само хляб, супа и сирене, но сте добре дошли.

— Това е много мило, Айлюин — каза Нинив. — Всъщност... Айлюин, ако имаш свободна спалня, бих искала да я наема за нас трите.

Едрата жена ги изглежда една по една, без да отвърне нищо. После стана, прибра гаванката с чая от блатна лилия и извади вместо него червено гърне с черен тремалкингски, сложи на масата четири чисти чаши и паница с пчелен мед, сложи и лъжички и едва след като седна отново, заговори:

— Имам три празни спални на горния етаж, след като дъщерите ми се омъжиха. Мъжът ми, Светлината да го осветява дано, се изгуби в морето при Пръстите на Дракона в една буря, има преди двайсет години. За наем и дума да не става, ако реша да ви пусна в тези стаи. Ако, Марим. — Докато бъркаше меда в чашата си, отново ги огледа една по една.

— Какво би те накарало да решиш? — попита тихо Нинив.

Айлюин продължи да разбърква, сякаш беше забравила да пие.

— Три млади жени, яздещи на хубави коне. От коне много не разбирам, но тия вашите ми приличат като да са за благородници. Ти, Марим, знаеш предостатъчно за занаята, за да можеш вече да окачиш сухи билки по прозорците си, или би трябвало да избереш къде да го направиш. Не бях чувала за жена, която да практикува занаята толкова далече от родния си край, но ако съдя по говора ви, пътувате отдалече. — Погледна към Елейн. — Не са много местата, където се среща коса с този цвят. Андор, бих казала, по говора ви. Глупци някакви все разправят наоколо, че търсят андорско момиче с жълта коса. Искам да знам защо? Бягате ли от нещо? Или гоните нещо? На разбойници не ми приличате, а поне не съм чувала три жени да преследват заедно един мъж. Така че ми кажете защо, и ако ми хареса, стаите са ваши. Ако държите да платите нещо, купувайте от време на време по някой къс месо. Месото поскъпна, откакто търговията с Кайриен замря. Но най-напред защо, Марим?

— Гоним нещо, Айлюин — отвърна Нинив. — Или по-скоро преследваме едни хора. — Егвийн се насили да запази спокойствие и се надяваше, че Елейн също ще се справи. Тя отпиваше от чая и слушаше разговора така, сякаш си говореха за рокли. — Те откраднаха някои неща, Айлюин — продължи Нинив. — И извършиха убийство. Тук сме, за да въздадем справедливост.

— Душата ми да изгори — отрони едрата жена. — Мъже при вас няма ли? Не че мъжете стават за нещо повече от това да мъкнат тежки неща и да ти се мотаят в краката повечето време — и за целувки и разни такива, — но има ли битка за биене или крадец да се хваща, викам, оставете го на тях. Андор е също тъй цивилизован като Тийр. Вие не сте айилки.

— Нямахте други освен нас — каза Нинив. — Онези, които можеха да дойдат на наше място, бяха убити.

„Трите убити Айез Седай — помисли си Егвийн. — Не може да са били от Черната Аджа. Но ако не са били убити, Амирлин нямахте да ни се довери. Опитва се да спази проклетите Три клетви, но не ѝ се удава много-много.“

— Ааах — отвърна тъжно Айлюин. — Избили са мъжете ви? Братя, или съпрузи, или бащи? — По бузите на Нинив избиха червени петна, но старата жена ги взе за изблик на чувства. — Не, не ми казвай нищо, момиче. Стара скръб не бих разравяла. Остави я да полегне на дъното, докато се стопи. Ето, ето, виж как се успокои. — Егвийн положи усилие, за да не изръмжи отвратена.

— Трябва да ти кажа следното — каза Нинив. Лицето ѝ все още беше почервеняло. — Тези убийци и крадци бяха Мраколюбци. Бяха жени, но са не по-малко опасни от мечоносци, Айлюин. Ако си се зачудила защо не сме потърсили хан, това е причината. Сигурно знаят, че ги преследваме, и може би следят кога ще се появим.

Айлюин махна пренебрежително с ръка и изсумтя.

— От четиримата най-опасни, които знам, две са жени, които не носят нищо друго освен нож, и само единият от мъжете е с меч. Колкото до Мраколюбците... Марим, когато остарееш колкото мен, ще разбереш, че Лъжедраконите са опасни, че лъворибите са опасни, че акулите са опасни, както и внезапните бури от юг. Но Мраколюбците са глупци. Мръсни глупци, но глупци. Тъмния е заключен някъде там, където го е поставил Създателя, и никакви Привидения и зъбати риби,

с които плашат дечицата, няма да го освободят. А глупците мен не ме плашат, освен ако не са на лодката, в която съм и аз. Предполагам, че нямате никакво доказателство, което да представите пред Бранителите на Камъка? Само думите ви срещу техните?

„Какво е «Привидение»? — помисли си Егвийн. — Както и «зъбати риби», впрочем.“

— Ще разполагаме с доказателства, когато ги намерим — каза Нинив. — В тях трябва да са нещата, които са откраднали, а ние можем да ги опишем. Това са стари неща, с малка стойност за някой друг освен за нас самите и за приятелите ни.

— Ще се изненадаш колко скъпо могат да струват някои стари неща — отвърна сухо Айлюин. — Старият Люес Мюлан измъкна три паници от сърцекамък и една чаша в мрежите си миналата година, край Пръстите на Дракона. Сега вместо прогнила рибарска лодчица има кораб, с който търгува нагоре по реката. Старият дори не беше разбрал с какво богатство разполага преди да му го кажа. Много е вероятно на същото място да има и други такива неща, но Люес дори не си спомня къде е точно. Не знам дори как е успявал да вади риба с мрежата си, толкова прокъсана беше. Половината рибарски лодки в Тийр хвърляха там с месеци да търсят куендияр по дъното, а не писии и калкани, и на някои от тях имаше и лордове, които да им сочат къде да влачат мрежата. Толкова могат да струват старите неща, ако са достатъчно стари. Мисля, че наистина имате нужда от мъж за тази работа, и се сецам за един.

— Кой? — попита бързо Нинив. — Ако имаш предвид някой лорд, някой от Върховните лордове, не забравяй, че все още не разполага ме с никакво доказателство, докато не ги издирим.

Айлюин така се разсмя, че чак се задави.

— Момиче, никой от Блатото не познава нито Върховен, нито никакъв лорд. Ще ви доведе Джюйлин Сандар. Той е ловец на крадци. Най-добрият. Не знам как е в Андор, но тук един ловец на крадци работи повече за хора като мен и вас, отколкото за лорд или търговец, и при това взима по-ниска цена. Джюйлин може да издири тези жени, стига да могат да се намерят, и ще ви върне нещата, без да ви се налага дори да се приближавате до тези Мраколюбци.

Нинив се съгласи, сякаш не беше напълно убедена, и Айлюин завърза на обувките си чифт дървени платформи — токове, така ги

нарече — и бързо излезе. През едно от кухненските прозорчета Егвийн я изгледа как излиза от двора.

— Добре се учиш за Айез Седай, Марим, няма що — промълви тя, извърщайки се от прозореца. — Подвеждаш хората не по-зле от Моарейн.

Лицето на Нинив пребледня.

И изведнъж Елейн стана и зашлеви Егвийн през лицето. Егвийн беше толкова зашеметена, че успя само да зяпне.

— Отиде твърде далече — каза ѝ рязко златокосата. — Твърде далече. Трябва да живеем заедно, иначе със сигурност ще загинем заедно! Ти каза ли на Айлюин истинското си име? Нинив каза на жената това, което можехме — че търсим Мраколюбци, и това беше достатъчно рисковано, да се свържем с Мраколюбци. Каза ѝ, че те са опасни, че са убийци. Да не искаше да ѝ каже, че са Черна Аджа? В Тийр? Ти би ли заложила всичко, че Айлюин ще премълчи дори и това, което тя ѝ каза?

Егвийн боязливо отърка брадичката си. Елейн имаше здрава ръка.

— Не съм длъжна да ми харесва, че го правим.

— Знам — въздъхна Елейн. — И на мен не ми харесва. Но сме длъжни да го правим.

Егвийн обърна гръб и се загледа през прозореца към конете. „Знам, че сме длъжни. Но не съм длъжна да ми харесва.“

ГЛАВА 49

БУРЯ В ТИЙР

Егвийн най-последно се върна при чая си на масата. Елейн беше права — наистина бе отишла твърде далеч, но не можеше да си наложи да се извини и трите седяха мълчаливо. Скоро Айлюин се върна с някакъв мъж, дългуч на средна възраст, който сякаш беше издялан от старо дърво. Джюйлин Сандар си постави токовете до вратата и закачи на една кука широката си конична сламена шапка. Щит „мечотрошач“, — почти като на Хюрин, но с къси прорези от двете страни висеше на колана на кафявия му сюртук и освен това носеше тояга, висока почти колкото него, но не по-дебела от палеца му и направена от същото светло чворесто дърво като остените на коларите. Късо подстриганата му черна коса лежеше сплътена на темето му. Подвижните му тъмни очи като че ли забелязваха и отбелязваха всяка подробност из стаята. И всеки присъстващ в нея. Егвийн можеше да се обзаложи, че той огледа Нинив два пъти и поне според нея липсата на реакция от нейна страна беше досадна. Бе очевидно, че и тя го забеляза.

Айлюин му махна с ръка да седне до масата и той загърна маншетите си, поклони се на всяка поотделно и седна, като опря тоягата до рамото си, без да проговори, докато сивокосата жена не приготви нов чай и всички не отпиха от чашите си.

— Мама Гуенна ми каза за проблема ви — каза той тихо и остави чашата си на масата. — Ще ви помогна, стига да мога, но Върховните лордове може скоро да ми възложат някаква тяхна работа.

Едрата жена изсумтя.

— Джюйлин, откога почна да се пазариш като някой дюкянджия, който гледа да вземе цена на коприна за лен? Недей да ми казваш, че не знаеш кога Върховните лордове ще те извикат, преди да са го сторили.

— Не казвам това — отвърна ѝ той с усмивка, — но добре знам, когато видя хора по покривите нощем. Само с крайчеца на окото си — могат да се крият като морска игла в тръстика — но движението го

мернах. Никой още не се е оплакал от грабеж, но отсам стените действат крадци и човек може да си плати вечерята с това. Ти запомни какво ти казвам. Няма да мине и седмица и ще ме привикат в Камъка, щото банда крадци е нахлула я в къща на богат търговец, я в замъка на някой лорд. Бранителите може да пазят улиците колкото си щат, но наложи ли им се да проследят крадци, все викат ловец на крадци, и най-вече моя милост. Не гледам да си вдигам цената, но каквото трябва да направя за тези хубави жени тука, трябва да го свърша скоро.

— Вярвам, че говори истината — каза неохотно Айлюин. — Той е готов да ти каже, че луната е зелена и водата бяла ако това ще му донесе целувчица, но за други неща лъже по-малко от другите мъже. Може да се каже, че е най-честният мъж тук в Блатото. — Елейн запуши устата си с шепи, а Егвийн едва се въздържа да не прихне. Нинив седеше невъзмутима, но явно нетърпелива.

Сандар изгледа с гримаса старата жена, но очевидно реши да не обръща внимание на думите ѝ. Усмихна се на Нинив.

— Ще ви призная, че съм много любопитен за тези крадци. Познавал съм една-две крадли, както и банди обирджии, но никога не бях чувал за женска банда крадци досега. А и дължа някои услуги на Мама Гуенна. — Очите му сякаш отново опипваха Нинив оценяващо.

— Какво взимаш? — попита го рязко Нинив.

— За връщане на откраднати вещи — отвърна той енергично — искам една десета от цената на това, което връщам. За да издира някого, взимам по един сребърник на човек. Мама Гуенна каза, че откраднатите неща били с малка стойност, освен за вас самите, госпожо, тъй че ви предлагам да изберете това. — Отново се усмихна: зъбите му бяха много бели. — Изобщо не бих взел пари от вас, само дето братството няма да погледне с добро око на това, но ще ви взема възможно най-малкото. По един-два медника, не повече.

— Познавам един ловец на крадци — каза му Елейн. — От Шиенар. Много достоен мъж, впрочем. Освен мечотрошач носи и меч. Вие защо нямате?

Сандар се сепна за миг, а после сякаш се ядоса на себе си, че го е показал. Или не беше схванал намека ѝ, или бе решил да го пропусне край ушите си.

— Вие не сте тайренки. Чувал съм за Шиенар, госпожо, приказки за тролоци и как всеки мъж там бил воин. — Усмивката му

подказваше, че според него тези приказки минават само пред децата.

— Верни са — каза Егвийн. — Или поне в голяма степен. Била съм в Шиенар.

Той примигна и продължи.

— Аз не съм лорд нито някой богат търговец, дори войник не съм. Бранителите не притесняват много чужденците затова, че носят мечове — освен ако не смятат да останат задълго, разбира се — но мен биха ме напъхали в килия под Камъка. Има си закони, госпожо. — Ръката потърка тоягата, като че ли неволно. — Мисля, че се справям доста добре и без меч. — Усмивката му отново се насочи към Нинив. — А сега, ако можете да ми опишете тези неща...

Млъкна, щом тя постави кесията си на ръба на масата и отброи тринадесет сребърника. Егвийн си помисли, че е избрала най-леките монети — повечето бяха тайренски и само една андорска. Амирлин им беше дала доста злато, но дори и то не можеше да им остане вечно.

Нинив погледна замислено в кесията, преди да я завърже наново и да я постави в торбичката на кръста си.

— Имате да намерите тринадесет жени, господин Сандар, и ще получите още толкова сребро, когато го направите. Вие ги намерете, а ние ще си върнем имуществото сами.

— Но аз това ще го направя за по-малко — възрази той. — И няма нужда от допълнително възнаграждение. Взимам толкова, колкото взимам. Не се бойте, че ще ви взимам горница.

— От това наистина няма защо да се боите — съгласи се Айюлин. — Казах, че човекът е честен. Просто не му вярвайте, ако ви каже, че е влюбен във вас.

Сандар я изгледа ядосан.

— Аз плащам, Сандар — каза твърдо Нинив, — и аз избирам какво да купя. Съгласен си ли да намериш тези жени и нищо повече? — Изчака, докато той кимне неохотно, и продължи. — Може да са заедно, но може и да не са. Първата е от Тарабон. Малко по-висока е от мен, струва ми се, с тъмни очи и светла коса с меден цвят, която носи на многобройни малки плитчини, по тарабонската мода. Някои мъже сигурно биха я сметнали за хубава, но тя не би го приела като комплимент. Има стиснати, зловни устни. Втората е от Кандор. Има дълга черна коса с бял кичур над лявото ухо и...

Имена не спомена, но Сандар и не попита за имена. Имената се сменят най-лесно. Усмивката му бе изчезнала, след като сега говореха по работа. Тринадесет жени му описа тя, а той слушаше напрегнато и когато описанието и свърши, Егвийн можеше да се закълне, че е в състояние да повтори всичко дума по дума.

— Мама Гуенна може да ти го е казала — заяви Нинив, — но аз ще го повторя. Тези жени са по-опасни, отколкото можете да си представите. Вече над дванадесет души са погинали от ръцете им, доколкото ми е известно, а няма да се изненадам, ако това се окаже само една капка от кръвта по ръцете им. — Тук и Сандар, и Айлюин примигнаха. — Ако разберат, че разпитваш за тях, ще загинеш. Ако те хванат, ще те принудят да кажеш къде сме ние и Мама Гуенна най-вероятно ще загине с нас. — Сивокосата жена гледеше невярващо. — Повярвайте ми! — настоя решително Нинив. — Повярвай го, Сандар, иначе ще си взема сребърниците и ще потърся някого с повече ум в главата!

— Когато бях млад — отвърна много сериозно Сандар, — една резачка на хорски кесии, заби нож в ребрата ми, защото смятах, че едно хубаво младо момиче не би могло да е толкова бързо в ръгането колкото един мъж. Тази грешка повече не я повтарям. Ще се държа така, все едно че тези ваши жени са Айез Седай, и от Черната Аджа при това. — Егвийн за малко да се задави и той я изгледа мрачно, докато събираше сребърниците от масата и ги пъхаше в пояса си. — Не исках да ви изплаша, млада госпожо. В Тийр няма Айез Седай. Може да ми отнеме няколко дни, освен ако не са заедно. Тринадесет жени заедно са лесни за намиране; ако са поотделно, ще е по-трудно. Но и в двата случая ще ги намеря. И с нищо няма да ги сплаша преди да разбере къде са.

След като Сандар излезе Елейн каза:

— Надявам се, че не е прекалено самоуверен, Айлюин... Разбира, че са много опасни, нали?

— Той никога не е изглупявал освен пред две хубави очи и красив глезен — отвърна сивокосата жена, — но това си е слабост на всеки мъж. Той е най-добрият ловец на крадци в Тийр. Не се безпокойте. Ще ги намери той тия ваши Мраколюбци.

— Пак ще завали — потръпна Нинив въпреки топлината в стаята. — Усещам, че иде буря. — Айлюин само поклати глава и се

залови да пълни купи с рибена супа за вечеря.

След като се нахраниха и почистиха, Нинив и Айлюин останаха да поседях край масата и да побъбрят за своите билки и церове. Елейн се залови с малко късче бродерия по рамото на пелерината си, с малки сини и бели цветчета, а после зачете „Есетата на Вилим Манахски“ — взе я от лавичката с книги на Айлюин. Егвийн също се опита да почете, но нито есетата, нито „Пътешествията на Джейин Бродяжника“, нито хумористичните приказки на Алерия Елфин можеха да я заинтересуват повече от няколко страници. Непрекъснато опипваше каменния тер-ангреал в пазвата си. „Къде ли са те? Какво търсят в Камъка? Никой друг освен Дракона — ще рече Ранд — не може да докосне Каландор, какво искат те тогава? Какво? Какво?“

Когато съвсем се смрачи, Айлюин им показва спалните им на втория етаж, но след като самата тя се прибра в своята, те се събраха в тази на Егвийн. Тя вече се бе съблякла по нощница. Камъкът с цветните жилки беше много по-тежък от златото. Всяка нощ откак напуснаха Тар Валон, правеха това, единственото изключение беше през онази нощ с айилците.

— Събудете ме след час — каза тя.

Елейн се намръщи.

— Толкова ли кратко ще е този път?

— Притеснена ли си? — попита Нинив. — Напоследък го използваш твърде често.

— Ако не го правех, все още щяхме да търкаме гърнетата в Тар Валон и да се надяваме, че ще намерим Черната Аджа преди някой Сив да е намерил нас — отвърна рязко Егвийн. „Светлина, Елейн е права. Дърля се като някое сприхаво дете.“ Вдиша дълбоко. — Май наистина съм притеснена. Може би защото сега сме твърде близо до Сърцето на камъка. Толкова близо до Каландор. Толкова близо до капана, каквото и да е той.

— Внимавай — каза Елейн, а Нинив добави малко по-спокойно:

— Бъди много предпазлива. Егвийн. Моля те. — Подръпваше плитката си изкъсо.

Егвийн се изтегна на широкото легло, а двете ѝ приятелки седнаха от двете ѝ страни. От небето отекна гръмотевичен тътен. Сънят дойде бавно.

Наново се озова сред ниските хълмчета, както всеки път в началото, с цветята и пеперудите под пролетното слънце, с нежния ветрец и чуруликащите птици. Този път бе облечена в зелена коприна, със златни птици, избродирани по гърдите, и зелени кадифени пантофи. Тер-ангреалът изглеждаше толкова лек, че можеше да се издигне от роклята ѝ, ако не го задържаше тежестта на пръстена с Великата змия.

По най-простия начин, с опити и грешки, бе научила мъничко за правилата на Тел-айеран-риод — дори този Свят на сънища, този Невидим свят, си имаше правила, макар и странни; беше сигурна, че все още не знае и една десета от тях — и бе усвоила един начин да се озовава там, където сама желае. Притваряйки очи, тя изпразни съзнанието си, както би го сторила, за да прегърне сайдар. Не беше никак лесно, тъй като розовата пъпка все се мъчеше да се оформи и тя все усещаше близостта на Верния извор и копнееше да го прегърне, но сега трябваше да запълни празнотата с нещо друго. Представи си Сърцето на камъка, така, както го беше виждала в сънищата си, до най-малката подробност, със свършени очертания. Огромните гладки колони от червен мрамор. Изтритите от вековете мраморни плочи по пода. Куполът, високо над главата ѝ. Кристалният меч, недосегаем, бавно завъртащ се посред самия въздух. Когато той се оформи толкова реален, че можеше да посегне и да го докосне, тя отвори очи и се озова там, в Сърцето на камъка. Или поне в Сърцето на камъка такова, каквото съществуваше в Тел-айеран-риод.

Колоните си бяха там, както и Каландор. А около искрящия меч, почти толкова призрачни и безтелесни, седяха кръстосали нозе тринадесет жени и се взираха във въртящия се Каландор. Меднокосата Лиандрин извърна глава, погледна право в Егвийн с големите си тъмни очи и сочните ѝ като розов цвят устни се усмихнаха.

Задъхана, Егвийн седна в леглото така бързо, че чак залитна.

— Какво има? — попита разтревожена Елейн. — Какво стана? Изглеждаш уплашена.

— Ти едва-що затвори очи — добави тихо Нинив. — За пръв път се връщаш преди ние да сме те събудили. Стана нещо, нали? — Тя

рязко дръпна плитката си. — Добре ли си?

„Как успях да се върна? — почуди се Егвийн. — О, Светлина, та аз дори не разбрах как го направих“ — Знаеше само, че ѝ се ще да отложи онова, което трябваше да им каже. Развърза кожената връв от врата си и стисна в шепа пръстена с Великата змия и по-големия, усукан тер-ангреал.

— Те ни очакват — промълви тя най-сетне. Не беше нужно да пояснява кои. — И мисля, че знаят, че сме в Тийр.

Бурята се изсипа над града.

Дъждът барабанеше по палубата над главите им. Мат гледаше втренчено камъчетата на дъската между него и Том и не можеше напълно да се съсредоточи върху играта въпреки тлъстия андорски сребърник, който го примамваше в края ѝ. Изтреця гръмотевица и в малките прозорчета проблесна мълния. Четири лампи осветяваха капитанската каюта на „Гълъб“. „Проклетият кораб може да е бърз като птица, но въпреки това се мъкне ужасно дълго.“ Съдът леко се раздруса, после отново; изглежда, сменяше курса. „Дано само не ни натика в тази проклета тиня! Дано успее да ни измъкне час по-скоро от тази проклета каца с масло, че ще му изсипя всичкото злато в проклетото гърло!“ Прозаявка — откакто напуснаха Кемлин, не беше спал добре; тежките грижи, които го бяха налегнали, не му даваха покой — пак прозаявка и той постави едно бяло камъче на пресечката на две линии; след три хода щеше да затвори почти една пета от черните камъчета на Том.

— Виж ти, можел си да играеш добре, момче — изръмжа одобрително веселчунът, дръпна от лулата и постави следващото си камъче, — когато влагаш малко ум в играта. — Табакът му ухаеше на сухи листа и жълъди.

Мат посегна за още едно камъче, но после примигна и го пусна. В същите три хода камъчетата на Том щяха да заклецят почти една трета от неговите. Това не беше го предвидил, а вече не виждаше изход.

— Ти губил ли си някога игра? А, губил ли си въобще някога игра?

Том извади лулата от устата си и отри мустаци с кокалчетата на пръстите си.

— От дълго време не съм. Мургейз обикновено ме биеше за два пъти по-малко време. Казват, че добрите пълководци и добрите играчи на Великата игра са добри и на камъчета. Тя е една от тях и не се съмнявам, че може да бъде и добър пълководец.

— Какво ще кажеш да хвърлим някой зар? На камъчета много се мисли и е много дълго.

— Предпочитам да печеля по-често от веднъж на девет-десет хвърляния — отвърна сухо веселчунът.

Вратата на каютата рязко се отвори и на прага се показва капитан Дерне. Изтръска наметалото си от дъжда и изруга под нос.

— Светлината да ми изсуши кокалите дано, ако знам защо се съгласих да наемете „Гълъб“. И да ми искате да карам все по-бързо, пусто да опустее дано, посред тая черна нощ и тоя порой. По-бързо. Все това „по-бързо“, пусто опустяло дано! Досега сто пъти можеше да се натреса на някой проклет нанос, да я вземат мътните и скоростта, и вас дано!

— Ти поиска златото — отвърна Мат. — Ти каза, че тази купчини гнили дъски била бърза, Дерне. Кога ще стигнем Тийр?

Капитанът се подсмихна.

— Вече се връзваме на кея. И огън да ме изгори вместо някой опустял селянин, ако друг път пак взема на борда нещо говорещо! Е, къде ми е остатъкът от златото?

Мат изтича до едно от прозорчетата и надникна навън. Сред дрезгавия блясък на светкавиците за кратко се мерна мокър каменен кей. Той измъкна втората кесия със злато от джоба си и я подхвърли на Дерне. „Да е чувал някой за речен капитан, който да не залага на зарове!“

— Почти навреме — изръмжа младежът. „Светлината дано даде да не съм закъснял много.“

Беше напъхал всичките си резервни дрехи и одеялото в голямата кожена торба, а за нея беше завързал рулото с фойерверките. Сега метна импровизираните дисаги на рамо. Наметалото му ги покри и остана малко да зее отпред. По-добре беше той да се намокри, отколкото фойерверките. Той можеше да се изсуши и да стане като нов, но опитът с една от ценните му придобивки го бе убедил, че

фойерверките не могат. „Май бащата на Ранд излезе прав.“ Мат винаги беше смятал, че Селският съвет не иска да пали фойерверките в дъждовно време само защото гледката е по-красива в ясна нощ.

— Ти не смяташ ли вече да продадеш тези неща? — Том тъкмо намяташе веселчунското си наметало и го нагласяваше върху кожените калъфи на лютнята и флейтата.

— Не и преди да съм разбрал как действат, Том. Освен това помисли си каква веселба ще настане, ако ги запали всичките.

Веселчунът потръпна.

— Стига да не ги запалиш наведнъж, момче. Стига да не ги хвърлиш в някое огнище по време на вечеря. Като те гледам как неразумно се държиш с тях, направо не издържам да стоя край теб. Пак имаш късмет, че капитанът не ни изхвърли от кораба още преди два дни.

— Ни би го направил — засмя се Мат. — Не и докато втората кесия не беше в ръчичките му. А, Дерне?

Дерне подхвърляше кесията в дланта си.

— Досега не попитах, но вече ми дадохте златото и обратно няма да си го вземете. Я кажете, за какво беше всичко това? Това опустяло бързане?

— Един облог, Дерне. — Мат се прозя силно и вдигна тоягата да тръгва. — Облог.

— Облог! — Дерне зяпна издутата кесия. Другата, също като нея, лежеше заключена в ковчежето му. — В такъв облог трябва да е заложено цяло проклето кралство!

— Много повече — отвърна Мат.

Дъждът шибаше по палубата толкова силно, че той едва виждаше краката си, а ревът на бурята беше толкова яростен, че заглушаваше дори мислите му. Но все пак успя да различи светлини по улиците. Там нагоре щяха да се намерят ханове. Капитанът не бе излязъл на палубата да види как слизат, нито някой от екипажа бе останал под проливния дъжд. Мат и Том пристъпиха сами на каменния пристан и тръгнаха към най-близката улица.

Мат изруга, когато ботушите му затънаха в калта, но не можеше да направи нищо освен да продължи напред. Въздухът миришеше на риба.

— Ще намерим някой хан — каза той високо — и после ще изляза навън да поогледам.

— В това време? — извика Том в отговор. Дъждът се стичаше обилно по лицето му, но веселчунът гледаше да запази покрити повече инструментите, отколкото лицето си.

— Комар може да е напуснал Кемлин преди нас. Ако е разполагал с добър кон вместо крантите, които яздехме ние, може вече да е отпрашил от Арингил и да ни е изпреварил с цял ден, а не знам колко сме успели да наваксаме с този идиот Дерне.

— А, защо, пътуването беше бързо — отвърна Том неуверено. — „Гълъб“ си заслужава името.

— И така да е, Том, дъжд или не, трябва да го намеря преди той да е намерил Егвийн, Нинив и Елейн.

— Някой друг час повече нищо няма да промени, момче. В град като Тийр има стотици ханове. И може би още повече извън крепостните стени, а някои от местенцата са толкова малки, с по десетина стаи за гости, толкова малки, че няма и да ги забележиш, ако минеш покрай тях. Седмици ще минат, докато ги претърсиш всички. Но същото важи и за Комар. Можем цяла нощ да прекараме под дъжда. Бих се обзаложил срещу всичките монети, които са ти останали, че Комар няма да е навън.

Мат поклати глава. „Малко ханче с десетина стаи.“ Преди да напусне Емондово поле, най-голямата сграда, която бе виждал, беше ханът „Виноструй“, а там нямаше и десет стаи за гости. „Светлината да ме изгори, понякога си мисля, че изобщо не биваше да напускаме Емондово поле.“ Но Ранд със сигурност трябваше, а Егвийн вероятно щеше да умре, ако не бе заминала за Тар Валон. „А сега пък може да умре тъкмо защото замина.“ Той също вече не би се върнал във фермата. С кравите и овцете не можеш да играеш на зар. Но Перин все още имаше възможност да се върне у дома. „Прибери се у дома. Перин — помисли си той — Прибери се у дома, докато все още можеш.“ Тръсна глава. „Глупак! Защо пък той да иска?“ Помисли си за топло легло, но изхвърли тази мисъл от главата си. „Все още не.“

Нова мълния раздра небето, този път накършена на три, и ярко освети някаква тясна къща, по чиито прозорци сякаш бяха накачени китки сушени билки и дюкян, здраво залостен, с грънчар на табелата.

Мат се прозя, присви рамене под дъжда и се помъчи да върви по-бързо през лепкавата кал.

— Мисля, че трябва да зарежа тази част от града, Том — извика той. — Всичката тая кал и воня на риба. Можеш ли да си представиш Нинив или Егвийн — особено пък Елейн! — да изберат да останат тук? Жените обичат чистичко и спретнато, Том, и да им мирише хубаво.

— Може би момче — измърмори Том. — Ще се изненадаш с какво се примиряват понякога жените. Но може и да си прав.

— Хайде, Том. Искам тази нощ да намеря или Комар, или момичетата, едно от двете.

Том закуцука след него.

Минаха през широките порти към града — без охрана в този силен дъжд — и Мат с облекчение най-сетне стъпи върху каменна настилка. И на не повече от петдесет крачки по улицата намериха хан. От прозорците му струеше светлина и отвътре се лееше музика. Дори Том преодоля тези последни петдесетина крачки бързо, колкото и да накуцваше.

Дългият бял сюртук на домовладелеца на „Белия полумесец“ бе втален, за разлика от палтата на повечето мъже около масите. Мат си помисли, че торбестите гащи на ханджията, пристегнати на глезените, са достатъчно широки, за да се поберат в тях двама души с по-обикновени размери, по един във всеки крачол. Прислужничките носеха тъмни, закопчани до шиите рокли и къси бели престилчици. Между двете камини музикант свиреше на ксилофон с дървени чукчета. Том го изгледа критично и поклати глава.

Добре закръгленият ханджия — казваше се Кейван Лоупър — с голяма радост им предостави стаи. Изгледа намръщено калните им ботуши, но среброто от джоба на Мат — златото беше на привършване — и пъстроцветното наметало на Том смекчиха бръчките по тлъстото му чело. Когато Том заяви, че е готов да изнесе някое представление в следващите вечери срещу скромно заплащане, бузите на Лоупър се разтресоха от удоволствие. За едър мъж с бял кичур на брадата не знаеше нищо, нито за три жени, отговарящи на описанията на Мат. Мат остави всичко с изключение на наметалото и тоягата си в стаята — едва погледна да се увери, че има легло — спеше му се, но не си позволи и да помисли за сън — след което изгълта набързо вкусната

рибешка яхния и бързо излезе навън под дъжда. Изненада се, че Том го последва.

— Мислех, че искаш да останеш на сухо, Том. Веселчунът потупа калъфа с флейтата, който носеше под наметалото. Другите вещи бе оставил в стаята си.

— Хората обичат да разговарят с веселчун, момче. Може да разбере нещо, което на теб няма да кажат. Аз също не искам трите момичета да пострадат.

На стотина крачки от другата страна на улицата имаше друг хан, после друг, на двеста крачки от него, после още един. Мат се залавяше за работа във всеки един от тях, като се присвиваше тихо, докато Том повее наметалото си и разкаже някоя и друга приказка, след което някой го почерпваше с чаша вино, докато Мат разпитваше за високия мъж с късо подрязаната брада с бял кичур и за трите жени. Спечели на зар няколко монети, но не научи нищо, нито пък Том. Остана доволен поне, че Том отпиваше само по глътка-две във всеки хан; на корабчето Том бе проявил почти пълно въздържание, но Мат не беше сигурен дали пак няма да се отдаде на виното, щом стигнеха в Тийр. След като обиколиха още десетина хана. Мат имаше чувството, че са окачили воденични камъни на клепачите му. Небето леко посивяваше. Настъпваше утро.

— Момче — промърмори Том, — ако не се върнем скоро в „Белия полумесец“, ще заспя ей тук под дъжда. — Старият се спря да се изкашля. — Забеляза ли, че подмина цели три хана? Светлина, толкова се уморих, че и да мисля не мога. Имаш ли все пак някакъв план накъде вървим?

Мат се загледа тъпо в някакъв висок мъж, загърнат в наметало, който бързо зави на ъгъла. „Светлина, колко съм уморен. А Ранд сега е на петстотин левги оттук и си играе на Дракон, проклетникът.“

— Какво? Три хана ли? — Бяха застанали почти срещу фасадата на друг, „Златната чаша“ според люшкащата се на вятъра табела. Заприлича му на най-обикновена чаша за зарове, но реши все пак да опита. — Само още веднъж, Том. Ако не ги намерим и тук, ще се върнем и лягаме. — Леглото сега му се струваше много по-примамливо от игра на зарове със сто жълтици залог, но въпреки това се насили и влезе.

Още на втората крачка го видя. Едрият мъж беше наметнат със зелен сюртук със сини ивици по бухналите ръкави, но все пак беше Комар, с късо подкастрената черна брада, белия кичур на брадичката и всичко останало. Седеше на един от тукашните странни столове с ниски облегалки край маса в другия край на помещението, друсаше кожена чаша със зарове и се усмихваше на човека срещу себе си. Човекът беше с дълго палто и торбести гащи и не се усмихваше. Беше забил поглед в монетите върху масата, сякаш съжаляваше, че не може вече да си ги прибере в кесията. До лакътя на Комар имаше още една чаша за зарове.

Комар обърна чашата и се разсмя още преди заровете да спрат.

— Кой е следващият? — извика той гръмко и придърпа залога към себе си. Вече бе натрупал внушителна купчина сребро. Сложи отново заровете в чашата и я разклати. — Сигурно ще се намери още някой да си опита късмета? — Изглежда, такъв нямаше, но той продължи да клати чашата в ръката си.

Не беше трудно човек да отличи ханджията, въпреки че в Тийр, изглежда, нямаша навик да носят престилки. Дрехата му беше в същите тъмносини оттенъци като на всички ханджии, с които Мат бе разговарял тази нощ. Шишкав мъж, макар и не колкото Лоупър и с помалка гуша от неговата. Седеше сам до една от масите, лъскаше свирепο една калаена кана и поглеждаше през помещението към Комар, макар да отбягваше очите му. Някои от посетителите също го поглеждаха накриво, но и те избягваха да срещнат погледа му.

Мат потисна първоначалния си подтик да се втурне към Комар, да го халоса с тоягата по главата и да го разпита къде са Егвийн и другите. Нещо тук не беше съвсем наред. Комар беше първият мъж, когото бе видял тук да носи меч, но начинът, по който го поглеждаха хората, говореше, че страхът им не е заради меча му. Дори прислужничката, която му донесе нова чаша вино — за награда за което я оципаха — му се изсмя някак нервно.

„Премисли го от всички страни — каза си Мат уморено. — Половината беди, в които се вълличаш, идат от това, че не го правиш. Трябва да мислиш.“ Но умората сякаш беше натъпкала главата му с вълна. Той даде знак на Том и двамата пристъпиха към ханджията, който ги изгледа подозрително, докато седаха.

— Кой е онзи мъж с белия кичур на брадата? — попита Мат.

— Не сте от града, нали? — попита на свой ред ханджията. — И той е чужденец като вас. Никога не съм го виждал, но пък виждам що за птица е. Някакъв чуждоземец, дошъл тук и спечелил добре от търговията си. Достатъчно богат търговец, за да може да си позволи да носи меч. Но това не му дава право да се държи така с нас.

— Щом не си го виждал преди — каза Мат, — откъде знаеш, че е търговец?

Ханджията го изгледа така, сякаш бе чул най-тъпия въпрос.

— Палтото му виж, човече, и меча. Щом е отдалече, не може да е лорд или военен, затуй трябва да е богат търговец. — И той поклати глава, удивен колко глупави са чужденците. — Идват при нас да си пъхат носовете в работите ни и да закачат момичетата пред очите ни, но този не ще да е дошъл за това. Аз като отида в Блатото, не играя с някой рибар на комар за медниците му. И когато прескоча в Тавар, не залагам на зарове със селяни, дошли да си продадат зърното. — Залъска още по-свирепо каната в ръцете си. — Ама какъв късмет има! Сигурно така е натрупал състоянието си.

— И все печели, а? — Мат се прозя, зачуден как ли би вървял зарът му с противник с късмет като неговия.

— Понякога губи — промърмори ханджията, — когато залогът е няколко сребърни петака. Понякога. Но само да се натрупа до сребърна марка... Не по-малко от дузина пъти тази нощ, видях го с очите си, да печели на „Корони“ с три корони и две рози. И още толкова пъти на „Отгоре“, само шесторки, и на „Компас“, с три шестици и една петорка на всяко хвърляне. При такъв късмет, да ви кажа, Светлината да го грее дано, и всичко хубаво, ама да играеше поне с търговци, както си му е редът. Как може човек да има такъв късмет?

— Фалшиви зарове, с тежест — каза Том и се разкашля. — Когато иска да е сигурен, че ще спечели, използва зарове, които се обръщат на една и съща страна. Достатъчно е хитър, за да не са нагласени за най-печелившото хвърляне — народецът става подозрителен, ако винаги хвърляш „крал“. — Той вдигна вежда към Мат. — Комбинацията, която е почти невъзможно да бъде бита. Но не може да промени това, че те винаги показват една и съща страна.

— Чувал съм за такива — промълви замислен ханджията. — Иллианците ги използвали, разправят. — После поклати глава. — Но и двамата използват една и съща чаша и зарове. Не може да бъде.

— Донеси ми две чаши за зарове — каза му Том. — И два комплекта зарове за всяка. Корони или точки, няма значение, стига да са еднакви.

Ханджията го погледна намръщено, но стана — помъквайки благоразумно каничката със себе си — и скоро се върна с две кожени чашки. Том изсипа петте костени кубчета от едната на масата пред Мат. Било с точки или със символи, всички комплекти зарове, които Мат беше виждал, бяха или от кост, или дървени. Тези бяха с точки. Той ги вдигна и погледна навъсено Том.

— Нещо трябва да видя ли?

Том изсипа зарчетата от другата чаша в шепата си и после, почти толкова бързо, че човек да не може да проследи движението му, ги върна обратно и обърна чашката с тях с дъното нагоре върху масата.

— Сложи белег на всяко от тях, момче. Нещо малко, но колкото да знаеш, че са белязани.

Мат и ханджията се спогледаха озадачени. После и двамата погледнаха обърнатата с дъното нагоре чаша под ръката на Том. Досещаше се, че Том се кани да им покаже някой номер — веселчуните винаги правеха разни невъзможни неща, като гълтане на огън и измъкване на копринен плат от въздуха, — но не разбираше как Том ще може да направи какъвто и да било фокус, след като го следи толкова отблизо. Извади ножчето си, драсна по една чертичка на всеки зар, точно през средата на шестиците и каза:

— Добре. Хайде покажи ни фокуса си.

Том взе зарчетата и ги постави на една стъпка встрани от ръката си.

— Виж за бележите си, момче.

Мат се намръщи. Ръката на Том продължаваше да стои върху обърнатата кожена чашка; веселчунът не беше я премествал, нито бе доближавал заровете на Мат до нея. Вдигна заровете... и примигна. На никой от тях нямаше белег. Ханджията ахна.

Том им показва другите пет зара.

— Твоите белези са на тия. Точно това прави Комар. Това е детска игра, най-проста, макар да не допусках, че ще има толкова ловки пръсти за нея.

— Май в края на краищата не ми се ще да играя на зарове с теб — промълви удивен Мат. Ханджията беше зяпнал в заровете. —

Извикай Стражата, или както там я наричате — подкани го Мат. — Арестувайте го. — „В килията няма да може да убие никого. Да, но ако вече са мъртви?“ Мъчеше се да не се вслушва във вътрешния си глас, но той настоя. „Тогава ще се погрижа да го видя мъртъв, както и Гебрил, каквото и да ми струва това! Но те са живи, огън да ме гори! Не може да са загинали!“

Ханджията поклати глава.

— Аз ли? Аз да посоча този търговец на Бранителите? Ами те няма и да ги погледнат пустите му зарове. Само една дума да им каже и ще ме оковат и ще ме пратят да чистя каналите при Пръстите на Дракона. Може на място да ме съсече и Бранителите ще кажат, че съм си го заслужил. А, не. Може би просто ще се махне след известно време.

Мат го изгледа кисело.

— Ако аз го издам става ли? Ще извикаш ли тогава Стражата или тия ваши Бранители?

— Нищо не разбираш. Ти си чужденец. Той може да е отдалеч, но е богат човек, важен.

— Почакай тук — обърна се Мат към Том. — Не смятам да го оставя да се добере до Егвийн и другите, каквото и да ми струва. — Прозя се и стана.

— Чакай, момче — извика Том след него, невисоко, но настоятелно. Веселчунът се надигна от стола си. — Огън да те гори, не знаеш в какво се забъркваш.

Мат му махна да седне и се приближи до Комар. Никой друг от присъстващите не бе приел предизвикателството му и той погледна Мат с любопитство, когато младежът подпря тоягата си на масата и седна срещу него.

После огледа преценяващо палтото на Мат и се ухили злобно.

— Искаш медници ли да ми залагаш, селянино? Не си губя аз времето с... — И млъкна, когато Мат плесна тлъста андорска жълтица на масата и се прозя срещу него, без да го прикрива. — Не си разговорчив, селянино, но макар нравът ти да се нуждае от изправяне, златото говори само и няма нужда от добро възпитание. — Разтърси кожената чаша в ръката си и пръсна заровете на масата. Закикоти се още преди заровете да спрат да се въртят. Те спряха и показаха три корони и две рози. — Това не можеш го надмина, селянино. Може пък

да имаш още от това злато, скрито по дрипите ти, а? Какво си направил? Господаря си ли обра?

Посегна за заровете, но Мат го изпревари. Комар го изглежда сърдито, но го остави да вземе чашата. Ако и двете хвърляния бяха еднакви, щяха да хвърлят отново, докато единият спечели. Мат се усмихна и заразбърква заровете. Не беше мислил да дава на Комар възможност да ги подмени. Ако хвърлеха една и съща комбинация тричетири пъти поред — абсолютно една и съща всеки път, — дори и тези техни Бранители щяха да се вслушат. Цялата дневна щеше да види; хората трябваше да подкрепят думите му.

Той пръсна заровете върху масата. Отскочиха странно. Той усети... нещо... да се помръдва. Като че ли късметът му беше подивял. Стаята сякаш закръжи около него, закачена с нишки към заровете. Те се успокоиха. Пет корони. Очите на Комар щяха да излязат от орбитите си.

— Ти загуби — промълви тихо Мат. Щом късметът му беше стигнал до такава крайност, може би беше време да го подбутне още малко. Някакъв гласец в тила му прошепна да помисли добре, но му беше омръзнало да го слуша. — Струва ми се, че късметът ти се е изчерпил, Комар. Ако си убил онези момичета, късметът ти съвсем е закъсал.

— Аз дори не съм намерил... — започна Комар, все още зяпнал в заровете, а после рязко вдигна глава. Лицето му бе преbledняло. — Ти откъде знаеш името ми?

Значи все още не ги е намерил, „Късмет, сладък късметец мой, останни с мен.“

— Върни се в Кемлин, Комар. Кажи на Гебрил, че не си могъл да ги намериш. Кажи му, че са мъртви. Каквото искаш му кажи, но напусни Тийр още тази нощ. Ако те видя отново, ще те убия.

— Кой си ти? — изломоти едрият мъж. — Кой?... — В следващия миг мечът му лъсна и той скочи.

Мат блъсна масата в него, тя се преобърна и той грабна тоягата си. Беше забравил колко едър е Комар. Брататият мъж избута масата срещу него. Мат се прекатури заедно със стола си, едва удържайки тоягата, а Комар запокити масата настрана и мушна с меч към него. Мат изхвърли ходилата си напред, за да го удари в корема и да спре устрема му, и замахна неловко с тоягата, само колкото да отклони меч.

Но я изпусна и сграбчи китката на Комар. Мечът бе само на педя от лицето му. Той изпъшка, превъртя се назад и изрита с всичка сила противника си. Очите на Комар се разшириха и той полетя над Мат и се срути по гръб върху една от масите. Мат напипа тоягата си и се изправи. Комар не помръдваше.

Едрият мъж се беше проснал по гръб на масата, раменете и главата му висяха безпомощно от ръба ѝ. Мъжете, които седяха около масата, бяха скочили и се бяха отдръпнали на безопасно разстояние. Споглеждаха се уплашено.

Мечът на Комар лежеше съвсем близо до ръката му, но той не помръдна. Взя се обаче в Мат, когато той изрита меча встрани и коленичи да го огледа. „Светлина! Май си е счупил гръбнака!“

— Казах ти да се махаш, Комар. Късметът ти наистина се изчерпи.

— Глупак — изпъшка едрият мъж. — Ти да не... мислиш... че съм... единственият, който ги преследва? Те няма да... оживеят до... — Очите му се взираха в Мат, устата му остана отворена, но от нея не излезе нито звук. И никога вече нямаше да излезе.

Мат се взря в стъкления му поглед с напразната надежда да изкопчи още някоя думичка от мъртвия. „Кой друг, огън да те изгори? Кой? Къде са те? Късметът ми! Да ме изгори дано, къде се дяна късметът ми?“ Едва сега усети, че ханджията припряно го дърпа за ръкава.

— Трябва да се махаш оттук. Побързай преди да са дошли Бранителите. Ще им покажа заровете. Ще им кажа, че е бил някакъв чужденец, но висок. С рижа коса и сиви очи. Никой няма да пострада. Като мъжа, когото сънувах снощи. Не истински. Никой няма да го оспори. Той прибра парите на всички тук. Но ти трябва да се махаш. Хайде! — Всички останали старателно гледаха настрани.

Мат се остави да го извлекат надалече от мъртвия и да го избутат навън. Том вече го чакаше под дъжда. Стисна здраво Мат под мишницата и закуцука бързо по улицата, като непрекъснато се озърташе.

— Ти да не заспа бе, момче? Преди малко никак не изглеждаше заспал. Хайде, момче. Бранителите ще арестуват всеки чужденец на две улици околоръст, независимо от описанието на ханджията.

— Късметът е — заломоти Мат. — Разбрах го. Заровете. Късметът ми действа най-добре, когато нещата са... случайни. Като зара. Не толкова добре на карти. Лошо на камъчета. Много е подредено. Трябва да е случайно. Дори при боя с Комар. Бях престанал да влизам във всеки хан. В този влязохме случайно. Том, ако искам да намеря Егвийн и другите, трябва да започна да ги търся случайно, без никакъв ред.

— Какви ми ги приказваш? Човекът е мъртъв. Ако вече ги е убил... Какво пък, ти отмъсти за тях. Ако не е, си ги спасил. Ще тръгнеш ли най-после бързо, да опустее дано? Бранителите скоро ще довтасат, а те не са толкова учтиви, колкото гвардейците на кралицата.

Мат рязко дръпна ръката си.

— Той се изтърва, че все още не ги е намерил. Но каза също, че не бил единственият. Том, вярвам му. Гледах го в очите, истината казваше. Все още трябва да ги намеря, Том. А сега дори не знам кой ги преследва. Трябва да ги намеря.

Том затъкна огромната си прозявка с пестник и дръпна качулката на Мат да го предпази от дъжда.

— Не и тази нощ, момче. Аз трябва да поспя, ти също.

„Мокър съм. Капе ми по лицето.“ Главата му се въртеше. Почти заспиваше. И беше страшно уморен, макар да му се наложи да го помисли, за да го разбере.

— Добре, Том. Но щом се съмне, излизам да ги потърся.

Том кимна и се закашля.

Зората още не бе изгряла, но Мат се измъкна от кревата си и двамата с Том тръгнаха да претърсват всички ханове в Тийр. Мат започна да скита по улиците накъдето го поведеше настроението, без изобщо да търси ханове, като подхвърляше ези-тура и решаваше накъде да тръгне. Три дни и три нощи прави това и три дни и три нощи непрекъснато валеше дъжд, кога с гръмотевици, кога тих, но непрестанен и проливен.

Кашлицата на Том се усили, затова се налагаше да спира и да свири с флейтата, и да разказва приказки — в такова време не искаше да носи лютнята си. Въпреки кашлицата си настояваше да върви с Мат, а и мъжете наистина говореха с по-голяма охота с веселчуна. Късметът

на Мат със зарове, изглежда, стана по-добър, откакто започна да се скита безцелно, макар винаги да се задържаше в един хан само колкото да спечели няколко монети. Никой от двамата не разбра нещо полезно. Слухове за война в Иллиан. Слухове за нахлуване в Майен. Слухове за нахлуване от страна на Андор и че Морският народ прекратявал търговията, и че войските на Артур Ястребовото крило се връщали от мъртвите. Слухове, че идвал Драконът. Мъжете, с които Мат хвърляше зарове, разказваха всеки слух също толкова мрачно, колкото и предния като че ли нарочно търсеха да чуят и да разкажат възможно най-мрачния слух. Но и шепот не чува за това как биха могли да намерят Егвийн и другите. Ни един ханджия не беше виждал жени, отговарящи на техните описания.

Започнаха да го спохождат лоши сънища, несъмнено породени от всичките му тревоги. Егвийн, Нинив и Елейн, и някакъв непознат, с късо подстригана бяла коса, облечен в палто с бухнали ръкави с цветни ширити, като това на Комар, който се смееше и сплиташе около тях мрежа. Само дето понякога заплиташе мрежата за Моарейн, а друг път вместо мрежата държеше кристален меч, меч, който трепваше като слънце, щом го докоснеше. Понякога мечът го държеше Ранд. Неизвестно защо сънуваше Ранд много често.

Мат беше сигурен, че всичко това е защото не си отспива достатъчно и не ядеше, освен когато се сетеше, но не можеше да спре. Имаше да спечели един облог, повтаряше си той, и смяташе да го спечели на всяка цена, дори това да го убиеше.

ГЛАВА 50

ЧУКЪТ

Когато пристигнаха в Тийр, беше топъл слънчев следобед; от локвите по каменния, кей се вдигаше пара и на Перин му се стори почти толкова влажно, колкото в Иллиан. Въздухът — миришеше на смола, на дърво и коноп — по-нататък на юг по реката се виждаха корабостроителници — и също така миришеше на подправки, на желязо и ечемик, на благоухания, на вина и на още стотици неща, които не можеше да отличи в общата смесица, повечето идващи откъм складовете зад кейовете. Когато за миг полъхна вятър откъм север, той долови и миризма на риба, но тя заглъхна с въздушния порив. Никакви миризми на нещо, подир което да тръгнеш на лов. Умът му се пресегна да докосне вълците, преди сам да осъзнае какво върши и да затръшне собствените си прегради. Напоследък го правеше много често. Вълци, разбира се, нямаше. Не и в град като този. Доця му се да не е така... самотен.

Той изведе Стъпко на кея след Моарейн и Лан. Огромните очертания на Тийрския камък се простираха вляво от тях, потънали в сянка и наподобяващи планински рид въпреки величественото знаме на най-високата му точка. Не му се искаше да поглежда към Камъка, но беше невъзможно да извърнеш очи към града и да не го видиш. „Дали той вече е тук? Светлина, ако вече се е опитал да влезе в това, може и да е загинал.“ И всичко щеше да се окаже напразно.

— Какво трябва да намерим тук? — попита Зарийн зад него. Не бе престанала да задава въпроси; просто не го правеше в присъствието на Айез Седай и на Стражника. — Иллиан ни показва Сиви хора и Дивия лов. Какво толкова крие Тийр, че... някой така отчаяно се мъчи да ви задържи по-далече от него?

Перин се огледа; никой от докерите, които разнасяха товари по пристанището, изглежда, не беше чул. Беше сигурен, че ако я бяха чули, щеше да надуши миризмата, на страха. С усилие преглътна

острата забележка, лепнала се на езика му. Нейният език беше по-бърз и по-остър.

— То бива припряност, ама твоето не се понася — избоботи Лоиал. — Ти май си въобразяваш, че тук ще е по-лесно, отколкото в Иллиан, Файле.

— Лесно ли? — промърмори Зарийн. — Лесно! Лоиал, само за една нощ за малко не ни убиха на два пъти. Само Иллиан беше предостатъчен за славна Ловджийска песен. И на това му викаш лесно?

Перин отвърна с мълчалива гримаса. Никак не му хареса, че Лоиал я наричаше с избраното от нея име — то непрекъснато му напомняше, че според Моарейн тя е „соколищата“ на Мин. А и освен това с нищо не му помагаше да престане да мисли дали тя е красивата жена, от която Мин го беше предупредила да се пази. „Добре поне че още не съм се натъкнал на «ястребищата». Или, да не дава Светлината, на някой туатанец с меч! Виж, това наистина би било най-странното от всичко!“

— Престани да питаш, Зарийн — скастри я той, докато се мятеше на седлото на Стъпко. — Ще разбереш защо сме тук, когато Моарейн реши да ти каже. — Стараеше се да не поглежда към Камъка.

Тя извърна тъмните си очи към него.

— Не мисля, че ти знаеш, ковачо. Точно затова няма да ми кажеш, защото и ти не знаеш. Признай си, селянче.

Той въздъхна и подкара Стъпко след Моарейн и Лан и Зарийн се отказа да пита повече.

Моарейн беше привързала намастеното си наметало зад седлото върху невзрачния вързоп, криеш знамето на Дракона, и въпреки жегата си бе наметнала синята пелерина от Иллиан. Качулката ѝ прикриваше лицето и, пръстенът и с Великата змия бе окачен на връв около врата ѝ. Тийр, беше им обяснила тя, не забранявал присъствието на Айез Седай, а само преливането, но Бранителите на Камъка следели зорко всяка жена, носеща пръстена. А тя не искаше да бъде следена.

Лан беше напъхал променящия цветовете си плащ в дисагите преди два дни, когато стана ясно, че онзи, който бе пратил след тях мракохрътите — „Самаил“, помисли си с тръпка на ужас Перин и се помъчи повече да не мисли за това — който и да беше той, се е отказал да праща подир тях нова глутница. Стражникът не бе отстъпил пред

жегата в Иллиан нито пред по-малката жега в Тийр. Сиво-зеленикавият му сюртук беше закопчан догоре.

Перин носеше своята дреха полуразкопчана и с развързана яка на ризата. В Тийр може и да беше малко по-хладно от Иллиан, но въпреки това си беше горещо като лятото в Две реки, и както винаги след дъжд, влагата правеше въздуха още по-непоносим. Коланът на секирата му висеше закопчан около високия лък на седлото. Така му беше подръка, ако му потрябваше, а и се чувстваше по-добре, че не я носи на кръста си.

Калта по първите улици, по които минаха, го изненада. Доколкото бе виждал, само селата и по-малките градчета имаха непавиращи улици, а Тийр беше един от големите градове. Но хората, изглежда, не се притесняваха и мнозина крачеха боси. Някаква жена, която премина на малки дървени платформи, за малко привлече вниманието му и той се зачуди защо всички не използват такива. Торбестите гащи на мъжете изглежда държаха по-хладно от неговите, плътно прилепнали по хълбоците, но беше сигурен, че ще се чувства като глупак, ако обуе такива. Представи си как се е облякъл в такива гащи, с голяма сламена шапка на главата, и се изкикоти.

— Какво смешно намиращ, Перин? — попита Лоиал. Ушите му бяха клепнали и туфите се скриха в косата му, докато огиерът оглеждаше загрижено хората наоколо. — Този народец изглежда така... съкрушен, Перин. Нямаха такъв вид, когато бях тук миналия път. Дори хора, оставили да посекаат Дъбравата им, не изглеждат толкова съкрушени.

Перин започна да се вглежда в хорските лица и разбра, че Лоиал е прав. Нещо бе помръкнало в лицата на повечето от тези хора. Надеждата може би. Любопитството. Почти не поглеждаха към язденската група, освен колкото да се дръпнат от пътя на конете. На огиера, яхнал толкова едър кон, не обръщаха повече внимание, отколкото на Лан или Перин.

Улиците постепенно промениха облика си, уширявайки се в каменна настилка, след като преминаха портите на високата градска каменна стена под присвитите тъмнооки погледи на войници в ризници върху червени камизоли с широки ръкави, завършващи с тесни бели маншети, и кръгли шлемове с периферия, увенчани с остър връх. Наместо с торбести гащи като на другите мъже, тези бяха с

плътно прилепнали, затъкнати под коленете във високи чизми. Войниците изглеждаха навъсено меча на Лан и неволно докосваха дръжките на своите, накриво поглеждаха и секирата на Перин, но и по техните лица, въпреки намръщените вежди и бдителните погледи, имаше нещо убито, сякаш нищо повече не заслужаваше усилието им.

От вътрешната страна на стената постройките бяха по-големи и по-високи, макар и повтарящи формата на тези отвън. Покривите изглеждаха странни за Перин, особено островърхите, но той беше виждал вече какви ли не странни покриви, откак бе напуснал родния край, та сега само се зачуди какви ли пирони използват да задържат керемидите. По някои места хората не използваха никакви пирони за тази цел.

Сред по-малките и по-обикновени сгради някак безразборно стърчаха дворци и величествени здания, струпвания на кули и ръбести бели куполи, обкръжени от всички страни с широки улици, от другата страна на които можеха да се видят магазини, ханове и жилищни сгради. От едната страна на някаква огромна постройка с квадратни мраморни колони пред фасадата и с поне петдесет стъпала, отвеждащи до бронзови порти, високи пет разтега, имаше хлебарница, а от другата — шивашка работилница.

Тук се мяркаха повече мъже с дрехи и панталони като на войниците, макар с по-ярки цветове и без броня, а някои от тях дори носеха мечове. Женските рокли често бяха по-дълги, с дълбоки деколтета, оголващи раменете и дори част от гърдите, а платът им можеше да мине както за коприна, така и за вълна. Морският народ търгуваше през Тийр големи количества коприна. По улиците се движеха както носилки с балдахини и карети с конскипрягове, така и волски коли и фургони. Но и тук твърде много хора имаха същите посърнали физиономии, сякаш нещо ги беше съкрушило.

Ханът, който избра Лан, „Звездата“, беше с тъкачница от едната страна и ковачница от другата, с тесни проходи между тях. Ковачницата беше от недялан сив камък, докато тъкачницата и ханът бяха дървени постройки, въпреки, че „Звездата“ се извисяваше на четири етажа и имаше малки прозорчета и под самия покрив. Тракането на станове почти се заглушаваше от ударите откъм ковачницата. Оставиха конярите да отведат конете им отзад и влязоха в хана. Откъм кухнята се носеше миризма на риба, печен хляб и може би

яхния, примесени с миризмата на печено овнешко. Посетителите бяха все с вталени палта и торбести панталони. Перин не мислеше, че богатите — някак си беше сигурен, че мъжете с цветните палта с широки ръкави и жените с оголени рамене и натруфени в цветна коприна са все богати — биха се примирили с толкова шумотевица. Може би затова Лан бе избрал точно това място.

— Как ще спим при цялото това тракане? — промърмори Зарийн.

— Нали никакви въпроси? — отвърна ѝ той с усмивка и за миг си помисли, че тя се кани да му се изплези.

Ханджията беше кръглолик пооплешивял мъж в дълго тъмносиньо палто и торбести гащи. Закланя им се с опрени на тумбака си ръце. Същият израз на умора и примирение се четеше и по неговото лице.

— Светлината дано ви освети, почитаеми дами, и добре сте дошли — въздъхна той. — Светлината дано ви освети, почитаеми господа, и добре сте дошли. — Сепна се, срещнал жълтите очи на Перин, и после извърна уморения си поглед към Лоиал. — Светлината дано да ви освети, приятелю огиер, и добре сте дошли. От година или повече не съм виждал от вашата раса в Тийр. Бяха дошли за малко работа в Камъка. В Камъка отседнаха, разбира се, но ги видях веднъж по улицата. — Завърши думите си с поредна въздишка, явно неспособен да изпита дори любопитство защо още един огиер е дошъл в Тийр, нито впрочем какво търси който и да е от тях тук.

Оплешивяващият ханджия, чието име се оказа Джура Харет, лично ги придружи до стаите им. Очевидно копринената дреха на Моарейн и това, че държеше лицето си прикрито, както и каменното лице на Лан, ги превръщаха в очите му в знатна госпожа и нейния личен телохранител, поради което заслужаваха по-особено внимание. Перин явно беше взет за слуга, докато за Зарийн ханджията изобщо не беше сигурен — за нейно видимо неудоволствие, — а Лоиал, в края на краищата, си беше огиер. Извика хора да съединят две легла за Лоиал, а на Моарейн предложи отделна стая за хранене, ако пожелае. Тя любезно прие.

Цялата обиколка по коридора на горния етаж направиха заедно, докато най-сетне Харет не се поклони и не се отдалечи с въздишка,

оставяйки ги там, откъдето бяха започнали, пред стаята на Моарейн. Стените бяха боядисани в бяло и темето на Лоиал се триеше в тавана.

— Омразен тип — промърмори Зарийн, изтупвайки с две ръце праха от тесните си поли. — Сигурна съм, че ме взе за личната ви прислужничка, Айез Седай. Не мога да го понеса!

— Дръж си езика — тихо каза Лан. — Ако още веднъж използваш това име там, където могат да те чуят, ще съжаляваш, момиче. — Тя сякаш бе готова да възрази, но леденосините му очи усмириха езика ѝ, макар и да не охладиха яростта в погледа ѝ.

Моарейн не им обърна внимание. Беше се замислила.

— Как ще тръгнем да търсим Ранд? — попита Перин, но тя, изглежда, изобщо не го чу. — Моарейн?

— Стойте около хана — промълви тя след малко. — Тийр може да е опасен град за човек, който не знае тукашните порядки. Шарката може да се прекъсне точно тук. — Последното го изрече съвсем тихо, повече на себе си. След това добави по-високо: — Лан, хайде да видим какво можем да открием, без да привличаме излишно внимание. Останалите стойте около хана.

— Стойте около хана — имитира Зарийн, след като Айез Седай и Стражникът изчезнаха надолу по стълбището. Но го произнесе достатъчно тихо, за да не я чуят. — Този Ранд. Той е онзи, когото нарекохте... — Ако в този момент приличаше на соколица, то соколицата беше доста притеснена. — А ние сме в Тийр, където Сърцето на камъка пази... А Пророчествата казват, че... Светлината да ме изгори дано, тавирен, нима точно в тази приказка трябваше да се забъркам?

— Това не е приказка, Зарийн. — За миг Перин се почувства също толкова безпомощен, колкото ханджията преди малко. — Колелото ни втъкава в Шарката. Ти сама избра своята нишка да се заплете с нашите и сега е твърде късно да я разплетеш.

— Светлина! — изръмжа тя. — Ето че и ти започна да говориш като нея!

Той я остави с Лоиал и отиде да прибере вещите си в стаята — беше с ниско легло, удобна, но малка, както, изглежда, градските хора смятаха за подходящо за един слуга, с умивалник, столче и няколко окачалки на напуканата боядисана стена — и когато излезе, двамата ги нямаше. Привлякоха го ударите на ковашкия чук и той тръгна надолу.

Толкова неща в Тийр изглеждаха странни, че беше истинско облекчение да се озове в ковачница. Приземният етаж представляваше едно-единствено помещение без задна стена, с две дълги крила на порта вместо стената, отворени към заден двор за подковаване на коне и волове, с примка за привързване на животните. По поставките бяха подредени чукове, клещи с всевъзможни размери висяха по халките на страничните стени, подпорни, ножове за обрязване на копита и други налбантски сечива лежаха грижливо подредени по дървените скамейки редом с длета, клинове, щампи и още всякакви приспособления за ковашкия занаят. В сандъци лежаха подредени късове желязо и стомана с различна дължина и дебелина. Имаше пет точиларски колела с различна зърненост на камъка, имаше и шест наковални и три каменни пещи с духала, въпреки че само в една от тях грееше жарава. До тях стояха пълни с вода бъчви за закаляване.

Ковачът биеше с чука си върху нажежено до жълто желязо, стиснато здраво в тежки клещи. Беше с торбести гащи и със светлосини очи, но дългата кожена жилетка върху голите му гърди и престилката не бяха по-различни от онези, които Перин и майстор Люхан носеха в Емондово поле, а дебелиите му мишци и яките рамене подсказваха, че работи с метала от години. По тъмната му коса имаше почти толкова кичури сиво, колкото и по главата на майстор Люхан. Други жилетки и престилки висяха по стените, сякаш човекът имаше калфи, но такива в момента не се мяркаха. Огънят в пещта замириса на Перин като у дома. На дома му замириса и нажеженото желязо.

Ковачът се обърна да набута парчето, което обработваше, в жаравата и Перин пристъпи да му помогне, подхващайки меховете. Мъжът го изгледа, но не каза нищо. Перин започна да движи дръжката на меха нагоре-надолу с бавни, отсечени, равномерни удари, поддържайки въглените на нужната, топлина. Ковачът отново се залови да обработва нагрятото желязо, този път на извивката на наковалнята. Перин си помисли, че може би прави стъргало за каца. Чукът биеше на отсечени, къси удари.

Без да откъства очи от работата си, ковачът заговори:

— Калфа?

— Да — отвърна Перин също тъй просто.

Ковачът продължи работата си мълчаливо. Наистина се оказа стъргало за почистване на дървените каци от налеп. Оставяйки само за

миг чука, ковачът измъкна едно късо, ръбесто парче желязо и го бутна в ръката на Перин, а после отново надигна чука и продължи работата си.

— Де да видим какво можеш да направиш с това.

Без дори да се замисля, Перин пристъпи до наковалнята от другата страна на пещта и почука металната пръчка на ръба ѝ. Изкънтя приятно. Стоманата не беше държана дълго в пещта с бавно горене, за да получи прекалено много въглерод от въглените. Той вкара почти цялата ѝ дължина в нажежените въглени, бръкна с пръсти и опита водата в бъчвите, за да види коя е подсолена — третата се оказа пълна със зехтин, — а после свали палтото и ризата и си избра кожен елек, който да му стане. Повечето тайренски момчета, изглежда, не бяха едри колкото него, но се намери един подходящ. С престилката беше по-лесно.

Когато се извърна, видя ковача, все още с наведена над работата си глава, да кима и да се подсмивва мълчаливо. Това, че можеше да се оправи в една ковачница, все още не означаваше, че знае занаята. Последното предстоеше да се докаже.

Когато се върна при наковалнята с два чука, плоска маша с дълга дръжка и остър секач, стоманената пръчка се беше нагрjala до тъмночервено, с изключение на късия край, който беше оставил извън жаравата. Той занатиска меха, наблюдавайки как металът изсветлява, докато не стигна до светложълто, почти бяло. Тогава го издърпа с машата, нагласи го върху наковалнята и надигна по-тежкия от двата чука. Хвана дръжката към края. Понякога нажеженият метал изхвърляше искри и той бе виждал белезите по дланите на непредпазливия ковач от Обли хълм.

Не смяташе да се залавя с нещо сложно. Простите неща в момента изглеждаха най-подходящи. Започна със заобляне на ръбовете на пръчката с квадратно сечение, после изкова средата ѝ в плоско острие, дълго педя и половина. От време на време връщаше метала в жаравата, за да поддържа бледожълтия му цвят, и след малко премина на по-лекия чук, с половината от тежината на първия. Парчето пред острието изтъни и после го огъна на ръба на наковалнята в извивка, успоредна на острието. Можеше да му се сложи дървена дръжка. Нагласи секача в отверстието на наковалнята и постави греещия метал върху него. Рязък удар с чука и изкованото сечиво се откриши. Почти

готово. Щеше да стане нож за рендосване, за оглаждане и подравняване на горниците на дъските за бѣчви, след като бѣдат притегнати с обрѣчите, а и за други неща. Щом го довършеше. Стѣргалото на другия мъж го бе подсетило.

Пусна нажеженото парче в бѣчвата с подсолена вода. Несолената осигуряваше по-твърдо закаляване, за най-твърд метал, докато зехтинът го правеше най-мек, за добри ножове. И за мечове, както бе чувал, макар досега да не беше участвал в изработка на мечове.

Щом металът се охлади достатъчно до тъмносиво, той го извади от водата и го отнесе при точиларските камъни. Малко работа с педалите и острието се излъска. Внимателно нагрѣ отново частта на острието. Този път цветовете преминаха от сламено към бронзово. Когато бронзовият цвят пробѣга на вълни по острието, Перин остави ножа настрана да се охлади. После щеше да заточи резена окончателно. Ново закаляване щеше само да развали постигнатото смекчаване.

— Изрядна работа — каза одобрително ковачът. — Без излишни движения. Търсиш ли си работа? Помощниците ми тъкмо ме напуснаха, безобразниците му с безобразници. И тримата. Работа имам колкото искаш.

Перин поклати глава.

— Не знам за колко време ще остана в Тийр. Бих искал да поработя още, ако нямаш нищо против. Отдавна не съм хващал чук и ми липсваше. Може би ще свърша част от работата на чираците ти.

Ковачът звучно изсумтя.

— Че ти си много по-добър от онези тъпаци, дето само се мотаеха тук и мърмореха какви кошмари сънували. Сякаш има човек, когото понякога да не спохождат кошмари. Разбира се, можеш да поработиш тук колкото искаш. Светлина, та аз имам поръчки за дузина ножове и три тесли, а и един дърводелец надолу по улицата ми поръча чук и... Поръчките са твърде много, за да ти ги изброявам. Да почнем с ножовете и ще видим докъде ще стигнем преди да се е мръкнало.

Перин потъна в работата, забравяйки всичко друго освен горещината на метала, звъна на чука и миризмата на ковашката пещ, но дойде времето, в което се огледа и видя, че ковачът — казваше се Дермид Аджала — си сваля елека. В дворчето бе припаднал мрак.

Светлината идваше единствено от пещта и двата светилника, а на една от наковалните седеше Зарийн и го наблюдаваше.

— Ама ти наистина си бил ковач, ковачо.

— Такъв си е, госпожо — рече Аджала. — Калфа бил, разправя, но работата, дето свърши днес, го прави готов майстор, мене ако питат. Нежно гали и здраво удря. — Перин неловко помръдна крака от толкова хвалби и ковачът му се ухили. Зарийн изгледа и двамата неразбиращо.

Перин отиде да остави кожения елек и престилката на окачалката, но щом ги свали, усети с гърба си погледа на Зарийн. Сякаш го докосваше. Миризмата на дъхави треви откъм нея го обля. Бързо навлече ризата си, натъпка я в панталоните и си наметна палтото. Когато се извърна, на лицето на Зарийн се бе изписала една от онези нейни загадъчни усмивки, които така го изнервяха.

— Значи това си смятал да правиш? — попита тя. — Толкова път да биеш, за да станеш отново ковач? — Аджала се спря, както притваряше крилата към налбантското дворче, и се заслуша.

Перин надигна тежкия чук, който бе използвал. Дръжката бе дълга почти колкото ръката му. Добре стоеше в дланта му. На място. Ковачът бе погледнал очите му само веднъж и дори не примигна — работата беше от значение тук, а не цветът на очите.

— Не — отвърна той с тъга. — Някой ден, надявам се. Но все още не. — Понечи да окачи чука на стената.

— Вземи го — обади се Аджала. — Нямам навика да се разделям с добрите си чукове, но... Работата, която свърши днес, е много по-вече от цената на чука, пък може да ти свърши работа в онзи „един ден“. Човече, ако съм виждал някой, комуто да отива да държи този чук, това си ти. Тъй че вземи го. Задръж го.

Перин стисна дръжката. Наистина му прилягаше.

— Благодаря ти. Трудно ми е да опиша какво означава това за мен.

Когато излязоха, Зарийн вдигна очи към него и каза:

— Имаш ли си представа колко странни са мъжете, ковачо? Не. Не допускам. — Тя се затича напред и го остави да стиска чука в едната си ръка, а с другата да се почесва по темето.

Никой в дневната не му обърна особено внимание — какво толкова, някакъв златоок мъж, понесъл ковашки чук. Той се качи в

стоята си и се сети да запали восъчната свещ. Колчанът и коланът със секирата висяха на окачалката на варосаната стена. Той вдигна в едната си длан секирата и чука в другата. На тежест секирата с извитото острие и тежкия шип беше по-лека от чука, но му се стори десет пъти по-тежка. Намести я в клупа на колана и сложи чука под окачалката, с дръжка, опряна на стената. Дръжките на секирата и чука почти се докоснаха — две парчета дърво с почти еднаква дебелина. Два къса метал, почти еднакво тежки. Той приседна на столчето и остана дълго време така, взирайки се в тях. Все още ги гледаше, когато Лан надникна през откритата врата.

— Хайде, ковачо. Трябва да обсъдим някои неща.

— Аз наистина съм ковач — отвърна Перин и Стражникът го изгледа намръщено.

— Недей да ми се побъркваш точно сега като зимна виелица, ковачо. Ако не можеш повече да понесеш бремето си, всички ни ще завлечеш надолу по склона.

— Ще си понеса аз бремето — изръмжа Перин. — Ще направя каквото е нужно. Какво искаш?

— Теб, ковачо. Не чу ли? Хайде, селянче.

Ей това прозвище, дете Зарийн така често използваше, го накара да скочи сърдито на крака, но Лан вече се обръщаше. Перин забърза след него по коридора, решен веднъж завинаги да заяви на Стражника, че са му омръзнали неговите „ковачо“ и „селянче“, че името му е Перин Айбара. Стражникът нахълта в единствената частна трапезария на хана и Перин го последва.

— Слушай ме сега, Стражнико, аз...

— Ти слушай, Перин — прекъсна го тихо Моарейн. — Млъкни и слушай.

Лицето ѝ беше гладко, но очите ѝ бяха също така помръкнали като гласа ѝ.

Перин не бе забелязал, че в стаята има и други освен него и Стражника. Моарейн седеше до масата по средата на стаята, проста черна дъбова маса без никакви резба. Останалите столове около нея, с високи резбовани гърбове, не бяха заети. Зарийн се беше облегнала навъсена на стената в другия край на стаята, срещу Лан, който бе до камината, а Лоиал беше предпочел да седне на пода, тъй като никой от столовете не ставаше за него.

— Радвам се, че най-после реши да дойдеш при нас, селянче — рече заядливо Зарийн. — Моарейн не искаше да ни каже нищо, докато не дойдеш и ти. Само ни гледа така, сякаш не може да реши кой точно от нас трябва да загине. Аз...

— Замълчи — сръза я Моарейн. — Един от Отстъпниците е в Тийр. Върховният лорд Самон е Бе-лаал.

Перин потръпна.

Лоиал притвори очи и простена.

— Можех да си остана аз в моя стеддинг. Сигурно щях да съм много щастлив, женен за която и да ми беше избрала мама. Майка ми е чудесна жена и нямаше да ме даде на лоша невеста. — Ушите му сякаш напълно се бяха скрили под рунтавата му коса.

— Можеш да се върнеш в стеддинг Шангтай — каза му Моарейн. — Тръгни си веднага, ако искаш. Няма да те спра.

Лоиал отвори едно око.

— Мога да си тръгна?

— Ако искаш — отвърна тя.

— О — Той отвори и другото си око и се почеса по бузата с пръст, дебел като наденица. — Мисля... струва ми се... ако имам избор... че ще остана с вас. Доста бележки съм нахвърлял, но съвсем не са достатъчно, за да завърша книгата си, а и не бих искал да изоставя Перин, нито Ранд...

Моарейн го прекъсна с леден глас.

— Добре, Лоиал. Радвам се, че оставаш. С удоволствие ще използвам знанията, които притежаваш. Но дотогава нямам намерение да слушам повече оплакванията ти.

— Предполагам — обади се колебливо Зарийн, — че за мен няма възможност да напусна? — Тя погледна Моарейн и трепна. — Така си и мислех. Ковачо, ако преживея всичко това, ще те накарам да ми платиш.

Перин я зяпна. „Аз? Тази глупава жена си въобразява, че е тук по моя вина? Да не би аз да я помолих да тръгне с нас?“ Отвори уста, но срещна погледа на Моарейн и бързо я затвори.

— Той за Ранд ли е тръгнал? Да го спре или да го убие?

— Не мисля — отвърна тя тихо. Гласът ѝ беше като ледена стомана. — Боя се, че смята да остави Ранд да влезе в Сърцето на камъка и да вземе Каландор, а после да му го отнеме. Боя се, че се кани

да убие Преродения Дракон със същото оръжие, което трябва да го ознаменува.

— Пак ли бягаме? — попита Зарийн. — Като в Иллиан? Не бях помисляла за бягство, но когато положих Ловджийската клетва, не мислех, че ще се натъкна на Отстъпници.

— Този път — отвърна Моарейн — няма да бягаме. Не можем и да посмеем да бягаме. Световите и времето зависят от Ранд, от Преродения Дракон. Този път ще се биеш.

Перин приседна неспокойно на един от столовете.

— Моарейн, ти сега открито ни казваш неща, за които си ни забранявала дори да си помисляме. Наистина си сложила прегради около тази стая, нали? — Когато тя поклати глава, той стисна дъбовата маса така силно, че дървото изпука.

— Не говоря за мъдраали, Перин. Никой не знае каква е мощта на Отстъпниците, освен че Ишамаел и Ланфеар са били най-могъщите, но и най-слабият от тях може да долови всяка преграда, която бих поставила, от повече от миля. И да разнищи на късчета всички ни за секунди. И то вероятно, без да се помръдне от мястото, където се намира.

— Искаш да кажеш, че и теб може да те завърже на възли — промърмори Перин. — О, Светлина! Какво трябва да направим тогава? Какво изобщо можем да направим?

— Дори Отстъпниците не могат да удържат на бедствен плам — отвърна тя. Той се зачуди дали това бе използвала тя срещу мракохрътите; онова, което бе видял тогава и което я бе чул да произнася, все още будеше у него силно безпокойство. — И аз научих някои неща през изминалата година, Перин. Сега съм... по-опасна, отколкото когато дойдох в Емондово поле. Ако успея да се приближа достатъчно до Бе-лаал, мога да го унищожа. Но ако той ме види пръв може да унищожи всички ни преди да имам възможност. — Тя се обърна към Лоиал. — Какво можеш да ми кажеш за Бе-лаал?

Перин примигна объркан. „Лоиал?“

— Защо питаш него? — избухна гневно Зарийн. — Първо казваш на ковача, че смяташ да се сражаваме с един от Отстъпниците! — който можел да ни убие преди дори да сме го усетили! — а сега питаш Лоиал за него? — Лоиал замърмори припряно името, на което тя така държеше: „Файле! Файле!“ — но това дори не забави речта и. —

Мислех, че Айез Седай знаят всичко. Светлина, аз поне съм достатъчно умна, че да не казвам, че ще се бия с някого, преди да узная всичко, което мога, за него! Ти... — Гласът ѝ заглъхна в глухо мърморене под суровия поглед на Моарейн.

— Огиерите — поясни хладно Айез Седай — имат дълга памет, момиче. При хората след Разрушението са се сменили над сто поколения, но не повече от тридесет при огиерите. От техните разкази все още научаваме неща, които не знаем. Хайде кажи ни, Лоиал. Какво знаеш ти за Бе-лаал? И ако може този път по-кратко. Имам нужда от дългата ти памет, а не от дълга реч.

Лоиал се окашля, което прозвуча горе-долу като търкалящи се по водопад дървени трупи.

— Бе-лаал. — Ушите му се разпериха от косата като крила на майски бръмбар, а после отново клепнаха. — Не знам дали в сказанията ни има нещо, което вече да не знаете. Не е много споменаван, освен че е сринал Залата на слугите преди Луз Терин Родоубиеца и Стоте етаири да го запечатат наедно с Тъмния. Йаланда, син на Ариед, син на Койам, е писал, че го наричали „Завистника“ и че отстъпил от Светлината, защото завиждал на Луз Терин, и че завиждал също така на Ишамаел и Ланфеар. В своето „Изследване на Войната на Сянката“ Моилил, щерка на Хамада, щерка на Джуендан, е нарекла Бе-лаал „Плетача на мрежи“, но защо — не знам. Споменава, че е играл на камъчета с Луз Терин и че е печелил, и че винаги се е хвалил с това. — Той хвърли поглед към Моарейн и избоботи: — Старая се да бъда кратък. Не знам нищо съществено за него. Няколко писатели твърдят, че Бе-лаал и Самаил са били предводители в битката срещу Тъмния преди да отстъпят от Светлината и че и двамата били майстори на меча. Това наистина е всичко, което знам. Може да е споменаван в други книги и сказания, но не съм ги чел. Бе-лаал просто не е споменаван така често. Съжалявам, че не можах да ви кажа нищо полезно.

— Може би си го направил — отвърна Моарейн. — Виж, за това прозвище, „Плетача на мрежи“, не знаех. Или че е завиждал на Дракона, както и на своите спътници в Сянката. Това само усилва убеждението ми, че той иска Каландор. Това трябва да е причината да избере да стане Върховен лорд на Тийр. И „Плетача на мрежи“ — прозвище, подходящо за коварен заговорник, търпеливо планиращ

ходовете си. Добре се справи, Лоиал. — За миг широките устни на огиера се изкривиха в доволна усмивка, но веднага се отпуснаха унило.

— Няма да си давам вид, че не се боя — заяви изведнъж Зарийн. — Само някой глупак може да не се бои от Отстъпниците. Но се заклех да бъда с вас и ще бъда. Само това исках да кажа.

Перин поклати глава. „Сигурно се е побъркала. Аз лично бих предпочел да не съм в групата. Бих предпочел сега да съм си у дома и да работя в ковачницата на майстор Люхан.“ Но на глас каза:

— Ако е вътре в Камъка, ако чака там Ранд, трябва да проникнем и да го хванем. Но как да го направим? Всички повтарят, че никой не може да влезе там без позволението на Върховните лордове, а като го гледам, не виждам начин да се влезе в него освен през портите.

— Вие няма да влизате — каза Лан. — Там ще влезем само двамата с Моарейн. Колкото повече сме, толкова по-трудно ще е. Какъвто и начин да намеря, не вярвам, че ще е лесен дори само за нас двамата.

— Гайдине — заговори с твърд тон Моарейн, но Стражникът я прекъсна още по-твърдо:

— Отиваме заедно, Моарейн. Този път не ще понеса да остана настрана. — След миг тя кимна и на Перин му се стори, че Лан изпита облекчение. — Останалите е по-добре да поспите — продължи Стражникът. — Аз трябва да изляза да огледам Камъка. — Той замълча. — Има нещо, което твоите вести бяха разсеяли от главата ми, Моарейн. Дреболия, и не разбирам какво може да означава. Но в Тийр има айилци.

— Айилци! — възкликна Лоиал. — Невъзможно! Целият град би изпаднал в паника, ако само един айилец влезе през портите на крепостта.

— Не съм казал, че се разхождат по улиците, огиере. Покривите и комините из града са не по-лоши укрития от Пустошта. Забелязах поне трима, въпреки че явно никой друг в Тийр не ги е забелязал. А щом аз съм видял трима, бъдете сигурни, че тук има поне няколко пъти повече, които не съм видял.

— На мен това не ми говори нищо — отвърна замислено Моарейн. — Перин, защо си се навъсил така?

Той самият не бе забелязал, че се е навъсил.

— Замислих се за онзи айилец в Ремен. Той каза, че когато Камъкът падне, айилците ще напуснат Триделната земя. Това е тяхната Пустош, или Пустинята, нали? Каза, че било пророчество.

— Чела съм всяка дума от Пророчествата за Дракона — отвърна тихо Моарейн — във всякакъв превод, но там няма нито едно споменаване за Айил. Ние се лутаме слепешката, докато Бе-лаал заплита мрежите си, а Колелото тъче Шарката си около нас. Но дали айилците са заплетени от Колелото, или от Бе-лаал? Лан, трябва бързо да ми намериш път вътре в Камъка. За нас. Бързо трябва да намериш пролука за нас в Камъка.

— Както наредиш, Айез Седай — отвърна той, но тонът му беше по-скоро топъл, отколкото официален. Шмугна се през вратата, а очите на Моарейн останаха приковани в масата, помръкнали.

Зарийн пристъпи и погледна Перин, килнала главица на една страна.

— А ти какво ще направиш, ковачо? Изглежда, са решили ние да чакаме и да гледаме безучастно, докато те гонят приключението. Не че бих възразила.

Перин се усъмни в последното.

— Първо — отвърна й той, — смятам да похапна. А после ще размисля за един чук. — „И ще се опитам да отгатна какво точно изпитвам към теб, Соколице.“

ГЛАВА 51

СТРЪВ ЗА МРЕЖАТА

На Нинив й се стори, че с крайчеца на окото си мерна надолу по огряната от слънце улица един висок мъж с рижа коса и с развяно кафяво наметало, но когато се извърна да погледне изпод широката периферия на синята сламена шапка, която Айлюин и беше дала, между тях вече трополеше теглен от волове голям фургон. Когато впрягът се изниза, мъжа вече го нямаше. Тя беше почти сигурна, че на гърба му висеше калъф на флейта и че дрехите му определено не бяха тайренски. „Не е възможно да е бил Ранд. Само защото непрекъснато го сънувам не означава, че е могъл да измине целия този път от Равнината на Алмот.“

Един от босоногите мъже, забързани край нея, се подхлъзна и докато падаше, от коша, който носеше, изхвърчаха изведнъж няколко големи сребролюспести риби. Човекът падна на ръце и колене в калта и ги зяпна. Всички риби се бяха забили в калта с главите надолу, оформяйки около него пълен кръг. Дори малцината минувачи зяпнаха към странната гледка. Мъжът бавно се изправи, свали коша от гърба си и започна да събира рибата, като клатеше глава и мърмореше.

Нинив примигна, но в момента си имаше работа с един кождер с волско лице, застанал срещу нея на прага на дюкяна си пред кървавите мръвки, окачени на куки зад гърба му. Тя подръпна плитката си и го изгледа сърдито.

— Добре. Ще го взема, но щом искаш толкова за тези жалки мръвки, друг път от теб няма да пазарувам.

Той сви рамене учтиво, щом получи монетите, и уви тлъстото овнешко в кърпата, която тя бе извадила от кошницата на ръката си. Тя го изгледа ядосано, докато поставяше месото в кошницата, но това не го трогна.

Извърна се да се отдалечи — и за малко да падне. Все още не беше навикнала с тези токове — залепваха в калта и тя не можеше да разбере как тукашните хора се оправят с тях. Беше се надявала, че

слънцето ще изсуши калта, но сега и се струваше, че в Блатото тя е повече или по-малко нещо постоянно.

Закрачи внимателно към къщата на Айлюин, като си мърмореше под носа. Цените за всички неща тук бяха направо нахални, качеството — невероятно лошо, и като че ли почти никой не се трогваше от това, нито купувачите, нито продавачите. Испита едва ли не облекчение, когато мина покрай някаква жена, която крещеше на продавача и размахваше под носа му натъртен червеникавожълт плод — така и не разбра какъв е, тук се срещаха какви ли не плодове и зеленчуци, които никога не беше виждала — и призоваваше всички да видят какъв боклук продава зарзаватчията, но човекът само я гледаше уморено, без дори да се опитва да спори с нея.

Знаеше, че за цените има някакво оправдание — Елейн ѝ бе обяснила всичко за зърното, изядено от плъхове по силозите, тъй като никой в Кайриен не можел да изкупува, и колко нараснала зърнената търговия с Кайриен след Айилската война — но нищо не оправдаваше начина, по който всички тук сякаш бяха готови да легнат и да мрат. Тя самата бе виждала как градушка унищожава реколтата в Две реки, как скакалци изяждат зърното по нивите и черна гъбеница мори овцете, и червено петно съсипва табака, тъй че нищо да не може да продаде човек, когато търговците изкупции дойдат от Бейрлон. Спомняше си как две години поред нямаше почти нищо за ядене освен супа от грудки и лански ечемик и ловците бяха щастливи, ако хванеха някой хилав заек, но народецът в Две реки изправяше гръб, когато неволята го притиснеше, и отново се захващаше на работа. Тези хора тук бяха преживели само една лоша година. Освен това риболовът им и останалата част от търговията тук, изглежда, процъфтяваха. Не можеше да ги понася. Странни хора бяха, със странни привички, и неща, които, на нея ѝ се струваха проява на осъдително примирение, на тях им изглеждаха съвсем в реда на нещата, дори на Айлюин и на Сандар. Трябваше просто да прояви малко повече търпение към тях.

„А като е към тях, защо не и към Егвийн?“ Това го избута настрана. Детето напоследък се държеше непоносимо. Сопваше се при всяко очевидно предложение, възразяваше на съвсем прости неща. Дори когато беше съвсем ясно как трябва да постъпят, Егвийн държеше да я убедят. Нинив не беше навикнала да убеждава хората в правотата си, особено хора, чиито мокри пеленки е сменяла. Това, че

разликата между нея и Егвийн бе само седем години, не променяше нещата.

„Всичко е заради онези лоши сънища“ — помисли си тя. „Не мога да разбера какво значат, нито защо и ние с Елейн ги сънуваме, и това също не го разбирам какво трябва да означава, а Сандар не казва нищо, освен че продължава да търси, а аз съм толкова отчаяна и ядосана, че ми иде да... плюя!“ Подръпна плитката си толкова силно, че я заболя. Поне беше успяла да убеди Егвийн да не използва повече тер-ангреала и да си го прибере в кесийката вместо непрекъснато да си го носи на шията между гърдите. Ако Черната Аджа се намиреше в Тел-айеран-риод... Не искаше дори да си помисли за тази възможност. „Но ние все пак ще ги намерим!“

— Ще ги накарам да ми ближат краката — промърмори тя. — Да се опитват те да ме продават като някаква овца! Да дебнат да ме ловят като животно някакво! А не, този път аз съм ловецът! Тази Моарейн! Ако не беше дошла в Емондово поле, щях да мога да науча Егвийн добре. Както и Ранд... Щях да мога да... Щях все нещо да мога да направя. — Съзнаването, че нищо от това не е вярно, не й помагаше, а само влошаваше нещата. Тя мразеше Моарейн почти толкова, колкото мразеше Лиандрин и Черната Аджа, може би толкова, колкото ненавиждаше сеанчанците.

На ъгъла се сблъска с Джюйлин Сандар и едва не го събори. Само тоятата му го задържа да не падне по очи в калта. Това бледо на цвят и леко дърво се казваше бамбук, както вече беше научила, и беше много по-здро, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Госпожо... ъъ... госпожо Марим — запелтечи Сандар, мъчейки се да запази равновесие. — Аз... тъкмо ви търсех. — Мъжът се усмихна някак изнервено. — Ядосана ли сте? Защо ме гледате така намръщено?

Тя отпусна чело.

— Не се мръщех на вас, господин Сандар. Касапинът... няма значение. Защо ме търсите? — Затаи дъх. — Да не би да сте ги намерили.

Той се огледа крадешком, сякаш очакваше, че минувачите ще го подслушат.

— Да. Да, трябва да се върнете с мен. Другите ви чакат. С Мама Гуенна.

— Защо сте толкова изнервен? Нали не сте позволили да разберат, че ги търсите? — попита тя рязко. — Какво ви изплаши?

— Не! Не, госпожо. Аз... не съм се разкрил. — Очите му отново зашариха наоколо и той се приближи до нея, а гласът му се сниши до дрезгав, настоятелен шепот. — Тези жени, които търсите, те са в Камъка! Гости са на един от Върховните лордове! Върховния лорд Самон! Защо ги нарекохте крадли? Гости на Върховния лорд Самон! — почти изграчи мъжът. На лицето му беше избила пот.

„В Камъка! С един Върховен лорд! Светлина, как сега ще се доберем до тях?“ С усилие успя да потисне нетърпението си.

— Спокойно — промълви тя уверено. — Успокойте се, господин Сандар. Можем всичко да ви обясним така, че да останете доволен. — „Дано да можем. Светлина, ако той сега вземе да изтича до Камъка да каже на онзи Върховен лорд, че ги издирваме...“ — Елате сега с мен при Мама Гуенна. С Джослин и Карила ще ви обясним всичко. Наистина. Елате.

Той кимна притеснено и закри след нея. Струваше й се, че му се ще да побегне.

Стигнаха при къщата на Мъдрата и Нинив се забърза към задния вход. Доколкото бе забелязала, никой не използваше предната врата, дори самата Мама Гуенна. Конете сега бяха завързани на бамбуковия стобор — по-далече от смокините на жената и зеленчуковите й лехи. За първи път тя не спря да потупа Гайдин по муцуната и да му каже, че е добро конче и по-чувствителен от своя съименник. Сандар се спря да очисти калта от токовете си с върха на бамбуковата си тояга, но тя бързо влезе вътре.

Айлюин Гуенна седеше на един стол с висока облегалка, с ръце, прибрани до тялото. Очите й се бяха изцъклили от гняв и страх и тя сякаш се мъчеше яростно да се освободи. Не се наложи Нинив да опипва със сетивата си тънкия сплит на Въздуха, за да разбере какво се е случило. „О Светлина, намерили са ни. Да те изгори дано, Сандар!“

Гняв я обля, отми всички стени в нея, които обикновено я задържаха надалеч от Силата, и докато кошницата падаше на пода, тя вече се бе превърнала в бял цвят, разцъфнал върху черен трън, разтваряйки се, за да обгърне сайдар, отваряйки се... й сякаш се натъкна на стена, стена от чисто стъкло; усещаше Верния извор, но

тази стена спираше всичко освен неистовата болка от порива да се изпълни с Единствената сила.

И изведнъж вратата зад нея се отвори и вътре пристъпи Лиандрин, следвана от чернокоса жена с бял кичур над лявото ухо. Носеха дълги цветни копринени рокли, скроени така, че да разголват раменете им. Блясъкът на сайдар ги обгръщаше.

Лиандрин оглади полите на червената си рокля и се усмихна с онази нейна усмивчица на напъпила роза. Кукленското ѝ лице се изпълни с насмешка.

— Е, разбираш, нали, дивачко — започна тя, — нямаш ни...

Нинив я зашлеви през устата с всичка сила. „Светлина, трябва някак да се измъкна.“ После така здраво удари Рианна с опакото на ръката си, че чернокосата жена тупна на облекения си в коприна задник и изпъшка. „Сигурно са хванали другите, но ако успея да избягам толкова, че да не могат да ме заслонят, ще мога да направя нещо.“ Удари още веднъж Лиандрин и я отблъсна от вратата. „Само да се измъкна от заслона им и ще...“

Заблъскаха я удари от всички посоки. Нито Лиандрин, от чиято уста се стичаше кръв, нито Рианна, чиято черна коса се бе разчорлила, не бяха вдигнали ръка. Нинив усети потоците на Въздух, заплитащи се около нея също тъй осезаемо, колкото самите удари. С мъка тръгна към вратата, но в следващия миг падна на колене. Невидимите удари се сипеха неспирно, незрими тояги и юмруци я заблъскаха в гърба и в корема, в главата и бедрата, по раменете, по гърдите и пак по главата. Стенейки, тя се свлече на една страна и се сви на кълбо, мъчейки се да се предпази. „О, Светлина, свидетелка си ми, че се опитах, Егвийн! Елейн! Опитах се! Няма да заплача! Огън да ви изгори, можете да ме пребиете до смърт, но няма да заплача!“

Ударите престанаха, но Нинив не спря да се гърчи. Чувстваше се премазана от главата до петите.

Лиандрин се надвеси над нея, опряла длани на колене. Беше изтрила кръвта от устните си. В тъмните ѝ очи вече не се четеше насмешка.

— Сигурно си твърде глупава, за да не можеш да разбереш кога си победена, дивачко. Би се почти толкова диво, колкото онова, другото глупаво момиче, Егвийн. Тя едва не полудя. Трябва да се научиш да се покоряваш. И ще се научиш на покорство.

Нинив потръпна и посегна отново към сайдар. Не че хранеше надежда, но трябваше да направи нещо. Насили се пряко болката, пресегна се... и се удари в невидимата стена. Насмешката в очите на Лиандрин се върна. Като мрачна усмивка на злобно дете, късащо крилцата на пеперуди.

— От тази поне нямаме нужда — каза Рианна, изправена до Айлюин. — Ще й спра сърцето.

Очите на Айлюин едва не изхвъркнаха от орбитите си.

— Не! — Късите медни къдрици на Лиандрин се люшнаха, когато извърна рязко красивата си глава. — Ти винаги убиваш твърде бързо, а само Великият властелин може да използва мъртвите. Тя се усмихна на жената, стегната на стола от невидимите връзки. — Ти видя войниците, които дойдоха с нас, старице. Знаеш кой ни очаква в Камъка. Великият лорд Самон никак няма да се зарадва, ако проговориш какво се е случило днес в дома ти. Ако си държиш езика зад зъбите, ще живееш, може би за да му послужиш отново един ден. Проговориш ли, ще служиш единствено на Великия властелин на Мрака, от гроба си. Кое избираш?

Изведнъж Айлюин успя да раздвижи главата си. Разтърси сивите си коси и отвори уста.

— Ще... ще си държа езика зад зъбите — промълви тя и погледна с отчаяние Нинив. — И да проговоря, каква полза? Един Върховен лорд може да ми вземе главата само с едно вдигане на веждата си. Какво можеш да сториш и ти, момиче? Какво?

— Няма нищо — отвърна изтощено Нинив. „На кого може да каже? Може само да загине.“ — Знам, че би помогнала, ако можеше. — Рианна отметна глава и се разсмя. Сега Айлюин се отпусна, освободена напълно, но остана да седи и да се взира в пода с празен поглед.

Лиандрин и Рианна вдигнаха Нинив и я забутаха към предната част на къщата.

— Само да ни затрудниш — изсъска й тъмнокосата, — и ще те накарам сама да си смъкнеш кожата и да затанцуваш одрана.

Нинив едва не се разсмя. „С какво да ги затрудня?“ Беше заслонена от Верния извор, Отоците така я боляха, че едва се държеше на крака. Каквото и да опитаеше, щяха да се справят с нея като с

опърничаво дете. „Но отоците ми ще минат, огън да ви изгори дано, и вие все ще се подхлъзнете! И тогава...“

В предната стая на къщата имаше други. Двама яки войници с кръгли шлемове и с лъскави гръдни брони върху червените палта с бухнали ръкави. Пот беше избила по челата им и мъжете въртяха очи, не по-малко изплашени от самата нея. И Амико Нагоин беше тук, нежна и хубава с дългата си шия и бяла кожа, невинна като момиченце, късащо диви цветя по горска поляна. И Джоя Байир, с миловидното си личице. Гладката кожа по бузите ѝ издаваше жена, дълго време боравила със Силата, но въпреки това тя приличаше на добродушна баба, макар че възрастта ѝ не бе посребрила тъмната ѝ коса, нито бе набръчкала кожата ѝ. Сивите и очи напомняха по-скоро за някоя мащеха от приказките, която убива завареничетата си. И двете жени грееха със Силата.

Елейн стоеше между двете Черни сестри с отекли очи, подута буза и разкъсани устни, единият ръкав на роклята ѝ беше разпран.

— Съжалявам, Нинив — изфъфли тя така, сякаш челюстта ѝ бе пострадала. — Усетихме ги твърде късно.

Егвийн лежеше свита на кълбо на пода. Лицето ѝ беше отекло почти до неузнаваемост. Когато Нинив и придружителките ѝ влязоха, единият от войниците я вдигна и я метна през рамо. Егвийн провисна като полупразен чувал ечемик.

— Какво сте и направили? — извика Нинив. — Огън да ви гори, какво... — Нещо силно я шибна през устата и за миг ѝ причерня.

— Е де, е де — каза Джоя Байир с усмивка, несъответстваща на злите ѝ очи. — Въпроси няма да търпя, нито лош език. — Заговори наставнически, почти като баба. — Ще говориш само като те питат.

— Казах ти, че тя не искаше да спре да се бие, нали? — каза Лиандрин. — Нека ти е за урок. Ако се опиташ да ни причиниш неприятност, няма да сме по-мили с тебе.

На Нинив ужасно ѝ се доця да направи нещо за Егвийн, но се остави да я избутат навън на улицата. По-точно, принуди ги да я избутат — малка съпротива, но единствената възможна сега.

На разкаляната улица се мяркаха малко хора, сякаш всички изведнъж бяха решили, че е по-добре да са някъде другаде, а и тези малцина притичваха по отсрещния тротоар, без дори да поглеждат към бляскавата черна карета, стояща зад четири двойки бели коне с високи

бели пискюли на челата. Един кочияш, облечен като войниците, но без броня и меч, седеше на капрата, а друг като него отвори вратата, щом те се появиха. Преди да го стори, Нинив забеляза изрисувания герб. Юмрук в сребриста ръкавица, стиснал назъбени мълнии.

Нинив предположи, че това е знакът на Върховния лорд Самон — „Мраколюбец трябва да е, щом си има работа с Черната Аджа, Светлината да го изгори дано!“ — но повече я интересува мъжът, който падна на колене в калта при появата им.

— Да те изгори дано, Сандар, защо... — И подскочи, когато нещо невидимо я удари през раменете като дървена тояга.

Джоя Байир се усмихна закачливо и размаха пръст.

— Ще се научиш на уважение, момиченце. Че инак езичето ще ти откъсна.

Лиандрин се разсмя и прокара длан по черната коса на Сандар и рязко дръпна главата му назад. Той се взря в очите ѝ като вярно куче — или псе, очакващо да бъде изритано.

— Не се сърди толкова на този... мъж. — Това „мъж“ от устата ѝ прозвуча като „псе“. — Трябваше да бъде... убеден... да служи. Но аз съм доста убедителна, нали? — И отново се изсмя.

Сандар се извърна объркан към Нинив.

— Трябваше да го сторя, госпожо Марим. Аз... трябваше. — Лиандрин изви главата му и той отново я зяпна като куче, готово да изпълни волята на господарката си.

„Светлина! — помисли си Нинив. — Какво са му направили? И какво ли ще направят на нас?“

Наблъскаха грубо нея и Елейн в каретата, качиха и Егвийн, а Лиандрин и Рианна седнаха срещу тях. Блясъкът на сайдар продължаваше да ги обгръща. В момента Нинив не се интересуваше къде са се дянали другите. Прищя и се да докосне Егвийн, да успокои болката ѝ, но не можеше дори да помръдне, без да потръпне конвулсивно. Потоци на Въздуха заплитаха и трите като плътно увити одеяла. Каретата потегли.

— Ако сте я наранили... — „Светлина, нали виждам, че са я наранили. Защо не кажа каквото мисля?“ Но ѝ беше почти толкова, трудно да изрече думите, колкото да си вдигне ръката. — Ако сте я убили, покой няма да намеря, докато не ви изловят като бесни кучета.

Рианна я изгледа с гняв, но Лиандрин само изсумтя.

— Недей да се държиш като пълна глупачка, дивачко. Вас ви искат живи. Мъртва стръв нищо не може да хване.

„Стръв? За какво? За кого?“

— Вие сте глупачките, Лиандрин! Да не мислиш, че сме сами? Само ние трите, при това само Посветени? Вие сте стръвта, Лиандрин. И влязохте в клопката като тлъсти яребици.

— Не ѝ го казвай! — рязко я срязва Елейн и Нинив примигна преди да осъзнае, че Елейн се опитва да подсили измислицата ѝ. — Ако оставиш гневът ти да те обладае, ще им кажеш това, което не бива да чуят. Те трябва да ни вкарат в Камъка, Трябва да...

— Млъкни! — прекъсна я Нинив. — Дръж своя език и не говори повече! — Елейн успя да си придаде смутен вид. „Да видим това как ще смелят“ — помисли си Нинив.

Но Лиандрин само се усмихна.

— Щом ви изтече времето като стръв, ще ни кажете всичко. Сами ще го поискате. Казват, че един ден ще станеш много силна, но ще се погрижа завинаги да ми се подчиняваш, още преди великият господар Бе-лаал да реши какво да прави с теб. Сега той извика мърдраали. Тринадесет. — Устните като розова пъпка се засмяха на последната дума.

Нинив усети как стомахът ѝ се сгърчи. Един от Отстъпниците! Умът ѝ онемя от изненада. „Тъмния и всички Отстъпници са оковани в Шайол Гул, оковани са от Създателя в мига на сътворението.“ Но катехизисът не помогна — тя твърде добре знаеше колко много от това вече не е вярно. А после останалото се върна в ума ѝ. Тринадесет мърдраала и тринадесет сестри от Черната Аджа. Чу писъка на Елейн преди да осъзнае, че самата тя пици, гърчейки се в невидимите стеги на Въздуха. Невъзможно бе да се каже кое бе по-силно — отчаяните писъци на двете или смехът на Лиандрин и Рианна.

ГЛАВА 52

В ТЪРСЕНЕ НА ЦЯР

Отпуснат на столчето в стаята на веселчуна, Мат се намръщи при поредната кашлица на Том. „Как ще продължим да търсим, щом той е така скапано болен, че почти не може да ходи?“ Засрами се веднага, щом си го помисли. Том беше също толкова усърден в търсенето, колкото и той самият, обикаляше с него ден и нощ, чак докато не разбра, че се разболява сериозно. Мат беше толкова погълнат от издирването, че не бе обърнал сериозно внимание на кашлицата му. Промяната от непрестанен дъжд в прогизнала от изпаренията жегата с нищо не бе облекчила болестта.

— Хайде бе, Том — примоли се той за пореден път. — Лопар казва, че наблизо живеела Мъдра. Така наричат тук Премъдрата — Мъдра. Не мислиш ли, че на Нинив това би й харесало?

— Нямам аз нужда от... разни гадни... бълвочи... да ми ги наливат в гърлото, момче. — Том затисна с пестник гъстите си мустаци в напразно усилие да прикрие хриповете. — Ти отивай да търсиш. Само ми дай... няколко часа... да полежа в леглото... и идвам с теб. — Разкъсващите хрипове го превиха на две.

— Значи аз да свърша цялата работа, докато ти си почиваш? — възкликна пискливо Мат. — Как ще ги намеря без теб? Ти научи повечето от нещата, които чухме. — Кое то не беше съвсем вярно: хората говореха пред заровете почти толкова охотно, колкото докато черпеха веселчуна с чаша вино. Дори по-свободно, отколкото с един веселчун, кашлящ толкова силно, че се бояха да не прихванат болестта му. Но Мат беше започнал да мисли, че кашлицата на Том няма да мине сама. „Ако старият пръч вземе че ми умре, с кого ще играя на камъчета“ каза си той грубо. — Все едно, проклетата ти кашлица ме държи буден даже когато съм в съседната стая.

Без да обръща повече внимание на протестите на белокосия мъж, той го изправи на крака и се изненада колко тежък се оказа отпуснатият от настинката веселчун. Въпреки влажната жегата Том

настоя да си вземе пъстроцветния плащ. Наметалото на Мат беше наполовина разкопчано и яката на ризата разгърдена, но той остави стария пръч да ходи облечен както си иска. Никой в гостилницата не им обърна внимание, докато той почти влачеше стареца навън в късния следобед.

Ханджията ги беше упътил ясно, но когато стигнаха портата на крепостта и се озоваха пред калните улици на Блатото, Мат за малко щеше да се обърне и да потърси друга Мъдра. В град с такива размери сигурно имаше и други. Но бухането на Том го накара да продължи. Младежът направи гримаса и запристъпва в калта, почти мъкнейки веселчуна на гръб.

След описанията на ханджията си беше помислил, че трябва да са минали покрай дома на Мъдрата на път от пристанището първата нощ, когато пристигнаха. И щом зърна продълговатата тясна къща с китките сушени билки по прозорците, точно до грънчарския дюкян, си я спомни. Лопар му бе споменал нещо за влизане през задната врата, но от калта му беше дошло до гуша.

„И от рибешката воня“ — помисли си той и погледна навъсено босоногите мъже, които се влачеха край тях с кошове риба на гръб. По улицата имаше и стъпки от коне, вече започнали да се заличават от колелетата на волските впрягове. Конне, теглили фургон или може би карета.

Той примъкна Том до предната врата и почука. След малко почука отново. И пак.

Тъкмо се канеше да се откаже и да се върне в „Белия полумесец“ въпреки бухация на раменете му Том, когато чу отвътре забързани стъпки.

Вратата се откряна съвсем леко и през процепа надникна дебела сивокоса жена.

— Какво искате? — попита тя с уморен глас.

Мат докара най-сърдечната си усмивка. „Светлина, аз самият започвам да се поболявам от тези хора, дето все ми говорят така, сякаш всичко е безнадеждно.“

— Мама Гуенна? Казвам се Мат Каутон. Каван Лопар ми каза, че можете да направите нещо за кашлицата на приятеля ми. Мога добре да платя.

Тя ги изгледа за миг, вслуша се като че ли в кашлицата на Том и въздъхна.

— Е, предполагам, че това поне все още мога да направя. Можете да влезете. — Разтвори вратата и беше готова да се затътри навътре в къщата преди Мат да е успял да направи и крачка.

Говорът ѝ толкова напомняше този на Амирлин, че Мат потръпна, но веднага я последва, почти понесъл Том на гърба си.

— Нямам... нужда от това — изхриптя веселчунът. — Проклетите им... отвари... Всички вонят... на тор!

— Млъкни, Том.

След като ги заведе в кухнята в дъното на къщата, дебелият жена зарови в един от шкафовете и извади оттам няколко малки каменни чаши и пликчета с билки, без да престава да мърмори под носа си.

Мат сложи Том на един от високите столове и надникна през най-близкия прозорец. В задния двор се виждаха вързани три породисти коня. Изненада го, че една Мъдра тук може да притежава цели три коня. И един ѝ беше много. Не беше виждал никой в Тийр да язди освен благородниците и богатите, а тези животни, изглежда, струваха много повече от един сребърник. „Пак коне. Сега не ме интересуват никакви проклети коне!“

Мама Гуенна запари някакъв силен чай с гадна миризма и насила го изля в гърлото на Том, стискайки с една ръка носа му, когато той се опита да ѝ се опъне. Мат бързо реши, че жената има по-малко тлъстини по себе си, отколкото му се бе сторило отначало, ако се съдеше по силата, с която беше стиснала главата на веселчуна под едната си мишница, докато изливаше вонящата течност в устата му въпреки яростната му съпротива.

Когато тя остави празната чаша, Том се изкашля и енергично отри уста.

— Уф! Жено... не знам... ти... да ме удавиш ли искаше... или да ме убиеш... с този вкус! Трябва да станеш... проклет ковач, толкова си яка.

— Ей от това ще взимаш по два пъти на ден, докато се махнат тези хрипове — разпореди се тя твърдо. — И ще ти дам един мехлем, дето ще го разтриваш на гърдите си всяка нощ. — Умората ѝ беше изчезнала, докато го поучаваше, опряла пестници на хълбоците си. — Този мехлем вони повече и от чая, ама ще го разтриваш — здраво, че

иначе ще те завлека кат, умрял шаран горе и ще та овържа на леглото с това твоє наметало! Досега веселчун не ми е идвал и няма да оставя първия да ми пукне от една кашлица.

Том я изгледа гневно и издуха с кашлица мустаците си, но изглежда, прие заплахата ѝ на сериозно. Поне не отвърна нищо, макар да имаше вид на човек, който се кани да хвърли и чая, и мехлема по главата ѝ.

Колкото повече говореше Мама Гуенна, толкова повече звучеше на Мат също като Амирлин. И като гледаше киселата физиономия на Том и твърдия поглед на жената, реши, че няма да е зле да смекчи малко обстановката преди веселчунът изобщо да откаже церовете. А тя пък сякаш бе решила непременно да го накара да го направи.

— Познавах една жена, която говореше като вас — рече той. — Все за риба, мрежи и разни такива. И говорът ѝ беше досущ като вашия. Предполагам, че е тайренка.

— Може би. — Гласът на сивокосата жена отново прозвуча уморено и тя заби поглед в пода. — И аз познавах едни момичета с говор като твой. Двете от тях поне. — Жената тежко въздъхна.

Мат усети, че косата му настръхва. „Късметът ми не може да е чак толкова добър.“ Но не можеше да заложи и един медник, че други две жени от Две реки биха могли да се окажат ей така тук, в Тийр.

— Три момичета ли? Млади жени? На име Егвийн, Нинив и Елейн? Тази, последната, е с коса като слънце и сини очи.

Тя го изгледа навъсено.

— Не ми казаха тия имена — отвърна тя замислено, — но подозирах, че са скрили истинските си. Помислих, че си имат причини. Едната беше хубавичка, със светлосини очи и червеникаво-златиста коса до раменете. — После му описа Нинив с плитката ѝ до кръста и Егвийн също, с нейните големи тъмни очи и широка усмивка. — Разбирам, че тъкмо те са онези, които познаваш — завърши старицата. — Съжалявам, момче.

— Но защо да съжалявате? Та аз ги търся от толкова време! — „Светлина небесна, първата нощ минах точно покрай това място! Точно покрай тях! Търсех случайността. Та какво може да е случайно от това един кораб да пристане сред дъждовна нощ и да зърнеш билките под блясъка на проклетата мълния? Да ме изгори дано! Да ме изгори дано!“ — Кажете ми къде са?

Сивокосата жена се загледа уморено към печката, върху която къкреше котлето ѝ със супа. Устните ѝ се размърдаха, но не каза нищо.

— Къде са те? — настоя Мат. — Това е важно! Те са застрашени, ако не ги намеря!

— Нищо не разбираш — отвърна тя тихо. — Ти си чужденец. Върховните лордове...

— Не ме интересуват никакви... — Мат спря и погледна към Том. Веселчунът сякаш се бе намръщил, но кашляше така здраво, че Мат не можеше да е сигурен. — Какво общо могат да имат Върховните лордове с моите приятели?

— Ти просто не...

— Не ми казвайте, че не разбирам! Ще си платя.

Мама Гуенна го изгледа сърдито.

— Не взимам пари за... — Лицето ѝ се изкриви в яростна гримаса. — Молиш ме да ти кажа неща, за които ми наредиха да не казвам на никого. Знаеш ли какво ще ме сполети, ако го сторя и ти изтървеш името ми? Езика ще ми отрежат най-напред. А после и други части поред преди Върховните лордове да овесят това, което е останало от мен, за да изпищя последните си часове за назидание на другите, че трябва да се подчиняват. А и така няма с нищо да помогна на девойчетата, нито като го кажа, нито като умра!

— Обещавам никога да не споменавам името ви пред никого. Заклевам се. — „И ще си спазя клетвата, старице, само ми кажи, да му се не види, къде са те!“ — Моля ви! Те са в опасност.

Тя го изгледа продължително. Мат имаше чувството, че изучава всяка частица от него.

— При тази клетва ще ти кажа. Аз... ги харесвах. Но ти не можеш да направиш нищо. Твърде много си закъснял, Матрим Каутон. Твърде много, с близо три часа. Отведоха ги в Камъка. Върховният лорд Самон изпрати за тях. — Тя поклати глава, загрижена и смутена. — Той изпрати... жени, които могат да... преливат. Аз лично нямам нищо против Айез Седай, но това е против закона. А законът е създаден от самите Върховни лордове. Дори да нарушават всеки друг закон, този не биха нарушили. Защо един Върховен лорд ще праща Айез Седай да хващат прегрешилите пред него? И защо изобщо ще му трябва тези момичета?

Мат едва не избухна в смях.

— Айез Седай ли? Мама Гуенна, сърцето ми замалко да изскочи, че и черният дроб с него. Ако за тях са дошли Айез Седай, няма за какво да се безпокоите. Та те и трите ще стават Айез Седай. Не че на мен това ми харесва, но тъкмо това те... — Широката му усмивка изведнъж се стопи, защото тя поклати тежко глава.

— Момче, момче, тези момичета се биха като лъвориби в мрежа. Дали ще стават Айез Седай, или не, не знам, но ония, дето дойдоха да ги отведат, ги блъскаха като кофи в продънен трюм. Приятели не оставят такива синини по тялото ти.

„Айез Седай са ги били? Но какво става, в името на Светлината? Проклетият Камък. В сравнение с него дворецът в Кемлин бе като двор на конюшня! Огън да ме гори! А аз стърчах ей там отвън и зяпах към тая къща! Да ме изгори дано, проклет, заслепен от Светлината тъпак!“

— Ако си счупиш ръката — ревна Мама Гуенна, — ще ти я наместя и ще я намажа с мехлем, ама ако ми строшиш стената, кожата ще ти одера като на червеноперка!

Той примигна и погледна свития си пестник. Кокалчетата му бяха ожулени. Дори не бе усетил, че удря в стената.

Едрата жена стисна здраво ръката му, но пръстите ѝ я опипаха учудващо нежно.

— Няма нищо счупено — изпъшка тя след малко. И огледа лицето му. Очите ѝ също бяха нежни. — Изглежда, наистина си загрижен за тях. Поне за една от тях, предполагам. Съжалявам, Мат Каутон.

— Недей — отвърна ѝ той. — Сега поне знам къде са. Трябва само да ги измъкна оттам. Измъкна последните две останали му андорски жълтици я ги пусна в шепата ѝ. — За церовете на Том и затова, че ми каза къде са момичетата. — Обзет от внезапен порив, той се наведе, бързо целуна старата жена по бузата и се ухили. — А това е от мен.

Сепната, тя докосна бузата си, разколебана дали да гледа монетите, или него.

— Ще ги измъкнеш, казваш. Просто ей тъй. От Камъка. — Изведнъж тя го сръга в ребрата с пръст, твърд като остен. — На моя мъж приличаш, Мат Каутон. И той беше един твърдоглав тъпак, готов да се набута сред зъбите на урагана, и с усмивка при това. За малко да повярвам, че наистина можеш да го направиш. — Тя изведнъж

забеляза калните му ботуши, явно за първи път. — Шест месеца ми трябваша, докато го науча да не ми мъкне кал в къщата. Ако наистина измъкнеш момичетата, на която и от тях да си хвърлил око, много зор ще види, докато те научи как се влиза в къща.

— Вие сте единствената жена, която би могла да го направи — отвърна ѝ той ухилен, а гневният ѝ поглед само разшири усмивката му. — „Да ги измъкна. Това е всичко, което трябва да направя. Просто да ги измъкна от Камъка на проклетия му Тийр.“ Том отново се закашля. „Той не може да влезе в Камъка така. Но как да го опра?“ — Мамо Гуенна, мога ли да оставя приятеля си тук? Твърде е болен, за да го връщам в хана.

— Какво? — избоботи Том и се опита да се надигне от стола. Кашляше така силно, че едва успяваше да говори. — Ти за... какво ме взимаш бе, момче? Да не мислиш, че... влизането в Камъка... ще е като... да влезеш в килера на майка си? Да не мислиш, че... ще се справиш... дори до портите... без мен?

Мама Гуенна постави тежката си ръка на рамото му и го натисна да седне като малко дете. Веселчунът я изгледа стреснато.

— Ще се погрижа за него, Мат Каутон — рече тя.

— Не! — изрева Том. — Не можеш... да ми направиш това! Не можеш... да ме оставиш... с тази стара... — Само ръката ѝ на рамото му попречи отново да се превие на две.

Мат се ухили на сивокосата жена.

— Приятно ми беше с теб, Том.

А когато излезе на улицата, се зачуди защо бе казал точно това. „Той няма да умре, да опустее дано. Тази жена ще го опази жив дори да се наложи да го дърпа за мустаците с ритници от гроба. Да, но мен кой ще ме опази жив?“

Пред него, над града се извисяваше Камъкът на Тийр. Несъкрушимата твърд, обсаждана стотици пъти, скалата, която стотици армии бяха трошили зъбите си. А сега той трябваше някак да проникне вътре. И да измъкне оттам три жени. Някак.

Със смях, който накара дори помръкналите минувачи да извърнат глави към него. Мат закрачи обратно към „Белия полумесец“, без да го е грижа за калта и влажния зной. Усети търкалящите се в главата му зарове.

ГЛАВА 53

ПОТОКЪТ НА ДУХА

Перин се връщаше към „Звездата“ през падналите вечерни сенки. Приятна умора се бе просмукала в мишците и раменете му. Днес наред с по-обикновената работа майстор Аджала го бе накарал да изработи голям къс кована украса със сложни извивки и спирали за портата на някакъв поземлен лорд от околностите. Беше му доставило истинска наслада да изработи толкова красиво нещо.

— Помислих си, че очите му ще изскочат, ковачо, когато му каза, че не би изработил това нещо, ако е за някой Върховен лорд.

Той погледна накриво Зарийн, която крачеше до него. Лицето ѝ бе скрито от сенките. Дори за неговите очи сенките бяха тук, макар и по-светли, отколкото за нечий други. Изтъкваха високите ѝ скули и омокотяваха рязката извивка на носа ѝ. Така и не можеше да реши какво изпитва към нея. Въпреки че Моарейн и Лан все още настояваха да се навъртат край хана, му се искаше тя да си намери някакви други занимания, а не непрекъснато да виси край него и да го гледа как работи. Неизвестно защо изпитваше неловкост всеки път, когато си помислеше за скосените ѝ очи, приковани в него. Неведнъж му се случваше да се засуети с големия чук в ръката, докато майстор Аджала не го изглеждаше намръщено и с почуда. Момичетата винаги го бяха карали да се чувства неловко, особено когато му се усмихнеха, но Зарийн не трябваше дори да се усмихва. Беше достатъчно само да го погледне. Отново се зачуди дали тя е красивата жена, от която Мин го беше предупредила да се пази. „По-добре да е соколицата.“ Тази мисъл така го изненада, че се спъна.

— Не исках нищо, което съм направил с ръцете си, да попадне у някой Отстъпник. — Очите му засияха златни, когато я погледна. — Ако беше за някой Върховен лорд, откъде да знам докъде ще стигне? — Тя потръпна. — Не исках да те изплаша, Фа... Зарийн.

Тя се усмихна широко, несъмнено уверена, че няма да я види.

— Гледай да не се спънеш, селянче. Помислял ли си някога да си пуснеш брада?

„Не стига, че все ми се подиграва, но понякога дори не мога да я разбера!“

Пред хана срещнаха Моарейн и Лан. Моарейн носеше ленената си пелерина с качулката, прикриваща лицето ѝ. Светлините от прозорците на хана се изливаха на жълти локви по каменната настилка. Тъкачницата беше затворена. Тишината беше оглушителна.

— Ранд е в Тийр. — Дълбокият глас на Айез Седай прокънтя изпод качулката като от пещера.

— Сигурна ли си? — попита Перин. — Не съм чул за никакви странни събития. Никакви сватби или пресъхнали кладенци. — Забеляза как Зарийн се навъси объркана. Моарейн не беше ѝ разказвала тези неща, нито пък той. За Лоиал беше най-трудно да си държи езика.

— Ти не слушаш ли мълвата, ковачо? — каза Стражникът. — Само за последните четири дни е имало толкова сватби, колкото за половин година преди. И толкова убийства, колкото за цяла година. Днес от терасата не една кула паднало някакво дете. От сто разкрача, направо на каменната настилка. Момиченце. После станало и изприпкало при майка си без нито една синина. Първата на Майен „гостенка“ на Камъка отпреди зимата, днес обявила, че ще се покори на волята на Върховните лордове, след като само до вчера твърдяла, че би предпочела да види Майен и всичките им кораби опожарени, нежели кракът и на един поземлен лорд да стъпи в града ѝ. Дори не са се осмелили да я изтезават, а волята на тази млада жена е като от желязо, тъй че по добре ти ми кажи дали това може да е дело на Ранд. Ковачо. Тийр ври като котел.

— Тези неща не са ми нужни, за да ми го подскажат — каза Моарейн. — Перин, ти сънува ли снощи Ранд?

— Да — призна той. — Беше в Сърцето на камъка и държеше онзи меч — усети как Зарийн пристъпи по-близо до него, — но се тревожех толкова много за това, че не е странно, че го сънувах. Снощи имах само кошмари.

— Един висок ли? — намеси се Зарийн. — С червеникава коса и сиви очи? Държи нещо, което свети толкова ярко, че очите ти ще

заслепи? В едно място, където има само огромни колони от червен мрамор? Ковачо, кажи, че не си сънувал това!

— Видяхте ли — промълви Моарейн. — Този сън днес ми го разправяха поне стотина пъти. Всички тук говорят за кошмари — Бе-лаал явно не прави никакво усилие да заслони сънищата си... но за този особено. — Тя изведнъж се засмя хладно. — Хората разправят, че той е Прероденият Дракон. Казват, че иде. Шепнат го по ъглите ужасени, но го приказват.

— А Бе-лаал? — попита Перин.

Отговорът на Моарейн просъска като изтеглена от ножница хладна стомана.

— С него ще се заема тази нощ. — От нея не се излъчваше и намек за миризма на страх.

— Ние ще се заемем с него тази нощ — каза ѝ Лан.

— Да, Гайдине мой. Ние ще се заемем с него.

— А ние какво ще правим? Така ли ще си седим тук и ще чакаме? Поседях на едно място колкото за цял живот в планините, Моарейн.

— Ти с Лоиал... и Зарийн... тръгвате за Тар Валон — каза тя на Перин. — Докато свърши. Там ще е най-безопасно за вас.

— Къде е огиерът? — попита Лан. — Искam тримата да тръгнете на север колкото се може по-скоро.

— Сигурно е горе — отвърна Перин. — В стаята си или може би в малката гостна. Прозорците горе светят. Той непрестанно работи над бележките си. Предполагам, че ще разкаже надълго и широко в книгата си как сме побегнали. — Сам се удиви на горчивината в гласа си. „О Светлина, тъпако, да не би да искаш да се възправиш срещу един от Отстъпниците? Не. Не, но ми омръзна да бягам. Помня, че някога не бяха така. Помня, че се биех, и ми беше по-добре. Дори когато си мислех, че ще загина, ми беше по-добре.“

— Аз ще го намеря — обяви Зарийн. — Мен не ме е срам да си призная, че ще се радвам, ако мога да избегна тази битка. Мъжете се бият тогава, когато трябва да бягат, както и глупците. Но то е едно и също. — Тя закрачи бързо пред тях и тесните ѝ поли зашумоляха, докато влизаше в хана.

Перин набързо огледа дневната, докато я следваха към стълбището в дъното на гостилницата. Мъжете по масите бяха по-

малко, отколкото очакваше. Някои седяха сами, с помръкнали очи, но там, където бяха двама или трима, си шепнеха изплашено и главите им почти се докосваха. Въпреки това той долови думата „Дракон“ поне на три пъти.

Когато стигнаха горната площадка на стълбището, чу друг тих звук, сякаш нещо тупна в малката частна гостна. Той надникна в дългия, потънал в мрак коридор.

— Зарийн? — Отговор не последва. Перин усети, че космите по врата му настръхват, и тръгна натам. — Зарийн? — Блъсна вратата и я отвори. — Файле!

Тя лежеше на пода до масата. Той понечи да се затича през прага, но резкият заповеднически вик на Моарейн го прикова на място.

— Спри, глупако! Спри, ако ти е мил животът! — Тя бавно се приближи по коридора, извърнала глава настрани, сякаш се вслушваше в нещо или по-скоро търсеше нещо. Лан я следваше с ръка върху дръжката на меч — и с такова изражение в очите, сякаш съзнаваше, че тук стоманата няма да помогне. Тя стигна до прага и рязко спря. — Дръпни се, Перин. Бързо се дръпни!

Той с болка се взря в Зарийн. Във Файле. Лежеше там като издъхнала. Най-послед се насили да се отдръпне от вратата, оставяйки я отворена, застанал така, че да може да я вижда. Приличаше на мъртва. Не можеше да види дали гърдите ѝ се повдигат. Доця му се да завие. Навъси се и размърда пръстите на ръката, с която бе отворил вратата. Ръката му пулсираше, сякаш си бе ударил лакътя.

— Няма ли да направиш нещо, Моарейн? Ако не направиш нещо, ще вляза.

— Стой мирно — спря го тя спокойно. — Какво е това до дясната ѝ ръка? Сякаш го е изтървала, когато е паднала. Не го виждам добре.

Той я изгледа гневно, после надникна в стаята.

— Таралез. Прилича на таралез, издялан от дърво. Моарейн, кажи ми какво става! Какво стана? Кажи ми!

— Таралез — промърмори тя. — Таралез. Млъкни, Перин. Трябва да помисля. Усетих спусъка. Долавям останките от потоците, заплетени, за да го щракнат. Дух. Чист Дух и нищо друго. Почти никое същество не използва чистите потоци на Духа! Защо този таралез ме кара да си мисля за Духа?

— Какъв спусък си усетила, Моарейн? Какво е било заплетено? Клопка ли?

— Да, клопка — отвърна тя и раздразнението ѝ накъса хладното спокойствие на гласа ѝ. — Капан за мен. Трябваше първа да вляза в тази стая, ако Зарийн не бе изтичала напред. Двамата с Лан със сигурност щяхме да влезем тук, за да обмислим какво да правим и да изчакаме вечерята. Никаква вечеря повече. Замълчи, ако изобщо искаш да помогна на момичето. Лан! Доведи ми този ханджия! — Стражникът се понесе към стълбището.

Моарейн закрачи напред-назад по коридора, поспирайки се да надникне през откритата врата. Перин не можеше да забележи никакъв признак, че Зарийн е жива. Гърдите ѝ не помръдваха. Опита се да долови туптенето на сърцето ѝ, но дори за неговия слух това бе невъзможно.

Лан се върна, тикайки пред себе си изплашения Джура Харет, и Айез Седай се извърна към оплешивяващия мъж.

— Обеща да пазиш тази стая за мен, Харет. — Тонът ѝ беше хладен и точен като наострен нож. — Да не допускаш дори една прислужница да влезе да почисти в мое отсъствие. Кого си пуснал да влезе тук, Харет? Кажи ми!

Харет се затресе като паница с пача.

— С-само две д-дами, г-госпожо. Т-те п-поискаха да ви оставят изненада. Кълна се, г-госпожо. Т-те ми я показаха. Е-едно таралежче. К-казаха, че щ-ще се изненадате.

— Наистина бях изненадана, ханджийо — отвърна тя тихо. — А сега ме остави! И ако прошепнеш и думичка за това, дори в съня си, ще срина този хан и ще оставя от него само дупка в земята.

— Д-да, госпожо — прошепна той. — Кълна се! Кълна ви се!

— Махай се!

В бързината си да се смъкне по стълбите ханджията се срина на колене и се затъркаля с трополене надолу по стълбите.

— Той знае, че съм тук — обърна се Моарейн към Стражника. — И е намерил някои от Черната Аджа да заложат този капан, но все пак може би си мисли, че съм се хванала. Малък проблясък на Шарката, но може би е достатъчно силен, за да не го долови.

— Тогава сигурно няма да заподозре, че идваме — каза тихо Лан. И почти се усмихна.

Перин погледна и двамата, оголил зъби.

— А тя? Какво ѝ направиха, Моарейн? Жива ли е? Не виждам дали диша!

— Жива е — отвърна замислено Моарейн. — Не мога, нито смея да се приближа до нея достатъчно, за да разбера повече от това, но е жива. Тя... спи, в известен смисъл. Както спят мечките през зимата. Сърцето ѝ бие толкова бавно, че можеш да изброиш минути от един удар до другия. Дъхът ѝ също. Спи. — Той усети острия ѝ поглед върху себе си. — Боя се, че не е тук, Перин. Вече не е в тялото си.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е в тялото си? Светлина! Нали не искаш да кажеш, че... са ѝ изтръгнали душата? Като на Сивите! — Моарейн поклати глава и той въздъхна облекчено. Гърдите го заболяха, сякаш не беше дишал след последните ѝ думи. — Тогава къде е тя, Моарейн?

— Не знам — отвърна тя. — Подозирам нещо, но не знам.

— Подозрение, намек, каквото и да е! Огън да ме гори, кажи ми къде е? — Лан помръдна ядосан от грубия му език, но Перин беше сигурен, че ще прекърши Стражника като парче желязо върху секач, ако той се опита да го спре. — Кажи къде е?

— Много малко знам, Перин. — Гласът на Моарейн прозвуча като хладна, безчувствена музика. — Спомних си малкото, което знам за онова, което свързва едно издялано от дърво таралежче с Духа. Това нещо е тер-ангреал, изследван за последен път от Корианин Недеал, последната Съновница на Кулата. Талантът, наречен съновничество, е дело на Духа, Перин. Аз не съм го изучавала; моите таланти са други. Убедена съм, че Зарийн е попаднала в клопката на един сън, може би дори в Света на сънищата, в Тел-айеран-риод. Всичко, което представлява тя, е в този сън. Всичко. Една Съновница изпраща там само част от себе си. Ако Зарийн не се завърне скоро, тялото ѝ ще умре. Може би тя самата ще остане да живее в съня. Не знам.

— Твърде много неща не знаеш — промърмори Перин. Надникна отново в стаята и му се дощя да заплаче. Зарийн, полегнала там изглеждаше толкова мъничка, така крехка и беззащитна. „Файле“. Кълна се, ще те наричам само Файле, отсега и завинаги. — Защо не направиш нещо?

— Капанът е щракнал, Перин, но този капан все още може да улови всеки, който пристъпи в тази стая. Не бих успяла да се добера до

нея преди да ме е хванал. А тази нощ ме чака работа.

— Да те изгори дано, Айез Седай! И теб, и работата ти! Този Свят на сънищата? Да не е като вълчите сънища? Ти ми каза, че онези Съновници понякога виждали вълци.

— Казах ти това, което мога — отвърна му рязко тя. — Време е да тръгваш. Двамата с Лан трябва да тръгваме към Камъка. Вече нямаме време за чакане.

— Не! — Изрече го тихо, но когато Моарейн отвори уста, повиши тон. — Не! Няма да я оставя!

Айез Седай въздъхна дълбоко.

— Добре, Перин. — Гласът ѝ бе като лед; спокоен, гладък, студен. — Както решиш. Може пък да оцелееш тази нощ. Хайде, Лан!

Двамата със Стражника се отдалечиха по коридора към стайте си. След няколко мига се върнаха, Лан наметнат сменящия цветовете си плащ, и се скриха надолу по стълбите, без да му кажат нито дума повече.

Той впи очи през откренатата врата към Файле. „Трябва да направя нещо. То е като вълчите сънища...“

— Перин — доехтя басовото бръмчение на Лоиал, — каква е тази работа с Файле? — Огирът се носеше по коридора, размахал ръкавите на ризата си, с оцапани от мастилото пръсти и перо в ръката. — Лан ми каза, че трябва да тръгвам, и после спомена нещо за Файле и за капан. Какво искаше да каже?

Перин му предаде набързо думите на Моарейн. „Може да подейства. Може. Трябва!“ Сепна се, когато Лоиал изръмжа.

— Не! Перин, това не е справедливо! Файле беше толкова волна. Не е справедливо да хванат точно нея в капан!

Перин вдигна очи към лицето на Лоиал и отведнъж си спомни за старите приказки, колко безпощадни врагове са огиерите. Големите уши на Лоиал се бяха изпънали назад към тила му и широкото му лице се бе вкоравило като наковалня.

— Лоиал, ще се опитам да помогна на Файле. Но докато го правя, ще бъда съвсем безпомощен. Ще ми пазиш ли гърба?

Лоиал надигна огромните си длани, които с такава нежност държаха книгите, и дебелиите му пръсти се свиха, готови сякаш да разбиват канари.

— Никой не ще ме прекрачи, докато съм жив, Перин. Нито мърдраал, нито дори самият Тъмен. — Каза го, сякаш по-просто не можеше и да бъде.

Перин кимна и отново погледна към вратата. „Трябва да подейства. Не ме интересува дали Мин ме е предупредила да се пазя от нея или не!“ — Изрева и скочи към Файле, протегнал ръка. Стори му се, че докосна глезена ѝ преди да потъне.

Дали сънят на капана беше Тел-айеран-риод, или не, Перин не разбра, но разбра, че е вълчи сън. Обкръжиха го заоблени тревисти хълмове и пръснати храсталаци. Мерна му се пъстрокафява сърна в края на леса и някакво стадо тичащи през тревата животни, подобни на сърни, с кафяви ивици по козината, но с дълги прави рога. Миризмите във вятъра му подсказаха, че са добри за ядене, други миризми му проговориха, че наоколо има добра плячка. Беше вълчи сън.

Усети, че е облечен в дългия кожен ковашки елек, с голи ръце. А на хълбока му нещо тежеше. Докосна колана на секирата, но от клупа му не висеше тя. Прокара пръсти по главата на тежкия ковашки чук.

В светлината пред него изникна Скокливец.

„Пак си дошъл, глупако.“ В посланието по-скоро ставаше дума за малко вълче, навряло муцунка в кошер, за да близне мед, въпреки жилата на дивите пчели по муцуната и около очите му. „Сега е по-опасно от всякога, Млади бико. Зли неща бродят в съня. Братята и сестрите отбягват планините от камък, които двуногите трупат, и се боят да си предават сънищата. Махай се!“

— Не — отвърна Перин. — Файле е тук някъде тук, хваната. Трябва да я намеря, Скокливец. Трябва! — Усети как нещо се размърда в него. Промени се нещо. Погледна надолу към рунтавите си крака, огледа собствените си лапи. Беше станал по-голям вълк и от Скокливец.

„Много силно си тук!“ Всяко послание преливаше от почуда. „Тук ще загинеш, Млади бико!“

„Ако не освободя соколицата, не ме е грижа, братко.“

„На лов тогава, братко.“

Вдигнали ноздри към вятъра, двата вълка се затичаха през равнината. Да дирят соколицата.

ГЛАВА 54

В КАМЪКА

Нощем покривите на Тийр не бяха най-доброто място за един благоразумен човек, реши Мат, докато се взираше в лунните сенки. Малко повече от петдесет крачки широка улица или може би тесен площад отделяха Камъка от плочестия покрив, на който се бе покатерил той самият, на три етажа над каменния паваж. „Но пък и аз кога ли съм бил благоразумен? Единствените благоразумни хора, които съм срещал, са толкова скучни, че само като ги погледнеш, ти се доспива.“ Бе обиколил навсякъде около Камъка, след като падна нощта; единствената страна, която не беше обиколил, бе откъм реката, там, където Еринин течеше покрай самото подножие на твърдината. Това място тук му се бе сторило най-добрият подстъп към Камъка, но не и такъв, че да поеме с особена радост по него.

Той вдигна тоягата си и малката тенекиена кутия с телена дръжка и предпазливо пристъпи към един тухлен комин малко по-близо до стената. Рулото с фойерверки — по-точно доскорошното руло с фойерверки, преди да поработи над тях в стаичката си в хана — помръдна на гърба му. Сега можеше да мине по-скоро за вързоп, стегнат колкото се може по-здраво, но все още твърде обемист, за да го мъкне човек по покривите в тъмното. Преди малко заради това нещо кракът му се бе подхлъзнал и бе съборил една от плочите на корниза, което събуди човека, спящ в стаята под покрива, и той се развика: „Крадец“, карайки го да побегне. Сега Мат намести вързоп на гърба си и се сви в сенките до комина. Постави тенекиената кутия върху плочите; телената дръжка се бе нагорещила неприятно.

Да оглежда Камъка, скрит така в сенките, му се струваше малко по-безопасно, но все още не особено окуражаващо. Крепостната стена не изглеждаше толкова дебела, колкото по други места, като в Кемлин и Тар Валон, не повече от една крачка широка, укрепена с големи каменни подпори, скрити сега долу в тъмното. Една крачка ширина беше напълно достатъчна за вървене, разбира се, но височината от

двете страни беше близо десет разтега. През тъмното, и право долу върху камъните. „Но някои от тези проклети къщи се опират до нея, мога лесно да скоча и после да стигна право до проклетия му Камък!“

Така си беше, но и това не носеше особено успокоение. Страните на Камъка приличаха на стръмни канари. Той отново измери с око височината и си каза, че би трябвало да може да се изкачи. „Разбира се, че трябва да мога. Също като онези канари в Мъгливите планини.“ Над сто крачки право нагоре, докато се добере до някоя от бойниците. По-ниско трябваше да има амбразури за стрелба с лък, но не можеше да ги различи в нощта. А и през амбразура не можеше да се промуши. „Сто проклети крачки. Може би сто и дваисет. Да ме изгори дано, дори и Ранд не би се осмелил да изкачи такова нещо.“ Но друг начин да проникне вътре не бе измислил. Всяка порта, която бе проучил, беше здраво залостена и изглеждаше достатъчно яка, за да спре стадо бикове, да не говорим за дузината стражи, пазещи всяка — стражници с шлемове, лъскави ризници и мечове на кръста.

Изведнъж той примигна и присви очи към стената на Камъка. Наистина някакъв глупак се катереше по нея, едва различим, като смътна сянка на лунната светлина. Вече се бе изкачил до половината и под краката му имаше поне седемдесет крачки до паважа. „Същински глупак, нали така? То и аз не съм по-малък глупак, щом съм се накарал да се катеря. Да ме изгори дано, този сигурно ще вдигне тревога вътре и ще вземат да ме хванат.“ Вече не можеше да види катерача. „Но кой в името на Светлината е този? И има ли значение кой е? Огън да ме гори, проклет начин да спечелиш облог. А, ще им искам и на трите по една целувка, даже от Нинив!“

Премести се, за да надникне към стената, мъчейки се да намери най-подходящо място за катерене, и изведнъж към гърлото му блесна хладна стомана. Без да мисли, той я блъсна встрани и избяга с тоягата почвата изпод краката на нападателя. Друг някой изрита стъпалата му и той падна почти върху човека, когото сам бе съборил. Претъркули се по плочите и вързопът с фойерверките падна от гърба му. — „Ако това падне долу, вратовете им ще скърша!“ И развъртя тоягата. Усети, че удря на месо, и пак; чу се пышкане. После в гърлото му се опряха две остриета.

Той замръзна, разперил ръце. Остриетата на къси копия, плоски, така че почти не улавяха бледите лунни лъчи, и притиснати в плътта

му така здраво, че можеха да пуснат кръв. Очите му ги, проследиха чак до лицата на онези, които ги държаха, но главите им бяха забулени — лицата им бяха покрити с черни була чак до очите, които се взираха в лицето му. „Огън да ме гори. Натъкнах се на истински крадци! Къде ми отиде късметът?“

Ухили се колкото можа по-широко, за да се видят блесналите му под луната зъби.

— Хич не исках да ви преча на работата, тъй че ако ме пуснете да си вървя по пътя, ще ви оставя да си вървите по своя, без да кажа нищо. — Забулените хора не помръднаха, нито копията им. — Аз също не искам никаква врява, както и вие. Няма да ви предам. — Стояха като статуи и го гледаха изотгоре. „Огън да ме гори, нямам никакво време за това. Време е да хвърлим зара.“ В един смразяващ миг думите в главата му прозвучаха твърде странно. Стисна здраво тоягата, която лежеше до него... и едва не изкрещя, когато някой притисна китката му с крак.

Извъртя очи да види кой е. „Огън да ме гори, глупак, забравих онзи, върху когото паднах.“ Но зърна друга сянка зад оня, който беше стъпил върху китката му, и реши, че може би е по-добре, че не успя да се докопа до тоягата.

Беше мек ботуш, с шевица до коляното, отпуснат върху ръката му. Той разрови паметта си. Спомни си един мъж, когото беше срещнал в планините. Проследи с очи загърнатия в мрака силует догоре, мъчейки се да отличи кройката и цвета на дрехите му — сякаш бяха изтъкани от сянка, цветовете се сливаха твърде добре с тъмнината, за да може да се открият ясно — по ножа с дългото острие на кръста на непознатия чак до тъмното було през лицето му. Забулено в черно лице. Забулен в черно.

„Айилец! Да ме изгори дано, какво правят проклетите му айилци тук!“ Спомни си, че айилците се забулват преди да убият, и му се догади.

— Да — произнесе мъжки глас. — Айилци сме! — Мат се сепна; не беше се усетил, че го изрича на глас.

— Много добре танцуваш за човек, хванат от засада — изрече глас на млада жена — май тъкмо тя бе стъпила върху китката му. — Може би някой ден ще имам време да потанцувам с теб както се полага.

Мат понечи да се усмихне — „Щом тя иска да танцува, значи поне няма да ме убият!“, но вместо това се намръщи: айилката май имаше предвид нещо друго.

Копията се прибраха и няколко ръце го вдигнаха на крака. Отблъсна ги и започна да се отупва от праха, все едно че се намираше в гостилница, а не посред нощ на покрив и обкръжен от четирима айилци. Винаги си струва да накараш другия да разбере, че имаш здрави нерви. Айилците носеха колчани на кръстовете освен дългите си ножове, и още къси копия на гърбовете си, прибрани в калъфи лъкове и по едно дълго копие. Усети се, че тананика „В дъното на кладенеца паднах“, и млъкна.

— Какво търсиш тук? — попита го мъжкият глас. С тези була Мат не можеше да е сигурен кой точно му говори; гласът прозвуча като на възрастен човек, уверен, свикнал да командва. Помисли си, че може да различи поне жената — беше единствената по-ниска от него, и то съвсем мъничко. „Проклети айилци“. — Наблюдавахме те от известно време — продължи възрастният. — Гледахме те как оглеждаш Камъка. Проучи го от всички страни. Защо?

— Аз бих попитал и вас същото — каза друг глас. Мат като че ли се оказа единственият, който се сепна, щом сред сенките пристъпи мъж в торбести гащи. Непознатият, изглежда, беше бос, за да стъпва по-добре по покривните плочи. — Очаквах да намеря тук крадци, а не айилци — продължи мъжът, — но не си мислете, че броят ви ще ме уплаши. — Тънка тояга, не по-висока от главата му, засвистя в ръцете му. — Името ми е Джюйлин Сандар и съм ловец на крадци, и бих искал да разбера какво правите тук по покривите и защо оглеждате Камъка.

Мат поклати глава. „Колко ли още проклетници ще се окаже, че има по покривите тази нощ?“ Оставаше само да се появи Том и да засвири на лютнята си или пък някой да мине край тях и да ги попита за най-близкия хан. „Проклет ловец на крадци!“ Зачуди се защо айилците си стоят така спокойно.

— Добре се промъкваш за градски човек — промълви гласът на стария. — Но защо ни следиш? Не сме откраднали нищо. И защо ти самият толкова често гледаше към Камъка?

Дори под лунната светлина изумлението на Сандар бе очевидно. Той се сепна, отвори уста и веднага я затвори, когато още четирима

айилци изникнаха в мрака зад него. Той въздъхна и се подпря на тънката си тояга.

— Изглежда, мен ме спипаха — промърмори ловецът на крадци. — Изглежда, че сега аз трябва да отговарям на вашите въпроси. — Той присви очи към Камъка и поклати глава. — Днес... направих едно нещо, което ме... тревожи. — Почти сякаш говореше на себе си, като че се мъчеше да отгатне нещо. — Част от мен казва, че беше право, това, дето го направих, че трябва да се подчинявам. Разбира се, когато го сторих, ми се струваше право. Но един гласец в главата ми казва, че... съм предал нещо. Сигурен съм, че този гласец е грешен, а и е много тъничък, но не ще да спре. — И сам спря и поклати глава.

Един от айилците кимна и когато проговори, се оказа, че е старият.

— Аз съм Руарк, от септата Девет долини на Таардад айил, някогашен Аетан Дор, Червен щит. Понякога Червените щитове правят същото, което и вашите ловци на крадци. Казвам го, за да разбереш, че знам каква ти е работата и знам що за човек би трябвало да си. Не искам да ти нанеса щета, нито на града ти, Джюйлин Сандар, от ловците на крадци, но няма да търпя да нададеш бойния вик. Ако мълчиш, ще живееш; ако не — не.

— Не искате щета на града ми? — промълви замислен Сандар. — Какво търсите тук тогава?

— Камъка. — Тонът на Руарк показва ясно, че няма какво друго да добави.

Сандар кимна и промърмори:

— Май почти ми се ще да ви стигнат силите да навредите на Камъка, Руарк. Ще си държа езика.

Руарк извърна забуленото си лице към Мат.

— А ти, момко безименни? Ще ми кажеш ли защо оглеждаш Камъка така отблизо?

— Ами просто исках да се поразходя малко на лунна светлина — отвърна Мат невинно. Младата жена отново опря копието си в гръкляна му и той сухо преглътна. „Какво пък, може да им кажа част от истината.“ Не биваше да им позволи да разберат, че е изплашен; ако оставиш другия да го разбере, губиш всякаква почва. Много предпазливо, с два пръста, отмести стоманата от гърлото си. Стори му се, че тя се засмя тихо. — Едни мои приятели са вътре в Камъка —

каза той, колкото можа по-небрежно. — Пленници. Смятам да ги измъкна.

— Сам ли, безименни? — попита Руарк.

— Ами да виждате някой друг наоколо? — отвърна Мат сухо. — Освен ако не искате да ми помогнете малко. Вие също проявявате интерес към Камъка, както изглежда. Ако смятате да влезете, можем да го направим заедно. Както и да го погледнеш, трудно завъртане на зара е това, но късметът ми е добър. — „Сега-засега поне. Натъкнах се на забулени в черно айилци и не ми срязаха гърлото — това и най-добрият късмет едва ли може да надскочи. Огън да ме гори, няма да е лошо да имам няколко айилци около мен, като вляза вътре.“ — Ако заложите на късмета ми, едва ли ще сбъркате.

— Не сме дошли тук за пленници, играчо — отвърна Руарк.

— Време е, Руарк. — Мат не можа да разбере кой от айилците го каза, но Руарк кимна.

— Да, Гаул. — Стариият изгледа Мат, после Сандар. — И да не нададете бойния вик. — Обърна им гръб и след две крачки се сля с тъмнината.

Мат се сепна. Другите айилци също изчезнаха, оставяйки го сам с ловеца на крадци. „Освен ако не са оставили някой да ни наблюдава. Да ме изгори дано, мога ли изобщо да разбера?“

— Надявам се, че и мен няма да се опиташ да спреш — каза той на Сандар, докато наместваше отново вързопа с фойерверките на гърба си и вдигаше тоягата. — Смятам да вляза вътре, покрай теб или през теб, както избереш. — Пристъпи до комина да вдигне тенекиената кутия; телената дръжка се беше нагорещила още повече.

— Тези твои приятели — каза Сандар. — Да не са три жени?

Мат го изгледа намръщено, съжалявайки, че луната не свети по-силно, за да вили ясно лицето му. Гласът на човека му прозвуча странно.

— Какво знаеш за тях?

— Знам, че са вътре в Камъка. И знам също една малка вратичка при реката, през която ловец на крадци може да влезе вътре с пленник, за да го вкара в килия. Килиите, в които трябва да са те. Ако ми се довериш, комарджийо, мога да те вкарам вътре. Оттам всичко ще зависи от случайността. Може пък късметът ти отново да ни изкара живи навън.

— Винаги ми е вървяло — промълви бавно Мат. „Дали се чувствам толкова късметлия, че да му се доверя?“ Никак не му допадат идеята да се прави на пленник; струваше му се твърде прозрачна преструвка, за да може да мине. Но рискът не изглеждаше по-голям, отколкото да се катери повече от триста стъпки отвесно нагоре в тъмнината.

Той хвърли поглед към градската стена и зяпна. По нея пълзяха сенки — тъмни, тичащи силуети. Айилци, беше сигурен. Над сто души. Изчезнаха, но сега той успя да различи сенки, катерещи се нагоре по стръмната канара, най-труднодостъпната част на Тийрския камък. С катеренето дотук. Онзи преди малко можеше и да проникне, без да вдигне тревога, но над сто айилци щяха да са като екнещи камбани. Но пък можеха да послужат за отвличане на вниманието. Ако предизвикаха смут там горе, вътре в Камъка, тогава онези, които пазеха килиите на тъмницата, сигурно нямаше да обърнат много внимание на един ловец на крадци, довел крадец.

„Мога и аз да добавя малко към общата суматоха. Доста се потрудох за това.“

— Добре, хващачо на крадци. Само да не решиш в последния момент, че съм ти наистина пленник. Можем да поемем към твоята портичка веднага щом поразбъркам малко мравуняка. — Стори му се че Сандар се намръщи, но не смяташе да обяснява на човека повече, отколкото му се полага.

Сандар го последва по покривите, катерейки се леко като него на по-горните равнища. Последният покрив беше съвсем малко по-нисък от стената и се опираше плътно до нея, по-скоро да се издърпа човек нагоре, отколкото да се катери.

— Какво ще правиш? — прошепна Сандар.

— Изчакай ме тук.

С тенекиената кутия и тоягата в другата ръка Мат си пое дълбоко дъх и тръгна към Камъка. Постара се да не мисли колко високо е до паважа долу. „Светлина, проклетото му нещо е цели три стъпки широко! Бих могъл да премина по него слепешката, насън, проклетия пуста!“ Три стъпки ширина, в тъмното, и над петдесет стъпки надолу до паважа. Постара се да не мисли и за това, че Сандар може да не се окаже тук, когато се върне. Почти се беше отдал на тази тъпа представа, че се прави на крадец, хванат от този човек, но му

изглеждаше твърде възможно да се върне и да не завари Сандар, или да го завари, довел още хора, за да го заловят наистина. „Не мисли за това. Просто си свърши нещата едно по едно... Поне най-сетне ще видя как изглежда.“

Както подозираше, в края на стената на Камъка имаше амбразура — дълбок клин, врязан в скалата, високо, тясно отворстие, колкото да може да се стреля през него. Ако Камъкът бъдеше нападнат, войниците вътре сигурно щяха да поискат да спрат всеки опит да се мине оттук. Но сега прорезът беше тъмен. По нищо не личеше, че някой наблюдава. За това също се беше постарал да не мисли.

Бързо остави тенекиената кутия в краката си, закрепил тоягата през стената към Камъка и свали вързопа от гърба си. Припряно го напъха в прореза, мъчейки се да го изтика по-навътре — искаше вътре да се вдигне колкото се може по-голяма шумотевица. Един от краищата на намасления плат се загърна и отвътре се показаха навързани един за друг фитили. След малко размисъл в стаята си той бе срязал по-дългите фитили, подравнявайки ги с късите, а парчетата бе навързал едно за друго. Струваше му се, че би трябвало да гръмнат наведнъж и че един такъв трясък и блясък ще е достатъчен, за да шашне в цитаделата всеки, който не е напълно глух.

Капакът на тенекиената кутия така се бе нагорещил, че му се наложи на два пъти да духне пръстите си, преди да го отвори — съжали, че не знае онзи номер на Алудра, дето щракваш клечицата и фенерът се запалва — и откри черния въглен, поставен върху пясък. Телената дръжка се измъкна, за да се превърне в щипци, и с малко духане въгленът наново се зачерви. Той го опря в навързаните фитили, изчака те да засъскат и да пламнат, вдигна тоягата и се затича по стената.

„Пълна лудост — помисли си Мат. — Хич не ме интересува колко ще гръмне. Можех да си скърша тъпия врат, докато го пра...!“

Ревът зад него бе по-оглушителен от всичко, което беше чувал; чудовищен пестник го шибна в гърба, изкарвайки всичкия му въздух още преди да е паднал по корем на върха на стената. За миг остана легнал, мъчейки се да задвижи отново дробовете си, мъчейки се да не помисля как наистина този път бе имал късмет, че не падна от стената. Ушите му закънтяха като всички камбани на Тар Валон.

Изправи се внимателно и се озърна назад към Камъка. През амбразурата бе провиснал облак дим. Зад пушека самата амбразура изглеждаше по-различно. По-широка някак. Не можа да проумее как, нито защо, но беше по-широка.

Помисли само за миг. В единия край на стената Сандар можеше да го чака, можеше да се кани да го вкара в Камъка уж като пленник — или можеше да води войници. В другия край на стената можеше да има някакъв начин да се влезе вътре, без Сандар да има възможност да го предаде. Затича се обратно в посоката, от която бе дошъл, без повече да го тревожи нито тъмнината, нито височината от двете страни.

Амбразурата наистина се оказа по-широка. Камъните сякаш просто бяха издухани и се бе отворила груба дупка, сякаш някой беше блъскал с ковашки чук часове наред. Дупка, достатъчно широка, за да се прозрے човек през нея. „Как, в името на Светлината?“ Време за чудене нямаше.

Промъкна се през назъбения отвор, кашляйки от лютивия пушек, скочи на плочника и успя да пробяга поне дузина крачки преди да се появят Бранителите на Камъка — поне десетина души. Всички викаха объркано. Повечето бяха само по ризи и никой не беше с шлем и броня. Някои носеха фенери, други размахваха оголени мечове.

„Глупак! — извика собственият му глас. — Нали затова гръмна тия проклети неща! Заслепен от Светлината глупак!“

Време да се върне на стената нямаше. Развъртя тоягата и се хвърли срещу войниците преди на тях да им остане време за нещо повече, освен да го видят, навря се между тях и започна да удря глави, мечове, колене, такаото му попадне, разбирайки, че са твърде много, за да се справи с тях сам, разбирайки, че глупавото му мятане на зара бе струвало на Егвийн и другите проиграния шанс, който бе имал.

И изведнъж до него изникна Сандар и тънката му тояга засвистя по-бърза и от неговата. Стражите изпопадаха.

Сандар ги зяпна и поклати глава.

— Бранители на Камъка. Нападнах Бранители! Главата ще ми отрежат за това! Какво направи бе, комарджийо? Тези блясъци и тътен, дето разбиха камъка. Мълнии ли повика? — Гласът му се сниши до шепот. — Да не съм се заплел с мъж, който прелива?

— Фойерверки — отвърна късо Мат. Ушите му още пищяха, но все пак чу трополенето на други ботуши, тичащи по плочника. —

Килиите, човече! Покажи ми пътя към килиите преди да са довтасали и други!

Сандар се сепна.

— Насам! — И се затича към един страничен коридор, надалече от приближаващите се ботуши. — Да побързаме! Ще ни убият, ако ни намерят! — Някъде отгоре тревожно заехтяха гонгове и друг тътен отекна сред Камъка.

„Ида“ — помисли си Мат, докато тичаше след ловеца на крадци. — „Ще ви измъкна или ще умра! Обещавам!“

Екът на тревожните гонгове разтърси Камъка, но Ранд не му обърна повече внимание, отколкото на изпреварилия го трясък, нещо като приглушен гръмотевичен тътен, който дойде някъде отдолу. Хълбокът го болеше; старата рана пареше, изпълната до скъсване от катеренето по стръмната страна на твърдината. И на болката не обърна никакво внимание. Кривата усмивка не слизаше от лицето му, усмивка на предвкусване за ужас, която не можеше да свали, дори и да искаше.

„Ще го свърша най-сетне. Тъй или иначе, ще се свърши. Ще свършат тези сънища. Мятането на стръв, примамките, ловът. Ще го свърша, веднъж завинаги!“

Смеейки се на себе си, той забърза из тъмните проходи на Тийрския камък.

Егвийн опипа лицето си и трепна. Устата ѝ горчеше. И беше жадна. „Ранд? Какво? Защо отново сънувах Мат и виковете му, че идва? Какво става?“

Отвори очи и зяпна в сивите каменни стени. Опушена факла мятеше треперливи сенки. Изпищя, щом си спомни всичко.

— Не! Няма да се оставя повече да ме оковат! Няма да ме окаишат! Не!

Нинив и Елейн мигом се озоваха край нея, с отекли лица, твърде угрижени и напласнени, за да могат да ѝ кажат утешителна дума. Но самото им присъствие укроти писъците ѝ. Не беше сама. Беше пленничка, но не беше сама и не бе окаишена.

Опита се да седне и те ѝ помогнаха. Трябваше да ѝ помогнат — всеки мускул по тялото я болеше. Можда да си спомни всеки невидим удар по време на яростта, която почти я бе довела до полуда, щом разбра, че... „Няма повече да мисля за това. Трябва да мисля как да се измъкнем.“ Опря гръб на стената. Болките и се бореха с умората — съпротивата, когато бе отказала да се покори, бе изцедила всяка струйка от силата ѝ, а подутините сякаш стичаха още повече.

Бяха сами в каменната килия. Подът беше гол и студен, и твърд. Вратата на грубите панти бе издраскана от безброй безсилни пръсти. По камъните личаха надписи, повечето нечетливи, от немощни ръце. „Светлината дано има милост над мен да умра“, гласеше един. Егвийн го заличи от ума си.

— Още ли сме заслонени? — изломоти тя. Дори от говоренето я болеше. Още преди Елейн да кимне осъзна, че не е нужно да пита. Подутата буза на златокосата девойка, разпенената ѝ устна и тъмният кръг на едното ѝ око говореха достатъчно красноречиво, пък и собствените ѝ болки трябваше да я подсетят. Ако Нинив бе успяла да докосне Верния извор, и двете щяха да са Изцерени.

— Опитах се — рече отчаяно Нинив. — Опитах се, и пак, и пак. — Тя рязко дръпна плитката си, но гневът не можда да заглуши безнадеждния страх в гласа ѝ. — Една от тях седи отвън. Амико, онова млеколико пале, ако не са се сменили, откак ни хвърлиха тук. Една сигурно е достатъчна да поддържа заслона, след като веднъж е сплетен. — Тя се изсмя горчиво. — При всичките болки, които понесоха — и нанесоха! — за да ни хванат, ще си помисли човек, че изобщо не ги интересуваме. Часове минаха, откак затръшнаха вратата, и никой не е дошъл да ни запита нещо или да ни погледне, или поне капчица вода да ни донесе. Можда да са намислили да ни държат тук, докато умрем от жажда.

— Стръв. — Гласът на Елейн трепна, макар тя да се мъчеше да прикрие уплахата си. — Лиандрин каза, че сме стръв.

— Стръв за какво? — попита Нинив. — За кого стръв? Ако аз съм стръв, бих искала да се затъкна в гърлата им, докато не ги задавя!

— Ранд. — Егвийн млъкна и едва преглътна. Дори една-едничка капчица вода щеше да е добре дошла. — Сънувах Ранд и Каландор. Мисля, че той идва тук. — „Но защо ли сънувах и Мат? И Перин? Беше вълк, но съм сигурна, че беше той.“ — Не се плашете толкова —

добави тя неубедително. — Все някак ще им се измъкнем. Щом успяхме да надвием Сеанчан, ще надвием и Лиандрин.

Нинив и Елейн се спогледаха.

— Лиандрин каза, че тук идват тринадесет мърдраала, Егвийн — каза Нинив.

Тя усети, че отново се е взряла в надписа на стената: „Светлината дано има милост над мен да умра.“ Сви юмруци и стисна челюсти, за да не изкрещи същите думи. „По-добре да умра. По-добре смъртта, отколкото да ме обърнат в Сянката, да ме принудят да служа на Тъмния!“

Осъзна, че е стиснала кесийката на колана си. Напипа двата пръстена вътре — малкото кръгче с Великата змия и по-голямото, на усукания каменен пръстен.

— Те не са взели тер-ангреала — възкликна Егвийн в почуда.

Измъкна го с треперещи пръсти от кесийката. Лежеше тежък върху дланта ѝ, целият на жилки и цветни петънца, пръстен само с една страна.

— Не сме били достатъчно важни дори да ни претърсват — въздъхна Елейн. — Егвийн, ти сигурна ли си, че Ранд идва? По-скоро бих предпочела да се освободя сама, отколкото да чакам той да ме спаси, но ако някой може да надвие Лиандрин и другите с нея, това е той. Прероденият Дракон трябва да овладее Каландор. Той трябва да може да ги надвие.

— Не и ако го натикаме в килията при нас — промърмори Нинив. — Не и ако му заплетат някоя примка, невидима за него. Какво си зяпнала в този пръстен, Егвийн? Тел-айеран-риод сега няма да ни помогне. Освен ако не изсънуваш някакъв изход оттук.

— Може пък и да успея — отвърна тя замислено. — Та аз можах да прелея в Тел-айеран-риод. Техният заслон не може да ми попречи да го досегна там. Трябва ми единствено да заспя, не да преливам. А съм достатъчно изтощена, за да мога да заспя.

— Готова съм да приема всяка възможност, но и да можеш да преливаш насън, как това би ни помогнало тук?

— Не знам, Елейн. Все пак това, че съм заслонена тук, не значи, че съм заслонена и в Света на сънищата. Поне си струва да опитаме.

— Може би — каза загрижено Нинив. — Аз също бих приела всяка възможност, но ти видя Лиандрин и останалите, когато беше там

последния път. И каза, че и те са те видели. Ако пак са там?

— Надявам се да са — отвърна мрачно Егвийн. — Надявам се да са там.

Стиснала тер-ангреала в шепата си, тя притвори клепачи. Усети как Елейн погали косата и, чу я да ѝ шепне тихичко. Нинив започна да тананика онази люлчина песничка без думи от детството ѝ и за първи път това изобщо не я ядоса. Тихите звуци и галенето я утешиха, позволиха ѝ да се предаде на умората. И на съня.

Този път бе облечена в синя коприна. Нежен полъх погали здравето ѝ гладко лице и размърда реещите се над цветята пеперуди. Жаждата ѝ бе изчезнала, болките също. Пресегна се да обгърне сайдар и я изпълни Единствената сила. Дори триумфът, който изпита от това, че успя, ѝ се стори нищожен пред напирещата през нея Сила.

С неохота се освободи от нея, притвори очи и изпълни празнотата в себе си със свършеното подобие на Сърцето на камъка. Това бе единственото място в Камъка, което можеше да опише освен килията — как да различи една безлична каменна клетка от друга? Когато отвори очи, беше там. Но не бе сама.

Пред Каландор стоеше Джоя Байир. Силуетът ѝ бе така безпътен, че пронизващият блясък на меча грееше през него. Кристалният меч вече не проблясваше с отразена светлина, а пулсираше, сякаш някаква светлина се бе разкрила вътре в него, светлина, която помръкваше и лумваше отново. Черната сестра се сепна изненадана и се извърна рязко към Егвийн.

— Как? Ти си заслонена! Сънят ти свърши!

Още преди първите думи да се отронят от устата ѝ, Егвийн наново посегна към сайдар, заплете сложния поток на Духа, както го помнеше от ударите, които ѝ бяха нанесли, и отрязва Джоя Байир от Верния извор. Очите на Мраколюбката се разшириха, — жестоки очи, нелепо кацнали върху красиво дружелюбно лице — но Егвийн вече запридаше Въздух. Силуетът на другата жена се гънеше като мъгла, но връзките го задържаха. На Егвийн ѝ се стори, че заплита и двата потока без никакво усилие. По челото на Джоя Байир изби пот.

— Ти имаш тер-ангреал! — Страхът по лицето беше видим, но гласът ѝ се бореше да го прикрие. — Това трябва да е Тер-ангреал,

който ни е убягнал и който няма нужда от преливане. Мислиш ли, че ще ти помогне с нещо, момиченце? Каквото и да направиш тук, то не може да повлияе на нещата в истинския свят. Тел-айеран-риод е сън! Събудя ли се, лично ще ти отнема тер-ангреала. Внимавай какво ще направиш, че да не ме ядосаш, когато вляза в килията ти.

Егвийн ѝ се усмихна.

— А сигурна ли си, че ще се събудиш, Мраколюбке? Ако твоят тер-ангреал има нужда от преливане, защо тогава не се събуди веднага, щом те заслоних? Сигурно не можеш да се събудиш, докато съм те заслонила тук. — Усмивката ѝ помръкна: усилието ѝ да се усмихва на тази жена беше непоносимо. — Една жена веднъж ми показва белег, които е получила в Тел-айеран-риод, Мраколюбке. Това, което се случи тук, си остава истинско, когато се събудиш.

Сега вече потта наистина потече по гладкото, лишено от възраст лице на Черната сестра. Егвийн се зачуди дали си мисли, че всеки миг ще умре. Почти съжали, че не е достатъчно жестока, за да я убие. Повечето невидими удари, които бе понесла, бяха от тази жена, като блъскащи непрестанно юмруци, без никаква друга причина, освен че се бе опитвала да изпълзи настрана, без друга причина, освен че бе отказала да се предаде.

— Жена, която е способна да нанесе такива удари — каза тя, — би трябвало да не възразява срещу един по-лек. — Бързо заплете нов поток на Въздуха; очите на Джоя Байир се опулиха в неверие, когато първият удар я плесна по бедрата. Егвийн разбра как да нагласи плетката тъй, че да не се налага да я придържа. — Ще го запомниш това и ще го усещаш, когато се събудиш. Когато аз ти позволя да се събудиш. Запомни и това. Ако наново се опиташ да ме удариш, ще се върна и ще те оставя тук до края на дните ти! — Очите на Черната сестра се взряха в нея с омраза, но и със страх. От тях закапаха сълзи.

За миг Егвийн изпита срам. Не заради това, което причиняваше на Джоя — тя си заслужаваше всеки удар, ако не заради побоя, който ѝ бе нанесла, то поне заради смъртите в Кулата — не за това, не, а защото бе загубила време за собствената си мъст, докато Нинив и Елейн седяха в килията и се надяваха, въпреки всяка надежда, че може би тя ще успее да ги спаси.

Отскубна се и нареди потоците на сплита си преди да усети, че го е направила, и се спря да огледа стореното. Три отделни впридъка и

не само бе успяла без усилие да ги задържи и трите, но сега бе направила нещо така, че да се задържат сами. Помисли си освен това, че ще може и да го запомни. Можеше да се окаже полезно.

След миг охлаби един от сплитовите и Мраколюбката изхлипа, колкото от облекчение, толкова и от болка.

— Не съм като вас — каза Егвийн. — За втори път върша такова нещо и не ми харесва. По-добре да се науча да режа гърла. — По лицето на Черната сестра си пролича, че очаква Егвийн да започне да се учи с нея.

Егвийн изсумтя отвратена и я остави, заклещена и заслонена, и се забърза сред гората от лъскави колони от червен мрамор. Трябваше, все някъде трябваше да има вход надолу към килиите.

Каменният проход потъна в безмълвие, след като последният смъртен писък бе прекъснат от челюстите на Младия бик, захапали гърлото на двуногия, за да го скършат. Кръвта загорча на езика му.

Знаеше, че това е Сърцето на камъка, макар да не можеше да определи откъде го знае. Двуногите, лежащи наоколо, единият от които изрита за последно, когато зъбите на Скокливец се забиха в гърлото му, воняха на страх, докато се биеха. Миришеха на смут. Не мислеше, че те знаят къде са попаднали — определено не бяха от вълчия сън — но бяха поставени да го пазят от онази висока порта отпред, с железния катинар. Нея поне да пазят. Изглеждаха слисани, когато видяха вълците. Стори му се, че са слисани и от това, че самите те са тук.

Изтри уста и се взря в ръката си в мигновено объркване. Отново беше човек. Беше Перин. Върнал се в тялото си, с ковашкия елек, с тежкия чук на хълбока си.

„Трябва да бързаме, Млади бико. Наблизо има нещо зло.“

Перин измъкна чука от колана си и закрачи към портата.

— Файле трябва да е тук. — Рязък удар разби катинара. Той изрита портата и тя се отвори.

Стаята беше празна, само по средата имаше един дълъг каменен блок. Файле лежеше върху блока като заспала, черната ѝ коса бе пръсната като ветрило, а тялото ѝ бе увито с вериги, така нагъсто, че

му трябваше време, докато осъзнае, че е гола. Всяка от веригите бе вкована в камъка с дебела скоба.

Почти не усети как прекоси стаята. Ръката му докосна лицето ѝ и с един пръст проследи изпъкналите ѝ скули.

Тя отвори очи и му се усмихна.

— Все сънувах, че идеш, ковачо.

— Сега ще те освободя, Файле. — Той вдигна чука и премаза една от скобите, сякаш беше от дърво.

— Сигурна бях, Перин.

Щом името му се стопи от езика ѝ, тя също се стопи. Веригите издрънчаха върху камъка.

— Не! — изрева вълчийт брат. — Аз я намерих!

„Сънят не е като плътския свят, Млади бико. Тук един и същи лов свършва различно.“

Не се извърна да погледне Скокливец. Знаеше, че зъбите му са оголени от ярост. Отново надигна чука и удари с всичка сила веригите, които бяха държали Файле. Каменният блок изпука под удара му: самият Камък прокътна като ударена камбана.

— Тогава пак ще тръгна на лов — изръмжа той.

И с чука в ръката излезе с широки крачки от стаята. Скокливец вървеше до него. Камъкът беше място на хора. А хората, знаеше той, бяха по-жестоки ловци дори и от вълците.

Някъде горе оглушително закънтяха вдигащи тревога гонгове, но звънът им не можеше да заглуши съвсем дрънченето на метал в метал и виковете на биещите се мъже по-наблизо. Айилците и Бранителите, предположи Мат. Високи златни стойки с по четири светилника се точеха по коридора, копринени пана с бойни сцени висяха по гладките каменни стени. Имаше дори копринени килими по пода, тъмночервено върху тъмносиньо, изтъкани в сложни тайренски плетеници. Но този път Мат беше твърде зает, за да определи цената на всяка вещ.

„Този проклетник е доста добър — помисли си той, едва успял да отбие поредния удар на меча и да парира с тоягата си следващия. — Чудно дали не е някой от техните проклети Върховни лордове?“ Опита да нанесе силен удар в едното коляно, но противникът му отскочи и правият му меч се вдигна в защита.

Синеокият мъж, разбира се, бе облечен в сюртук с бухнали ръкави, жълт на цвят и със златни ширити, но беше незакопчан, разгащен и бос. Късо подрязаната му тъмна коса беше разрешена, като на човек, припряно скочил от леглото посред сън, но се биеше съвсем като буден. Преди пет минути беше излетял през една от високите резбовани врати с меч в ръце и Мат бе много благодарен, че проклетникът се бе появил пред тях, а не зад гърбовете им. Не беше първият мъж, облечен така, пред когото Мат се изправяше, но със сигурност беше най-добрият.

— Можеш ли да минеш край мен, хващачо на крадци? — извика Мат, без да отмества поглед от мъжа, който го чакаше с вдигнат за удар меч. Сандар бе настоявал раздразнено да го нарича „ловец“, а не „хващач“ на крадци, макар Мат да не виждаше особена разлика.

— Не мога — извика Сандар зад него. — Ако се отместиш да ме пуснеш, няма да имаш място да размахаш това весло, което наричаш тояга.

— Добре де, измисли нещо, тайренецо. Този дрипльо ми лази по нервите.

Мъжът в дрехата със златни ширити изсумтя презрително.

— Ще бъдеш удостоен с честта да умреш от меча на Върховния лорд Дарлин, селянино, и то ако аз те удостоя с това. — Едва сега бе благоволил да проговори. — Но смятам и двама ви да обеса за петите и да гледам как ви смъкват кожата...

— Не мисля, че ще ми хареса — отвърна Мат.

Лицето на Върховния лорд почервения от възмущение, че са го прекъснали, но Мат не му остави време за гневна забележка, а скочи напред. Озъбен, Дарлин едва успя да избегне удара. На косъм. Мат разбираше, че не може да издържи дълго така и че всичко отново ще се върне на удари и контраудари. Ако имаше късмет. Но този път нямаше намерение да разчита повече на късмета си. Веднага щом Върховния лорд се възползва от моментната пауза, за да заеме защитна поза, Мат смени атаката с въртеливо движение по средата. Краят на тоягата, който Дарлин очакваше да се стовари върху главата му, се сниши и изби краката му от пода, а другият край вече наистина се стовари върху главата му и той падна. Чу се рязък пукот и очите му се извъртяха така, че се видя бялото им.

Задъхан, Мат се отпусна на тоягата си над изпадналия в несвяст Върховен лорд. „Огън да ме изгори, ако ми се наложи да се бия с още един-двама като този, направо ще рухна от умора! В сказанията изобщо не се казва, че да станеш герой изисква толкова труд! Нинив винаги намираше начин да ме накара да се трудя.“

Сандар се приближи до него и изгледа смръщено рухналия Върховен лорд.

— Че той не изглежда толкова върховен, паднал така — възкликна тайренецът. — Даже не изглежда да е по-върховен от мен.

Мат се сепна, защото напред по коридора притича някакъв мъж и се скри в пресечния проход. „Да ме изгори дано, ако не знаех, че е пълна лудост, щях да се закълна, че това е Ранд!“

— Сандар, намери тази... — започна той и метна тоягата си на рамо — и изведнъж млъкна, защото дългата тояга се стовари върху нещо. Чу се дрънчене.

Завъртя се рязко и се озова срещу друг полуоблечен Върховен лорд — но този път коленичил и стиснал главата си с две ръце. Мечът му бе на пода. Мат бързо го мушна в корема с края на тоягата, за да го накара да си свали ръцете, а после отново го цапардоса по главата и той се свлече в безсъзнание върху меча си.

— Късмет, Сандар — промърмори той. — Проклетият късмет не можеш го надви. А сега, защо най-после не намериш тази проклета тайна пътечка, по която скапаните ви Върховни лордове слизат в килиите? — Сандар беше настоял, че имало някакво стълбище и че по него можели да избегнат търчането през почти целия Камък.

— Ти се радвай, че наистина имаш такъв късмет — каза смутено Сандар, — иначе този щеше да убие и двама ни преди да сме го видели. Сигурен съм, че вратата трябва да е тук някъде. Идваш ли? Или смяташ да почакаш до се появи още някой Върховен лорд?

— Води — Мат обърна гръб на изпадналия в безсъзнание Върховен лорд. — Не съм никакъв проклет герой.

Затича се да догони хващаца на крадци, който заничаше към вратите, край които минаваха, и не преставаше да мърмори, че бил сигурен, че пустата врата била някъде тук.

ГЛАВА 55

НАПИСАНО В ПРОРОЧЕСТВО

Ранд бавно се провираше между огромните лъскави колони от червен мрамор, които помнеше от сънищата си. Тишина изпълваше сенките. И все пак нещо го зовеше. И нещо проблясваше пред него — мигновена светлина, мятаща сянка, сякаш бе някакъв маяк. Той стигна до огромния купол и видя онова, което търсеше, Каландор, висящ с дръжката надолу посред въздуха, очакващ десницата на Преродения Дракон и ничия друга. Завърташе се и отразяваше малкото околна светлина, а от време на време грейваше, сякаш озарен от своя собствена. Зовеше го. Чакаше го.

„Ако аз съм Прероденият Дракон. Ако не съм просто някой побъркан обикновен смъртен, прокълнат с дарбата да прелива, парцалена кукла, танцуваща под пръстите на Моарейн и Бялата кула.“

— Вземи го, Луз Терин. Вземи го, Родоубиецо.

Той се обърна. Високият мъж с късо подстригана бяла коса, който излезе от сенките сред колоните, му беше познат. Ранд нямаше представа кой е този странен мъж в червен копринен сюртук с черни ширити по бухналите ръкави и черни панталони, затъкнати в изкусно извезаните със сребро чизми. Не го познаваше, но го беше виждал в сънищата си.

— Ти ги постави в клетка — рече той — Егвийн, Нинив и Елейн. В сънищата ми. Все ги вкарваше в клетка и ги изтезаваше.

Мъжът махна пренебрежително с ръка.

— Те не значат почти нищо. Може би някой ден, когато се обучат, но не и сега. Признавам изненадата си, че се погрижи достатъчно за тях, за да бъдат от полза. Но ти винаги си бил глупак, винаги си бил готов да следваш сърцето си вместо властта. Твърде рано дойде, Луз Терин. Сега трябва да направиш онова, за което не си готов, иначе ще умреш. Ще умреш, съзнавайки, че си оставил тези жени, за които толкова те е грижа, в ръцете ми. — Сякаш очакваше нещо напрегнат. — Смятам още да ги използвам, Родоубиецо. Те ще

ми служат, ще служат на властта ми. А това ще ги нарани много повече от всичко, което трябваше да изтърпят.

Зад Ранд Каландор проблесна, като пулсираш в гърба му зной.

— Кой си ти?

— Не ме помниш, нали? — Белокосият мъж внезапно се разсмя.

— И аз не те помня в този вид. Селски момък с флейта на гърба. Да не би Ишамаел да ми е казал истината? Той винаги лъже, стига това да му даде един пръст или миг предимство. Нищо ли не помниш, Луз Терин?

— Име! — настоя Ранд. — Името ти какво е?

— Викай ми Бе-лаал. — Ранд не реагира на името и Отстъпникът го изгледа навъсено. — Вземи го! — ревна Бе-лаал и посочи меча зад Ранд. — Някога яздехме в бран рамо до рамо и заради това ти давам възможност. Гола, сляпа възможност, но възможност да се спасиш, възможност да спасиш онези трите, които смятам да превърна в свои паленца. Вземи меча, селянино. Може пък той да е достатъчен, за да ти помогне да ме надживееш.

Ранд се засмя.

— Вярваш ли, че можеш тъй лесно да ме сплашиш, Отстъпнико? Самият Баал-замон ме гонеше. Мислиш ли, че сега ще трепна пред тебе? Да коленича пред един Отстъпник, след като отрекох Тъмния в лицето му?

— Така ли мислиш? — отвърна тихо Бе-лаал. — Ти наистина не знаеш нищо. — Изведнъж в ръцете му се появи меч, меч с острие, изковано от черен пламък. — Вземи го! Вземи Каландор! Три хиляди години, докато аз лежах окован, той е чакал тук. За теб. Един от най-могъщите ша-ангреали, правени някога. Вземи го и се защити, ако можеш!

Той пристъпи към Ранд, сякаш за да го изтласка назад към Каландор, но Ранд вдигна ръцете си — сайдин го изпълни, сладкият, стремглав поток на Силата; гърчещата стомаха отрова на покварата — и ето че държеше меч, изсечен от червен пламък, меч със знак на чаплата върху свирепото му острие. Той запристъпва както го бе учил Лан и се понесе като в неспирен танц. Среза на коприната. Порой по планински склон. Вятър и дъжд. Острие от черен пламък среща резец от червен огън в облак искри, с рева на пръскащо се нажежено желязо.

Ранд плавно зае стойка в защита, за да прикрие внезапния си прилив на несигурност. И на черния меч имаше чапла — врязана

птица, толкова черна, че сякаш беше невидима. Веднъж се беше сразил с мъж със стоманен меч със знака на чаплата и едва не загина. Знаеше, че той самият все още не е спечелил правото да носи знака на майстор на меча; този знак беше на меча, който му беше дал баща му, и когато се сетеше за меч в ръцете си, си мислеше все за онзи меч. Веднъж бе прегърнал смъртта, тъй както го бе научил Стражникът, но този път знаеше, че смъртта му ще е окончателна. Бе-лаал бе много по-добър от него с меча. По-силен. По-бърз. Истински майстор.

Отстъпникът се разсмя развеселен и завъртя острието в бързи махове от двете му страни; черният пламък засвистя във въздуха, все по-бързо.

— Ти някога беше велик майстор на меча, Луз Терин — извика с насмешка Бе-лаал. — Не помниш ли как се забавлявахме с тази игра на мечове и се учехме да убиваме с нея, както разправят древните книги, че го правели нявга мъжете? Не помниш ли дори една от онези отчаяни битки, дори едно от жестоките ни поражения? Разбира се, че не. Ти нищо не помниш, нали? Този път не си се научил достатъчно. Този път, Луз Терин, ще те убия. — Бе-лаал изкриви устни в още по-насмешлива усмивка. — Може би, ако вземеш Каландор ще удължиш с малко живота си. С малко.

Той пристъпи бавно напред, само колкото да даде на Ранд време да направи точно това — да се обърне и да побегне към Каландор, към Меча недосегаем, за да го вземе. Но съмненията все още притискаха Ранд. Каландор може да бъде досегнат само от Преродения Дракон. Той се бе оставил да го провъзгласят за такъв поради сто причини, които тогава сякаш не му даваха възможност за избор. Но беше ли наистина Прероденият Дракон? Ако наистина се затичаше да досегне Каландор, не в съня, дали дланта му нямаше да срещне невидима стена, докато Бе-лаал го посича отзад?

И той пресрещна Отстъпника с меча, който познаваше — с острието от жив огън, изковано със сайдин. И го отблъсна. Падащ лист среща Мократа коприна. Котешкият танц по стената се сблъска с Глигана, тичащ по склона. Реката, подмиваща брега едва не отсече главата му и се наложи да се хвърли тромаво настрани, докато черното острие изсвистя бръснещо над косата му. Претърколи се, изправи се отново на нозе и среща Скалата, падаща от върха. Упорито,

преднамерено, Бе-лаал го тласкаше назад в спирала, затягаща се бавно около Каландор.

Сред колоните отекнаха викове, писъци, дрънчене на стомана, но Ранд едва ги чуваше. Двамата с Бе-лаал вече не бяха сами сред Сърцето на камъка. Мъже в ризници и с кръгли шлемове се сражаваха с мечове срещу сенчести забулени силуети, притичващи сред колоните с къси копня. Някои от войниците оформиха жива стена; стрели, прелетели в здрачевината, ги поразиха в гърлата и в лицата и те започнаха да падат. Ранд едва забелязваше вихрещата се наоколо битка, дори когато само на крачки от него започнаха да падат воители. Собствената му битка бе твърде отчаяна и поглъщаше всичкото му внимание. По хълбока му пробяга жарава. Старата рана се беше отворила.

Изведнъж той се спъна в един мъртвец, залитна и падна по гръб на каменния под върху калъфа с флейтата.

Бе-лаал надигна меч си от черен пламък и изрева:

— Вземи го! Вземи Каландор и се защити! Вземи го или ей сега ще те убия! Ако не го вземеш, ще те посека!

— Не!

Дори Бе-лаал се сепна от заповедническият женски глас и се обърна. Моарейн тичаше към тях през вихрещата се битка, приковала очи в него, без да обръща внимание на смъртните писъци около себе си.

— Мислех, че си се махнала от пътя ми, жено. Нищо. Една малка досада. Конска муха. Хапливче. Ще те навра в клетката при другите и ще те науча да служиш на Сянката с жалките си силици. — Отстъпникът се изсмя и вдигна лявата си ръка.

Моарейн нито се спря, нито се забави, а на свой ред вдигна двете си ръце. На лицето на Отстъпника се изписа изумление и той изкрещя:

— Не!

Пръчка от бял пламък, по-нажежена и от слънцето, се изстреля от ръцете на Айез Седай, ослепителна пръчка, заличила всички сенки. Бе-лаал се превърна в разпадащ се силует от нажежени частици, точици от светлина, изтанцували краткия си танц за едно тупване на сърцето, искри, светнали и изтлели преди викът му да заглъхне.

Тишина захлупи залата, щом пръчката светлина угасна — безмълвие, нарушавано само от стоновете на ранените. Битката беше

замряла, забулените мъже и мъжете в ризници стояха на място като поразени.

— Той беше прав в едно — промълви Моарейн така хладно и спокойно, сякаш стоеше сред тучна ливада. — Трябва да вземеш Каландор. Той искаше да те съсече заради него, но Каландор ти е рождено право. Много по-добре щеше да е да си научил повече преди десницата ти да стисне тази дръжка, но вече си стигнал дотук и повече време за учене няма. Вземи го, Ранд.

Черни мълнии заплюяха около нея като камшици и тя изпищя. Мълниите я вдигнаха, запокитиха я да се плъзне по гладкия под и я блъснаха в една от колоните.

Ранд зяпна натам, откъдето се бяха изсипали мълниите. Горے, почти до върха на колоните, се беше сплъстила по-тъмна сянка, чернилка, пред която всички други сенки изглеждаха като светлик посред бял ден, и от нея към него се взряха две очи от пламък.

Сянката се спусна бавно и се възплъти в тялото на Баал-замон, облечен в мъртворешки черно, като черното на мърдраал. Но и това не бе толкова тъмно, колкото сянката, прилепена в него. Той увисна във въздуха на два разтега над пода и се взря със свирепа ярост в очите на Ранд.

— На два пъти в този ти живот ти предложих възможността да ми служиш жив. — Пламъци заскачаха от устата му, докато говореше, и всяка дума ревеше като отворена пещ. — На два пъти ми отказа и ме нарани. Сега ще служиш на Властелина на гроба в смъртта си. Умри, Луз Терин Родоубиецо! Умри, Ранд ал-Тор! Време ти е да умреш! Душата ти ще изтръгна!

Баал-замон протегна ръка към него, а Ранд се изправи и отчаяно се хвърли към Каландор, все още проблясващ и сияещ във въздуха. Не знаеше дали ще го достигне, нито дали ще може да го докосне, но беше сигурен, че друг избор вече няма.

Ударът на Баал-замон го порази в скока му, бръкна вътре в него, заразкъсва и замачка, отпра нещо, помъчи се да откъсне част от него. Ранд изкрещя. Стори му се, че го обръщат отвътре навън. Болката в хълбока му, раната, която бе получил във Фалме, беше почти благословена — нещо, за което да се хване, някакво напомняне за живот. Шепата му се затвори конвулсивно. На дръжката на Каландор.

Единствената сила протече през него — порой по-моцнен, отколкото можеше да си представи, поток от сайдин, през него и в меча. Кристалното острие блесна по-ярко и от пламъка на Моарейн. Невъзможно бе да го погледне човек, невъзможно бе вече да се види, че е меч. Остана само светлина, лумнала от пестника му. Той се забори с потока, с безпощадния порой, заплашващ да го отнесе, да отнесе всичко, което бе той самият, и да го отпрати в острието на меча. Увисна така за едно изтуптяване на сърцето, продължило сякаш вечност, разлюлян, закрепен на ръба, като пясък, готов да бъде пометен от мигновен прилив. После безкрайно мудро равновесието му укрепна. Все още беше като да е стъпил с боси нозе върху острие на бръснач над шеметна височина, но нещо все пак му подсказа, че това е най-доброто, което може да очаква. За да прелее през себе си толкова Сила бе нужно да затанцува върху режещия бръснач така, както беше танцувал преди малко с меча.

Той се обърна срещу Баал-замон. Разкъсването вътре в него беше секнало още щом ръката му докосна Каландор. Само миг беше изтекъл, но сякаш бе продължил цяла вечност.

— Душата ми няма да вземеш — изрева той. — Този път смятам да приключа веднъж и завинаги! Смятам да свърша, още сега!

Баал-замон се стопи. Човек и сянка изчезнаха.

За миг Ранд зяпна и се навъси. Беше усетил някакво... прегъване, когато Баал-замон изчезна. Усукване, сякаш Баал-замон беше... извил... това, което е. Без да обръща внимание на зяпналите в него мъже, забравил за присвитата до колоната Моарейн, Ранд се пресегна напред, през Каландор, и усука реалността, за да отвори път към нещо друго. Не знаеше към какво, знаеше само, че Баал-замон е изчезнал там.

— Аз гоня сега — рече той и пристъпи.

Камъкът под нозете на Егвийн се разтърси. И закънтя. Тя се удържа да не падне и се вслуша. Друг звук не последва, нито трус. Каквото и да се бе случило, бе свършило. Тя се забърза. На пътя ѝ се изпречи врата от железни пръти, с катинар, голям колкото главата ѝ. Още преди да е стигнала до него, преля Земя и когато блъсна решетките, катинарът се счупи.

Тя бързо мина през помещението зад вратата, мъчейки се да не поглежда нещата, висящи по стените. Най-невинни бяха камшиците и железните щипци. Потрепера леко, отвори друга, по-малка желязна врата и навлезе в коридор, ограден от груби дървени врати, с пушливи факли, пламтящи на равни промеждутъци. „Но коя килия?“

Дървените врати се отваряха лесно. Някои бяха отключени, а катинарите на другите не устояваха повече от големия катинар, с който се беше справила преди малко. Но всяка килия се оказваше празна. „Разбира се. Никой не би сънувал себе си в такава килия. Всеки затворник, който успее да достигне Тел-айеран-риод, би сънувал много по-приятно място.“

За миг изпита нещо близко до отчаяние. Искаше и се да си повярва, че ако намери килията, това ще промени нещата. Но дори намирането ѝ можеше да се окаже невъзможно. Този коридор сякаш се точеше безкрай, а го пресичаха много други.

Изведнъж забеляза нещо да потрепва съвсем близо пред нея. Силует, дори по-безплътен от онзи на Джоя Байир. Но беше женски. Сигурна беше в това. Жена, приседнала на пейка до една от вратите на килиите. Силуетът отново смътно потрепна и се стопи. Не можеше с нищо да сбърка тази нежна шия и бялото, така невинно на вид лице с дълги клепки, потрепващи на ръба на съня. Амико Нагоин се унасяше в сън и сънуваше задълженията си на тъмничарка. И явно си играеше сънливо с един от откраднатите тер-ангреали. Егвийн можеше да го разбере — на нея самата ѝ беше струвало голямо усилие да спре да използва дадения ѝ от Верин пръстен дори за няколко дни.

Знаеше, че е възможно една жена да бъде откъсната от Верния извор дори вече да е обгърнала сайдар, но срязването на един вече готов сплит сигурно щеше да е по-трудно от заслянянето на потока преди да е започнал. Тя подреди вътъците на тъканта, приготви ги, този път стегна нишките на Духа още по-здравео, по-дебели и по-тежки, в по-плътна тъкан, с ръб, остър като добре наточен нож.

Колебливият силует на Мраколюбката изникна отново и Егвийн и я натисна с него с всичка сила. Плъзна се и се намести.

Амико Нагоин изпищя. Гласът ѝ бе тънък, едва доловим и колеблив като самата нея — в сравнение с Джоя Байир тя приличаше на бледа сянка. Но връзките, заплетени от Въздуха, я задържаха и този

път тя не изчезна. Ужас изкриви милото ѝ лице и тя заломоти нещо, но виковете ѝ бяха твърде тихи, за да може Егвийн да ги разбере.

Заметнала и овързала примката около Черната сестра, Егвийн насочи вниманието си към вратата на килията. Нетърпеливо пусна струята на Земя към желязната ключалка. Тя се разпадна на черен прах и се превърна в облаче мъгла още преди да е докоснала пода. Егвийн отвори вратата и не се изненада, когато видя, че килията е празна. Само факлата припукваше на стената.

„Но Амико е вързана и вратата е отворена.“

Замисли се за миг какво да направи. После пристъпи да излезе от съня...

... и се събуди с всичките подутини, болката и жаждата, опряла гръб в студения камък на стената, зяпнала в плътно затворената врата на килията. „Разбира се. Това, което се случва там на живите същества, е истинско, щом се събудят. Но това, което съм причинила на камък, желязо или дърво, няма никакво въздействие върху будния свят.“

Нинив и Елейн все още стояха коленичили до нея.

— Онази, която е отвън — каза Нинив, — изпищя преди няколко мига, но нищо друго не се случи. Намери ли някакъв изход?

— Би трябвало да можем да излезем — отвърна Егвийн. — Помогнете ми да се изправа и ще счупя ключалката. Амико не може да ни попречи. Писъкът беше неин.

Елейн поклати глава.

— Опитвам се да прегърна сайдар още откакто заспа. Сега е малко по-различно, но все още съм отрязана.

Егвийн оформи празнотата в себе си и се превърна в розова пъпка, отваряща се за сайдар. Невидимата стена си беше там. Сега блещукаше. На моменти почти ѝ се струваше, че усеща как Верният извор я изпълва със Силата. Почти. Щитът-заслон потрепваше, имаше го и го нямаше, твърде бързо, за да го засече. Все едно че си беше здрав.

Тя погледна приятелките си.

— Аз я вързах. Заслоних я. Та тя е живо същество, не е безчувствено желязо. Тя все още трябва да е заслонена.

— Нещо е станало с щита — каза Елейн, — но Амико все още успява да го задържи.

Егвийн отпусна глава на стената.

— Ще трябва пак да опитам.

— Имаш ли сили? — попита Елейн. — Да ти кажа честно, сега ми се струваш по-изтощена отпреди. Този опит е изсмукал много сили от теб, Егвийн.

— Там съм достатъчно силна. — Наистина се чувстваше по-уморена, по-безсилна, но според нея това беше единствената им възможност. Каза им го и лицата им ѝ подсказаха, че са съгласни, макар на думи да се възпротивиха.

— Ще можеш ли да заспиш отново? — попита Нинив.

— Попей ми — усмихна се Егвийн. — Както когато бях малко момиче. Моля те. — Стисна ръката на Нинив, стисна и каменния пръстен, притвори очи и се опита да подири съня в безсловесното тананикане на лютчината песен.

Широката врата от железни решетки зееше отворена, а помещението зад нея изглеждаше празно, но Мат пристъпи предпазливо. Сандар се бавеше в коридора и се оглеждаше в двете посоки, убеден, че всеки момент ще се появи я някой Върховен лорд, я стотина Бранители.

Наистина нямаше хора — и ако се съдеше по недоядените блюда върху дългата маса, всички бяха напуснали набързо, несъмнено заради битката горе — а пък ако се съдеше по нещата, които висяха по стените, Мат хич и не държеше да се срещне с някой от тях. Камшици с различна форма и дължина, щипци, клещи, клинове и разни други железа. Неща, които приличаха на метални ботуши и ръкавици, и на шлемове, с големи скоби по тях, предназначени като че ли да ги затегнат. Неща, чието предназначение не му се щеше и да предположи. Ако се бе натъкнал на мъжете, които използваша тези неща, със сигурност щеше да се погрижи те да се помъчат, преди да умрат.

— Сандар! — изсъска той. — Цяла нощ ли смяташ да висиш там? — И без да изчака отговор, се забърза по вътрешния коридор.

От двете страни на коридора имаше груби дървени врати, а по стените горяха пушливи факли. Няма и на двадесет крачки пред него

някаква жена седеше на пейка до една от вратите. Изглеждаше странно вдървена. При звука на скърцащите му по каменния под ботуши тя бавно извърна глава към него. Красива млада жена. Той се зачуди защо ли си мърда само главата и защо ли изглежда полузаспала.

Дали не беше пленничка? „Навън в коридора? Но никой с личице като нейното не би могъл да бъде от хората, които използват онези неща по стените.“ Тя наистина изглеждаше като заспала, очите ѝ бяха леко притворели. И страданието, изписано на милото ѝ личице, определено я правеше една от изтезаваните тук, а не от мъчителите.

— Спри! — извика Сандар зад него. — Това е Айез Седай! Една от онези, които отвлякоха жените, които търсиш!

Мат замръзна и зяпна към жената. Помнеше как Моарейн мята разни огнени топки. Зачуди се дали ще може да отклони някоя огнена топка с тоягата си. Зачуди се дали късметът му би стигнал дотам, че да надвие една Айез Седай.

— Помогнете ми — простена плахо жената. Очите ѝ продължаваха да изглеждат почти заспали, но молбата в гласа ѝ беше съвсем като на будна. — Помогнете ми. Моля ви!

Мат примигна. Тя все още не бе помръднала и един мускул под шията си. Той внимателно се приближи, махайки на Сандар да престане с ръмженето си, че била Айез Седай. Тя изви глава, за да го проследи. Нищо повече.

На колана ѝ висеше голям железен ключ. За миг той се поколеба. Айез Седай, бе казал Сандар.

„Ама защо така не помръдва?“ Мат се наведе и свали ключа от колана и така предпазливо, сякаш измъкваше къс месо от вълчи челюсти. Тя извъртя очи към вратата до себе си и изсъска като котка, сгасчена от озъбен пес.

Мат така и не разбра защо го направи, но след като не се опита да му попречи да отвори вратата, изобщо не го интересуваше защо седи като натъпкано със слама плашило. От друга страна, се зачуди дали зад вратата има нещо, което чак толкова да я плаши. „Ако е била една от онези, които са пленили Егвийн и другите, изглежда смислено да е седнала тук да ги пази.“ От очите на жената потекоха сълзи. „Само дето е толкоз изплашена, сякаш вътре се крие някои Получовек.“ Но имаше само един начин да го разбере. Той опря тоягата на стената,

пъхна ключа в катинара, превъртя го и отвори вратата, готов да побегне, ако се наложи.

Нинив и Елейн бяха коленичили на пода, а Егвийн лежеше между тях, явно заспала. Той ахна, като видя подутото ѝ лице, и си помисли, че едва ли спи. Другите две се извърнаха към него, щом вратата изскърца — бяха почти толкова пребити, колкото Егвийн; „Огън да ме гори! Огън да ме гори!“ — погледнаха го и зяпнаха.

— Матрим Каутон — каза Нинив слисано. — Какво, в името на Светлината, правиш ти тук?

— Дойдох да ви спася, да му се не види — отвърна той. — Огън да ме гори, ако съм допускал, че ще ме срещнат все едно че съм дошъл да открадна баница. — Вие, ако искате, може да ми обясните защо имате такъв вид, сякаш наскоро сте се били с мечки. Ако Егвийн не може да ходи, ще я нося на гръб. Целият Камък е пълен с айилци, или почти, и или те ще избият проклетите Бранители, или Бранителите ще избият проклетите айилци, но както и да стане, най-добре е да се измъкваме по-скоро от това проклето място! Докато можем.

— Внимавай с езика — предупреди го Нинив, а Елейн го измери с укорителен поглед. Нито една от двете обаче не обърна повече внимание на езика му, а се заловиха разтърсват Егвийн, сякаш по тялото ѝ вече нямаше повече синини, отколкото беше виждал през живота си.

Клепачите на Егвийн трепнаха и се отвориха.

— Защо ме събудихте? — изстена тя. — Трябва да го разбере. Ако ѝ освободя връзките, тя ще се събуди и повече няма да мога да я хвана. Но ако не го направя, тя няма да може да заспи напълно и... — Очите ѝ се разшириха. — Матрим Каутон, какво, в името на Светлината, правиш ти тук?

— Ти ѝ кажи — кимна той на Нинив. — Аз съм твърде зает да се мъча да ви измъкна, че да внимавам с ез... — Те бяха зяпнали зад него, толкова гневни, сякаш съжаляваха, че нямат ножове.

Той се обърна, но видя само Джюйлин Сандар, който изглеждаше така, сякаш беше глътнал гнила слива.

— Имат основание — каза той на Мат. — Аз... ги предадох. Но бях длъжен. — Последното бе предназначено колкото за Мат, толкова и за жените. — Онази с многото плитки ми заговори и аз... Трябваше да го направя. — Трите продължаваха да се взират в него.

— Подли хитринки си има Лиандрин, господин Сандар — отрони най-сетне Нинив. — Може би не сте изцяло виновен. Можем да отсеем вината по-късно.

— Ако всичко това вече е изяснено — намеси се Мат, — дали да не тръгнем вече? — Лично на него му беше ясно като в гъста мъгла, но повече го интересуваше да тръгнат веднага.

Трите жени закуцукаха след него през вратата към коридора, но се спряха при жената на пейката. Тя завъртя очи към тях и изхлипа.

— Моля ви. Ще се върна в Светлината. Ще се закълна да ви се подчинявам. С Клетвената пръчка в ръце ще ви се закълна. Моля ви, недейте...

Мат подскочи, защото Нинив изведнъж замахна с юмрук и с един удар събори жената от пейката. Тя остана легнала, най-сетне затворила напълно очи, но макар и легнала, си остана в същата вдървена поза, както докато седеше на пейката.

— Махна се! — възкликна Елейн.

Егвийн се наведе, бръкна в кесията на изпадналата в несвяст жена и взе нещо, което Мат не можа да види.

— Да. Колко е чудесно. Нещо в нея се промени, когато я удари, Нинив. Не знам какво беше, но го усетих.

Елейн кимна.

— И аз го усетих.

— О, всичко бих променила аз у нея — отвърна мрачно Нинив, а после обгърна с две ръце главата на Егвийн; Егвийн се надигна на пръсти и изпъшка. Когато Нинив отдръпна ръцете си и обгърна Елейн, отоците на Егвийн бяха изчезнали. Синините на Елейн се стопиха също така бързо.

— Кръв и проклета пепел! — изрева Мат. — Защо удари така женицата? Тя само си седеше тук! — Трите се обърнаха към него и изведнъж въздухът около Мат сякаш се превърна в гъста пача. Нещо го вдигна над пода и краката му заритаха във въздуха. „О, да ме изгори дано! Силата! Все се боях, че Айез Седай ще използват проклетата Сила срещу мен, а сега го правят пустите му жени, дето исках да ги освободя! Огън да ме изгори!“

— Нищо не разбираш, Матрим Каутон — каза Егвийн с плътен глас.

— И докато не разбереш — допълни Нинив с още по-плътен, — съветвам те да си затваряш устата.

Елейн се задоволи да го изгледа гневно, което му напомни как майка му излиза на двора да отреже шибалка.

Неизвестно защо той се усети, че им отвръща с хитра усмивка, която толкова често беше предизвиквала майка му да отреже въпросната шибалка. „Да му се не види макар, огън да ме гори, щом това могат да направят, не виждам как някой би могъл да ги заключи в тази проклета килия!“

— Това, което разбирам, е, че ви измъкнах от нещо, от което сами не сте могли да се измъкнете, а цялата ви благодарност е колкото на някой проклетник от Таренов сал, който го боли зъб при това!

— Прав си — отвърна Нинив и ботушите му изведнъж се удариха в пода толкова силно, че зъбите му изтракаха. Но вече можеше да се движи. — Колкото и да ме е яд да го призная, Мат, ти си прав.

Изкуши се да й отвърне нещо заядливо, но пък в гласа й почти се долавяше извинение.

— Трябва да се измъкваме! Сандар смята, че в суматоката ще можем да ви изведем през една малка порта до реката.

— Засега не мога да изляза, Мат — отвърна Нинив.

— Смятам да намеря Лиандрин. Жива ще я одера! — заяви Елейн и сякаш наистина се канеше да го направи.

— А пък аз искам — допълни Егвийн — така да напердаша Джоя Байир, че да завреши, но ще се задоволя и с някоя друга.

— А бе вие глухи ли сте? — изрева той. — Горе битка се води! Дойдох тук да ви спася и ще ви спася!

Егвийн го потупа по бузата и тръгна по коридора. Елейн я последва. Нинив само изсумтя и тръгна и тя. Той зяпна след тях.

— Няма ли да кажеш и ти нещо? — изръмжа Мат на хващача на крадци.

— Видях с очите си до какво те докараха приказките — отвърна чистосърдечно Сандар. — Да не съм глупак.

— Добре, аз пък няма да остана наред битката! — извика Мат след жените. — Махам се оттук, чухте ли? — Те дори не се обърнаха да го погледнат. „Сигурно ще ги убият тук!“ Той се озъби, метна тоягата си на рамо и закрачи след тях. — Ти тук ли ще стоиш? —

обърна се Мат към хващача на крадци. — Не съм стигнал чак дотук, за да ги оставя точно сега да загинат.

Сандар го застигна в стаята с камшиците. Трите жени вече ги нямаше, но Мат имаше чувството, че няма да му е трудно да ги намери. „Само се огледай за проклети мъже, увиснали във въздуха! Проклети жени!“ Забърза се и след малко вече тичаше.

Перин крачеше мрачно през Камъка, търсейки някакъв знак от Файле. Вече я беше освобождавал още два пъти, веднъж като разби една желязна клетка, досущ като онази, в която бяха набутали айилеца в Ремен, и веднъж като счупи стоманен сандък с врязан в едната му страна сокол. И двата пъти тя се бе разтопила във въздуха след като изрече името му. Скокливец подтичваше до него и душеше въздуха. Колкото и остро да беше обонянието на Перин, вълчето беше по-остро — тъкмо Скокливец бе открил сандъка.

Перин се зачуди дали изобщо ще успее наистина да я освободи. От дълго време вече му се струваше, че няма никакви следи. Коридорите на Камъка зееха празни. Светилниците си горяха, по стените висяха гоблени и оръжия, но нищо не се движеше. „Освен Ранд, както ми се стори.“ Мерна го само за миг — мъж, който притича, сякаш гони някого. „Не може да е той. Не може, но си мисля, че беше той.“

Скокливец изведнъж затича към една висока двукрила врата, обкована с бронз. Перин хукна след него, препъна се и падна на колене. Обля го внезапна слабост, сякаш всичките му мускули се бяха размекнали. Едва успя да се изправи. Скокливец се беше извърнал и го гледаше.

„Твърде силно си тук, Млади бико. Плътта отслабва. А ти сякаш не държиш на нея. Скоро плът и сън ще умрат наедно.“

— Намери я — каза Перин. — Само това искам. Намери Файле.

Жълти очи се възряха в жълти очи. Вълкът се извърна и се затича към вратите. „Тук.“

Перин спря пред двойната врата и натисна. Вратата не помръдна. Изглежда, нямаше как да се отвори, нямаше брава, нямаше дръжка — нищо, за което да се хване. И беше изпъстрена с мънички фигурки,

изковани от метал, толкова малки, че очите му едва ги виждаха. Соколи. Хиляди мънички соколи.

„Тук трябва да е! Едва ли ще издържа още дълго.“ Той замахна с чука и удари по бронза. Вратата изкъртя като огромен гонг. Отново удари и вратата се пропука. Трети удар и бронзът се пръсна на хиляди парченца като стъкло.

Вътре, на стотина крачки от разбитата врата, в кръг от светлина стоеше един сокол, завързан с тънък синджир за клонка за кацане. Тъмнина изпълваше всичко друго в огромното помещение. Тъмнина и смътно пърхане, като от стотици криле.

Той прекрачи прага и изведнъж от мрака се спусна нещо. Сокол. Нокти одраскаха лицето му. Той заслони очите си — нокти се впиха в ръката му над лакътя — и с олюляване продължи напред. Отново и отново налитаха птиците — спускащи се стръвно соколи, — блъскаха го, кълвяха го, разкъсваха го, но той продължи. Препъваше се и залиташе. Кръв рухна по ръцете и раменете му, а ръката му засланияше очите, впити в сокола, прикован на клонката. Чукът му се беше изгубил; не знаеше къде, но знаеше, че ако се върне да го потърси, ще загине преди да го е намерил.

Когато стигна до целта си, режещите нокти го повалиха на колене. Той се взря под ръката си към соколицата и тя също се взря в него с тъмни, немигащи очи. Синджирът, сковаващ крака ѝ, беше заключен с малък катинар с формата на таралежче. Перин сграбчи брънките с две ръце, без да го е грижа за другите соколи, които вече се превръщаха във вихрушка от безжалостни нокти, впиващи се в него, и със сетни сили скъса синджира. Болката и соколите докараха мрака.

Отвори очи от остра болка. Лицето, ръцете и раменете му бяха прорязани сякаш от хиляди ножове. Но това нямаше значение. Файле бе коленичила над него, тъмните ѝ очи бяха изпълнени с мъка, и триеше лицето му с кърпа, вече подгизнала от кръвта му.

— Бедничкият ми Перин — промълви тя тихо. — Мой миличък, бедничък ми ковачо. Толкова зле си пострадал.

С усилие, което му причини още повече болка, той извърна глава. Бяха в частната гостна на „Звездата“, а до единия крак на масата лежеше издялан от дърво таралеж, разчупен на две.

— Файле — прошепна той. — Соколице моя.

Ранд все още се намираше в Сърцето на камъка, но сега всичко беше различно. Вече нямаше биещи се мъже, нито мъртъвци. Нямаше никого. Само той. Внезапно през Камъка прокънтят екът на огромен гонг, и пак, и самите камъни под него отекнаха. За трети път кънтежът прогърмя и рязко прекъсна, сякаш гонгът се беше разбил. И всичко замлъкна.

„Къде бие този гонг? — зачуди се той. — Но по-важното, къде е Баал-замон?“

Сякаш за да му отговори, иззад колоните, право към гърдите му изсвистя една ярка стрела, като онази, която беше излетяла от ръцете на Моарейн. Той инстинктивно вдигна меча и пак по-скоро инстинктът, отколкото нещо друго принуди волните потоци на сайдин да се насочат в Каландор. Мечът лумна по-ярко и от понеслата се към него пръчка светлина.

Стрелата от чиста светлина се удари в Каландор... и се раздвои, разцепи се в острието му и изсвистя от двете му страни. Ранд усети как опърля дрехата му, надуши обгорената вълна. Двете струи замръзнал пламък, двете нишки втечнена светлина профучаха покрай него и се забиха в мраморните колони. Там, където удариха, камъкът изчезна и изгарящите пръчки задълбаха през други колони, пронизвайки ги също така мигновено. Сърцето на камъка затътна — колоните започнаха да падат и да се разбиват сред облаци от прах, сред дъжд от мраморни късчета. Всичко на пътя на тази светлина... просто изчезваше.

Яростен рев прокънтят сред сенките и блестящата стрела от чисто бял зной се стопи.

Ранд размаха Каландор, сякаш удряше нещо пред себе си. Бялата светлина на меча се ушири, огря напред и проникна през колонадата от червен мрамор, откъдето бе долетял зверският рев. Лъскавият камък се разцепи като коприна. Отсечената колона затрепера; част от нея се откъсна и рухна от тавана, разбивайки се на огромни назъбени отломки. Когато тътенът заглъхна, той чу стъпки на ботуши върху камък. Бягащи.

Стиснал Каландор, Ранд затича след Баал-замон.

Високата арка, навеждаща от Сърцето, рухна, щом стигна до нея, цялата стена се срина сред облаци прах и камъни, сякаш да го погребее под себе си, но той захвърли Силата към нея и всичко се превърна в пращинки, подгонени от вятъра. Продължи да тича. Не беше сигурен какво бе направил, нито как, но нямаше време да мисли за това. Затича се след бягащите стъпки на Баал-замон, отекващи по коридорите на Камъка.

Мърдраали и тролоци скочиха отгоре му от празния въздух, огромни зверски туловища и безоки лица, изкривени от яростна жажда да убиват, стотица по стотица, хиляди задръстиха коридора пред него и зад него, размахали мечове като коси и остриета от черна като нощта стомана, жадуващи да пролеят кръвта му. Без да разбере как, той ги превърна на пара, която се раздвои пред него... и изчезна. Въздухът около него изведнъж се превърна в давещи сажди, задръсти ноздрите му, задави го, но той наново го превърни в свеж въздух, в хладна мъглица. Пламъци заскачаха от пода в нозете му, бликнаха от стените, от тавана, яростни изригвания, поглъщащи гоблени и килими, сриващи маси и скринове на пепел, светилниците се превърнаха в разтопени капки горящо злато; той премаза пламъците с едно махване на меч, втвърди ги в студен червен блясък по скалата.

Камъните около него изчезнаха като мъгла; самият Камък изчезна. Реалността потръпна; усети я как се разнищва; усети как самият той се разнищва. Избутан беше в някакво друго място, където не съществуваше нищо. Стори му се, че всеки миг ще се стопи от прилива на Единствената сила, течаща през него, че пороят, който някак си бе насочил, за да затвори зева, отворил се около него, задържайки се на ръба на реалността, ще го отнесе. Камъкът отново се втвърди.

Не беше способен дори да се опита да си представи какво бе направил. Единствената сила завилня вътре в него, докато той почти се забрави, докато почти престана да бъде, докато това, което беше, почти престана да съществува. Рехавата му стабилност се разлюля. От двете му страни зейна бездънен пропад. Остана само танцът върху острието на бръснача, като несигурно убежище. Каландор заблестя в юмрука му, сякаш понесъл на върха си слънцето. Смътно в самия него, примигваща като пламък на свещ, духана от вятър, остана

сигурността, че докато държи Каландор, може да направи каквото поиска. Всичко.

И се затича по коридори, които нямаха край. Танцуваше по ръба на бръснача и гонеше онзи, който щеше да го съсече, онзи, когото той трябваше да съсече. Не можеше да има друг край този път. Този път един от тях трябваше да умре! Ясно бе, че и Баал-замон също разбира това. Все бягаше и бягаше, все беше някъде напред, невидим, тъй че само шумът от стъпките му да привлече Ранд, но и докато бягаше, обръщаше този Тийрски камък, който не беше никакъв Тийрски камък, срещу Ранд, а Ранд се съпротивляваше с инстинкт, с догадка и по волята на случая, бореше се и тичаше по острия ръб на бръснача, в съвършено равновесие със Силата и с оръжието, които щяха да го унищожат, ако дори само залитнеше.

Вода изпълни коридорите отдолу догоре, гъста и черна като от морско дъно, задави го, остави го без дъх. Той наново я превърна във въздух, незначайно как, и продължи да тича, и отведнъж въздухът доби тежест, като огромна планина, притисна го от всички страни. В мига преди тежестта да го сине и да го стрие на нищо, той подбра потоци от прилива на Силата, вилнеещи през него — не знаеше как, нито кои, нито защо; беше твърде бързо, за да го помисли и разбере — и натискът изчезна. Преследваше Баал-замон, а самият въздух изведнъж стана на скална твърд, която го прикова, после на разтопен камък, а след това се превърна в нищо, издуло дробовете му. Земята под ботушите му се притегли към него, сякаш тялото му натежа хиляда пъти, после всичката тежест изчезна, само една крачка... и той увисна във въздуха. Невидими търбуси зейнаха да изтръгнат ума от тялото му, да откъснат душата му. Прескачаше всеки капан и продължаваше да тича; каквото Баал-замон изкривеше, за да го унищожи, той изправяше, без да разбира как. Смътно осъзна, че по някакъв начин възвръща нещата в естественото им равновесие, принуждава ги да се подредят отново със собствения си танц по този невъзможен ръб между съществуването и нищото, но това осъзнаване бе някак далечно. Цялото му съзнание се съсредоточаваше в гонитбата, в лова, в смъртта, с която всичко това трябваше да се свърши.

А после отново се озова в Сърцето на камъка, промъкнал се през зейналите руини на доскорошната стена. Някои от колоните сега висяха или стърчаха като скършени зъби. Баал-замон заотстъпва от

него, с пламтящи очи, загърнат в сенки. Черни жилки като стоманена тел изтичаха от Баал-замон в тъмнината, надвиснала около него, стапяха се в невъобразими висини и далечини на същата тая чернота.

— Няма да се свърша! — изкрещя Баал-замон. Устата му беше пламък; крясъкът му отекна сред порутените колони. — Никой не може да ме победи! — Част от чернотата, която го обгръщаше, потече в дланите му, заформи се в кълбо, толкова тъмно, че сякаш щеше да погълне дори блясъка на Каландор. Внезапен триумф блесна в огньовете на очите му.

— Унищожен си! — изрева Ранд, Каландор се завъртя в ръцете му. Светлината му разсече мрака, разкъса стоманено-черните нишки около Баал-замон и Баал-замон се загърчи. Сякаш бяха двама, и единият се смали, а другият в същото време нарасна. — Свършен си! — Ранд заби блестящия меч в гърдите на Баал-замон.

Баал-замон изкрещя и пламъците на лицето му светнаха диво.

— Глупак! — изхриптя той. — Великият властелин на Мрака никога няма да бъде победен!

Ранд измъкна Каландор. Баал-замон падна, а сянката около него се стопи.

И изведнъж Ранд се озова в друго Сърце на камъка, обкръжен от все още цели колони, сред сражаващи се мъже, които крещяха и умираха, забулени мъже и мъже с ризници и шлемове. Моарейн все още лежеше неподвижна. А в нозете на Ранд лежеше тялото на мъж, проснат по гръб, с дупка, прогорена в гърдите му. Можеше да мине за красив мъж на средна възраст, само дето на мястото на очите и устата му зееха ями, от които струеше черен дим.

„Сразих го — помисли си той. — Убих Баал-замон, убих самия Шайтан! Спечелих Последната битка! О Светлина небесна, АЗ НАИСТИНА съм Прероденият Дракон! Рушителят на държави. Рушителят на Света. Не! Ще сложа КРАЙ на разрушението, край на убийствата! Ще НАПРАВЯ така, че да се свърши!“

И вдигна Каландор над главата си. Сребриста мълния проблесна от върха на меча и назъбеният ѝ връх се заби във високия купол.

— Спри! — изрева той. Битката спря и всички го зяпнаха в почуда. — Аз съм Ранд ал-Тор! — извика той и гласът му прокълня. — Аз съм Прероденият Дракон! — Каландор грейна в десницата му.

Забулените мъже и мъжете с шлемове коленичиха пред него и завикаха:

— Драконът се прероди! Драконът се прероди!

ГЛАВА 56

НАРОД НА ДРАКОНА

Из целия Тийр хората започнаха да се събуждат с изгрева на слънцето, говорейки за сънищата, които ги бяха споходили сънища за Дракона, сражавал се с Баал-замон в Сърцето на камъка — а когато очите им се вдигнаха към величавата твърдина, видяха знаме, веещо се на най-високата ѝ точка. През бяло поле летеше гъвкавото очертание на огромна змия с люспи от пурпур и злато, но със златна лъвска грива и четири крака, всеки увенчан с по пет златни нокътя. От Камъка излизаха мъже, зашеметени и изплашени, и шепнеха какво се е случило през нощта. Мъже и жени се стълпиха по улиците, плачеха и прогласяваха сбъдването на Пророчеството.

— Драконът — викаха всички. — Ал-Тор! Драконът! Ал-Тор!

Мат се вслуша в хора, оттекващ на вълни откъм градските улици, и поклати глава. „Какво пък, може и да е.“ Той самият едва беше отървал боя, като се счепка за това дали Ранд наистина е тук.

Всички в Камъка, изглежда бяха съгласни с онези долу, а и да не бяха, не го показваха. След отминалата нощ беше мернал Ранд само веднъж, с Каландор в ръка, заобиколен от дузина забулени айилци и следван от тумба тайренци — оцелели Бранители на Камъка и Върховни лордове. Върховните лордове поне смятаха, че Ранд ще има нужда от тяхната помощ, за да властва над света; айилците обаче държаха всички настрана с острите си погледи и дори с копията, ако се наложеше. Те със сигурност смятаха, че Ранд е Драконът, въпреки че го наричаха „Оня що иде със Зората“. В Камъка имаше поне двеста айилци. Бяха загубили една трета от хората си в битката, но бяха избили и пленили десет пъти повече Бранители.

Мат извърна очи от амбразурата и погледна Руарк, който стоеше в другия край на стаята до една висока стойка с резбовани лъскави колелета от бяло дърво с тъмни шарки. Стойката бе пълна с рафтове, а

на всеки рафт лежеше по една дебела книга, обшита в злато, с корици, украсени с искрящи скъпоценни камъни. Айилецът беше разтворил една от книгите и я четеше. „Книги — помисли си Мат. — Кой би помислил, че айилците ще ти четат книги? Кой изобщо би допуснал, че един проклет айилец може да чете?“

Руарк го стрелна със студените си сини очи и Мат бързо извърна поглед, та айилецът да не може да разчете мислите по лицето му. „Поне не е забулен проклетникът, слава на Светлината! Огън да ме гори, онази Авиенда едва не ми отрязва главата, когато я попитах може ли да танцува без копия.“ Дума да няма — бяха хубави и доста дружелюбни, но все не можеше да си уреди да поговори с една, без край нея да е друга. Мъжете Айил, изглежда, смятаха усилията му да се усамоти с някоя от тях за смешни, както впрочем и Баин и Чиад, „Жените са странни, но пред айилките и най-странните изглеждат нормални!“

Огромната маса по средата на стаята, цялата в резба и позлата, беше предназначена за събранията на Върховните лордове. Моарейн седеше в един от подобните на тронове столове, с тийрския герб на Полумесеца, врязан на високия гръб с позлата и излъскан като перлена раковина. Егвийн, Нинив и Елейн седяха до нея.

— Още не мога да повярвам, че Перин е тук, в Тийр — говореше Нинив. — Сигурна ли си, че е добре?

Мат поклати глава. Той лично напълно допускаше Перин да се е оказал снощи в Сърцето на камъка — ковачът винаги проявяваше повече смелост, отколкото здрав разум.

— Добре беше, когато го оставих. — Гласът на Моарейн прозвуча ясно. — Дали все още е, не знам. Неговата... спътничка е в сериозна опасност и той, изглежда, също е попаднал в нея.

— Неговата спътничка? — възкликна рязко Егвийн. — Каква спътничка? Коя е спътничката на Перин?

— Каква опасност? — настоя Нинив.

— Нищо, което да ви засяга — отвърна спокойно Айез Седай. — Ще ида да се погрижа за нея, доколкото мога. След малко. Забавих се само за да ви покажа това, което намерих сред тер-ангреалите и другите неща, свързани със Силата, които Върховните лордове са съхранявали през годините. — Тя извади нещо от кесията си и го постави на масата пред себе си. Беше диск с размерите на човешка

длан, сякаш направен от две слепени сълзи, едната черна като катран, другата — бяла като сняг.

Мат като че ли си спомни, че е виждал други такива дискове. Древни като този, но счупени, докато този беше цял. Беше виждал три — не цели, а на парчета. Но това не бе възможно; помнеше много добре, че са направени от куендияр, несъкрушим от никаква сила, дори от Единствената сила.

— Един от седемте печата, които Луз Терин Родоубиеца и Стоте етаири са поставили върху затвора на Тъмния, когато са го запечатали отново — промълви Елейн.

— По-точно — обърна се Моарейн към нея — средоточие към един от печатите. Но по същество си права. По времето на Разрушението на света те били пръснати и скрити за сигурност, а след Тролокските войни наистина били изгубени. — Тя изсумтя. — Започнах да говоря като Верин.

Егвийн поклати глава.

— Предполагам, че трябваше да го очакваме. Ранд се изправи срещу Баал-замон два пъти и двата пъти се намери поне един печат.

— Но този път не е счупен — каза Нинив. — За първи път печатът не е счупен. Ако това сега изобщо има значение.

— Мислиш ли, че няма? — Гласът на Моарейн прозвуча застрашително спокойно и трите по-млади жени я изгледаха навъсени.

Мат завъртя очи. Пустите му жени продължаваха да си бърбят за незначителни неща. Не че много държеше да стърчи и на двайсет крачки от този диск след като вече знаеше какво е, въпреки стойността на куендияр, но...

— Може ли да... — обади се той.

И трите се извърнаха и го изгледаха така, сякаш ги беше прекъснал на нещо много важно. „Огън да ме изгори! Измъкваш ги от затворническа килия в най-тъмната тъмница, спасяваш ги поне половин дузина пъти преди да си отиде нощта, а те гледат сърдито като някакви проклети Айез Седай! Добре де, те и тогава не ми благодариха, нали? Ще си помисли човек, че съм си пъхал носа където не ми е работа, вместо да пазя някой проклет Бранител да не прониже с меча си някоя от тях.“

— Ако не възразявате, мога ли да ви задам един въпрос? Всички заговорихте за тия айезседайски... работи, а никоя не се погрижи да ми

обясни нищо. Нищичко.

— Мат... — почна топло Нинив и подръпна плитката си, но Моарейн я прекъсна с тон, чието спокойствие бе на ръба на раздразнението:

— Какво точно би искал да научиш?

— Искам да науча как е възможно всичко това. — Искаше му се да говори спокойно, но въпреки усилието му гласът му ставаше все по-напрегнат. — Тийрският камък е паднал! Пророчествата твърдяха, че това няма да стане, докато не дойде Народът на Дракона. Значи ли това, че ние сме проклетият Народ на Дракона? Вие, моя милост, Лан и няколко стотици проклети айилци? — Беше видял Стражника през нощта; трудно му беше да определи дали Лан, или айилците са по-смъртно опасни. Руарк се изправи и го погледна и той припряно добави: — Ъъ, извинявай, Руарк. Грешка на езика.

— Може би — отвърна замислено Моарейн. — Аз дойдох, за да спра Бе-лаал да убие Ранд. Не очаквах да видя падането на Тийрския камък. Може би сме. Пророчествата се изпълняват така, както са изречени, а не както ние смятаме, че трябва да стане.

„Бе-лаал.“ Мат потръпна. Беше чул това име снощи и никак не му хареса дори сега, денем. Ако знаеше, че един от Отстъпниците се е измъкнал на свобода — и при това е в Камъка, — никога нямаше дори да се приближи до крепостта. Хвърли поглед към Егвийн, към Нинив и към Елейн. „Добре де, така или иначе се вмъкнах тук като проклета мишка, без да блъскам хората наляво-надясно!“ Сандар беше изчезнал още щом изгря слънцето. Да каже всичко на Мама Гуенна, така разправяше, но Мат си помисли, че е за да избегне погледите на трите млади жени, които го гледаха така, сякаш още не са решили какво да правят с него.

Руарк се окашля.

— Когато мъж пожелае да стане вожд на клан, той трябва да отиде в Руидийн, в земите на Джен Айил, клана, който не е. — Говореше бавно, забил поглед в обшития с червена коприна килим на пода, като човек, мъчещ се да обясни нещо, което съвсем не му се иска да обяснява. — Жените, които искат да станат Мъдри, също предприемат това пътуване, но тяхното белязване, ако ги бележат, остава тайна между тях. Мъжете, които са избрани в Руидийн, онези, които оцелеят, се връщат белязани на лявата ръка. Така.

Той дръпна ръкава си и откри лявата ръка под рамото, където кожата беше много по-бяла от тази по дланите и лицето му. Жигосана в кожата, сякаш част от самата нея, увита два пъти, се виждаше същата златисто-пурпурна змия, която се люшкеше на знамето над Камъка.

Айилецът пусна ръкава си да падне и въздъхна.

— Това име не се произнася сред други освен между вождовете на кланове и Мъдрите. Ние сме... — Той отново се окашля, неспособен да го изрече пред всички.

— Айилците са Народът на Дракона. — Моарейн го изрече тихо, но прозвуча толкова близко до изумлението, колкото Мат изобщо бе долавял някога в думите й. — Това не знаех.

— Тогава наистина всичко е свършило — каза Мат. — Точно както твърдят Пророчествата. Сега вече всички ние можем да си тръгнем всеки по своя път, без повече грижи. — И сега няма да й трябва на проклетата Амирлин да надувам онзи проклет Рог!

— Откъде можеш да знаеш? — попита го настойчиво Егвийн. — Не разбираш ли, че Отстъпниците са на свобода?

— Да не говорим за Черната Аджа — добави мрачно Нинив. — Тук хванахме само Амико и Джоя. Единадесет се измъкнаха — много бих искала да разбера как! — и Светлината само знае колко много други има, за които дори не подозираме.

— Да — каза Елейн с не по-малка твърдост. — Може и да не ми е по силите да се изправя срещу някой Отстъпник, но наистина смятам кожицата да й съдери на Лиандрин!

— Разбира се — промълви Моарейн спокойно. — Разбира се.

„Ама те луди ли са? Сега пък искат да гонят Черната Аджа и Отстъпниците!“

— Искях да кажа само, че най-трудното свърши. Камъкът падна пред Народа на Дракона, Ранд си има Каландор, а Шайтан е мъртъв.

Моарейн го изглежда така твърдо, че за миг му се стори, че Камъкът се разтърси.

— Млъкни, глупако! — изсъска Айез Седай с глас, режещ като нож. — Да не искаш да привлечеш вниманието му?

— Но той е мъртъв! — възрази Мат. — Ранд го уби. Аз лично видях тялото. — „Ама пък как вонеше. Никога не бях допускар, че нещо може да загние толкова бързо.“

— Видял си „тялото“. — Моарейн го изрече с изкривена уста. — Тяло на смъртен човек. Не на Тъмния, Мат.

Той се озърна към Егвийн и останалите две жени; те изглеждаха не по-малко смутени от него самия. Руарк сякаш се бе замислил за битка, която си е въобразявал, че е спечелена, а току-що е разбрал, че изобщо не е започвала.

— Тогава кой ще е това? — настоя Мат. — Моарейн, в паметта ми има дупки колкото да падне в тях цял фургон с впряга си, но добре помня Баал-замон от сънищата ми. Помня го! Светлината да ме изгори, не виждам как изобщо бих могъл да го забравя някога! И много ясно разпознах онова, което бе останало от лицето му.

— Ти си разпознал Баал-замон — отвърна Моарейн. — Или по-скоро човека, наричащ себе си Баал-замон. Тъмния все още живее, затворен в Шайол Гул, и Сянката все още е възлегнала над Шарката.

— Светлината дано ни освети и защити — промърмори плахо Елейн. — Мислех... мислех, че Отстъпниците сега са най-лошото, от което можем да се тревожим.

— Ти сигурна ли си, Моарейн? — попита Нинив. — Ранд беше сигурен — и още е сигурен, че е убил Тъмния. А ти, изглежда, твърдиш, че Баал-замон изобщо не е Тъмния. Не разбирам! Как може да си толкова сигурна? И ако не е бил Тъмния, то кой е тогава?

— Мога да съм сигурна поради една съвсем проста причина, Нинив. Колкото и бързо да изгни, това все пак беше човешко тяло. Нима можеш да повярваш, че ако Тъмния беше убит, щеше да остави човешко тяло? Онзи, когото Ранд уби, наистина беше човек. Възможно е да е бил първият Отстъпник, измъкнал се на свобода, или може никога да не е бил съвсем окован. Това може никога да не го разберем.

— Аз... може би знам кой е бил — каза колебливо Егвийн и се навъси. — Поне имам някаква догадка. Верин ми показва страница от древна книга, в която се споменава за Баал-замон и Ишамаел заедно. Текстът беше на Висок напев и почти неразбираем, но си спомням нещо за „име, стаено зад име.“ Може би Баал-замон е бил Ишамаел.

— Възможно е — отвърна Моарейн. — Може да е бил Ишамаел. Но и той да е бил, все още са живи поне деветима от тринадесетте. Ланфеар и Самаил, и Рахвин, и... Пфу! Дори знанието, че поне някои от тези девет са на свобода, не е най-важното. — Ръката ѝ легна върху черно-белия диск на масата. — Три от печатите са счупени. Само

четири все още държат. Само четири печата стоят между Тъмния и света и сигурно дори те да са все още цели, той може по някакъв начин да докосва света. Каквато и битка да сме спечелили тук — битка ли, някаква малка схватка ли, не знам — то тя далеч не е последната.

Мат забеляза как лицата им придобиха твърдост — на Егвийн, на Нинив и на Елейн; бавно, с неохота, но и решително също така — и поклати глава. „Пусти жени! И четирите са готови да продължат с това, да продължат да преследват Черната Аджа, да се опитват да надвият Отстъпниците и проклетия Тъмен. Да, ама да не си и помислят, че този път ще тръгна да ги вадя от казана с врялата супа. Само да не си го помислят, пък да правят каквото си щат!“

Докато той се мъчеше да измисли какво да каже, едно от високите крила на вратата се отвори и в стаята влезе някаква висока жена с царствена осанка, с коронка със златен ястреб в полет над челото. Черната ѝ коса падаше върху оголените ѝ от роклята от фина червена коприна бели рамене. Деколтето бе изрязано дълбоко и Мат можа да види възхитителна пазва. За миг тя огледа заинтригувано Руарк с големите си тъмни очи; после ги извърна към жените на масата, хладно и властно. Като че ли изобщо не забеляза Мат.

— Не съм навикнала да ми възлагат да нося послания — обяви тя и размахна сгънат пергамент в нежната си длан.

— И коя си ти, дете? — попита Моарейн.

Младата жена изправи още повече снага — нещо, което Мат тъкмо си мислеше, че е просто невъзможно.

— Аз съм Берелайн, Първата на Майен. — Тя хвърли с презрителен жест пергамента на масата пред Моарейн и се обърна към вратата.

— Почакай, дете — рече Моарейн, разгъвайки пергамента. — Кой ти даде това? И защо го донесе, след като толкова не си навикнала да носиш послания?

— Аз... не знам. — Берелайн остана на място, обърнала лице към вратата; гласът ѝ прозвуча озадачено. — Тя беше... впечатляваща. — Отърси глава и като че ли възвърна самочувствието си. Леко се извърна и дари Руарк с пестелива усмивка. — Ти си водачът на тези айилци, нали? Битката ви разстрои съня ми. Може би ще те покана на вечеря. Скоро, може би. — После изгледа Моарейн през рамо. — Уведомиха ме, че Прероденият Дракон е превзел Камъка. Уведомете

лорд Дракона, че Първата на Майен ще вечеря с него днес. — И тя излезе с маршова стъпка през вратата; Мат не можа да измисли по точно определение за нейната царствена, макар и еднолична процесия.

— Да ми падне тя като новачка в Кулата. — Егвийн и Елейн го изрекоха почти хорово и се спогледаха ухилени.

— Чуйте това — каза Моарейн — „Луз Терин беше мой, е мой и ще бъде мой завинаги. Оставям го под ваше попечителство, да ми го пазите, докато се завърна.“ Подписано е „Ланфеар“. — Айез Седай обърна прословутия си хладен поглед към Мат. — А ти си въобразяваше, че е свършено? Ти си тавирен, Мат. Нишка, по-значима за Шарката от повечето други, и прогласителят на Рога на Валийр. Нищо все още не е свършило за теб.

Всички го гледаха. Нинив тъжно, Егвийн така, сякаш никога досега не беше го виждала, Елейн — сякаш очакваше да се преобрази на някой друг. В очите на Руарк като че ли се четеше известно уважение, въпреки че, предвид всичко останало, Мат спокойно да можеше да мине и без това.

— Ами разбира се — каза им той. „Да ме изгори дано!“ — Да, да, разбирам. — „Чудно дали Том ще се оправи скоро за път? Време е да побегнем. Може и Перин да дойде с нас.“ — Разбира се, че можете да разчитате на мен.

А отвън неспирно ечеше:

— Драконът! Ал-Тор! Драконът! Ал-Тор! Драконът! Ал-Тор!

И бе написано, че ничия ръка освен неговата не ще владее Меча държан в Камъка. Но той го измъкна — като пламък в десницата му — и славата му прогори света. Тъй се започна. Тъй възпяваме Прераждането му. Тъй възпяваме началото.

Из „До-ин Толдара-те“, Песни за Последния век,
Денста кварта: Легендата за Дракона,
Съставена от Боанне,
Надзорница на песните в Таралан,
Четвърти век

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.